UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

Visual Library

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

A.2364.

K. 1.59.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Louis Reigersman

Sum ex libris Joannis
Rempens. [illegible]
paderani
Logiii
Anni 1676

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

FASTI MARIANI

cum Diuorum Elogijs in singulos Anni dies distributis

EDITIO VLTIMA
ANTVERPIÆ
apud HEN. AERTSSENS.
1659.

Collegii stis Jesu Paderbornensis

FASTI MARIANI

CUM

DIVORVM ELOGIIS

IN SINGVLOS ANNI

DIES DISTRIBVTIS.

AUCTORE

R. P. ANDREA

BRVNNER

E SOCIETATE IESU

EDITIO NOVISSIMA.

ANTVERPIÆ

Typis HENRICI AERTSSENS

Anno M. DC. LX.

Cum Gratia & Privilegio.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ADMODVM REVERENDO
ATQVE
AMPLISSIMO DOMINO

D. BENEDICTO BLOMMAERTS

MONASTERII B. MARIÆ
DE S. SALVATORE
ABBATI
MERITISSIMO:

Prodire denuò in Lucem, AMPLISSIME DOMINE, opuſculum hoc ſub tuis auſpiciis poſtulat, addam renaſci. An exiguum fortè, quod offerimus, munuſculum? fatemur, at modicis ſæpè delectandum. Affectum aſpice: muneris non ſpernetur exiguitas. Titulus huius; *Faſti Mariani*; atq; utinam nos verè Mariani, eſſemus & faſtis inſcribendi. Id enim hic agitur, atq; utinam peragatur, ut intelligant fideles, & ſeriò cogitent, quod in illis,

quæ hoc continentur libello, totius felicitatis non modo unius aut alterius, sed prorsus omnium mortalium cuiuscunque sint conditionis vel status prora & puppis sit. Verum id esse vociferatur iterata diversis in locis editio, semper laudata, ac omnium votis expetita. Excipe igitur opusculum hoc maximum re, nec voluntate minimum amoris pignus eo, quo ex æquo, & candidus candido omnia interpretaris, animo: Liceatq; hoc sub tui nominis patrocinio in publicum evulgari, sibique, cui jure debetur offerri & consecrari, cui Deus, superi, tellus favent. Maximum re dixi. Quid ni? Si nomen respicis, omen reperies. Sin meditaris sublimia, (sublimibus oculis aspici & merito suo Flagitat) sidera complectitur, sidus aliquando, & *Benedictus* cum Benedicto futurus. Sin *Flores*, mauis, *apparuerunt*, suos & cælum habet. Tu plantasti, rigasti, quos Superi tandem

dem carpent. Profectò ex illo, quo inauguratus es, tempore, dignitatis veſtræ viridarium, non deſiit Frondes, Flores, fructus uberiores proferre, pro Religionis & Monaſterij veſtri gloria. Pedum, Mitra, en merces. Merito igitur hæc, AMPLISSIME DOMINE, Tibi contulere Superi. Applaudimus mortales: precamurq; habeas iugiter adſpirantem Fauonium æternæ *Spiritum veritatis:* Sicque valeas ſine fine Flores germinare, quibus ver perpetuum, ut ex iis corolla poſsit efformari, Sacris temporibus in æternis ſæculis imponenda. Quod ex corde, animo, ſinceroq; amore vouemus, deuouemus, Vale

Admodum Reverendæ
ac
Ampliſsimæ
D. T.
Devotiſsimus Cliens
HENRICVS AERTSSENS.

SODALIBVS PARTHENIIS
Antuerpiensibus S. P.
Typographus.

FAstos Marianos *novissimè, Vobis SODALIBVS, præsentamus. Nomen vobis quadret. Tollite: legite. Stylus optimus. Auctoris probat ingenium, uti & vestrum, si imitemini.* Estote imitatores, *dicit Apostolus.* Tempus breve est. *Ne nimis serò, ut Phryges. IESVM quæritis? Cælum favet, ite stellâ duce. Non unam, sed plures reperietis. Lactea via hæc est, quæ tendit ad patriam, ubi Christus cùm Matre regnat.* Permanentem, *enim,* civitatem hic non habetis. *Imperium, Regnum appetitis? Qui, & quale? Imperatores, Reges docebunt. Mauultis prælia? Plura continet. Arma capessite.* Legitimè *certate. Hostes instant: at diversimodè hos vincere poteritis. Fuga etiam sæpè causa victoriæ. Palestram amatis? En præmia!* Sic currite, ut comprehendatis. *Honores expiscamini? Superi non inuidebunt. Rei estis? Ecce, advocati. Suffragia exposcitis? Tot habetis, quot Sancti unoquoque die coluntur, quos, vobis SODALIBVS, auxiliares, & ut veros patronos apprecamur. Valete.*

Ad vestrum obsequium
HENRICVS AERTSSENS.

FESTA MOBILIA.

FESTVM RESVRRECTIONIS D. N. IESV CHRISTI.

IO triumphe! Io! Viciſti Chriſte amor meus! agnoſco vultum victorem, & victricem, quâ hoſtis meus cecidit, manum: video in bono Ducc victoriæ veſtigia, plagas adverſas! laudo trophæum nobile, Crucis arborem. Ecce ante currus triumphales cum mundo dæmonem, cum morte carnem. Io! cæli plaudite: aër inſona: triumphum clamate litora: terra reſulta: & tu Echo mille hodie ora indue. Heus! adeſte quotquot eſtis mundi cives! quercus, imò nemora ſpoliate, & Servatori veſtro *Civicam* ferte. Agite veris arva lætiſſima, rectè omne, quod vobis eſt, gramen ſuppeditatis. Nam *obſidionalem* non jam urbs, ſed orbis debet obſidio dæmonis liberatus. Eia, quid moras nectitis, qui in lacrimis natatis naufragi? quin tabulas colligitis, & *Navalem* paratis illi, qui victor Stygem trajecit? Quin *Caſtrenſi* ornatis eum, qui primus caſtra Phlegethontis victor tranſcendit! Ecce Angeli ramis ſuis Palladem ſpoliant feruntque *Oleaginam* illi, qui pacem DEVM inter & homines potuit componere. Sed numquid *Triumphalis* obliviſcemur coronæ? Ecce ultrò laurus in ſertum abit, æternam viriditatem ſperans, ſi hæc tempora contigerit. Sed & tu abi in ignes omne aurum, & cxi corona Triumphatori meo. At tu cape has coronas victor Amor, & ſi omnibus his roſæ ſeſe immiſceant, ne has repudia. Spinæ nuperæ dederunt.

Suſceptis tecum aromatibus Dominicũ viſere cura

ſepulchrum. Ibi lacrimas devotionis effunde; nec uſquam divertas, donec reſuſcitati Domini teneas veſtigia, contrectes manu ac lenias oſculis clavorum foramina. Illum audi loquentem, agnoſce viventem, dilige diligentem. S. Laur. Iuſt. ſerm. de Reſur. D.

FESTVM ASCENSIONIS D. N. IESV CHRISTI.

IO! iterum: iterum Io! iterum Triumphe! Ecce amor meus triumphans Capitolium cœleſte petit! Ecce obvios omnes cæli cives! Ecce ereptos orco & ſervatos Patres, omnes cæli libertate pileatos! O numerum daretur horum augere! ô ultima triumphi appendix pedibus hærere poſſem triumphantis! Viciſti, eia Amor Chriſte amatum. En manus do victas. Victum eccur non etiam in triumphum ducis? Ecce ſequar vel vinctus currum. Heu mihi! ſine me hem jam nubes tranſit, hem Chriſtus habet muros! Hæc nimirum ab inferis reduci victori unica corona deerat, *Muralis*. Hanc quoque, dum primus hodie amor meus in cæli mœnia evadit, primus tulit. Sed ne animum deſpondete cæteri, qui bellum cælo facitis, & vi amicâ cælum itis expugnatum. Auferet (iterum moneo) hanc etiam ſecundus, tertius, etiam ultimus. Imò ultimus primas feret, & quò profundiùs deſcenderit, hoc altiùs aſcendet. Neque eſt, quòd viam multùm inquiramus, quæ ad triumphum ducat. Impreſſit huic Chriſtus veſtigia ſua, ſanguine notavit. HAC ITVR.

Aſcendamus cum Chriſto corde, ut cùm dies ejus promiſſus advenerit, aſcendamus & corpore. Sed cum Chriſto nō aſcendit ſuperbia, non avaritia, non luxuria;

xuria; nullum vitium noſtrum aſcendit cum medico noſtro. Ideo ſi poſt medicũ deſideramus aſcendere debemus vitia deponere. S. Aug. ſerm. 2. de Aſc. Dom.

FESTVM PENTECOSTES.

NOn ego jam centum ora totidemq; linguas, unam tantùm ex ijs opto, quas hodie cælum depluit. Iacebat è juventute ſtudiosâ adoleſcens, quem in lectum non tam ægritudo quàm ſcelerum pondus dejecerat. Cæcus interea non videbat ante orci fores ſe ſtare, ſurdus ne fratris quidem monita ſaluberrima audiebat. Intempeſtâ nocte virum videt majeſtate vultûs, & multâ canitie venerandum. Ego, ait hic, ille ſum, qui tui cauſâ omnia, ſed te mei unius gratiâ condidi. Si nondum intelligis, omnium PATER ſum, ſed te filium degenerem abdico, abjicio, & dirum damnationis Theta jam nunc tibi denuntio. Ita attonito ſub alteram noctem vir adeſt integrâ ætate, ſpinis caput, cruce humeros inſignis, cætera nudus & ſanguine, qui ex pectore ſaucio in fontem abierat, latè humum inundans; hic, ſi neſcis, inquit, IESVS ſum, Servator olim tuus, nunc Iudex: ſimul manum pectori immittit, & ſanguine plenam in vultum jaciens ægri, erubeſce, ait, vel ſic & teſſeram damnationis cape, ſalutis futuram, ſi maluiſſes. Sub hæc in cælos, æger in deſperationem abiit. Erexit tamen miſerum frater, & ut noxis expiatis ad *Amorem* SPIRITVM ſe verteret, ſuaſit. Tertia igitur nox perſonam viſa oſtendere, vultu prioribus non abſimili, ſed placido, & arridente, qualemque humero inſidens columba probabat. Atque hæc ſcelerum veniam, & mortem beatam

nuntiavit. Quis jam fidem non habeat dicentibus *columbam* sine felle esse ? *Ex Spec. Exempl.*

Vt almus hic Spiritus vivificet te, custodi unitatem, & apud te quietus sede, præstolare ejus adventum, ut te ad se suscipiendum paratum inveniat : Turbas fuge & temporalium facultatum devita negotia, quatenus amabiliter Paracletus veniat & requiescat in te. S. L. Iust. serm. de Pent.

FESTVM SS. TRINITATIS.

QVid solem intueris ? si sapis oculos claudes. Fides talpa sit, oportet. Nimirum non posse in parvulam fossam exonerari Oceanum, Augustine, docuisti. Manu tamen ad tanta mysteria non semel nos duxit cælum. Ita quo tempore Vasatenses Hunni bello, & hæresi suâ SS. TRIADEM Ariani impetebant, Miraculum contra hos ingens pugnavit. Etenim sub ipsis sacris è cælo in aram tergeminæ guttæ se demiserunt, invidiam crystallo facturæ. Has cùm legere Sacerdos vellet, ecce suâpte sponte in unicam gemmam coivêre. Atque hoc nobilissimum VNIVS TRIADIS, & TRINÆ VNITATIS symbolum Christiani crucę, hanc unionibus ornarunt. Sed quod unâ suâ gemmâ sat dives crux esset, vniones omnes, velut victos se faterentur, longè inde exsilierunt, quo permoti cives aureâ denique cruce, vt par erat, gemmam unicè pretiosam incluserunt. Iam in Virginis Claræ de Monte Falco corde repertos ajunt hodieq; asservari tres globos, qui singuli cum singulis, quin imò bini etiam cum tertio certant pondere, nec tamen superant, nec superantur. Ostendit hæc Virgo nobilius aliquid quàm aurum, quo mysterium

rium hoc claudamus, cor noſtrum. Aut enim hoc, aut nihil capit DEVM.

Quemadmodum reliquis omnibus membris caput anteponis, & cætera membra objicis, ut ictum à capite avertas; ita Sanctæ & ejuſdem eſſentiæ Trinitatis fidem ſine qua vitam, quæ vere vita ſit, vivere nemo poteſt, rebus omnibus antepone. S. Ephrem in Vit. rect. rat.

FESTVM SS. CORPORIS CHRISTI.

IVvat pompæ, quam omnis hodie orbis Chriſtianus ducit, exordia paucis denarrare. Virgo fuit non procul Leodio; nomen virgini Iuliana. Hæc dum cælos, quos animo jam habitabat, oculis etiam obambulat, novam Lunam aſpicit, à quâ altera lubens lucem ſuam mendicaret: pleno tamen incremento aliquid reſtare videbatur. Subinde audit Eccleſiam hanc eſſe Chriſti ſponſam, cui porrò ad decoris ſupplementum nihil deeſſet quàm ut ſponſum ſuum ſub pane latitantem feſto die, & pompâ celebraret. Et verò ad hoc operam Iulianæ cælum expetere. Diu linguam Virginis modeſtia ligatam tenuit, dum amor denique ſolvit, & deregere viſum, cùm alijs, tum è Canonicorum collegio uni ſuaſit. Is tunc Io. Lanſenna pòſt Pont. Vrbanus IV. fuit. Et fortè dum hic ad clavum Eccleſiæ ſedet, Bolſenæ Sacerdotis ſacrificantis mentem dubitatio ſubijt de Numinis in S. Euchariſtiâ præſentiâ. Vulneravit hæc perfidia Chriſtum. Nam præterquàm quòd remoto panis velo, in conſpectum ſe dedit, ſcatere ſanguine calix, & effundere ſe hic in aræ lintea viſus eſt. Tum verò Vrbano Pont. jubente miraculum hoc per urbem illam eſt circumlatum; jamque urbem

unam omnis orbis æmulatur. Rectè porrò nos faciemus, si in ferculum DEO nostro non aurum, aut argentum modò, sed quod magis amat, oculos, linguam, pectus, cor adeò commodabimus. *Ex hist. revel. Inst. vener. Sacram.*

Christiane, qui se hic tibi manducandum dedit, quid tibi denegare poterit in futurum? & qui tantum tibi viaticum paravit ad victum, quid in illa mansione perpetuâ non paravit? Manducabitis in Mensa mea: *audisti Dei convivium; solicitus non sis de qualitate convivij.* S. Pet. Chrys. s. 95.

FESTVM S. ANGELI CVSTODIS

DA mihi Arge, ô Angele mi, da pennam vel unam è tuis, quâ laudes tuas scribam. Sedò! unde incipiam? ubi desinam? Nondum natus eram, & tamen jam latus stipabas meum, ô Custos unice! Infanti sinum, puero manum dedisti, ô Pædagoge amantissime! Tu verba formare, & nunc Patrem in cælis IESVM, nunc Matrem MARIAM clamare, tu nunc artes humaniores, nunc severiores docuisti, ô doctor fidissime! Tu in bivio vitæ dubio viam Mercurius monstrasti, præisti, duxisti, insidias detexisti, in hospitium ô quale introduxisti, dux fidissime! Sed vin' compendium tuarum dem laudum? morituro quotidie aurem vellicas: irati judicis timere vultum doces: mones præcipitia infera cavere, cæli ardua digito ostendis, ad hæc expetenda cogitationibus animum adhortaris, & fatigatum manu ducis, succumbentem portas, ægrum foves, impugnatum propugnas. Illud quantum est, quòd, nisi ego te vivus, tu etiam mortuum non es deserturus. O

Mi

mi Arge ! ô Angele mi ! cur ut laudes tuas scribe-
rem , pennam è tuis unam aliquam non dedisti ?
Sed eja hanc meam cape, & , si placet , MAGNÆ
VIRGINIS , cui uni laboravit, pedibus substerne.
Vt multæ aliæ tam altùm, certè altiùs nulla vola-
verit penna.

Noli ô homo Conditoris tui negligere munus; noli custodis tui Angeli benevolentiam spernere, parvi pendere ministerium, suffragium abjicere, & ignorare consilium. Sta super custodiam tuam : Tibi assistunt Angeli; à dextris boni, à sinistris mali. S. Laur. Iust. de vit. sol. c. 16.

IANVARIVS.

CIRCVMCISIO DOMINI.

1. Ianuarij.

O Vt ego te exoſculor diem candidiſſimum! ô ſidus! ô IESV Nomen! Ite jam aſtrorum arbitri, dicite ſanè fatalem hanc mihi ſtellam eſſe, horoſcopum meum eſſe, ab hâc vitam meam, vitæ ſtudia,

ſtudia, mortem, omnia dependere. Rectè. Quidquid igitur agam, IESV auſpice agam. Vigilabo? in oculis IESVS erit. Dormiam? IESVM ſomniabo? Ambulabo? comes IESVS ibit. Sedebo? latus claudet IESVS. Studebo? IESVS erudiet. Scribam? calamum cum manu IESVS ducet, & IESVS IESVM ſcribet. Orabo? verba IESVS formabit, animabit IESVS. Feſſus ero? recreabit IESVS. Eſuriam? ſitiam? IESVS paſcet, ille potabit. Ægrotabo? Amor aderit medicus, IESVS. Moriar? IESV immoriar meo. IESVS ſupremis labris natabit. IESVS oculos claudet. IESV ſinus mihi tumulus, tumuli inſcriptio IESV nomen erit. Sed, heu mihi? mi IESV! Amor meus! quid video? quod ſi vitæ tuæ aurora tam multo cruore jam rubet; quàm largos imbres ſanguinis in ſero vitæ veſpere dabis, ô Sol meus! Heu iterum mihi! ô MARIA! ô Cynthia mea! an palles? dabis eheu! etiam tu hodie pluvias. Et ecce imbres lacrimarum ex utroque oculorum cælo ruentes. Time peccans adoleſcentia, tute hanc tempeſtatem dediſti. Cur enim hodie jam ad ſanguidem iretur, niſi ſceleribus tu quoque fores obnoxia. Ecce die octavo jam ſævit culter tuus verè ſaxeus! Sed diſce ad infanda ſcelera, diſce à cultro tuo erubeſcere. Diſce vulnera agnoſcere tua. Si neſcis, ibi vulnus eſt, ubi emplaſtrum eſt.

Si tentaris à Diabolo ſi ab omnibus hominibus opprimeris, ſi conficeris ægritudine, ſi doloribus fatigaris, ſi deſperationis agitaris ſpiritu, nomen IESV *edicito.* Iuſtinian. ſerm. de Circumciſ.

S. BASILIVS MAGNVS 1. Jan.

MAgnum eſſe BASILIVM ad ardentis columnæ facem D. Ephrem vidit. Magnum deinde

ostendit *Christus* ipse, dum, sacris operanti adesse spectabilis, cum sancto Duodecimvirorum cælestium senatu voluit. Sed & talem Hebræus nonnemo credidit, cui profano adhuc, sacræ tamen mensæ accumbenti, cùm minimo in orbe magnum *Virginis Filium* è manu suâ propinasset, manus & ipse dedit. Magnum demum senserunt è maximis tyrannis duo. Horum alter Iulianus (is qui turpe sibi apostatæ nomen peperit) orante contra se BASILIO, sententiam ferente Deiparâ *Virgine*, exequente D. Mercurio, orbi pœnas perfidiæ, quas meruit, dedit. Non felicior alter Valens, exilium Divo nostro nequicquam semel iterumque intentavit. Nam sententiam impiam ferre jam cogitanti, ipsum justius judice suo tribunal reclamavit, sellâ diffractâ; & subscribere laboranti, penna atramentum, quod habuit, tertiùm negavit: ipsa manus facere officium noluit; certè ut non posset, exaruit; conjunx filiusque ægri ad cogitatum scelus nolentes etiam ingemuerunt. Et filius quidem à magnâ BASILII manu convaluit. Cui cùm Valens pessimos superinduxisset medicos Arianos, filius continuò malè mortuus est. At bene noster, sub annum Christi CCC.LXXVIII. vixit BASILIVS; vel hoc uno magnus magnique faciendus Parthenijs Sodalibus, quòd virgo vixit. *Ex Surio.*

Væ tradentibus Christum ad crucifigendum; sed, væ cum maligna conscientia sub Sacramento sumentibus illum. S. Remig. Super Matth.

S. ODILO ABBAS.

1. *Januarij.*

PVer ODILO in D. VIRGINIS perreptavit claudus, exivit sanus; & cùm ire jam quò vellet, posset, pulchrè pedibus, quos cælum donavit, usus,

usus, è mundo abiit, & Religiosam domum inijt. Subinde Præfectus Asceterio Cluniacensi, ostendit, quàm facile imitari Christi miracula foret illi, qui vitam vellet. Aquas quippe eunti sibi in solum, aliis etiam in vinum vertit, piscibusque non multis bene multam pavit multitudinem. inter primas curas habuit, piorum Manibus opitulari, quos flammæ piaculares haberent. Id adeò fassus ipse est orci tortor, quem Siculæ quispiam eremi incola non semel querentem audiit atque indignantem innumeros à pœnis suis ODILONIS absolvi precibus. Eos inter Benedictum numerant VIII. Pont. Max. qui opem & ipse viri imploravit, & verò sensit etiam, ac gratus palàm laudavit. Atque hoc stimulos subdidit ODILONI, ut sui quotannis diem agerent piarum animarum memoriâ insignem, quod institutum id temporis uni illi familiæ familiare totus hodie Christianus orbis amplectitur. ODILONI nostro morienti præsto ipse Christus fuit, Stygiasque larvas cum suis terriculamentis longè jussit facessere. Nimirum quam opem mortuis vivi ferimus, morituri & ipse sentimus. *Ex Surio.*

Disce humilitatem, quã Christus verbo docuit & exemplo; disce obedientiam, quam patri suo exhibuit & Matri; disce virtutes cæteras, ut vitæ lumen in te valeas possidere; Christum sequere, Christum imitare, ut ad ipsum pervenias. B. Laur. Iust. de interiore conflictu.

S. MACARIVS ALEXANDER.

2 Ianuarij.

HVnc MACARIVM nomine suo Alexandria imò fallor, suo ille Alexandriam beavit.

VII.

VII. annis sine cocto edulio, sine omni somno dies XX. quadragintadiale jejunium sine omni cibo transegit. Satur intereà cæli delicijs, & pijs nunquam non lacrimis ebrius. Inter hæc Cupidinem bella sibi moventem aggressus, culicum præsidio corpus cinxit; quos inter cùm sex adeò menses nudus decertasset, horum aculeis longè hostem submovit. Quid multis? brevi tam parvo milite ingentem, & formidandum tyrannum debellavit. Pœnitentem Sacerdotem à sacrilegâ Venere, & qui in pœnam afflicti corpore serpebat, cancro eâ lege absolvit, ut ne porrò sacrificaret impurus. Nec in homines solùm pius, cæcum feræ, nescio cujus, partum sputo suo illitum lumine donavit, oviculæ exuvijs à gratâ parente vicissim donatus. Inter precandum ita se ipsum fertur adhortatus: *Anime mi, ne te in terras è cælo demitte: ibi Deum & cum Deo Dei aulam omnem habes.* Viderat nimirum quandoq; quàm multiplici dolo astuq; turbare precantium animos malus hostis niteretur. Ob hæc aliaque ejuscemodi prædicantibus verè MACARIVM, hoc est beatum, ut qui mundo tam bellè illuderet, illud responsi dedit, caverent, ne ipsis mundus illuderet. Vivere porrò desiit, cùm annum ageret centesimum, & documento sanè fuit mortalibus, frugalitate & vitæ religiosæ asperitate non minui annos, sed crescere. *Ex vit. PP.*

Quæ segnities est, capi ineptis cogitationibus, cùm Dominum deprecaris, quasi sit aliud, quod magis debeas cogitare, quàm quòd cum Deo loquaris: Quomodo te audiri à Deo postulas, cùm te ipse non audias? S. Cyprian. de Orat. Dom.

S. GOR.

S. GORDIVS MARTYR. 3. Ianuarij.

POtuisses olim eremum campanum dicere Martium, unde illi prodirent, qui bella orbi, qui tyrannis moverent. Ita GORDIVS etiam noster è nobili militum tribuno Christi tiro, ubi sat diu in antro ad eremi leges exercuisse velut ad palum se, & piæ militiæ satis præluisse jam visus sibi est; progressus demum festo die in medium theatri, fassusque CHRITI se militem, corpus frustratim concidendum carnifici obtulit: id unum exoptans, plures animas habere, ut plures per mortes Duci Deo invictum se probaret. Scilicet ad insolitum hoc spectaculum exclamârunt Christiani pariter, & hostes horum. Et obstupuere hi, quòd unius hominis virtus totum theatrum impleret. At illi Deo, Gordio, sibique gratulati sunt, cùm viderent tot inter certantes quadrigas longè omnes equos ad palmam præcurrere Christianum, jamque hunc unum illo die ex merito coronandum animo percipere. Interea GORDIVS monentibus amicis, qui servatum cupiebant, ore CHRISTVM suum tanti per proscriberet, animo coleret; *itane verò*, ajebat *omnem militibus aditū ad cælos præcluditis? Me quidē Longinos & Cornelios juvat æmulari. Christum vobis coram si negem, cælo coram ille negabit.* Hæc ubi dixit, crucis signo armatus omnes cruciatus imperterrito & animo & vultu superavit, ostenditque, quæ militi honestissima essent vulnera. *Ex Surio.*

Quid prodest Christum sequi, si non contingat consequi. Ideo Paulus ajebat. Sic currite, ut comprehendatis. Ibi tu Christiane fige tui cursus profectusq; metam, ubi Christus posuit suam. S. Bern. Ep. 253.

S. GENO-

S. GENOVEFA VIRGO. 3. Januarij.

NOn ego GENOVEFAM laudem, cùm vel parentes ejus, quòd talem genuiſſent, B. Germanus laudarit. Tranſibat hic Lutetiâ Pariſiorum in Britannias Pelagianos oppugnaturus, cùm GENOVEFAM parvulam tunc puellam intuitus, latere in eâ ingentem virtutem uidit. Itaque blandiſſimis verbis vitæ religioſæ ſtudium tenellæ ſuaſit. At illa jam tunc annuit. Ergo mnemoſynon capit nummum Cruce inſignem, jubeturque è collo ſuſpendere, nullo dehinc muliebri mundo temerando. Arrha fuit hic nummus Chriſti ſponſæ, neque fefellit. Noluit deinceps parvula domi agere, ſed ſui officii identidem clamitabat eſſe, templa frequentare. Quare fuit, cùm lacrimis ſuis moleſtam & clamoribus mater alapâ caſtigaret. At continuò cæca facinus ſuum vidit. Lucem deinde biennio pòſt à filiâ, cui dederat lucem, recepit. Cæterùm hæc velo inter virgines involuta Pariſienſibus contra omnes Attilæ exercitus unicum præſidium fuit. Cibum non niſi bis in hebdomade, vinum virginitatis venenum nunquam admiſit. Quoties cæſum aſpexit, hoc gaudiis, illa lacrimis piûere viſa. Virtutem in abſente Simeon Stylites laudavit, & ſæpiuſculè ſalutavit per nuntios. Apud Reges quoque Childericum & Clodoveum tantum potuit, ut à morte virgo abſolveret, quos judices damnârant. Sed parum hoc eſt, quando idem apud DEVM potuit, & lectulo damnatos ægros paſſim à morbis abſolvit. Quid? quòd quem abſtulerat jam, imperio GENOVEFÆ puerum mors reddidit; credo utne deeſſet, qui virginem Matrem clamaret. *Ex Sur. & Lippel.*

Per-

Per Baptismatis Sacramentum Spiritus S. factus es templum : noli tantum habitatorem pravis de te actibus effugare, & Diaboli te iterum subjicere servituti, quia pretium tuum sanguis est Christi, qui in veritate te judicabit, qui misericorditer te redemit. S. Leo serm. 1. de Nat. Chr.

S. RIGOBERTVS EP. 4. Ianuarij.

DIscite, qui alienam nobilitatem non aliter ac hereditatem aditis, ampliùs etiam vestrâ operâ hanc condecorare; imò domi vestræ hoc est, apud animum vestrum veram nobilitatem quærere. Nos eâ in re doctorem ecce vobis RIGOBERTVM suggerimus : hic gentis suæ splendorem literis, literas pietate illustravit : hanc Rhemenses insulâ ornarunt : ille iterum hanc multis magnisque virtutibus, velut gemmis distinxit. Sacerdotes primus id loci in unum coëgit, redituque, de quibus viverent, communes fecit. Familiariter Magistro equitum Pipino est usus, qui xeniolis, quæ Divus redeunti à venatione missitabat, multùm delectatus terræ tantum aliquando concessit, quantum RIGOBERTVS, dum ipse dormiret, ambulando potuit circumscribere. Ab eo tempore nusquam alibi vel campi, vel agri lætiùs ridere, ridentibus nusquam mitiùs cælum arridere, Aurea tempora & æternum ver diceres. Sed & filium Pipini Carolum (ab animo Martio Martellum pòst dictum) sacra fonti admovit RIGOBERTVS. At Carolus ingratus, quòd urbem Rhemensem dolo aggressus non admissus esset, apertâ vi pòst fratrem debellatum ingressus, Pontificè sedè exegit. Tulit æquo animo exilium, nec multò post ad Pipini dona reversus, vitam sanctissimè exegit. Ad tumulũ nocte

concubiâ lux ingens visa, & voces è cælo auditæ, multùm humanâ suaviores. At nos si nunquam has audimus, quid miri obsecro est, quando cælo aures claudimus? *Ex Surio.*

Si tibi suggeratur in futurum tempus differre bonum propositum, consurge & dic. Dies Domini sicut fur, ita in nocte veniet. *Si gula desæviens lautiores tibi commendaverit apparatus recalcitra & dic,* Non est Dei Regnum esca & potus. S. Petrus Dam. in Ps. 57.

S. SIMEON STYLITA. *5. Ianuarij.*

Erubescit hoc die Ægyptus, cùm in tam parvâ chartâ sepeliri superbas moles suas videt. Quid enim? ut mortuos suos, quà posset in cælum extolleret, surgere eò velut gloriæ humanæ scalas Pyramides jussit. At tu Lector, vide si hoc die illum, qui vivus cælo jam cohabitavit, vivus Pyramides sibi quatuor posuit, invidiam non Ægypto modò, sed orco etiam facturas. Itaque SIMEON opilio primùm, pòst præaltâ in rupe monachos inter Angelus vixit. Verùm cùm ob mira, quæ maxima ac plurima patrabat, magni undique accursus fierent, novo miraculo columnas cœpit habitare, quarum quarta, & quæ ei ultima fuit, alta erat pedes IV. & L. Hic ille stare columna suâ firmior; dormire, aut considere nunquam; vix adeò unquam quid cibi capere, ea & agere & pati, ut hominem dubitarint; Regibus denique, ac Imperatoribus, imò orbi ad se confluenti vel oraculum esse, vel asylon. Indoluit hostis, & dolis, quos domi suæ habet, usus, in flammantem currum non jam SIMEONEM, sed alterum Eliam invitavit. Nec malè profectò cessit astus. Verùm, cùm altero pede jam extenso, sacrum Crucis signum efformasset

in

in ventos scilicet & orcum, non in cælos, cum pessimo aurigâ abivit currus. At SIMEON, ut eâdem pœnâ & se, & hostem ultum iret, uno, ut erat tum, pede, annum solidum perstitit. Mortuus est deinde anno ab orbe restaurato CDLX. ætatis CIX. atque, ut vicisse scires, etiam post mortem stetit, *Ex Surio.*

Quid animæ prodest, hesternum diem transegisse in actione virtutis, si hodie velut desertor desciveris ab opere justitiæ? Qualem enim te invenero, ait Scriptura, talem te judicabo. S. Basil. in Epist.

S. APOLLINARIS V. *5. Ianuarij*

EVnuchum specta; sed apage illum Parnassi ruborem: hunc, quem dicimus, virginitas dedit, cælum risit, vel, si mavis lacrimas, has quoque affudit cum suis ridenda Venus, Sed nunc argumentum fabulæ habe. Fuit APOLLINARIS altera Anthemii viri Consularis F. alteram dæmon malus infidebat. Illa Christum sponsum cogitabat, at hominem parentes. Quid nî etiam sanctus amor hominum oculos luderet ingeniosus? Abit Ierosolymam cum nobilissimorum parentum venîâ APOLLINARIS; comites servulos, ancillas, opes trahit. Redux ex itinere has omnes in egenos spargit, illos manu mittit, uno alteróve duntaxat retento. Hos quoque piè fallit, & silvas habitat. jam ubi æstus culicumque morsus corpus animumque durarunt, & formam illam augustam extinxerunt, prodit è latebris monachum induta, Eunuchum se dicit, Dorotheum apud Macarium nominat. Intereà adest soror, & è sorore pellendus dæmon. Pellitur à Dorotheo. Sed redit & præstigiis gravidam filiam Anthemii oculis exhibet, simul parentem Dorotheum mentitur. Ilicet

hic

hic ad patrem raptatur, inde ad crucem raptandus. At Dorotheus parentibus, & sorore in locum solum abductis, hanc iterum sanat, illis, posità tantisper personâ, filiam se probat. Mox ad scenam suam revertens eremum, pergit monachos, orcum, orbem ludere; dum denique cum omnium plausu castissimam larvam mors detraxit. *Ex Sur. & Men.*

Indicamus bella peccatis, conflictum vitiis nunciemus, securi de victoria; quia nec arma cælestia hostes poterunt superare terreni, nec divino Regi adversa poterunt contraire mundana; neque vigilantes & sobrios Diabolus perturbare suis superventionibus poterit. S. Pet. Chrys. s. 12.

S. EDVARDVS REX. 5. Ianuarij.

EDVARDVM in utero adhuc latitantem fortuna tamen Angliæ Regem legit: firmavit electionem cælum: siquidem in Regem unctus ab ipso Apostolorum Principe memoratur. Conjugio porrò, ad quod invitum regni Proceres traxerunt, virginitatem copulavit, pulcherrimo matrimonio. Pater Pauperum, filius dici poterat summi Pontificis, ita hunc semper coluit: tributa liberaliter remisit, postquam iis incubare custodē orci Cerberum vidit. Iam nec ad vilis mendiculi postulata erubuit, qui membris suis captus promissam à D. Petro sanitatem asseverabat, si bajulo ad templum Rege uteretur: quin mox in humeros sustulit pium onus, ad aram portavit, stipemque divitem sanitatem addidit. Sed & cæci nonnulli, quâ undâ manus Rex laverat, hac oculis ipsi tenebras eluerunt. Facienti Sacerdoti cùm adesset, conspicuus ei ab arâ bene precatus est Christus.

Quid-

Quidvis amore D. Ioannis, quem Evangelistam dicimus, rogantibus, nihil visus est unquam negâsse. Hanc ille religionem præclarè obsignavit annulo suo, dum eum ipsi Divo mendicabulum adsimulanti dono dedit. Hic annulum Regi remisit, simul de mortis horâ commonuit; quem nuncium ille toto mox regno vulgavit, quò preces undiq; piorum cogeret. Atque eo viatico, quamvis suis jam dives meritis, longum cæli iter ingressus est, anno post Virginis partum M.LXVI. & quia nullam corpus animo virgini in vitâ, mors diu nullam etiam corpori in tumulo labem asperfit. *Ex Surio.*

Studeant humiles quotidie in humilitatis virtute proficere, imitantes Regem, qui abjecto onere carnalium & regalium indumentorum coram Domini arca nudatus exiliens & exultans uxori sibi objicienti respondit, Ludam, & vilior fiam coram Domino. B. Laur. Iust. lib. 1. de Humilitate.

EPIPHANIA DOMINI. *6. Ianuarij.*

SAlutaverant jam nuper, inter faustas acclamationes, & cantus festivos Principem suum cælo delapsi cives, aulamque nati Regis quotidie deinceps frequentabant. Sed & orcus rebellis hucusq; metu jam suo venerabatur. feræ ipsæ Dominum suum supplices agnoverant; ut jam aliud nil restaret, quàm ut terra etiam officium suum faceret. Ergo, ut ad exemplum Regum orbis universus se componeret, tres è regnis suis exciti Magi magnis itineribus Bethlemium contendunt, sacramentum Christo nato omnium nomine dicturi. Atque, ut ne aberrarent, placuit Superis ducem stellam dare, & fallere, & falli nesciam. Ita Hierolosymam

ventum.

ventum, sedulóque in novi Regis cunabula inquisitum. At Herodes in regno suo alium præter se Regem ullum quæri indignatus, barbara animo jam tum concepit consilia, mox sanguinem, neces, orbasque matres paritura. Aulicis tamen artibus apprimè instructus dolos dolis texit, & ut noceret, amare se finxit, ut perimeret adoraturum se hostem etiam ipse promisit. Subhæc à Magis, sidere iterum anteambulone, Bethlemium perventum. Ibi considens stella, velut adventum gratulatura, hospites Reges è tecto salutavit. Extemplò ingrediuntur, Regumque Regem in throno suo præsepi, sapientiam in infante, in homine Deum adorant: addunt deinde tributa, opes peregrinas, aurum, thus, myrrham. Inde viam aliam in regna avita dux somnus dormientibus ostendit: sed sic idem hic vigilantem Herodem delusit. *Ex hist. Evang.*

Sicut Magi de thesauris suis Mysticas Domino munerum species obtulerunt, ita & nos de cordibus nostris, quæ Deo sunt digna, promamus. S. Leo s. 2. de Epiph.

S. ANDREAS CORSINVS.

6. Ianuarij.

ANDREAM CORSINVM parentibus MAGNA VIRGO donavit, cùm illi priùs eundem ex voto necdum natum eidem donassent. Videbatur sibi mater utero lupum ferre, sed qui in æde sacrâ gratissimâ metamorphosi in oviculam abiret. Oraculum fuit non somnium. CORSINVS etenim adolescens nonnihil liberior aliquamdiu cum mundo ululavit, pòst tamen gravibus ac assiduis parentis suæ monitis captus, religiosæ vitæ se mancipavit? á quâ necquidquam eum abducere adnisus est veterator callidus, quamvis nobilem mentitus

mentitus vultum, quamvis opulentum oppidò conjugium pollicitus. Primùm litanti auguſtiſſima cæli Regina viſenda ſe cum Angelis obtulit, atque his eum affata eſt verbis: *Meam ſervies ſervitutem, ad hanc à me electus.* Poſthac Præſul nominatus Feſulanus, cùm fugâ ſe honori ſubduxiſſet, ab infante tum fante eſt proditus. Puer, neſcio quis, cùm ſacro fonte tingeretur, Andreas lacrimas frequentes affudit: rogatus cauſam, reſpondit, puerum eum familiæ ſuæ probro, patriæ exitio natum; id quod reapſe poſteà urbs credidit, cùm vidit. Cùm annum deinde ageret LXXI. ipſo Chriſti naſcentis pervigilio egregius ſervus à Dominâ ſuâ vocatus ad libertatem eſt. Mortuum virgo ſanctitatis famâ percelebris, per ſcalas vidit cælum conſcendere; puto ne ullus Virginis amator dubitet eodem conniti, quando ſcalas habet. *Ex Surio.*

In Eccleſiam ingredere, ubi Chriſtus diſcumbit, tuumq; præſtolatur adventum, atque in ſpiritu humilitatis pedibus provolvere Domini Ieſu; *confitere ſcelera, deterge vulnera, reatum accuſa, ſponde converſionem, pete veniam, ut plenam conſequaris indulgentiam.* Laur. Iuſt. in. ſermonib.

S. LVCIANVS M. 7. *Ianuarij.*

POſſumus hodie ignoſcere Samoſatæ, quando maximum probrum ingenti decore obruit, & LVCIANVM dedit, qui non jam rideret cælum, ſed moreretur pro cælo. Duodennis puer poterat tamen pater dici, cùm hereditatem paternam jam tunc pauperum prædam feciſſet. Mox inter cœnobitas adſcriptus, & Sacerdotio initiatus, Antiochiæ

tiochiæ ludum literarium aperuit. Minerval pauperibus cessit, libros Christianos restituit, & sacra volumina, quæ dudum superstitio corruperat, ad Hebrææ linguæ regulam censuit. Sed Maximianus non nescius pietatem Christianam non posse rectius quàm cum musarum lacte, literis inquam, instillari, ad pœnas magistrum tam sancti ludi vocat; quòd tamen vel vultûs majestate meliora persuadere LVCIANVS diceretur, non nisi velatis oculis huic impius Agamemnon locutus est. Promissis primò ingentibus in martyrem pugnavit, tum in cippum injecit, pòst in testarum fragmina. Vltimò fame longâ ad deditionem compellere est aggressas. Interea sacrificare constituit LVCIANVS. Mirantibus, quî id fieri posset, discipulis, cùm aræ mensa abesset, Vos, inquit, in orbem me cingite, & templum eritis; sacra deinde pectori meo imponite; erit hæc viva ara. Dixit, fecit. Mox ad ingressos tortores ter clamat, *Christianus sum*, & subinde mortuus tacet. Funus nihilominus in mare projectum, saxo dexteræ appenso. Verùm truncum primò Delphin, semper hominum, sed martyrum præcipuè amans in litus extulit. Mox dextra etiam (à Musis credo) efferri, brachioque jungi visa est. Nos etiam manum tam doctam pro meritis lauderemus, si ad nos Musæ manus illius stilum attulissent. *Surius.*

Corpora nostra aptemus in vivam Dei hostiam, ut sit fides vera, pura conscientia, cor mundum, caro casta, sanctus sensus, pius animus, vita sancta, verecundus habitus, & ad omne Christi obsequium humilitas nostrum semper comitetur incessum. S. Pet. Chrys. h. 109.

S. RAY-

S. RAYMVNDVS CONF.

7. Ianuarij.

RAYMVNDVS nobili loco in Hiſpaniâ natus, cum lacte MARIAM imbibit. Ea deinde pietas cum puero crevit. Nam & in mundo adhuc cùm ageret, ſumptus non exiguos fecit, quo feſtus VIRGINIS ab Angelo Salutatæ dies auguſtiùs ageretur, & poſteà in D. Dominici familiam cooptatus, ipſius DIVÆ monitu novæ ſocietatis auctor fuit condendæ, quæ vindicandis in libertatem vinctis ſeſe impenderet. Angelo, qui ei à puero datus eſt peculiaris, tam eſt uſus familiariter, ut non rarò ad ſtatas ab eo preces excitaretur. Cæterùm cùm pro eâ, quâ erat, Chriſtianâ libertate, in non licitos Iacobi Aragonum regis amores graviùs nequicquam invectus eſſet, & ex nautis regio edicto abſterritis recipere eum jam nemo in navim ſuam vellet; novus nauta nova vela mari ſuſpendit pallium ſuum, aſpirante cæleſti aurâ ſex intra horas milliaria emenſus CLX. & Barcinonem appulſus, in cœnobium ad ſuos per occluſam portam ingreſſus eſt. Ibi cum è ſociis unus aliquis gravibus tentationum fluctibus jactaretur, ubi primùm in manu litantis RAYMVNDI propitium illud ſidus eſt intuitus, continuò ſuam menti reddi malaciam ſenſit. Argonauta verò noſter portum cæleſtem tenuit anno. M. CC. LXXV. *Ex vitâ apud Bzov*

Si nobis non eſt ſatis ad ſalutem, quòd virtuosè vivamus, ſed oportet aliorum ſalutem re ipsâ deſiderare; cùm neque nos rectè vivamus, neque alios hortemur, quid reſpondebimus; quæ nobis ſpes ſalutis reliqua erit? S. Chryſoſt. 60. in Matth.

S. LAV-

S. LAVRENTIVS IVSTINIANVS.

8. Ianuarij.

ANnum agenti IVSTINIANO decimũ nonum induta virginẽ Divina Sapientia amplexum tulit,& oſculum.Ab eo tempore omnis illi mundus deſipere,vna ſapere religio.Ad hanc cùm ſe recepiſſet,fuit qui,cùm familiaritate (quæ ei cum LAVRENTIO intima erat) deſtitutum ſe indignè ferret, ad ſepta monaſterii cum totâ acie ſodalium veniret: cornu unum citharœdi,alterum armati tenebant. Sed utrumque perrupit LAVRENTIVS, captumque verbis Sodalem in ſua jurare verba,manuſque dare religioni coëgit,plaudentibus utique Superis,quòd jam Theſeus Pirithoum ſuum, non ad orcum, ſed cælum comitaretur. Pòſt tamen LAVRENTIVS ad inſulam extractus, pater pauperum, & hoſtis ſuperborum audiit, mirandaque egit plurima. In ore illud crebrò habuit : *Eam demum eſſe veram ſapientiam, ſcire Deum omnia eſſe, at nihil hominem*, & illud : *cælo excludendos omnes fore* opulentos, niſi ejus janitores pauperes piâ manu corrumperent. Ego palmarium id puto : perituras Venetias fuiſſe, peſſimo Sodomorum exemplo, niſi potentior apud Deum Abrahamo LAVRENTIVS interceſſiſſet. Porró moriturus plumas reſpuit, memor quàm duro lectulo Chriſtus obiiſſet. Et tamen ſine plumis in cælos evolavit anno M. CCCC. X. cùm juſta illi homines inter Angeli perſolverent, funeris dicam tibicines, an virtutis buccinatores ? *Ex Surio.*

Vtinam ſaperes, quæ Dei ſunt! intelligeres, quæ mundi ſunt! provideres, quæ inferni ſunt! profecto inferna horreres, ſuperna appeteres, quæ ad manus ſunt contemneres. S. Bernard. in Ep.

S. IV.

S. IVLIANVS M. 9. Ianuarij.

IVLIANVS unicus parentum clarissimorum filius primam ætatem Musis consecravit. Eæ virgines in clientis sui pectus amorem virginitatis cum literis instillarunt. Sed obstitêre votis parentes, castas aures Hymenæo identidem pulsantes. Itaque à cælo antè per somnum armatus BASILISSAM duxit. Verùm precantes thalamo cælestis primùm odor afflavit; mox de servando pudore piè sermocinantibus cum MATRE aliisque Cælitibus CHRISTVS supervenit, qui & audentibus animos addidit, & utriusque nomina vitæ libro descripta ostendit. Ita virgo obiit BASILISSA; IVLIANVS verò etiam Martyr; qui dum ad ludibrium totâ urbe vinctus circumducitur, CELSVS, mali Iudicis non malus filiolus, conspicatur eum non tam inter lictorum, quàm Cælitum manus inambulare. Pedes proinde martyris complexus, & Christum puer non pueriliter, & ipse fassus, cum IVLIANO ad ignem damnatur. Sed virtus proba è flammis splendidior nimirum exit, crescitque, matre etiam Celsi ad Christũ adductâ. Caput demum omnibus sub annum Christi CCC.XI. aufertur. Sed neque sic locus coronæ defuit. *Ex Sur.*

Qui igne Christi captus fuerit, talis fit, qualis esset homo solus super terrã habitans, adeò nihil curæ est ei gloria & ignominia. S. Chrys. hom. 52. in Acta

S. MARTIANVS CONF. 10. *Ianuarii.*

NOvit MARTIANVS maximæ Ædi Byzantij præpositus orationem, quò cælos & certius,

& citius peteret, alatam reddere, creberrima illi jejunia & eleemosynas jungendo. Multus præterea in extruendis cœnobiis templisque fuit; monumentis, quæ ferè vnica in mortali homine immortalia DEVS probat. Plenam, quoties foras prodivit, manum circumtulit, cum vacuâ nullum à se inopem passus abire. Veste, quàm diu vixit, non nisi unicâ semper usus, hac etiam, cùm nulli ad manum nummi essent, se exuit, & egenum induit, sed divite lucro: quippe qui deinde cùm seminudus pro arâ divinum cibum in populum partiretur, aureâ palàm à cælo veste ornari visus est, ut planè jam quæstum quæsiisse, & pro paupere togâ meliorem ambiisse videri possit. Noctu porrò vigil pius urbem obambulabat, vel quibus tunc etiam benefaceret, egenos, vel quos lotos domi curatosque terræ mandaret, mortuos quærens; ex quibus non pauci revixisse inter studia tam sancta memorantur, & alterum vitæ parentem MARTIANVM saluta sse. Iam grassantem in templum suum crudeliter flammam medius ipse objecto Evangelicæ historiæ volumine stitit, precibus domuit, lacrimis extinxit. Secundùm hæc aliaque mira, templo, quod ultimùm ædificabat, & vitæ finem unà imposuit. *Ex Metaphraste apud Surium.*

Manducat Deus in cælo panem, quem perceperit pauper in terra. Da ergo panem, da potum, da vestimentum, da tectum, si Deum debitorem non vis habere, nihil nobis nocebit in terra, si nobis in cælo misericordia sit patrona. S. Pet. Chrys. s. 42.

S. THEO-

S. THEODOSIVS ABB. 11. Ianuarij.

THEODOSIVM Cappadocem antrum ajunt incoluisse; rectius regiam dicerent: nam ad illud divertisse hospites primo itineris sui die tres Orientis Reges memorantur. Totus illi penus palma, cella fons fuit, deliciæ dactyli, herbæque, & lacrimæ. Interim fuit, cùm centum & amplius mensas paucis panibus pasceret: aliàs, cùm Martiani hospes esset, illeque panem sibi deesse quereretur, THEODOSIVS in barbâ Martiani granum hærere frumenti conspicatus, qui potes, inquit queri, quitot panes in barbâ circumfers? simul, granum in granarium ablatum totum hoc complevit, & veluti angustias hujus accusaret, extra ostia se miraculumque effudit. Aliàs magno Paschatis die, cùm nihil in cibum suppeteret, Numen THEODOSIO mulum submisit instructissimum cibariis, quâ re ille impulsus semper deinde egenis duplicavit pium stipendium. Iam mortis memoriam suis impensè commendavit. Eum in finem sepulchrum quandoque fieri jussit, rogavitque ecquis eo tumulari vellet. Voluit Basilius quidam, qui mox suavissimè excessit è vitâ, nec tamen in odeo sacro vel videri, vel audiri desiit. Prænobilis matronæ filio, dum inter pueriles ludos, lapsus in fontem cadit, absens THEODOSIVS, adfuit tamen spectabilis, &, ne aquis mergeretur innocentia, cavit. Vestis ejus cilicina militum Duci vicem loricæ fuit, & victoriam peperit. Sed & tibi contra hostem intestinum victoriam spondeo, si simili utaris loricâ. *Ex Surio.*

Magnum hujus vitæ solatium est, ut habeas, cui pectus tuum aperias, cum quo arcana participes, cui committas secreta cordis tui ; ut ames & sequaris eum, qui tibi paternâ pietate in tristibus compatiatur, in persecutionibus adhortetur, & in prosperis gratuletur. S. Bern. tract. de Ord. Vit.

S. ARCADIVS M. *12. Januarij.*

MOre Solis virtus hoc pulchrius nitet, quò diutiùs latet. Testem ARCADIVM adduco. Hic sævientibus ubique terrarum in Christianos tyrannis, sive homo timore aliquo, sive CHRISTI mandato inductus, posthabitis fidei fortunis omnibus, fugâ se subduxit, & aliquandiu latebras habitavit. Sed nimirum ut vinceret fugit; ex latibulis suis velut insidijs hostem expectavit. Etenim cũ irruptione in domum factâ, & non reperto ARCADIO, ad tribunal de amicis ejus quispiam raperetur, continuò adfuit ; circumventum inexspectatò tyrannum graviterque increpitum jussit omnes pœnas in se experiri: aciem tormentorum instrueret tyrannus, ingenio etiam certaret in auxilium alios etiam tyrannos evocaret ; omnes in subsidiis carnifices constitueret : sese vnicum contra omnia tormenta etiam nudum staturum, solâ patientiâ pugnaturum, ostensurumque ea dimicatione, quantum inermis Christianus omnibus minis, & tormentis armato tyranno præstaret. Desperavit jam tum judex de victoriâ, & sententiam tulit, quâ manibus ac pedibus mutulari ARCADIVS jubebatur. Hic fixis cælo oculis inter divinas laudes, supplicii locum magnanimus petiit, membra ad lanienam ipse nudavit, ipse singula trun-

truncanda exhibuit; itaque sanguinis sui purpurâ splendidus, sine pedibus ad martyrum tamen partes transivit, sine manibus palmam tamen cepit. *S. Zeno Ep. Veron.*

Ejus in mundo diu velle manere, quem mundus oblectat; quem sæculum blandiens atque decipiens illecebris terrenæ voluptatis invitat. Porrò cùm mundus oderit Christianum, quid amas eum, qui te odit? & non magis sequeris Christum, qui te redemit & diligit? S. Cypr. de mortalit.

S. GODEFRIDVS COMES. 13. *Ianuarii*

DVxit GODEFRIDVS Cappenbergensis Comes genus suum è Regio sanguine. Prædantium suorum militum licentiam, si quisquam alius, frenavit, gnarus militum prædam Ducis esse furtum. Arcem suam in cœnobium vertit, & D. Norberti familiæ transcripsit, cum omnibus fortunis, quibus præclarum auctarium unà cum fratre Ottone ipse accessit. Viderunt hoc multò antè in somnis illi, qui de Cappenbergensi arce vel columnam flammantem, vel civitatem nive nitidiorem in cælum viderunt assurgere. Et verò multa, quò moram tam sanctis consiliis injiceret, molitus est cognatus sanguis, nunquam non DEO hæreditatem invidens; sed ille, uti alia humana omnia, ita hæc etiam insuper habuit, conjugeque inter Sanctimoniales relatâ, Norberti institutum avidissimè arripuit. In hoc accerrimus sui hostis, & glorioſissimus victor, vix quidquam cibi sumere est visus, tantùm lacrimis inebriari. Cæli cupidissimus missionem corporis accepit anno M.C.XXXVI. cùm moriturus illa audisset: *Exite obviam ei,* & venientem è cælo comitatum amicissimè salvere jussisset.

Secundùm mortem neptisuæ multâ luce vestitum, & coronâ conspicuum se ostendit, quæ illa legentibus loquebatur: *Induit me Dominus vestimento salutis, & tanquam sponsam decoravit me coronâ.* Pulchrè certe honorum cupidos alta conscendere GODEFRIDVS docet. Comitem abjecit, ut Rex esset. *Ex Surio.*

Amor æternæ vitæ & spiritualis studium sapientiæ velut in summa cordis tui constitutum arce præcellat; quatenus dum fragilem hanc vitam cum sua sapientia despicis, repleri divino spiritu, qui ad æternam te provocet gloriam, sælici vicissitudine, mercaris. B. Pet. Dam. l. 8. Ep. 9.

S. FELIX NOLANVS 14. *Ianuarij.*

FELICI Nolano cum fratre germano ita convenit, ut ignobilior hereditatis portio, id est terra fratri, melior verò, hoc est, cælum FELICI cederet, ut qui Christo militaret, germano Imperatoris castra sequente. Ita divisis vitæ studiis FELIX sacris est initiatus, ob fidem deinde in vincula conjectus ab impiis, sed exemptus ab Angelo, jussus est emeritum Præsulem Maximum quærere. Eum in eremo repertum semianimem precibus primò, dein uvis, quas de spinis legerat, recreatum domum suam deportavit. Hinc cum denuò hostes ei imminerent, occæcati divinitus, quem auribus suis loquentem audierant, apertis oculis non viderunt. Fugientem porrò, & intra geminarum ædium parietinas abdentem sese, improviso opere suo aranea texit, & fuit tam tenuis tela propugnaculum tunc FELICI. Hic Cælitum manu pastus VI. menses, & alloquio divino dignus, infulâ etiam

esset

essĕt ornatus, nisi id dignitatis ex innatâ animi demissione in alium ipse transtulisset, quòd eum septem diebus ante se sacris initiatum diceret. Obiit tandem FELIX scilicet, tumulumque templum est nactus; quod cùm augustiis posteà D. Paulinus reddere laboraret, solique rusticani duo ædes suas transcribere negarent, ecce tibi ignis nocturnus tecta rusticorum depastus amplissimam aream descripsit. Neque hoc solùm, sed & aliis deinceps miraculis FELIX luxit. *Ex Surio.*

Eò minus in hac perigrinatione deficies, quò veriùs in fontem divinæ misericordiæ per virtutem spei mentis oculos levaveris. Hæc enim virtus claritate suâ Deum nobis manifestat, & inter hostium catervas intrepidè ante faciem Domini nos perducit. B Laur. Iust. Lig. vitæ.

S. PAVLVS EREMITA. 15. *Ianuarij.*

PAVLVS Thebæus XV. annorum adolescens plùs Decium, quàm eremum horruit. Certè hoc unum imprudens Decius boni fecit, quòd ex Christianis eremicolas fecit. Eos inter princeps PAVLVS perhibetur, cui in centesimum usque annum ac decimum spelunca tectum, una eademque arbor palma, & victum, & vestem dedit. Annus agebatur Christianus CCC.XXXIV. cùm ad eum divino jussu visit Antonius, atque tunc prudens dispensator corvus, qui annos jam LX. dimensum suum PAVLO quotidie afferre assolebat panem dimidium, hospitis memor duplicavit annonam. Secundum hæc, cum, ita monente PAVLO, vestem sepulturæ allatum iret Antonius, priusquàm rediret, abire inter Cælites in cælos amicum videt, reperitque genibus humi adhuc fixum, passisque brachiis

chiis omnino oranti ſimilem. Cùm ultimum proinde officium mortuo præſtaret, in eo ſocios duos leones habuit, qui ſepulchrum egeſtâ humo parârunt, & mœrenti Antonio crebro mœſtoque rugitu, & ipſi adgemuerunt. Hic domum revertit nimiùm quantùm gaudens, ſpoliis opimis, hoc eſt tunicâ PAVLI è foliis palmæ concinnatâ. Certè non niſi maximis quibuſque diebus feſtis in eâ viſus eſt ſuperbire, ut minus ego jam mirer ab Hieronymo eam palmatæ etiam Imperatorum purpuræ prælatam, quando in illâ magnus Antonius triumphavit. *Ex S. Hieron.*

Quàm delicioſâ fame affligitur, qui cæleſtis promptuarii dapibus ſatiatur? cui cælum fit cellariũ, cæleſtis promus exhibet miniſterium; quàm feliciter miſer eſt, qui dum terrenis eget impendiis angelicis fulcitur obſequiis: cui xenium divinitùs mittitur, angelicùs miniſtratur? S. Pet. Dam. ſerm. 33.

S. IOANNES CALYBITA. *15. Ianuarij.*

ILle IOANNES eſt, qui in illuſtri Patriciorum familiâ Romæ natus, parentes piè nos docuit fallere. Nam adoleſcens admodum clam his in Syriam abiit, & veſtem indutus religioſam, unico, ſed delicato cibo vectitavit, Angelorum pane. Pòſt cùm parentes ſæpenumerò ingereret hoſtis, ægrè illi ſibique facturus Romam iter inſtituit. Ex itinere veſtem ſuam cum mendicantis centonibus commutat, & his ſpoliis ſuperbus ad parentes ignotus divertit, tantæque filius familiæ, tanti patrimonii hæres vix malè ſartam tectamque in veſtibulo ædium ſuarum caſulam impetrat. In hac ille tres annos ad invidiam ſui hoſtis furtivo parentum aſpectu fruitur. Hinc ex tuguriolo ſuo ad

Superùm

Superûm palatia invitans, matrem advocat; mendicus ægrè impetrat; præsentem jurejurando adigit, velit jubeat in pannuceis suis se tumulari. mox sanctum Evangelii librum, quem puer ab eâ dono acceperat, in manus tradit, atque ita oculos tandem matri aperit, ipse suos claudit. Enimverò malè officiosa velle hic auream filio purpuram inducere; sed ilicet manus sensit tandiu rigescere, dum piæ & ultimæ IOANNIS voluntati est obsecuta. Claruit verò sanctior hic in casâ suâ Romulus circa annum Christianum CD.LXVII. nunquam orbi tam notus futurus, nisi tam ignotus fuisset. *Ex Surio.*

Præferenda est Religio necessitudini, & pietas propinquitati. Ea enim est vera pietas quæ præponit divina humanis, perpetua temporalibus: nesciunt suis parcere, qui nihil suum nôrunt; quoniam Sanctis omnia Deus est. S. Ambr. in Epist. ad Rom.

S. BONITVS EPISC. *15. Ianuarij.*

BONITI virtus detecta jam tum divinitus est, cùm matris adhuc utero lateret. Etenim cùm hæc gravida â Sacerdote postularet, benè ut sibi precari vellet, *Quin,* ille retulit, *bene potiùs tu mihi precaris Domine?* Amplius ad hæc obstupescéti, *Ne,* ait, *hoc à te exigere me crede, sed ab eo, quem utero foves, quem ad insulam jam nunc vocari vide o.* Cæterùm BONITVS adultior factus, cùm maxima quæque munia in Gallorum Regiâ obiret, ita Regis causam egit, ut cuivis dignitati pauperum patrocinium præferret. Ascitus inde ad Episcoparum Arvernensem, dum nocte intempesta in templo precibus vacat, adspectabilem cum omni aulâ Reginam cæli MARIAM habet; hujus imperio rem

divinam facit (homini Cælitibus inservientibus) & in laboris præmium vestem aufert mirè candidam, eaque sive materiâ sive arte, quàm mirari oculus humanus semper, agnoscere potuit nunquam. Simile sperare postea ausus è successoribus unus, eòdem se contulit. Verùm quia merita hominis abludebant, dissimilis pullus dissimili modo acceptus, & arcanâ vi domum suam est deportatus. At BONITVS sponte insulam abjecit, vel, ut rectiùs loquar, cum coronâ commutavit, quam ei cùm locos sacros plurimos lustrasset, à morte (cujus ipse sibi vates fuit) cælum decrevit, anno post Servatoris adventum DC. LXXXV. *Ex Surio.*

Qui cupiunt strenuè spirituales persolvere laudes, repræsentent se coram Deo tribunali, & ipsum in spiritu præsentē habeant, uti est, nihilque inter se & eum habere velint, sed tanquam amicus cum amico colloquantur Domino. B. Laur. Iust. de discip. Monast. Converſat.

S. FVRSEVS CONF. 16. *Ianuarij.*

EX Angliâ FVRSEVM ascivimus. Iuventa ejus Prodigiis plena reliquæ vitæ præluſit. Post hanc à Musis transiit ad monachos; mox doctor sanctioris vitæ & cœnobii conditor, in quod passim vinctos oratione suâ à mundo abstraxit. Interea sub annum DC. XLIV. semel iterumq; animo è mortali corpore exiit, ductoribus Angelis bonis, qui vel ignea malorum tela clypeo excipiébant, vel quas de minimis etiam vitæ noxiis adversarii nectebant accusationes diluebant. Iam verò è cæli speculâ orbem contemplatus, cùm à quatergeminâ scelerum flammâ (perfidiam, rerum fluxarum cupiditatem, discordiam, atque in miseros

ros crudelitatem Angeli dicebant) ardere omnem didicisset, cùm à cælestibus Choraulis levem omnem laborem quantumvis magnum, omne tempus quantumvis longum, ad æternitatem breve esse audiisset, à binis è numero Divorum Præsulibus jussus est ad corpus redire, & flagitiosos ad frugem reducere. Grave illi fuit à Cælitum societate avelli, præsertim ubi ad animæ domicilium corpus exanime ventum est. Ingressus tamen Angelis suadentibus toti jam Angliæ orbem (qualem vidit) cælumque oratione suâ depinxit, annosque porrò XII. sceleratis in viam reducendis impendit. Posthæc cùm Romam pietatis causâ contenderet, priùs vitam quàm viam emensus est. Integritatis testimonium demortuo corpusculum dixit quarto ab obitu anno, & ipsum integrum. Animus illuc ivit, quò assueverat jam ire. *Ex Surio.*

Fugiantur noxiæ voluptates, inimica gaudia, & desideria jam jamque peritura. Quis enim fructus est ea indesinenter cupere, quæ etsi non desinant, deseranda sunt? Amor rerum deficientium ad incorruptibilia transferatur, & ad sublimia vocatus animus cælestibus delectetur. S. Leo serm. 5. de Epiph.

S. ANTONIVS MAGNVS. *17. Ianuarij.*

ÆGyptius erat ANTONIVS, & domi suæ nobilis. In primo ætatis flore mundo moriturus ex asse pauperes hæredes scribit: subinde victoriis adversùs hominum hostes malos genios nobilitatus; ab iis plagis aliquando pessimè acceptus, dum IESVM suum familiariùs deinde rogat, ubi id temporis fuisset, adfuisse spectatoré pugnæ audit. Tam propè à Deo absumus, etiam cùm longé abesse nos putamus. Aliàs dum mundū æquioribus;

tribus animi oculis arbitratur, aream esse aucupis videt laqueis undique obtectam: scire percupidus, quis hos effugeret, responsum accipit, qui animo demisso esset. Subinde Martyrũ pugnis cùm actor adesse non posset, spectator adfuit, & hortator, judicioque sæpe in veste candidâ obvius mortem nec quicquam ambijt, eremo pugilem sibi deposcente. Illic cùm ageret, à Constantino filijsque Imperatoribus persæpe litteris salutatus, vicissim, eos officij sui commonefecit, & à suo ad divinum tribunal crebrò jussit advertere. Natus annos C. & V. ista suis suggessit documenta: Viverent quotidie morituri: quotidie melioris animi propositi novarent: IESVM assiduè suspirarent: hoc nomine clypeo in hostem uterentur: hæreticorum familiaritatem fugiendo effugerent. Sub hæc mortuus anno à partu Virginis CCC. LVIII. vitæ præconem magnum Athanasium habuit, uti & hæredem pallioli sui laceri quidem & detriti, sed quod virtutem sciret tegere. *Ex S. Athanas.*

Ecce venatorum spiritualium quot sunt laquei ad capturam animarum toto orbe diffusi! hos tantummodo evadunt, qui mundum ipsum dedignantur amare, illum secedendo spernunt, ejusq; concupiscentijs abdicatis DEO *in spiritu militare proponunt.* S. Laur. Iust. de Contempt. mundi.

S. LEOBARDVS C. 18. *Ianuarii.*

INingentes opes natus LEOBARDVS ad nuptias non tam invitabatur, quam cogebatur à parentibus, quas tamen mors utriusque interturbavit. Filius sponsus, ubi justa his persolvit, ad germanum proficiscitur. Sed hic tum fortè ebrius neque agnoscere frater fratrem velle, quin contumeliosè

acceptum

acceptum fide minimè germanâ hoſpitem domo exigere. Hic LEOBARDVS, dum noctem ſub dio agit, cælumque ad faces ſuas contemplatur, Certè inquit, hoc non excludet, niſi aditum ipſe mihi intercluſero. Et quouſque demum ſervitutem mundo ingrato hanc ſerviam? nunquid non mors ipſa parentum ad pileum vocat? nolentes mundo mortui mori me volentem docent. At innumeras opes numero, nempe quas pater heri, ego hodie, cras alius numerabit. Sponſa mihi eſt. Mater ſcilicet bella mihi, & lites pariet. Et ubi tunc caſtiſſimi nunc animi lilia? morientur hæc; & ego Superis tam nobilem odorem invidebo? Ergo tibi hunc mentis candorem, ô cælum, tu verò terra, res tuas tibi habe. Exulabis & tu animo noſtrò. Iraſceris? prior excluſiſti. Hæc ſecum LEOBARDVS, mox rectà Aſceterium; ibi ipſos duos & viginti annos anguſtiis cellæ incluſus aditum ad ſe mundo viciſſim negâvit, neque tamen vel talis ſine prole in cælos abijt. Reliquit poſt ſe virtutem nobilem filiam & vobis, Sodales Parthenii, locandam. Cur abnuitis pauperē ducere? dabit cælū dotē. *Ex Sur.*

Non in nobis flamma libidinis æſtuet, non turpis cogitatio pulchram animæ noſtræ coram DEO *ſpeciem fadet. Non nos terrenæ facultatis abundantia in ſuperbiam erigat, non tenacitas miſericordiæ viſceræ pauperibus claudat: Vigeat in nobis perpetua caſtitas.* S. Pet. Dam. ſerm. 65.

S. LAVNOMARVS ABB. 19. *Ianuarij*.

E Galliâ eſt hoc lilium, quod manu tenes. Multa inde in roſaria Mariana transferemus; interea iſto oculos oblecta. Naſcitur ergo LAVNOMARVS anno poſt natum Servatorem vigeſimo

ſupra

supra quingentesimum. Puer genium suum defraudat, ut inopum ditet. Hinc Sacerdos, ex Sacerdote nobilis eremi cultor cœnobium exædificat, & silvas facit habitari. In his feræ à lupis agitatæ asylon sinum pandit, verissima aurei seculi ovis. Inde optimus orator oratione suâ suadet arbori ingenti, alio ut migret, & persuadet. Depopulantem porrò omnia flammâ uno Crucis signo exarmat: ægris sanitatem pristinam plurimis impertit. Sed non perinde avaro nescio cui facere medicinam placuit. Fuit hic oppidò dives, sed letho proximus rectè pauper sibi videbatur. Mittit itaque XL. aureos LAVNOMARO, sive ut DEVM sibi per hunc propitium redderet, sive ut fortè sic mortem auro corrumperet, At verò LAVNOMARVS ad severum in arâ examen singulos expendere, & unico duntaxat servato, alios omnes remittere, gravi additâ denuntiatione, quâ & expostulabat, quòd furtum munus Deo obtruderet, & simul mortem indicebat. Et verò non huic tantùm, sed universæ Galliæ vastitatem clademque vaticinatus est; ipse tamen ne hanc videret, morte oculos clausit. *Ex Surio.*

Homo, mitte & præmitte thesaurum tuum in cælos, ne cælestē animam demergas in terram. Aurum de profundo terræ; anima ab excelsis cæli. melius proinde est, ad sedē suam deferri aurum, quàm in sepulchro auri anima demergatur. S. Pet. Chrysl. ser. 22.

S. ABVNDANTIA VIRG. 19. Ianuarij.

SAtis laudasse ABVNDANTIAM videri possem, si illud modò dicerem, & natam & mortuam laudatam ultrò ab ære campano fuisse. Adjiciam tamen alia pluscula. Cùm sacro fonte tingeretur, dicuntur

dicuntur lampades templi suâpte sponte accensæ, & infanti lucem & urbi infantem gratulatæ esse; ipsa ABVNDANTIA jam tunc in innocentis feminæ patrocinium (adulterij rea agebatur) fuisse facunda. Iam octennem ferunt ab icone pueruli IESV MATRIS sinum insidentis pomum aureum, quod manu fortè pictum gestabat, petiisse & adeò impetrasse; ἀντίδωρον deinde flores (ab hieme donatas) eidem attulisse, & ut acciperet persuasisse. Sed hucusque cælum cum puellâ lusit, quæ dicam severiora sunt. Itaque memorant cum Majolo Abbate matreque Ierosolymam iviisse, & cùm cætera Christi vestigia, tum illa potissimùm venerabundam exosculatam fuisse, ubi ille pondere Crucis fessus obviam MATREM habuit, heu! alteram tunc oculis suis crucem. Hic lacrimis diffluere voluisse ABVNDANTIAM; hìc flagris ita in sese sæviisse, ut sicut oculi in fontem, ita sanguis fusus in rivos abire videretur. Abhinc Angelo duce in antrum Onuphrij devenisse, illicque feminam viri vitam vixisse. Ad extremum repertam à patre reductamque in patriam, omnem, hoc mortuo, hereditatem egenis cessisse; mortuam deinde etiam ipsam pro funere ab Angelis laudatâ cantu fuisse. *Ex Ferrar.*

Ad cælestia regna suspires, voluntatem Dei facias, imiteris Angelos super terram, adversùs tentationes pro pietate confligas; & si cælestis militiæ sacramenta servaveris, non dubites te in castris triumphalibus Regis æterni victoriâ coronandum. S. Leo s. 2. de Nat. Dom.

S. SEBASTIANVS MART. *20. Ianuarij.*

ANno post CHRISTVM natum LXXXVI. suprà CC. Marcus & Marcellianus Christiani milites ad defectionem vehementer à parentibus solicitaban-

citabantur. Enim verò interponere se hîc Tribunus SEBASTIANVS, turpemq; à tam sanctis castris fugam omnibus viribus dissuadere. Dicenti cælum applausit, piumque oratorem lumine suo vestiit, simul vox insonuit ejuscemodi, *Nunquam non mecum eris.* Ab eo tempore non jam fictum Æsculapium Romani habuerunt. Ita omnes morbos pellere SEBASTIANVS; ita doctè, dum corpori medicinam faceret, animum quoque morbidorum ad sanam fidem adducere. Inter hos cùm jam urbi etiam Præfectus numeraretur, imperio Diocletiani malè sani medicum suum sagittis confodiunt, confossum & prope exanimem negligunt. Sed qui SEBASTIANI manu curare alios voluit, suâ SEBASTIANVM non possit? imò verò adest ille incolumis, & sub aspectum tyranni iterum se sistit; mox tamen inter fustuarium fortem animam expirat, corpusque in cloacas abjectum Lucinæ tumulandum committit. *Hæc ex Sur.* Cæterùm ejus cranio hodie Eberspergæ Bojorũ gloriatur, magnâ semper illuc confluentium religione, longè tamen majori recedentium, ubi votorum damnati sunt, lætitiâ.

O verè illum degenerem & omnis boni expertem, qui cælestis vitæ amore non capitur; qui timet hanc perituram perdere, ut illam possit accipere, quia perire penitus non novit. Ex Orat. S. Sebast.

S. NEOPHYTVS M. 20. Ianuarij.

ITa est, uti sua adolescentem etiam urticam acrimonia loquitur, ita suus nobilissimũ quemque flosculum, cùm primùm exoritur, odor terris cæloque prodit. Ita quem tibi pinximus, NEOPHYTVS Nicæâ Bithyniæ oriundus jam inde à puero

puero sanctiore spiritu visus est agi. Hic sub columbæ candore lectulum sæpenumerò Divi volatu ambire: hic postquàm matri, quam abeâ nascendo acceperat, vitam reddidisset, Dux ei in montem Olympum esse, speluncam hospiti monstrare, & à feris purgare. Ecquid porrò mirum, si post ipsum Nomen, Angelum etiam tutelarem tam habuit familiarem? Nam iste victum clienti suo ministrare; iste sub annum trecentesimum, cùm vale jam parentibus divino jussu dixisset, opesque in pauperem turbam erogasset, ad tribunal Decii Imperatoris comes esse, testis virtuti clientis sui apud Superos, & præco futurus. Ibi Martyr à flagris, flammis, ferisque innoxius, nocenti tandem carnificis ferro cecidit, monuitque non mentiri poëtas, qui ex Olympo ad cælos esse aditũ canunt. *Ex Martyrol. Rom. & Men. eis Græcis.*

Delectatur Dominus IESVS *in gravitate vitæ, in cordium puritate, & in perfectione virtutum fervorum suorum. Propterea Angelicam conversationem tenere conentur, quotquot cælesti domino gratissimum desiderant exhibere famulatum* B. Laur. Iust. de discip. Monast.. Convers.

S. FRVCTVOSVS E. M. *21. Ianuarij.*

IBant ab Æmiliano Præside missi lictores, qui FRVCTVOSVM Tarraconis Episcopum in vincula abriperent. Non fugit hic, sed bonum se pastorem probaturus obviam etiam ivit lupis. In carcere verò constitutus signum scilicet exspectavit, quo currere ad immortalitatem juberetur. Iamq; feria VI. aderat, quâ Christus ipse martyribus mappam misit, cùm FRVCTVOSVS duobus stipatus comitibus ad rogum cucurrit. Ex itinere oblatum à

piis

piis hauſtum Chriſti exemplo reſpuit, jejunii ſui etiam in morte tenax. Nudis pedibus flammis tamen inſultavit, atque inde veluti pro roſtris Chriſtianos eſt adhortatus, oculos in æternitatem defigerent, non cruciatus breves. Iam vincula flammis ſoluta manus ſolverant, cùm FRVCTVOSVS, explicatis in crucem brachiis, cælum ſpectare, cælum precibus pulſare. Et ecce panditur hoc, & Martyres (ſpectantibus triumphum impiis) inter flammarum globos, ad cælum evolarunt, coronis omnes inſignes, indeque rident admotas necquicquam à judice machinas. Tam illuſtrem itaque rogum non aquâ ſed mero diluendum duxerunt Chriſtiani; ſed diſtinguere laborantibus ſacra oſſa, è cælo FRVCTVOSVS adfuit, verùmque terris diſjungi, quos cælum junxiſſet. *Ex Surio.*

Laborare non vis, qui utrùm vivas uſque ad ſenectam neſcis: quare differs vocantem te, virtus de mercede, incertus de die? vide ne fortè quod illi tibi daturus eſt promittendo, tu tibi auferas differendo. Aug. ſerm. 56. de verb. Dom.

S. MENRADVS MART. *21. Ianuarij.*

FVit MENRADVS Suevici ſanguinis Comes. Tirocinium melioris militiæ in Aſcet erio (Augiam Divitem dixere) poſuit. Mox ex tirone miles, ex milite Dux caſtra in Eremum movit, ſemper inclytus victoriis ab orco reportatis: qui tam densâ quandoque acie caſam oppugnavit militis noſtri, ut ſuam diei cum ſole lucem eriperet: ſed ſolvit oppugnationem unicus bonus genius Cuſtos MENRADO datus, cùm aliàs ſæpè, tum precanti imprimis viſendus adfuit. Ita vitam ſolam agenti in annum XXVI. latrones gemini ſupervene-

pervenerunt, quos ipse, quamvis cogitati facinoris minimè ignarus, benignè & accepit & habuit. At illi secundùm sacrificium & preces, hospitem suum necant ingratissimi, & ponè caput cereum, uti vivus petierat, statuunt. Is suâpte vi accensus, & jam decrescens, cùm stipulas lectuli comprehendisset, veritus sacrum caput attingere, sponte iterum extinctus memoratur. Corvi interim & ipsi gemini, ac diu è manu Divi diarium accipere soliti, pulchrè se & Patronum suum vindicarunt. Alas quippe & ungues intentando in oculos, & voce, quâ poterant, parricidas clamitando, tandiu prædones sunt insecuti, quoad in vincula tandem conjecti sunt, post paulum iterùm pœnas corvis daturi. *Ex Surio.*

Si quando animus tuus acceptæ injuriæ dolore exarserit, fac tibi Christus Christiq; vulnera in mentē veniant. quamvis ea pars hæc sit eorum, quæ Dominus tuus perpessus est; hac ratione animi dolorem velut aspersâ aquâ extinxeris. Greg. Naz. in sen.

S. AGNES V. *21. Ianuarij.*

AGNES è primâ Romæ nobilitate vix dum annos nata tredecim, candidum pudoris florem sanguinis sui purpurâ pinxit. Nam Agno dudum nupta dum oblatum à filio Vrbi Præfecti thalamū longè repudiat, vestibus spoliata in lustrum abripitur, sed mox ab Angelo bono, divinâ luce contra impuros armatur, & veste de cælo data ornatur. Irrumpentem exinde, de quo dixeramus, CHRISTI rivalem, ideoque à malo dæmone suffocatum vitâ iterum donat, & tamen ab Aspasio flammis addicitur, sed quas ad preces virginis cælestis ros illicò extinxit. Gladio denique trajicitur

nova

nova urbis Romæ, sed virgo sed, non latro, Lucretia. Porrò dum Emerentiana virgo ad AGNETIS tumulum precatur, lapidibus obruta suoque lustrata sanguine (nam fonte sacro non erat) à parentibus AGNETIS prope filiam conditur; quibus non multò pòst inter candidatum virginum agmen AGNES cum AGNO sponso suo visendam se dedit vetuitque deinceps mœrere, & eam felicem thalamum, quem optimè nupta inscendisset, lacrimis aspergere. *Ex S. Ambr. & Brev. Rom.*

Prospectant sancti Angeli tui certaminis exitum, coronas gemmis coruscantes tenentes in manibus, ut illas perseveranti largiantur. Pudeat te, oro pudeat in conspectu cælestis senatus & Imperatoris æterni segniter dimicare. B. Iustinian. in fascic. amoris.

S. ANASTASIVS MART. *22. Ianuarij.*

OPima spolia abstulisse in Persiam se Cosdroas putavit, cùm Crucem S. abstulit, sed nimirum quæ Persiam spoliarent. Sanè multorum fides nostra in animum, simul Crux in oculos venit, interq; eos ANASTASII celebris magni filii, qui cum de Cruce Crucisque anathemate multa curiosè quæreret, jam tum gestiebat magna pati pro maxima patiente Christo. Itaq; sanctissimus transfuga Ierosolimæ Christianum, mox monachum induit; nullâ re sic delectatus, uti res fortiter à Divis gestas legendo, martyribus præsertim, quibus ille tot Palmas tyro invidebat, & intereà cùm sanguinem nondum posset, lacrimas ubertim fundebat. Vt primùm ergo in privato pulvere exercuit sese, prodiit in aciem ultrò hostem lacessens. Igitur ad latomias damnatus saxa tulit, dein verbera. at ille supinus membra etiam nuda lubens pulsanda

sanda præbuit, modò vestibus sanctis parcerent. Tanti illi jam tunc fecit cucullum, quem heri natus ridet hodie hæreticus. Cæterùm collum pedemque communibus cum nescio quo scelerato vinculis ligatus dies noctesque velut Hilaria inter cantus solemnes traduxit, ut jam ad se Cælites etiam raperet pontificali majestate & insolito splendore insignes, quos inter visus est unus aliquis odoribus (ah! qualibus?) Martyrem venerari. Igitur post altera virgarum clavæque verbera, post tibias fractas aliaque supplicia, tandem cum XL. sociis Martyrum torque, laqueo, est donatus. *Ex Surio.*

Non interroges ô homo ea, quæ pateris, sed quæ Christus passus est; quanti te fecit ex his, quæ pro te factus est, agnosce. Quantò enim minorem se exhibuit in humanitate, tantò majorem exhibuit in bonitate: & quantò pro me vilior, tanto mihi charior est. S. Bern. serm. 1. de Epiph.

S. CLEMENS E.M. *23. Ianuarij.*

TRiumphavit CLEMENS Præsul Ancyranus sub annum CCC.III. quando sub sacrificium (ad quod aliàs Cælites illi panem & vinum ministrarunt) ferro cecidit. Ratò tam splendidè in cælo est triumphatum. Lictores labore fessi victique innumeri præcessêre. Acti ante currum tyranni, Domitianus, Diocletianus, Maximianus, aliique non unâ Pugnâ devicti. Præferebantur virgarum, flagrorum, funium, catenarũ, fustium, taurearum, securium, saxorum benè magnus numerus. Hinc culei, equuleique & obelisci sequebantur. Inde è ferro manus, galeæ, styli, subulæ, ungulæ, laminæ, pectines, rotæ, grabati, fornaces, omnia à flammis ignea.

ignea. Ostendebantur adhæc picis, olei, sulphuris liquati & vivæ calcis vis ingens, major minarum tyrannicarum, multò maxima blanditiarũ, opumque fruſtrà promissarum. Visebantur ergastulorum carcerumque simulachra. Ipsum mare captivum ducebatur, & præter alias devictas urbes Ancyra, Nicomedia, ipsa adeò Roma gerebatur, & triumphato triumphos suos erubescebat. Currum leones (pedes etiam triumphantis lambere edocti) trahebant. Hunc secuta innumera turba est pileata, omnes è Deorum servitute in Christianam libertatem CLEMENTIS virtute asserti. Tot cæli cives servati totidem Servatori suo coronas porrigebant, addidit cælum triumphalem, Angeli plausum, & carmina. Nos ignavi triumphos laudamus, & pugnas hortemus. *Ex Surio.*

Quisquis gaudes fortiter egisse Martyres Christi, corripe & ipse arma inter milites Christi. desunt exteriùs hostes? verte arma in te, & multos seditiosos invenies cives. Doma superbiam, jugula invidiam, extingue libidinẽ, crucifige carnem tuam cum vitiis & concupiscentiis. B. Pet. Damian. serm. 31.

S. IOANNES ELEEMOS. *23. Ianuarij.*

CVm annum ageret XV. IOANNES, misericordia divina manifestâ in luce sponsam se ei obtulit. Annuit continuò. Et ratum conjugium Superi habuerunt, dotemque addiderunt, tam opulentam; vt semper deinde haberet, quod in egenos effunderet. Archiepiscopus jam Alexandrinus lustrum egit clientum suorum, hoc est, pauperum, numeravitque septies mille & quinquaginta, quibus omnibus deinceps in singulos dies victum subministravit. Sed nec ulli alii piam man um

manum unquam subduxit, ut meritò id certaminis cum DEO suscepisse sit visus, plúsne hic dare, an reddere illi posset. Munificentiam vel ex eo vide, quod ultimum ægroranti unicus super teruncius fuerit vix nauhum morituro. Ipse in testamenti sui tabulis reperisse ingenuè se fatetur in ærario auri pondo octies mille, & hæc decies millies, & amplius aucta dilapidasse se in pauperes gloriatur. Anno igitur D.XCII. è corporis ergastulo in palatium abiit, quod piæ ipsius munificentiæ structū in cælo Troilus vidit, & verò invidit posteà, cùm tam bonæ prodigalitatis æmulus est factus. Venienti obviam IOANNI sua è cælo Sponsa processit cælestis aulæ cubiculario comitata, manuque peramanter prehensum ad DEI conspectum deduxit. Ipse IOANNES nec mortuus sibi dissimilis, oleo, quod è tumulo suo dedit, in miseros mitis esse perrexit. *Ex Surio.*

Nihil aliud, qui conversaris in sæculo, exigit à te Deus, quàm ut mandata illius custodias, proximum diligas, & pauperibus alimoniam præbeas: Eroga igitur inopiam patientibus, quod tibi præstitum est, ut in cælo recondas thesauros impradabiles. B. Laur. Iustin. de complanct. Christ. perfect.

S. ILDEPHONSVS EP. 23. *Ianuarii.*

DEbemus hoc sidus (ILDEPHONSVM) Hispaniæ, in quâ ortum ad nos usque (uti ferè solet virtus) radios transmisit. Iuventam egit in Musarum familiaritate, quibus propitiis magnam eloquentiæ laudem sibi comparavit. Ab his in adyta sanctioris sapientiæ se penetravit, sustinuitque inter monachos repuerascere grandis discipulus. Ab his ad insulam Toletanam abstrahitur, tam orbis quàm

quàm cæli amor. Et hem tibi ejus rei unum alterúmve teſtimonium. Precanti Angeli tumbam S. Leocadiæ recluſerunt, & Diva ipſa flammeum ſuum obtulit; unde ille abſciſſam partem unà cum Regis Receſwindi cultro, & ipſo tam ſancti velaminis tactu jam ſancto, argenteo incluſit. VIRGINEM MATREM principe ſemper ſtudio coluit, ejuſque SS. integritatem inſigni volumine contra hæreticos edito propugnatum ivit. Nec gratis. ASSVMPTÆ ſiquidem in cælos die, cùm ſupplicabundus cum ſuis templo proximus jam eſſet, Cælitum manus fores pandit, & virgines inter VIRGO MAXIMA in ſede Pontificali conſpicua, eidem veſtem mirifici candoris donavit. Ea hodieque religiosè aſſervata docet, quo filios ſuos Magna Mater uti veſtis, aut certè animi colore cuperet. *Ex Surio.*

Talis fuit Maria, ut unius vita omnium diſciplina ſit; Strigitur auctor nō diſplicet, opus probemus; ut quicumque ſibi ejus exoptat præmium, imitetur exemplum. S. Amb. de Virg.

S. BABYLAS EP. M. 24. *Ianuarij.*

EVm ego triumphum laudo Divorum, quem non ſoli ducunt in cælum, ſed cui comes ſervata juventus ambulat. Talem hodie BABYLAS duxit. Fortè templo ſe Antiochiæ inferre Decius properabat; cùm adventanti BABYLAS Antiſtes ſe objecit, & pro eâ, quâ erat Chriſtianâ libertate, cani tyranno aditum intercluſit. Hic in rabiem verſus, templum ferro flammiſque exſcindi, BABYLAM jubet in carcerem abripi. Ecce autem nobiliſſimam vinculorum magiſtri appendicem tergeminos adoleſcentulos (VRBANVM, PRILIDIANVM

NVM & EPPOLONIVM dixere) lectissimos flosculos, & quos mellitissimis verbis pridem sibi magister BABYLAS conciliârat. Poterant hi in ruborem etiam Spartam dare, tam forti animo vel alapas devorabant, vel plagas concoquebant, quæ cùm pro numero annorum singulis ingererentur, doluere scilicet, non Pyliam sibi ætatem esse. Stabat inter hæc egregius Doctor, oculosque discipulorum virtute pascebat, animisque identidem animos de suis addebat. Quid multis? ferro omnes cæsi, & magister discipulis, discipuli magistro sunt immortui. Tam mordicus, semel virtute magistrorum capta juventus lateri eorundem hæret. Cæterùm BABYLAS vincula nec mortuus dimittere, sed in tumulum asportare voluit, id quod erat ratus, nullos expeditiùs ad cælum pedes currere, quàm vinctos pro cælo. *Ex Surio.*

Si vis ad perfectionis fastigium provehi, amodo necesse est, in cunctis virtutum studiis exerceri, videlicet dum ætas tua cerea est, dum mores teneri in quamlibet partem valent indifferenter adduci; cum ipsis corporalibus incrementis coæva virtutum exercitia coalescunt. S. Petrus Dam. l. 6. Ep. 26.

CONVERSIO S. PAVLI *25. Ianuarij.*

ANnus, qui post CHRISTI ad Superos reditum erat secundus, idem secundissimus SAVLO fuit. Hoc enim ille, personâ feliciter positâ, PAVLVM induit, adnitente potissimùm apud DEVM D. Stephano, non minùs tum in cælis, quàm terris olim pro hostibus suis piè solicito. Ibat SAVLVS minarum plenus, & in vincula ipsam (si Superi sinerent) fidem tracturus; cùm ecce tibi subita ab alto vis fulgorque audaciam attonito omnem excutit

currit, & feroces humi spiritus cum domino suo affligit, simul vox istiusmodi cælo intonat: *Saule, Saule, quid me persequeris?* mox sciscitanti: *Quis es Domine?* responsum redditur: *Ego sum* IESVS *Nazarenus, quem tu persequeris.* Atque hæc demùm vox illam nobilissimam expressit: *Domine quid me vis facere?* Ergo Damascum conferre se iussus, eò à comitibus, & ipsis rerum gestarum miraculo stupentibus abducitur. Ibi triduum apertis oculis cæcus ac jejunus ab Anania demum & oculorum, & quod caput est, fidei donatur lumine. Hoc ille deinceps per omnes provincias circumferens tot gentibus accendit, ut rem mihi attentiùs consideranti unus quidem hodie cecidisse PAVLVS, cæterùm surrexisse cum PAVLO totus orbis videatur *Ex Act. Apost.*

Sicut modò nemo est, qui reconciliari non possit, ita post paululum nemo, qui possit. Noli ergo contemnere Dei misericordiam, si non sentire vis justitiam. S. Bernard. serm. 1. in Epiph. Dom.

S. POPPO CONF. *25. Januarij.*

VIdetur POPPO ad gloriam paternam bellicasque laudes ab ipso matris utero properasse. Etenim jam tunc latere respuens septimo statim mense in lucem, mox ubi per ætatem licuit, ad bellum prodijt. Pietatem tamen comitem secum traxit, & subinde ad vestigia Christi Ierosolymam, aliàs Romam ad Principum Apostolorum limina invisit. Redux, dum nuptias easque illustres cogitat, jamque ad has equo properat, cælesti luce se animumque atque adeò hastam etiam suam fulgere animadvertit. Inde omen auspiciumque melioris militiæ capit, & sacramentum apud monachos

chos dicit. Inter tyrocinij tempora cùm fletu alios inundari, ipse pumex, videret; saxo è pectore fontem oculis statuit petere, quod factum posteà tam abundè, ut pavimenta, & vestes sacrificantis fletu maderent, interque cœnulam plus videretur lacrymarum quàm aquæ bibere. Magnatibus etiam familiaris pacem inter Conradum Imp. & Henricum Regem sanxit. Venenum non semel innoxius bibit, illis morientibus, qui miscuerant. Pastorem à lupo laniatum vitæ, & gregi reddidit: dæmonem ludicrâ alapâ fugavit. Moritur denique cilicio incumbens, terramque matrem prono pectore deosculans. Mortuum sex dies odor mirissimus laudavit suavissimusque; tumulatum inter homines visi Angeli, sepulchrum verò ingentia miracula ornarunt, *Ex Surio.*

Ornari abs te Diabolus quærit, si Calicem aureum inveniſſe sin terra, donares illum Ecclesiæ Dei: accepisti à Deo ingenium spiritualiter aureum, & ministras inde libidinibus, & in illo Sathanæ propinas teipsum. S. Aug. Ep. 41.

B. HENRICVS SVSO C. 25. *Ianuarij.*

HENRICVS Svso Constantiæ in Dominici familiam adlectus simulque à IESV in adyta amoris inductus, IESV nomen pectori insc. Ipsit ingeniosus cælator. Digitales erant literæ, quæq; ad cordis motum, & ipsæ movebantur, ut cum hoc dudum conspiraſſe idemque utrobique agi scires. Interea inter dolores deficientem alterum, & è cælo lapsum nomen IESV è cruce auro gemmisque rutilans recreavit. Et cur à Filio Mater abesset? MARIAM salutare ante solem gestiebat, tunc præsertim, cùm idè facere Angelos audiisset,

illis verbis, *Stella* MARIA *maris hodie processit ad ortum:* quandoque etiam ad cantus illos socius admissus. Iam Kal. Ian. & Maii, quibus Suevia vel Xeniis vel cantu certat, ille totos dies IESVM & MARIAM sonare, flores Cruci dare, hanc osculis fatigare; ut post tot amores manifestus iterùm IESVS HENRICI nomen in AMANDI mutarit, & MARIA (cujus solo nomine in fugam orcũ dabat) humana nauseanti cælestem liquorem propinarit. Cæterùm (mecum mitare) hucusque in primo gradu virtutis consistere AMANDVM suum Christus docuit, & Seraphinum alatum in cruce suâ indutus docuit per adversa non ire, sed volare in cælum. Abhinc scortator, sacrorum fur, impostor, veneficus audiit AMANDVS, ut succumbere potuisset, nisi IESVS & MARIA Angelique colloquiis suis identidem firmassent. His succollantibus in cælos evasit, anno M. CCC. LXV. qui sequi volunt, legant scandantque *Rupes*, quas scripsit. *Ex Ann. Ordin. Prad.*

Tristatur aliquis? veniat in cor ejus IESVS *& inde saliat in os, & ecce ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, & redit serenum. Labitur quis in crimen, currit ad laqueum mortis, nónne si invocet nomen vitæ, respirabit ad vitam?* S. Bern. serm. 15. Cant.

S. POLYCARPVS EP. M. *26. Ianuarij.*

ANtistes Smyrnensibus POLYCARPVS à Divo Ioanne Apostolo datus est, eâ apud omnes fuisse auctoritate memoratur, ut subinde sperare ausi sint Iudæi, Christianos, misso Christo, POLYCARPVM secuturos. Libertate quàm Christianâ in dicendo fuerit, argumento ejus cum Marcione hæretico congressus, qui cùm ad conspectũ suum exhor-

exhorrescere Divum videret, audaciâ linguam armante, *Nosce nos*, ait *amabo*. At POLYCARPVS, vultu ad severitatem composito, id tantùm respondit, *Novi equidem primogenitũ Sathanæ*. Cæterùm Romæ cùm degeret, divinitùs de morte suâ edoctus, lictoribus obviam progreditur. Sub pugnæ initium voce è cælo animatur, jamque Christo malè jussus dicere: Quî, inquit, malè illi possum dicere, qui ipsos LXXX. annos famulanti sibi mali nil fecit unquàm? Ergo ad rogum damnatur. Sed virtutem ipse absolvit ignis, dum tangere veritus structâ velut è flammis porticu ambit innocentem, nec jam lædit, sed tegit, suavissimum interim in adstantes odorem ejaculatus. Ad extremum gladio confossus sanguine ignem extinxit, nobili nimbo, & quem vel suis imbribus cælum præfert. *Ex Surio.*

Quando tu hodie in mundo constitutus & cras tribunali Dei præsentandus audes blasphemiam proloqui? & non metuis ne fortè ignis de cælo descendat & te devoret; tuum os adversùs omnipotentem aperis, neque vereris ne terra sub te disrumpatur & te absorbeat? S. Ephrem parænet. 83.

S. IOANNES CHRYSOST. EPISC.
27 Ianuarij.

CHRYSOSTOMVM laudibus suis pingat alter Chrysostomus; nos umbram damus. Nondum Pontifex Byzantinus erat IOANNES, cùm in ejus conspectum se dedit Apostolorum Princeps D. Ioanne Evang. comite, & sanctioris potestatis ac magisterii indices claves illi ac librum obtulit. Et verò quid mirum, si hoc Doctore etiamnum orbis gaudeat, qui præcepto rem magnum Paulum

lum, imò eundem cum Paulo magistrum Spiritum S. habuit? Nam hunc obvolitantem capiti suo, dum sacris operaretur, conspexit ipse; illum dum ad mensam scribere, assistere dictanti similem alij etiam viderunt. Talis itaque IOANNES cùm urbe suâ hæreticos, & cum his vitia alia, ac blasphemiam imprimis proscriberet, sanctæ libertatis vindex acerrimus, æqui justiq; unicus amator in odium Augustæ Eudoxiæ incidit: nam IOANNES imperij sui etiam in Reges memor, templi aditu gravibus ex causis profanam prohibuerat, & in statuam ejus, quæ propter templum choreis ludisque non sanctis colebatur, graviter detonuerat; jamque secundùm exul in meliorem patriam cælum abiit, ad id à geminis, quos suprà memoravimus, Apostolis & D. Mart. Basiliſco invitatus. Siluit itaque aureum hoc os anno post reparatam salutem septimo supra quadringentesimum. *Ex Surio.*

Tene sobriam religiosis virtutibus disciplinam; sit tibi velocratio assidua, vel lectio; nunc cum Deo loquere, nunc Deus tecum; ille te præceptis suis instruat, ille disponat: quem ille divitem fecerit, nemo pauperem faciet. S. Cypr. Ep. 2. ad Don.

S. IACOBVS POENITENS.

28. *Ianuarij.*

HOminis, mi lector, speculum cape & peccantis & pœnitentis, IACOBUM inspice. Hic postquàm Anachoretes XL. omnino annos DEO militavit, mirãda maxima patravit, trophæa de hoste inferno statuit plurima! id ætatis vir à fœminâ demum triumphatur, & ab eâ fœminâ, in quâ ipsum cacodæmona non horruerat, imò è quâ

quâ victum ejecerat. Huic itaque infelix primò pudorem, mox vitam extorquet. Et verò tertium scelus accumulasset desperabundus, & victum se mundo dedidisset, nisi à tam turpi fugâ sanctissimi viri operâ DEVS retraxisset. Tum eninverò ad se redire IACOBVS, sepulchrum vivus subire, mortem suam vivus deflere in decimum annum usque: cælo interim oculos nunquam attollere, vix semel aut iterum in hebdomade de herbulis vesci, quæ ad ostium conditorii crevissent. Ipse certè Apostolus peccato mortuum dixisset. Sed nunquam pulchriùs ille vixit, quàm sic mortuus. Nam suppliciis hic spontaneis placatum Numen disertis verbis ex Episcopis nonnemini significavit, beatum imbrem, quem tam anxiè, sed nec quicquam postulabant, non nisi ad preces IACOBI concedendum. Atque hoc alijsque ejusmodi miris cùm iterum orbi innotuisset, mori denique desiit annos natus LXXV. habuitque novo more unum idem & domicilium & sepulchrum. *Ex Surio.*

Cur pudet peccatum tuum dicere, quem non pudet facere? aut cur erubescis Deo confiteri, cujus oculis non potes abscondi? Quòd si pudor tibi est, uni homini & peccatori peccatum tuum exponere, quid facturus es in die judicij, ubi omnibus exposita tua conscientia patebit? S. Bern. in sent.

S. CONSTANTIVS EPISC. M.

29. Ianuarij.

NObilissimis parentibus ortus est CONSTANTIVS; opulentam hæreditatem his demortuis aditurus, nisi alios succedere sibi hæredes vivus voluisset; inopes scilicet assem CONSTANTII abstulêre. At hic insulam Perusinam paulò pòst tulit.

Quia verò geminis cæcis curatis oculos multorum Ethnicorum, M. Antonini ævo, aperuit; post crudeles verborum cruciatus in bulliente ab ignibus balneo plagas scilicet jubetur abluere. Verùm sub noctem illuc quoque de cælo lumen affulget, fideique lucem custodibus accendit. Iis auctoribus fugam capit, sed retractus, qui priùs aquas, nunc in prunis ignem triumphat. Amissus proinde, sed tertiùm jam captus atrociſſimè cæditur, molliſſimè curatur ab Angelis, à tyranno denique capite plectitur. Funus ejus Cælites curarunt, cantuque tamdiu celebrarunt, dum Leucianus divino monitu eam curam in se reciperet. Id dum fit, & duo à fide alieni funus rident, oculos amittunt, dum lugent, recipiunt. Sed & aliis duobus pulsâ oculis nocte lux rediit, ut suum jam omnes in CONSTANTIO solem agnoscerent, qui diem oculis, ut luberet, vel auferret, vel ferret. *Ex Surio.*

Si non vales pro Deo mortem subire, vales tamen vitam Deo placabilem ducere. Magnum quippe est mori pro Christo; sed non est inferius, vivere Christo. Non potes sanguinum fundere, potes temetipsum pœnitentiæ telo percutere, & in cordis contritione mactare. B. Pet. Dam. serm. 33.

S. ALDEGVNDIS V. 30. Januarij.

ET si Numen amore omnes omninò animas depereat, fatendum tamen est, non rarò etiam illustres ceras apud homines quæsiisse. Ita ADELGVNDEM è regia Gallorum stirpe oriundam vox cælo allapsa jussit uni Agno castum thalamum servare; palmâ interim & veste longè nitidissimâ arrhæ loco datis. Ad id ipsum cùm Angelus etiam Tutelaris palàm visus hortaretur, mater interim jam

jam telam in sindones nuptiales offerret, eâ Neophytos illa vestiit : mox à morte matris, concubiâ nocte, ad suas nuptias in eremum evolavit, castoque flammeo ab Amando Episcopo (quem magno pòst coruscum splendore cælo inter Cælites vidit subire) involuta est. Cæterùm quo die nova nupta dotem suam, vel in templa vel pauperes dispertivit, etiam has nuptias probaturum, Numen aquam bibenti in vinum vertit. Sed illa, ut pulchriorem se sponso suo probaret, multis precibus carcinoma, velut formæ pigmentum, a cælo extorsit. Vltimùm ægra cùm è manu D. Petri manna gustasset, nauseavit abhinc omne, humanos cibos. Eò igitur à Cælitibus adventantibus, & inter hos augustissima cæli REGINA deducta est, ubi illis delitiis quotidiè frueretur. *Ex Surio & Lippeloo.*

Expergiscere ô homo & dignitatem tuæ cognosce naturæ; recordare te factum ad Imaginem Dei; utere quomodo utendum est visibilibus creaturis, & quidquid in eis pulchũ & mirabile est, refer ad laudem & gloriam Conditoris. S. Leo serm. 7. de Nat.

S. MARCELLA VIDVA. *31. Ianuarij.*

CHorum in Ianuario claudat mulier, sed quæ virtute vitæque constantiâ certare & invidiam facere viris possit quamque sanctior Roma profanæ illi unicam contra omnes Heroides possit opponere. MARCELLA est Romani sanguinis, & patricii matrona, eodem anno, quo nupta, etiam vidua, exhorruit deinceps tam mortalibus nubere. Nec tamen mater non fuit. Certè filios multos numeravit, quamvis pauperes. In hos prodiga ex auro, & fortunis omnibus unum sibi reliquum

annulum fecit. Domo pedem aut nunquam, aut in templum extulit. Religiosæ vitæ viam suo in sexu princeps prævit Romanus; tam illustre exemplum innumerâ exinde multitudine sequente. Porrò precibus assiduè vacabat; victitu utebatur modesto admodum; corpus perquàm duriter habebat, tota in divinis commentandis. Irrumpentem, qui Romam obsederat, hostem, imperterrita domo suâ accepit, verberaque ac flagra Spartanâ tulit nobilitate, id unum sollicita, quî virginis Principiæ, quam secum habebat, pudori consuleret. Is ubi extra periculum jam stetit, lubens ac volens, imò læta à militibus ad D. Pauli abduci se passa est. Ibi paucos post dies mortem, quam cæteroquin viri etiam horrent, femina risu excepit. *Ex S. Hier.*

Quando te à lectione rerum spiritualium abhorrere videris, admonitionesque spirituales fastidire, tum animam tuam in gravem morbum incidisse noveris. B. Ephrem t. 1. con. de vita spirituali.

FEBRVARIVS.

S. IGNATIVS EPISC. M.

1. Februarij.

IGNATIVS ex Ioannis Apostoli schola docilis oppidò discipulus tam altè in pectus suum demisit IESV amorem, vt hunc unum loqui lingua, hunc unum dictare animus sciret, illud unum denique

nique in deliciis ei verbum esset, *Amor meus crucifixus est*. Certè quòd hunc ubique præ se ferret, glorioſum Theophori nomen reportavit. Illud quantum amantis animi robur fuit, cùm sanctè audàx omnia tormenta, omnes mortes unus unicus provocare in certamen non dubitavit; cùm ad beſtias damnatus, laborantibus ex hoſtili manu eripere Præſulem ſuum Chriſtianis, ſolûs nimirum ipſe interceſſit, DEI amore obteſtatus, ne ad coronam currenti obſiſterent. Et verò prægustaſſe, cùm Romam iret, ferarum rabiem ſibi ipſe viſus eſt, in X. militibus, qui cuſtodiæ causâ additi, uſque adeò hominẽ exuerant, ut familiari joco leopardos eos vocitârit. Iam caveis emiſſi leones horrendo rugitu theatrum compleverant, & ecce IGNATIO pie adhuc ludere placuit. Frumentum CHRISTI ſe dictitabat, geſtire molaribus beſtiarum commoli, quò delicatus panis Superûm menſæ apponeretur. Sed hem majus tibi miraculum! Elidunt fauces IESVM ſuum inclamanti ora crudelia: tacere lingua cogitur *amores* ſuos; qui expectas? fruſtrè ſilentium linguæ imperatur, ubi cor eſt eloquens. In hoc ſiquidem diſertis literis exaratum repererunt familiare illud linguæ IESV nomen; breve quidem tam ànguſti monumenti, ſed longè pulcherrimum Epitaphium. *Ex Sur. & Metaphr.*

Electuarium habes reconditum in vaſculo vocabuli hujus, quod eſt IESVS, *ſalutiferum certè, quodq; nulli unquam peſtis tuæ inveniatur inefficax. Semper tibi in ſinu ſit, ſemper in manu; quo tui omnes in* IESVM *ſenſus dirigantur & actus.* S. Bern. ſerm. 15. in Cant.

S. EPHREM

S. EPHREM SYRVS. 1. Februarij.

FOrtè fortunâ EPHREM puer in buculam offendit fœtu gravidam. Hanc ubi crebrâ lapidatione confecit, dominum insuper ejus obvium; & perquàm amicè de bove rogitantem convitijs oneratum dimisit. Haud multò pòst cùm eandem viam relegeret, deprehensus à tenebris, mapalibus vicinis successit; noctu cùm lupi gregem diripuissent, pastores damnum furibus adscripserunt, & EPHREMVM velut proditorem vinctum ad Prætorem abduxerunt. Hîc ille inter longam carceris mortem cùm menses aliquot exegisset, à tutelari demùm Angelo, revocatâ in memoriam buculâ, edoctus est, errare quidem hominũ subsellia posse, sed non DEI etiam tribunal; ut quod de vero crimine justissimas quandoque sub alienæ culpæ nomine pœnas exigat. Itaque cùm exiturum se mundo vovisset, si carcere liceret, paulò pòst voti damnatus in eremum contendit; illîc cùm protriti pudoris femina insidias castitati ejus tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; EPHREM piè callidus non difficilem se fore adsimulavit, si in frequenti foro facinus patrare animus ei esset. Erubuit quamvis impudens prostibulum, & an, inquit, in oculis omnium peccare non vereberis? Tum enimverò ille; & tu adeò frontem exues, & ubi ubi fueris, illum omnia vident cæli *Oculum* non exhorresces? Audivit, resipuit, & oculum DEI deinceps semper in oculis suis mulier habuit. Vtinam cum illâ nos etiam! minus anguli peccarent. *Ex Metaph. & Baron.*

Si Deus tecum non est per gratiam, adest per vindi-

ctam

etiam: sed væ tibi si ita tecum est; Imò væ tibi, si ita tecum non est; illi namq; irascitur Deus, quem peccantem non flagellat: nam quem flagellando non emendat, in futuro damnat. S. Bern. in medit. c. 6.

S. BRIGITTA V. 1. Februarij

VNum sed maximum miraculum BRIGITTÆ tota vita fuit. Omnia cùm in miseros erogaret, nihil tamen ex omnibus desiderabat. Sed neque post furta quidquam decedere visum est de grege, quam pascebat; imò huic aper ferus accedere, & innoxius inter armenta agere. Vulpes quoque feritatem ponere jussa, ut eandem Rex poneret, qui homini, quòd aulæ delicias vulpem alteram imprudens occidisset, necem parabat. Iam aqua in cervisiam, lapis in salem versa, pauperum subsidio. Porrò oculos procorum ut virgo effugeret, id lacrymis à Deo impetravit, vt oculi fœdùm effluerent. Sed sic Christi oculis illa placuit, in cujus manum cùm inter velatas virgines conveniret ad Aram, Ara, quò florem BRIGITTÆ laudaret, frondere visa, oculisque decor suus redire. Sed & aliis oculos restituit. Ex his virgini ita volenti cæcitatem denuò exoravit; cùm supplicium hæc crederet non videnda videre, diceretque tunc etiam cùm videret, nihil se in toto orbe vidisse. Feliciùs linguam aliis solvit. Ita mutam ad eum diem usque virgunculam manu molliter prehensam tam diu rogavit, num Christo nubere vellet, dum velle se respondit, rectissimè primùm linguâ usa. Cùm deinde femina infamis infantē edidisset, parentem Episcopum Broonem mentita; linguam crucis signo à BRIGITTA signatam in patrocinium

ipse

ipse infans solvit, & contra matrem testimonium dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGITTAM rectiùs hic infans laudabit. *Ex Sur. & Lippeloo.*

Iræ vincitur lenitate; mansuetudine extinguitur furor; malitia bonitate palpatur; crudelitas pietate prosternitur; impatientia patientiâ punitur; contentio superatur injuriis; superbiam humilitas sternit: qui ergo vult vitia vincere, pietatis arma teneat, non furoris. S. Pet. Chrysol. serm. 38.

PVRIFICATIO B. M. V. *2 Februarij*

IBat dies à partu VIRGINEO quadragesimus, primus quo terra dignum aliquando cælo donum offerret. Gestabat hoc præ pectore Virgo nuper, nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Iosephus claudebat, virgo virginis virginem gestantis comes. Gerebat illa munus in sinu, iste in oculis; arridebat euntibus cælum; & spectatores cives suos plenis agminibus effuderat; exiliebat lætitiâ tellus, & ad singula pedum vestigia singula fundere lilia gestiebat: cùm interim jam Hierosolymam, jam templum pompa ingreditur, & obvius adest felix ille longâ ætate senex, felicior aspectu Servatoris futurus, felicissimè in vitæ amplexu vitam positurus. Ergo in genua procumbit Virgo purissima, donumque cælo dicat, quo nec terra dare, nec cælum expetere majus poterat. Quid hîc dicam? parce nimiùm Mater prodiga. Poteras charum pignus à pectore avellere? poteras alienis manibus unicum Filium concedere? & talem Filium? & tu, ô Puer IESV suavissime, poteras abire sinu tam dulci? poteras aliis ulnis quàm Matris, in ulnis delitescere? Ite nunc parentes avari, qui DEO

nega-

negatis prolem, orco datis: ite molles filij, qui pluris avocantem patrem, quàm DEVM vocantem, pluris unam matris lacrimam, quàm omnem IESV sanguinem facitis ingrati. Ite & utrique ætatis florem discite non mundo, sed templis, sed aris, sed Deo dicare. *Ex Histor. Evangel.*

Mariam ô fidelis anima imitare, ut enim spiritualiter purificeris, & à delictorum valeas emundari contagijs, in templum cordis tui ingredere, & Deo per orationis studiũ ac contemplationis otium vacare contende. S. Laur. Iust. serm. de Purific.

S. BLASIVS EP. ET M. 3. *Februarij*

BLASIVS Sebastenus Episcopus in montem Argæum secessit, inde velut ex speculâ gregi suo advigilaturus; ubi feras ad omne genus officij obsequentes habuit; fuitque tam sedulæ servitutis stipendium benè precari statо tempore confluentibus. Subinde cum indagine mons cingeretur, nobile venationis auctarium BLASIVS accessit. Dum ad quæstionem rapitur, non paucis salutem attulit, inter quos filium memorant unicum unicè matri suæ dilectum, cui de pisce spina fauces obsidens loquelam jam eripuerat, vitam etiam ereptura, nisi prior eam è gutture BLASIVS rapuisset. Atque hoc est, quod à majoribus edocti simili in periculo similem Divi opem hodieque imploramus. Cæterùm ab hominibus ad feras, non à feris ad homines diceres migrasse, ita barbarè ab Agricolao sudibus secundùm acceptus est. Ejus sanguinem cùm septem matronæ legissent, ipsæ quoque verberibus laceratæ, in candidissimæ innocentiæ testimonium nonnisi lac per vulnera egessérunt, quod tamen ipsum mox capite truncatæ

pulchrè

pulchrè sanguine miscuerunt. At BLASIVS undis, quibus mergendus erat, ancillantibus usus, lacum primò non aliter ac pontem perambulavit, dein velut fessus molliter in medio aquarum consedit; haustis interim vortice LXVIII. viris, qui Deorum suorum fiduciâ idem agere tentârant. Tandem cum geminis unius ex septem, de quibus dixeramus, matronæ filiolis, lictori cervicem præbuit. Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm sanguinis manavit. *Ex Surio.*

Sine ferro Martyr esse poteris, si patientiâ in animo veraciter conservaveris: Non pacificus consortiũ non merebitur Angelorum; Lividus & iracundus erit particeps Dæmoniorum. S. Bern. Mod. bene viv. c. 40.

S. REMBERTVS EP. *4. Februarij.*

TAntum REMBERTVS apud Deum poterat, ut Sacerdos piacularibus flammis addictus eum patronum expeteret: ut minùs mirêre, si, quod in infernos ignes habuit imperium; Antistes Bremensis factus in eorum etiam inquilinum malum genium exercuit. Insederat hic Carolum Crassum posteà Imperatorem, universoque regno & Ludovico patri luctuosum dederat spectaculum. Frustrà per Divorum tumulos circumducebatur, frustrà carmina devotoriâ adhibita, donec REMBERTVS larvis filium, & patrem solicitudine liberavit. Carolus memor bello nuper patrem se petiisse, fassus ingenuè est, non tunc primùm se diris esse agitatum, sed quoties infestandi patris consilia cepisset; ut intelligant, qui in parentes insurgunt, quo consiliario rem gerant, quin imò

jam

jam animos orcino hospite possideri, quibus amor in parentes est pulsus. Cæterùm REMBERTVM patrem pauperes suum jam dudum vocabant, ut qui in eorum usum loculos semper circumferret. Certè in captivos non suos modò, sed etiam sacros thesauros dilapidavit, præclaram mercaturam existimans, auro animas emere. Vectoriam contra Normannos precibus suis alter Moses impetravit, fuitque deinceps locus ille, in quo oraverat, semper cespite virenti lætus: puto ne unquam civibus obsidione liberatis deesset unde coronam sospitatori suo necterent. *Ex Surio.*

Avelle à Sole Solis radium, & non lucet; membrum à corpore, & putrescit: separa filium à devotione paterna, & jam non est filius, sed frater & collega illorum de quibus dicitur: Vos ex patre diabolo estis. S. Pet. Chrysol. in serm.

S. THEOPHILVS CONF. 4. Februarij.

O Semper insidiosa demissis animis ambitio! THEOPHILVS ille, qui infulam ultrò oblatam ultrò rejecerat, mox officio œconomi ab æmulis se dejici usque adeò indignatus est, ut excire in auxilium orcum non vereretur. Ergo ad magum, cum hoc ad juratum humani generis hostem curritur: Deum Deique Matrem ejurare non titubat lingua impudens, non erubescit scripto firmare calamus impius, sustinet obsignare fœdus infandum gemma perfida: verbo, IESV ac Mariæ nuper libertus, dæmonis abit mancipium. Sed sequitur & nocentem conscientia flagellat; quin honori jam suo restitutum acriùs etiam torquet. Quid faceret? quò fugeret impius transfuga? ad magnæ matris

ubera,

ubera, per quæ Filium sauciarat? ad vulnera Filij, per quæ Matrem impetierat? & tamen ad Matrem ausus est confugere; memor semper Matrem faciliùs flecti, quàm judicem. Itaque ad Marianæ ædis limina quadraginta ipsos dies noctesque perstare, sed longe magis ipsam cæli portam Virginem ambire hanc lacrymis mollire, hanc gemitibus pulsare, hanc jejuniis denique frangere. Cedit itaque vim facienti facilis aliàs janua. Admittitur per Matrem ad Filij gratiam THEOPHILVS, extortosque infames hosti codicillos aufert. Hos ubi palàm igni dedit, post triduanam febriculam per notam sibi, & jam apertam portam cælum ingreditur. Agnoscite felicitatem vestram in THEOPHILO Mariophili. Sit omnibus aliis angusta cæli porta, certè vos laxam amplamque habetis. *Ex Surio.*

Maria peccatorem à desperationis barathro piâ manu retrahit, spei medicamen aspirat, fovet, non despicit, quousque horrendo Iudici miserum reconciliet. Famosum hujus benignitatis testimonium est Theophilus per Mariam restauratus gratiæ. S. Bern. in deprec. ad Mariam.

S. CHRISTIANVS CONF. 4. *Februarij.*

NVlli minùs sapiunt, quàm qui maximè, cum intereà Superi iis ferè colludant, qui sanctam simplicitatem præ se ferunt. Ad testem CHRISTIANVM provoco. Is cùm adolescens noctu non satis modestè tectus ædes perambularet, insultantem nudo tergo sub mulieris larvâ orcum tulit, onusque improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitis natum sub exuviis ursi terrorem sibi injicientem cultro tantùm jugulavit, mox

errore intellecto persanavit. Ad ejus preces cum defunctus è feretro resurgeret, inter fugientium ab eo spectaculo turbam ipsum quoque vidisses. Fluvium cùm trajicere non posset, in alteram ripam D.Magdalena unà cum equo transportavit. Eadem facienti adfuit, hominumque absentiam satis unica pensavit. Iam inter monachos mori sibi visus, & manibus MARIÆ ac Friderici Cæs. tumulari, flammas habuit arbitrari piaculares, Genios item bonos malosque, hos corvi exuviis horridos, illos cygneis (aut quascunque alias demùm miramur & amamus) pennis superbos. Porrò sacrificaturo mensam & vestes Cælites ministrarunt. Cantantibus benedicere vidit ab alto Dextram manum. Iam ad ægrum septem continuos dies Christus Christique Mater (utique optimi medici) inviserunt. Cùm morituro verò horas precarias iidem visi percurrere, & quidem cucullum etiam ipsi induti. Superi vos comœdias & risum nobis datis mortalibus. Nos scilicet tragœdias & lacrimas reddimus. *Ex Cæsar. l. 7. c. 16.*

Quia Christi nomine vocatus es Christianus, petendum tibi est, ut actu tuo nomen hoc sanctificetur & honoretur in te: quia sicut virtutum fama nominis tanti resplendet ad gloriam, ita malè conversantis infamia ad ejusdem nominis redundat injuriam. S. Pet. Chrys. serm. 69.

S. AGATHA. V. M. 5. *Februarij.*

ANno CC. LIV. AGATHA Catanam ad Quintianum Prætorem abducitur. Deperibat hic Christi sponsam. Quare eam Aphrodisiæ lenæ commendat; facilè ratus fidei castrum evertere, ubi

ubi prodita pudoris arx conflagrasset. Ambulavit illa per omnes fraudes; sed cæcam ad munera, surdam ad blanditias & minas invenit. Itaque Prætor amorem vertit in odium, martyriúque ubera auferri imperat. Tulit facilè eam jacturam virgo, gnata Ecclesiæ sobolem non tam lacte matrum, quàm sanguine martyrum ali: sed nec uberibus diu caruit, medicinam D. Petro faciente. Quintianus, ex amatore jam carnifex, dum nudam in testatum fragminibus pruniſq; volutari mandat, ecce mota insolitè terra, cùm duos supplicij auctores oppressisset, populum etiam ita commovit, ut re ad seditionem spectante, ad carcerem virgo reduceretur. Ibi inter vota animã in sinum ac amplexus Sponsi sui expiravit. Tumulum sepultæ Cælites marmore ornarunt cum hâc epigraphe: *Mentem sanctam, spontaneum honorem Deo, & patriæ liberationem.* Quintianus dum Panormum fortunas virginis direpturus traijcit, equorum calcibus in undas exturbatur, libidinis & avaritiæ sitim positurus. Ajunt corpus ejus nunquam repertum sepulchro caruisse. Nimirum, ut castitas ab Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur tumulari *Ex Surio.*

Christi exemplo vivendum est tibi, ô pudicitiæ amator, si Sanctorum cupis habere consortium. Ab immunditiæ & turpitudinis cogitatu pectus emunda, quoniam nullos nisi sanctos & justos, simplices & continentes cælestis aula suspiciet. S. Laur. justin. Lign. Vitæ cap. 3.

BB. XXVI. IAPONES MM.

5. Februarij.

NVllam Oriens tam nobilé, quàm Martyrum mittit purpuram. Eam anno M. D. XCVII.

sanguine

sanguine suo Iapones tinxerunt. VI. erant supra XX. qui Meaci auriculâ mulctati, Nangasaci in crucem acti ac lanceis sunt confossi. Erant inter hos sex è D. Francisci, tres è S. Ignatij familiâ; quorum constantiam ex discipulis, ipsique pueris discite. Tres erant Sacerdotum nuper ad aram ministri, nunc ad crucem socii, ipsi mox futuri Sacerdotes victimæ. Ex his LVDOVICVS annorum XI. & emittendus è vinculis, si fidem feciſſet missam, respondit nolle se stultum mercatorem agere, & momentum immortalitate mutare; in loco supplicii suam sibi crucē monstrari voluit, ad eámque velut ad cupedias cursu contendit. Cælo denique in cruce jam propior, oculis totoque corpore gestiente, illuc videbatur evolaturus nisi vincula prohibuissent. Geminus huic ANTONIVS cantu invitavit ad mortem socios, & Davidis verba (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus insonuit. Idem omnium fuit ad cruces currentium certamen, cædem è crucis cathedrâ conciones, una morientium vox Iesum ac Mariam inclamantium, quæ cùm à Christianis astantibus redderetur, non potuit jucundior Dei auribus Echo accidere. Victoribus VRBANVS VIII. pontifex triumphum decrevit, & beatos pronunciavit. *Ex Ioann. Hayo.*

An non meritò coronabitur, qui sic certaverit, mundum abjiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & , quod glorioſius est, de semetipso triumphans, & crucifigens concupiscentiam prurientem? S. Bernard. serm. 1. de Omn. SS.

S. BER.

S. BERTVLPHVS CONF.

6. Februarii.

DIVO BERTVLPHO vitam dedit Germania, Gallia fidem sanam. Hæc & juventæ omnibus ornamentis cultissimus adolescens facilè in Comitis Wamberti amicitiam, tum deinde familiam, denique filium est cooptatus. Mox cùm omnia unus administraret, quò rem familiarem augeret, non pauca ijs, qui cum fœnore olim reddderent, miseris dedit. Et profectò quò plura in hos dispensabat foris, hoc amplius domi opes crescebant. Neque id Herum Comitem pijssimum latebat, sed tamen aures hujus obsidebant obtrectatores, qui etiam hodie in aulis, quidquid accedere pauperibus vident, sibi putant decedere. Et fortè foras prodire ad Nummularios suos BERTVLPHVS properabat vino & pane oneratus, cùm obvius rogat Herus quid rerũ gerat? Aquam, ait ille, & ligna; simul (Superis piam fraudem juvantibus) pallio revoluto aquam monstrat & ligna. Alio item ostento virtutem BERTVLPHI DEVS prodidit. Româ, quò religionis causâ cum conjuge iverat, reducem Comitem exceperat, utque sua famulis fatigatis à viâ quies esset, ipse ad pascua equos egerat, custos id noctis futurus. Verùm cùm ingentes cælo imbres ruerent, missus qui BERTVLPHVM domum revocaret puer primò, ipse deinde Wambertus evocatus ad miraculum, spectavit miræ magnitudinis aquilam supra caput BERTVLPHI pendere, & aquas arcere, ponè verò à cælo luculentam facem ministrari; ad quam otiosus ille scilicet librum nescio quem legabat

legebat. Atque ad hoc denique lumen perſpicere viri virtutem ſeſe etiam invidia faſſa eſt. *Ex Surio.*

Præmittamus theſauros noſtros in Cælum; ſint vectores pauperes, qui poſſunt ſinu ſuo, quæ noſtra ſunt, ad ſuperna portare. Nemo de fraude dubitet bajulorũ; tuta eſt iſta tranſvectio, per quam noſtra ad Deum, Deo fide juſſore, portãtur. S. Pet. Chryſ. ſer. 7.

S. GELASIVS CONF. 5. Februarij.

GELASIVM habes, ſed unà OPILIVM fratrem, pietate ita germanos, ut ex eodem ovo pronatos dicere poſſes, ſi non utrumque per nos liceret ſpectare. Vtrumque igitur Placentia genuit, utrumque extulit, hodieque etiam velut lucidiſſimum cæli ſidus, & morbidis propitium ſuſpicit. Et OPILIVM in cælo lucere quid mirum, quando in cælum inter preces oculo, animo abire, imò cùm lucem oculorum mors extinxit, radiare tamen viſus eſt? Iam innocentiæ & reliquarum virtutum choro dum vivit, vitæ auſteritate velut munimento quodam cavit. Itaque totos dies jejunus agere, cœnamque â matre ſubmiſſam rogatoribus in ponte præbere, ipſe ſatis ſacrarum literarum lectione paſtus cælique delitiis ebrius. Pari paſſu cum OPILIO GELASIVS inceſſit, in omnibus fratri cedens præterquàm virtutis palæſtrâ, nihil invidens quàm vitæ ſanctimoniam. Sed juverit noſſe, quibus artibus invidiam hanc in oculis GELASII cælum accenderit. OPILIVM ſolùm inter præces agere putabat: ſed cubiculum ingreſſus ſocios illi aſſiſtere innumeros Angelos vidit, mox Chriſti vocem illam audivit: *Sinite parvulos venire ad me, talium eſt regnum cælorum.* Hoc inquam ſpectaculum, hæc verba animũ ſauciarunt;

hæc

hæc alas addiderunt GELASIO parvulo, ut ad Christum curreret. non jam nescius in sinum parentis se currere. Nunc cur aliò festinare cernimus pueritiam? An fortè Christus non clamat? ah! ecce hodie iterùm clamat. Sed non audit pueritia. Aures Vlysses mundus obturavit. *Ex Ferrar.*

Intellige esse tibi genus è cælo cujus pater habetur in cælo; Age ut sanctè vivendo sancto respondeas patri Dei Filium ille se probat, qui vitiis non obscuratur humanis, qui divinis virtutibus eluceſcit. S. P. Chrys. s. 68.

S. DOROTHEA V. M. *6. Februarij.*

DOROTHEA Cæsareæ pro Christo captiva captivos in triumphum Cupidinem & Tyrannum duxit. Expugnanda enim binis sororibus tradita, quæ datam Deo fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis castris ad antiquam fidei stationem redire compulerit: atque hæ quidē proditionis crimen sanguine eluerunt; ipsa verò victorias victoriis perrexit nectere, cruentas illas quidem, sed gloriæ plenas, ut quæ sciret nullam tam sponso Christo placere virginem, quàm quæ suâ, non alienâ ruberet purpurâ. Itaque cùm faces lateri admoverentur, has illa nuptiales tædas credere; cùm ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quasi paranymphos obambulare; ad supplicii denique locum, ut ad melioris cæli hortos ridere. Irrisit tam innocentem risum Theophilus quispiam, & è sponsi viridariis aut rosam sibi vernam, aut autumni munus pomum virginem poposcit. Promisit utrumque DOROTHEA, fidemque vix ingressa Elysios campos extemplò liberavit. Adest lectissimus cælo Ephebus, & promissum Theophilo

eodem in calatho ver & autumnum offert. Miratur ille in hyeme rosas non flaccidas, miratur poma non marcida, miratur certantem cum munere suo muneris bajulum, & jam non contentus vidisse horti munera, ad ipsos hortos Christianus per omnia tormenta penetrare contendit, quæ quidem ille, ut spinas generosè calcavit, dum animo volveret, quales rosas quæreret. *Ex Surio.*

Quid istud negligentiæ, quid pigritiæ, imò quid vecordiæ est, ut non crebris suspirijs & ferventissimâ affectione abrumpere hinc, & in illa tàm felicia agmina jaculari animos studeamus? S. Bern. serm. 5. de om. SS.

S. AMANDVS EPISC. 6. Februarij.

QVid juventus, quid ætas virilis facis? Mundum & cum mundo patrem AMANDVS puer vicit, & cùm Religioso negaturum se ille hæreditatem minaretur, amplam sibi hæreditatem suppetere in cælo respondit; caveret ipse parens, ne hâc excideret. Romam deinde ad D. Petri supplex ivit. Hunc ibi in somnis vidit, & auctorem habuit Galliæ repetendæ. Sed & in puppi eundē tempestate jactatus patronum conspexit. Iam Trajectensi infulâ condecoratus cùm reo, cui laqueo gula frangenda erat, servare precando apud immitem judicem non posset, vitam ablatam certè precando apud Deum restituere potuit. Regis Dagoberti filium (Sigebertus fuit) cùm fonti lustrico admoveret, precibusque Divi nemo verbum solemne *Amen* subjiceret, id ipse infans XL. tunc dies natus subjecit, unico verbo, & in AMANDI, & suas laudes facundus. Non nemo quòd famam AMANDI lacerasset, carnificem dæmonem sensit, suisque manibus laceratus oppetijt. Alij qui mortem Divo machina-

machinabantur, oculis amissis facinus suum, & cum hoc, post preces illius, diem iterum viderunt. Feminæ quoque lucem restituit, cùm primùm arborem illa aggressa est exscindere, quam divinis antè honoribus (cæca utique) coluerat. Mortuum Aldegundis virgo in cælum vidit deduci ab obviâ candidatorum turbâ, audiitque eos hos esse, quos verbis vitæque exemplis prior ipse cælo transmisisset. Nimirum hæc denique generosa indoles est, hi digni homine spiritus, nolle solum, sed cum comitatu, & clientelis cælum ingredi. *Ex Milo. Monacho.*

Qui sperat in Deum, ac toto corde in ejus gloriam luminum suorum defigit aspectum, ad in sanissimas vanitates consecratos semel Deo non debet oculos retorquere. S. Max. hom. de Circumcis.

S. BRYNOLPHVS EP. 6. Februarij.

NAtales Brynolphvs domi nobiles foris ampliùs nobilitavit. Lutetiam Parisiorum profectus egit Musas inter ipsos duodeviginti annos, nec invito Apolline. Siquidem hic doctrinam ejus Scarensi infulâ coronavit. Tantùm abest, ut generis splendori officiat Musarum commercium. Quin imò literatæ huic infulæ armatam coronam Rex Magnus Ladelos submisit, quando Brynolpho ad genua supplex palàm descendit, & mensæ adhibuit. Sed quid virtutis testem hominem adduco, cùm cælum habeam. Precantem ad tumbam Brynolphi D. Brigittam suavissimi odores afflarunt. Miranti supervenit cum ipso Brynolpho Filioque Maximo Mater Magna, & *His,* (simul oculis digitoque Brynolphvm loquebatur) *hic est, dixit, qui me dum vixit, vitâ charioram*

habuit, Floſculum hunc tu ex odorum reliquiis, quas in terris reliquit, æſtima. Et tamen (ad Filium hæc dicebat) *gemma hæc tumulo ignobili abdita pulchriùs nitere prohibetur. Quin amplius eo is, qui tantùm te, tantùm me coluit?* Quid Matri Filius negaret? promiſit tunc oſſibus ſacris eum honorem, quem poſteà ab altero Epiſcopo tulerunt. Ego quid hîc exclamem? utinam me omnes audiretis MARIÆ Sodales! O quam pulchrum eſt digito Virginis monſtrari! quàm pulchrum dicier: HIC EST! *Ex Vite Aquilon. Ioan. Vaſtov.*

Cæleſtis Parer probat muneribus charitatem: Filium ſe neſcit, viſceribus caret, naturam negat, ingratus eſt patri, qui auctorem vitæ ſuæ non placat obſequiis, non devincit cultu, muneribus non honorat. S. Pet. Chryſ. ſerm. 10.

S. THEODORVS M. 7. *Februarij.*

VNâ virtute Chriſtianâ armatus THEODORUS Centurio patriæ terrorem draconem confecit. Et erat hoc pugnis majoribus præludere: monſtrum alterum majuſque Licinius Imp. imminebat. Hic ſive quòd eam fortitudinem in milite amaret, ſive, quòd invideret Chriſtiano, ad ſe THEODORVM evocavit. Quin, cùm hic nuntiaſſet, ſi ad ſe ipſe Imp. cum Diis ſuis accederet, fore ut hos merito honore coleret, non dubitavit Licinius, ut ſuperſtitioni virum tantum adderet, iter ad illum inſtituere. Intereà cælum pandi videbatur THEODORO, atque inde prodire, qui telis igneis dormientem configerent, vox quoque ejuſmodi allapſa: *Macte animo Theodore; quando ego tibi adero.* Facilè ſibi ipſe THEODORVS hæc ſomnia, ſine alio augure, explicuit, vocemque cæli

cla ſſici

classici instar habuit. Itaque cùm manè Deorum signa è sito larario obtulisset Imp. velut adoraturus hæc in adyta abstulit. Ibi ille & Iovis fulmen, & Martis Palladisque hastas, & Veneris faces Cupidinisque arcus omnibus gigantibus fortior solus fregit, & quia aurea erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cùm ulciscì non possent ipsi sese, Licinius & se, & illos ulturus, in crucem agit THEODORVM, ferro transadigit. Inde puerile agmen sagittis suis scopum geminum, geminum Divi oculum accipit. Sed reddidit hos ocello suo Angelus, & è cruce exsolvit. Mox ad gladium damnatur. Hunc ubi forti jugulo excepit, rude Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

Si dignum Dominus pati duxit, pati servum quomodo videtur indignum? Erramus, erramus: qui non facit quod jussit Dominus, gratis sperat, quod Dominus promisit. S. Pet. Chrys. serm. 28.

S. PARTHENIVS EP. 7. Februarij.

PVer PARTHENIVS piscatum exercuit, & lucrum pauperibus cessit. Sed neque piscator desiit esse Sacerdos & Pontifex inauguratus, nisi quòd prædam jam nobiliorem (animos) Deo transcriberet. Porro Stygi jam inde ab anno octavo decimo fuit metuendus. Et profectò vix alius fuit, qui sæpiùs orcum expugnavit; ut quocumque jam pedem suum ferre PARTHENIVM, inde referre suum malum dæmonem cerneres, etiam è sedibus, quas olim & multus insederat. Et fortè eum ex homine nescio quo proscriptum ibat, cùm mitius aliquantum inferno exilium, porcorum corpora hic rogavit. Plus etiam indulsit PARTHENIVS, &, si hoc modò cederet, hospitium alterum in homine

mine ostensurum se appromisit. Ille verò in has leges lubens lætusque migravit, fidemque mox pacti fœderis exegit. Hic PARTHENIVS potestatem sui facturus, aperto oris ostio hospitem invitavit. Nec tulit modestiam superbus, abijt potiùs ad veteres lares patriaque regna, inferos. Iam verò edita vaticinia, excitæ lacrimis pluviæ, messis in agro sterili, uvæ in deploratâ jam vineâ, redditi sedibus suis oculi, pulsi morbi, & reducti ad vitam mortui librum non pagellam in libro desiderant. Omnia tamen hæc vel oleo fecit sacro, vel aquâ, vel sale, ex quo si vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent *Ex Surio.*

Quando moriuntur virtutes, vivunt vitia: illæ militant adversùs militem Christi; istæ sunt Sathanæ cohortes, istæ Diaboli legiones, ista sunt quæ Mundum sepulchris obsederunt; debellarunt populos, vastârunt gentes, orbem duxere captivum. S. Pet. Chrys. serm. 12.

S. MARINA. V. 8. *Februarij.*

MVlierem sub togâ, imò virum sub mulieris simulachro ostendimus. Rectè dixeris, sive MARINAM, sive MARINVM dixeris. Nam MARINÆ quidem nomen parens dedit, cùm nata est, ubi verò ad Asceterium secum abduxit, cùm veste nomen viri indidit, jussitque MARINVM esse, metamorphosin cælo ridente. Patre ergo magistro Asceticen edocta, hoc mortuo, ægerrimè scilicet orco fecit; cùm mulier improba tela virili veste repelleret, & per sanctissimam larvam cæcum puerum Amorem rideret, unica virgo tot inter viros jam tutior quàm inter virginum nuper choros. Nempe ubi vulneri locus non est, invidiæ est. Cùm vitium virgini non posset hostis facere,

fecit

fecit famæ. Puella, ad cujus parentes divertere solebat MARINVS, cùm res cœnobij curaret, corrupta à milite parentem hunc mentitur, itaque malum ingens cœnobitis parit. Accusata virago peccasse utique se fatetur, factumque fletu uberi damnat & gemitu. Ergo extra septa sancta ejicitur, & subinde filius etiam adducitur buccâ alendus, quam mendicanti ascetæ ministrabant. Sic jam sub alterâ larvâ spectatorem orbem fallit, dum quinto abhinc anno, cùm verùm etiam scelus potuisset eluere, unà cum filio inter claustra recipitur. Mox moritur MARINVS & MARINA deprehenditur. Adest mendax puella à malo hospite orco agitata, & scelus ultrò fatetur. Quid faceret hîc cælum, post actam bellissimè fabulam, nisi plausum? *Ex Herib. Rosuveido.*

Conscientia bona titulus est Religionis. Templum Salomonis, Ager benedictionis, hortus deliciarum, aureum reclinatorium, gaudium Angelorum, arca Fœderis, thesaurus regis, aula Dei, habitaculum Spiritus S. liber signatus & clausus, & in die judicij aperiendus. S. Bern. l. de int. dom.

S. APOLONIA. V. M. 9. *Februarij.*

NEcdum in flammas eruperat furor Decianus, cùm anno ab incunabulis Servatoris L. supra CC. Decio præluſit Alexandriæ nescio cujus hominis insania. Arrogavit ille sibi Vatis nomen, & fictis ad populum criminibus id repentè excitavit incendium, quod non nisi multo Christianorum sanguine extingueretur; quos inter facilè princeps fuit APOLLONIA Virgo, quæ invalescente vulgi furore, cùm jam tota urbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quis-

quis Christo non maledixisset, in virtutis scenam protracta est. Et sanè præclarè personam sustinuit Christianam, quippe cui ore citiùs omnes, quibus ætas provecta in eum diem pepercerat, dentes, quàm Christus, evulsi. Quid agitis manus carnificum? fortem esse APOLLONIAM excussi dentes, & fractæ malæ loquuntur; ad majora tormenta provocate, nihil humile tam alta spondent principia. Ecce rogus ingens succenditur, crepant flammæ, furit populus, minantur lictores aut Christum abjice, aut in ignem abjicière APOLLONIA. Quid hic illa? paululum apud animum suum, quasi consultans, subsistit, mox bulliente jam sanctiore sub præcordijs igne, non morata tortores, generoso ausu ipsa involat in flammas, è flammis ad cælum evolat. I nunc Scævola fortissime Romuli nepotum: Manus tuæ miraculum rogus hujus virginis extinxit. *Ex Surio.*

Si quis hoc dictum corde frequentaret, O Domine quando te diligam! *citiùs se sentiret experimentaliter inflammari, quam si de secretissimis cœlestibus, & æterna generatione, vel processione millies cogitaret.* S. Bonavent. in Theol. Myst. Q. ult.

S. ANSBERTVS EPISC. *9. Februarij.*

NOn vidit splendidiorem gemmam Clotarii regia, quàm ANSBERTVM adolescentem Superis juxtà & hominibus clarum. Et verò invidit jam tum Clotario Ephebum Deus, & in suam traducere aulam laboravit. Sed & huic pulchriùs regiâ cælũ arridebat. Quare sponsam, quam habebat nobilissimã, lubens volens, cùm ita ipsa etiam vellet, Christo cessit; ipse, rarissimo miraculo, monachus in aulâ vixit, & his ipsis, quibus perire alios

alios videas, ad meliora sanctè abusus est. Certè cùm cantus regiam perstreperent, interque modulos dulces dulciores luderent fides, ab his animum ANSBERTVS advertisse ad cælestem musicam perhibetur haud paulò meliorem. Itaque aliis levi pede terram obeuntibus, ipse cælos rectiùs obibat. Illud credo dices: ergo pietas etiam aulam habitat? Rectè. quòd tamen minùs secura hanc habitet, Ansbertus deinceps habitare cœnobium instituit, Abbasque, mox Episcopus Rothomagensis, potiùs inter mendicabula degere. In eum finem Xenodochia complura ædificavit, mensam ipse stravit, convivis suis conviva assedit, eodem & disco, & cibo usus. Iam ne dubites virtuti hostem aulam esse, à Pipino in exilium est pulsus, & maluit ille revocatus morte patriam prævenire. In defuncti brachio Crux visa est rubere, ipse etiam, cùm velum injiceretur, oculos aperuisse, ut jam orbis vivum virtutis exemplar etiam in mortuo haberet. *Sur. & Mol.*

Pias aures Domini ad te flecte; lacrymis & suspiriis pro tuis excessibus illum clementer exora; atque canticis spiritualibus illum glorifica: nihil enim magis supernis civibus spectare libet, nihil regi summo jucundius exhibetur. S. Bern. l. med. c. 6.

S. GVILIELMVS CONF. 10. *Februarij.*

INgentia scelera GVILIELMVS pari pœnitentiâ plectere instituit. Conjugio fraternæ conjugis Herodi non impar cœnabat unus; quod actionis in cibum sufficiebat. Ad duella non invitabat sed cogebat obvios, neque jam Ducem se Aquitaniæ putabat, nisi factionis quoque quæ contra Innoc. Pont. pugnabat, dux esset. Mellea verba Bernardus

ingesserat; sel merû retulit. minas addiderat; maiores audivit. Ergo secundùm divina, Numine manum armatus ad præstolantem pro templi foribus progreditur, & voce plus quam humana, *Hoc*, ait *etiam temnes improbe?* Non erat hoc loqui, sed fulminare. Corruit humi feróx, & qui nulli antehac victas manus dederat, Bernardo dedit, jamq; dum omnis casum populus miratur, unus GVILIELMVS negat se cecidisse, sed stare denique se credit. Mox Anachoretæ consilio nudum corpus & caput loricâ & galeâ abscondit, longè maximum hostem se expugnaturus. Talis ad Innoc. Pont. inde Hierosolymam tendit, ibi antrum lachrimis implet & gemitibus, qui cælo repulsi audirentur. Sub hæc patriam repetens, dum ex itinere castro expugnando operam vult locare, à viâ salutis penè exerrat cæcus. Tamen eâdem nocte in viam redijt, recipitque quos iterum lachrimis det oculos. Mox solitudines montesque mutat, & à cacodæmone, qui patrem mentitus frustrà ad vitam veterem revocabat, verberibus immanibus cæditur. Medicinam tamen fecit VIRGO Magna, ut tanti jam vulnera faceret GVILIELMVS. Vltimò in stabulo Rhodis obijt, felicius utique, quàm in palatijs vixerat. *Ex Surio.*

Vnde superbit Homo, cuius conceptio culpa,
Nasci pœna, labor vita: necesse mori?

Cur carnem tuam pretiosis rebus impinguas & adornas, quam post paucos dies vermes devoraturi sunt in sepulchro? animam verò non adornas, quæ Deo ab Angelis præsentanda est in cælis? S. Bernard. in Medit.

S. A V-

S. AVSTREBERTA VIRG. 10. *Februarij.*

VNdas puella AVSTREBERTA cùm intueretur, sacro flammeo caput suum vidit involvi. Placuit ea forma superbæ; laudavit speculum; imò ab eo tempore nihil, quàm Parthenonem cogitavit. Quare nuptias cum aliter non posset, fugâ elusit, fugæ comitem parvulum germanum trahens. Ventum erat iterum ad aquas, sed quæ ripas egressæ mare fecerant. At illa aquis sancti propositi olim auctoribus non diffidens, non aliter has quàm pratum casto pede calcavit: ita non repugnantibus jam parentibus Agno desponsa promissum multò antè flammeum accepit. Neque prole etsi virgo caruit. Paulò pòst in cœnobio Pauliacensi matrem virgines salutarunt. Ex his fuit, cui subnoctem vox è cælo accidit, moneret Antistitam, omnes, ut è lectulo se proriperent, juberet. Dictum, factum. In templum ubi convenere, cubiculum corruit, & pro dormiente virginitate vigilare cælum ostendit. Ampliorem etiam hoc curam pro moriturâ AVSTREBERTA habuit. Iam enim animam cùm ageret, alijque in auxilium Cælites excirent, vidit ipsa omnes eo ordine, quo compellabantur, obvios sibi venire. Quid agimus homunciones? dubitamus pronos in vota nostra Superos esse, quando per nomina citati adsunt? *Ex Sur. & Lippelo.*

Hæc est Christi magna, larga, sola misericordia, quæ Iudicium omne in diem servavit unum, & homini totum tempus ad pœnitentiæ deputavit inducias: ut quod de vitiis Infantia suscepit, rapit Adolescentia, invadit Iuventus, corrigat vel Senectus. S. Pet. Chrysol. 42.

S. VICTO-

S. VICTORIA VIRG. ET MART.

11. Februarij.

GEminum VICTORIA triumphum duxit: de Amore unum, de Tyranno alterum. Vter pulchrior fuerit, tute arbiter esto. Anno igitur salutis trecentesimo tertio, quòd Christiani & cœtus pietatis causâ agerent, & sacros Codices profano judici tradere recusarent, Diocletianus & Maximianus Imperatores omnibus tormentis in hos pugnarunt. Sed quidni vincerent Christiani, quando feliciſſimo omine ex horũ parte VICTORIA stetit, virgo in ipsis cunis magna, magnisque signis jam tunc futuræ sanctitati præludens? Illud vnum quantum facinus fuit, cùm obstrepente auribus castissimis Hymenæo, sponso mortali in amplexus ruente, ut hos eluderet, quando alas non habuit, animos sumpsit, & è summo tecto præceps abiit, innoxia templum petiit, verbisque conceptis sponsam Deo se devovit, fruſtra homine intereà nuces spargente, quas illa cum rebus aliis humanis dudum reliquerat. Igitur meritò de Victoriâ judex desperavit, & ne à feminâ triumpharetur, incolumem cum fratre domum ire â tribunali jussit. Sed negavit illa pedem è pugnâ referre, negavit fratrem se agnoscere, qui non eundem patrem (Deorum cultui abdictissimus erat) Christum clamaret. Itaque latâ mortis sententiâ virgini palmam invitus judex cessit. Intereà nunquam sæpiùs Superi VICTORIAM clamarunt. *Ex Surio.*

Nos qui ad incerta consurgimus, qui inter insidias diem ducimus, qui horarum varietates, momentorũ motus, verborũ lapsus, actuum pericula sustinemus, quid

quid est, quòd matutinâ prece totius diei custodiam nolumus postulare? quid est, quòd homini toto tempore astare libet, Deo nec puncto assistere libet? S. Pet. Chrys. serm. 34.

S. ANTONIVS EP. *12. Februarij.*

INvidebis juventus suum ANTONIO puerulo Doctorem. Hic, si nescis, S. Spiritus erat Hoc, neque alio magistro primas ille literas didicit. Et verò Minerval cælo dignum persolvit; sive cùm ludentis pueritiæ societatem aversatus viro digna puer egit, aras struxit, aris thura, & quæ thure suaviùs olent apud Superos, preces dedit; sive cùm posteà mundo totum sese surripuit Numinisque cultui inter monachos mancipavit. In hâc quoque virtutis scholâ tam profecit ANTONIVS, ut in suam deinde sententiam mundique contemptum etiam parentem pellexerit. Et vidisses tunc grandævum parentem sub filii disciplinâ adolescere, vitæ rationem à filio discere, jamque in filio parentem agnoscere. Sed hoc quoque mortuo ANTONIVS in hereditatem miseros evocavit. At cùm in tot heredes non sufficeret illa, ingentem autrivim Angelus auctarium adjecit. Plura deinde. Episcopatus Constantinopolitanus suggessit, ut infula jam non tam ANTONIVM quàm miseros tegeret. A morte mulierem, quæ crus fregerat, ut funus comitari posset, in pedes erexit, & ut hæredes suos neque mortuus videretur neglexisse, crescere, quæ tunc erogabatur, inter manus stipem fecit. Odor denique mirus etiam in cadavere virtutem laudavit. *Ex Niceph. apud Sur.*

Esto homo, esto & Dei sacrificium & sacerdos: induere sanctitatis stolam, præcingere baltheũ castitatis.

tatis, sit in velamento capitis tui Christus, crux in frontis munimine: in odorem thymiama orationis semper accende, altare cor tuum pone. S. Pet. Chrys. ser. 108.

S. IVLIANVS CONF. *12. Februarij.*

QVoties dum hostem petit, se sauciat & suos ira! Domo aberat IULIANVS, familiam conjuge curante. Intereà parentes adsunt, &, quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quàm præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quòd benefacere etiam absenti IVLIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutat, epulo lautissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somniabant: cùm ecce adest hic, & ubi primùm à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspitio oculos fascinaverat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies facinus monstrant. Hîc demum IVLIANVS non longiùs fugisse se parentes ingemiscere; accusare paricidas manus; ultrò omnes culeos advocare, denique cogitare, quî nefas tantum seriò in se castigaret. Longum supplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripas constituxit, rectiùs in hoc hospites pauperes accepturus, omniumque ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cùm leprosi formam Christus induit. Hunc cùm IVLIANVS transportatum foco fovisset rigentem, mensâ esurientem, & suo lectulo dormiturientem, ecce paricidii veniam manifestus, vel dedit, vel olim datam nuntiavit. Perrexit tamen ille operam suam eò studiosiùs probare, quo

hospi-

hospitibus nobilioribus jam fræquentari ædes videbat. *Ex Petr. de Natal.*

Ille viam Domino suo parat, qui luxuriantis carnis respuens voluptates, toto mentis suæ spiritu suspensus ad Deum vigore se castitatis accingi: optimam parat Domino viam qui cogitationes suas avaritiæ fluctibus æstuantes serenæ conscientiæ trãquillitate compescit. S. Max. hom. de S. Ioan.

S. MARTINIANVS C. *13. Februarij.*

VIctam solam MARTINIANVS agere cœpit octo & decem annorum adolescens. Dæmon malus ejecturus statione suâ militem, veteris serpentis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo meritò humi eum repere post casum tam altum dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum decipiat, iterum mulierem subornat. Adest hæc panniculis involuta, & velut à viâ exerrasset, magnis ejulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hospitium orat; aperit MARTINIANVS à feris feminam defensurus, se lupæ objecturus; penitioribus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum superbam! Videt hanc, & basiliscum videt. Audit, & Sirenem audit, & dæmonis victorem pænè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à somno ignes fecit ingentes, pedibusque insultans. age dixit, lubeat peccare, si vel has flammas lubet ferre. Extinxit hic rogus Veneris ardorem, tuum præcipuè cùm lacrimas meretricula etiam, damnatã jam Venere, affudit. Cæterùm MARTINIANVS in rupem è medio mari eminentem secessit. Hîc quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerem planè regnare in

mari

mari discit. Ecce enim naufraga puella, & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enatat. Hîc Verò MARTINIANVS ignes præventurus in mare se abjicit. Quid expectas, lector? Delphines tergo excipiunt, & littori salvum reddunt. Vides, puto, nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

Multi Diaboli fluctus sunt in hoc mundo, tentationum multa naufragia; à quibus ita liberari possumus, si clamantibus manum suam Salvator extenderit: Nos ergo clamare ad Dominum non cessemus, ille auxilium solitum non negabit. S. Maxim. hom. Hyem. ult.

S. IORDANVS CONF. *13. Februarij.*

QVem nudus in cruce Christus movet, ille tegere hunc à IORDANE discat, qui cùm pauperi, quando ad manum nummi non erant, baltheum argenteum dedisset, templum mox ingressus exornatum eo Christum crucifixum advertit. Pulchrè locatum credidit: quin ut totum jam Christũ tegeret, omnibus se nudavit, & ad D. Dominici paupertatem nudus confugit. Subinde toti familiæ illi præfuit. Mira in eo adolescentum animos ab humanis avellendi, & trahendi ad æterna ars & dexteritas. Eloquentiâ sua quocumque voluit totam concionem impellere novit, multùm eam ob rem ab orco infestatus. Intereà tamen Cælites, & ex his præcipuè Cælitum REGINA favebant IORDANI. Quare ad hunc sceleribus oppressos velut ad doctissimum medicum non semel ipsa misit. Visa est deinde inter maximum Divorum comitatum, sub preces divinas, è manu IORDANIS librum accipere: aliàs cubicula dormientium alumnorum lustrare, quin ipse Divus, festo,

quo

quo Lustratam VIRGINEM colimus, die, vidit hanc è summâ arâ, ad illa cantantium verba) *Gloria Patri*, &c.) prehensâ filioli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum Angelos provocare. Ceterùm dum Terram sanctam petit IORDANVS, naufragus in medio mari portum reperit, appulsusque ad beatiorem est Solymam. *Ex Surio.*

Debemus surgentes gratias Christo agere & omne diei opus in signo facere Salvatoris. Nam in uno signo Christi omnium rerum est tuta prosperitas: Qui in hoc signo seminare cœperit, vitæ fructū consequetur æternæ. S. Max. de carn. host. non timend.

S. AVXENTIVS ABB. *14. Februarij.*

AVXENTIVS, cùm eodem in contubernio non convenire Marti & vitæ innocentiæ perspiceret, ut DEO vacaret, vacationem à militiâ sibi impetravit. Neque arma tantùm posuit, sed ut miserum contra frigus armaret, tunicam ex mendicabuli humeris suspendit. Aliàs quò pauperibus stipendia numeraret, operam suam inter opifices locavit. Oxeam deinde montem conscendit, atque iterum, sed melior miles sub pellibus vixit, omni aliâ veste abjectâ. His horridum pueri Pastores, cùm gregem amissum quærerent, feram putarunt. Sed ille, quâ erat in juventutē humanitate, facilè se hominē probavit, imò homine majorem ostendit, cùm vates pueris absens edixit, quò greges aberrassent. Inter hæc celebrari ab accolis concurrentibus cœpit, cùm passim ægri venirent, sani redirent. Ipse Imp. Marcianus familiariter usus viro fuit, & ad Chalcedonense Concilium evocavit. Ibi dum Patres præstolatur, & velut impostor

impostor habetur, à columbâ cibum accepit. Verbis deinde ac miraculis Christi divinitatem & virginitatem Christi Matris propugnat. Obit denique longâ patientiâ clarus, & vermes, cùm è putrido vulnere exciderunt, loco suo reponere solitus. Nos delicati vermium nomen horremus, sed mortui baculo scilicet (ut ille canes) abigemus. *Ex Metaphr?*

Quid est parare viam Domini, *nisi adventanti de cælo Iudici, purgato à vitiis pectore, simplicis cordis habitaculum præparare? Quid est* rectas facite semitas ejus, *nisi ut tales actuum tuorum tibi munias vias, quas perambulare propitius veniens ad te Dominus delectatur?* S. Maxim. hom. 1. de S. Ioan. Bapt.

SS. FAVSTINVS ET IOVITA MM.

15. Februarij.

SVb annum Christianũ C.XXXII. cùm Brixiensis Pontifex Apollonius metu tyrannidis fugâ subduxisset sese, ne barbaro furori lacerandus Christi grex pateret, meliores in locum Pastores FAVSTINVS Sacerdos & IOVITA Diaconus successere. Certè animas suas non multò pòst impendere gregi suo non dubitarunt, cùm memorabiles priùs pugnas edidissent, quibus non modò Italicum Comitem sed Adrianum ipsum Imp. quin imò ipsos Deos triumpharunt. Solis enim Colossum adorare jussi, hunc primò in carbones, deinde in favillas redegerunt, filio suo Phaëthonti posthac similem. Iam leones, leopardi, ursique virtutem in Pastoribus nostris horruerunt, & cùm priùs carnifices, interque hos sacrificulum Saturni, Comitemque Italicum laceràssent, imperio Martyrum in silvas, & nemora sua emigrarunt.

Post

Post tot victorias etiam inter flammas cantare Pæana placuit. Denique ubi per omnem Italiam circumducti omnia theatra sanguine suo pinxerunt, patria rursus excepit, & gladio cæsos coronavit. Fama obtinuit Angelos cælo ad vinctos devolasse in carcerem, & sacram Eucharistiam præbentibus Ministros adstitisse. Videtis Mariani, in quorum officium involetis, cùm ad aram servitis? Profectò aut muneris hujus vos non pudebit, aut Angelis similes esse pigebit. *Ex Surio.*

Cùm Ecclesiasticis officiis ritè credatur Angelorum semper adesse præsentiam, nostramque vigilantiam sive desidiam non modò diligenter attendere, sed & superno Iudici cuncta per ordinem nunciare, quanto putamus adversùs nos zelo moventur, dum in conspectu illius nos irreverèter sedere conspiciunt, cui ipsi trementes assistunt? S. Pet. Dam. l. 3. Ep. 8

S. SIGEFRIDVS EP. *15. Februarij.*

Liceat exclamare, ô mores! ô tempora! Quos nunc pellit Anglia fidei Doctores, hos olim velut Colonias meliores in orbem omnem mittebat, ea demum fœdera cum regibus sancta esse censens, quæ fides, quæ, quos diximus, feciales pepigissent. Ita Olaus Sueeorum & Gothorum Rex præconem verbi divini SIGEFRIDVM impetravit ab Angliâ, quem hodie rectiùs ipsa accerseret. Socios ille traxit Vnamannum, Sunamannum & Vivamannum nepotes suos. Poterat Insula deinceps Fortunata dici, postquàm hi heroes ad illam appulsi sunt. Certè beatum se putavit, qui Insulæ præfectus erat, cùm inter sacra à SIGEFRIDO tollî in altum non jam panis umbram, sed augustâ specie puerum vidit; moxque pueri hujus manibus

manus

manus dedit. Non incruenta tamen victoria SIGEFRIDO fuit. Cæsi tres nepotes; mœrore temperarunt triumphum. Cæterum dum ponè stagnum obambulat, tergeminum lumen videt; hoc indice urnam; in urnâ capita tergemina. Hîc vero vindictam clamanti SIGEFRIDO, *vindicabit*, è capitibus unum respondit. Mox altero *quando nam?* roganti, tertium caput, *in filios filiorum*, subjicit. His aliisque prodigiis illustris SIGEFRIDVS tumulum accepit in templo, quod Vexione Angelorũ jussu exædificarat. Nunc inter Anglos Angelosq; quàm rarum commercium? quàm magnum, ô Magne Gregori, discrimen? *Ex Vit. Aquilon. Ioan Vastivit.*

Gemina dulcedo suavitatis exuberat in pectore Domini IESV, *longanimitas videlicet in expectando, & in donando facilitas: ad hoc autem diu suspendit sententiam ultionis à contemnente, ut quandoque gratiam remissionis præstet in pœnitente.* S. Bern. ser. 9. sup. Cant.

S. SEVERVS. C. *15. Februarij.*

EST quod in Sacerdote SEVERO speculentur ii, non animarum, sed rem suam qui curant. Sacram ædem, & in hâc, ne Marianum fuisse dubites VIRGINIS aram curabat SEVERVS, vitæ integritate, & miraculis multùm illustris. Fortè putandis vitibus insistebat, cùm supervenit, qui ægrum, nescio quem, opem afflagitare ultimâ nuntiat, cæterùm sacris munitum non adhorrere ab ultimâ luctâ. Respondet SEVERVS, & affuturum se illico spondet. Vt tamen operi finem imponat (perpauxillum supererat) moram aliquantulam facit. Indè celeri gressu dum ad moriturum contendit, ecce mortuum audit. Hîc enim verò palàm SEVERVS se incusare, veniam suam ut curaret

ret, Domini vineam neglexisse, morte crudeliorem se fuisse: illam corpus peremisse, sese animi latronem esse. Igitur funeri affusus non priùs à precibus lacrimisque, quàm à morte defunctus surrexit. Et narravit hic jam se ad ignea & tenebris infesta loca abductum pœnas ultimas daturum fuisse, nisi Ephebus intercessisset candore insignis, lacrimisque donatum SEVERI tantisper nuntiasset, dum noxas animi expiaret. Expiavit igitur has, & septimo post die feliciùs obiit. Quid hîc illi, quos morituri non è vineâ, sed vini tabernâ vocant, & sæpè heu! frustra vocant, qui tamen ab inferis revocare animos non possunt, sequi possunt? *Ex Dialog. S. Greg. l. 1. c. 12.*

Totus mundus ad unius animæ pretium æstimari non potest; non enim pro toto mundo Deus animam suam dare voluit, quam pro anima humana dedit: sublimius est ergo animæ pretium, quæ non nisi sanguine Christi redimi potuit. S. Bern. l. Med.

B. NICEPHORVS MART. 16. *Februarij.*

NICEPHORVM Martyrem dicimus. Si iræ non cedis, Lector, martyrem alterum te dicimus. Fuit NICEPHORO familiaritas cum Sapritio Sacerdote à teneris contracta. Ea cum pueris crescere, adolescere cum adolescentibus visa, demum præter spem omnium in fatale odium vertit. NICEPHORVS quòd minus fellis animo gerebat, & majestati Sacerdotum oppidò faveret, de resarciendâ amicitiâ cogitare, eaque super re per internuntios agere. Sed aures Sapritii ira obsessas tenebat. Interea gravis in Christianos tempestas Antiochiæ exorta turbine suo etiam Sapritium involuit. Nihil tamen in tormentis, aut dixit, aut

feci,

fecit Christiano indignum. Iamque ad palmam vocabatur, cùm semel iterumque NICEPHORVS ad genua euntis accidit, lacrimansque veniam rogat. daret hanc moriturus pro Christo, si non sibi, certè ipsi Christo mortuo inter preces pro hostibus fusas. Audiebat hæc Spiritus, neque tamen vel verbis, vel oculo dignatus NICEPHORVM est. Ergo non placuit cælo palmam illi dare, qui se ipsum nollet triumphare. Cervicem præbere jussus, mortem turpi vitâ redimit, & Christi Sacerdos facere. eheu! Iovi promittit. necquicquam per omnes Superos obstante NICEPHORO, non referret, quem cælo jam posuisset pedem, non dimitteret, quam jam jam prehendisset palmam. Ne tamen gratis lictor gladium strinxisset, accurrit ipse NICEPHORVS, & succedaneam victimam se obtulit. quid multis? in aliena præmia involavit. *Ex Metaphr.*

Discordans & dissidens nec si pro nomine Christi occisus fuerit, crimen dissensionis poterit evadere; quia scriptum est, qui fratrem odit, homicida est; *quale ergo delictum est, quod nec Martyrio sanguinis potest abluit?* S. Cypr. serm. 6. de Orat. Dom.

S. IVLIANA V. M. 16. *Februarij.*

PVlcherrimâ formâ IVLIANA pulcherrimè est usa. In hâc enim velut speculo opificem hujus DEVM cœpit intueri. Christo igitur addictam parentes Eleusio desponderunt, viro nobili & urbi Nicomediæ Præfecto. Sed quia superstitioni hic deditus erat, negavit IVLIANA sibi fœdera nuptialia cum illo fore, qui animum hostilem in thorum ferret. Ab hoc proposito ut dimoveret parens, arietes admovit, minas; repulit virtus. Egit cuniculos,

culos, blanditias; eluſit. Incluſit carceri; thoro illa hunc prætulit. Tandem Eleuſius, ille nuper ſponſus, ſit ſponſæ judex. Mox in carnificem abit. Cædit verberibus, quod nuper laudabat corpus. Suſpendit, quibus nuper captum ſe fatebatur, capillis. Vrit ferro ardores ſuos, artus caſtiſſimos. Et has demum illa blanditias in ſponſo laudavit. Interea boni Angeli vultum indutus malus, ſatis ait virtuti datum eſſe. Diſſimularet poſthac pietatem. Superis cordi cor fore, quod pervium utique illis eſſet. At IVLIANA, fraude inter preces cognitâ, vincula ſua exuit, & conſiliario peſſimo induit. Vincto verbera etiam addit. Tunc ſub virginis manu gemuit orcus, & malum Angelum bonus riſit. Porrò martyr flammas ad quas damnata erat, lacrimis extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus rupit, denique priùs quàm manum judici proco daret, caput dedit. Mox tamen etiam pœnas hic. Vndis enim hauſtus, & in littus ejectus in cibum canibus ceſſit, dignum nactus tyranno ſepulchrum. *Ex Metaphr.*

Dæmonum eſt, malas cogitationes ſuggerere; noſtrum eſt, illicò eas expellere. Voluntate ſuâ cadit, qui cadit: & voluntate Dei ſtat, qui ſtat. Cogitatio tamen immunda mentem non inquinat, cùm pulſat, niſi cùm hanc ſibi per delectationem ſubjugat. S. Bern. de Int. Dom.

S. SABINVS EP. *17. Februarij.*

QVis fidem habeat? Plura Pont. SABINVS vidit, cùm oculos ſenex amiſit, quàm priùs cùm utrumque circumtulit. Certè, quæ nulli oculo pervia ſunt, arcana animorũ & longè abſentia, perſpexiſſe memorant. Et ecce adeſt hoc ipſum feliciter experturus Totila, invitatus ad cœnam frugalem

frugalem assidet, principē tamen locum Episcopo Rex cedit. Paulò pòst miscet puer vinum, & SABINO porrigit. Hic Totila prehensum clam manu poculum regiâ manu ministrat, nec tamen fallit oculatissimum cæcum. Capit hic & doctam fraudem beneficio ingenti pensaturus inter risum *Vivat*, ait *hæc manus*, Præmium igitur nobilis pocillator tulit, sed malum alter maximum, qui auctor esse puero non dubitavit; ut merum veneno temperaret. Erat hic SABINO in sacris Diaconus & longævo seni infulam invidebat, suam (ut ipse quidem putabat) hæreditatem, sed contrà factum. Hoc enim etiam prævidens SABINVS egregium Ganymedem prælibare jubet. deprehensus ille, & mortem longam, quam meruisse se viderat, alterà morte, sed brevi præoccupaturus impigrè ori poculum admouet. Sed rapit è manu Episcopus, & potiùs inquit, & Diacono nuntia venenum me bibere, cæterùm Episcopum illum minimè futurum. Simul cruce ducta poculum siccat. Non SABINVM, sed Diaconū bibisse dixisses. Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem vulgò alienam se bibere ajunt, Id verum an sit, nescio. Alienam certè SABINVS mortem bibit. *Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 5.*

Semper Diabolis nostris saturatur ex cupis: Ille cibum nostrum deducit in crapulam, potum nostrum in ebrietatem diffundit, ut mentem faciat amentem, carnem luteam reddat, corpus animi domicilium, animæ vas, murum spiritus, virtutum scholam. Dei templum in scenam criminum, in vitiorum pompam, in voluptatum redigat theatrum. S. Pet. Chrys. serm. 12.

S. HEL-

S. HELLADIVS CONF. *18. Februarij.*

PRimam ætatem maximamque vitæ aulicus HELLADIVS, alteram monachus, ultimam Pontifex egit; omnem ita, ut dubitem, quam sanctiùs. Rempublicam cùm adhuc administraret, latere jam tum sub purpurâ monachum deprehendisses, ita modestia hanc ornabat. Ergo igitur quoties via ad monasteriũ Agaliense ferebat, descendere HELLADIVS ex equo, amissoque famulorum & clientum grege, Dei servis operam suam locare, furnoque instruendo ligna comportare iis humeris, quibus regni onera sõlebat. Quantum Superi! refert, quibuscum familiaritatẽ ineas. Consuetudo hæc sancta paullatim omnem mundi pulchritudinem ex animo HELLADII delevit, & id denique potuit, ut sanctissimus aulicæ servitutis transfuga pro pileo cucullum inter non ignotos jam Sodales quæreret. Dedere & hunc & monasterii præfecturam insuper. Mox Toletana quoque infula invitum texit. In hac maxima gemma eminebat ultima modestia, quâ itèrum mendicabulorum societatem purpuratus ambiebat. Atque hos quidem ita foveri ab illo vidisses, ut spiritum illius ex horum pendere crederes. Obiit annis meritisque gravis, cùm literis mandare nihil voluisset, pluris faciens scribenda facere, quàm scribere facienda. *Ex Ildeph. & Bar. Not. Mart.*

Quomodo non verè humiliabitur anima in cognitione sui, cùm se perceperit oneratam peccatis, mole mortalis corporis aggravatam, terrenis intricatam curis; carnalium desideriorum face infectam, proclivem ad vitia, invalidam ad virtutes? S. Bern. serm. 36. sup. Cant.

S. AVXIBIVS E. 19. *Februarij.*

AVXIBIO patria Roma fuit; natales & census patritij; indoles à primis annis in Christianam religionem prona. Tam nobilem civem in exilium, qui minimè debebant, parentes egerunt. Cùm enim nuptias, ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur, non posset aliter quàm fugâ declinare, in Cyprum abiit felicissimus exul. Nam fausto pede cùm in Marcum Barnabamque offendisset, ab illo fonte sancto tinctus & Christianis junctus est. Mox doctor pietatis ex discipulo factus, cùm primitias Deo sacrificulum Iovis peperisset, à Paulo magno Episcopus Soluntis est creatus. Mira dictu res. Vnicus Christi miles AVXIBIVS totam sub jugum Evangelii urbem misit, & ne AVXIBIO careret, alterum, Auxibium accivit, & successorem in munere legit, consilium Deo probante. Nam fuit cùm sub arbore somnum cepit hic Auxibius, & noster superveniens spectavit ingens formicarum agmen à latebris suis ad dormientè iter instituere, vatesque futuræ dignitatis caput ejus in coronæ formam ambire. Itaque Auxibio insulam reliquit AVXIBIVS moriens. Tumulum ejus asylon ajunt fuisse morbidorum. Quin cùm ad hunc è Papho accurrerent XL. ab orco infessi, obvius ipse AUXIBIVS his prodit, & cedere sibi, ut æquum erat, è viâ dæmones fecit. *Ex Surio.*

Quid cum terrâ illi, qui possidet cælum? quid illi cum humanis, qui adeptus est divina? nisi fortè placent gemitus, eliguntur labores, amantur pericula, pessima mors delectat, & illata mala bonis sunt gratiora collatis. S. Pet. Chrys. serm. 25.

B. CON-

B. CONRADVS PLACENTINVS C.

19. Februarij.

DVm feras venatur CONRADVS, ipse venator cælo fit præda. Etenim cùm, quòd feræ dumetis se abdidissent, irâ succensus silvas quoque succenderet, facinusque in nescio quis paupercullus laqueo jam jam lueret, accurrit CONRADVS, & innocentem confessione suâ, damnum nummis redemit. Subinde iterum silvas saltusque, sed sanctiùs jam amavit, & in loco, quem hodie etiam nomine suo nobilitat, vitam solam agere instituit, jamque cælum captare, cælo retia ponere. Veràm cùm vicissim retia illi Cupido strueret, artes fugiendi nuper à feris edoctus in vepres se nudum abjecit, indeque iterum saucium Cupidinem risit. Porrò adolescenti scelerato, & jam jam hastâ è cælo transfigendo clypeum preces suas objecit. Hospitem Episcop. Syracusanum cùm haberet, quatuor in symbolam à cælo placentas accepit, aliàs pro operis panes recentes. Alii cùm carnem illi suillam feriâ VI. apposuissent, jussit hanc in piscem abire, calumniamque impactam ostensis spinis, squamisque clusit. Mortuus in genibus tamen deprehensus est stationem suam tenere. funus ultrò luxit sive laudavit potius æs campanum Neti & Hyblæ. utraque civitas cùm sibi corpus vindicaret, Hyblenses neque movere, Netini facili negotio loculum auferre potuerunt, puto quod propior Netinis jam assueverat cum illis habitare. *Ex Ferrar.*

Cũ spes misericordiæ est, cũ tempus est veniæ, cõsiteamur patri, ne Iudicẽ sentiamus: prodamus quæ fecimus pietati, ne severitati cogamur exoluere, quæ ia

cemus; dicamus indulgentiæ tempore delicta nostra, ne ad excipiendam sententiam defleamus: S. Pet. Chrys. serm. 42.

S. EVCHERIVS EP. *20. Februarij.*

EVCHERIO nascituro insulam Aurelianensem Angelus promisit; dedit deinde hanc Carolus Martellus; sed idem, cùm aures calumniatoribus præberet, pessimo consilio ademit. Excepit Colonia exulem parum jam morantẽ, quâ in parte exilii potissimùm viveret, cùm exilium esse totum orbem non malè jam tunc credidisset, cùm Monachum priùs quàm Episcopũ induit. At verò gravius jam erit Carolo cælo exulare. Certè EVCHERIVS dum inter preces inferorum ergastula contemplatus est, vidit hunc ipsum Carolum non jam purpurâ, sed ignibus ardere, didicitque ob manus sacris injectas spoliisque pauperum ditatos milites (time ætas nostra) corpore quoque jam pœnas dare. Atque EVCHERIO si fidem non dedit Gallia, certè tumulo potuit dare, qui apertus præter ignium vestigia vacuæque tumbæ custodem draconem, nihil ostendit. Itaque, qui exulare virtutem regno jusserat, tumulo etiam exul fuit, cùm interim EVCHERIVS cælo receptus rideat illos, qui patriam in terris quærunt, neque vacuum Gallis tumulum ostendat, quando in illo cæci oculos suos, claudi pedes, miseri passim omnes salutem reperiunt: *Ex Surio.*

Quid profuit mortuis inanis gloria, brevis lætitia, mundi potentia, carnis voluptas, falsa divitiæ, magna familia & mala concupiscentia? Vbi risus? ubi jocus? ubi jactantia? de tanta lætitia quanta tristitia? post tantam voluptatem quàm gravis miseria? S. Bern. in Med.

SS. MAV-

SS. MAVRITIVS ET SOC. MM.

21. Februarij.

NVnquam tam fortiter pro suâ urbe Romanus miles, quàm pro fide Romanâ MAVRITIVS cum sociis depugnavit, Thebęæ Legionis Antesignano ut nomine, ita virtute par, & cum eodem Religionis hoste Maximiano Apameæ compositus, quem prior ille Agauni in Galliâ superavit. Pugnabat tyrannus in pium agmen vinculis, flagris, uncis, equuleo, ferro ac flammis; ingerebat quidquid telorum carnificum turbæ suggerebant. Sed stabat immota ad hæc omnia fortissima Martyrum phalanx: gaudebat in vinculis, ridebat ad flagra, hebetabat uncos ac ferrũ, ovabat in equuleo, in flammis triumphabat etiam. Quare ad dolos confugere coactus Imperator, cuniculis invictum MAVRITII animum tentare aggressus est. Addicitur proinde morti filius Photinus, & per hujus jugulum parentis cor petitur; sed repulit affectum paternum facilè Christi amor, & vicit iterum in filio parens. Locus erat medius paludem inter & flumen, muscis, vespis, & id genus animalculorum examinibus infestus. Hîc ultimum committit Maximianus. Pendet in oculis paternis filii corpus, scopus omnium militum jaculis ac sagittis; & quot mortuum accipit vulnera, tot vivo parenti reddit. Stat interim nudus in acie cum suis MAVRITIVS, palo alligatus, melle illitus, innumeris vesparum aculeis confossus, & tamen vel sic etiam victor triumphat in parvis bestiolis maximum tyrannum; mortemque demum obit melle, quo manabat, dulciorem. *Ex Men.*

Nemo dicat, quòd temporibus nostris Martyrũ certamina

tamina esse non possint: Habet enim & pax nostra Martyres suos: Nam iracundiam mitigare, libidinem fugere, justitiam custodire, avaritiam contemnere, superbiam humiliare, pars magna Martyrij est. S. Aug. serm. 250. de Temp.

S. PETRVS DAMIANI. 22. *Februarij.*

DVbites magísne primò fortuna PETRVM, an PETRVS deinde fortunam fugerit. Infans fame sitique periisset, nisi ubera, quæ mater dicam an noverca? morituro negaverat, aliena nutrix præbuisset. A fratre natu maximo porcis pascendis præfectus cùm nummum reperisset argenteum, cogitanti in quas potiùs illecebras eum expenderet, sanctior cogitatio persuasit Sacerdoti dare sacra facturo. A Damiano denique fratre, cujus velut patroni nomen posteà tulit, literis admotus, eas primò celeriter didicit, mox etiam applaudente Italiâ docuit; sed memor injuriarum, quibus mundus eum exercuerat, blandientem jam & ipse aversatus, inter summos honores, corpus cœpit duriter habere, æstum libidinis rigentibus aquæ mergere, sub veste splendidâ cilicium occultaris, denique inter Anachoretas se abdere, ibique è discipulo magister sanctioris vitæ miraculis coruscare. Tantam virtutem Pontifex purpurâ ornavit; quam cùm nemo unquam dignius, & majore Ecclesiæ bono tulisset, anno M. LXXII. cum vitâ posuit; vel eo solo nomine, quòd Officium Horarium D. Virgini sacrum in memoriam & usum pristinum revocavit, omnibus Sodalibus memorandus, ex cujus divinissimis scriptis, vel hos versiculos, quos suo tumulo inscripsit, recoluisse operæ pretium sit:

Vive

Vive memor mortis, quò semper vivere possis:
Quidquid adest, transit; quod manet, ecce venit.
Quam benè providit, qui te malè munde reliquit,
Mente priùs carni, quàm tibi carne mori.

Ex Surio & Baron.

Ei, qui omnia elargitus est, universas opes dato; nunquam Dei liberalitatem vinces, quamvis omnium tuarum facultatum jacturam feceris, quamvis te etiam facultatibus adjunxeris; Nam hoc quoque ipsum accipere est, Deo aliquid donare. S. Nazianzen. Orat. de amor. pauperum.

S. MARGARITA POENITENS.
22. Februarij.

MARGARITAM hanc in Perusino agro invenimus: nitorem ejus in juventa Amor turpis extinxit, restituit deinde D. Franciſci disciplina. Viro nobili olim, imò Veneri serviebat. Is domo quandoque abijt, cane comite. Hæc post dies non multos lacinia prehensam MARGARITAM ad struem lignorum deduxit, oculis, latratuque rogare visa, ut ligna amoveret. Amovet, Dominum agnoscit; sed jam mortis larvam. Enimverò exhorruit, & in alieno vultu suum contemplata, formam, mundum, & ante omnia vitam priorem lacrimis damnat. Et abluerunt hæ brevi latentem in cœno MARGARITAM; vitæ rigor velut scalpellum pulcherrimam reddidit, ut jam prodigijs splenderet. Et primò, ne VIRGINIS immemorem putes vixisse, id precibus exoravit, ut dolores, quos stans illa ponè crucem pertulerat, etiam ipsa persentisceret. Sensit, & sub horam tertiam inter manus multorum collapsa, inde horâ nonâ mo-

tienti Christo commori, nec nisi sub vesperam redire in vitam visa est. Aliàs Crucifixo inhærens multa gemitibus rogabat, cùm è cruce Christus: *Quid vis misera?* Illa, *Nihil aliud præter te Domine.* Ignosce MARGARITA, avara nimiùm es. aut verò dic, poteràsne amplius exigere? *Ex Ann. Minorum.*

Ecce qualiter manumittit, quali præmio honorat suum diabolus servitutem, ut mors simul & finiat vitam & inchoet pœnam? at qui Christo serviunt, illusâ morte, cum stipendiis sanctitatis perpetuam transferuntur ad vitam. S. Pet. Chrys. serm. 114.

S. LAZARVS CONF. *23. Februarij.*

PIctorem pingimus, utinam suis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Divos depinxit! LAZARVS est, monachus idem & Apelles, sed sanctior illo altero, ut qui non jam Veneres Cupidinesque (oculorum laqueos (sed VIRGINEM & in VIRGINIS sinu VIRGINEM AMOREM, aliosque cæli indigetes animare penicillo solitus est, eoque studiosiùs, quòd sub eadé tempora Theophilus Imp. sublata è medio omnia Divorum monumenta vellet, omnibusque pœnis in eos sæviret, qui non conspuerent hæc pedibusque calcarent. Pugnabat ergo contra barbarum furorem doctâ manu LAZARVS, & penicula reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleverat, vel deformarat. Captus igitur & ultimis tormentis excarnificatus in ipso tamen carcere tot trophæa de Theophilo posuit, quot iconas Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enimverò excanduit irâ tyrannus, ferroque & ipso candenti patronas Divorum manus eò usque fœdum in modum adussit, dum exanime corpus dolori succumberet. Neque

sic

sic tamen afflictus manus victas dedit LAZARVS, sed precibus Imperatricis vitæ donatus continuò in fano D. Baptistæ ejusdem imaginem exornare aggressus est. Idem in aliis templis, sublato à vivis Theophilo, factitavit, felici semper manu, etsi non haberet jam manum. *Ex Curopal. & Zona.*

Quicumque speciem animæ custodire desiderat, peccatum omne materiamque peccandi summo studio derelinquat. Quid enim sic fœdat mentem, Deique deformat imaginem, quemadmodum sceleraq; Quot delicta, tot maculæ gestantur in anima. S. Laur. Iust. de casto Conn. c. 21.

B. NICOLAVS CONF. *23, Februarij.*

NEsciunt, qui aris struunt ornantque, quàm propè absint ab eo, cui struunt, cui ornant. At scire poterunt, si velint. Audierat jam vocantem DEVM NICOLAVS, & monachum indutus aram curabat, cùm Christus talem illi se objecit, qualis inter Apostolos obambulare terras visus est, & iteratò ad signa sua illis verbis invitavit: NICOLAE *sequere me.* Nimirum erat hoc currenti stimulos addere, contra quos toties hodie (cùm DEVS à mundi uberibus avocat) ignavi cunctatores calcitramus etiam. Nec adeò multum temporis abiit, cùm NICOLAO facienti amicus Christus non jam post cancellos, hoc est panis nubem, sed qualem Angelorum oculis homines invidemus, prospicere visus est, ut post tantos Numinis favores minùs jam miret familiarem NICOLAI cum beatis Alitibus consuetudinem; qui, cùm dæmon malus Divum per fenestram jam jam in præceps ageret, auxilio officiosi advolarunt, territumque in geminos choros divisi animarunt, mox etiam

oculis omnem, quæ in ipsis amatur, spectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter insultus dæmonis fluctuanti præsentem opem tulit. Sed ego modestiam miror animi in NICOLAO. Prior omnibus in monasterio cùm esset, ut postremus esset, frustrà diu supplicarat; tandem orando undecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, cælum exoravit. Ergo tanti putavit honores vendere, quanti hodie emerent alii. *Ex ligno vitæ Arn. VVion.*

Per Christum sensibus innovatus, abjectâ sæculi hujus figurâ formam tuam in formam tui reduc Salvatoris, ut novitas sensuũ tuorum in tuis actibus eluceſcat, & cælestis homo cælesti habitu jam gradiatur in terra. S. Pet. Chrys. hom. 120.

S. MATTHIAS APOST. *24. Februarij.*

QVem locum scelere infando & morte infami vacuum Iudas fecit, eum hodie MATTHIÆ virtus occupavit, numerumque numero suo carentem felicissimè instauravit, cùm nobilissimo Candidato cæli etiam vota suffragarentur. Ergo postquam orbi bellum movere placuit, MATTHIÆ provincia decreta est Iudæa, ob infensissima populi in Christum odia, longè id temporis difficillima. Sed magnis animis hanc aggressus MATTHIAS facilè debellavit. In Æthiopiam quoque excurrit. Ibi pugnatum verbis ac prodigiis persæpe, & expugnati multorum animi Christo, & MATTHIÆ deditionem fecerunt. Intereà successu rerum felicissimarum rumpebantur Pontifices, uti populi, ita odii in Christianos principes. Neque tamen aliud, quàm triumphum parabat invidia. Hunc concessit Pseudopont. cùm mortem indixit.

Magnum

Magnum deinde fecit populi concurrentis furor. Ornarunt præ reliquis testes duo mendaces iidemque carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium symbola accepit, velutique triumphi sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer suus pompæ honor constaret, secures, quæ præferri aliàs solebant, ipse triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

Primatum adeptus est gentium S. Matthias, quia prius sibimet didicit principari. Sic namque ad veri honoris conscenditur cathedram, ut antè quis sibi, deinde dominetur & cæteris. Nunquam aliis benè præerit, qui sibi extiterit nequam. B. Laur. Iust. serm. de S. Matth.

S. TARASIVS EP *25. Februarij.*

PEr gradus honorum, ex quibus alii præcipites ire solent, ad astra TARASIVS evasit. Consul primùm, tum inter eos qui ab arcanis literis Imperatoribus erant, Princeps; demum Archiepiscopus Constantinopolitanus infulam, quam alii gemmis ornant, ipse virtutibus ornavit. Has inter easque multas & pulcherrimas potissimùm emicabat animi demissio, quâ TARASIVS pauperibus, quos multos & alebat & vestiebat, quotidie cibos ex suâ mensâ submittebat, ipse carptor & persæpe (sub festa Paschalia præcipuè) ipse dapifer. Atque hâc ille virtute tantum abest, ut auctoritatem suam, quâ erat, imminutum iret, ut talis etiam Imperatoribus fuerit formidandus. Supplicem certè ad Aram, quem regiæ cohortes per vim abstraxerant, reddi sibi suas ipse Fecialis fecit. Constantino Imperatori, auctore amore vago, repudium meditanti facientique unus ferè sese oppo-

suit,

fuit, purpuramque purpuræ, coronam coronæ, sceptroque augustius pedum obijcere non dubitavit. Quidquod vel mortuus vivo Leoni Imperatori terrori fuit. Cùm enim hic nomine etiam suo crudelior templa passim, & in his imagines Dei Divorumque vastaret, somniavit TARASII imperio, à nescio quo Michaële se confossum. Et risit fortè mortem, cùn vigil vivere se vidit; sed die sexto à Michaële Balbo confossus potuit dehinc sine superstitione somniis credere. *Ex Surio.*

Heu quàm lamentandæ vices, quando desperati apud homines possidebunt spem divinam; & humanis bonis præditi bonis cælestibus fraudabuntur: & hoc facit thesaurus, qui cor hominis aut per eleemosynam levat in cælum, aut per avaritiam demergit in terram. S. Pet. Chrys. serm. 22.

S. PORPHYRIVS EP. *26 Februarij.*

PORPHYRIVS Hierosolymæ æger quotidie loca sacra cùm pedibus non posset, genibus obambulabat, expeditissimam viam ad cælum credens, Christi vestigia. Et fuit cùm ad pedem Calvariæ montis triste oculis spectaculum, jucundum tamen animo objectum est, Christus cruci affixus, & ponè felicior è geminis latro. Igitur cùm latronis verbis etiam PORPHYRIVS Servatorem compellasset, jussit hic descendere latronem è cruce & opem ægro ferre. Descendit, osculum tulit, manuque peramanter prehensum ad Christum, ut secum itaret, invitavit. Intereà properanti obvius ipse in amplexum Servator ruit, jussitque dulce onus crucem suam ferre. Tulit lubens & verò laboris pretium sanitatem abstulit. Proinde sacris initiatus PORPHYRIVS, & custodiæ sanctissimæ

Crucis

Crucis præfectus est. Vtimò Pontifex Gazæ inauguratus signo crucis pluviam è cælo supplex evocavit. infamem Veneris statuam dejecit, & Manichæam mulierem elinguem reddidit; probavitque hunc in crucem amorem ipsum Numen, quando lapsos in puteum tergeminos pueros salvos parentibus reddidit, & miraculosâ cruce insignitos. Illud ad posteros memorabile, cùm fana Gazæ nobilissima superstitioni paterent, neque demolitionem horum impetrare jam ab Arcadio posset, supplicasse PORPHYRIVM vix nato Theodosio, & cùm hic alieno nutu assensum præbuisset, votorum tandem potitum omnia Deorum rempla destruxisse, Deo deinde aliud in Crucis formam ædificasse, & cineri suo, & famæ monumentum. *Ex Metaphr.*

Memento te etsi de nihilo factum, non tamen de nihilo redemptum: sex diebus condidit Deus omnia, & te inter omnia: at verò per totos triginta annos operatus est salutem tuam in medio terræ. O quantum laboravit sustinens carnis necessitatem, hostis tentationes! S. Bern. serm. 11. sup. Cant.

S. ATHANASIA. *27. Februarii.*

ATHANASIÆ ANDRONICVM suum junximus; injuriam facturi utrique si nunc demum divortium inter eos feciſſemus, quos tot miracula junxerunt. Igitur Antiochiæ agebant sanctissimi conjuges, opesque, quæ multæ illis erant, cum cælo communes habebant. Trientem primum miseri, alterum viri religiosi auferebant, ultimus domesticis usibus cedebat. Heredes cùm binos sustuliſſent, placuit exinde castitati potiùs, quàm liberis operam dare. Interea illos etiam uno die

cælum

cælum rapuit. ATHANASIA, ut impotens ferè matrum dolor est, immoritura mortuis videbatur; sed Iulianus martyr, in cujus templo liberorum manibus parentabat, docuit liberis cælum non invidere. Quin imò invidit, sed rectè, uterque parens; &, ut eodem connitereretur, toto asse in miseros abjecto, in diversa cœnobia abiit. Iam anni iverant XII. cùm una ambos cupido incessit ad sacra Solymæ loca visendi. Itaque idem paulò pòst iter jungunt, & agnoscit ATHANASIA incognita (virum, quò tutiùs peregrinaretur, pudor induerat) ANDRONICVM suum. Salute datâ acceptaque iter silentio transigitur. Inde regressos excipit eadem cello, alterosque XII. annos ANDRONICVS cùm ATHANASIA habitat nescius novi conjugii. Virum nempe crediderat. Et erat: mulierem tamen mors & schediasma ponè caput repertũ prodidit. Igitur corpus palmis coronatum, & elatũ triumphi speciem non funeris præbuit, diuque nihil aliud in ore omnium quàm *Femina monachus & monachus conjux* fuit. *Ex Surio.*

Ideo nudi in seculo nascimur, nudi etiam ad Baptismi lavacrum accedimus, ut nudi quoque & expediti ad cæli januam properemus. incongruum verò & absurdum est, ut quem nudũ mater genuit, nudum suscipit Ecclesia, dives velit intrare in cælum. S. Max. serm. de S. Mich.

SS. LVPICINVS ET ROMANVS CC.

28. Februarij.

EAdem studia, & vitæ rationem eandem audies in LVPICINO, & ROMANO, ut meritò fratres credamus germanos fuisse. Ambo siquidem virgini-

ginitatem à teneris coluere; ambo hostes, qui ad nuptias impellebant, heu! nimiùm fortes, parentes habuere. Pugnavit tamen pro filiis fortior in hos mors, & illi pudorem in eremum extulerunt. Hîc etiam cùm solos se crederent, soli non erant. Aderat hostis orcus, & crebrâ lapidatione tyrones animos terrebat, jamque in eam desperationem adduxerat timidos, ut in patriam repedarent; cùm ex itinere à matronâ piâ de turpi fugâ notati erubuerunt viris animos à feminâ addi, &, ut admissum dedecus eluerent, sublata manibus Crucis signa in hostem iterum verterunt, totaque victores eremo fugarunt. Tum denique cùm ad signa mortalium plurimi, qui contra mundum nomen darent, concurrerent, terna castra, terna cœnobia sunt metati, more veteri omnem inde mulierem proscribentes. Stipendium insuper cælum dedit, cùm LVPICINO defossas opes ostendit. Luxum tamen hic, & delitias ciborum severâ disciplinâ damnavit, eamque ob causam signa duodeni turpiter deseruerunt. Sed his quoque reditum ad stationem suam ROMANVS precibus suis impetravit. Idem cùm apud leprosos divertisset, sordes pedum aquâ, tactu verò suo omnem in corpore lepram abstergens, divitem hospes symbolam sanitatem reliquit, *Ex S. Greg. Turon.*

Demus Deo aliquod tempus vitæ nostræ, ne totum diem infelix ista vanitas & solicitudo miseranda consumat: ne noctem totam pernicioſus somnus & inanis sopor expendat, sed itidem pars diei ac noctis ipsi temporum deputetur Auctori. S. Pet. Chrysol. serm. 21.

MAR-

MARTIVS.

S. SWIBERTVS EPISC. 1. Martij.

HVjus etiam ſplendorem multò antè quàm naſceretur, ſtella nuntiavit, in matris lectulum viſa delabi. Propitium certè ſidus in Swiberto Hollandi, Daci, Lotharingi, Brunovicenſes, Fri-

Frisones, Westphali, Saxones, Colonienses aliiq; agnoscunt, ut quibus omnibus fidem ille in superstitionis nocte prælucere cœpit, cùm primum anno quinto decimo inter viros religiosos adlectus fuit, multò magis posteà, cùm facere hoc impositum munus Episcopi jussit. Sed & Nomen calculo suo Apostoli officium confirmavit, quando vinctum à Germanis, misso genio bono, è carcere eduxit. Testes porrò dicenti accesserunt præter alios cæci, surdi, muti, dæmones adeò ipsi & tres demortui; illi sani omnes à Divi manu, hi vel pulsi, vel in vitam revocati. Atque hos inter adolescentem memorant, cui vocabulum Splinterus erat. Hic SWIBERTO templum amni superstructum sacrante, dum cymbâ ludit incautus, excidit & aquis haustus mœrore Festum diem contaminat. Parentes alieni à divino cultu defunctum in fanum proximum inferunt, & frustra omnibus precibus armatas Martis aures pulsant. Nimirum vitam ille redderet, qui aufert omnibus. Quod tamen hujus non potuit, IESV Nomen invocatum à SWIBERTO potuit, & puer in vitam revocatus plures à superstitione revocavit. Denique stella nobilis SWIBERTVS cùm diu in terris egisset, locũ suum, ex quo venerat, repetiit. *Ex Sur.*

Etiam infidelis totum se ei debere non ignorat, quem sui totius non ignorat auctorem: quid ergo ego qui Deum meum teneo vitæ meæ non solùm gratuitum largitorem, sed insuper etiam copiosissimum Redemptorem, æternum conservatorem? S. Bern. de dilig. Deo.

S. CEADDA EPISC. *2. Martii.*

MOrtem ut ne timeas, time Lector: neque enim illi olim timent, qui nunc timent; id quod

quod CEADDA Merciorum & Lindisfanorum in Angliâ Episcopus manifestum faciet. Obiit ille anno post orbem restauratum Septuagesimo secundo supra sexcentesimum. Gremium mortuo MARIÆ templum præbuit, ipse ægris asylon tumulum suum, cujus pluvis hausstus morbidis quamplurimis saluti fuit. Cæterùm solitus est, dum vixit, quoties vehementior cælo ventus insurgeret, humi se abjicere magnisque vocibus *Misericordiam* DEI implorare: jam cælo graviùs succensente, & fulgura tonitruaque miscente, ad templum fugere & aram; neque ibi priùs sibi à lacrimis temperare, quàm iterum Sol rideret. Causam interrogatus, respondit, ex his veluti præludiis æstimare se illum supremum ac decretorium diem. Vtique minùs tunc hominem fulgurantes judicis oculos, & fatalem ab arcu sententiam detonantem laturum. Sed talis CEADDA nunquam magis serenum cælum quàm moriens aspexit. Siquidem septem continuis diebus aspectabiles è cælo Angelos habuit, qui ad cæli gaudia invitarunt emeritum, utque aures faciles impetrarent? ah! quali musicâ has demulserunt. Vltimò cum iisdem frater CEADDÆ adfuit, qui cùm nuper adeò in cælum iviſſet, viam scilicet nunc germano monstravit. *Ex Bedâ Histor. Eccl. Gent. Angl.*

Time, ô homo quòd in terribili Iudicio ei præsentandus es, in cujus manus horrendum est incidere, & eo exanimante, quem nihil latet. Si inventa fuerit in te iniquitas, alienandus es ab universitate quietis & gloriæ, & segregandus à numero Beatorum. S. Bernard. serm. de Noviss.

S. WIN-

S. WINWALOCVS C. 3. Martij

EX regio sanguine Anglorum se ortum WINWALOCVS vel ex hoc ostendit, quòd puerulus jam omnia præ se despexit, id demum regium ratus non terræ particulam aliquam, sed omnem omninò pedibus mundum subdere. Sed religionem cogitanti obstitit pater, magnum apud filios nomen, & pietatis hodie etiam remora. Dissecit tamen etiam hoc obstaculum fulmen, quod deprehensum in campis patrē tam diu humi afflixit, dum filium cælo, & religioni non inviderer. In hanc receptus magnis statim ostentis cœpit eminere. Illud, puto, multis non lectu minùs, quàm scriptu nobis jucundum erit. Sororcula WINWALOCI anserem domi habebat familiarem. Huic dum incautiùs (ut ferè fit) colludit, ecce in vultum delitias facientis hic involat, serratoque oculo oculum exsculpit deglutitque, heu! nimis delicatum nequam stomacho cibum. Lusca puella alterum etiam oculum plorando videbatur amissura, cùm cælestis Alitis monitu WINWALOCVS supervenit, prædonem oculi anserem medium secat, erutumque oculum loco suo reponit, ipsum etiam anserem ad gregem suum mittit, minis miti in improbum animal supplicio. Sed quid anseres reprehendimus? libentius audiemur WINWALOCVM laudare, qui centies & nocte, & die in genua se abjicere solitus, cùm obitum suum pridie ab Angelo didicisset, fecit mane, & ad aram ipse quoque victima placidissimâ morte procubuit. *Ex Surio.*

Magna & rara virtus est, ut magna licet operantē magnum

magnum te nescias, & manifestum omnibus tuam te solum latere sanctitatem; mirabilem te apparere, & contemptibilem te reputare. hoc ego ipsis virtutibus mirabilius judico. S. Bern. serm. 13. in Cant.

S. KVNEGVNDIS AVGVSTA V. 3. *Martij.*

NVlla tam in diademate KVNEGVNDIS gemma, quàm in ipsâ KVNEGVNDE virginitas splenduit; quæ ut cæli oculos mirè recreavit, ita Cacodæmonis usque adeò perstrinxit, ut, quando extinguere non poterat, offuscare saltem siniſtris apud animum HENRICI suspicionibus sit adnisus: sed provocavit ad flammas judices innocentia, & innoxius à ferro candenti pes egregium inculpato animo testimonium dixit. Porrò cùm tori castissimi custodem mors abstulisset, verita KVNEGVNDIS tantum thesaurum mundo concredere, in Caufungensem, quem ipsa struxerat, Parthenonem cum eo se abdidit; cujus disciplinam cùm Vta neptis ejus laxaret, verbis sæpiùs nequidquam increpitam, tandem etiam manu objurgavit & digitorum luculentas notas in genâ ictæ reliquit, nullâ deinceps arte confusas vel deletas. Morituræ de cælo Henricus obviam iit, ad sistendum Iudici orbis miraculum, Imperatores conjuges sed virgines: ad tumulum ejus multis vita reddita; qui cùm KVNEGVNDEM matrem suam salutarent, probarunt immeritò virginitati sterilitatẽ objici; quid? quòd nec ipsa gleba, sub quâ virgo cubat, infecunda fuit, sæpe in thus & far conversa, persuasura mortalibus, nec fragrantiorem esse castimoniâ virtutem, neque felicius ullum germen. *Ex vitâ apud Gretserum.*

Si

Si aliqui de nobis vel malè fingendo, vel malè credendo famam nostram decolorare conantur, adsit conscientiæ solatium, quòd merces nostra magna est in cœlis, etiam cùm dicunt homines multa mala de nobis piè tamen justéque viventibus. Aug. de bon. Viduit.

S. CASIMIRVS CONF. *4. Martij.*

CASIMIRVS Casimiri Regis Poloniæ F. nec-dum ephebis egressus in ipsa jam adyta sanctitatis est ingressus. Coronam Vngariæ quanto alii studio vel ambire vel rapere solent, tanto ille repellere à capite suo adlaboravit. Summâ hyeme nudis pedibus noctu templa obibat; purpurâ non corpus, sed cilicium tegebat: somnum humi capiebat, gnarus nusquam alibi tam securos castitatem somnos dormire. His studiis occupatum morbus invadit. Lamentantur parentes; illacrimatur aula; adgemiscunt regna. Circumstant intereà lectulum medicorum turbæ, medicinam facilè nuptias suadent, concessam ægro voluptatem. Sed noluit ille vivere, nobilissimâ animæ parte virginitate emortuâ. Itaque ne non virgo moreretur, juvenis moritur, dignus qui in omnium ore ac calamis vivat. Et verò vivere etiam post mortem Poloni compererunt, cùm candidissimo equo invectus contra Moschos moventibus Dux adfuit, & traductis per aquas compendium ad nobilissimam victoriam monstravit. Quin cùm anno obiisset à pariente VIRGINE M.CCCC.LXXIII. anno deinde M. DC. IV. corpusculum virgineum unà cum versibus, quos in laudem VIRGINIS panxerat, secumque tumulo inferri mandaverat, integerrimum est repertum. Legant hoc ii, qui insuper habent

habent mactare quotidie castitatem; cui tamen mors ipsa non nisi volenti vim facit, quin mortuæ etiam timet manus inferre. *Ex vitâ.*

Quousque caro misera, insipiens, cæca, demens, ac prorsus insana transitorias & caducas quærit consolationes, imò desolationes; si fortè contingat repelli & indignum judicari cælesti gloriâ, & æternâ cruciari pœnâ? S. Bern. serm. 6. de Adv.

S. CONON M. 5. Martij.

INter primos Ecclesiæ flosculos CONONEM etiam numerabis, ut quem ætate Apostolorum floruisse scribunt. Huic etiam nepotum magis, quam virtutis cupidi parentes uxorem obtruserunt. Sed CONON è sponso Paranymphus factus virgini auctor fuit, in Christum potiùs amores suos transferret. Ita virgo uterque conjux vixit. Vt tamen non steriles fuisse autumes, Christo parentes suos genuit CONON, magnamque aliam, & nunquam morituram posteritatem miracula post se reliquit. Ipse Angelorum primipilus Michaël visus edocuit CONONEM, quî ritè sacris undis tingendum se præberet, epulóque sacro scitè hospes accumberer. Dolebis credo, qui hæc legis, juventuti similem magistrum deesse. At cælum id ingemiscit potiùs, magistro huic similes hodie discipulos, Cononeſ deesse. Sed quid discipulum voco, qui doctor sanioris doctrinæ parĕtibus, quemadmodum diximus extitit, cosque non nasci modò Christo, sed mori pro Christo docuit; ipse quoque flagris ad columnam religatus, & ad internecionem flagellandus, nî invitum tormentis Christiani eripuissent? Superstitionis hostis maximus

mus palàm orcum fateri coëgit, nihil Numinis sibi inesse, fueruntque mali dæmones ludus CONONI. Certè pro imperio suo in illos, alios agris custodes addidit, alios testis clausos terrâ abdidit, & orbe terrarum vel mirante vel ridente, ædes inædificavit pessimis fundamentis, *Ex Menæis.*

Fides vivida & catholica est, quæ velut quoddam Æternitatis exemplar præterita simul & præsentia & futura sinu quodam vastissimo comprehendit; ut nihil ei prætereat, nihil pereat, nihil præeat. S. Bern. serm. 6. de Vig. Nat. Christ.

S. FRIDOLINVS C. *6. Martii.*

FElices exules, qui ut patriam quærant, exeunt patriâ! His FRIDOLINVM jure accenseas. Hibernus domo ex primâ nobilitate, tunc gentilitia decora se aucturum credidit, si superstitionem expugnatum iret, patriamque fidem extra patriam proferret. Igitur fidei signa Rauracis alijsque Rheni accolis intulit, & rebelles nuper cælo animos longè plurimos debellavit. Sub hæc visum est rei Christianæ tutandæ munitionem cœnobium exædificare. Id, quod hodie videmus, Sæckingense est, cui condendo Vrsus vir apprimè nobilis patrimonium suum devovit. At invidia etiam hîc cælo divitias suas invidit. Doluit frater Vrsi Landulphus in hereditatem paternam secum DEVM venire, & homo, fratre demortuo, ausus est DEO sua eripere. Magis FRIDOLINVS indoluit; &, quia testis è vivis nemo unus suppetebat, ad mortuos provocavit. Audit in tumulo Vrsus, prodit & cum FRIDOLINO millia passuum V. Rauckurchium (ibi enim fortè jus Prætor dicebat) contendit, testis

utique

utique omni exceptione major. Nempe minimè placere Landulpho judicio cum morte contendere; ultrò etiam ſuam portionem heredi DEO cedere, & aſſem jam promittere, qui ſemiſſem nuper negaverat. Quid ad iſta vos, quibus hodie hereditate ſuâ cælum excludere familiare jam eſt imò vos, quid? qui donatam à Majoribus veſtris ereptum iterum itis. Ad illos, ad mortuos inquam provocant ſacra & ſacri homines. Non ſurgunt, dictis? at timete. Surgent. *Ex vitâ.*

Conſidera quàm multi nunc moriuntur, quibus ſi una hora ad pœnitentiam concederetur, quæ tibi conceſſa eſt, quomodo per Altaria & quàm feſtinanter tamdiu ſuſpirarent, donec peccatorum veniam à Deo conſequi mererentur. S. Bern. l. de Int. Dom. c. 1.

S. COLETA V. *6. Martij.*

COLETA in vivis jam ea ſpectacula meruit, quæ puris mentibus CHRISTVS olim promiſit, ut quæ hunc & Cælites alios familiares quotidie in oculis habuit. Quare vaticiniis ac miraculis clara, & à D. Ioanne Apoſtolo, annulo CHRISTO deſponſa, ab hoc ipſo tandem in cælos deduci viſa eſt. Epulum Euchariſticum ingenti fame appetiit; & hinc, favore in paucis memorando, eundem convivatorem & cibum quandoque nacta, CHRISTVM è CHRISTI manu accepit. Aſpera quæque ferre ejus amore ita avebat, ut omnes Martyrum cruciatus lubens volens perſenſerit, toties prope Martyr dicenda, quot Martyres cælum numerat. Sed ad id impulit nimirum Servator, qui ei tormenta, quæ exantlaſſet, quibuſque membris, ſingula ipſe omnia enarravit. Addo, quod

quod primò omnium loco erat ponendum. Precanti in conspectum MAGNA MATER se & FILIOLVM suum dederat; sed non eum, qui è sinu vel MATRI vel COLETÆ arrideret, sed qui unum jam toto vulnus corpusculo, lacrimis suis commiserationem videretur atque opem exposcere. Adjecit FILIO adgemiscens MATER, illam etiam hodie facinorosorum crudelitatem esse: utique pueritiæ cum primis, quæ vix natum CHRISTVM, vix ipsa nata, non jam uno concîdit vulnere. Quin quod placet prævenire Iudæorum manus: puerũ CHRISTVM in crucem pueri agunt, nec semel agunt. Superi! quid gigantes facient, quando bellum cælo pumiliones inferunt? *Ex Steph. Iul.*

Vide & considera, quanta sit erga te dignatio Dei tui, & obliviscere populum tuum & domum patris tui: desere carnales affectus, seculares mores dediśce, à prioribus vitiis abstine, consuetudines noxias obliviscere. S. Bern. serm. de Mut. Aquæ in Vin.

S. THOMAS AQVINAS C. 7. *Martij.*

THOMAS Aquinatium Comitum sanguis, infans oblata fortè in schedâ verba, quibus MARIAM salutamus, illicò devoravit, bellaria omni infantiæ danda. Puer in bullâ suâ mundum agnovit, eoque ad D. Dominici castra confugit; sed retractus à tam generosâ fugâ egregiam pugnam edidit, Veneremque ab inimicis domesticis subornatam, & faces sibi admoventem, raptis è foco armis, in fugam agens novo stratagemate ignes ignibus elusit. Ita ubi debellatum est, victoriam gratulati Angeli, balteo virginitatis victorẽ exornarunt. Ille posteà doctrinam virtuti socians, ita

de Republ. Christianâ meruit, ut inter Doctores sanctiores Princeps habeatur. Certè præclaram censuram CHRISTVS è cruce tulit illis verbis: *Bene de me scripsisti Thoma; merces tua quæ erit?* Superi, quibus studiis veteres verbum illud BENE emendicarunt! De stipendo quid dicam? dum præter ipsum, de quo scripserat, petiit nullum, majus non potuit petere. Ad aram porrò cum feciſſet, solemne habuit facienti deinde alteri pro ministerio assistere, ut qui idem amant facere in pietate discipuli, illud facere se sciant, quod prior Angelicus Doctor fecit. Denique in unam DEI gloriam conjecit oculos; atque hinc à morte, stellâ pectus insignis, dixit eam purâ animi intentione se meruisse. Itaque astra in quæ collimavit, facilè obtinuit? nos quia oculo non cælum ampliſſimum, sed scopum terram pusillam statuimus, toto cælo erramus. *Ex Surio.*

Nescit vincere vitia corporis, qui deponit cingulum virtutis. Christi ergo castitatis baltheo, quod est insigne militiæ Christianæ, fluxam carnis detruncemus ignaviam, & regis nostri exspectatione vigiles, insomnem sæculi somnum nesciamus. Pet. Chrysol. serm. 22.

S. EQVITIVS C. 7. Martij.

QVod paucis datum est, castitatis donũ EQVITIVS Angelorum beneficio consecutus est, qui omnem libidinis fomitem auferre à dormiente sunt visi. Qui nosse cupit, quî sibi Angelos tam demeruerit, noverit precibus id feciſſe castis, quas si in carnis luctâ cum EQVITIO plures funderent, plures etiam hostem funderent. Cæterùm rude donatus miles noster, nihilominùs pro castitate sedulus vigilavit. Quare cùm Basilium Magnum reci-

recipere inter monachos cogeretur, palàm edixit dæmonem sub monachi larvâ latere, quam illi tunc detraxit, cùm virgo è velatis febri correpta unius Basilij opẽ inclamavit. Rectius enim EQVITIVS hanc curavit, Basilio medico extra septa monasterij ejecto. Alterum dæmonem ex alterâ virgine proscripsit. Sed ille bellè se purgavit, cùm otiosum lactucæ insedisse, & gulosæ dentibus ultro petitum se & devoratum dixit, utique levi manu, quæ crucem duceret, abigendum. Porro alterum donum ab Angelo tunc tulit, cùm linguam ejus hic ferro tetigit, ut jam, etsi vellet, tacere de Deo non posset. Quòd tamen sui contemptum in moribus etiam & vestibus præ se ferret, obsistere dicenti ad populum Pont. per nuntium cogitabat. Sed uterque aliter monitus à cælo, cœptis destitit. Mortuus deinde EQVITIVS tamen suos à Longobardorum vi defendit. Cùm enim hi trucidandos monachos à tumulo Divi abstraherent, hostibus hic alios hostes dæmones malos immisit. Ab his infesti Longobardi obsidionem scilicet cœnobii solverunt. *Ex Dial. S. Greg. l. 1. c. 4.*

Non debet fidelis anima, quæ Angelorum consortia concupiscit, dæmoniorum lusibus delectari: quicunque vel est Templum Dei, vel esse desiderat, solicitè caveat, ne vana sectando desinens esse templum Dei fiat habitatio tenebrarum, fiat Dæmonis monimentum. S. Max. de Circumcis.

S. PHILEMON M. 8. *Martij.*

DEdit hodie cælo risum PHILEMON, cùm terris tantùm pararet nimis doctus minus. Apollonius Christianus sacrificare Diis jussus, cùm & scelus facere, &, nî faceret, pœnas dare metueret,

tueret, auro PHILEMONEM corrumpit, jubetque ut APOLLONIVM interim induat, dum sacrificet. Ille dum APOLLONIVM veste, vultu gestuque mentitus omnium oculos, &, quod mirère, suos adeò fallit, repentè advertit non vestem modò, sed animum etiam Christianum se induisse. Crucis signo (ipse se miratus) armat. Negat dæmonibus litaturum. Denique jam non agere Christianum, sed esse talis videtur. Nempe furere Apollonium exclamat Præses Arrianus, jubet tibicinem PHILEMONEM adesse, qui mulceret insanientem. Mox re omni intellecta cachinnum tollit, acclamat, plaudit, bellissimam fabulam multis laudat, nimisque bene simulasse PHILEMONEM Christianam religionem ait. At PHILEMON seriùs jam soccos exuerat, & cothurnos induerat. Quare ad preces ejus tibiæ igne cælesti exustæ; ipse, cùm manus admovere, & aquam nemo auderet, à cælesti manu è nube aquâ primùm, mox sanguine suo, flagris cæsus, lustratus est. Inde unà cum vero Apollonio trajectis ferro pedibus per urbem raptatus. Vltimò ad arboris truncum religatus, & sagittis impetitus est. Sed hæ omnes vel in aëre steterunt, vel in arborem exerrarunt. Vna etiam viam relegit, oculoque judicis Arriani hæsit. Vidit tamen hic etiam, quam antè non viderat, fidei lucem, injecto (contrâ, quàm fieri amat) in oculum è PHILEMONIS tumulo pulvere. *Ex Metaphr.*

Spirituales piratæ metuendi sunt, qui non solùm corpora hominum, sed & animas spoliare consueverunt; qui non tam aurum mundi quàm aurum fidei auferre nituntur; qui non seculi substantiam, quàm Christi sapientiam deprædantur. S. Max. hom. de non timend. host. Carn.

SS. XL.

SS. XL. MM. SEBASTENI. 9. *Martij.*

AMbulaverat per omnes cruciatus impietas, & exausta tellus nulla jam reliqua tormenta habuit; cùm ecce ad aquas, & aërem est itum. Nudi sub frigidissimo cælo XL. Heroes Sebasteni in lacu collocantur gelu rigente. Sed thermas putasses, ita nunquam aliàs major in omnibus ardor eluxit; si unũ modò excipias, qui ex Martyre transfuga factus, ad balnea, quæ crudelis impietas, ut virtuti insidias faceret, ponè littus statuerat, sese recepit. Sed invenit ibi continuò mortem, qui vitam quæsierat, victurus, si mortem non fugisset. Intereà cælo coronæ XL. delabuntur, & singulorũ martyrum capita ambiunt, dumq; unam de custodibus aliquis vacare spectat, nõ negligenda regna, quæ cælo venirent, existimans, simul Christianum se clamat, simul in aquas insiliens numerũ felicissimum restaurat. Hunc generosum unius salium omnes tibijs fractis luêre: quasi verò in cælum pedum passibus, & non animi iretur. Inde, ut nullum non elementũ triumpharent, ad rogum rapiuntur. Sed dum Melithon negligitur natu minimus, ecce tibi mater adest Spartana, sublatumq; in humeros ad cumulum reliquorum asportat, eo animo, ut supereresset, unde animos morienti filio adderet. Exuisse hanc alij matrem dicent; ego meliùs meruisse de filio puto, cùm sic ad rogũ humeris, quàm cùm olim utero ad vitam ferret *Ex S. Bas. hom. 20.*

Vani inspectores sumus, & laudatores improbi, cùm Sancti coronantur & accipiunt palmas, eò quod in agone legitimè certaverint, si non & ipsi pro modulo nostro ad ea pertingere laboramus. S. Hildeph. ser. de assumpt. beatæ Mariæ Virg.

S. FRANCISCA ROMANA. 9. Martij.

CÆlum non terram habitasse FRANCISCAM credo. Ita semper aut cælum cum FRANCISCA aut FRANCISCA in cælo fuit. Ægræ medicus D. Alexius astitit; Assisum pergens itineris comitem ipsum Franciscũ habuit. Gabriel modò inferos ei, modò cælos monstravit. Tutelaris quoq; ; cum filio Evangelistâ nuper mortuo superveniens Archangelum se esse prodidit; nempe semper deinde aspectabilem habuit, invidiam Soli etiam serenofacturum. Certè ad ejus vultũ recitare VIRGINIS officiũ (& recitabat à primis annis quotidie) etiam nocte poterat; ipse concussâ solũ cæsarie (fulmina prodire videbantur) orci larvas fugabat. Idé cùm perperam aliquid gestũ erat, erubescere visus, imò quandoq; subducere se. Semel etiam FRANCISCA, quòd aurem profanis sermonibus licèt invita præbuisset, pugnũ impegit, quem quidé (audaces nos!) etiam cùm accersimus prætextata verba, non metuimus. Iam sub ultimos vitæ dies hic nobilioni Angelo locũ cessit. Ipsa cæli REGINA sæpe sæpiùs aspectu suo FRANCISCAM recreavit FILIVMQVE ad amplexus & oscula propinavit. Hic ipse quoties decumbenti assedit, dictisq; animum demulsit, vel mutus solatio futurus? quoties se cibum præbuit? quoties, ut in amantis oculis luderet, in omnes formas se mutavit, & nunc nasci iterum, agereque quæ puer egit, nunc pugnas veteres pugnare mortemq; obire iterum, triumphare iterum visus est? Sed & Agnũ iterũ induere, & ex lateris fonte illud nectar fundere sitienti voluit, quod omnes olim biberemus, nisi mundi lacunas sitiremus. *Ex vitâ.*

Solent Angeli astare orantibus & delectari in his

quos

quos vident levare puras manus in oratione : holocaustum sanctæ devotionis gaudent se offerre Deo in odorem suavitatis. S. Bern. hom. 3. super Missus.

S. CODRATVS M. *10. Martij.*

ADeste & aures advertite, qui matrem, qui ubera matris, & sinum clamatis molliculi: suum etiam Superis lac est. Matrem CODRATVS in cunis amisit, neque tamen non molliter est educatus. Et enim nube miraculosâ implicitum Numen fovit, & ambrosiâ scilicet enutrivit delicatum. O pluribus cæli hanc instillate, plures ut CODRATOS habeamus! Nimirum à cælo lactatus cælum sapuit, cælum spiravit CODRATVS, & cæli amore, etsi medicus aliorum prolongaret, suam ipse tamen vitam imò mortem contempsit. Ecce enim verberant crudelem in morem CODRATVM tortores. Aërem, non CODRATVM, verberant. Nunc minas Iason Præfectus, nunc blanditias ingerit & promissa. Surdus est Martyr. Rapiatur cum sociis ad supplicii locum. Ad epulum ire sibi visi sunt, atque ut scires, quanto gaudio imbuti, cum cantu ivere, & illo, si judices vel Cælitum aures rogasses, longè suavissimo. Iam verò cùm capite sunt truncati, gaudio demum diceres exsiliisse. Terra quoque applaudens eo in loco, quem sanguine pinxerunt, fontē reddidit, sed qui Christianorum pro Christo mori volentium non pelleret, sed accenderet sitim. *Ex Surio.*

Si vis habere ministeria Angelorum, fuge consortia seculi, & tētationibus resiste Diaboli. Renuat consolari anima tua in aliis, si vis in Dei memoria delectari. S. Bern. serm. 4. in Ps. Qui habitat.

SS. MARTYRES ANTIOCHENÆ.
11. Martij.

ANno partæ salutis CCC. VI. eò furor Imp. Maximini barbarus Antiochiæ pervasit, ut neque famem crudelem extensi per craticulas Christiani lentoque igne assati exsaturare; neque sitim cruentam flumina jam sanguinis possent sedare. Tantùm verò abfuit, ut ad hæc exhorresceret Christiana Philosophia, ut sponte suâ (Numine utique invitante) ad mortem per præcipitia & undas ruerent, promptiores ad excipiendam mortem, quàm ad inferendam tyrannus. Inter hos jure suo laudem hodie fert Matrona (Pelagiam Ambrosius dicit) cum filiabus geminis. Hæ Antiochiam ducendæ pulcherrimè se exornarunt; iterque feminæ pede ac animo virili sunt ingressæ. Ex itinere mater non quidem vitæ, sed tamen pudori virginum timere cœpit, non ignara quoties hic ludibrio tyrannis fuisset. Et jam è geminis tyrannis plus puer Amor Maximino terrebat, cùm Numen animos addidit, ut è ripâ in subjectum flumen generoso saltu se abjicerent, Venerē in regno suo expugnaturæ. Diu, veluti lusitabundæ choreas ducerent, secundo flumine descenderunt. Tamdem haustas inter preces vortex placidè recepit. Corpora undæ neque exanima disjunxerunt, imò ut favere Nymphis nostris scires, vestibus suis quàm decentissimè tectas ad littus exposuerunt, cùm littus æternum meliusque dudum animæ tenerent. *Ex Ambros. & Euseb. Chron.*

Cui in periculis palpitanti & trepidanti invocatum IESV *Nomen non statim fiduciam præstitit, depulit metum? Cui in adversis diffidendi jam jamque*

que deficienti, si Nomen adjutorii sonuit, defuit fortitudo? S. Bernard. serm. 15. sup. Cant.

S. GREGORIVS M. DOCT. ECCL.
12. Martij.

VItro mendicabulis januæ paterent, si latitantem in iis CHRISTVM, vel Angelum cerneremus. Tales hospites GREGORIVS habuit, & ob eam pietatem summum Pontificatum tulit. Ad hunc evectus inter primas curas habuit medicinam gregi suo quærere, quem pestilentia totâ passim Italiâ, sed Romæ potissimùm lacerabat. Placuit, morte tam atrociter grassante, ad MATREM VIVENTIVM confugere. Hujus proinde effigiem cùm totâ urbe supplicabundus circumtulisset, Angelum vidit, qui iratum jam diu capitibus ensem vaginæ redderet; & aërem noxium purgari vel inde animadvertit, quòd in eo cælestes voces, gratantes CÆLI REGINÆ de morte victoriam, audiit. Ita servatis domi civibus, foris etiam Christianum Imperium amplificavit, adjecto Anglorum regno. Libros deinde lucubrare est aggressus, qui etiam hodie Doctorem suum SPIRITVM S. probant, quem quidem specie columbæ obvolitantem capiti ejus non unus vidit. Sed & ad preces illius Angelorum panis in carnem abiit, & hæsitanti feminæ fidem mysteriorum fecit. Tale columen Christiani orbis subruere tamen Mauritius Imp. cogitavit. Sed mox impiæ mortis consilium morte ipse non unâ luit, toties mortuus priusquàm moreretur, quot sub securi filios vidit mori. Ipse idem fatum cum conjuge contra omnium parentum vota ultimus subiit. GREGORIVM verò mortuum ferunt anno DC. IV. sed rectiùs vivere

illum etiamnum, & immortalem vivere in suis libris dicemus. *Ex Surio.*

Totis medullis cordium, totis præcordiorum affectibus, & votis omnibus MARIAM *veneremur, quia sic est voluntas ejus, qui totum nos habere voluit per* MARIAM. S. Bern. serm. de Nativ. B.M.V.

S. ISIDORVS CONF. 12. Martij.

ISIDORVM rusticum virtus nobilitavit. Invidete vos, quibus honorum titulos vel cunæ alienæ donarunt, vel nummi turpiter mercati sunt. Quòd si ridere serico cachinno terræ filios lubet, cur non eodem risu excipitis Angelos, quos ISIDORI vicem, dum hic precatur, sulcare non jam aërem pennis, sed aratro terram, custodire non jam homines, sed hominis mulos, & baculo in lupos pugnare conspicitis? Nimirum, quorum conspectum vos horrorem, præsentiam nauseam ducitis, cum his nobiles cæli cives esse delitias suas putant; vos hircum interim his oletis; vobis cùm omnia adsunt, omnia desunt; at ISIDORO cùm libuit, olla pultes dedit, & pauper mensa pauculis structa, hospites eadem totos pauperum manipulos admisit satutosque dimisit. Ite jam & sceptro imperate homunculis timidis. Opilio noster baculo rudi toti naturæ imperat, & nunc aquas jubet ire, ubi non sunt aquæ; nunc quos vos timetis morbos, & quam vos fugitis mortem fugat. Vos generosos terræ vermiculos, ne in prædam cedatis ignobilioribus vermibus, frustra myrrhæ armant, frustra balsama propugnant. At ISIDORVM annos ab obitu CCCC. & L. integrum servavit virtutis odor, quando laudes illius pleno ore campana æra sponte motu impulsa cantarunt. Rectè igitur nobilitatem

bilitatem hanc anno M. DC. XXIII. Greg. Pon. Max. Cælitum honoribus condecoravit. Vos quoque qui largo pulmone nequicquam nobiles spiritus spumatis, è viâ cedite; Rusticus noster in cælo etiam reges præit. *Ex actis Canon.*

Si in hac vitâ dolet esse pauperem, & inhonorum, quale est in perpetuâ patriâ de contemptu dolorem, de ignobilitate pœnam, de nuditate opprobrium sustinere? & tunc addici pœnis, quando pauper ducitur ad consessum Dei, & dives trahitur ad supplicium punitorum? S. Pet. Chrys. serm. 22.

S. THEOPHANES C. *12. Martij.*

PAtria THEOPHANI urbs regia Constantinopolis, parentes Isacius & Theodota fuerunt, è principe ambo familiâ. In locum patris demortui ipse Imperator subijt, trimulumque in aulâ suâ omnibus disciplinis eruditi fecit. Sed animus etiam his altiora spectabat. Quare cùm nuptias, matre ita volente, effugere non posset, domum quidem sponsam deduxit: cæterùm cùm Hymenæus in thalamum se penetrare vellet, clausas fores stratumque non sibi sed virginitati reperit. Nempe sponsæ persuaserat jam, ut alteris nuptiis virginitatem conjugio copularet. Id verò graviter tulit socer, ut qui dulce nepotis nomen amabat. Igitur velut degenerem à patriâ virtute apud LEONEM Imperatorem ignaviæ accusavit THEOPHANEM. Idemque, ni vestigiis Majorum insisteret, oculos effossurum se minitatus, ut vinctum mundo teneret (nam solitudinem cogitabat) novis honorum dignitatibus oneravit. Sed mortuo Leone, cùm rectiùs Irene mulier Imperium administraret, THEOPHANES inter Monachos, conjux inter Virgines

Virgines velatas se abdidit. Fugit tamen ille Abbatis honores, ne in alteros scopulos vix subductam ratem impelleret. Post hæc Synodi Nicænæ pars magna fuit. Sed & Leoni alteri Iconomacho fortiter se opposuit. Neque hic virum aut carceris obsidione aut fame longâ expugnare potuit. Victor igitur THEOPHANES cælum subiit, duxitque in triumpho duo ingentia monstra, Leones duos. *Ex Surio.*

Perspice ô homo quantum valeas, & perpende quantum debeas; ut tandem tibi vilis esse desinas, ut vel per hoc erubescendis subiacere vitiis dedigneris dum generositatẽ tuam de Creatoris ac Redẽptoris dignitate metiris. S. Maxim. hom. 1. de Resurr.

S. EVPHRASIA V. *13. Martij.*

NOn facilè ulla alia Virgo splendorem generis sui ut EVPHRASIA novit æstimare; quippe quæ alios quantumvis nobiles toros alto animo despexit omnes, unum CHRISTI ambitiosa expetiit. Fortè in hunc fixum cruci oculos defixerat; cùm ut amor facilè omnia sibi fingit, quæ arridենt, passis brachiis amplexum offerri sibi interpretata illico in crucem involavit, & amatum complexa etiam ipsa, æternùm illi suos amores devovit; quin mox futurarum nuptiarum flammeum inter sacras Virgines accepit. Intereà literæ adsunt à Theodosio Imp. quem sanguine contingebat. Is quòd quinquennem Ordinis Senatorii Principi viro desponderat, jubebat nunc in ejus manus venire EVPHRASIAM. Sed pulchrè illa se jam in alterius manus venisse rescripsit, nec ex re suâ, nec verò ex familiæ dignitate fore, immortali sponso mortalem anteponere. Itaque jam liberè amori

amori suo vacans, sub dio cibi suique aliquando in trigesimum diem, sæpiùs in septimum oblita, ab inferno rivali in puteum præceps acta, ferventi perfusa, aliaque perpessa, cùm satis jam Sponso se probasset, ad nuptias est evocata. Illas splendidissimè adornari vidit in cælo, quæ Asceterio Magistra præerat, eoque abductam EVPHRASIAM à Sponsi MATRE corollâ nuptiali, & dote in singulas virtutes donari. Quis jam dubitet pulchram EVPHRASIAM fuisse, quam tanto studio matrum longè pulcherrima multò pulcherrimo filio conciliabat? *Ex Surio.*

Vide quibus brachiis vicariæ charitatis redamãdus & amplectendus sit, qui tanti æstimavit, imò qui tanti te fecit: De latere enim suo te reformavit, quãdo propter te obdormivit in Cruce, & somnũ mortis excepit. S. Bern. ser. 2. de Mut. aquæ in Vin.

B. HENRICVS CONF. *13. Martij.*

NOn abluit indoles HENRICI â stirpe suâ. Regius puer mammæ & matris, & mundi lallare generosus recusavit, & ad magni Francisci ubera, vulnera, animum appulit. Intereà parente mortuo Daniæ Rege, viduum regni sceptrum & corona caput HENRICI & manum ipsa ambiebat, ingerebant hæc regni proceres, sponsa invitabat, & denique mater impellebat. Per tot tamen obstacula evadit HENRICVS in solitudines, suusque ipse Rex sibi imperat. Sed honor, quo nemo alius fugitivos citiùs prehendit. HENRICVM quoque in suis latebris invenit, gemmeisque vinculis ligatum cum publicâ regni lætitiâ ad solium reducit. At mater, (quis credat?) illa mater, quæ nuper amore filium deperibat, in novercam ecce abit, & , sive quòd impe-

imperandi dulcedine cap ta, ſocium regni nec filium vellet ſive quòd filii vultum jam minimè HENRICVS præ ſe ferret (auſtera vivendi ratio deformârat) in rogum hunc conjicit. Induit tamen, quam mater exuit, ignis pietatem, & incolumem reddidit, pulchriùs inter flammas quàm purpuram ſplendentem. Minùs verò jam fidendum regno videns, in Italiam religionis causâ contendit, ſed mors aliò ex itinere abduxit. In cælum ubi venit, hoc denique ei regnum placuit. *Ex Ferrar.*

Deſcendamus per viam humilitatis, ponaturq; nobis primus gradus ejus, id eſt primus profectus, Nolle dominari: *ſecundus*, Velle ſubjici: *Tertius, in ipſa ſubjectione quaſlibet contumelias & injurias illatas æqua nimiter* Pati. S. Bern. in ſet.

S. PETRVS ABBAS. *14. Martij.*

QVàm Alites beati familiares PETRO, & PETRVS viciſſim illis fuerit, ex iis quæ narrabimus, perſpicies. Tyro in religiosâ Claræ Vallis diſciplinâ cùm eſſet, obdormiſcentis inter preces Matutinas latus vellicavit Ales unus aliquis ex illis, de quibus diximus, gratiſſimus PETRO monitor. Aliàs cùm avocante capitis dolore è ſociis abitum è templo pararet, illa repentè verba à Cæli choraulis cani audivit: *Laudans invocabo* DEVM, atque his voculis delinitus, facilè dolorum oblitus eſt, perrexitque etiam ipſe cœptas preces decantare, etſi inter olores illos non malè anſerem ſe putaret. Illud amœniſſimum ſpectaculum oculis PETRI accidit, videre, cùm meſſis tempore laboricum ſuis intentus eſſet, Virginum Reginam MARIAM geminâ alterâ Mariâ (è Solymis altera, altera ex Ægypto erat) per ſegetes ambulare, ſociiſque

ciisque & laborantibus solamen addere, & fatigatis sudorem abstergere illâ manu, quâ, cùm lubet, nubes abstergit, & cælum serenat. Certè tanti esse PETRVS credidit VIRGINEM vidisse, ut cùm ex ægritudine alterum deinde oculorum amisisset, minimè ægrè hoc ferret, memor, in quali oculo oculum suum abscondisset. Imò gratulatus sibi luscus est, è duobus hostibus (sic enim ille oculos indigitabat) unum saltem amisisse. Lubens igitur etiã alterũ beatâ morte clausit. *Ex Petro de Natal.*

Reverà illud verum & solum est gaudium, quod non de creatura sed de Creatore concipitur, cui comparata omnis aliunde jucunditas mœror est, omnis suavitas dolor est; omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne post remò quodcumque aliud delectare potest, molestum. S. Bern. in Epist.

S. LONGINVS M. *15. Martij.*

LONGINVM ajunt Centionem ejus cohortis fuisse, quæ Servatori, & è cruce pendenti, & tumulo condito, custodiæ causâ fuit addita; Eundem lanceâ latus hausisse sacratissimum, geminosque amoris fontes sanguinis & aquæ nobis dedisse, autori etiam suo salutares, quippe cujus oculis medicinam fecisse liquor illapsus memoratur. Id certè nemo negaverit tot miraculorum spectatori mentis oculos apertos esse, & cùm facinus jam suum, ac Iudæorum videret, pectus planxisse, & testimonium divinitatis Crucifixo dedisse. Id cùm & tunc & in publico pòst concilio fecisset, odiumque ingens sibi conflasset, Cappadociam gemino cum comite petiit. Sed & invidia comes ivit Iudæorum, & missi à Pilato, qui caput LONGINI referrent. In hos dum fortè offendit,

fendit, ipse cognitos incognitus domo excipit habetque perliberaliter. Postridie LONGINVS LONGINVM prodit, mirante & tesseram hospitii frangere ipso hoste renuente. Sed animos addit LONGINVS, jamque Martyrum purpuram ambiens vestes candidas induit, animamque cælo, caput Pilato dat ferendum. Hic nobile spolium in fimetum abjecit. Prodidit tamen iterum se Divus, &, ut sepulchro caput cum filii cadavere conderet matronam oculis destitutam monuit. Itaque tantum thesaurum repetit cæca. Sed & oculos unâ reperit. *Ex Metaphr. & vitâ Christi Germ.*

Dominus meus IESVS, *post cetera inæstimabilis sua erga me beneficia pietatis, etiam dextrum sibi propter me passus est latus fodi; quod videlicet non nisi de dextra propinare mihi vellet, non nisi in dextra locum parare refugij; utinam merear esse columba, quæ in foramine lateris dextri habitet?* S. Bern. serm. 7. Qui hab.

S. ABRAMIVS ER. *16. Martij.*

ABRAMIVS nobili loco natus, ipso festo nuptiarum suarum die, cùm domum sponsa ducenda esset, damnato thalamo, & sponsæ & mundo se subducens, in loca sola aufugit. Inde sacris initiatus, efferam gentem longâ patientiâ, & supra quàm credi potest, magno labore Christo subegit. sub hæc Maria neptis ex fratre, quam ille à teneris, moribus optimis ac summâ pietate imbuerat, cùm semel lapsa esset, per omnia deinde vitia voluta, ex eremo demum in mundum (hoc est ex cælo in orcum) præceps ivit. Iam publica infamia & scopulus audiebat castitatis, cùm ostento divinitus objecto ABRAMIVS draconem vidit immani rictu columbam incautam deglutire, qui tamen

mox

mox medius ruptus aëri & libertati pavidam redderet. Hoc viso animatus, cùm & fugam lapsæ, & reditum resipiscentis non malus vates ominatus esset ingenium ecce exerit, & id ætatis senex militem induit atque urbem petit. Hîc qui L. ipsos annos vinum nec libaverat, convivium instruit, mensæ neptem adhibet, quæque ad hilaritatem faciunt, omnia facit pius auceps. Mox tamen captâ in tempore occasione, quis sit? aperit. cur venerit? exponit. Tum verò verbis DEO plenis aggreditur, & primò mirari, deinde nutare, tum cedere, demum manus dare Mariam cogit. quid multis? ad columbaria Eremi reducit. Quid ibi, ais, columba capta? nempe gemuit. *Ex vitis PP.*

Deus ob ineffabilem misericordiam, Crucem propter nos sustinuit; cur non & nos erga proximos justissimus, & agnoscentes eos ut membra nostra, & eripientes ex Diaboli faucibus in viam virtutis reducamus? S. Chrys. in Gen. hom. 3.

B. TORRELLVS C. 16. *Martij.*

PEtrum videre te alterum pûta, cùm TORRELLVM vides. Nam & hic forte fortunâ gallum in humeros involantem, tertioque cantantem audivit, flevit, resipuit, & ex Veneris, cui meliorem ætatem devoverat, mancipio cæli delicium factus, quidquid pauculis annis in urbe peccavit, LX. omnino annis inter silvas damnavit. In his civium illi frequentia arbores, tectum cælum, vestis seorsum porci corium, arma, quibus in se utebatur, catena ferrea, deliciæ panis & fons, cubile terra, plumæ sarmenta, cervical lapis fuêre. Sic quoque non nisi tres horas somno, reliquum omne noctis lacrimis transcripsit, tunc etiam credo à gallo

gallo expergefactus. Veneris flammas vel vepribus suffocavit, vel gelidâ extinxit. Sportulam lauram unctamque cùm Papiensis Comes in Bacchanalia submisisset, hospiti eam servaturum se promisit; is ursus fuit, qui è manu Divi cœnavit, dignissimus Bacchanalibus hospes. Atque huic prædam cùm lubens volens concessit, sed non perinde lupo puerum. Eripuit enim hunc, pœnamque lupis omnibus illic morantibus exilium indixit. Atque hoc est, cur exuli Senensi (cui reditum in patriam impetravit cælo jam receptus) cùm Divi effigiem penes se habere hic percuperet, visendum se cum lupo gremium premente præbuerit. Porrò TORRELLVS moriturus Angelum habuit monitorem. Scio habere eum tu quoque percuperes. Et verò nisi aures claudis, hodie habes. *Ex Ferrar. & Chron. Min.*

Va tibi, qui post lapsum fortiorem te nobis exhibes! Vt quid tam rigidus es in tuam ipsius perniciem? Inclinare potiùs, ut melius erigaris, & ne prohibeas frangi, quod distortum est, ut possit meliùs solidari. Quid indignaris increpanti gallo? tibi potiùs indignare. S. Bern. in F. SS. Pet. & Pauli.

S. HERIBERTVS EP 16. Mart.

SPlendorem D. HERIBERTI, quo sive in aulâ Otton. Imp III. sive Pontificatu deinde Colonienſi conspicuum orbi se fecit, indicavit ingens, quæ matrem parientem lux ambivit. Illustriorem fecerunt radii; qui precantem persæpè cinxerunt, aliaque cum admiratione facta. Et fortè cælum imbres suos terris subduxerat, cùm ecce HERIBERTVS, supplex ad Divorum pulvinaria factus, vix oculis pluit, cùm cælo DEVS. Tunc etiam

euntem

euntem columba comitari visa est, & ad extremum in cælos sublimis abire. Eò per infima quæque munera charitatis tendere HERIBERTVS. Itaque pauperculæ filium ipse sacro fonte voluit mergere, alterum tollere mersum, pauperisque cœnæ eo die conviva esse, docturus nostram ætatem, parvo (si velint) opsonare etiam insulas posse. Iam monasterio construendo cùm locum circumspiceret, hunc Deipara ipsa signavit, ut viderent Mariani, quæ maximè ædificia VIRGO probaret. Sub hæc cùm infensus HERIBERTO S. Henr. Imp. esset, castigatus à cælo non dubitavit cum hostili animo purpuram exuere, & ad ipsos Pontificis pedes descendere, veniam oculis lacrimisque rogantibus. Iam moriturus hic heredes scripsit (adeste testamento Pontifices) fratres suos, non quos caro sed pauper Christus germanos fecerat, quosque ille non fratres modò dicere, sed Dominos etiam est solitus. Tum demum in cælum abiit, non aberraturus, quia & Divorum choros obvios habuit, & columba illi jam olim viam monstravit. *Ex Surio.*

Manus pauperis est Gazophylacium Christi; Da ergo homo pauperi terram, ut accipias cælum: da nummum, ut accipias regnum; da micam, ut accipias totum: Da pauperi, ut des tibi; quia quicquid pauperi dederis, tu habebis, quod non dederis, habebit alter. S. Petr. Chrys. serm. 8.

S. PATRICIVS EP. *17. Martij.*

PATRICIVS puer servitutem serviit Hibernis, magno horum bono: è servitute enim dominos suos seruus eripuit. Id hoc modo factum. Parvulum è Musatũ sinu latrunculi in Hiberniam abduxe-

abduxerunt. Ibi suos pascere jussus est nobilis pusio. Agnosceres sanè margaritam ad pedes porcorum abjectam. Ceterùm è scrobe, quem porci fecerant, lytrum egerere Angelus jussit. Ergo in patriam redux in disciplinam SS. Martini & Germani Antisiodorensis se dedit. Post hæc, ut Hibernos Christo adjungerit, suaserunt somnia, in quibus & accipere ex Hiberniâ epistolas supplices, & necdum natorum Hibernorum voces plorantium opem audire sibi videbatur. Euntem igitur in provinciam suam, infulâ Cælestinus Pont. donavit. Anachoretes baculo quem, quòd ex manu IESV accepisset, jussusque PATRICIO dare fuisset, ab eodem, IESV baculum dixit. Ita armatus in Hiberniam venit, & æquis auribus tam diu auditus à pluribus est, quoad de inferorum suppliciis dicere cœpit. Hæc enim, velut fabella, risu excepta. At PATRICIVS locum, ubi dicebat, scipione suo cùm signasset, amplum terræ hiatum aperuit, jussitque non fictis vocibus inferos ipsos concionari. Tunc verò inferos esse inferis creditum est, locusque is Purgatorium PATRICII appellatus, qui cùm omnem eam gentem in libertatem filiorum DEI asseruisset, annos natos C. XXII. ex corpore, alterâ servitute, abiit. Pilei loco Superi coronam donarunt. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

Propterea rectum fecit Deus hominem etiam corpore ipso, & os homini sublime dedit, cùm prona utique spectent animantia cætera terram; ut attollens ad sidera vultus illicò suspiret, ubi tam beatam & perennem conspicit mansionem. S. Bern. serm. de SS. Mart.

S. GER-

S GERTRVDIS V. 17. Mart.

GERTRVDEM quoque ob sanguinem, quem nobilissimum inter Gallos habebat, sanctè superbam vidisses. Quare cùm eam juvenis (è principe & ipse familiâ) sponsam sibi à parente Pipino peteret, ipsumque adeò Regem Dagobertum, qui tum fortè epulo hospes aderat, oratorem haberet, contempsit tamen mortalem sponsum GERTRVDIS, & jurejurando palàm firmavit, non nisi immortali nupturam se, nec aliam dotem præter cælum admissurã. In has deinde leges à morte Pipini Virginem D. Amandus Christo despondit. Mox cæli prodigia castissimam sponsam honorarunt, Nam precante ignea & è cælo delapsa sphæra visa est coronare, & ejus ope servati nautæ à mortis periculo, quod immanis cetus jam jam minabatur. Sed vel nomen GERTRVDIS pro scuto fuit, mersitque subitò, quod navim jam mergere videbatur, monstrum. Iam diem ultimum, quem, quidem ut nuptialem GERTRVDIS amavit, monachus illi prædixit Vltanus, commeatum è cælo D. Patritium, & beatos Angelos spopondit. Virtutis odorem etiam à morte tumba, quam longè antè fieri ipsa mandaverat, suavissimum spiravit. Ipsa, ne uivere etiam mortuam dubitares, diversorum oculis se objecit cælesti luce circumfusa. Visa etiam ignes grassantes à monasterio illo velo avertere, quo impuras olim flammas suffocaverat. Tam facilè etiam indomitum Vulcanum est vincere illi, qui Venerem vicit. *Ex Surio.*

Qui Christum videre quærit, cælum, unde Christus est, non terram, de qua aurum est, intueatur. Dives, qui sursum est, non portat sed proculcat divitias

vitias, nec incurvatur divitiis, sed levatur, Divitiarum servus, non dominus est avarus: at miserior est tot servos habet, quot nummos. S. Pet. Chrys. serm. 4.

S. EDVARDVS M. *18. Martij.*

SVstulerat Edgarus Angliæ Rex binos filios: ex Elfedâ, lectissimâ matronâ, EDVARDVM nostrum? ex Elfridâ improbissimâ muliere, Ethelredum. Illi utpote natu majori regnum Edgarus, & quæ major regno hereditas est, virtutem reliquit. Non hanc, sed illud invidit noverca improba, &, quò purpuram Ethelredo suo pingeret, sanguinem statuit EDVARDI fundere; quin si fieri aliter jam non posset, cum diademate caput auferre. Commodum impijs consiliis accidit, ut quanto regni suo anno illic venaretur EDVARDVS, ubi pessima fera noverca stabulabatur. Nimirum hæc venatori laqueos ponit, rogat tectis hospes filius succedat. Abnuentem, haustum certè è manibus parentis accipiat, obtestatur. Heu! ut nunquam magis odit noverca, quàm dum amat! Dum bibit, subornatus ad scelus servulus, cultro necem domino fert, vinumque sanguine miscuit; corpus exanime in proximâ casâ occultatum: sed scelus Elfridæ unaque virtutem EDVARDI prodidit etiam in nocte lux insolita, casam omnem illustrans, lucemque adeò mulierculæ inhabitantis oculis ferens, quam nunquam priùs videre. Iterum in paludes abjectum cælum ostendit indice columnâ igneâ. Ergo extractum omnique honore tumulatum Martyris corpus fontem prope dedit, ex quo passim sanitatem ægri bibebant. Noverca etiam veniam oratura illuc contendit, sed neque eques, neque pedes progredi unquam potuit, semper vi, nescio, quâ

quâ arcanâ repulsa. Dixisses neque supplici novercæ jam manes fidere. *Ex Surio.*

Plantare pacem radicitus, Dei est: evellere penitus, inimici. Nam sicut amor Fraternitatis ex Deo est, ita odium ex Diabolo: quapropter damnanda sunt odia, quoniam scriptum est, qui odit fratrem suum, homicida est. S. Pet. Chrys. serm. 53.

S. IOSEPHVS SPONSVS B. M. V.

19. Martij.

COmpendium laudum IOSEPHI dedero, si convixisse IESV & MARIÆ dixero; huic Sponsum integerrimum, illi nutritorem sedulum. Arcanorum ergo conscius omnium, multa gavisus est gaudia, multa dolenda doluit. Vtraq; VII. fuisse binis è D. Francisci cœtu ipse voluit manifestum. Et gaudio quidem primus omnium delinivit animum nuntius, quo non nisi DEO plenam MARIAM intellexerat, tum deinde aures recrearunt ad cunas magni infantis choraulæ nobiles; sed longè demulsit suaviùs nomen, quod ipse indidit, dulcissimum. Iam vaticinia Simeonis, quæ Servatorem puerum; dejecta in Ægypto simulachra Dæmonum, quæ DEVM loquebantur, & Angelus, qui patriam exules revocabat, alijs atque aliis gaudiis cumularunt. Illud demum delitiis inundavit, cùm quod charissimum habuit pignus, amissum reperit. Et hæc gaudiorum materia; illa dolorum fuêre: tristis primò, quem à VIRGINE parabat, secessus; tum pauperes cunæ, & prima, quæ imbribus præluit, sanguinis pluvia; mox gladius Simeonis, cor Sponsæ non nisi per præcordia Sponsi perituras; pòst fuga præpropera & Archelai tyrannis; demum amissa in uno Puero omnia

bona

bona; hæc inquam, tot mœroris argumenta, quot antè lætitiæ, dubiam utrinque victoriam fecere. Ego, si fas sit, octavum & dolorem & gaudium addidero, mortē inter IESV ac MARIÆ amplexus. Quid enim acerbius, quàm hos ex oculis dimittere? quid dulcius, quàm ab his oculos claudi? *Ex lib. 3, Carthag.*

Disce homo obedire, disce terra subdi, disce pulvis obtemperare: Erubesce superbe cinis: Deus se humiliat, & tu te exaltas; Deus se hominibus subdit, & tu dominari gestiens hominibus, tuo te præponis Auctori. S. Bernard. hom. 1. super Missus.

S. PANCHARIVS M. 19. *Martij.*

NEmo, ô juventus! nemo rectè duobus Dominis unus servit. Nempe duos nec amabis, nec amaberis à duobus. Si fidem Christo non habes, ah saltem tibi habe, juventutis habe Principi PANCHARIO. Quid non huic nomen suum promisit? unus Diocletiani furor, qui patriam infestabat, terrebat. Ergo Romam itur. Ah PANCHARI sequeris, non fugis hostem! Aula tamen accipit, opes stipant, honores aulæ Præfectum salutant, ipse Diocletianus amat. Fidem juro PANCHARI, odit tyrannus qui amat. Eheu! vates fui, blanditijs expugnatur cereus animus, & dum fidus regi laborat esse, cælo fit perfidus, Christum, prô? cum Iove mutat. Ite nunc aulæ mancipia, ite Principes, fidem aulæ habete utrique, quæ fidem frangit Deo. Nunquid rectè iterum illud clamabo: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit?* Exit ecce PANCHARIVS aulâ, à matre & sorore Christianis castigatus, & pius est iterum, iterum Christum amplectitur, Iovemque damnat, spectante & audiente Diocletiano. Furit hic

hic & verberibus sævit. Hæc tu PANCHARI, amoris divini in te principia crede. In theatrum abriperis: Spectatores Superos habebis. Exul Nicomediam abduceris. Gaude vel sic aulâ exiisse. Securi feriunt; sanguini innatas. O factum bene! hanc demum purpuram altera, ad quam tendis, Aula probat. *Ex Menæis.*

Sapientia est in pœnitudine peccatorum, in contemptu præsentium commodorum, in desiderio futurorum præmiorum. Invenisti sapientiam, si prioris vitæ peccata defleas, si sæculi desideria parvipendas, si æternam beatitudinem toto desiderio concupiscas.

S. SIBYLLINA V. *19. Martij.*

NAta SIBYLLINA Papiæ in Biscosâ nobili familiâ D. Dominici tertium Ordinem nobilitavit. A teneris scelus ingens credidit esse, quem sibi horarum Canonicarum vicem numerum precum præfixerat, vel semel omittere. Loco solo cùm se inclusisset, non nisi semel ad Virginem velatam, semel epulo Eucharistico reficienda sponso obviam processit. Gaudiis tunc inundabat, cùm sanguini, quem ipsa flagris septem annis quotidie fundebat. Pudorem unicâ veste & contra æstum, & frigora tegebat. Nudo indormiebat ligno, suavissimo castitati thalamo. Annum XII. egressa, cùm oculos corporis amisisset, animi invenit, & D. Dominicum manifestâ in luce conspicuum habuit, tantis gaudiis delibuta, ut jam nollet non fuisse cæca. Et verò quis unquam plura vel Argus vidit, quando longè pòst futura vidit, prædixit; conscios lethalis noxæ animos inspexit; è ligno, quo Christus pependit, reliquias, cordis tactu veras esse pervidit, eoque oculis jam penetravit, ut

quo Christus sub panis orbe, quo non lateret, perspiceret. Sed illa oculis carenti jucundissima spectacula fuêre : videre non semel festo Pentecostes die sacrum Pneuma supra caput suum descendere. Denique cùm precabunda beatissimum illum pusionem IESSM, illum illum solem potuit intueri, an non oculos habuisse jam probos putemus? Enimverò si oculis tunc non vidit, at certè charius aliquid oculis vidit. *Ex tom. 14. Bzovii.*

Præoccupatum secularibus desideriis animum delectatio sancta declinat, nec misceri poterunt vera vanis, æterna caducis, spiritualia corporalibus, summa imis; ut pariter sapias quæ sursum sunt, & quæ super terram. S. Bern. hom. 5. de Ascens.

S. IOACHIMVS PATER B. M. V

20. Martij.

IOACHIMVS è regiâ Davidis stirpe assem suum trifariam divisit. Partem templo sacram, alteram egenis & peregrinis communem, ultimam sibi & familiæ voluit reliquam; testamento, quod vel cælum probavit. Nam cùm in ipsam senectam usque sine hærede vixisset (probro id ætatis ac loci tanto, ut cum sacrificio suo etiam repulsam ab aræ tulerit) precibus suis apud Numen hoc questus, candidissimum nuntium certæ prolis accepit. Et verò spem ipse etiam rei eventus longè maximè superavit. Nata enim MARIA, & cum MARIA, renatus orbis est. Et pensavit profectò partus tam serus, quidquid morarum traxerat. Potuit ignoscí tempori tam magna parturienti: potuit IOACHIMVS hâc unâ filiâ beatus ridere populos aliorum filiorum. Proinde officium patris facturus, cælo filiam, cui debebat, vix trimulâ dicat, & tumplo jam tum

tum ancillam sacrat, nullam cum hoc sacrificio repulsam ab aræ extimescens. Ipse certus de Servatore sinum Arahæ petit, inde paucis pòst annis triumphantem CHRISTVM ovans sequitur in cæli arces. Ibi ille olim sterilis senex omnium parentum gloriam nunc exæquat. Summa ejus est, genuisse talem filiam, quæ talem illi nepotem peperit. *Ex S. Io. Damasc. l. 4. de Fide Orth. & orat. de Nat. Mariæ.*

Si primò non exaudiris, ab oratione non deficias; imò precibus & clamori insistas; vult Deus rogari, vult cogi, vult quadam importunitate vinci. Ideo tibi dicit: Regnum cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. S. Greg. in psalm. 6. Pœnit.

S. CVTHBERTVS EP. *20. Martij.*

EXultabat puer CVTHBERTVS insolentiùs inter æquales suos, victor cùm omnibus aliis in ludis, tum in luctâ præcipuè. Intereà puero Pædagogum submisit cælum trium annorũ pusionem, qui gravibus verbis castigavit leviculum, jussitque mores assumere, qui insulam, quâ olim insignendus esset, exornarent. Et audiit CVTHBERTVS Deum in infante loquentem, & jam tum abire ad partes religiosorum hominum cogitavit. quod ut posset facilius, ægrotantis genu Medicus Angelus, equo candido insignis, curavit. Homines deinde ut pascere olim sciret, pascere pecora instituit, & vigil inter preces in illustri nocte Aidanum, Episcopum cælo vidit subire. Posthæc inter Religiosos cùm hospitum curam haberet, inter hos aliquando Angelum numeravit. Nocturnas Veneris faces sæpiùs rigentibus aquis mersus collo tenus extinxit. Episcopus Lindisfarnensis, altero

statim anno libentiùs insulam posuit, quàm sumpsit. Mira quæ patravit plurima alia narrant, & inter hæc feras abactas à pascuis, ab agris aves, ex corporibus tortores dæmonas, corpus quoque ejus post annos quadringentos decemque & octo integrum mirantur. At me judice majus miraculum tu facies juventus, si vel pauculos illos annos, quibus vives, integrũ corpusculũ servabis. *Ex Bedâ.*

O quàm compositum reddit omnem corporis statũ, nec non & mentis habitum disciplina! cervicem submittit, ponit supercilia, componit vultum, ligat oculos, cachinnos cohibet, gulam frenat, iram sedat, format incessum. S. Bern. in Ep. ad Soph. V.

S. WVLPHRANNVS EP. 20. Martij.

WVLPHRANNVS est Senonum Pont. idemque Frisiorum Apostolus. Ad hos cùm mari contẽderet, & Ministro sacer calicis orbis imprudenti in undas excidisset, jussit brachium hunc in aquas tendere. Tendenti continuò orbis, spectatores Christo adhæserunt. Morem vel Gente suâ barbarum magis, quo victima Diis improbis juventus innocens cadebat, non uno miraculo antiquavit. Nam & suspensum puerum à laqueo absolvit, &, ut geminis aliis, qui mari exæstuanti præda expositi fuerunt, succurreret, sicco pede undas perambulavit, & dextrâ hunc, illum sinistrâ molliter prehensos ad litus eduxit, mox meliore aquâ, & Christiano ex more mersos matri restituit incolumes. Atque his miris filium etiam Ducis Radbodi ad Christum pertraxit, sed non Radbodum ipsum. Nimirum jam sacris undis etiam iste admovendus, cùm ex WVLPHRANNO intellexisset, Majores suos, Ducesque Frisonum omnes

(qui

(qui quidem superstitioni dediti fuissent) inferis damnatos esse, exclamavit improbo joco, malle se cum pluribus & Majoribus suis etiam apud inferos, quam sine his, & cum pauculis aliis apud Superos dêgere. In hâc sententiâ ludibria dæmonis mali firmarunt, qui aureos illi montes, certè aurea palatia pollicitus est. Et jam iverat legatus à Radbodo missus, qui Deorum munera inspiceret: jam inspecta probaverat oculus fascinatus, cùm socius, quem WVLPHRANNVS addidit, vana ædificia unico signo crucis omnia destruxit. Radbodus intereà priùs, quàm nuntij redirent, ad illos suos plures abiit. *Ex Lippeloo.*

Renovetur cor â carnalibus desideriis, ut exclusis illis introducatur amor Dei & amor patriæ cœlestis: recedant ab ore arrogantia & derogatio, & succedant peccatorum confessio & bona de proximis æstimatio; assumatur continentia & innocentia, ut contrariis virtutibus contraria vitia depellantur. S. Bern. sent.

B. AMBROSIVS SANSEDONIVS C.

20. *Martii.*

SEnis ortus AMBROSIVS SANSEDONIVS natalem noctem communem cum D. Thoma & Iacobo Mevanensi habuit. Eam ne candidam orbis dubitaret, tergemina calculo suo Luna notavit; manè deinde vox probavit pueruli *ad scholas, ad scholas* conclamantis, qui quidem causam clamoris rogatus, tres Principes Doctores natos respondit. Porrò AMBROSIVS infans manibus captus pedibusque ea vincula in æde D. Dominici rupit. Viros Religiosos in nutricum brachijs risu salutabat, nec alio magis quàm imaginum aspectu delectabatur, profanas longè repellens, sacras

oſculis

oſculis fatigans. Iam ſeptennis VIRGINIS officium quotidie ſolitus eſt perſolvere: novennis verò jejunia pane & aquâ ſancta habere : inſuper quot hebdomadis, die MATRI VIRGINI dicato, Vt egẽtes hoſpitio excipere , ut illud etiam Angeli ambirent, & modulos ſuos adderent. Fugam è mundo meditanti, & declinanti, neſcio quod , epulum geniale, Proteus Orci eremicolam mentitus ſuadere cœpit, primam ætatẽ ſuo exemplo voluptati libaret , ſenectutem DEO litaret. At improbum conſiliarium AMBROSIVS ſigno crucis pepulit. Iamque D. Dominici, jam Alb. M. diſcipulus, mox ipſe Doctor ſacrarum literarum Lutetiæ , tum Coloniæ fuit. Atque ut ſciremus unde doctrinam ſuam haberet , viſa eſt palam Divina columba in aures loqui AMBROSIO , quæ ille ad concionem clamaret. *Ex Ann. Dominic.*

O ſeculum nequam! quod tuos ſic ſoles beare amicos, ut Dei facias inimicos! planè enim qui amicus eſſe vult tuus, inimicus Dei conſtituitur : Amicus itaque mundi excluditur à conſilio amicorum Dei. S. Bern. in Epiſt.

S. BENEDICTVS ABBAS. *21. Martij.*

BENEDICTVS puer ludum cum eremo mutavit, ſatis jam magnus philoſophus, qui terrena contemnere didicerat. Ibi multò pòſt malus Orci pullus merulam mentitus , ingens ſub animo libidinis incendium excitavit : ſed ille nudus in ſpinas abjectus ſanguine id extinxit ; ut quando Poëtæ roſas olim omnes candidas volunt fuiſſe, ex his ſpinis primùm credam erubuiſſe. Secundùm hæc cùm ſocios legeret, multa admiratione digna fecit, multa paſſus eſt. Illud lepidum etiam memoratu. Diſcipulum , qui à divinis ante finem ſubducere

ducere se amabat, attentioribus oculis arbitratus, vidit à Stygii coloris nano vestis orâ prehensum è templo trahi. Castigavit virgis vagum, & ecce parvulus etiam ille è Styge Maurus tergum, ne virgis daret, fugæ dedit. At BENEDICTVS castra sanctissima in monte Cassinate locavit: illic everso Apollinis fano, postquàm veriora cùm aliis multis, tum Totilæ imprimis oracula dedisset, famâ, & discipulis orbem implesset, sibi etiam denique vates sepulchrum parari jussit, & inter suorum manus, ut Ducem decebat, stans oppetiit. Mox duo Magistrum capere viderunt in cælos viam, amplam illam & veste pulcherrimâ stratam, multisque luminibus coruscam. Eam tunc nescio quis Cælitum viam Benedicti; D. Bernardus illius leges dixit; ut jam mirum non sit, si eandem tot Pontifices & Reges calcarunt. Nam viam ad cælum expeditam & jucundam quærebant, vel mundo Doctore. *Ex S. Greg. M.*

Illud Sathanæ opus est, ut cogitationes orantis in infinita jaculetur, nec sinat hominem in ea persistere postulatione, quam impetrare contendit. Novit quippe, quòd si perseveret deprecans, exaudiet eum, qui fecit illum, etsi innumerabilia peccata admiserit. S. Ephrem in Pan.

S. CATHARINA SVECA V. 22. *Martij.*

INfans CATHARINA respuit impurarum nutricum ubera, castarum ambiit, Veneris jam in cunis hostis. Puella pupas tractavit; sed cùm pupas induti dæmones verberarent dormientem, etiam has sibi Venerem jussit habere. Viro nupta dotem virginitatem attulit, & arrham virginitatem viciſſim ab ipso accepit; quæ ut tuta in thalamo etiam dormiret, humi hunc stravit, vilibusque panni-

panniculis, licèt è principe familiâ esset, involvit. Quæ virtus ita cæli Reginam cœpit, ut vultu blandissimo CATHARINAM intueri sit visa, at torvis oculis socrum, quòd vestium luxum hæc amaret. Interim centonibus CATHARINÆ DEVS purpuræ splendorem non semel addidit. Romæ cum ageret, pudicitiæ custodem B. Sebastianum sibi legit, opemque sæpiùs ejus præsentem sensit. Gravius nihil aggressa est vel facere ipsa vel alteri suadere, quàm VIRGINEM Angeli verbis salutasset. Castigavit tamen MATER MAGNA clientem suam, cùm præter Brigittæ matris & virorum Religiosorum voluntatem, patriam cogitaret. Visa est enim sibi CATHARINA inter mundi laborantis incendia frustra opem à VIRGINE rogare, nî Majorum voluntati pareret, & patriam cælo posthaberet. Mortua est pridie VIRGINIS ANNVNTIATÆ, cùm plures annos quotidie animum confessione expiasset. Funus Ericus Rex suis humeris extulit. Cælum stellam legauit, quæ funus comitaretur. Miraris nobiles funeris curatores? Nobiliores anima habuit, Angelos. *Ex Surio.*

Vitam tuam quotidianâ discussione examina; attende diligenter, quantum proficias, vel quantum deficias: qualis sis in moribus, & qualis in affectibus: quàm similis sis Deo, vel quàm dissimilis, quàm propè vel quàm longè, non locorum intervallis, sed morum affectibus. S. Bern. l. Med. c. 5.

S. OTHO CONF. *23. Martij.*

ROmæ natus OTHO Palladi primam ætatem devovit. A Pallade deinde ad Martem transiit, utroque propitio. Nam & literis excultus, & armis præstans Lothario Imp. cùm hic Innocen-

tio

tio III. Pont. contra Pseudopontificem auxilium ferret, ita volente, veteri Majorum gloriæ Equitis etiam titulos adjecit. Nimirum nulla adæquè calcaria virtutem extimulant, uti aurea. Quòd tamen DEVS sub suis signis militare vellet OTHONEM, ostendit quæ mundus suis stipendia numeraret. Proin dum pro Alexandro III. Pont. contra Frid. Imp. arma gerit, speratque palmas & triumphos, captivus carcerem ab hoc aufert & vincula. Adest tamen D. Bernardus precibus vocatus, & dormientem ex hostium manibus non vano somnio educit. Squalor carceris & fames longa alium vultum OTHONI induerant, ut facilè omnes falleret. Liber ergo arma in se vertit, sibi bellū indixit. Locus castris metandis placuit Beneventum inter & Asculum. Sed & propugnaculum ingens extruxit cellam humilem: tela preces erant: vulnera ab hostili manu nulla, honestissima à suâ manu tulit. Ita sese subjugato, Arianensium quoque superstitionem aggressus expugnare, effecit, ut qui ad id tempus Iani bifrontis imaginem, quà publicis, quà privatis ædificijs præfigebant, Christiani Christum potiùs præ se ferrent, quàm Deos ridiculos. Iisdem imminentem ob scelera non modò ab Agarenis, sed Christianis etiam vastitatem, & ruinam prædixit; cui tamen ipse morte subduxit sese. *Ex Ferrar.*

Quæ nos agit vesania vitiorum? sitire absynthium, hujus mundi sequi naufragium, vitæ labentis pati infortunium; impiæ Tyrannidis ferre dominium, & non magis convolare ad Sanctorum felicitatem & ad Angelorum societatem? S. Bern. in Medit.

S. SIMON TRIDENTIN. M. 24. Martij.

ITerum hodie impietas odiis suis sanguine innocenti litavit, & cùm Christi non potuit ampliùs, Christiani certè sanguinem fudit crudelis. Tridentum tragœdiam spectavit. Egere Iudæi, & principem Christi personam SIMON sustinuit, puerulus vix dum menses viginti novem natus. Matres omnes Tridentinæ illacrymarunt. Porrò nomina præcipuorum carnificum sunt Moyses, Samuel, & Tobias, sancta nomina, sed improbissimi homines. Ex his Tobias, fortè lusitabundum ad ædes paternas SIMONEM, & blanditiis captum pullum in domũ Samuelis nequam vultur asportavit. Tum verò convolavit cum Moyse reliquum corvorum agmen: uvæ, poma, & id genus illecebræ primò objecta lacrymanti. Tum denudatum corpusculum & injectum, quod vagitum strangularet, collo strophium. Mox sceleris auctor Moyses è genis particulam carnis forficibus princeps aufert, inde alii atque alii succedunt. Idem in dextrâ tibiâ factitatum. Tum denique in formam Crucis extensa victima omnium stilis ac cultris præda cessit, & sanguis sitim cruentam restinctura cratere exceptus est. Horam carnificina durarat, cùm SIMON è manibus tortorũ in cælos evasit. Hodie meritò illi plaudit juventus, ut qui maximam patientem Christum tantillus nobis retulit. *Ex Ioan. Matth. Tiber.*

Sit tibi IESVS *semper in corde, & nunquam imago Crucifixi ab animo tuo recedat: hic tibi sit cibus & potus, dulcedo & consolatio tua, mel tuum, desiderium tuum; lectio tua & meditatio tua; vita & mors, & resurrectio tua.* S. Bern. in Form. Vit.

AN-

ANNVNTIATIO B.M.V. *25. Martij.*

HIc ille dies est, quo non tam VIRGINI, quàm mortalibus omnibus salutem Cælũ nuntiavit. Nam cùm homini consulere in humanâ imagine DEVS statuisset, eamque in rem jam olim præ omnibus sibi in matrem MARIAM legisset; ad illam legatum Gabrielem misit, qui postulata exponeret, & VIRGINIS Cælitum nomine assensum peteret. Fecit hic imperata, & lætissimum illud AVE lætus MARIÆ tulit, aliaque in laudẽ addidit, quæ Angelum imitantes homines meritò quotidie gaudemus iterare. Sed numquam pulchriùs illa erubuit, quàm ad tot laudes suas; mirante nimirum honorem suum modestiâ: quâ nemo unquam minùs agnoscit dotes suas: nemo minùs libenter extolli audit. Itaque aggressus timorem adimere beatus Nuntius, matrem fore vaticinatur DEI; inde nomen adjicit filii, sceptra item & regna (omnia æter. natura) promittit. *MARIA*, vel quòd quînam virgo paritura esset nesciret, vel quòd matet sine virgine esse nollet, longè magis hæsitare, & de pudore, quem DEO voverat, anxia, quî idfieri posset, rogare. Mox tamen, ut ille arcanum rei ordinem enarravit, ANCILLAM modestissimè se præfata annuit, & verbum illud expectatissimũ, FIAT, pronuntiavit. Tunc HOMO DEVS & DEVS HOMO potuit dici. Tunc VIRGO quod DEVS fecit, & unico verbo, quo hic orbem antè creavit, illa recreavit. *Ex S. Luca & Ioan.*

Inter gratias Virginis præcipuè redolebat Myrrha Castitatis & Thus Pietatis. Odor iste super omnia aromata, Dominum Majestatis de Excelsis attrahit & invitat, ut inclinet cælos & descendat. Guerric. s. 1. de Annunc.

S. LVD-

S. LVDGERVS EPISC. 26. Martij.

CÆlo priùs quàm lucem aſpiceret, charum eſſe LVDGERVM apparuit. Palus enim per cadentis matris latus egreſſus, cùm mortem illaturus utrique crederetur, obſtetricis inſtar fuit. Vix verba fingere blæſa, vix greſſum firmare ſcivit, cùm magnam in parvulo indolem ſtudia prodiderunt. Neque enim ille, ut amet ea ætas, ludicris delectari, ſed jam tum ſeria agere, & vel cortices in libros concinnare, vel lectitanti ſimilis aut ſcriptitanti aſſidere. Quare compellatus à nutrice, quî diem tranſegiſſet, vel libros, reſpondit, ſcribendo vel legendo ſcriptos. Iterum quo magiſtro uſus eſſet, rogatus, Deo, ſubjecit. Talem in familiaritatem ſuam Muſæ, & in ipſa adyta ſapientiæ admiſerunt, quam ut in alios effunderet, ad Friſones Saxoneſque contendit: Epiſcopus Monaſterii primus Cœnobium etiam Werdenſe extruxit, & cùm nemora denſa obſiſterent, ad hæc exſcindenda famulis ventis eſt uſus, qui noctu everſis latè arbuſtis, aream amplam ædificio pararunt, unâ tantùm arbore relictâ, quæ precantẽ LVDGERVM texerat. Illud etiam memorabile. Carolum M. cui imprimis charus erat, tertiò vocatus, dum preces, quas Canonicas dicimus, recitaret, neglexit adire, & appellatus eâ de re, reſpondit cum majore Principe ſibi colloquium fuiſſe. Atque hæc, quæ offenderet delicatiorem ætatem noſtram, libertas, chariorem etiam Carolo fecit, meruitque hic, dum aſtra, Alcuino doctore uſus, comtemplatur, novam ſtellam in cælo videre, LVDGERVM mortuum. *Ex Surio & Lippeloo.*

Verè breve eſt omnino tempus. Infelix proinde quò

in

in vita huius lubrico fidens perituram insumit operam, nec advertit, quoniam vapor est ad modicum parens, & vanitas vanitatum. S. Bern. in sent.

S. RVPERTVS EP. 27. *Martij.*

SAnguinem suum, quem ad Franciæ Reges Ducesque Hiberniæ referebat RVPERTVS, tum nobilem esse probavit, quando Vangionum Episcopus virgis servilem in modum per urbem cæsus, & in exilium est actus. Sed nobilissimo exuli dignum domicilium patuit, Bojaria. Huc evocatus in exilium inde superstitionem misit, & primus ferè Boiis patriam suam cælum ipse exul ostendit, regemque primò Theodonem, tum proceres, mox populum magno numero sacro fonte lustravit. Abhinc sedem & arcem sacrorum Iuvaviæ (quæ hodie Salisburgum est) posuit, mox Cœnobium hîc templumque D. Petro, alterum dein montibus, idque D. Maximiliano sacrum; velut præsidium sanctæ religionis imposuit, prodigiosis ignibus tunc nobile. Sub hæc in patriam magnis itineribus contendit, novasque auxiliares copias viros XII. adduxit, sui planè, ut aliud nihil dicam, simillimos. His adjuvantibus bellum sanctum, totam penè Bojariam Christo subegit, templaque velut propugnacula pietatis plurima passim extruxit. Inter hæc utique & pulcherrimum ornamentum patriæ, & firmissimum munimentum Ædes veteris Oetingæ numeratur, DEIPARÆ sacra; ut quando huic omnia se debere Boii fatentur, multum profectò etiam RVPERTO debeant, qui Regionis tutelam, eam VIRGINEM inquam, princeps conciliavit. Obiit anno DC. XXVIII. fati sui certus & diei. Parentare lacrimis

omnes

omnes Boii, sed Angeli cantu festivo visi: illi sordidati, hi candidati: ut nosses illos funeri, hos animi triumpho adesse. *Ex Surio.*

Ad omnem tentationem, ad omnem tribulationem, ad omnem denique cujusque modi necessitatem aperta est nobis urbs confugii; sinus Matris expansus est, parata sunt foramina petræ, patent viscera misericordiæ Dei nostri. S. Bern. serm. 7. Qui habit.

S. GVNTRAMVS C. 28. Martij.

QVi Reges salvam maiestatem, & regna sua volunt, rectè arces adificant, & propugnacula; sed rectiùs iidem aras struunt templaque, & ad stipendia optimos præsidiarios, egentes evocant. Inter hos meritò Regem GVNTRAMVM numeramus, pulcherrimum Galliæ lilium, & meritò in Marianum hortum transplantandum. Regias hic gazas omnes, vel in sinum pauperum, vel templorum adyta prodigus sparsit. Certavit verò cum GUNTRAMO DEUS, nunquam non victor, si de liberalitate cum homine certamen sit. Et forte fortunâ somno, ad quem à venatione fessum perstrepentis rivuli susurrus invitaverat, aliquantum indulgebat. Hîc qui pro dormiente vigilabat, armiger, vidit Dominum cum somno nescio quod animalculum proflare; ei cùm pontem ense regio fluxisset, aquas superavit, & proximo spelæo successit, paulò pòst viam eandem relegens ore denuò Regis se abdidit. Subinde hic evigilat, & somnium de reperto thesauro narrat. Sed & armiger subjicit, quæ vigilans somniaverat. Ergo in specum itur, & ingens auri vis eruitur, sed omnis iterum exlo, hoc est templis, & egenis transcribenda. Quo factum, ut sicam eorum, qui parricidas

cidas manus afferre regi vel epulo sacro accumbenti, vel ad matutinas preces eunti parabant, semper Numẽ excusserit prodideritque. Tam firma, ô Reges, munimenta templa sunt, tam fidi, si admittitis, corporum vestrorum custodes pauperum sunt cohors. *Ex Paul. Diac. & Greg. Turon.*

Vsura mundi centum ad unum: Deus unum accipit ad centum: & tamen homines cum Deo nolunt habere contractum. Sunt forsan de cautione soliciti? Quare? homo homini exiguæ chartulæ obligatione constringitur? Deus tot & tantis voluminibus cavet, & debitor non tenetur. S. Chrysserm. 25.

SS. ARMOGASTVS ET SATYRVS.

29. Martij.

AMbos Geiserici Arriani Regis furor afflixit, etsi SATYRVS regiæ domûs Procurator, ARMOGASTVS Comes esset. Et SATYRO quidem, ni ad perfidiam regis mores suos etiam ipse componeret, ob oculos ponebantur officii, bonorum, & liberorum spoliationes, magna semper apud aulicos momenta: ipsa adeò conjunx ultimæ sortis homini, & qui camelos agebat, ad ludibrium jam fuerat destinata. Sed facilè despicere hæc omnia poterat SATYRVS, qui oculos cælo defixerat. Illa expugnare ferreum poterant animum: supplex mariro conjunx & juncta matri liberorum cohors firmissima acies; structæ deinde ante pedes insidiæ, infans, inquam, abjectus, minimus ille, sed maximus apud patrem orator; confusæ denique omnium in unum lacrymæ gemitusque, potentissima apud domesticos tela. Perstitit tamen inconcussus SATYRVS, & objurgavit etiam intempestivam suorum pietatem, & quæ impium in DEVM esse

esse juberet. Ita ab officio dejectus omnibusque exutus in exilium nihil præter innocentiam extulit fidemque DEO servatam. Iam ARMOGASTVS cùm nervis tibiæ & frons totquerentur, nervo altero hos & fortiori (cruce) non semel rupit. E pedibus suspensus dormire poterat videri. Ad sabulum eruendum damnatus uirum in arenâ se præstitit. Bubus pascendis præfectus dignum hunc Martyre magistratum censuit esse. Mortuus quoque tumulari, tamen non nisi sub arbore voluit. Sed egesta sub hâc humus sarcophagum è marmore ostendit tam splendidum magnificumque, ut invidere tumulum pastori Reges potuerint. *Ex Vict. Vticen.*

Si paupertatem vix ferre possumus temporalem, in æternum fieri mendicus quis durabit? Cur ergo Christianus, cui militare est id quod vivit sæculo, non cogitat, ut pericula terrena otiis cælestibus consoletur? S. Pet. Chrys. serm. 54.

S. EVSTASIVS ABB. *29. Martij.*

COlumbani discipulus fuit EVSTASIVS, ejusq; in Luxovienſis Cœnobii præfecturâ successor. Pœnitentium dolori ita semper condoluit, ut prior ipse lacrimas daret, imò suis illorum proliceret lacrimas, optimam semper peccantibus medicinam. Etsi igitur lacrimis oculos suos corrumpere videretur, geminis tamen virginibus restituit amissos. Has inter Burgundophora fuit Chagnerici viri nobilis filia, & Deo jam olim desponsa; quæ cùm posteà, parente auctore, hominis thalamum cogitaret, vindicavit febris cogitatum adulterium, &, ut patri dolerent oculi, filiæ suos eripuit. At EVSTASIVS primò patrem facinus suum videre,

videre, tum filiam etiam diem fecit. jam inter eos, qui principes facem Christianæ legis in Boicam intulerunt, numeres EVSTASIVM licet. Et tulit ille operæ pretium suæ, non item Agrestinus, homo temerarius ac vafer, nihilque monachi præter nomen vestemque præ se ferens. Hic malus in eum diem discipulus, religionis tamen magisterium affectavit, & cùm minùs ex sententiâ cederet, instituit magistrum EVSTASIVM totumque Columbani gregem calumniis petere, eamque in rem socios cogere. Sed ex his aliis lupus, aliis fulmen, morbus aliis, ipsi Agrestino silentium securis imposuit à servulo impacta; cùm eum non multò antè accusatorem expertus EVSTASIVS, ad divinum tribunal vocasset. Secutus hic paulò pòst, prævisâ (quò minùs timeret) morte, rectiùs accusaturus Magister discipulum ingratum. *Ex Surio.*

O si velimus omnem mentis nostræ paralysin pervidere, animam nostram virtutibus destitutam jacere in vitiorum stratis videremus: luceret nobis quemadmodũ Christus & nostras quotidie maxias respicit voluntates, & ad salutaria nos remedia pertrahit & perurget invitos. S. Pet. Chrys. serm. 50.

S. MECHTILDIS V. *29. Martij.*

CEras alii avitas in MECHTILDE easque Principum & Imperatorum numerant; at nos virtutes, quas si non omnes enumerare poterimus, aliquas certè advocabimus. Et primò quidẽ, quod ferè amat in illustribus puellis fieri, in cunis desponsa videtur, sed nimirum Christo. Certè quinto ætatis anno è parentis in DEI abiit Parthenonem, qui Diessæ tunc fuit. Ab hominis thalamo quàm abhorruerit, inde æstimes, quòd omni lecto abstinuerit,

nuerit, carnem quàm oderit carnisque illecebras, inde, quod ab hâc semper, dum vixit, abstinuerit; sed nec vinum admiserit unquam, nisi Ratisponæ ex aquâ factum; si tamen id vinum fuit & non nectar potiùs, quod cælum inuitæ tertiò tunc miscuit. Iam virginē adultam illam, sed elinguem, & ab orco obsessam unâ operâ & linguæ vinculis & obsidione tam gravi liberavit. Plura alia mira, quæ vel cùm Antistita esset Edelstettæ in Suevia, vel Diessæ (nam huc sub vitæ finem rediit) à morte ipsius sunt prodita, quòd morbos reduces non silentibus minaretur. Crpilli demortuæ fulmina exarmarunt. Pagum Diengensem cùm dotem monasterio impetrasset, partem redituum devovit sanctioribus panibus pinsendis, qui sacrificantium usui cederent. Atque hoc est credo, cur ultimùm ægrotanti solatia è cælo tulit VIRGO MAGNA, & cibum divinum Angeli ministrârunt, quando nec epulum, nec epuli spectacula, nec structores, nec convivæ nobiliores potuerunt esse. *Ex tom. 4. ant lect. Canisii.*

Confitere peccatum, ut Christi possis venire ad mensam, ut sit tibi panis Christus, & panis ipse frangatur in tuorum veniam peccatorum: ut fiat tibi poculum Christus, qui in tuorum delictorum remissionem funditur. Agnosce te peccatorem, ut tecum prandeat Christus. S. Pet. Chrys. serm. 30.

S. REGVLVS EPISC. *30. Martij.*

ITer in Galliâs D. Dionysio cum gemino comite instituenti tertius comes REGVLVS accessit, non infelicibus auspiciis. Etenim cùm illi sanguine suo sterile etiamnum solum rigassent, inter divina REGVLVS ejus rei nuntias ternas columbas habuit,

habuit, quæ singulæ singulorum Martyrum nomina in schedâ ferebant descripta. His ille auspiciis fretus bellum omni superstitioni indixit, templa passim Deorum evertit, DEO posuit. Cùm ex humano hospitio Stygis incolam exigeret, voluit hic in mulum REGVLI migrare. Atquò virtutem crucis vel ab hoc magistro docerentur nostri hæritici, mulus pede priore in pulvere crucem scripsit, itaque longè hostem proscripsit. Divus verò, qui aditum hunc orco negavit, exitum è carceribus Christianis facilè indulsit. Nam cùm permulti inter vincula agerent, REGVLVS scipione clavis vicem usus, ostium pulsavit, aperuit, vinctos omnes dimisit; cumque urbi Præfectus unam pro omnibus vicariam victimam REGVLVM morti destinasset, in somnis Dionysius adfuit, mortemque, quam REGVLO parabat, ipsi judici intentavit. Illud simul lepidum, simul mirandum. Ad concionem dicebat; sed dicentem garrula animalia ranæ sæpè sæpiùs interpellabant. Imperavit REGULYS silentium immorigeris, & ecce continuò tacitæ audiverunt declamantem. Dixisses tunc illas in homines iterum, hodie verò homines in ranas iterum abiisse. *Ex Petro de Nat.*

Si amor Dei tenere te non potest, saltem teneat & arceat timor Iudicii, metus gehennæ, laquei mortis, dolores inferni, ignis urens, vermis corrodens; sulphur fœtens, tartarea & omnia mala. S. Ber. de Int. dom. c. 63.

S. BALBINA V. *31. Martij.*

PVellis aliis sponsum forma, BALBINÆ deformitas conciliavit. Id in hunc modum accidit. Ad miraculum primò formosa fuit, obque id parenti Quirino Tribuno unicè chara. Sed quia hîc Alexan-

Alexandrum Pont. itemque Hermetem Præfectum ob fidem in vinculis habebat, Numen vindicare impietatem patris in filiâ (oculo parentis) statuit, colloque virginis ingens onus, & quod omnem pulchritudinem extingueret, strumam appendit. Cum hâc dote cum nulli jam placeret BALBINAM ducere, & parens desperandum sibi de nuptijs filiæ videret, Alexandrum in vinculis accessit, promisitque, si strumam filiæ collo pelleret, superstitionem se cum hâc animo pulsurum. Facilè utrimque convenit. Vix admovit Alexander filiæ vincula sua, quæ Quirinus injecerat, cùm illa strumam, uterque superstitionem posuit. Itaque jam nuptiæ splendidè parabantur. Sed puer elegantissimus adstitit virgini, face armatus. Is sive Amor sive Hymenæus sanctior facilè melioris Sponsi amore accendit, IESVque ut nuberet, induxit. Interea creberrima oscula salutis auctoribus vinculis Alexandri fixit. Idem præstitit monita ab Alexandro D. Petri vinculis. Mortui deinde pro Christo & Alexander & pater; virgo longius supervixit, utriusque heres virtutis. *Ex Ferrario.*

Sit suavis & dulcis affectui tuo Dominus IESVS *contra malè utique dulces vitæ carnalis illecebras, & vincat dulcedo dulcedinem quemadmodũ clavus clavum expellit. Sit etiam fortis & constans amor tuus, nec cedens terroribus, nec succumbens laboribus.* S. Bern. serm. 20. in Cant.

APRI-

APRILIS.

S. WALERICVS AB. 5. April.

IMaginem Davidis in WALERICO agnoscesnam & hic puer pastoritiam exercuit, & oris testudine totum Psalterium canere nullo didicit magistro, dignus & ipse, qui è caulâ in aulam,

vel

vel aulâ dignius Cœnobium assumeretur, ubi nullam Saulis lanceam timeret. Tantum apud Deum potuit, ut plantaria colenti nulla unquam eruca sata & brassicas læderet; neque vermiculos solùm, sed aves etiam ita obsequentes habuit, ut ex manu ejus pranderent cœnarentque. Rigente brumâ ædes Sacerdotis foco fovendus subierat, quem alijs, quàm veller, calere ignibus sensit. Sacerdos enim & loci Præfectus unà tum fortè prandentes, Venerem prætextatis verbis nominare ausi, cor WALERICI dolore exussêre. Abeunte Divo, mox Dei vindicta subiit: Sacerdos oculis captus est, Præfectus lentâ fœdâque morte contabuit, longas ambo linguæ lascivæ pœnas daturi. Eâ sub arbore tumulari denique WALERICVS voluit, sub quâ Deo supplicare vivus consuêsset, ratus benè ibi corpus quiescere, ubi benè vixisset. Et verò cubare se molliter manifestè ostendit; ne in Aram quidem à sancto Bernardo invitatus migrare sustinuit. *Ex Surio.*

Facessat ab ore Militis Christi omnis vani rumoris ineptia, & lingua, quæ immaculati Agni, imò summi Verbi rubet sanguine, dedignetur otiosi sermonis sese fœcibus inquinare. S.P.Damian. l. 6. Ep. 26.

S. FRANCISCVS DE PAVLA.
2. Aprilis.

FRANCISCVS DE PAVLA decimo tertio ætatis anno, à parentibus ex voto sancto Francisco consecratus, monente Deo, novam Religionis familiam Minimorum nuncupandam condidit. Piorum ope ædiculâ sacram molientem sanctus Franciscus monuit, ut angustiis illis prolatis, ampliorem

rem faceret: impensas causantem fidere Deo jussit; muris ergo dejectis, mox ab homine copioso magnam vim auri in opus accepit. Cùm virtutibus omnibus abundaret, ardebat tamen charitate maximè, quæ ad illum cælo defluxit globo igneo inscripta, ejus tessera futura & Ordinis insigne. Ea flamma cùm totum hominem corripuisset, nihil mirum est, ardentes deinde titiones impunè tractasse, subiisse caminos, cibos quin adeò absque foco solâ Charitatis flammâ percoxisse: sed animos hominum eodem incendio ambussit, & extremis odiis dissidentes non alio ferrumine colligavit, artificiosus in miracula sancti Amoris. Vt cum fratribus duobus pomiferæ arboris causâ inimicitias inter se alentibus, arborem dissilire mediam jussit, neuter ut uno pomo esset ditior; vel cum pauperum caussam apud Regem acturus, numum aureum inter digitos diffregit, ex quo cùm sanguis copiosè manaret, inopum eum esse dixit, qui acerbis exactionibus exigerentur. Hâc denique virtute ad cælum subvectus est anno M.D.VII. cândem fiduciâ aërem transvolans, quâ olim mare pallio suo instratum enavigavit. *Ex vitâ.*

Quàm pulchrum est, quàm decorum, vulnus à Charitate accipere. Alius jaculum carnei amoris accepit, alius terreno cupidine vulneratus est; tu nudâ pectus tuum, & præbe te jaculo formoso: siquidem DEVS *sagittarius est.* Orig. hom. 2. in Cant.

S. GENOFEFA PALATINA. 2. *Aprilis.*

GENOFEFA Brabantiæ Ducis F. Sifridi Comitis Palatini conjux, post votum DEIPARÆ factum filium enixa est, id temporis Sifrido in Syriâ agente. Interea Golo, qui pro Duca Reipub. administrabat,

ministrabat, cùm pudicitiam sæpè sæpiùs GENOVEFÆ necquicquam tentasset, ut scelus scelere tegeret, apud reducem Principem in suspicionem eam adduxit, ac si alieno ex toro filium sustulisset. Maritus continuò crimen cum matre & puero aquis jubet margi. Sed mitiores domino famuli, cùm in silvas utrumque exposuissent, domi se imperata peregisse adsimularunt. Nec defuit etiam inter silvas afflictis miserorum MATER, sed cervam misit, quæ statâ horâ quotidie infanti ubera præberet. Annus agebatur orbis restaurati DCCI. exilii GENOVEFÆ V. cùm Sifridus, dum feras quærit in homines offendit, in iis conjugem & natum, in utroque crimen suum agnoscit, VIRGINI verò SOSPITATRICI id loci templum struit: ut si ejus beneficia urbes taceant, vel silvæ loquantur. *Ex Molano.*

In quacunque hominum versaris frequentiâ, cave alienæ conversationis esse aut curiosus explorator, aut temerarius judex: & si actum quid deprehendes, nec sic judices proximum, magis autem excusa. Bern. de duod. grad. Hum.

S. MVSA VIRGO. 2. Aprilis.

ERat MVSA virgo Romana, rarum, at brevi teneræ ætatis miraculum, cujus lecto nomine, cave citharam choróve cogites; nullæ occurrant Pierides; vitæ severitatem, verborum moderationem, animi recessum disce. Quiescenti olim Deipara, denso virginum sacrarum agmine cincta, se obtulit; omnibus in vultu nitor solis, in veste candor nivis. Et Regina quidem eam affata: Comites, inquit, meas dote virginitatis filij mei connubium

nubium promeritas vides? augebis tu numerum, si moribus matronam potiùs quàm puellam præstiteris, & infantiæ senilem miscueris temperationem. Nihil, quo pares leviter exultant, amabis. Religioni risum, jocum sceleri duces. Ad honesta oculis, ad interrogata verbis. Ad necessaria manum, ad jussa gradum movebis. Sic efficiam ut trigesimo die voti compos fias. Sub hæc ita mutata est MVSA, ut solicito parentum oculo non indigeret, ex quâ tot gravitatis peti argumenta poterant. Itaque interrogare subiit novi moris causam: quam filia nocturni visi commemoratione attonitis indicavit. Quinto inde ac vicesimo die febri corripitur: trigesimo Deiparâ MVSAM evocante, illa gestiens iterat, *Ecce Domina venio*, & cum voce hinc abiit; vobis quoque, qui MVSAS colitis, Ducem præbitura se, monituraque cælum ambientibus morû levitatem oneri esse. *Ex l. 4. Dial. S. Greg.*

Vt Deum contempleris factus es; non ut humi irrepat vita tua; non ut pecudum ritu voluptate perfruaris: veriùs ut ad normam & institutum cælestis vitæ tuam ipsius componas. S. Basil. hom. 11. in Hexem.

S. RICHARDVS EP. *3. Aprilis.*

RICHARDVS natione Anglus fratris inopiam servilibus ministeriis voluntate susceptis, levavit, eidemque paternâ hæreditate, pactoque nobilis & opulentæ virginis matrimonio cessit. Dum litteris navaret operam, nullo certo vivendi præsidio, communi cum Sodalibus duobus pallio, vicissim scholas aditurus utebatur. In Episcopatûs fastigium evectus, cum honore, ut assolet, non mutavit morem, paupertatem à se fugiente velut

elapsam bonam fortunam insecutus: aureis quippe argenteisque vasis in pauperum annonam expensis, præstare dictitabat, fictilibus, more parentis, cœnare, quàm Christum egenorum turbâ repræsentatum esurire. Vno pane mille homines saturavit, Deo voluntati benefaciendi facultatem suggerente. Aliquot suarum domorum incendium restrictæ ad largiendum manus vindictam est interpretatus; & quos multi convicio à se manuque rejiciunt inopes, tanquam accepturus, non daturus beneficium, ad petendum blando affatu excitabat: cujus facti rationem postulatus, illud ex divinis literis protulit: *Domine prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis.* Sub mortem notum Deiparæ cultoribus carmen à Sacerdotibus lectulo adstantibus iterari voluit:

Maria mater gratiæ, Mater misericordiæ, Tu nos ab hoste protege, Et horâ mortis suscipe.

Immortuus est sacræ crucis complexibus ad annum M. CC. XLV. *Ex Surio.*

Dic mihi, ubi nunc amatores mundi, qui ante pauca tempora nobiscum erant? quid ex eis remansit, nisi cineres & vermes? Attende quid sunt, quid fuerunt? homines fuerunt, sicut tu, comederunt, biberunt, riserunt & in puncto ad inferna descenderunt. Bern. l. Med. c. 2.

S. IOSEPHVS POETA C.

3. April.

IOSEPHVS ævi sui Poëta clarissimus Thessalonicæ & Byzantii vitam egit, qualem agere Musæ amant, à mundi turbis semotam. Parnassus ei cella, lectus terra: cibus panis, potus aqua fuit nam hâc, & non mero fluere Hippocrenen noverat.

Hîc

Hîc ille sacrorum vatum monumenta lectitare, in vota non vana Poëtarum nomina, Sed Numen vocare, atque ita demum pleno ore Cælites canere. Porrò in D. Bartholomæi laudes iturus, cùm evocare omnes ex Helicone Musas gestiret, meditabundo ipse Divus adesse, & libro pectori admoto benè precari visus est. Non è Parnasso, sed cælo hoc fuit somnium. Nam deinceps versus IOSEPHVS non fecit, sed fudit, ut qui exciperent, jam olim ad omnes ungues examinatos, nunc è memoriâ tantùm promi autumarent. Itaque Imperatoribus etiam gratus, non potuit tamen, quin in exilium secundò pelleretur. Sed quia caussam habebat cum DEO communem, etiam hîc Poetarum ingeniosissimum vicit, locoque ac muneri suo semper restitutus, demum immortali laureâ donandus ad Mecænates suos abivit Superos. Hos omnes, quos quidem versu laudavit, ad exequias Poëtæ sui confluxisse, S. Theodorus ab iis ipsis rediens cuidam ad tumbam suam supplici narravit. Tantum refert, scire quos laudes. Nunc dum non laudanda in mundo laudant Poëtæ, quod pretium ferunt, nisi ut splendidè diu mentientibus mundus splendidiùs mentiatur, & post multas fabulas ultima & longissima fabula ipsimet fiant? *Ex Menæis.*

Sicut ignis in lignis viridibus suffocatur, ita sapientia in adolescentiâ tentationibus & libidine impedita non explicat suum fulgorem, nisi labore, & studio, & oratione incentiva juventutis repellantur. S. Hier. ad Nep.

S. IOSEPHVS-HERMANNVS C.
4. *Aprilis.*

HERMANNVS septem annorum puerulus cœpit inter ultimam rerum omnium inopiam Musas, sed præ Musis impensè MARIAM colere. Eam cùm in templi odeo ludentem cum FILIOLO & D. Ioanne vidisset, dextrâ VIRGINIS in societatem accitus, homo Superis colluſit: puto ut cælum ostenderet, quis maximè ludus studiosum adolescentem deceret. A ludo saxum monstravit PATRONA: unde quoties egeret, nummos promeret. Ita Mecænate cælo usus, simul annum XIII. fuit ingressus, mundo est egressus, & candidum Præmonstrati Ordinis habitum Steinfeldiæ suscepit; ratus longum cæli iter adolescentiæ maturè ineundum esse. Inter religiosæ vitæ studia tam amor in HERMANNO MARIÆ, quàm HERMANNI in MARIA crevit, ut eum primum amantissimo IOSEPHI nomine donaret, tum deinde in Sponsum deligeret, dotemque in manus omnes cæli devitias FILIVM daret. Ægritudines illius complures suâ manu absterſit. Tristiorem, quòd munijs alijs distractus precibus vacare non posset, monuit, plus apud Superos solicita in alios studia quàm quieta inter preces suspiria mereri. Quoties genii supplex MARIÆ nomen venerabatur, toties omnibus perfundi sibi odoribus visus est. Cælo hiemante litantis manus, ne à frigore offenderentur, IESVS & MARIA fovebant, duo utique calidissima sidera. Corpusculum mortui ut supra terram semper, ita etiam sub terrâ diu integrum misit; an quia odoribus, quos memoravimus, illud condivit? *Ex Surio.*

Ecce

Ecce parvulus in medio statuitur: studeamus effici, sicut parvulus iste: discamus ab eo, quia mitis est & humilis corde: ne magnus videlicet Deus sine caussa sit factus homo parvus, ne gratis mortuus, ne in vacuum crucifixus. S. Bern. serm. 3. sup. Missus.

S. THEODVLVS & AGATHOPVS MM. 4. Aprilis.

NEmo vel citò vel serò nimis cæli viam ingreditur, si quidem ingreditur. Iuvenis ætate THEODVLVS, senex AGATHOPVS, parili tamen cursu per Martyrum stadium cucurrerunt, anno à Christi ortu quarto supra trecentesimum. Et THEODVLVS quidem ante cursum, bravium (certè arrham bravii) scribitur è cœlo annulum accepisse, qui artificis cæli manum crebris miraculis, quibus omnes passim morbos pellebat, laudavit. Porrò cùm intra carceres ambo adhuc consisterent, in somnis ab ipso Numine sunt animati, ipsi verò ad fidem exemplo suo adductos alios animarunt. Postridie ad virtutis theatrum (tribunal tyranni) tracti in ruborem hunc, in lassitudinem tortores dederunt. Eâ, quæ secuta est, nocte, iterum carceribus clausi, idem uterque in somnis somnium viderunt. Naufragium sibi facere videbantur, sed auspicatum illud, & nimiùm fortunatum: quòd cæteris quidem, quorum longè plurimi erant, fluctu hausti, ipsi nescio in quem montem cælo contiguum evasissent, candidus ibi vestibus ornati. Somnium hoc dies explicuit. In mare cum saxis appendicibus abjecti ipsissimum Olympum subierunt. THEODVLVS deinde multâ luce candidus, inde ad suos revisit, quòd

testamentum facere esset oblitus. Dixit ergo heredes omnium pauperes, & te quoque inter hujus testamenti executores hodie cupit habere. *Ex Metaphr. apud Surium.*

Navicula Christi nunc tollitur ad cælum, nunc in trepidationum ima descendit: nunc Christi regitur viribus, nunc formidine jactatur: nunc operitur fluctibus passionum, nunc confessionum remigijs enatat. Sed nos iterum atq; iterum clamemus Domine salva nos; Perimus. S. Chrysol. serm. 20.

S. VINCENTIVS C. 5. Aprilis.

SAnctus VINCENTIVS antiquâ Ferreriorum familiâ in Hispaniâ natus, primis statim annis documenta edidit Magisterii pietatis, quod vir exercuit, jam puer inter pueros Magnus Orator. Ea initia egregiâ indole ac literarum eximio profectu fecit auctiora, omnem libertatem pertæsus, quæ levitatem oleret. Ingressus S. Dominici familiam, & Christi aspectu, morbo levatus, ejus imperio populos ad pœnitentiam evocare instituit, tam strenuè quidem, ut satis constet Iudæorum viginti quinq; millia, totidem ferè Saracenorum, Christo ejus operâ conciliatâ; Christianorum centum viginti millia eidem reconciliata: publicis flagitiis infamium quadraginta millia ad innocentiam reducta. Ardorem dicentis inde intelligas, quòd capitalia ausos cùm ad furcam comitaretur, oratione primùm effervescere, mox colliquescere, denique in cinerem exarescere coëgerit felicissimo supplicio amoris extinctos. Tot spoliis Orco abactis triumphantem mirum non est, si Styx odit, & spoliare castitatis gemmâ contendit, quantum-

vis

vir irrito conatu, quòd in Magnæ Matris tutelâ esset, quæ suo pugili adstitit, & victorem rude donavit, in nos quoque exemplum repetitura, si cum VINCENTIO vincere vellemus. Acta olim furiis mater, ac proli suæ iniqua infantem in multas partes secuerat: has collectas vir sanctus integritati vitæque restituit, post dæmonem etiam de morte triumphans, quæ proinde obstruere viam huic sideri non potuit, quo minus ad cælum anno M. CD. XVIII. ferretur. *Ex Sur.*

Ad evitandas diabolicæ pugnæ molestias valenter assurgemus, si necessitatis ultimæ periculum providè pertractemus: nam si repentinus ille atque terribilis adventus Christi perpēditur, quid erit in mundo, ubi mēs humana delectetur? S. P. Dam. l. 1. ep. 19

S. IRENE. V. M. 5. *Aprilis.*

IRENE S. Anastasiæ famulabatur, conditione, non item virtutibus Heræ impar. Vnà cum duabus sororibus ad tribunal rapta est immitis Dulcitii, quodque magis timendum fuit, etiam lascivi. Profuit innocentibus, quòd amor in furorem abiit, qui Dulcitium ad dissuaviandas ollas impulit, quarum fuligine deformatus cæcus amator, bacchatusque per urbem populo ludos præbuit. Sed neque cùm denudari virgines mandasset, vestes corporibus eripi ullâ vi potuêre; pugnante pro iis, & togas retinente mordicus pudore. Fornace deinde (Babylonicam dixisses) conclusæ IRENES sorores, inter flammarum blanditias veriùs quàm tormenta, mortem somni similem, illæsis corporibus, oppetierunt. IRENE verò ardentiores etiam ignes evasit; in lupanar quippe Veneris for-

nacem per vim intrusa, ab Angelis sub militari habitu latentibus, illibatâ virginitate, inde educta est, & in montem ablata, extra teli quidem Cupidinis jactum, non æquè tamen furentis adhuc Dulcitii posita; ab hoc enim celeriter insequente, eminus sagittâ transfixa est volens lubensque, & amorem suum Numini saucio pectore testatura, mox in ejus complexum à cælestibus Paranymphis domum, id est cælum, deducta; anno salutis CCC. IV. *Ex Actis S. Anastasiæ.*

Mox ut germinare inceperint fœdæ cogitationes, compunctionis gladio interimat ipsas, qui cordis sui IESVM *cupit habere possessorem, virilem super se adhibeat custodiam, quâ nec seducatur nec alliciatur.* S. Laur. Iust. de Cast. Conn. c. 33.

S. GVILIELMVS C. *6. Aprilis.*

GVILIELMVS domi nobilis, Hugoni Abbati, apud Parisienses, à parentibus ad omnem pietatem informandus traditus est. Nec abhorrebat à disciplinâ pius animus, quâ comite feliciter in literis progressus, facilè superabat æmulos, quibus ob morum integritatem fastidio fuerat. Patebat multorum invidiæ, quam ille æquo animo perferens, nihil alienum à virtute patrabat, quæ sedem firmam in pectore ipsius jam fixisset. Dubius quo vitæ genere virtutis studia decurreret, monente tandem severiùs Odone abbate, & objectâ Christi crucifixi in vitreâ fenestrâ depicti specie, pectori ejus faces subdente, in religiosam se familiam recepit, in quâ cælestibus promissis accensus, ita probavit aliis, ut Roschildensibus præficeretur Abbas. Et quia pii omnes adversis exer-

exercentur, nequaquam ab iis vir sanctus eximius fuit, cæli nihilominùs deliciis sustentatus. Graviùs decumbenti S. Genovefa virgo solamen & morbo medicinam attulit. Morituro denique Reparator noster, Sanctis comitatus, conspicuum se fecit, scilicet ne mortis larvâ terreretur. Cælum Anno M.CC.II. subituro paratum solium ejus discipulus vidit, coronamque, rarum opus & Angelorum manibus elaboratũ; sed gemmas GVILIELMVS suppeditavit, virtutes suas, quarum nos nomina fortasse scimus, & subinde de pretio disputamus, sed subterfugimus patientiæ scalpellum, sine quo nulla gemma cælatur. *Ex Surio.*

Christus sit confabulator tuus: Christus sit contubernalis tuus & conviva; imò Christus ipse sit tuæ deliciæ, ipse quotidianæ refectionis epulum, ipse tibi sit intimæ dulcedinis alimentum. S. Pet. Dam. l. 7. Ep. 6.

S. CALLIOPIVS MART. 7. *Aprilis.*

CALLIOPIVS eximiâ sanctitate juvenis ad agenda Liberalia ab impiis invitatus, liberè abnuit, nefas esse Christianis dictitans, insanire cum ratione. Præfectus urbis Maximus extrema primùm comminatus, cùm nihil objectis terroribus profeciſſet, versus ad blanditias, velut in dotem invitamentumq; sceleris filiæ matrimonium promisit. Eam conditionem generosiùs etiam respuentem plumbatis contundi nervisque crudis fœdè laceratum, in rotam jubet innecti, curvaturâ cultris obarmatâ, rogoq; juxtà validè flammante. Vtriusque tamen metum discussit Angelus, qui & ignem oppressit, & rotæ volubilitatem conversionesque stitit. Theoclia mater, audito filii casu, in

carcerem ad filium penetrat, vulnera obligat, gratisque vocibus prædicat, quòd Martyrē peperisset. Noctu inter precandum cælesti voce confirmantur. Damnato denique ad crucem CALLIOPIO, mater pretio lictores obstrinxit, ut situ inverso statuerent crucem. Mira feminæ virtus in comparationē Machabææ vocanda. Ad supplicium velut triumphantem prosequitur, in cruce tanquam solio filium spectatura. Pendentem cælestis nuncius ad æternitatis gloriam evocavit: mater amplexu stringens exanimum, pignus præmissum ad Superos filium è vestigio est insecuta. *Ex Metaphr. & Baron. in Not.*

Perpende & invicem confer tribulationem & gloriam; momentaneum & æternum; leve & pondus; gaude & exulta, quia quod tribulationis sustinens, momentaneum est, quod gloriæ præstolaris, æternum est; leve est, quod toleras, pondus, quod exspectas. S. Petr. Dam. l. 8. ep. 6.

S. AIBERTVS C. 7. Aprilis.

AIBERTVS statis à puero precationibus somnum distinguebat. Terram, originis memor, frequenter osculabatur: finemque respiciens, modico alimento moriturus utebatur. Cùm vitam S. Theobaldi Poëticis vinctam numeris à vano homine demisisset altius in pectus, in loca primùm sola recessit: Aquilæ deinde specie cucullum sibi offerentis excitatus, ad Monasticen se vocari intellexit; demum in solitudinem redijt finemque arctioris vitæ initiis æquavit. Ibi cùm, aditu aquarum eluvionibus obsesso, vitæ necessariis arceretur, Deipara virginum choro cincta buccam

ceam panis in os AIBERTI indidit, quâ exindecibi inopiam annis duobus & viginti, duobus minùs bibendi desiderium sustentavit. Cilicio corpus, imò innocentiam tegebat; neque enim castitas tutiùs habet involucrum. Centies quotidie procumbens, verba divinæ ad Deiparam legationis iterabat. Scamno solóve somnum excipiebat, ingratum naturæ exactorem & pretiosi temporis furem mulctandum, non mulcendum existimans. Multos à devio in semitam virtutis, histrionem adeò, cujus quondam odæ mutandi statûs occasionem præbuerant, revocavit; facilis audiendis pœnitentium criminibus, plusque patris quàm judicis adferens ad tribunal. Vitâ ad hunc modum in annum quinquagesimum prolatâ, rebus humanis eximitur anno M. C. XXIV. & nunc quoque non nisi uno cibo pascitur, ASPECTV DEI. *Ex Sur. & Lippel.*

Inter pressuras & ærumnas ad illum semper oculos erige, qui te paratus est, post flagella, dulcedinis suæ gremio confovere; qui te post turbines & procellas in supernæ quietis amœnitate constituet, & ab oculis tuis lacrymas linteo consolationis absterget. S. Dam. l. 8. ep. 6.

S. WICTERPVS EPISC. 8. *Aprilis*

DE WICTERPO Gallia contendit & Bojaria. sed cælum pridem litem diremet, cùm sibi illum vindicavit verior patria. Pontifex Augustæ, fundum, quem ad Iulias fauces habebat, Eptaticum, DD. VIRGINI & Laurentio donavit, locumque eum velut ad sanctiores ferias Tusculum habuit, frustra Henrico Antistite etiam mortuum

inde

inde auferre adnitente, eũ vel MARIA WICTERPVM suum nollet dimittere, vel WICTERPVS à MARIA suâ nollet recedere. Templum quoque D. Afræ, quæ inter Hungarorum populationes alteras penè flammas passa est, è cineribus in pristinum splendorem erexit. Vos qui sacra manibus tractatis, unum audite & exhorrescite. D. Herlucæ virgini à morte tam fuit familiaris, ut quoties ferè ad epulum sacrum iret, comes iret aut dux WICTERPVS. Fortè solam Herluca se credidit inter preces. Sed sola non fuit. Adfuit cum WICTERPO CHRISTVS, triste oculo amantis spectaculum & verbo ipsissima Pilati scena. Nihil hic, tantùm lacrimæ & gemitus loquebantur, & nimirum tot ora quot vulnera clamabant. Illud etiam WICTERPVS ad Herlucã addidit: *Ad hanc formam Sponsi expalleſcis soror?* illa; *emorior.* Ille iterum: *Cupis ab oculis theatrum crudelitatis hoc amotum?* Illa iterum: *ah! percupio.* Ergo, subjicit WICTERPVS, oculos nega Richardo sacrificanti, cujus impuritas carnifex est sponsi tui. Audiit, abstinuit ab impuri sacris, idemque ut vulgus faceret, auctor fuit. O ætas nostra! ô sacra! ô Sacerdotes! eja dicite; oculos hominum à vobis si abducunt Superi, quibus ipsi vos aspicient, nisi iratis? *Ex Bav. S.*

Si non solùm anima, sed & corpus nostrum templum est Spiritûs S. quomodo is, cui prohibetur carnale commercium, non violat templum Dei, dum semetipsum petulanti luxuriæ prostibulum constituit, Spiritum S. in quo signatus fuerat abjicit, spiritum libidinis in se introducit? S. P. Damian. l. 4. Ep. 3.

S. MA-

S. MARIA ÆGYPTIACA. 9. Aprilis.

AVdite omnes apud divinum tribunal rei. Patronam si MATREM Iudicis habetis, causſam peractam habetis. Certè causſâ laboravit illa MARIA, cui nomen Ægyptus dedit, & tamen hâc non cecidit, ubi melior MARIA peroravit. Quid enim? nominis illa sui oblita, ut voluptati litaret, pudorem non venalem, sed gratis omnium libidini exposuit: quin festo Exaltatæ Crucis die, cùm Hierosolymam Orbis confluueret, ausa est velle ibi infanda Veneris sacra publicare. Sed molientem ter pedem impurum templo inferre, ter repulit vis arcana. Quid MARIA? ad MARIAM? abit. quid agis misera? Veneri patrocinari uis Virginem? O quid apud MATREM non possunt lacrimæ? quid non lac MATRIS apud sanguinem potest FILII? orat illa; exorat iste: absolvit Iudex admissam, quam absentem damnaverat. Sed audite pœnitentem, qui peccantem inspicitis. VI. annis supra XL. eluit lacrimis feras inter, quidquid inter homines peccaverat, semper oppugnata ab Orco, semper victrix, VIRGINIS auxilio, nulli hominum nisi Zosimo visa. Is divino ductu ad eam venit, & vitæ seriem, quam dedimus, audivit; cum sacro deinepulo revisit, quod ut caperet MARIA, per Iordanem sicco vestigio advolavit. Ita puram cùm undæ jam probassent, secundò redux defunctam in arena offendit: anxio verò de sepultura leo supervenit, & fossam unguibus dedit, æternum non tam pœnitentis, quàm miserantis MARIÆ monumentum. *Ex vit. PP.*

Si criminum immanitate turbatus, si conscientiæ fœditate confusus, si judicij horrore perterritus, si

bara-

baratho desperationis absorptus es, Mariam cogita, Mariam invoca: non recedat à corde, non recedat ab ore. S. Bern. serm. sup. Missus,

S. MACARIVS PATRIARCHA.

20. April.

MACARIVS Armenus Patriarcha Antiochenam sedes beavit, sed multò magis paupere, quos unos ille domini Palatinos, foris anteambulones habuit. Ob id, & quæ jam tunc patrabat mira, ne in ore omnium esset, omnium oculos fugit, &, sub quo lateret ignobilis, sepulchrũ Christi petiit. Sed Saracenorum scelere ad ipsa ossa usque lacera virtus -, & tribus clavis pavimento affixa, pressaque pectus ignito saxo, ut ferè solet, se ipsa prodidit: prodidere Angeli in auxilium missi, ipsique jam hostes MACARIVM, & quod caput est, in MACARIO DEVM agnoverunt. Interea parentes suum esse dedecus arbitrati, orbam filii insulam filiumque exulem videre, mittunt, qui aut verbis, aut vi adducant. Et jam parabant hanc illi. Sed cælo pugnante capi oculis manibusque, quas ad facinus extenderant, MACARIO se dediderunt. Hic cruce, quæ illi scipionis loco serviebat, oculos & manus reddidit, itaque expeditus exul orbem deinde peterravit, Bojariæ quoque hospes, demum Gandavum in Flandriam pervenit, relictis ubique symbolæ loco ingentibus miraculis, quæ unico suo scipione dedit cruce insignito. Flandriam cùm diriſſima lues popularetur, sese cum gemino socio vicariam urbis victimam morti objecit, A morte geminum circulũ cæli ostenderunt & crucem in altero, ut sciremus, quò crux scipio illum abduxisset. Sed nùmne MARIAM

Amavit?

amavit? Non nisi in cryptâ eidem dicatâ sepeliri voluit. Et verò ubi molliùs ossa nostra jacerent, quàm in sinu MARIÆ? *Ex Sur. & Rav. S.*

Bonum mihi Domine tribulari, dummodo ipse sit mecum, quàm regnare sine te, opulari sine te, sine te gloriari. Bonum in tribulatione magis amplecti te, in camino habere te mecum, quàm esse sine te vel in cælo. S. Bern. serm. 17. Qui habit.

S. STANISLAVS EP. M. *11. Aprilis.*

IVstitia præsides multos habet, Patronos paucos. STANISLAVS adeò Cracovienſis Antistes mortuum citare testem coactus est, ne optimâ causâ caderet. Prædium à Petro viro nobili emptum, fraude amicorum ejusdem propè perdiderat, nisi illum ipsum Petrum, triennio antè defunctum, ad Iudices redivivum adduxisset, quem nemo vel intestabilem ausus est dicere, vel refutare. Vitiorum severus vindex semper audiit, ignarus regulam flectere, seu pauperum tabernas, seu regum palatia metiretur. In omnem peccandi licentiam Boleslaus Rex proruerat, quem nequicquam admonitum STANISLAVS piorum tribu movit. Non erat Rex huic probro concoquendo; sed vindictam spirans, satellitibus ad aram stantem, victimam objicit, iisque tertiùm divinâ virtute vim afferre prohibitis, ipse carnificis munus occupat, & laniati à se Antistitis membra dispergit. Damnarunt crudelitatem quatuor Aquilæ perpetuis excubiis reliquias tutatæ; donec miraculo cælestique luce exciti mortales eas in urnam componendas legerunt. Iuvit pietatem divina manus, lacerosque inter se artus ica colligavit, vt nullum crudelitatis vestigium supereſſet. Non sustinent

impius

impius Rex tam luculentam insaniæ suæ exprobrationem; sed regnum exilio mutavit, omnium hominum odium; cùm STANISLAI triumphum etiam Aquilæ augerent. *Ex Surio.*

Nunc dum mundus arridet, dum carnis sanitas fervet, dum prosperitas terrena demulcet, quæ post ista sequantur, excogita, & quæcunque transitoria sunt, altiori consilio jam transisse decerne, & velut ludificatoriæ illusionis somnium deputa. S. Dam. l. 8. ep. 8.

S. GVTHLACVS C. *11. Aprilis.*

GVTHLACVS regio satu nobilis, circa salutis annum DCC. VI. castra solitudine, sagumq; sacco mutavit. Sedem sibi legerat expertem humani cultûs Insulam, quam perpetuis turbis ita infestam dæmones reddidere, ut consilium fuerit, statione decedere, nisi opportunis auxiliis D. Bartholomæus patronus ac tutor confirmasset. Correptum aliquando ad inferos abstraxerant iidem turbatores, ubi oculis objectâ æternorum ignium atrocitate, minati sunt, nisi Insulâ facessere vellet, continuò præcipitandum. Gnarus GVTHLACVS nihil ultra minas posse, ausus est vel in hostico abnuere. Ex eo tempore quot diebus ab Angelo tutelari sub diei noctisque crepusculum visebatur, novasque contra increbescentem hostium impetum vires accipiebat. Discipulo, qui ei necem moliebatur, mentis arcanum aperuit: pro quo preces ad Deum fundere non destitit, quoad certam ei salutem impetravit. Eidemque triumphum suum ostendit mortuus, cujus pompæ pars fuit ignea turris à terrâ in cælum pertinens. Ethelbado Regi exuli per speciem objectus regni restituendi nuncius fuit. Qui receptis potestatis insignibus

signibus, cænobium sui vatis monumento superstruxit, in quo corpus ejus quiescenti quàm mortuo similius inventum est. *Ex Sur. & Lipp.*

Necesse est, ut illic dentibus strideant, qui hic edacitate gaudebant: illic ab iis irremediabiliter plangitur, à quibus hîc voluptuosè ridetur; quique hîc olfaciunt nidores uromatum, illic eos sulphureus fetor excruciat, & tetra picei fumi caligo circumdat. S. Dam. l. 8. ep. 6.

S. ALFERVS ABB. *12. Aprilis.*

PAtria ALFERO Salernum, schola Principis idlic aula fuit. Ex hac ad regem Germanorum Legatus feliciter è viâ aberravit, & ad Regem Regum in cœnobium Cluniacense deflexit. Inde melior jam ad patriam Legatus monachis illic præfuit, & Cavense Asceterium condidit. Ibi mali dæmonis invidiâ ex altissimo monte præceps dejectus, risit incolumis veteratorem, altiùs olim nec tam impunè cadentem. Incolam saxo obtritum à sociis in oratorio suo id noctis voluit deponi; mane deinde vespillonibus funus quærentibus hominem restitit. Quina ova cùm essent, sed septem hospites, sine fraude, sed non sine miraculo, & fortè cum risu singula singulis attribuit. Vates plurimis aliis fuit; ipse mortis suæ vatem longè nobilissimum Christum habuit, qui sexto die priùs quàm obiret, ALFERVM ad cœnam invitavit: condixit lubens, & quò famem opsonaret, jejunus venit. Miracula mortuus continuavit, ex multis unum illis narrabimus, qui ex Veneris harâ ad Numinis aram accedunt, &, heu! impurati epulo divino inter virgines mentes Angelos accumbunt. Fuit qui quoties sacram mensam frequentare parabat, somniorum intemperie absterreretur.

Eam

Eam maculam etsi nullâ sua culpâ contractam, cùm precibus, jejuniis, confessione semper eluere, redibat tamen ad invitum illa, & etsi sceleris non esset, videbatur tamen esse. Tandē dormienti adsistere ALFERVS visus est, & fonti admotum sanctioribus undis lustrare, jamque contra Stygis ejuscemodi vulnera eximium facere. O similis, inquis, fons mihi curreret! At si oculos habes, binos domi habes.

Altaria Domini non alienum sed divini duntaxat, Amoris ignem accipiunt. Quisquis igitur carnalis illecebræ ignibus æstuat, & sacris assistere mysteriis non formidat, sicut nunc æstuantis luxuriæ flammâ decoquitur, ita post modum gehennæ incendiis consumetur. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 6.

S. IVSTINVS M. *13. Aprilis.*

IVSTINVS Philosophus Palæstinâ oriundus literarum amator, varias in Philosophiâ sectas amplexus, Platoni tandem auscultare cœpit. Declinaverat fortè populi turbam, cùm nescio quid ad mare secum meditatus, in hominem incidit, à quo immortalitatem & supplicia animorum edoctus, Christianam veritatem aspexit, eandemque adversùs hostes acerrimè tutatus est, sanguinis & vitæ prodigus. Multa Iudæi Gentesque adversùs Christi cultores machinabantur, quorum causam apud Cæsarum subsellia magnâ dicendi libertate tutatus, illud impetravit, ut Christiani deinceps, nisi maleficii convicti essent, innoxii viverent. Nobilis ingenii monimentum hodieque legitur; gloriæque est bonis literis hanc piam operam Christo Romæ impendisse, ubi melior numquam causa acta est, etsi optimo ejus Patrono sanguine

sanguine stetit. Nam cùm crescentem vitâ & disciplinâ Cynicum, ignorantiâ hominis multoque magis caninâ impudentiâ offensus, publicis congressibus vicisset, ea res scilcet canem illum ad vindictam inflammavit. Nulla ratio perdendi IVSTINI aptior visa, quàm si ut Christianum allatrasset. Exosum id nomen iterum esse cœperat & capitale. Ergo structæ D. IVSTINO insidiæ haud sanè nolenti, captus rogatusque Christianúsne esset; affirmavit. desereréne sua sacra; renuit, Mortem subiret; voluit; id Christo mortalium severo judici gratum, sibi utilissimum fore affirmans; ac mox cervice securi subjectâ, vitam perdidit, perditurus, nisi perdidisset, *Ex. Surio & Baron.*

Si unus omniũ ad vitam introitus & similis exitus diligenter attenditur, varietas illa, qua versatur in medio; necesse est, ut tanquam volax fugacis somnii vanitas contemnatur. B. Dam. l. 7. Ep. 5.

S. HERMENEGILDVS M.

13. Aprilis.

OStendit HEMENEGILDVS, quando tandem negare obedientiam parentibus, etiam cælo arridente, liceat. Cùm enim patrem haberet Leovigildum Wisigothorum Regem, & hæresi Arrianæ oppidò addictum, ipse saniorem fidem à Præsule Leandro didicit. Sed veritas etiam apud parentem odium peperit. Hic enim cùm laudibus debuisset, ferro filium oneravit, & anno libertatis Christianæ D. LXXXIV. in carcerem dedit. HERMENEGILDVS, ut monstraret; quàm non pensi regnum haberet, humanis rebus omnibus se abdicavit, purpuram cum cilicio mutavit, tempus omne inter vota ac supplicia transegit, demum è

carcer

carcere templum fecit. Subinde ipsâ sacri Paschatis nocte captivum à parente subornatus Pseudoepiscopus adit, & ad sacerrimam scilicet mensam invitat: sed HERMENEGILDVS fidenter negat se in potestate futurum, etiam in vinculis Catholicæ libertatis memor. Eapropter illâ succensus Leovigildus, cum religione patrem etiam exuit, ejusque imperio cadit filius. securi caput diminutus, pulcherrima Paschæ victima, sed non à parente danda. Cæterùm Martyrem continuò è cælo voces laudârunt, & delapsæ indidem lampades exornarunt. Mox etiam piis manibus parens impius morte suâ parentavit, adductis pòst ad Catholicam Fidem omnibus Wisigothis. Ita pietas quam decollasse in HERMENEGILDO impia hæresis putavit, toto regno caput extulit. *Ex S. Greg. M. l. 3. Dial.*

Melius est contristare parentes, quàm contristare Dominum IESVM. *Hic enim nos creavit & salvavit; illi sæpe suos amando perdiderunt. Nec te moveant tuorum lacrymæ, ne tu tibi ipsi æternas lacrymas parias.* S. Clim. Grad. 3.

S. THOMAIS M. *14. Aprilis.*

NAta est THOMAIS Alexandriæ, à parentibus benè ac pudicè educata, & demum nuptui tradita, ut antè Virginibus, sic Matronis posteà præluxit. Sed rarò castitas inter multos habitat tuta. Ausus est socer, cujus in domo cum marito degebat, omnis juris atque adeò pietatis in filium oblitus, conjugalem in nuru fidem tentare. Cohorruit illa ad tam infanda, & monitis preces, precibus lacrymas addidit. At ille, cui pudorem non potest, vitam extorquet, mediamque, non audità

auditâ crudelitate, secat. Enimverò non tulit vindex Numen, sed parricipium extemplò cæcitate multavit. Intereà adsunt, qui maritum castissimæ volunt conventum; vident sanguini suo innatare pudicitiam; videns cæco vestigio muris oberrantem Susanneum senem; quis tragœdiam hanc dederit? rogant. Non ausus est diffiteri auctorem se esse amens Oedipus; sed cùm atrocitatem criminis, quam videns non viderat, nunc cæcus vel sole clariorem aspiceret, non dubitavit ultrò mortem orare, & capitis in se sententiam ipse pronuntiare. Et verò hunc facilè judices audiverunt, cæcumque duci scilicet jusserunt: THOMAIDIS verò tumulus ceu Martyris cultus à Cœnobitis Scetanis, Asylon deinceps fuit eorum, qui hostem Cupidinem fugerent. Nimirum jam antè cæcutiens puer oculis suis timet. *Ex Menæis.*

Quoties te sentis turpibus cogitationibus pulsari, toties pone ante mentis oculos, quomodo Christus crucifixus est pro te. Redemptor tuus moritur pro te, & tu nescis cujusmodi sordidâ cogitatione sordidaris in mente. Hug. l. 3. de Ani.

S. LYDWINA V. *14. Aprilis.*

LYDWINA formam obesse castitati videns, dignum virgine rata est votum, deformitatem à cælo petere. Audiit hoc, & omnia morborum examina misit: iis ita omnis gratia defluxit, ut nemini jam placeret cadaver domum ducere. Sed sic illa demum formosa CHRISTO visa est. Hic ex amantibus solus jam ægræ cum MATRE assidere, solus amoris sui & patientiæ symbola per Angelos lectulum ambientes ostentare: quorum certè unâ recordatione LYDWINA cruciatus suprà quàm

quàm dici aut credi potest, graves, facilè tamen omnes redimebat. Genium tutelarem ducem ad ea loca, quæ CHRISTVS olim præsentiâ suâ nobilitavit, ad purgantes inter flammas & beatas sedes habuit. Ab eodem donum è primi parentis horto lignum tulit odore nobile: ut inde una jam vel virginitas vel patientia sperare quid posse videatur. In subsidium pauperum ipsa pauperrima peculium tamẽ corrogabat, & IESV *crumenam* dictitabat, cui profectò omnes, cùm audient, avari invidebunt, quippe quæ exhauriri nunquam potuit. Homini facinoroso suasit, plumis in unum latus noctem incumberet. Risit ille, sed cùm hoc in plumis non posset, ne in flammis olim posse cogeretur, flevit deinceps. At LYDWINA anno Christi M. CCCC. XXX. ægritudinis assiduæ ac multiplicis XXXVIII. cùm id dolorum incrementum impetrasset, ut ignibus nihil supereſſet piandum, mortua tandem est, vel, ut rectiùs loquar, tandem desiit mori. *Ex Io. Bruggmano.*

Corporea omnia, & quidquid fluxum est & caducum aspernans, totum te cœlesti Patri addicas, nec præsenti tempori, sed futuro ævo vivas, mortisque meditationem, ut Plato ait, hanc vitam existimes. S. Greg. Naz. ad Philagr.

S. FRONTO ABBAS *14. Aprilis.*

RIdiculi homines, morituri ne moriamur fame, extimescimus. Commeatum in annos comportamus, diem victuri: horrea struimus, sepulchrum subituri, formicæ dicam an homines? Nimirum qui vitam dedit, victum vitæ extra urbis fora non poterit dare? Quasi verò si ille velit, etiam inter medias epulas non Midæ, inter aquas non

non Tantali simus? contrà, ubi ille velit, non aëre seges exurgat, in fonte vinea? Certè rupè aquam dedisse memini, cumque terra negaret panes cælo pluisse etiam in deserto: Ite Reges, castra culinarum struite, aciem coquorum ducite, famem oppugnaturi. Vincam ego vestram superbiam, aut nemo, aut cælum mihi opsonabit. Hæc aut similia his cum animo suo FRONTO; hæc ad pulcherrimi proposiri socios LXX. quos omnes secum ex urbe in loca deserta ab hominibus sed non DEO etiam eduxit. Nec fefellit ingens animus, & spes tam generosa. Providit Numen, & alienam avaritiam paupertati jussit FRONTONIS servire. Ergo Angelus ad dormientem nescio quem divitem: tu equidem in rerum omnium affluentiâ jam copiam etiam fastidis, at Christus interim in servis suis cum inopiâ & adeò fame conflictatur. Non audiit hæc Euclio, sed iterum in utramque aurem dormivit. Ergo aures aliter vellicavit, plagasque, ut somno crederet, addidit. Tum demum quid sibi cælum vellet, penitus visus intelligere, & cibariis LXX. mulos onustos, cùm nesciret ubi FRONTO ageret, sine ductore in incertum dimisit. At illi recta inde ad FRONTONEM, inde exonerati ad divitem iterum, qui miraculo motus anniversariam deinde eam liberalitatem esse voluit. *Ex vit PP.*

Avare fac tibi sacculos, & fac iubente Deo; sed fac erogando; quia quidquid pauper acceperit, Pater cælestis suscipit: & ubi recondit? In cœlo, & ne fortè perdidisse te doleas vel usuram, centuplum percipies, quidquid in cælum paupere præmiseris perferente, S. Chrysol. s. 25.

S. EVTY-

S. EVTYCHIVS M. 15. Aprilis.

HOc die Ferentinates EVTYCHIVM Martyrem colunt, etsi ubi, aut quando animam posuerit, nesciant Annales. Sed hæc Fasti olim cælestes loquentur; nam istis sua commendare, hoc demum ego æternum famæ monumentum credo. Et nos quidem etiam olim facta nescimus, at EVTYCHIVS etiam post mortem vates futura scivit, & ut scirent alii, è tumulo monuit. Etenim Redemptus Pont. fortè templa sua obibat, sacra & sacrorum curatores non (quod hodie fit) alienis, sed suis oculis inspecturus. Ventum est. Ferentinum Hic fessus lectulum sibi adornari propter tumulum Martyris imperat, rectè humana æstimans, tantumque censens à sepulchro lectum distare, quantum mors & mortis germanus frater somnus distant. Tunc quoque inter curas insomnem ferè noctem agenti EVTYCHIVS visus adstare, & quærere num vigilaret? affirmanti deinde illa verba tertiùm inclamare: *finis venit universæ carnis*, simul vaticinium ipse quoque finire. Atque hæc noctis prodigia diei portenta exceperunt. Visa & audita cælo arma quassari, & vento Aquilone duce castra ignea & ignea acies imminere. Hæc verò omnia explicarunt non multò pòst Langobardi, cũ è Septentrione Italiæ se infuderunt, sacra humanis, humana sacris miscuerunt, clademque patriæ intulerunt. Inter hos ipsos tamen armorum strepitus suaviter Redemptus obdormivit. Obdormivit inquam, nam parum differre mortem à somno ostendit vivus cum mortuis dormiens. *Ex Ferrar. & Greg. Mag. Dial.*

Petendum nobis est, ut Deus nos à Diabolo liberet, qui

qui Christū terris, ut diabolum vinceret, commodavit. Clamet homo, clamet ad Deum, clamet, Libera nos â malo; *ut à tanto malo, solo Christo vincente, liberemur.* S. Pet. Chryſ. ſerm. 70.

S. IOACHIMVS CONF. *16. Aprilis.*

FElices Senæ! vel ideò quòd inter tot mundi hodie libertos, ipſæ *ſervos* tot VIRGINIS numerant. Ex his IOACHIMO noſtro pileum hodie in cælo *Domina* dedit. Vir fuit obſequendi ſtudio, ſui contemptu, ſed præcipuè charitatis æſtu in ægros mirandus. Exemplo fidem habe in paucis memorando. Iter illi Arretium, ex itinere obvius fuit, qui epilepſi, ſed multò magis impatientiâ laborabat. Noſter verbis, conſilio, operâ ſuâ ſolatur: ſed necquicquàm gravius jam animo quàm corpore periclitante. Hic IOACHIMVS poſt preces DEO fuſas, in ſe novus medicus morbum omnem transfert. Igitur Arretii ipſo DOMINÆ ASSVMPTÆ die, dum ſacrificanti ſervit, cereumque elatæ in ſublime Euchariſtiæ manu prælucet, cadit morbo impellente: cereus tamen ſtationē in medio aëre ſervat, gaudente utique Angelo in hominis officium involare. Sub hæc Senis vi morbi iterum cadit, menſamque ſecum inſtructam trahit. Nihil tamen fractum, nihil confuſum. Sed & alia prodigia clarum fecerunt, ut apertâ ad preces portâ, radii precantis in odeo (quò ſæpiùs aſſuevit concedere) caput viſi cingere. Cæterum morbo omni ſuperior, illud etiam velut vitæ rectè actæ præmium à cælo emendicavit, ut viventis carnes vermium agmen popularetur. Fatum obiit, quale expetiit ac prævidit, ipſo Chriſti morientis die, cum illa verba ſocii legerent: *& inclinato capite emiſit*

spiritum. Sed apud mortuum quoque medicinam morbidi quæsiverunt, & verò repererunt, Epileptici præcipuè, non ignari expertum mali hujus medicum se accedere. *Ex Ferrar.*

Quid infirmius homine, quem sensus fallit, ignorantia decipit, circũvenit judicium, pompa ladit, tempus deserit, mutat atas, hebetat infantia, juventus præcipitat, senectus frangit? S. Pet. Chrys. serm. 45.

S. HELENVS. C. *17. Aprilis.*

FVgiendum est citò, quod nocet citò. Sapuit isto maturè HELENVS consilio, & è mundo priùs quàm pueritiâ exiit, tutiùs inter feras, quàm homines victurus. Iejunia producenti cacodæmon escas obtrusit; sed HELENVS & cocum & dapiferum aspernatus cum Cælo quàm Orco prandere maluit; mox enim Angeli, ut Christo quondam dapes esurienti ministrarunt. Tanto deinde promptiùs ipse quoque per longa itinerum spatia aliis prandia ferre, &, si oneri succubuisset, onagris ea imponere, nil repugnantibus pigerrimis alioquin animantium. Neque jam solùm onera illius asini, sed ipsum etiam HELENVM, cùm Mystam sacrificij caussâ accerseret, per amnẽ crocodilus transvexit; adeò sanctitati obtemperant omnia. Discipulo ejus cùm Orci minister libidinis faces admoveret, incendiarium HELENVS ad tantas redegit angustias, ut extra circulum, quem in arenâ scipione descripserat, ne latum quidem unguem aut ungulam ponere sit ausus, donec turpe incendium extingueret. Illud etiam memorabile, quòd illæsus ignem calcârit, Vt Zaream Hæreticum falsitatis argueret, qui perfidiam suam per flammas probare non ausus, Catholicæ Religionis, ut veri auri, pretium.

tium auxit. His facinoribus HELENVS Heliopolitanam primùm mitram, deinde æternitatis coronam meruit. *Ex vitis PP.*

Si vis animam tuam in suæ virginitatis integritate persistere, aures & oculos à negotiorum secularium vanitate firmiter obstrue, carnalium hominũ colloquia destructioni magis quàm ædificationi profutura contemne; nam qui tangit picem, inquinabitur ab eâ. S. Pet. Dam. Op. XII.

S. VRSMARVS C. 18. *Aprilis.*

QVo tempore mater gravem VRSMARO ferebat uterum, venerandâ fortè canitie senex per visum astitit, puerulumque, manu gestatum ejus curæ commendavit. Excusanti annonæ difficultatem panem candidum porrexit, novo mox inter manus auctu grandescentem; prodigijque rationem ad nascituræ prolis doctrinam retulit, cum annis ad multorum mortalium emolumenta amplificandam. Simul monstravit enitentem in sublime filiolum per scalam cælo insertam. Præsagio fidem adstruxit vita cælitibus quàm hominibus propior: nam Episcopus tempore succedente creatus, novem annis à pane humano temperavit, reliqui cibi tam modicus, ut validæ membrorum vocisque vires haud immeritò miraculi instar obtinerent. Dæmones frequenter injustâ corporum humanorum possessione dejecit: metu lemurum infestas ædes aquâ lustrali solvit: morbos curationum fines egressos divinâ sanatione depulit. Porrò charitas servandorumque mortalium studium in eminentissimum virtutis fastigium assurrexit, cùm esset quotidie cujusvis hominis salutem sanguine vitâque recuperare paratus.

ratus. Rerum adversarum patientia in Iobi comparationẽ evixit. Obiit anno Christi D.CC.XIII. de cælo obtinendo solicitus imprimis, ut qui jam scalas admoverat, anteqnam nasceretur. *Ex Rather. Veronense.*

Multi simplices & humiles cælos penetrant. Nullus verò arrogans, quamvis omnium liberalium polleat scientiâ, ad cæleste admittetur convivium, tantoq; gravioribus cruciabitur pœnis, quanto neglectiùs donum Dei tractaverit. S. Laur. de Casto Connub. c. 14.

S. THEODORVS M. *19. Aprilis.*

THEODORVS cùm sacramentum, quod CHRISTO dederat, Marti negasset, post fustuarium craticulæ injectus, pice ac sulphure perfunditur. Sed cùm crudelitate hac tellus commota è sinu aquas, quæ rogũ extinguerent, effudisset: THEODORVS incolumis ad Marti devotos provocavit: iret ex omnibus unus aliquis in rogum, Deumq; suum etiam ipse probaret. Illi causæ diffisi rem ad sacrificulos rejecernnt. Ex his etiam DIOSCORVS adductus, palàm Iovis patrocinium respuit, suasitque ipse è flammis causam Iupiter dicere juberetur; se diem ei dicturum, se ex fano obtorto collo ad judices ignes rapturum, cæloque, pulcherrimo, quod unquam feciſſet, sacrificio ipsum Iovem immolaturum: probaret ille fulmine se Deum, pictosque suos ignes, & unà hos in caput sacrificantis, si posset, congereret. Indoluit Iovem, ludos fieri Proconsul, & DIOSCORVM jam Christianum flammis, THEODORVM verò quadrigis raptandum dedit. Hic verò abeuntibus in præcipitium equis, alio è cælo curru triumphans in Prætorium venit. In succensam exinde

exinde cum militibus, quibus hæc miracula fidem fecerant, in fornacem conjectus, altero mane loqui reperitur PHILIPPÆ matri, quæ triennio antè captiva abducta, ad preces filii per Angelum tum erat reducta. Advolat igitur tyrannus, milites haftâ transfigit, matrem capite multat, THEODORVM ipsum in crucem agit. Sed ille post tot victorias, non petiisset aliud trophæum. *Ex Menæis.*

Non est patiendum, ut assidua de Deo cogitatio ex animis nostris elabatur; agendumque assiduè, ut ex perpetuâ recordatione impressam cordibus nostris piam de Deo cogitationem, velut indelebile signum circumferamus. S. Bas. in Reg. fus. disput.

S. WERNHERVS M. *19. Aprilis.*

WERNHERVS rustica, ex Trevirensi agro, progenies, egenis comparabat paratum diurno labore obsonium: vitrici asperitatem, ipse tam miti ingenio, fugere coactus, in opiliones haud paullò mansuetiores incidit; nam & mapalibus fugientem, & esurientem cœnulâ exceperunt, quibus ne oneri foret hospes asymbolus, defixo humi bacillo, novum è terra fontem salire jussit: à Pastoribus digressus in feras incidit; annum enim agentem XIV. Iudæi adhuc Christi in Christianis sanguinem sitientes, capite prono columnæ alligarunt, S. Hostiam ab ore repetituri: loris deinde ac ferro per omnia membra crudelissimè grassati, satis docuerunt quàm longè Apellæ omnem humanitatis sensum abjecerint: nam etsi triduo inter tormenta exacto, omnium opem ac commiserationem exposceret, eam tamen neque apud judicem argento corruptum reperit, inter acerbissi-

mos cruciatus id unum habiturus solatii, quòd pendens demum ad exemplum Christi animam efflavit. Cadaver ejus in speluncam abjectum est, ne à Iudæis, sed feris laniatum credi posset; justa nihilominus ei Cælum persolvit, multâ face circum cadaver accensâ, quæ WERNHERI innocentiam & Iudæorum crudelitatem detexit. *Ex Surio.*

Ad cælum respice, brevissimæ hujus vitæ terminum tibi ante oculos pone; & cum quo de villicatione tuâ rationem ponere debeas, solicitus medita. Quid enim proderit hodie auro & gemmis contegi, si dras cõtingat nudum & reum ad inferni supplicia pertrahi? S. Pet. Damian. l. 7. Ep. 15.

SS. SVLPITIVS ET SERVILIANVS MM.

20. Aprilis.

RVrsum te ad nuptias invitamus, sed (quemadmodum semper factum est) Agni; quin imò, si lubet, ad chôreas etiam, non quidem ut ducas, sed ut spectes, simulq; illud etiam fatearis, verum dixisse, qui ferè ebrios & insanos saltare dixit. Ecce SVLPITIO Euphrosyna, SERVILIANO Theodora despondetur, & Aureliano Consulis filio Domitilla promittitur. Iam quatit Hymenæus faces, jam locus, jam amor ridet, mox lacrymas daturi. Nam intereà Domitilla Euphrosynam & Theodoram familiares suas Christo conciliat; hæ verò eidem sponsos etiam suos, adnitente iterum Domitillâ, dum ejus operâ Christum videt cæcus, & mutus loquitur. At nimirũ intereà solus Aurelianus cæcutit, solus hic non sana loquitur. Quin adeò tibicines jam solus conducit, & pede frequenti terram pulsans in exitium suum jam pridem Orcum laborat evocare. Iamque duos

omnino

omnino dies totidēque noctes assiduas saltando se exercuerat, cùm quiescit tandem morte subitâ prostratus, nec jam ille domum Domitillam, sed illum domum Proserpina ducit. Porrò SERVILIANNS & SVLPITIVS, firmati his miraculis, non dubitarunt posteà pro Deo & castitate cervices præbere securi secandas, rectiùs capite, quàm Aurelianus pede saltaturi. *Ex gestis SS. Nerei & Achillei apud Sur.*

Debet bene conscia mentis esse lætitia non inconditis comessationibus, non nuptialibus excitata symphoniis; ibi enim intuta verecundia, illecebra suspecta est, ubi comes deliciarum extrema est saltatio. Nemo enim, ut dixit quidam secularium Doctor, saltat sobrius, nisi qui insanit. S. Ambr. l. 3. de virg.

S. AGNES POLITIANA V. *20. Aprilis.*

NAtale solum AGNETI mons Politianus est. Quo die in lucem prodiit, multis vicinus æther facibus stellans illustris vitæ primordia celebravit. Nono ætatis anno, quo virgines aliæ totæ pendent à matribus, D. Dominici institutum in sacro Parthenone complectitur. Quindecim annis pane & aquâ victitavit; sæpeque cælesti pluviâ, qualis Hebræis per desertos Arabiæ campos moventibus annona fuit, inter precandum est operta. Tres aliquando gemmulas ei Deipara dono dederat, vaticinata, suo honori aliquot ab AGNETE templa constituenda. Iesulum aliàs in sinum ejus infuderat: cujus è collo crucem eam abstraxit, quæ in hæc usque tempora ad facti memoriam piorumque venerationem conservatur. Sæpè ab Angelo divinam hostiam accepit. Balneum, quo valetudinis causâ utebatur, cælesti manna in-

ſtratum eoque loco fons medicâ ſalubritate præditus erupit. Et quemadmodum ſæpè divinos genios vivens habebat hoſpites, ita moriens eoſdem adepta comites, in cælum evolavit, anno ſalutis M. CCC.XVII. Mortem multi infantes à ſuis cunis, quà ſermone, quà cantu celebrarunt. Corpus putredine taboque intactum virtutum ac præcipuè caſtimoniæ luculentam præbuit teſtificationem. *Ex Bullâ Canonizat.*

Vt ſancta anima Chriſti charactere utrobique ſignetur, eum in corde ſuo ſignaculum ponat, ut amoris ejus facibus medullitus inardeſcat; ponat etiam in brachio, ut piis operibus valenter inſiſtat. S. Pet. Damian. l. 7. ep. 9.

S. ANSELMVS EP. 21. *Aprilis.*

FAcilè mundum deſpicit, quiſquis æquis oculis aſpicit. Teſtis luculentus ANSELMVS eſt. Vidit hic (nebulam ab oculis Deo removente) quem nos mundum dicimus, immundam, quà patet, paludem eſſe, cœni omnis ac ſordium colluviem: in hâc volutari miſeros homunculos; hinc delitias ſuas haurire delicatulos, hîc gemmas quærere avaros, hîc triumphare ambitioſos. Miratus ANSELMVS poſſe tam ſordidâ lacunâ piſces gaudere tam nobiles, oculum ad religioſorũ ſepta tranſtulit, & ædes ſibi videre viſus eſt regio opere ſtructas, & omnibus delitiis affluentes. Has itaque ingreſſus, ex *M*onacho Cœnobiarcha, ex Cœnobiarcha Pontifex Cantuariæ mortuus memoratur, anno M. C. IX. vir qui è minimis quibuſque rebus maxima dare documenta ſcivit. Nam, ut alia ſilentio prætermittam, cùm lepuſculum ſub equum ſuum fugientem à canibus undique cingi

cingi conſpexiſſet, eam morientis conditionem eſſe exclamavit ab atris geniis obſeſſi. Iam puerum conſpicatus cum aviculâ luſitantem filo alligatâ, peccantis hominis typum eſſe dixit, qui libertate ſuâ ſpoliatus, ad arbitrium Stygii aucupis viveret. Itaque qui jam nos circumſpicimus, ſi ANSELMO credimus, mali dæmonis ludus, lepuſculi, & aviculæ captivæ ſumus. Nec tamen ſtulti lepores fugimus, nec aviculæ filum rumpimus: quin quod omnem ſtultitiam exſuperat, cantitare etiam in tantis miſeriis juvat. *Ex Edinero.*

Cùm ſemel anima adhæſerit cupiditatibus demerſa terrenis, difficilè in altum poteſt, inde deſcendit, ſine Dei favore, evolare, Actuum enim ſuorum victa laqueis, & ſecularium deliciarum illecebris obnoxia tenetur. Ambroſ. in c. 4. Lucæ.

S. THEODORVS C. *22. Aprilis.*

THEODORVM ſexennem mater ad omnem licentiam informabat, cùm S. Georgius, ne filium Cæli Imperatori autoratum vitæ corruptelis effeminaret, præſens admonuit, pueri deinceps in ſanctitate magiſter. Eunti ad Ædem ſacram dux adfuit viam præſtigiis Orci præceptam & impeditam aperiens; matri quoque, ſi à pietate filium avocaret, ſtricto mucrone exitium minatus. Prope interitum THEODORVS erat, quando decantatus ille Proteus, aſſumptâ contubernalis formâ, incautum in præcipitium intulit præſultor ipſius factus, eumque exemplo tracturus, niſi cuſtodis cura prævaluiſſet. In templo Chriſtum cum Virgine matre præſentem aſpexit, à quo ad ſanctiorem militam invitatus, ilicò ſtipendia facere cœpit. Gigantem credidiſſes vim cælo illaturum, ſi

labores spectasses. Miraculis morborumque medelâ clarus, quos aliis absterſit, sibi gratulatus est dolores, eos divinæ in se voluntatis argumenta dictitans. Venenum impiorum invidiâ mistum Reginæ cælorum benevolentiâ superauit, quæ piorum mensis securitatem affert, certiorem utique quàm ii, qui periculosas Principum epulas gustu explorant. Huic Reginæ Cælitibusque tam charum quid mirum est, si Reges nostri orbis suspexerunt, neque passi sunt THEODORVM voto suo potiri, qui cùm probra sitiret, vel invitus honoribus mactatus est? *Ex Surio.*

O quàm suave commercium, imò quàm inenarrabilis dulcedo in humanis visceribus oritur, cùm Creator & Creatura alternis in se invicem affectibus delectantur! sicut per prophetam dicitur, Suavis sit ei laudatio mea, ego verò delectabor in Domino. *S. P. Dam. l. 7. Ep. 19.*

B. ÆGIDIVS C. *23. Aprilis.*

ÆGIDIVS tertius Assisiatis Franciſci assecla ingenuo sanctoque mentis candore ad insigne virtutis culmen pervenit. Virum, è S. Dominici familiâ, eximiâ doctrinâ, de perpetua Deiparæ virginitate dubium sibique difficilè consentientem; tali prodigio contra ancipitem cogitationem confirmavit. Per scipione terram impulit, dicto singulos ictus prosecutus, hoc ordine: *Maria Virgo ante partum: Maria Virgo in partu: Maria Virgo post partum:* & mox lilia totidem ad scipionis impulsum Ægidiique vocem solo emerserunt. Tertio ante suum natalem die, Christus ei spectabilis adfuit, reditu per consequentes quinquies dies instaurato. Ex quo tempore tam con-

cita-

citatis in cælum desideriis rapiebatur. ut audito vel à pueris per plateas Paradisi nomine, rerum omnium sensu destitueretur. Septem in eo eminebant virtutes, credendi constantia, pietas erga Deum, reverentia, commiseratio, cura officii, obedientia, grata beneficii memoria. Quinquaginta duobus annis in sacrâ militiâ meruit. Post mortem magnum luentium agmen è lustralibus flammis in cælum evexit. Obiit Perusij anno M. CC. LXXXIII. *Ex Surio,*

Si invenis aliquid melius, quàm videre faciem Dei, illuc te præpara: Va tali amori tuo, si vel suspicaris aliquid pulchrius quàm est ille, à quo est omne palchrum, quod te teneat, ne illum cogitare merearis. S. August. in psal. 43.

S. GEORGIVS M. *23. Aprilis.*

ANno post natum Servatorem XC. supra CC. GEORGIVS fortissimus CHRISTI miles & ob virtutem inter Tribunos adlectus, tum Comitis etiam titulo à Diocletiano ornatus, cùm hujus nihilominus efferam in Christianos tyrannidem propalam damnasset, in vincula & ipse tractus, saxum primò ingens pectori injectum supinus fortiùs, quàm cælum Hercules tulit; ad machinam deinde mucronibus omni ex parte armatam, ut antè ad gladios in acie, risit. Hinc calce tres dies sepultus, cùm illustrior surrexisset, ferreos & ab igne candentes calceos indutus, nempe ad Olympicam coronam cucurrit. Cæsus iterum immaniter, ac alapis contusus, in ruborem languoremque ipsos carnifices dedit, & testem fidei suæ mortuum è tumulo produxit. Tandem post tot egregiè pugnatas pugnas coronatum pridie in carcere ab

ipso.

ipsomet Imperatore CHRISTO, caput iterum coronandum securi subdidit; cùm priùs ad ejus imperium corruissent omnia Numinum simulachra, & cacodæmones se esse, non Deos, ultrò edixissent, verissimo omnium, quod unquam dederunt, oraculo. *Ex Metaphr.*

Deus ipse omnium rector ac Dominus cum omni Angelorum militiâ certamen tuum expectat, tibiq; contra Diabolum dimicanti parat æternitatis coronam. S. Amb. in Epist.

S. BONA VIRGO. *24. Aprilis.*

AGe virgo animo, hæ tibi leges feruntur. Lecto pudico cubato. Vestis cilicium esto. Ut latrones domesticos effugias, pudorem peregrè ad Divûm templa circumferto. Nempe duras, ais, & verè æreas leges fixisti. Quid vis dicam? Tu non potes quod isti & istæ? addo quod virguncula BONA potuit, cui vix septenni has leges ipse summus Legislator Christus tulit, annuente & probante virgine animo. quid? quòd ultrò non lecto, sed stramine iuvolvit pudorem, si non tam molliter, certè securiùs dormiturum? quòd non semel, sed decies ex Italiâ ad S. Iacobi sepulchrum in Galæciam abiit? quòd tres omnibus septimanis dies non nisi pane & aquâ traduxit, & reliquis, quibus opiparè vixit, leguminibus vixit, etiam tunc, cùm ab Hierosolymitano itinere & longâ Saracenorum captivitate redux continuâ febri laboravit? Superi! quis nostrûm ægro corpusculo facit tam ægrè? Nimirum Virgo facit, ut periclitanti pudicitiæ medicinam faciat. Et arrisit his studiis Christus ipse, qui Ierosolymæ ad sepulchrum suum agentis BONÆ capiti ter manum suam imposuit, & post

post quadragintadiale jejunium traductum, in eâdem eremo à Virgine, in quâ ipse traduxerat olim, annulo sibi visendus desponsavit, multisque aliis miraculis ornavit. Vltimò è vitâ BONA interrisum cantusque abiit. Quid miraris lector? dum vixit, flevit. *Ex* Bzovio *13. tom. ann. Eccl.*

Fidelis & religiosus animus ea, quæ sunt cælestia, concupiscat, & divinarum promissionum avidus in amorem se incoruptibilis boni & in spem veræ lucis attollat. S. Leo Papa in Ann. Assump. suæ serm. 2.

S. MARCVS 25. *Aprilis.*

MARCVS ut primùm res Christi gestas litteris consignavit, à Petro Alexandriam legatus est: cum ipso etiam Evangelium in urbem penetravit. Cùm enim sub portâ Anianus cerdo detritas Apostoli soleas reficeret, subulâque in lævam exerrante, Deum, ut fit in adversis, inclamaret, MARCVS vulneri remedium fecit, & Anianum magno operæ pretio ad Christi Religionem traduxit. Sed cùm ob quotidiana fidei incrementa MARCVS insidiis appeteretur, Anianum pro se urbi Episcopum dedit, ipse Pentapolim abiit, Indidem biennio pòst Alexandriam rediit, ubi ad aram ipse Dominicæ Resurrectionis festo die captus raptatusque per urbem, Paschalis pro Christo factus est victima. Eâ nocte Angelus nomen suum Marco albo Cæli inscriptum monstravit, & Christus ipse magno præsens fuit solatio: posterâ luce cùm laqueo gula implicaretur, tam citò constringi non potuit, quin celerior anima ad Superos evolaret. Cadaver ne tortores exurerent, coorta repentè tempestas rogum omnem cum bustuariis disjecit. Nunc de illius tumulo Italia Germaniaque

niaque certant, ut de Homeri cunis Græciæ urbes, lite tantò sanctiore, quantò dignior est, qui Christi, quàm qui Achillis prælia scripsit. *Ex Brev. Rom. & S. Hieron.*

Sic est vita nostra, quasi homo in domo alienâ nesciens quâ horâ vel die dominus domûs dicat: vade foras, quia non est domus tua, in qua es. O seculum vanum! quid nobis tanta promittis, dum decipis? Auctor serm. ad Fr. in Eremo.

S. BASILEVS EP. MART. *26. Aprilis.*

SCelus heu!! ingens, juventus. Tuis manibus tuam occidis, eheu! toties castitatem, cùm olim viri sancti occidere pro alienâ non dubitarint. Prodeat BASILEVS, & dum pro alienâ pudicitiâ pugnat, pugnare pro nostrâ nos doceat. Erat Licinio Imperatori in Parthenone virgo, virgini nomen Glaphyra, addictissima Christo & castitati. Huic insidias tyrannus Cupido per alterum tyrannum Licinium moliebatur. Glaphyra ab amore docta fugere, ipsa quoque alas assumit, & ad Episcopum BASILEVM abit. Sed nihil latet cæcum licet Amorem. Proditur virgo apud Imperatorem, & unà virginis custos Pontifex, & jubet utrumque vinctum adduci Licinius. Commodùm Glaphyra morte beatâ vincula effugit, sed subit BASILEVS vas pretiosi pudoris. mox juberut aut fidem aut caput ponere. Nec multùm ille apud animum suum deliberat, abjicit caput, ut fidem servet. Vtrumque & caput & truncum corpus seorsim in mare proturbant carnifices. Sed qui aut corpus aut caput Martyris periret, si neque unus ex hoc capillus est periturus? Angelus Elpidophoro viro Christiano in cælis animum BASILEI, in

in undis corpus monstrat. Ergo illi cum piscatoribus ita convenit, ut quidquid demum prehensum id loci verriculo esset, suum esset. Mox BASILEVS extrahitur, non jam minutus capite, sed planè integer. Vna tantum & illa rubea linea ornabat, non inficiebat cervicem, ut Glaphyra è Seruatoris sui collo præmium, monile hoc videatur suspendisse. *Ex Surio.*

Habet acies Christiana potentes munitiones & arma victricia; Deo scilicet instruente milites suos, ut spiritu veritatis mansuetudo iram, largitas avaritiam, benignitas extinguat invidiam. S. Leo serm. 7. de Iejun. 10. Mens.

S. SITA VIRGO. *27. Aprilis.*

PRope Lucam in Hetruriâ nata SITA servitutem Fatinellorum familiæ, imò veriùs egenis servivit. Nam his ferè suum victum cessit, & quod unum in servâ supererat opis, pro mendicis quotidie apud dominos mendicavit, præclaram mercaturam dictitans (& mercatores erant) ingens cælum tantillo emere. Et verò liberali dextræ, cùm nihil aliunde suppeteret, Numen suggessit. Ita sitienti rogatori cum aquam se porrexisse crederet, vinum propinavit. Alteri cùm fabas vendendas gratis dedisset, nihil tamen dominus superveniens abesse comperit, mensuram cælo, ut promiserat, remetiente. Vestem quoque pellibus subductam, & commodatam ab hero, nudo ipsa commodavit. Nec fefellit. Retulit hic cùm irascereturherus SITÆ, & ex oculis disparens docuit, nulli securiùs rem credi, quàm cælo. Aliàs deprehensa panis reliquias miseris ferre, quò oculos dominorum falleret; tantisper in flores vertit, gratissimos deinde esurientibus odore. Suum verò, hoc est,

vir-

virginitatis florem, quem à teneris intactum in tumulum etiam salvum intulit, precibus & jejuniis fovit, lacrymis rigavit, nec lecto, sed quæ floribus amica est, terrâ deposuit, nec dubitavit quandoque procacem servuli petulantiam unguibus notare, itaque vel invitum verecundum facere. Nudis pedibus ad sacrata loca euntem multa miracula comitata. Quid? quòd domum redeunti sub noctem comes è cælo delapsa MARIA ivit, & pontis urbisque portas reclusit. An dubitabimus ergo *Cæli januam* viventi Sitæ tam propitiam morienti patuisse? *Ex Bzovio, 13. tom. Ann. Eccl.*

Succincti lumbos mentis castam & sobriam vitam in Dei timore ducamus, nec concupiscentiis carnis mens principatûs sui oblita consentiat. Brevia & caduca sunt terrenarum gaudia voluptatum, quæ ad æternitatem vocatos à semitis vitæ conantur avertere. S. Leo ser. 2. de Ann. Ass. suæ.

SS. THEODORA ET DIDYMVS MM. *28. Aprilis.*

FAbulam damus, dum vivimus, alius alio pulchriorem: pulcherrimam DIDYMVS & THEODORA dederunt. Hæc dum parvulum tyrannum Amorē fugit, in majorem alterum Maximinum Imp. incidit. Iubetur aut fidem, aut virginem ponere. Quid ageret? Martyr moreretur, non virgo? Virgo viveret, non Martyr? placuit virgini Martyrem sociare. Abripitur in cellam infamem: sed primus DIDYMVS irruit in militis personâ vultum amantis præferens: instruitur elegantissima scena: mutantur vestes: sub milite evadit virgo: sub virgine miles deprehenditur. Sed nunquam magis illa virgo, quàm cùm sic miles; nunquam magis iste vir,

vir, quàm cùm sic femina fuit. Dum enim hic ad supplicium ducitur, adest illa, & litem ecce de morte movet. Vadem ait se pudoris, non mortis legisse; hanc vel fugâ meruisse; esse certè in virgine ferro locum, si injuriæ non fuerit; sed nec animos deesse, quos cum armis sumpsisset; demum si THEODORA addicta sit morti, THEODORAM se esse; si DIDYMVS, etiam hunc induisse. Contrà querebatur ille, ingratam benefactori præmium invidere; arma se exuisse, non militem, stolam induisse, non feminam; turpe fore viro tergum vertere, si sic mulier pugnaret; illi plus lactis, sibi plus sanguinis naturam dedisse; se denique (sive DIDYMVS jam esset, sive THEODORA) se ad mortem damnatum clamabat. Quid multis? duo pugnarunt, & cernentibus causam lictoribus, ambo vicerunt. *Ex D. Ambr. l. 2. de Virg.*

Virginitas fastigium est omniumque consummatio virtutum; ad quam si quis eniti potuerit, hunc servum Dominus, hunc discipulum Magister agnoscet, hic terram triumphabit, hic erit consimilis Deo, quia virtutem Dei cepit. Lactant. l. 6. de vero cult.

S. PAPHNVTIVS M. 28. *Aprilis.*

PAPHNVTIVS Eremita, detectis à tutelari genio gentilium insidiis, facto divino sacrificio, ultrò in jus atque judicis conspectum ambulavit. Quem Sanguinarius canis tam fœdâ verberum laniena concerpsit, ut patefactis lateribus exta in terram effunderentur, quæ sacer custos suis denuò receptaculis abdidit, vulnerumque hiatus obsepsit. Cùm in vinculis mirâ luce micaret, XL. senatores veritatis claritate præstricti, unum ac verum Numen sunt professi, eamque ob causam flam-

flammis absumpti. Non multò pòst sedecim pueros senatorum filios ad tribunal adduxit, hæsitque alienato à sensibus in Deum animo : pueri in proposito constantes extincti. Piscatores octo supra quadraginta sic amore Christianorum sacrorum accendit, ut unà ad supplicium contenderint, jugulumque ferro subjecerint. PAPHNVTIVS quadrifariàm distractus, membraque in templi tectum jactata hominibus ludibrium, pabulumque fœdis avibus futura. At dissectas corporis partes Angelus conflavit, Christusque vitalem spiritum restituit. Cujus prodigii magnitudine multi ad Ecclesiam adjuncti, fidem sanguine consignarunt. Ad extremum, molâ ad collem deligatâ, in undas præcipitatur PAPHNVTIVS. Sed pondere lapidis divinâ manu sustentato, cùm mergi volens non posset, in crucem actus eximiorum certaminum in ea arbore, quæ fortes omnes coronat, palmam tulit. *Ex Metaphr.*

Si sapis, in viâ, quâ numquam ambulasti, non ipse tibi doctor aut ductor eris, sed aurem Magistris inclinabis & increpationibus eorum acquiesces & consiliis; & operam scientiæ & lectioni dabis, ne serò pœnitens dicas: Cur detestatus sum disciplinam? Guerr. s. de Advent.

S. PETRVS M. *29. Aprilis.*

PETRVS Veronæ parentibus hæreticis ortus, septimo ætatis anno duodena credendi capita in scholis perdidicerat, itaque fixa animo retinebat, ut nullis unquam imperiis ad eorum veritatem improbandam compelli posset. Institutionem deinceps D. Dominici per vitam sectatus, speciosum Prædicatoris nomen rebus æquavit : quippe tanto populi studio frequentiaque concionabatur, ut

ægrè

ægrè per confertam multitudinem sellâ gestatus evaderet in suggestum. Dicta factis & prodigiis affirmavit, ut validissimâ persuadendi ratione. Valuit præcipuè adversùs devios ab Ecclesiæ fide, vim contrariam paternæ prefidiæ sortitus. Fuit, cùm à Deiparâ, quod olim à Servatore cognominis Apostolus audivit: *Ego pro te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua.* Quo patrocinio constantiam tenuit usque ad sanguinis vitæque jacturam: etenim lethalibus aliquot illatis ab hæretico vulneribus, repetens Catholicæ veritatis à magistro instillatæ confessionem, unam mortem plurimis de sacrilegâ sectâ palmis repensavit, ad annum Christi M. CC. LII. Sic inde conspectus est in cælo, Mariæ, cujus ope illuc evectus erat, lateri adjunctus: quodque viventi jam concesserat Deus, post fata insigni miraculorum famâ illuxit. Tantum interest à teneris cum recto verum combibisse, quibus semel imbuta mens, ut vasa recentia, odorem primum servabit. *Ex Surio.*

Nullæ sunt majores divitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi hujus major substantia, quàm est fides Catholica, quæ peccatores homines salvat, cæcos illuminat, infirmos curat, catechumenos baptizat, fideles justificat, pœnitentes reparat, justos augmentat, Martyres coronat. S. Aug. serm. 1. de Verb. Apost.

S. HVGO ABB. *29. April.*

HVGONEM Ecclesiæ Burgundiæ, principe natum familiâ, protulit. Hic, adversis parentibus, eò perfugit, ubi splendorem à Majoribus tractum humilis familiæ consortio celaret. Capiti divinus spiritus, columbæ specie conspicuus imminere visus: unde vim ad mira perpetranda singula-

gularem hausisse persuasum. Nam & in secreto humanorum pectorum mentis obtutum figebat, & morbis cujuscunque generis medicinam de cælo parabat. Habebat Sanctius in vinculis Alphonsum fratrem Hispaniæ regem, cujus libertatem cùm HVGO supplex à fratre postulasset, D. Petrus cœnobitæ cuipiam indicavit, HVGONIS apud Deum preces momentum habuisse, Sanctioque deinde conspicuus Alphonsi dimittendi mandatum dedit. Episcopo linguæ ad petulantiam sermonis expeditæ vaticinatus est, post mortem tumente ac obsito pustulis ore Manes ejus levitatis confessionem edituros. Spectro deinde effatum probante, indicto in dies septenos monachis silentio, constitutâ ex contrario medicinâ, flammis purgantibus reum exemit. Sub exitum Deipara cum D. Petro HVGONI adfuit. Eodemque tempore Fulgentius Abbas duos Angelos vidit in astra geminum lectulum molientes, quorum alterum HVGONI, alterum Anselmo Cantuariensi Pontifici dicerent stratum. Et nunc ambo quàm molliter cubant! ridentque nos, qui, ut S. Augustinuus loquitur, volutari malumus in carne & sanguine. *Ex Hug. Clun.*

Si de omni vel otioso verbo, quodcunque locuti fuerint homines, Deo sunt reddituri rationem in die judicij, quantò districtius de verbo mendaci, mordaci, injurioso, de elato vel lascivo, de adulatorio vel detractorio judicabuntur? S. Bern. l. de tripl. Cust.

S. CATHARINA SENENSIS V.

29. *Aprilis.*

CATHARINA ut primũ fari potuit, scalas perreptans ad singulos gradus Angeli verbis MARIAM salutavit. Quid jam mirum, si his gradibus

bus ipsum sanctitatis culmen conscendit? Anno ætatis septimo CHRISTO, quem supra D. Dominici ædem conspicuum habuit, se sponsam, ille, conciliante Matre aliisque Cælitibus, Sponsum se obtulit CATHARINÆ. Itaque sæpiusculè jam ad eam invisere, non rarò personatus mendicus amorem probare, & stipem deinde datam è cælo multis laudare. Addixerat se feminæ fœdo carcinomate laboranti, nec jam stipendium alium præter calumnias ferebat. Subtristi eam ob causam nonnihil ecce CHRISTVS adest, geminam manu coronam prætendens, hanc auro, illam spinis rigentem, jubetque optionem facere. illa non nescia, quâ Sponsus corollâ ornatus esset, spinas invadit, jamque meliùs animata impensius pergit servituremingratæ servire; quin, ut Sponso se probaret, ex ipso ulcere pus exugit. Meruit hæc sitis alterum haustum, quem ex latere suo dilectæ CHRISTVS propinavit. Illa ab hâc ambrosiâ jam ebria porrò ausa est petere, cor amans sibi haberet. Superi, quis fidem daret! nisi amori hominum tam obnoxios vos sciremus? Aufert CATHARINÆ cor CHRISTVS, & suum reponit. Tunc profectò expleto amantium voto, CHRISTVM CATHARINA cor suum: suum CHRISTVS CATHARINAM vocare potuit. *Ex Surio.*

Difficile imò impossibile est, ut & præsentibus quis & futuris fruatur bonis; ut & hic ventrem & ibi mentem impleat; ut de delicijs transeat ad delicias; ut in utroque seculo primus sit: ut & in cælo & in terrâ appareat glorioſus. S. Hieron. Epist. 14.

S. RO-

5. ROBERTVS ABB. 29. Aprilis.

ROBERTVS gente Campanus natalium decus virtute ad immortalem memoriam illustravit. Nondum erat editus in lucem, cùm Ermgardi matri per quietem objecta Deipara annnulum obtulit, eoque sibi clausum utero infantem despondit. Quem natum sic Ermgardis eduxit, ut sacro pactæ virginis connubio dignus redderetur. In Cellensi Asceterio Monachum indutus, diversis cum supremâ potestate cœnobiis præsedit, religiosæ potiùs disciplinæ, quàm cumulandis opibus intentus. Accidit, ut ad portas duo sacris initiati, sed egentes, ab ROBERTO stipem præstolarentur. Negabat penoris præfectus vel unum panem reliquum esse. Ad prandium signo excitis domesticis, Abbas, conspectis in mensâ panibus, unde illati essent, rogavit. Oeconomo respondente, se Fratrum numero æquatos panes reservasse, omnes tolli jussit, ad fiduciam & obedientiam anxias suorum cogitationes revocaturus. Ex humanis abiit octogenario major, die jam prospecto atque indicato. Curam suorum ne à morte quidem posuit, increpare somnolentos solitus, excitareque ad divinas laudes, mirâ benevolentiâ, quâ tamen erga nos Angeli quotidie utuntur, exiguo operæ pretio. Quid vis? Deus ipse ad ostium stat & pulsat; neque tamen expergisceris. *Ex Lippeloo.*

Christus per Mysterium suum tibi videatur in ore, & Christus per sui amoris incendium tibi vivat semper in corde, ut congruat etiam tibi, quod sponsa dicit in Canticis, Fasciculus Myrrhæ dilectus meus mihi, *S. P. Dam. l. 7. Ep. 19.*

SS. MA-

SS. MARIANVS & IACOBVS MM.
30. Aprilis.

ANnus ducenteſimus ſexageſimus ſecundus par nobile Martyrum habuit: MARIANVS alter, alter IACOBVS fuit. Et illum quidem pollice ſuſpenſum pondera talis annexa tentiſſimis nervis ad ima retrahebant; ſed ad carceres reducti, animus in cælum abiit, æterni convivij promulſide recreandus, quam in pulcherrimum inducto triclinium, S. Cyprianus propinavit, haud gravatè pro unâ illius guttulâ omnem ſanguinem daturo. IACOBVM interea proprio Martyrum baltheo Angelus cinxit. Ita hic robur ſuum induit, alter bibit. Nec multò pòſt novus cælo nuntius mittitur de venuſtioribus ephebis, qui ſerto vice torquis indutus, & palmam ventilans (nam & ipſe nuper unà cum matre & gemello trucidatus fuerat) MARIANVM & IACOBVM ad martyrum condicere convivium jubet. Nec illi tam lautas epulas aſpernari, aut morari diutiùs auſi, poſterâ die dederunt ſymbolum ambo capite plexi. Nihilominùs equites toto duffuſi cælo malum minari carnificibus viſi, qui tam candida innocētiæ lilia demeſſuiſſent. *Ex Surio.*

Dies noſter ultimus, certiſſimum eſt, nobis quòd veniat; incertiſſimum eſt, quando, vel ubi, vel unde nobis adveniat: niſi quòd ſenibus eſt in januis, qui juvenibus eſt in inſidijs. Guerr. ſer. 3. de Advent.

B. FRANCISCVS SENENSIS. *30. Aprilis.*

ETiam FRANCISCVM viderunt Senæ libertatem mundi repudiare, & ſervis VIRGINIS accedere. Quamquam non tunc primùm tranſiit in ſer-

servitutem VIRGINIS; natus in hanc est. Siquidem mater FRANCISCO plena liliũ sibi parere est visa, ex quo alia atque alia pullularent, quibus MATREM VIRGINEM coronaret: Videbatur deinde nescio quis, Pontificiâ majestate insignis sceptro uterũ tangere, spondere eque, lilij, quod ferreet, candori nihil obfuturas mundi spinas. FRANCISCVS denique lustrico fonti admotus, plus quàm pueriliter exultare est visus, oculosque suos in jam tunc suum ocellum, MARIÆ iconem defigere. Iam pueritiam ingressus, quotidie quingenties *Ave* DOMINÆ suæ dixit, orationi extra tempora Musis dicata tam deditus, ut non in domo paternâ, sed templis habitaret. Asellum (ita quam nos ad instar catelli Melitensis habemus, carnem appellitabat) saxo & flagris exercebat. Pro concione omnium animos incendebat, ut fidem habeam virginibus, quæ volantem supra dicentis caput igneum globum se vidisse affirmarunt. Adversus obtrectatores opem flagitanti PATRONA VIRGO auditum abstulit, ut surdis auribus præteriret calumniantes. Sub mortem ante dicentis vultum Angeli librum explicarunt. Librum vitæ credidero fuisse, & in illo FRANCISCVM nomen suum legisse; tam hilaris pòst obiit, & quidem die, quo Christo cælum patuit. Ex demortui ore lilium ajunt natum esse, scilicet ut vobis, Sodales, pietatis in VIRGINEM semen esset. *Ex Bzovio to. 13. Ann. Eccl.*

Imitare minutissimas aves, mane & vespri Creatori gratias referendo. Et si es devotior, imitare Luscíniam, cui quoniam ad dicendum laudes dies sola non sufficit, nocturna spatia pervigili cantilenâ decurrit. S. Max. serm. de Carn. host. non timend.

MA-

MAIVS.

SS. PHILIPPVS ET IACOBVS APOST. 1. Maij.

GEmino dies hic solenitet. PHILIPPVS alter, alter IACOBVS est. ille vix inter hominum piscatores adlectus, captum illico ad CHRISTVM

Nathanaelem adduxit, laudatam ab ipso Servatore prædam. Sed & ij, qui à veri Numinis cultu alieni erant, ad IESVM aditum sibi per PHILIPPVM quærebant. Illum in consilio Magister habuit, cùm ingenti multitudini commeatum pararet: illo rogante discipulis in filio patrem ostendit. Hinc cùm in sortem paucorum totus orbis veniret, provinciam ipse nactus Scythiam, eam facilè CHRISTO subegit, victorque sub annum IV. & L. Hierapoli urbe Phrygiæ in cruce triumphavit; cùm lapides viles jactantibus, sed pretiosi PHILIPPO triumphalem coronam multò pulcherrimè exornarent. Et hujus quidem triumphus de Barbaris; de Iudæis IACOBI fuit. Hic carne & vino à teneris sibi interdixit: longâ precandi consuetudine genibus callum obduxit, qui vel Camelo certaret: eâ famâ sanctitatis fuit, ut ingredi in sanctiora templi adyta uni illi liceret; & vel oram vestis ejus prehendere, partem felicitatis ducerent. Ita rem Hierosolymæ Christianam cùm XXX. annos administrasset, anno partæ salutis LXIII. vitæ XCVI è templi vestigio dejectus, & inter preces, quas pro hostibus suis faciebat, fuste fullonis cæsus est: ut jam me dubium uterque hic Sol faciat, orbine luxerit, an Cælo occiderit pulchrior. *Ex Brev. Rom.*

Nos quoque timore Domini crucifixos oportet hic omnibus non solùm carnalibus vitiis, verùm etiam ipsis elementis mortuos esse; illuc habentes oculos animæ nostræ defixos, quò nos speramus momentis singulis migraturos. Cassian. l. 4. de Inst. Renunc. c. 35.

S. SIGIS-

S. SIGISMVNDVS REX. 1. Maij.

QVoties noverca ex patre vitricum fecit: Sanè SIGISMVNDVM Burgundionum Regem, eò artibus suis impulit, ut filium Sigericum, quasi patrem regno exuere cogitasset, vitâ ipse exueret. Verùm aspersas filij cruore manus tam multis lavit lacrymis, ut quem sic pœniteret, pænè innocens dici posset. Monitus tamen ab ignoto nescio quo sene, & suam potiùs vitam, quàm filii (qui cælo frueretur) mortem deflere jussus, ad D. Mauritij tumulum abijt, causamque illi commendavit; ageret hanc, ut suam olim apud DEVM: adesse fatentem reum: supplicia precari, non deprecari: sæviret nunc etiam pater Deus, modò olim judex parceret. quam pœnam tam nocens filius meruisset, tum se monstrasse, cùm innocentem occideret. Lacrymis non posse satis elui manus; sanguine posse, sed suo; huic fundendo jam se initium dedisse, cùm filii funderet: quem malè libasset, rectiùs litaturum sese. Et verò damnatus voti est: bello enim in annum D. XXVI. à Clodomiro Gallorum Rege petitus, captusque, & capite plexus, in puteum est abjectus. Sed tam ignobile sepulchrum pœnitentis illustrius cantu suo luminibusque cælum fecit; quin ægri magno numero morti jam proximi sanitatem inde suam hauserunt, itaque quam uni eripuit vitam, longè plurimis SIGISMVNDVS restituit. *Ex Gregor. Turon.*

Ascendat homo adversùm se tribunal mentis suæ: & constitutò in corde judicio, adsit accusatrix cogitatio, testis conscientia, carnifex timor, & sanguis animæ confitentis per lacrymas profluat. S. Aug. lib. 50. Hom.

S. ATHANASIVS EP. 2. Maij.

NOn rarò pueritia toti vitæ præludit. Ita ATHANASIVS Alexandriæ inter lusus adolescentiæ puer à pueris in Episcopum lectus, natu deinde grandior ab ipsomet cælo est confirmatus. Difficile est dictu, quæ bella jam Pontifex cum Arianis gesserit. Producta in mèdium concilium muliercula, vim pudori suo illatam mentiebatur ab ATHANASIO, quem ne noverat quidem. Hîc alius non nemo suppetias laturus innocentiæ, ideoque ATHANASIVM sese assimulans; heus, inquit, egone vitium tibi feci? mox illa: tu verò ipsissimus. Ita cùm & se & impietatem omnium risui exposuisset, exclamant Ariani occisum ab ATHANASIO Arsenium (quem eam ob rem longè illi amandaverant) proferuntque manum velut incantationibus ab eodem devotam. Sed in tempore amici innocentis reduxerant Arsenium. Is itaque in templum progressus, uitæque suæ luculentus ipse testis ostendit, se quidem utramque manum, ceterùm accusationem nec caput, nec pedes habere. Exul nihilominùs sæpè ATHANASIVS totum pænè orbem pererravit. Annos in cisternâ quâdam latitauit quinque, indeque in impios calamo egregiè pugnavit. Fugienti cùm hostis instaret, navim vertit, jamque obvius quærenti num ATHANASIVM vidisset, respondit, non longè illum abesse. Ita rectâ Alexandriam reversus, in patrio conditorio inter morruos quatuor menses vixit, inter vivos deinde mortuus anno CCC. LXXII. nunc inter mortuos iterum vivit.

Ex Baron. Sicut

Sicut fructus non invenitur in arbore, in qua flos prius non apparuit; sic in senectute honorem legitimum consequi non poterit, qui in adolescentia disciplinâ alicujus exercitatione non laboravit. S. Cypr. de 12. Abus.

S. ANTONINVS EP. 2. Maÿ.

ANTONINVS Florentinorum Præsul, ad CHRISTI in cruce imaginem sublimis raptus, mellitissimis vulnerum osculis aliquandiu inhæsit. Atque ex his illum uberibus hausisse amorem crede, quem in omnes posteà pauperes dispensavit, tum ratus præclarè se rem administrasse domesticam, si domi nec supplex, nec penus esset. Viderat ædibus Cælites insidere; ingressus cùm duas ingenuas, sed pauperes virgines operi cum matre intentas reperisset, liberali manu paupertatem sublevavit. Verùm cùm illæ se luxui deinceps dedissent, pulsisque è tecto bonis geniis mali successissent, ut meliores iterum hospites in ædes immigrarent, emigrare otium jussit. Illud jucundum dictu. Rusticellus canistrum pomis onustum Divo donarat. Hic gratias habuit. At cùm ille referri sibi maluisset, ANTONINVS pomis in unam lancem, solennibus verò illis & in chartâ descriptis verbis, *Deo gratias*, in alteram injectis, rem examini permisit; & ecce duo verba pondere suo omnia poma superarunt: ut planè decipi egenos à divitibus videamus, dum hi pro tam exiguâ stipe tam multũ accipiunt. Obiit porrò an. M. CCCC. LIX. Ægrotantis verba illa feruntur: *Servire* DEO *regnare est.* & illa morientis: *Sancta & immaculata Virginitas, quibus te laudibus efferam, nescio.* Imò verò ANTONINE, egregiè sciviſti: Virgo moriens eã

In cælum usque extulisti. *Ex Vinc. Mainard.*

Ne simus hîc negligentes, ut non per infinita secula postmodum pœnitentiam agere cogamur, ubi nihil proderunt lacrymæ. In studiis atque laboribus gaudent Angeli atque Archangeli sicut contrà in torpore ac negligentiâ gaudet inimicus. S. Ephrem. tom. 1.

INVENTIO S. CRVCIS. 3. Maii.

GAudent alij crucem, quam cælum mittit, missam amittere; at amissam olim Christi crucem invenisse hodie se gaudet Helena, triumphat. Rei gestæ ordinem hîc habes. Latebat crux terrâ, plus odiis Iudæorum sepulta. At Helena, cùm primùm filius Constantinus Maxentium debellavit crucis sanctissimæ auspiciis, quò grata foret, omni ingenio viribusque eruere defossam, orbique adorandam proponere contendit; tunc demum credens thesaurum se reperturam, si crucem. Ita locus à superstitione primùm purgatur; & infame Veneris stabulum statuaque dejcitur: mox humus altè egeritur, tandem tergeminæ cruces parent, & ponè titulus crucis refixus. In ipsissimas auri venas offendisse Helenam credidisses. Minuebat tamen lætitiam publicam illud, quòd quænam ex tribus Servatoris crux foret, sic nondum constaret. Sed opportunum consilium Macarius urbis Episcopus suggessit, jussitque ordine singulas morienti fortè tunc mulieri imponi. Pergebat illa ad primæ contactum mori, itemque ad secundæ, ad tertiæ denique incolumis revixit. Huic Helena templum struere dignum magnificentiâ suâ, crucemque, hoc est aurum, argento includere, partem quoque unà cum auctario (clavis eiusdem) ad

ad filium Imp. transmittere, regium utique donum. Agnovit ille signa victoriarùm suarum, & summè veneratus toto imperio edixit, ne, quæ tessera salutis foret omnibus, posthac improborum foret supplicium. Clavorum altero diadematis frontem, altero frenos Imperatorios ornavit, certus majores nobilioresque uniones neque Indiam posse submittere. *Ex Brev.*

Quisquis desiderat ab omni vinculo maledictionis absolvi, & plenam novæ gratiæ benedictionem consequi: Crucem diligat, ex qua omnis plenitudo benedictionis emanat; per Crucem se Dei mandatis astringat; per Crucem effrenis Carnis incentiva cohibeat. S. P. Dam. de Invent. Cruc.

S. FLORIANVS M. 4. *Maij.*

FLORIANVM, quem adversùs ignium injurias patronum invocamus, aquæ ad Superos transmiserunt. Diocletiano Cæsare, in Norico Ripario Tribunus militaris agebat, cùm institutâ de Christianis quæstione, nomen suum ultrò detulit. Aquilinus loci præfectus fustuario primùm ejus constantiam tentavit; deinde ubi Christi nomen extundi ei posse desperavit, in Anasum flumen præcipitem egit. Impii mandati obedientiam carnifex repentinâ cæcitate luit. Corpus exanime appulsum in scopulos aquila tutata est, Iovis olim, nunc FLORIANI satelles. Ipse Valeriam religiosam feminam ad justa persolvenda corpori suo excitavit, & pietati mercedem persolvit, salubrium aquarum scaturigine, quas ægris bibisse profuit. Igne periclitantibus propitium esse primus omnium carbonarius experimento didicit;

ſuis, quas ipſe ſufflaverat, involutus flammis FLORIANVM appellavit, & integro corpore â rogo emerſit. Beneficium luculentius fuit, quàm ut illud obſcurare invidia vel oblivio poſſet. Inde poſteris quoque mos traditus eſt FLORIANI imaginem cum urnâ aquariâ in fronte ædium dedicandi. Vos illam, ô juvenes, etiam animis tutelam adſciſcite, adversùs multò triſtiora incendia, quibus libido faces ſubdit, & perenne pabulum omnes corporis ſenſus ſubvehunt. Lingua, manus, aures, oculi, fatendum eſt, incendiarii ſunt animæ. *Ex Surio.*

O *Ignis infernalis luxuria, cujus materia gula, cujus flamma ſuperbia, cujus ſcintillæ prava colloquia, cujus fumus infamia, cujus cinis immunditia, cujus finis gehenna.* S. Hieron. in Ep.

S. PELAGIA V. & M. 4. Maij

PELAGIVM Tharſenſem Diocletiani Deique filius ſponſam ambierunt, illi corporis, hic animi pulchritudine captus. Reſpuit mortalem procum Virgo, & cæleſte conjugium præoptavit. Paranymphus Clino fuit Epiſcopus, quem divinitus ſibi oſtenſum inter montium latebras reperit, ubi edocta eſt, qualis dos afferenda ad ſponſum eſſet. Ea uno verbo innocentia appellatur, quam beati Genii domum PELAGIÆ tulere, cùm luſtrico fonte, qui ad Clinonis preces è ripe profluxit, tingeretur. Auguſta præterea Virgo duplici diademate cincta, ut vel hinc terrarum Cælique Dominam intelligas, palàm viſendam ſe dedit, velut ſanctorum ſponſalium Antiſtes. Non fuit deinde difficile PELAGIÆ hoc virginali mundo exultæ, bom-

bombycum fila contemnere. Nimirum non Cæsaris sed Numinis oculis se compsit, cui in sponsâ cilicium præ purpurâ placet. Sed neque rivalem diu sustinuit Christus; hunc enim antelatum sibi indignatus Cæsaris filius, versusque ex amore in furorem, gladio pectus transfixit. Diocletianus tamen filium ulturus non fuerat, si Pelagia amorem à Christo ad se transtulisset. Abhorentem ab eâ conditionem novus Phalaris bovi æreo candenti inclusit, in quo illa, amore veriùs, quàm igne liquefacta est. Exuvias corporis in Linatum montem projectas quatuor leones tutati sunt; Clino in urnam composuit, & monti congregationis nomen indidit. Vos Sodales, qui tituli jure reliquiarum hæredes estis, quod in Pelagiâ pulcherrimum fuit, innocentiæ vestem, primo loco votoque poscite. *Ex Metaphrast.*

Si luxuriæ flamma in ossibus æstuat, protinus illam memoria æterni ignis extinguat: si callidus insidiator lubricam carnis speciem objicit, illico mens ad mortuorum sepulchra oculum dirigat, & quid illic suave tactu, quid delectabile visu reperiatur, solerter attendat. S. Pet. Dam. op. 7. cap. 23.

S. MONICA VIDVA 4. Maij.

HÆc est illa MONICA, quæ Augustinum bis genuit, orbi primùm, deinde cælo, secundo quàm primo partu felicior, dum filio pietatem, alteram hominis animam, quam cum lacte instillare non potuit, plorando infudit. Hæresi Manichæâ mortalissimâ humani generis peste perierat Augustinus; mater sic mortuo affundere lacrymas non antè destitit, quàm Episcopi oraculo recreata est spondentis: *Fieri non posse, ut filius istarum lacryma-*

crymarum periret. Vim nimirum faciebat Deo (ut Augustinus posteà jam renatus loquebatur) *cor contritum & humiliatum viduæ castæ ac sobriæ, petentisq; ab eo non aurum & argentum, sed salutē animæ filij sui*. Cujus illud primum indicium fuit, quòd Ambrosio acquiesceret, & destillante ab illius viri ore ambrosiâ pasceretur, quem proinde non immeritò ut Angelum Dei Monica diligebat; quando verè idem est boni præceptoris, quod Angeli officium, etsi non eadem utrique dignatio impenditur. Compos tandem facta voti sui, & Augustino in tantas succrescente spes, negavit longiore sibi viâ opus esse, desiderium cæli ad Ostia Tiberina filio professa, cùm diceret: *Fili, quantum ad me attinet, nullâ re jam delector in hâc vitâ: immorari cupiebam, ut te Catholicum viderem, &c.* Neque multò pòst terris excessit, hoc unum precata à filiis, ut ad Domini altare sui meminissent. Nos illam suspiriis repetimus normam & exemplar matrum omnium; nam hodie pleræque non pereuntibus filiis, sed ad Deum abeuntibus lacrymantur, eosq; diligendo occidunt. *Ex operib. S. August.*

Primus gradus pietatis est iste, ut quos auctores tibi voluit esse Deus, honores obsequiis, abstineas convmeliis: sed nec vultu lædenda est pietas parentum; meretur cæcitatis subire supplicium, qui parentum vultus torvo vultu despexerit. S. Hieronym.

CONVERSIO S. AVGVSTINI. 5. Maij.

HOc die Monicæ lacrymæ AVGVSTINVM orbi secundùm pepererunt; nam hoc Manichæorum erroribus se demum expedivit. Ad id plurimùm, ut dixeramus, momenti mater attulit, quæ filium

filium pessum euntem ex Africâ in Italiam usque secuta lacrymis, pro ejus salute tantùm non exoculavit sese. Monstravit certè parentibus, quàm parum sit filium mundo peperisse, nisi in spem cæli educetur. Iam duo illi ex Imperatoris aulâ, qui lectâ Magni Antonii vitâ, nuntium mundo remiserant, tantum apud AVGVSTINVM potuerunt, ut exclamaret: *Quid hoc? quid audisti? surgunt indocti & cælum rapiunt: & nos cum doctrinis nostris volutamur in carne & sanguine?* Sub hæc luctanti cum animo suo in conspectum se castitas dedit, ingenti omnium ordinum ac ætatum coronâ cincta, digitoque nunc senes aut viros, nunc pueros aut puellas signans, *Et tu*, ajebat, *non poteris quod isti aut istæ?* mox è cælo etiam vox istiusmodi allapsa: *Tolle lege.* Sustulit ille, legitque: *non in comessationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudicitiis, non in contentione & æmulatione: sed induimini* IESVM CHRISTVM. Legit inquam hæc, & ex Manichæo Catholicus, ex Rhetore Ecclesiæ Doctor, ex mundi amatore summo summus contemptor evasit. At nos qui eadem & audimus & legimus, moras moris nectimus, dicitque è cælo nobis ipse Divus, quæ sibi olim dicebat: *An quia præcesserunt, pudet sequi? & non pudet nec saltem sequi? Ex ipsius D. August. Confess.*

Si aurum tibi offeram, non mihi dicis: Cras veniam; sed jam exigis; nemo differt, nemo excusat. Redemptio animæ promittitur, & nemo festinat. S. Amb. in serm. de Iejun. & Eleemos.

S. ANGELVS CARMELITA. 5.Maii.

ROsam è spinis habe, ANGELVM, inquam, è parente utroque Iudæo Ierosolymis natum.

Sed

Sed quid dico? ipsæ hæ spinæ in rosas abierunt, cùm Cæli REGINA Magistram his in fide se præbuit, geminamque illis prolem Ioannem Patriarcham, ANGELVMque nostrum Martyrem est vaticinata. Ergò cùm ad templum Christianorum se recepissent, ibique in sublimi hostiâ talem Christum, qualis olim à cruce pendebat, non dubiis jam oculis vidissent, Christo geniti Ioannem primùm, tum ANGELVM genuerunt. Hic altioris vitæ rudimenta in monte posuit Carmelo, qui & nomen illi dedit. Abhinc in seipsum primò, deinde in eremum descendit, ubi cùm solum se crederet, adesse sibi vidit IESVM, multo maximo SS. agmine stipatum, & jubentem, victorias suas Alexandriam ferret, inde ad palmam in Siciliam contenderet. Huc priusquam Româ iret, DD. Franciscum & Dominicum felici pede offendit. Nam Franciscus repentè plenus Numine fatidico ad pedes ANGELI accidit, osculoque his fixo, martyrem voce gratabundâ salutavit. Sed & hunc vati suo vatem fuisse ajunt, & jam tum cæli nomine promisisse Francisco illa vulnera honestissima, alterum haud dubiè nec minùs nobile martyrium. Cæterùm in Siciliam appulsus, cùm Berengarium Comitem incestâ cum sorore consuetudine multis jam annis infamem clam primò; tum palàm castigasset, immissâ hæreticorum manu, in ipso templo, plura vulnera pro concione interque hæc lethale accepit. Atque ex hoc paulò pòst mortuus, ad cognomines abiit ANGELVS. *Ex Brev. 13. tom. Ann. Eccl. & Ferr.*

Quid ultra debuit facere Christus & non fecit? Cujus vel saxeũ pectus tãta & talis, à tãto & tali collata multitudo beneficiorũ non emolliat? quid-

quid

quid igitur es, quidquid potes, debes creanti, redimẽti, vocanti. S. Bern. super illud, Regnum Dei, &c.

S. IVTTA VIDVA. *5. Maij.*

QVI IVTTAM légis, legentem lege. Nam & illa à teneris vitas legere Divorum gaudebat; sed &, quod pauci facimus, facere gaudebat, quæ legerat. Nubilem jam & fugam è mundo meditantem, nuptiæ illustres implicarunt, neque tamen manus virtuti ligarunt. Mundum omnem muliebrem, quem à parentibus & ipsis illustribus nobilissimum acceperat, ad vestienda ornandaque menducabula omnẽ contulit, rectè non pulchriùs micare gemmas & uniones rata, quàm in pauperis Christi centonibus. Iamque eò devenerat, ut decoctâ ingenti dote, necessaria ad vitam mendicare ipsa non sine risu improborum cogeretur. Sed laudavit Christus hanc prodigalitatem conspicuus, & iterum ditavit illis verbis: *Omnia mea tua sunt, & tua mea.* Enimverò tam opulentam se ubi circumspexit IVTTA, effusior etiam dehinc vixit. Neque tamen redigi ad incitas potuit liberalis dextera. Iterum Christus illi visus potestatem fecit ex divite cordis sui ærario quas luberet opes depromendi. Illa Sapientiæ sanctioris thesauros deprompsit, ut jam sine alio Doctore arcana fidei calleret, & in ipsa adita sanctissimæ Triadis mulier se penetraret. Nimirum neque jam supremùm ægram à Christo ad notas delitias invitatam miror, neque dubito animum membris solutum rectà in cælos abiisse, cùm versus hos in aërem abiisse inter preces, etiam cum corporis pondere legam. *Ex Bzov. tom. 13. Ann. Eccl.*

Suscipiat fidelis anima Auctoris sui atque Rectoris immar-

immarcessibilem charitatem totamque se ejus subjiciat voluntati, in cujus operibus atque judiciis nihil vacat à veritate Iustitiæ, nihil à meseratione Clementiæ. S. Leo serm. de Iejun.

S. IOANNES DAMASCENVS. *6. Maij.*

ETiam hic IOANNES, cui à patriâ DAMASCENO nomen fecit, inter VIRGINIS cultores in paucis est numerandus. Cùm enim Sarracenorum Duci à consiliis esset, calamun interim in Leonem sacrarum imaginum hostem strinxit, pulchrum existimans, pro MATRIS capite manum suam objicere. Nam cùm literas commentus impius esset Imperator velut ab ipso IOANNE scriptas, quibus Damascum prodere cogitaret, easque Sarraceno transmisisset, dextram hic scilicet detruncavit innocenti. Sed precanti & ante icona DEIPARÆ familiariùs quærenti, quòd ad pugnandũ pro ipsius & Filii honore inermis jam esset, ecce tibi auxiliatricem manum VIRGO porrigens, dextram integerrimam restituit, relictâ solum in miraculi vestigium lineâ rubente, quam rectiùs armillam nos dicemus. Hinc IOANNES sapientiæ sanctioris rudimenta inter Anachoretas discere aggressus, magnos brevi progressus fecit. Fiscellas enim in patria jussus vendere, risui scilicet fuit, qui nuper omnium admirationi erat. Iam sordes omnes in cœnobio illâ, illâ non tam suâ quàm VIRGINIS manu jussus purgare, non dubitavit imperio obsequi. Quare manum tam nobili victoriâ splendidam calamo denuò ipsa cæli Imperatrix MARIA armavit, scripsitque illa quæ hodieque orbis omnis miratur. Sed nimirum quæ reddidit, etiam rexit dexteram. *Ex Io. Patri. Hier.*

Nostram

Nostram memoriam repositorium Deiparæ faciamus. Hoc verò quomodo erit? Ea fuit Virgo, & amatrix Virginum: Si ergo cum corpore mentẽ quoque castam habuerimus, inhabitantem ejus gratiam possidebimus. S. Io. Damasc. serm. de Ass. B. M. V.

S. FLAVIA DOMITILLA V. & M.
7. Maij.

ADornabat in centesimum CHRISTI annum FLAVIA Aurelio desponsa nuptias, & ad nuptias sese imprimis: cùm Nereus & Archilleus, qui à cubiculis illi erant, solicitam moverunt, ut eam in comendo curam cælo impenderet, ita fore, uti sponsum CHRISTVM nanciscereturr. Audiit illa tam salubria monentes, repudiatoque mortali sponso, immortali nubentem Clemens Pont. Max. ex more Christiano, flammeo involvit. Consilium hoc optimum etiam ipsis auctoribus fuit. Nam duo egregii illi Paranymphi mox Martyres coronam primi nuptialem abstulerunt; at FLAVIA in exilium missa, dura atque aspera multa perpessa est. Post cùm Theodoram atque Euphrosynam, quæ ad Aurelii amores iterum illam abstrahere nitebantur, in suam etiam sententiam pertraxisset, & ipse Aurelius dum choreas ductaret, subito facto corruens, mortuales fecisset, quas nuptiales putaverat; irâ ardens hujus germanus Luxærius, ædibus, in quibus DOMITILLA cum geminis, quas memoravimus; Virginibus agebat, ignem subjecit. Sed nempe tam sanctis nuptiis ille sic tædas præluxit; sponsarum verò postridie corpora, ut à Cupidinis, sic à tyranni etiam ignibus integra fuerunt, & à tam sanctis flammarum spoliis hodie Eluacum Germaniæ civitas splendet. *Ex Surio.*

Despicien-

Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, etiamsi rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm, ne diligatur, clamat? S. Greg. l. 3. Dial.

S. AMATVS CONF. 8. *Maij.*

AMATO Saludecium patria fuit. Parentibus in tenerâ ætate amissis, multa tulit, fecitque puer & adolescens, etiam viris imitanda. Amor castitatis prima illi bella excitavit, feminâ classicum cantante, proprio sexûs sui genio. Ea fratri AMATI nupta, filiam, quam priore conjugio tulerat, cùm AMATO sponsam obtruderet, repulsam ultimis odiis ulta est, quibus etiam fratres collisi sunt, exiguo tamen AMATI incommodo, deputantis in lucro, si virtutis causâ nomen suum amitteret, fieretque exosus. Numinis tamen benevolentiam omnibus officiis captavit, in pauperes tam prodigus, nihil ut sibi relinqueret, sed locatâ promiscuè operâ, famem sustentaret: in emaciato nihilominùs corpore flagro ferreo non modò memoriam sed imaginem Christi patientis renovabat; hoc quoque illius assecutus, ut pro malesano habitus publica civium suorum fabula fieret. Sed despectum orbi cælum ad se rapuit, tam familiariter quidem, ut inter castas preces evolantem ad Superos animum etiam corpus sequeretur. Crescentem eo miraculo AMATI famam frater fœdo crimine sugillavit, stupri commercium ei cum Clarâ sorore Deo sacratâ affingere ausus. Sed ambulantem in jus sol absolvit abollam eius intercipiens, suisque radiis sustentans. Iisdem illustrata AMATI est sanctitas, sed ille proditorem

suum

suum fugiens, inter sacras peregrinationes consenuit, in hospitali denique pauperum domo, quam suis impensis erexerat, mortuus. Corpus nondum extabuit, suaque integritate fratris calumniam etiam in tumulo refutat. *Ex Phil. Ferrar.*

Qui orationi vacare desiderat, suasque postulationes offerre altissimo, sic se componat intus coram oculis Domini, ut non minùs ipse, quàm ejus acceptabilis fiat deprecatio. Non placet Deo orationis sacrificium, nisi placeat prius ipse, qui offert. B. Laurent. Iustinian. Fascisc. Amoris cap. 15.

S. GREGORIVS NAZIANZENVS.

9. *Maij.*

GREGORIVS à patriâ NAZIANZENVS, ab eruditione posteà THEOLOGVS dictus, cùm studiorum caussâ Athenas peteret, gravi tempestate jactatus, proximè ultimum vitæ discrimen fuit. Quis credat? quò felicitatis venti secundi nunquam tulissent, adversi tulerunt. Cum enim voviſſet, si ex his undis emergeret, sanctioribus Baptismi aquis caput mersurum, & vitam inter Religiosos acturum, illico cælum arrisit, & damnatus voti GREGORIVS navim non tam ad terram, quam ad cælum appulit. Porrò Athenis commoranti uno eodemq; tempore & castitas & sapientia visendam se dederunt, & amanti ambæ lubentes nupserunt, puto ut arguerent juventutem nostram, quæ sine animi puritate sapientiam ducere nequicquam allaborat. Exinde ut in studiis, & legibus monachorum condendis, ita etiam in bello contra Arianos Magno Basilio socius fuit; ausus in ipsum Iulianum, in quo adolescente etiamnum Athenis tyrannum latere edixerat, palàm & scribere,

scribere, & dicere, sævientis vulgi & saxa in se conjicientis clamores velut plausum accipiens. Sed & Pontifex jàm Byzantinus sicario, ab hæreticis in necem suam subornato, facilis veniam dedit: pòst tamen gravibus iterum seditionum fluctibus agitatus, missâ urbe ac insulâ, in villulâ patriâ malaciam, in morte denique anno CCC. LXXXIX. portũ reperit. *Ex Greg. Presb. apud Sur.*

Cordis contritio optimum est ad percipiendam munditiam medicamentum. Mox ut germinare inchoaverint fœdæ cogitationes, compunctionis gladio interimat ipsas, qui cordis sui Christum cupit habere possessorem. S. Laur. l. de cast. Connub. c. 13.

SS. GLYCERIA & LAODICIVS MM.

10. Maij.

GLYCERIA Macatii III. Consulis F. sexûs sui miraculum, utriusque exemplum, Antonini imperio Trajanopoli & Heracleæ triumphavit. Lampodophoria celebrantibus impiis, ipsa frontem cruce insignita in publicum prodiit, negavitque aliâ lampade sibi opus esse, cùm crucis radios nec ipse quidem Iupiter marmoreis oculis laturus sit. Fecit dictis fidem comminuta extemplò statua, neque ad vindicandam injuriam satis potens, cùm frustillatim in GLYCERIAM jactaretur, trepidantibus fragmentis munitam cruce Heroidem contingere. Ferocior tamen Iove suo Sabinus præses fuit; & è comâ pendulam lancerari ungulis jussit, temperante cruciatus Angelo, & sua in carnifices tormenta regerente: qui deinde etiam in carcerem abreptæ compedes dempsit, mensam epulis instruxit, fornacis incendium extinxit, detractam capiti cutẽ restituit; quam cùm

LAODI-

LAODICVS carceris custos iterũ tribunali sistendam non agnosceret, ejusque fugam luere ferro pararet, revocatum à scelere GLYCERIA Christo asseruit, sponte deinde manus pedesque iis vinculis astringentem, quæ virgo tulerat. Et ille quidem securi addictus ad cælum per compendium abiit. GLYCERIA, Diis hominibusque victis, etiam belluas triumphavit. Stetit inter leones agna, neque exhorruit contubernium. Ipsis adeò feris tradidit mores suos, & genuinam rabiem cicuravit; vix cùm voce de cælo lapsâ excedere circo victrix juberetur, morsiunculam à leænâ impetravit, quæ animæ viam faceret. E corpore olenm fluxit, ne athletis pro innocentiâ pugnaturis ceroma deesset. *Ex Surio.*

Spiritus subjectam carnem disciplinæ freno coërceat, & ad supernam Hierusalem quotidie fervoris desiderii gradibus festinet. Promissa castitati præmia incessanter aspiciat, quorum dulcedine provocatus; quidquid versutiâ callidi insidiatoris opponitur, libero fidei pede transcendat. S. Pet. Dam. ep. 7. c. 24.

S. GANGVLPHVS C. *11. Maij.*

GANGVLPHO Dynastæ Burgundo corporis, animi, quæque fortunæ propriè imputamus, bonis felicissimo, nihilominùs cum malorum omnium extremo malâ uxore conflictandum fuit. Ea præter cæteram morum perversitatem etiam fœdis amoribus indulsit, quos denique fons prodidit, & hoc & aliis prodigiis illustris. GANGVLPHO in Campaniâ prandenti simplicissima ad speciem quæstio excidit, quanti fontanam, cui assidebat, hospes æstimaret; sibi enim opidò allubescere. hospes delirium interpretatus, pretium tamen

statuit.

ſtatuit. GANGVLPHVS aquam, quanti indicata erat, emit, & ſe dat in viam; fons, inaudito miraculo, eum ſequitur, & Varennis, ubi domicilium habebat, novo ortu erumpit, ſeriò jam damnante mercimonium ſuum Campano. Ex hoc ergo fonte calculum levare GANGVLPHVS uxorem juſſit, abſoluturus eam, ſi id impune feciſſet. Accipit conditionem cum riſu adultera; ſed brachium velut ex Vulcani ollâ fœdè uſtulatum retulit; nullo tamen, præter divortium, incommodo affecta, ad ingenium rediit, & denique adulterio parricidium conjunxit. Id ubi amator illius (prò pudor! Clericus erat) perpetratum ad proſtibulum retulit, infelicem animam cum alvo dejecit. GANGVLPHVM miracula divis exæquarunt; quæ cùm adultera traduceret, infami per omnem vitam ſupplicio eſt exercita, quod prodere verecundiores, quàm illa fuit, literæ erubeſcunt, *Ex Surio.*

Mentiri & jurare linguæ tuæ prorſus ignoret, tantuſque in te ſit veri amor, ut quidquid dixeris juratum putes. De quo Salvator ad diſcipulos ait, Non jurate omnino: Sit autem ſermo veſter, Eſt Eſt, Non Non; quod autem his abundantius eſt, à malo eſt. S. Hieron. ep. 14.

S. PANCRATIVS M. 12. Maij.

NOn omnes ſerò ſapere Phryges, PANCRATIVS ipſe quoque Phryx oſtendet. Quatuordecim non ampliùs natus annos vitâ quàm Chriſtum maluit perdere, quæ quidem ſumma eſt ſapientia. Principe familiâ, Cledonio patre ortus, eoque mortuo, Dionyſio patruo in tutelam commendatus Romam cum eo commigravit, quo tempore Diocletianus, Chriſtiani ſanguinis gurges

ges, totius Imperii viribus ad exscindendam innocentiam abutebatur, commodùm accidit, vt in eâdem regione urbis Romanus Pontifex latitaret, in quâ PANCRATIVS domicilium collocarat, nimirum ut dignissimâ manu hoc lilium Numini consecraretur: cujus impulsu PANCRATIVS ultro cum patruo illis ab eo tingi aquis petiit, quibus omnes cæli flores rigantur. Voto potitus tam suavem pietatis halare odorem cœpit, ut venaticos Diocletiani canes, omnia Sanctorum vestigia odorantes, non potuerit latere. Raptus ad tribunal quantumvis sanguinarios Cæsaris oculos rapuit, qui tamen præter oris formam nihil intuebatur. Ergo blanditias primùm admovit, infantulum appellitans, & filii nomen offerens, si se patrem, & Iovem habere Deum voluisset. Vtrumque contempsit, & Iovem quidem generosissimè, negans tam puerum esse se, ut adulterum, & sororis suæ maritum sibi putet adorandum. Diocletianus ne pluria audiret æquè erubescenda, jussit hunc omnis elegantiæ flores demeti, cujus sanguine utinam Mariani rigentur horti; ô quales nascentur Narcissi! *Ex Surio & Brev. Rom.*

Qui differt in futuram & forsitan non futuram ætatem suam vitam corrigere, certum bonum dimittit procul dubio; & contemnendo, quod perdit, probat se non amare, quod expectat, & meretur non accipere. S. Anselm. ep. 1.

S. EPIPHANIVS EP. *12. Maij.*

IVvat suavitatem divinæ circa teneram ætatem providentiæ in EPIPHANIO agnoscere. Is Phœnix gente, secta Iudæus, patrem decennis amisit. Accedente ad orbitatem egestate, equum indomitum

mitum à matre jussus vendere, vitium ejus clam non habuit; donatus ob candorē liberaliter etiam in Christianum incidit Cleobium nomine, cujus aspectu efferatus equus EPIPHANIVM excussit, felici casu; Cleobius enim, invocato Christi nomine, afflictum erexit, calcitronem occidit: ea prima scintilla pectori incidit IESV olim amore arsuro; sed nimitum eam facilē Tryphon suffocasset Hebræorum antesignanus, qui EPIPHANIO adoptato, eundem sibi generum despondetat, ægrè ex his pedicis extricandum, nisi eas Tryphonis & filiæ mors incidisset. Commodùm deinde equitanti Lucianus Monachus se obtulit, qui ad pauperis preces, veste se exspolians, extemplò togam puram è cælo accipit. Et causa EPIPHANIO fuit, ut se homini imbuendum permitteret, Numine tam propitio, ut Episcopus ad lustricum fontem properantis vultum radiare, coronamque immnere capiti cerneret. Lætis initiis vita omnis consentanea fuit. Famem, sitim, morbos, dæmones, mortem, cæteraque orbis mala nemo eo potentius coërcuit. Hæreses pestem his omnibus capitaliorem stilo confixit. Miretur viventis miracula juventus, unum modò, quod jam exanimis edidit, imitetur. Improbum hominem, nudum corpus inspicere tentantem, calce à se repulit, verecundiæ etiam post mortem retinens, quæ hodie ferè omnium virtutum prima moritur. *Ex Metaphr.*

Aversum ab omni voluptate mundi oportet esse animum, nunquam desinente corpus titillare noxiis illecebris, quas experimento constat appropinquantis dæmonis esse ante-ambulones, quos tamen, si mens sobria Dei memoriam nunquam deposuerit, nullo negotio prosternemus. Ex Testamento S. Epiphan.

S. ALE-

S. ALEXANDER M. 13. Maij.

NOs, quâ te voce possumus, Christiane miles excitamus; ALEXANDRVM enim ad certamen pro fide subeundum Angelus animavit, & adversus Maximiani tormenta invictum præstitit. Sed & Pæmenia mater raro in feminâ exemplo, cælesti hortatori succinuit, ex Italiâ in Thraciam abducti, & iter omne suo sanguine nobilitantis filii comes. Præconio illius ad illustriora passim tribunalia Christum prædicantis, quidquid inter Italiam Asiamque interest, revixit, & relanguescentes Christianorum animos fortissimi juvenis sanguis ad pares ausus accendit. Diu pulchriùs hominibus Angelisque spectaculum præbitum non fuerat, neque contineri vel hi vel illi potuêre quin identidem applauderent certanti. Omnia passim, quæ Tiberiano Præsidi furoris ingenium dictavit, caput à Cælestino carnifice abscissum est, sed ferrum stringere non antè ausо, quàm Angeli beati Martyris satellites, ipsomet deprecante; paulò longiùs ab ejus latere secederent. Corpus in flumen projectum canes extraxere; binæ ex iis matri obviàm progressi nobilis thesauri indicium fecerunt. Functam ultimo pietatis officio de cælo filius est allocutus paratæ mercedis sponsor. Dolendum ALEXANDRI hujus verè magni virtutibus parem scriptorem non obtigisse, sed illud ampliùs, tam paucos habere imitatores. *Ex Metaphr.*

Cùm fallax hujus mundi felicitas tot calamitatibus sit obnoxia, cùm potẽtia tẽporalis tot casibus variẽda subjaceat, & rerũ ordo seseveluti scen ca vertiginis alternitate cõfũdat, quis sanæ mẽtis à rebus tam fri-

frivolis tamq; ue fugacibus animum non avertat? S. Pet. Dam. lib. 7. ep. 5.

S. IOANNES SILENTIARIVS. 13. Maij.

DIceres idem jam esse Ioannem & MARIÆ amatorem. Certè talis ille fuit IOANNES, qui à taciturnitate nomen habet. Etenim magnarum opum hæres earum hæredum esse MARIAM vivus voluit, nobilissimo in ejus honorem templo extructo; ipse vitam cum aliis DEO DEIque MATRI devotam egit, tantâ animi integritate, ut nudum, quoad vixit, numquam se aspexerit, vel hâc unâ sanè verecundiâ VIRGINI charus. Ad insulam subinde omnium votis præterquam suis vocatus, Hierosolymam abiit: ibi cùm stellam cruce insignem vidisset, audissetque vocem, quâ præuntem sequi jubebatur, memor quàm bona dux Stella jam olim fuisset, extemplò in viam se dedit. Nec aberravit profectò, nam rectâ in cœnobium amplissimum venit, in eoque VII. annos; in spelæo deinde IX. alios silentio traduxit. Hinc egressus & viarum anfractibus implicitus, à Cælitibus eò iterum reportatus, & contra incursiones Saracenorum à leone est defensus. Tandem ad cœnobium reversus, & post multos annos ab Angelo proditus, Caryotam in petram abjecit. Et ecce continuò hæc simul radices simul germen agere, tum frondes totâ ædiculâ explicare, & post tertium denique diem fructum ferre. Abiit deinde IOANNES ex humanis anno M. LVIII. ætatis C. IX. vir qui vel tacendo meruit, ut omnis de illo ætas loquatur. *Ex Metaphr.*

Loquere sanè, si quid silentio melius & excellētius habes; at ubi silere præstat, quàm loqui, silentio ac quie-

quiesce. Nosti enim laudatum illud, ordinem labijs constituere, atque alia dicere, alia audire. S. Greg. Naz. S. Moder. in disp. servan.

S. PACHOMIVS ABB. *14. Maii.*

DAbit Christianus adolescens victas Stygi manus? cùm PACHOMIVS nondum Christianus dæmonibus fuerit formidini, ut præsente eo vocem mittere non sint ausi, obstupefacti indole ad nutum Niminis apertâ: cujus notitiam simul atque hausit, continuò carni bellum indixit, quam ut generosiùs sperneret, cælesti ambrosiâ, quâ Christo nomen dedit nocte, est pastus. Monasticæs Tyrocinio posito, jussus est divinitus cœtus cogere ex formulâ, quam exaratam ab Angelo accepit, erudiendos. Quos inter celeberrima Theodori est memoria, qui clarâ stirpe genitus, totâ in epulas effusâ domo, hâc cogitatione ictus est, mundi fabularum quàm tristis sit catastrophe, & cùm personatis gaudiis larva detrahitur, quàm non juverit ad tempus insaniisse. Secutæ sunt lacrymæ, quas mater conata abstergere, ne fugæ quidem consilium filio eripere potuit. Quin adeò cùm diu perquisitum delitescere apud PACHOMIVM inaudisset, armata Episcoporum Epistolis irrupit in dicata sancto illius otio nemora, & ad suas admitti delitias propè cum convitio postulavit. PACHOMIVS Theodoro copiâ facit salutandæ matris, quâ se ille usurum negavit, ni spopondisset PACHOMIVS, eum sibi congressum olim fraudi non fore: quam in rem cautus senex fidem dare non sustinuit. Priusquam quieti se daret, fessa diurno labore membra sigillatim solabatur; quantillum enim superesse jamjam in beatitatis rosa collocan

dis? Quid ad hæc ſuaviludii noſtri, qui nunquam in Dei causâ ſe meminere fatigatos? *Ex Metaphr.*

Si æterna bona ſub aſpectum caderent, itemque ſupplicia veritatis agnitæ deſertoribus parata, nullius alterius rei deſiderium teneret jam terra ſublimiores, & præteriti temporis acta recolentes cum lacrymis, donec Dei gratia cæleſti nos ſponſo jungeret. Ex dictis S. Pachomij.

S. BONIFACIVS EP. 14. Maii.

PVlchrè BONIFACIVS omnes nominis ſui numeros implevit, puer jam multorum pater, nunc ſine prætextâ, nunc etiam ſine interulâ ad matris ſinum redux, & verò jactabundus etiam, quòd tam exiguis panniculis totum CHRISTVM potuiſſet tegere. Furtum tamen jam tum vel maximè damnavit, eoque vulpes, quæ ſubducere matri gallinas amabat, ad precantis pedes redire coacta, & rapta reddidit, & facinus morte ſpontè luit. Iam domi ſive meſſem ſive vindemiam habere illi cùm libuit, licuit. Inde cùm ditiores annonam flagellarent, matris omne frumentum in pauperes ſpargit. Sed ſementem hoc erat facere. Nam cùm mater iraſceretur tam prodigo, ad ejus preces ſubita ſeges totum horreum complevit. Sub hæc cùm ſpem vindemiæ ditioris grando dejeciſſet, Antiſtes jam Ferentinus pauxillum vini, quod legerat, in omnes teſtas, ac dolia, diviſit, precando deinde tantùm non exundare fecit. Certè vaſculum mero plenum Gothi duo ex itinere accepiſſe ſe putaverant cœnæ fortè unius illecebram. Sed nimium cellam illi promptuariam circumferebant, non minùs etiam, cùm viam relegiſſent, divitem. Fuit cùm bene egenis facturus ipſe egeret, & duodecim aureos, nepotis peculium, prodigeret. Verùm cùm

cùm ei nepos vehementiùs succenseret, ab imagine DEIPARÆ totidem alios tulit. Recepit itaque suum nepos, plus utique accepturus, si fœnori moram dedisset. *Ex Dial. S. Greg.*

Magna res homo, & pretiosa vir misericors. Hæc major gratia, quã mortuos resuscitare: multò namque majus est, esurientem pascere Christũ, quàm in nomine IESV *mortuos suscitare; nam illic tu de Christo bene mereris; hîc autem ipse de te.* S. Chrys. hom. 36. ad Pop.

S. PONTIVS M. 14. *Maij.*

PONTIVM vides, cuius operâ factum est, ne millesimus Romanæ urbis annus dæmonibus consecraretur; quod futurum iidem, PONTIO adhuc matris ventre abdito, permissu Numinis, agnoverunt. Iulia, id mulieri nomen fuit, Marci senatoris Rom. uxor, eo gravida, delubrum subierat, cùm repentè Flamen furiis incitatus, concerptâ mitrâ, hostem Deorum adesse exclamavit, uterum detestans in perniciem Iovis fœcundum. Iulia vaticinatione perculsa, fœtum necquidquam depellere abortu instituit, nato etiam vim allatura, nisi pater vetuisset; utiq; enim Diis ad unum puerum perdendum satis fore virium. Contigit deinde, PONTIVM, audito Christianorum carmine, quo Deorum vanitas irridebatur, Religionis amore capi; haustam etiam patri instillavit, purgataq́ue à Deorum larvis domo, primum id formidatæ à dæmonibus indolis specimen dedit. Patris mortui dignitate adiutâ, Philippis Imp. familiari usu conjunctus est, qui cùm in millesimum urbis annum sacrificium Diis pararent, ab ea mente PONTII oratione deducti, Christo nomina dederunt, ejusq́ue Numini Romanum Imp. dedicarunt, Valeria-

no & Gallieno imperantibus, accusatus impietatis PONTIVS, & equuleo impositus, machinam precibus rupit. Vrsos in se incitatos cicuravit, rogum extinxit, gladio denique cervices subjecit, usitatâ Sanctorum modestiâ, quorum plerique capite imminuti sunt, superbis puto instituendis hac potissimùm parte indomitis. *Ex Surio.*

Cùm homines quotidie immaturo præventi rapiantur interitu, quid restat, nisi ut hoc brevi puncto, quo vivimus, lapsura quæque velut jam lapsa despicere, & ad ea, quæ permanent, pleno fervidæ mentis studeamus desiderio festinare? S. Petr. Dam. op. 11. cap. 13.

SS. VICTOR & CORONA MM.

14. *Maij.*

AVspicatissima nomina suosque triumphos loquentia, VICTOREM & CORONAM damus. Qui tamen fortitò hæc accipis, laboriosæ felicitatis omen accipere te memento; nam cum Victore quis Hercules se componat? Age numeremus Magni Herois labores. I. Digitos articulatim elidendos sine gemitu præbuit. II. In Fornace accensâ triduum desedit. III. Carnes veneno adipatas concoxit. IV. Nervos distendi, solvique compagem corporis ridens tulit. V. Oleum fervefactum eodem quo gelidam vultu hausit. VI. Suspensus facibus ardentibus ustulatus est. VIII. Venenum aceto temperatũ pro melle bibit. VIII. Configendam utriusq; oculi pupillam obtulit. IX. Pedibus tractatus prono capite triduum pependit. X. Cùm degluberetur, tyranno tamen insultavit. Hæc invictâ patientiâ perpesso quid mirum est bissenos Angelos cælo coronam attulisse, & minorem insuper alteram pro CORONA militari se-

mina

mina, quæ sic excarnificatum felicem tamen beatumque ausa dicere digna Deo visa est, quæ non agones tantùm illius, sed præmia etiam aspiceret. Annum conjugii alterum, vitæ decimum sextum agebat, quo propiùs miraculo fuit non trepidasse, cum bina palmarum cacumina ad terram ingenti depressa nisu cerneret, quæ à se invicem iterum discessura mediam distraherent. Alligari tamen se sustinuit, & lacerato corpore, integrũ animũ cælo intulit. VICTOR gladio cæsus eam secutus est: sic olim ad astra itum. Nunc coronæ viliùs veneunt. Nullæ nos palmę distrahunt; animũ à mũdo avelle, Coronam spondeo, & victorẽ appellabo. *Ex Sur.*

Mundo se extraneum homo reddat, ut Deo propẽsioris gratiæ largitate familiaris adhæreat. Mundo mortuus vivat, à terrenis vexationibus se subtrahat, ac velut in sepulchro jam positus in solo Creatoris sui desiderio suaviter requiescat. S. Pet. Dam. op. 12. c. 32.

SS. PETR. PAVL. ANDREAS, DIONYSIA MM. 15. *Maÿ.*

ITerum triumphantem adolescentiam damus, ne quis magnam virtutem annis metiatur. Imperante Decio, Lampsaci, in ipsâ turpitudinis patriâ, PETRVS adolescens adorare Venerem jussus; Ego illam, inquit, cujus vita perpetuum probrum fuit? quæ ex lupâ facta Dea est, neque aliâ gratiâ templis à vobis recepta est, quàm quòd omnium mortalium inverecundissimè peccârit? Hujus dicti libertatem PETRVS in rotâ jussus luere, omnibus confractis ossibus nec vultum nec animum mutavit; donec gladio ejus patientia finita est. Troadem deinde properanti Proconsuli Nicomachus, audacior quàm fortior, suam in Christum

fidem jactavit, sed sublimis abreptus tormenta non tulit, turpisq; transfugâ, ejurato Christo, vix horulam supervixit, quâ in rabiem actus commansam dentibus linguam cum infelici animâ evomuit. Ejus casum miserata DIONYSIA, sedecim annos nata, illicò ad quæstionem, deinde ad lupanar abripitur: sed eam ANDREAS & PAVLVS adolescentes Christiani, & utroq; fortior cælestis genius multâ circumfusus luce, à virtutati sunt; illis postridie lapidum jactu obrutis, invidit DIONYSIA tam suavem sub hâc grandine mortem, inque mediam se procellam inferens, suosque amplexa servatores, popularis insaniæ reliquias exhausit. Vixit tamen etiam cùm detonuisset, & ultimum gladio spiritum impendit. Sed nimirum saxa & sanguinem loquimur: Beatuli nostri ire ad cælum, viâ lacteâ, & calcare rosas volunt. *Ex Surio.*

Noli vitæ hujus felicitatem pravis hominibus invidere, sed cõdole. Imò quia ipsi non dolẽt, potiùs ingemisce: qui nimirum velut bruta animalia ad macellum edendo properant, & ad gladium lasciviendo festinant. S. Pet. Dam. lib. 8. ep. 6.

S. DYMPNA V. M. 15. Maij.

NIsi frontem unà cum oculis amisit improbus amor, erubescet ad infamiam facinoris, quod ipso auctore, sub annum sexcentesimum gestum est. Regebat eo tempore Hibernos rex barbarus, nullâ re nisi amore odioque filiæ nobilis. Viduatus conjuge filiam in thorum pellexit, eâ quidem formâ, cui comparari eo ævo nulla poterat, sed iis moribus, ut non modò incestos amores abominaretur, sed præter Deum nubere omnino nemini in animum induceret. Vim tamen vexita ab insano amato-

amatore, cum Gereberno ſacerdote fugam ultra mare capeſſit, & in agro Antverpienſi ſanctioribus ſe curis addicit. Pater eódem paulò pòſt appulſus, cùm illa ipſa imagine ſignatũ argentũ exponeret, quâ obſonator filiæ hoſpiti ſatisfecerat, ejuſdem indicio filia prodita eſt. Fœda omnia ſunt, quæ deinde procus dixit, vel carnifex fecit; malumus tamen ſpectare ſanguinem, quàm audire verba improba & lenonia; quibus cùm nihil moveretur, Gerebernus primùm tutor pudicitiæ illius, ferro obtruncatus eſt; Virgo deinde parentis enſe cecidit nobiliſſima caſtitatis victima. Funus cælum curavit, neque puduit Angelos veſpillonum officium occupare, allatis è candido marmore urnis. Virginis honori hoc ampliùs datum, ut nomen ejus gemmæ Angelus inſcriberet; eo argumento agnovit poſteritas DYMPNAM vocatam fuiſſe. Ite nunc Alexandri, & manus quibus pingi fingique velitis, quærite: Caſtitas cælatores Angelos habet, & tamen heu! quàm pauci cupiunt hoc calculo notari! *Ex Surio.*

Eant nunc luxuriæ dediti, & ad propriæ carnis arbitrium vivant; ut animâ poſtmodum & carne ſimul intereant: nunc medullas mundanæ dulcedinis ſorbeant, ut repleti tunc perpetui cruciatus abſinthiotis viſceribus amareſcant, S. Pet. Dam. lib. 7. ep. 19.

S. VBALDVS EP. *16. Maij.*

VBALDVS inſulam unam alterámve fugâ declinavit, tertiam eamque Eugubii in patriâ non potuit effugere, Summi Pont. auctoritate captus. Geminis cæcis cùm oculos reſtituiſſet, tertium idem roganti, docuit libenter oculis carere, qui animum excæcaturi eſſent. Hoſtes innumeros

patriam obsidentes omnes egit in fugam, cùm unicum ipse signum crucis explicasset. Pacis ingeniosissimus artifex, contra injurias cautes inexpugnabilis fuit. Sed utriusque documentum cape. Scissa in factiones geminas urbs, pugnabat in viscera sua. Adest VBALDVS medius inter saxorum & telorum ictus, cadit deinde. Hîc verò omnes arma abjicere, damnare discordiam, quæ parricidas cives fecisset. Tum deniq; à piè simulatâ morte surgere VBALDVS, & partam unius eaque ludicrâ morte pacem civibus gratulari. Vltimæ sortis homo, & unico suo cæmento memorandus, Pontificem in calcis scrobē dejecerat, non tam cœno quàm ignominiâ aspersum. Ilicet amici civesque scelus urbe exigere, & ipsas improbi domini ædes velle demoliri. At ajebat VBALDVS, graviori supplicio vindictæ litandum. Sese vindicem sui exemplum editurum, quod urbs, quod orbis miraretur. Interea pro tribunali sedet: adest reus, vel se judice nullâ non morte dignus. Ergo sententiam profert VBALDVS, & inaudito supplicio reum damnat AD OSCVLVM. Non multo sanguine, ais, se vindicavit, sed certè, ut nonnemo inquit, rubore multo. *Ex Brev. Rom. Pet. de Nat. & Surio.*

Obediamus Christo, & furentium fratrum morsus, verbera, onera, pietatis Virtute portemus: ut & fratres nostros liberemur à pœna, & patientiæ præmium consequamur: nec dedignetur servus hoc accipere à conservis, quod Dominus à servis & pro servis dignanter accepit. S. Pet. Chrysol. serm. 28.

S. TORPES MART. 17. Maij.

RAram avem vides, & albo simillimam corvo, aulicũ, inquam, pium ex aulâ Neronis impij.

TOR-

TORPES est D. Paulo familiaris, & in fide, quemadmodum fertur, Angeli discipulus. Hic tyranni æmulam cælo machinam, & quâ ille mortalibus velut alter in terris Iupiter illudebat, solis precibus destruxit, flumineque cælos vanissimos & orco mersit. Ilicet Nero Iupiter hoc damno multatus graviter detonuit, omnibusque pœnis in TORPETEM fulminavit, sed ex pelvi. Nam alapam primò Sabellici judicis generosè devoravit. Columnæ deinde alligatus, tortusque crudeliter, Samson ipsissimus fuit. Quid! quòd corruens columna exitium attulit Sabellico, salvo & incolumi nostro Samsone? Ergo Silvius Sabellici filius, heresque idem crudelitatis, rotæ radijs lacerandum illigavit, bestijs objecit, semper illæsum; quæ res Evellio consiliario Imperatoris persuasit, ut sibi consuleret, fidemque Christi amplecteretur tot miraculis probatam. Ambo itaque cæsi securi sunt. Porrò TORPETIS corpus fatiscenti naviculæ impositum, additusque gallus & canis, ut illud vel his, vel cum his piscibus foret esca. Sed Angelo remige in Hispaniam appulsum excepit Celerina honestissima matrona, non aliter quàm opes ex divite Indiâ appulsas, tumuloque augustissimo donavit. Addidit deinde pietas Christiana templum. Nam cælum nuper jam Superi dederant, ex quo ille hodie etiam ridet mimicum Neronis cælum. *Ex Bar. Pet. de Nat. & tom. 6. ant. lect. Can.*

Quatuor sunt, quorum in hâc vitâ obsequiis deservimus: Caro, Mundus, Diabolus, Deus. Caro largitur servitoribus suis momentaneam voluptatem. Mundus transitoriam sublimitatem; Diabolus perpetuam captivitatem; Deus interminabilem felicitatem. S. Bern. serm. 3. Epiph.

S. ERICVS M. 18. *Maii.*

SVeciæ Rex ERICVS vivorum Regum imagines ante oculos suos velut speculum posuit, ipse Regum oculis hodie proponendus. Patriæ & pauperum præcipuè pater, libidinis æstus glaciali aquâ suffocavit. Multæ pecuniariæ tertiam partem, quamvis ultrò oblatam, noluit tamen ærario inferri, ne, quod amat fieri, sibi potiùs consulere, quàm justitiæ videretur. Bella gerebat non tam ut suum, quàm ut Christi regnum amplificaret. Itaque cùm Finlandiæ fidem victor intulisset, cæsis hostibus lacrymis fertur parentasse, quòd victis aliter via ad salutem non potuisset sterni, quàm per sociorum stragem. Sed vide obfirmatum ad divina animum. Sacrificanti aderat die Christo triumphanti sacro. Intereà cum omnibus copiis imminet Henricus Suenonis filius Daniæ Regis. Arma conclamant alij, & sive pugnæ Ducem, sive fugæ Regem exposcunt. At hic, *Sinite*, inquit, *me litare, reliquum obsequii alibi* DEO *persolvemus Pæana in cælis cantaturi.* Itaque sacris ad finem pertinax immoratur. Tum demum cruce frontem armatus, aciem subit & pugnam, Numineque ita volente, cadit etiam. Cæterùm quo loco sanguinem fudit, fons continuò exortus aquas fudit passim ægris salutares. Illud penè excidit: Cilicinum ejus thoracem asservari regii sanguinis purpurâ etiam hodie rubentem, loricam, qualem hodie in Principum armamentariis rarò videas. *Ex Vita Aquiloniâ Ioannis Vastovii.*

Paratus est Deus & cadentem suscipere & eripere fugientem; ut videri possit relictis omnibus aliis ei soli operam dare: propterea expedit omni animæ

Deum

Deum semper attendere tamquam proprium non modo adjutorem, sed etiam inspectorem. S. Bern. ser. 5. super Qui Hab.

S. IVO CONF. 19. Maii.

HIc ille inter Iurisconsultos Phœnix, Ivo est, pauperum advocatus. His ille linguam suam non vendere, sed eorum causam beneficiis sibi emere. Hinc quotidie hospitio eos suscipere, pedibus aquam affundere, mensæ suæ convivas adhibere; de victu ac vestitu, quò illis adderet, sibi demere, & ne deessent, qui patrem vocarent, binos conjuges unà cum IV. liberis domi suæ in IX. annum alere: ut planè penum IVONIS pauperum posses sinum appellare. Ipse interim tam in se durus, quàm in alios benignus, corpus cilicio affligere, somnum humi capere, inter preces septem ipsos dies sine cibo persistere, jejunia legibus Christianis imperata pane & aquâ transigere. Talis igitur Advocatus quid mirum si orationi suæ semper Cælites habuit faventes? Hi certè panem, qui unus suppetebat, in pauperes dispensanti, tres alios submisere: hi excrescere sæpè stipem exiguam fecerunt, ut bene multis sufficeret. Ipse CHRISTVS, mendicum præseferens, mensæ illius (Superi, qualis hospes!) assidere, & abiturus bene precari voluit. Inde ille jam medicus etiam omnes passim morbos pellere, flammas precibus extinguere, crucis signo per aquas sibi viam facere, demum fati sui non ignarus, stramentis incubare, & morienti, quem manu tenebat, CHRISTO immori, ut ante hominum semper, ita etiam tunc ante DEI tribunal victor. Tam bona, ô Iurisconsulti, pauperum est causa! *Ex Surio.*

Non memini me legisse malâ morte mortuũ, qui libenter

benter opera charitatis exercuit : habet enim multos intercessores, & impossibile est multorum preces non exaudiri. S. Hier. Ep. ad Nepot.

S. DVNSTANVS EP. 19. Maij.

INter Angelos, quos Anglia genuit, etiam DVNSTANVM numera, cui serum fuit, miracula in cunis inchoare ; nosci priùs, quàm nasci voluit. Mater eo gravida Purificatæ Virginis die Numini supplicabat : cùm repentè extinctis occultâ vi templi facibus, tota urbs cohorruit. Paulò pòst divinior ignis, rectà ad DVNSTANI parentem delapsus, ejus cereum accendit, unde reliqui lumen mutuati matrem novi sideris consalutarunt. Confirmavit posteà omen Angelus, qui delatum in templum puellum ad omnes Aras circumduxit, futurum pollicitus, uti ejus operâ Religio reflo-resceret. Eas spes paulò pòst morbus labefactavit. Adstabant amici animam agenti, cùm ille repentè lectulo exiliens, ad templum intempestâ nocte properavit. Eam pietatem cùm Stygii canes allatrarent, puer audaciam Cerberorum virgulâ compescuit. Templo excluſum Angeli ad aram subvexerunt, ubi postridie sopitum familiares reperêre. Hæc præludia fuere crescentium cum ætate virtutum, quarum reliquas usu, castitatem etiam voto firmavit, quæ illum Reginæ virginum ita conciliavit, ut eidem jam Episcopo cum choro virginum obviàm processerit. Iam ipse Dei Filius DVNSTANI acta probavit. Nam cùm ejus de Monachis in Canonicorum locum sufficiendis sanctioni intercederetur, Crucifixi imago palàm hanc vocem misit : Non fiet : Iudicastis bene, mutaretis non bene. Ad cælum vocatus negavit, se, nisi populum

allocutus esset, iturum. Idcirco rapi eum necesse fuit; tertiùm certè cum lectulo in altum subvolavit. Tanta est boni viri in cælo expectatio. *Ex Sur.*

Et nobis pro modulo nostro pennæ sunt insitæ, virtutes scilicet spirituales, quibus si viriliter utimur, ad cælestia sublevamur; sin autem ex desidia torpore deponimus, necesse est, ut in surripientium vitiorũ profunda mergamur. S. Pet. Dam. lib. 2. Ep. 18.

S. PETRVS CÆLESTINVS. *19. Maij.*

VNicum modestiæ miraculum PETRVM CÆLESTINVM vides, qui exemplo antehac inviso, posteà numquam repetito, summo se Pontificatu sponte abdicavit, immortali memoriâ dignus, etsi eo facinore solo inclaruisset: sed idem tenor totius vitæ fuit, cujus quia partem longè maximam in locis solis exegit, non revocabimus ad illam normam mores delicatæ juventutis, contenti si se cum puero patientur componi. Simul ac fari potuit, illud aureum matri promissum inculcabat, *Volo esse bonus servus Dei*; quod ipsum mater jam tum spe præceperat, cùm in recèns nato multa Religiosi insignia deprehendisset. Ergo quantumvis arctis domi rebus, in ludum eum literarium misit, patre nuper mortuo consilium de cælo probante, ut totius terrarum orbis bono susceptum. Incidêre tamen remoræ permultæ, quibus omnibus perruptis, mater in filioli oraculo acquievit, tum quidem constantissimè, cùm pædagogum discenti se Christus offerret, visus nonnunquam de cruce ad eum descendere; ut mirandum non sit, Angelos eam operam non dedignatos; & hi quidem etiam morum ab eo rationem exigebant, nunquam impunè delinquere eum passi. Iam vir-

go

go Deipara curam valetudinis ejus egit, & altero oculo lippientem recreavit. In hoc contubernio educatus, homines penitus deseruit, uno ejusdem propositi socio comitatus, cui tamen constantia defuit. Petri studiis Angeli applauserunt, quos hodie rariùs audimus, quia aures nostræ Sirenum sibilis occupatæ, Angelis non parent. *Ex Surio.*

Christum, tanquam signaculum in corde nostro debemus imprimere, ut nulla hoc valeat hostilis irruptio violare: Christum etiam operibus nostris debemus insculpere, ut per omne, quod agimus, Crucifixi nos Præceptoris discipulos demonstremus. S. Pet. Dam. serm. 67.

S. BERNARDINVS SENENSIS.

20. Maij.

BERNARDINO puero aras extruere, quæ ad populum dici pro concione audierat, ad pueros dicere, ludus erant. Qualem nunc serium putas fuisse? Verecundiâ tantâ fuit, ut cùm mimicæ castis auribus voces baccharentur, ad quamcunque coronam accederet, illud statim audiretur: *Missa ist hæc nunc facite; siquidem* BERNARDINVS *adest.* Tantum apud viros potest puer verecundus! Certè puer ejusmodi verba prætextata in viro alapâ castigavit, docuitque frontem effrontem vel invitam erubescere: in alium ejusdem culpæ reum totum puerorum globum coegit, qui lapidibus scelus urbe proscriberent. Feminas verò ex animo omnes, præter MARIAM, deleverat. Hanc unam ille unicè amare, ad hujus effigiem pro portâ urbis vigilantem quotidie in genua accidere; irridente necquicquam proteruiore pueritiâ, cùm VIRGO arrideret. Iam ubi inter discipulos magni Francisci annumeratus est, ea fuit dicentis pro virtuti-

tutibus contra vitia libertas, is ardor, ut ad eum aleas flammis ustulandas omnis urbs comportaret: adeò ut illi, qui his conficiendis vitam sustentarant, ultima paupertas imminerer, nisi eidem auctor BERNARDINVS fuisset nomen IESV deinceps tabellis insculpendi, quo factum brevi est, ut ditesceret etiam. Ipse Divus cùm de nomine IESV sæpè sæpiùs diceret, supra caput suum id ipsum quandoque conspicuum habuit sole splendidius. Superi! quis unquam clarior extitit concionator? *Ex Surio.*

Quid amabilius verecundo adolescente? quàm pulchra hæc gemma morum in vita & vultu illius? quàm vera & minimè dubia bona nuncia spei, bonæ indolis index? Quid ita turpiloquii & omnis turpitudinis fugitans? soror continentiæ est. S. Bern. serm. 86. in Cant.

S. AVSTREGISILVS C. *20. Maij.*

PVrpuratum è Regiâ Francicâ Magistrum dabimus stantibus in bivio, & de devinitatis erga se consilio incertis. AVSTREGISILVS is est, qui à parentibus ad curam posteritatis impulsus, post longam frustrationem, trium Dynastarum nomina totidem membranis inscripta aræ imposuit, ad quam trinoctio pervigilaturum se spopondit, eum deinde socerum optaturus, cujus sibi nomen sortitò obtigisset. Verùm alterâ ei nocte somnus obrepsit, sed qualis esse solet divina patientium: videre enim sibi visus est Cælites duos de suo cum Iusti judicis filiâ conjugio colloquentes. Eum judicem dum vigil postea inquirit, vocari ad sacerdotium se, curamque Ecclesiæ intelligit, quæ scilicet ipsissima Iusti judicis filia est. Neque displicebat conditio à re uxoriâ abhorrenti: injecta tamen.

men, mali dæmonis invidiâ, aliquantilla properanti mora est. Betellinus quidam repetundarum postulatus AVSTREGISILI nomen apud Guntramum Regem detulit, calumnia tam speciosa, ut duello purganda fuerit. Ad id diversis se luctatores studiis præparabant. AVSTREGISILVS placare precibus Numen, argentum omne in pauperes effundere, suis se virtutibus magis, quàm armis involvere. Calumniator generosissimo confisus equo, dum divinâ vi obtorpescentem fodit calcaribus, ab eodem efferato effusus animam exhâlavit. Nemo dubitavit AVSTREGISILO eum pœnas dedisse, qui eâ cura liber, à sponsæ suæ (Bituricensis Ecclesia fuit) ex voto Episcopus obtigit. Pro dote cælum accepit an. DC. XI. nobis quoque apertum, si exemplo ejus non tam diu, quàm cum Deo deliberaverimus, quod statuendum est semel. *Ex Surio.*

Si voci Dei tui præparas aurem interiorem, fuge curam exteriorem, ut expedito & vacante interno sensu dicas cum Samuele, Loquere Domine, quia audit servus tuus. *Vox hæc non sonat in foro, nec auditur in publico; secretum consilium secretum quærit auditum.* S. Bern. Ep. 107.

S. HOSPITIVS C. *21. Maij.*

HOSPITIVM qui vidisset, omnibus coopertum sceleribus crederet; qui nosset, simulachrum esse virtutis pronunciaret. Tanti est, bonum virum ex cultu corporis, an animi æstimes. Apud Nicensem Gallorum urbem altâ abditus turri, onustus ferro omniquè reorum squalore deformis, raro cum hominibus commercio, cum superis æterno agebat, quibus monentibus, iratum Gallis Numen,

men, & Longobardorum irruptione scelera vindicanda esse intellexit. Aliis autor fugæ factus, ipse ergæstulo non excessit, & barbaris per urbem grassantibus in conspectum se dedit: Ii pro maleficio habitum ad cædem deposcunt; jamque ferrum supra caput erat, cùm repentè percussoris brachium obriguit, quod HOSPITIVS signo crucis contrà edito correxit. Secuta inde viri æstimatio, hausta ab eo præcepta salutis, quæ qui in aures duntaxat admisere, diro omnes lethi genere periere. Vltimo ante mortem triduo demi sibi vincula passus est: quem cùm toto corpore à vermibus depastum nonnemo miseratetur, negavit illos sibi convivas graves fuisse: eorum morsiunculis excitatum se ad amandum Deum, non debuisse suis monitoribus cibum invidere. Simul tamen atque beatum cælo spiritum reddidit, totum examen disparuit, mirâ erga mortuum reverentiâ, ut appareret, in vivum ex ejusdem imperio peccasse. Sed condonemus hoc morti jus, & tantâ nutritum curâ corpus cedat in vermium potestantem. Illum vermem time, qui in animo nidulatur, & inter æternas flammas, omni Salamandrâ vivacior, numquam moritur. *Ex Greg. Turon.*

Perpende, quia caro, quæ nunc accuratis dapibus nutritur, paulo pòst vermibus scatere compelletur, ipsaque tunc fit esca rodentium, quæ nunc saginatur jucunditate ciborum, ac tantò graviorem exhalat putrefacta fatorem, quantò suaviorem sibi procuravit educata mollitiem. S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

S. BASILISCVS M. *22. Maij.*

LAtuit subinde etiam sub militari sago magna virtus, & castra theatrum præbuere Christianæ

næ sanctitati. Nunc BASILISCVM inde producimus plurium palmarum militem, quem afflictum mœrore ferunt, quòd acceptis pro Maximiano impio Cæsare vulneribus, guttam sanguinis pro Christo nullam fudisset; cùm tamen Theodorum martyrem proximâ necessitudine contingeret, cujus pro fide prælia convitium suæ ignaviæ facerent, utique, si virtuti suæ Christus confideret, ejus experimentum pridem capturum fuisse. Rarò ita cum Superis expostulatum est; neque sustinuit cæli Imperator tam pia militis sui desideria perire; ultrò eum allocutione dignatus, memorem esse voti sui jussit, & dignos tantâ sponsione animos afferre in imminentem pugnam; cujus ei copiam Agrippa impius Prætor fecit, qui ferro soleatum, clavis plantam penetrantibus, cursu nihilominus æquare citatam quadrigam coëgit. Subinde à Trajanâ hospitio acceptus aridæ arbori, sub quâ recubuerat, vitam reddidit frondesque; credo ne capiti coronæ deessent: frons etiam ad pedes martyris scatuit; hanc vicem reddente terrâ, cùm sanguinem ejus bibisset: eo prodigio non sitis tantùm comitum ejus, sed perfidia etiam extincta est. Paulò pòst etiam alteri elemento imperavit, devocatoque de cælo igne, Deorum delubrum exussit: ipse capite imminutus, & in proximum flumen sparsus, maximo & ultimo miraculo nihilominus ad beatitatis littus enatavit. *Ex Menæis.*

Quid faciemus sub æterni judicis majestate? quæ nobis subventura est pœnitentia, quam in hac carne contempsimus? quæ nos defensura sunt opera bona, quæ in vitâ non egimus? ad quos sanctos confugiemus, quorum exempla simul & verba despeximus? S. Pet. Dam. lib. 1. Ep. 6.

S. BO-

S. BOBO CONF. 23. Maij.

QVo tempore Mauri Hiſpaniâ potiti, Galliam etiam Narbonenſem mali vicini terrebant, fuit BOBO noſter patriæ ſuæ propugnaculi inſtar, homo nobilis cæterà & militaris, ſed qui ſub ſago tegere ſciret virtutem, raram inter milites armaturam. Fortè hoſtis Fraxinetum inſulam inſederat, & crebris inde excurſionibus multùm rem Chriſtianam vexabat. Hic BOBO ducibus Apoſtolorum Petro ac Paulo ſpolia opima vovet, arma non hoſtis, ſed ſua: poſiturum ſe iſta, nec Ducem jam militum, ſed pipullorum patronum fore. Ad hæc gratum ſe quotannis Romam iturum, & liminibus victricibus oſculum laturum. Annuêre Divi, & per quietem viſi animos addiderunt BOBONI; ille mox militibus; quibuſcum per medios hoſtium cuneos arcem ingreſſus, non modò obſidione hanc liberavit, ſed barbarum regem inſulâ exuit, itaque terrorem à Galliâ longè amovit. Et hic triumphus BOBONIS de hoſtibus fuit; alter de ipſo BOBONE. Fratricidæ obvius, nutante aliquandiu in vindictam animi acie, ſui tandem egregius victor, ſpolium ex inimici vultu oſculum ſuſpendit. Porrò arma exuit, & orphanorum jam Dux annis ſingulis pedes triumphum ſuum Romam duxit, dum ex itinere denique mortuus in cæleſte Capitolium eſt invectus. Mortui tumulum quotquot animalia calcarunt, in veſtigio mortua monuerunt incolas, ut eum cancellis à profanâ terrâ ſecernerent, & templo honorarent. Oſſa denique Ticinum tranſlata memorant, pompæque, quò auguſtior hæc foret, lumi-

lumina è cælo. & ſtellam adfuiſſe. *Ex Ferrar.*

Confirma amicitiam cum SS. Angelis; intra in civitatem Dei: Apoſtolis Martyribus q; ſociare; unde illi gaudent, inde gaudeto. Horum divitias concupiſcito, & per bonam æmulationem illorum ſuffragia ambito: cum quibus enim fuerit conſortium devotionis, erit & communio dignitatis. S. Leo ſerm. 5. de Epiph.

S. SIMEON STYLITES IVNIOR. *24. Maij.*

HOminem cæleſtem, an terreſtrem Angelum SIMEONEM malis dicere, tanto magis dubitabis, quantò rectiùs noveris. Voti parentum conceſſus futuræ ſanctitatis vatem Chriſti anteambulonem Ioannem habuit, cui ne quid in victus parſimoniâ concederet, jejunia in cunis inchoavit, lævo matris ubere, velut ominis causâ ſemper abſtinens. Sexto ætatis anno ab hominum conſortio in loca ſola ſeceſſit, nunquam tamen ſolus; cælitibus eaſdem cum eo caſas habitantibus. Ex quo tempore incommoda naturæ · vel non ſenſit, vel inuſitatis fomentis ſuſtentavit, nectare, vel quocumque nomine appellari lubet delicias divinitatis, paſtus. Exacto in hunc modum ſexennio in cœnobium immigravit, magnâ Religioſæ vitæ commendatione, quam Angelorum contubernio eo facto videbatur antetuliſſe. Sed nimirum illic quoque Angelos reperit, hauſtamque eorum uſu innocentiam magnis prodigiis affirmavit; ut, cùm leopardum pro fele domeſtico circumduxit, aut cùm ad ejus imperium leo puerum à comitibus deſertum, tergo ad ſocios ſubvexit, quæ magiſtro SIMEONIS anſam præbuere, eum ad perpetuam in columnis ſtationem invitandi. Paruit SIMEON, atque corpore juxtà animoque ſupra terram eminens,

nens, ex communi illius ævi sensu columna fuit sustentans orbem terrarum. Nos cùm hæreamus in luto, digito tamen paramus cælum contingere. *Ex Menæis & Evagrio.*

Qui non potest sanguinem fundere, potest semetipsum pœnitentiæ velo percutere, & in cordis contritione mactare. Præparetur ad feriendum, jugulum, non deerit remunerator, etsi defuerit gladius. Deest carnifex, qui cervicē exteriùs feriat, adest judex, qui bona volūtatis præmiū reddat. S. Pet. Dam. s. 65.

S. ZENOBIVS EP. 25. *Maij.*

ZENOBII pueritiam, vivam honestatis imaginem dicas, in quâ neque Dei oculus quidquam reprehenderet: nullus ei unquam cachinnus, nullum verbum insolens excidit; neque eam venustatem insequens ætas violavit, quin corroboravit veriùs, ut priscæ etiam sanctitatis Antistites Damasceus, Ambrosius, Paulinusque ZENOBIVM suspicerent. Mirandorum ejus operum hoc juventus specimen habeat. Florentiæ, quæ ZENOBII patria, & Pontificalis sedes fuit, fratres gemini è flore nobilitatis parentum indulgentiâ corrupti in protervam, occalluerant ad sera matris imperia, non atrocia tantùm dicta, sed calces etiam ingerere bene monenti ausi; quâ impietate exasperata ultra maternum morem mulier, dirâ imprecatione furias in filiorū caput incitavit. Valuêre vota: degeneres illi extemplò infernis obsideri larvis, & impias manus à matre in sese vertere; laniare ora mordicus, & canino invicem duello grassari. Fœditas spectaculi parentis iram misericordiâ mutavit, lamentantis tantum precibus fuisse pondus; nulla erat nisi ZENOBII pietate spes, qui horas

duas

duas affusus Cruci, furentes absolvit. Idem beneficium an. CD. XXIV. cælo receptus in ægrum repetivit, sed eo longè digniorem. Mater nocturnis ejus obsaturata querelis, potum identidem flagitanti, dæmonem simili voto propinavit, sed ZENOBIVS pepulit; utinam & fœdum morem vocantium tam immanes hospites, quasi non invocati in nos irruerent. *Ex Surio.*

Solerter animus ante actionis suæ primordia cuncta debet adversa meditari, ut semper hæc cogitans semper contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid acciderit, superet, & quidquid non accesserit, lucrum putet. S. Greg. 5. Mor. c. 33.

S. MVTIVS C. 25. Maij.

AGite mortales, & vel latronem ducem ad cælum sequimini. MVTIVS hic est, qui apparatu compilandi sacri Parthenonis somno oppressus, rapi ad divinum tribunal sibi visus, supplicia suis facinoribus parata intellexit, nisi celeri pœnitentiâ ipse sibi jus dixisset. MVTIVS rectà ad sacratos profectus viros, animæ vulnerum medicinam eos poposcit. Tres primùm ex odis Davidicis strophæ ei præscriptæ; quam ad amussim cùm vitam exigeret, Superi posteà ejus erudiendi provinciam sibi depoposcerunt. In eorum contubernio expolitus, scholam denique aperuit ex latrone magister factus virtutis. Eum sol revcritus est, inaudito post Iosue factum exemplo, ita cursum moderans, ut non antè occumberet, quàm ille tugurio discipuli successisset; quem præter spem defunctum cùm invenisset, rogavit familiariter, an redire in vitam vellet. Abnuentem valere jussit, & tumulo composuit; quod ille officium tam studiosè

suis

suis impendit, ut nonnemo è sepulchro parcere cum sumptui operæque jusserit. Alteri ad mortem imparato vitæ triennium impetravit. Ne curâ corporis à Deo avocaretur, mensam illi Dominicis diebus Angelus instruxit, cæteros impransus, & incœnatus egit. Hunc tamen tam vicinum cælo avocare, ad nescio quos Pharaonis thesauros dæmon institit. Sed ille Nilum calcare solitus, & clausis foribus, quoquò libuisset, penetrare, viam denique etiam ad Cælites reperit, violentus scilicet homo, atque uti olim ædibus, ita cælo quoque vim facturus, nisi sponte patuisset. *Ex vit. PP.*

Nemo diffidat, nemo veterum conscius pectatorum præmia divina desperet: novit Dominus mutare sententiam, si tu noveris mutare delictum. S. Aug. ps. 50.

S. CARPVS EP. 26. Maii.

NOn est cordi Deo rigida pietas, & justitia misericordiæ oleo non temperata. Id CARPVS te docebit, qui à Paulo Apostolo Christianâ Philosophiâ imbutus, hujus tam præclari & necessarii axiomatis aliquando visus est oblivisci. Compererat Christianæ militiæ tyronem, ad deferenda crucis signa, à dæmonis cultore esse inductum, quâ injuriâ ad Deum Opt. Max. pertinente, ita est exacerbatus, ut impia ex æquo capita Orco devoverit, quòd mediocri supplicio nullo vindicari posse scelus manifestarium & ultimæ perfidiæ persuasum haberet: & verò gestiebat animo, cùm dehiscente sub utriusque pedibus terrâ, inferni ignis fumum ferri in ora, ipsosque stantes in præcipitio similes ruituris aspiceret, impulsurus etiam, si copia fuisset. Subinde etiam aperiri cælum,

lum, & Servator generis humani offerre se conspicuum, horroriqúe CARPVM, si ita ei videretur, ageret miseros illos præcipites, pro quibus ipse sanguinem suum fudisset. Sibi quidem tanto pretio âssertos in libertatem, certum esse non deserere, & porrigere manum velle perituris: quin adeò, si necesse foret, non detrectaturum redire ad initium miseriarum, quibus in Cruce moriens finem imposuisset. Plura dici necesse non fuit. Tam mellea verba CARPO bilem absterserunt: & nimirum hodie quoque animorum æstus & inconsulta odia deferverescerent, si in sanguine Christi intingerentur. *Ex Dion. Areop. in Patric.*

Par est, ut quisque nostrûm non minùs gratias agat Christo, quàm si ob ipsum solum advenisset; neque enim recusaturus erat vel ob unum solum tantam exhibere misericordiam; adeò singulos homines pari charitatis mensurâ diligit, quâ diligit orbem universum. S. Chrys. in c. 2. ad Galat.

S. RESTITVTA V. M. 27. Maii.

ROmæ nata RESTITVTA, denata Soræ nobiles natales nobilissimâ morte illustravit. Nubilis domi tamen clausa egit, & formam, quâ passim juventus nobilis deperibat, velut ignem custodilis non jam Vestæ, sed Christi virgo. Hujus illa vnius thalamum suspirabat, & aliter etiam nuptæ nomen refugiebat. Intereà invidit DEO sponsam suam, ut solet, orcus, adfuitque minas spirans & ignes. At RESTITVTA nuper jam boni Angeli aspectu exhilarata, risit rivalem deformem, & tam formidandum monstrum in fugam puella egit. Secundùm hæc, Christo auctore, ædibus paternis excessit virgo Soram abitura, nec tamen sine co-

mitu

mite. Nam ad Lateranum Angelum invenit, qui toto itinere latus euntis stipavit, dolentis credo cùm urbem aspiceret, quòd iter longius non fuisset. Iam sub ingressum, cùm miraculo prodita esset (morbum nescio à quo removerat) nobilem hospitem, nobile hospitium carcer martyrum excepit, ita Agathio Procos. jubente. Exin scorpionibus cæsa cecinit. VII. dies noctesque sine victu clausa cum Angelis vixit, oblita jam cibi, aspectu satiata. Denique capite unà cum Cyrillo Episcopo aliisque truncata, cælum subiit, cùm carceris custodes, & adeò carnifices miraculis captos eâdem viâ nuper jam præmisisset. *Ex Ferrar.*

Non est injustus Deus, ut obliviscatur operis boni: vivit apud eum memoria beneficij semel accepti. Beatus, apud quem Deus vel semel requiem invenerit; in cujus tabernaculo vel horâ unâ requieverit. Guerric. serm. 3. de Ass. B. M. V.

S. GERMANVS PARIS. EP.

28. Maij.

GERMANO mors nondum nato, ab ipsâ, quod obomineris, matre; nato ab a viâ propinata est; nihilominus inter domestica latrocinia adolevit, veneno priore maternis visceribus, sine noxâ fœtûs, diffuso, altero ad aviæ filium delato, æquissimo sine dubio errore, ut, cui Germani hæreditas quærebatur, idem paratam innocenti pestem biberet. GERMANVM contrà Parisiensis mitra expectabat, & in omnes morbos jus, benevolentiâ Numinis maleficia mortalium in ejus gloriam vertente. Saliva ejus, vestium lacinia, stramen, quod in cubitu pressisset, vim medicam habuere. Hæc alexipharmaca etiam Reges ambie-

bant. Clotharius, quòd virum sanctum parum civili pro foribus morâ fatigasset, injuriam febri luit, quâ modestior factus, postridie S. viri pallioIum osculis trivit, eoque intestinum ignem extinxit. Vnicam literulam chirographi ejus delinxisse, monacho biennium ægro saluti fuit. Fugientem animam illustris femina filo de viri veste rapto retraxit. Alteri jam exanimi cum frigidâ vitam infudit. Vnicâ voce flammas sopivit, Crucis signo compedes solvit, populatores agrorum ursos extinxit, totas dæmonum catervas fugavit. Et tamen hic morborum, & ipsius adeò mortis triumphator, obitûs sui diem non animo modò, sed oculis etiam ingerere non destitit; hoc ad lecti spondam epigrammate affixo, V. KAL. IVNIAS: id quò spectaret non ante intellectum est, quàm eodem die octogenario proximus decederet. Tu, si sapis, ne incerta hora te mortis fallat.

Omnem crede diem tibi illuxisse supremum.

Ex Surio.

Homo lenocinantem mundi gloriam sub judicii sui calcibus deprimat, virorem carnis aridum jam pulverem credat, diem suæ vocationis tanquam speculum suis obtutibus semper anteponat; districtum ultimæ discussionis judicium contremiscat. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 17.

S. CONON MART. 29. Maij.

NObilitatem CONONIS inde æstimo, quòd totis elementis imperavit. Nam & ruentis fluvii impetum tam diu suspendit, dum homines otiosi transirent; & aliàs latè campos inundantem ad modestiam revocavit veteresque riparum le-

ges

ges. Sed a[illegible]e & parentes, & filii, & officium vestrum discite. Ecce XII. annorum filium pater secum ad tyrannum ducit, idque orat, quod pauci orant parentes: *Liceret secum mori filium videre, vel ante se etiam; suave sibi fore etiam contra aliorum parentum vota, filio oculos claudere. Sciret judex totũ* CONONEM *non moriturũ, si in filio, hoc est, in dimidio sui, viveret. Itaque simul filium neci daret, si totum occisum patrem vellet.* Nec verò non lubens comes iverat ad mortẽ patri filius utiq; sic scipio fessæ, & moriẽtis ætatis. Sed & facili aure preces tyrannus audivit. Quare utrumque in craticulam abjicit, igne subjecto formidandam; in plumis diceres molliter decumbere, Oleo bulliente à flammis persundit; inungi ad luctam crederes. In succensam fornacem immittit; ut inter hortos cum patre filius deambulat. Suspendit patrem, appendit dulcem appendicem filium; flammas iterum subdit, manus invictas malleis frangit. Interea canere illis arrisit; vis nosse quàm suaviter? non dubitavit vocem illis suam Angelus jungere, quam ut primùm illi audierunt, non placuit jam morari in vitâ, illuc abierunt ubi canere Angelos nunquam non audirent. *Ex Baron. & Pet. de Natal.*

Frustrà appellamur Christiani, si imitatores non sumus Christi, qui ideo se viam dixit esse, ut conversatio Magistri forma esset Discipuli, & illam humilitatem eligeret servus, quam sectatus est Dominus. S. Leo serm. 5. de Nat. D.

B. ANDREAS DE CHIO M. 29. Maij.

ANDREAM habes, MARIÆ, ut paucis dicam, corculum. Iuvenis annos natus XXVII. cùm

febri æstuaret, vovit, si VIRGO salutem donaret, sese ei invicem castitatis florem donaturum. Voti damnatus integritatis propositum palàm candidâ veste professus est, ut orbis sciret VIRGINIS eum candidatum esse, & vestium nives virginis animi essent indices. Et quidni sic candidatus martyrum etiam honores prensaret? Enimverò Constantinopolim abiit eo ipso tempore, quo fidem Christi prodidit, nescio quis, philosophus. Quisquis fuerit, hoc etiam nomine indignus fuit. Certè potuit barbatus histrio à juvene ANEREA discere, primum in Christianâ philosophiâ dogma esse, mortem pro Christo contemnere. Captus enim blanditias & aurea promissa risit. Sævientium verò impetus velut cautes in mari fluctus excepit. IX. omnino dies carnificina duravit. Inter quos potuêre Mahumetani flagellis, & uncis lacerare corpus, sed non animum: locis suis artus ejicere distrahereque, sed non in suam sententiam trahere: gladiis humeros secare, membra singula per singulas carnificinas carne spoliare, sed non fide perinde ac constantiâ ANDREAM, qui inter tot dolores oblitus tamen dolorum, unius MARIÆ recordabatur, illud unum semper inclamans: MARIA *juva me*, MARIA *juva me*. Et verò juvit illa, integrum quotidie corpus ad pugnam suggerens, necquidquam barbaris hoc medicinæ suæ ascribentibus. Demum omnibus cruciatibus superior, capite minutus est. Corpus templum MARIÆ, animum quidni sinus MARIÆ excepit? *Ex Surii tom. 1.*

In hac lacrymarum exulantes valle clamemus ad Virginem, quatenus agnoscat Mater filios, liberet captivos, deliciis cælestibus impinguata famelicos, convertat

vertat misericordes obtutus suos ad miseros, & offensi Filij justitiam flectat ad gratiam. S. Laur. Iust. serm. de Ass. B.M.V.

S. ISACIVS C. 30. Maii.

MOvebat in hostem Imperator Valens ipse Dii longè maximus hostis; ut qui pro Arianis pugnabat, templisq; Catholicos arcebat. Occurrit eunti ISACIVS noster plenus fatidico spiritu, & libertate Christianâ armatus, monuit, *si pacem in Imperio exoptaret, ne bellum cælo faceret: siq; belli portas claudere percuperet, Catholicorum templa priùs aperiret; aliter crederet cum Superis sibi bellum fore, nec nisi sanguine suo, & interitu litaturũ Marti.* Hæc inquam, & similia non semel ISACIVS occinebat Valenti. At hic molestum monitorem in obvia dumeta jussit abjici. Scilicet, si spinæ illæ nunquam aliàs, tunc certè rosas tulerunt, sanguinemque biberunt, quo rectè erubescerent. Et verò ad formosa spectacula tres Cœlites advolarunt, gestieruntque à spinis ISACIVM (hoc est rosam) tollere, qui eadem mox oracula tyranni auribus ingessit. Tum verò eum asservari inter vincula jussit Valens, dum redux è bello lictorque otiosè rideret vatem suum. At hic abeunti illa alterius vatis verba dixit, *Si reversus fueris in pace, non locutus est in me Dominus.* Enimverò Valens acie victus est, & qui fumos vendenti Ario crediderat, fumo igneque in fugâ periit: at ISACIVS vatis honores tulit. Illi urbis portæ ad preces, quoties libuit, patuerunt: illum mortuum omnis Constantinopolis tam luxit, ut unicum hominem omnium humeris crederes efferri. *Ex Metaphr. & Menol.*

Cooperatores simus gratiæ Dei: non enim dormiẽti-

bus provenit regnum cælorum, nec otio desidiâ torpentibus beatitudo æternitatis ingeritur: sed, quia si compatimur, conglorificabimur, illa nobis currenda est via, quam ipse Dominus se esse testatus est. S. Leo serm. 5. de Epiph.

B. IACOBVS VENETVS. 31. Maij.

QVid matrem crepas pueritia, quid patrem, scopulos sæpè filiorum? Si cælo digna es, nunquam orba eris, cælum te adoptabit. Ecce IACOBVS cum patre matrem puer amisit. At avia ejus, lectissima matrona, matrem illi dulciorem MARIAM ostendit, cujus si horarias preces tantisper recitaret (& tempus definiebat) præmia cupido pollicita est: quæ etsi illa non persolvit, perrexit tamen IACOBVS officium suum facere, & horas Marianas quotidie decurrere. Ita filius MARIÆ in D. Dominici familiâ patrem etiam IESVM invenit, cujus uti nuper MARIÆ, nomen ita animo infixum gestabat, uti tunc obliviscì horum posse videretur, si patris & matris posset. Ex Divis præterea præcipuâ veneratione colebat Ascidum, & Victorium MM. quorum officium dum ad XVII. Novemb. in horto recitat, vernum præmium rosam recentem abstulit, anniversarium posteà, quemadmodum ajunt, miraculum. Romæ quoque D. Sebastiani porta clausa aliis, pietati IACOBI ultrò patuit. Linguæ petulantiam si quisquam alius, ille odit. Itaque illud Augustini ex eo crebrò audivisses, *Felix lingua, quæ non novit, nisi de divinis texere sermonem.* Obiit anno M. CCC. XIV. cùm carcinomate IV. annos laborans egregia patientiæ documenta edidisset, certus antè de fato, & hora fati. Reliquit post se, præter binos mortuos,

tuos in vitam reductos, alia CCC.XXXVIII. miracula, familiarem Divis hereditatem. *Ex* Bzovio, *14. tom. Annal. Eccl.*

Securum jam habet homo accessum ad Deum, ubi mediatorem causæ suæ Filium habet ante Patrem, & ante Filium Matrem. Christus Patri ostendit latus & vulnera, Maria Christo pectus & ubera: nec potest esse repulsa, ubi concurrunt & orante omni linguâ disertiùs hæc clementiæ monumenta, & charitatis insignia. B. Arn. Car. L. de B. M. V.

IV.

IVNIVS.

S. SIMEON CONF. 1. Iunij.

SIMEON Siculus, adoratis, quas Dei Filius sanctificavit, regionibus, ad amorem paupertatis, quam omnia ejus vestigia spirant, exarsit. Iura sanctitatis eum Anachoretes docuit, vel semel exerrantem

rantem in feminas oculum gravi oratione ad officium revocaturus. Ab eo denique manumissus loca plura magnis virtutibus nobilitavit. Subinde in piratas incidit, nihilo mitiora comitibus occisis passurus, ni salientem de puppe petitumque telis divinior vis texisset. Tandem delatus Treviros, speculam sibi in turris fastigio elegit, quam expugnare orcus aggressus, suas in Christianum Herculem hydras, & omne monstrorum genus nequidquam armavit. Stultius strategema fuit, cùm perditi tenebriones, nescio quos, fatuos ignes radiosque tugurio ejus infunderent; sed ille fanaticam lucem oculis non admisit, solem suum mortuo sibi oriturum dictitans: dæmones, elusis artibus suis, auxilium ab hominum malevolentiâ petunt, qui noxiam aquarum inundationem sceleribus ejus imputare ausi, convitiis saxisque in caput innocentis sunt grassati. Stationem tamen non antè deseruit, quàm illum cæli Imperator evocaret an. M. XXXV. Corpus ejus exanime prodigioso sudore immaduit. Quis arduam neget ad cælum viam, in qua etiam hi cursores, & quidem post mortem, sudant. *Ex Surio.*

Beatus, qui omni spe rerum hujus mundi seipsum orbauit, ac in solo Deo omnem spem fixit atque locavit suam: sicut enim execrandus est ille homo, qui spem suam positam habet in homine, ita omni laude dignus, qui ex Deo totus pendet. S Bas. Orat. 7.

SS. MARCELLINVS & PETRVS MM. 2. *Iunij.*

Nthil agis impietas; Christi servus etiam inter vincula liber est; insultabat Archemius

PETRO compedibus onerato, experiretur Dei sui vires: & rumperet catenarum nexum, si tantum in IESV nomine confideret. PETRVS non id modò præstitit, sed Paulinam insuper ejus filiam diaboli mancipium, expulso improbissimo tyranno, in libertatem asseruit, unaque Arthemio persuasit, Deo anteà subsannato, cum omnibus carceris incolis, sacramentum dicere. MARCELLINVS, qui eos Christiano ritu abluerat, nudus vitri fragmentis impositus, non antè quàm ab Angelo jussus, ex illo se lecto proripuit; & cælesti veste exultus cum PETRO, quem idem Angelus cippo exemerat, Christianorum se cœtui reddidit; quibus animandis cùm septem ipsos dies impendisset, pleno tandem agmine Arthemium cum uxore & filia ad supplicium euntes comitatus est. Ipsi denique in silva, cui Nigræ cognomentum fuit, inter senticeta, capite plexi sunt. Nihilominùs vel invito tyranno, abscondi inter spinas lilia nõ potuêre, & sanctitatis odor rubentes suo sanguine rosas prodidit. Lucilla & Firmina castis illas manibus legerunt, & in communi SS. Martyrũ viridario collocarũt. Silvæ quoq; nomen immutatum est; pro Nigra, Candida posthac audiit. Esto & tu lilium inter orbis spinas, & cæli candidatum te appellabo. *Ex Surio.*

Parati simus semper irruentes vitiorum cuneos ac fremẽtes bestias de agro cordis nostri ejicere, nullumq; eis in ea, quæ juris nostri sunt, permittamus locum perversæ dominationis habere: non videant nos inimici nostri cedere, ne de nostris valeant retrò fibris exultare. S. Pet. Damian. serm. 75.

S. NI-

S. NICOLAVS STAVROPHORVS.

2. Iunij.

ALtiùs in animum NICOLAVS verba CHRISTI demisit, quàm nos passim solemus. Vix enim illa audierat, quibus ad fortiter ferendam Crucem mortales extimulat, cùm ilicò melioris fortunæ, si quisquam alius, sibi ipse faber crucem ingentem paravit, & cum hac in annum CHRISTI M. LXXXVIII. in Italiam venit. Ibi excalceatus, & pannis obsitus pueros cogere; dux his ad templum esse; solemnia, quibus misericordiam Numinis provocamus, verba præire; ante solis occasum nihil in victum admittere; sed & tunc non nisi pane cibario famem, & undâ sitim domare; à precibus intereà numquam desistere; Crucem, quam nos ultrò abjicimus, nunquam deponere. Visum est hoc genus vitæ loci Antistiti primò insolens: sed re meliùs inspectâ, laudavit viri studium, & ad mensam insuper suam perquàm liberaliter invitavit. At NICOLAVS febri correptus, ad signa sua prætextatum agmen convocavit, morienſque, inter fausta apprecationes, Crucem illi suam testamento legavit, magnam tam parvulis, & opulentam oppidò, si æstimare norunt, hæreditatem. *Ex Pet. de Natalib.*

Auctor pietatis in Cruce pendens testamentum condidit: Apostolis persecutionem, Iudæis corpus, Patri Spiritum, Virgini Paranymphum, Latroni Paradisum, peccatori infernum, Christianis Crucem commendavit. S. Ambros. serm. de Pass.

SS. PER-

SS. PERGENTINVS ET LAVRENTINVS MM. 3. Iunij.

NOn minùs sanctum quàm nobile par fratrum PERGENTINVM & LAVRENTINVM aspicis, quorum nomen Aretini cives ad Tiburtium pietatis hostem delaturi, hæc accusationis capita habuere; ludum literarium eos quotidie frequentare: rimari arcana Philosophiæ Christianæ; & jam privatim exercere magisterium ejusdem sectæ; id si publicè audeant, neminem fore, quem non eloquentiâ sint corrupturi. Tiburtius propriâ confessione convictos, inviolatos tamen abire passus est, tantò nequior, quantò blandior. Nihil deinde de more suo remittentes, cædi fustibus jussit, plagisque obsaturatos inediâ plecti. Tridui jejunio maceratis Angelus mensam struxit de cælesti penu cellaque; cujus delicias qui gustet, sentiat profectò, obsonare famem tanti fuisse. Allapsa simul cælo lux, & sponte laxatis carceris foribus, Christianis cum Pergentinâ sorore ad captivos via patuit: sed ii cæli nectare ebriis fugam suadere aggressi frustra fuerunt. Carnificum contrà ad mortem eos evocantium suavissimæ voces visæ, quam priusquam oppeterent, saxeam Iovis statuam ardore precum suarum in modum ceræ coëgerunt liquescere. Illustre miraculum, inquies; mirabile tamen: potes tu quoque Bacchum, Venerem, aliaque improbæ mentis idola precibus extinguere. *Ex Surio.*

Quacumque vitia habemus, quotcumque peccata, tot recentes habemus Deos. Iratus sum; ira mihi Deus est. Vidi mulierem & concupivi; libido mihi Deus

Deus est. Vnusquisq; enim quod cupit & veneratur, hoc illi Deus est. S. Hieron. in ps. 108.

S. GVALTERIVS C. *4. Iunij.*

DVbitabit aliquis GVALTERIVM mundi sidus dicere; cùm humerum stellâ insignitus in lucem prodierit, divino munere parentibus concessus, Numini Basilicam invicem spondentibus. Gratiarum domicilium diceres, tanta erat oris venustas, tanta morum elegantia. Magnis pro eo studiis certamen est, cælo terraque tantum decus ad se rapientibus. Præfecti urbis filia oculos in eum conjecerat, optabatque sponsum, spe tantò certiore, quantò inter Romanas Nympha eminebat: & sanè, si quid mortale amandum fuerat, tulisset primas. Iam parentum vota consenserant, gratulabaturque pari, & pulcherrimo conjugio Romæ, cùm GVALTERIVS generoso fastu conditionem aspernatus, negavit feminam ullam toto orbe dignam se marito: translatisque in cælum desideriis, castarum mentium sponsum virginitatis sibi voto devinxit. Id tamen consilium parentes insaniam vocarunt, & extorquere filio non verbis tantùm, sed verberibus etiam sunt conati: ut neutris flecteretur, vox allapsa cælo fugam adolescenti suasit, quam cum Armeno Sacerdote in Picenum instituit; ubi deinceps eo virtutum splendore vixit, ut palàm fecerit, æquum fuisse eum stellatum nasci. Parentes diu perquisitum denique reperêre, sed jam inediâ squalidum, alioque, quem Roma suspexerat, vultu. Ille tamen Deo plenus factum iis suum non approbavit tantùm, sed ut imitarentur, induxit; quem

finem

finem utinam omnia parentum cum filiis certamina habeant, juvaret acies committere, & cantare classicum. *Ex Phil. Ferr.*

Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, etiamsi blandiretur, etiamsi rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tantâ adversitate fatigatur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm ne diligatur, clamat? S. Greg. 3. Dial. c. ult.

S. BONIFACIVS E. M. 5. Iunij.

BONIFACIO, & hoc, & Apostoli nomen Germania peperit, cùm Winfridus olim vocaretur, Monasticen puer amplexus est, multùm adversante patre, donec immisso divinitus morbo, pertinacia ejus est domita. Sacris initiatus Frisones Christianâ disciplinâ imbuendos, Pontificum deinde jussu, Germaniam universam excolendam suscepit; adolescentulis etiam in partem pii operis adscitis. In Boicâ S. Sturmionem, Treveris Gregorium sibi junxit XIV. annorum adolescentulum, cùm Anagnosten in triclinio peritè agenti aures dedisset: capto enim egregiæ indolis experimento, unius congressûs suavitate ad sui eum imitationem attraxit, ut palàm dictitaret, suis se pedibus cum BONIFACIO orbem terrarum peragraturum, si equi copiam avari amici negassent. BONIFACII labores, & arduum LV. annorum à Sacerdotio ad martyrium usque actorum cursum quis explicet? in tanta sæpè necessarii victûs inopia, ut cælo commeatum ei submitti avium ministerio fuerit necesse. Frisonibus Christo nuper additis diem dixerat, quâ sacro Chrismate frontes inungeret: ii ex discipulis latrones facti, optimè de se meritum cum LI. sociis peremerunt. Irruenti

in.

in se barbaro Evangelii codicem BONIFACIVS objecit, qui etsi discissus est, negant tamen ullam literulam eâ plagâ vitiatam. Omnia ipsius facta dictaque admiranda sunt; illud sæpesæpiùs repetitum, nostra ætas multò veriùs quàm BONIFACIANA audiat: olim Sacerdotes aureos cum ligneis calicibus fuisse; nunc aureos esse calices, sed ligneos Sacerdotes. *Ex vitâ apud Nicol. Serrar.*

Nemo in Ecclesiâ amplius nocet, quàm qui perversè agens nomen vel ordinem sanctitatis vel Sacerdotii habet; delinquentem namque hunc redarguere nemo præsumit, & in exemplum culpa vehementer extenditur, quando pro reverentiâ ordinis peccator honoratur. S. Greg. in Pastorali.

S. NORBERTVS EP. *6. Iunii.*

NORBERTVS Dux ejus familiæ, quam Præmonstratensem indigitant, summis aulæ Imperatoriæ honoribus perfunctus, cùm mundo se abdicasset, suorum progressus atque incrementa ab ipsomet CHRISTO in cruce pendente est edoctus. Nocentissimam Tanchelini hæresin Antverpiæ tum grassantem, introductâ è suis coloniâ, jugulavit. Archiepiscopus pòst Parthenopoli, quia in corruptos civitatis mores liberè pro DEO, & dicebat, & agebat, multorum in se odia convertit, ut jam essent qui necem ipsi, sociis verò exilium minitarentur: sed eorum insidias semper cælum eluserit; tametsi NORBERTVS, Servatorem æmulatus, obvius nonnunquam hostibus iverit. MARIAE cultui se suosque æternum devovit; unde è VIRGINIS manu vestem candidam (quâ mores suos tota hæc familia etiamnum monstrat,) ab Augustino verò Leges aureis literis exarátas accepisse memo-

memoratur. Ita candidatus cùm cælum diu ambiviſſet, anno demum CXXXIV. ſupra M. obtinuit & in victoriæ ſignum olivam manu præferre viſus eſt. Nonnemo eundem ſub lilii imagine tranſportari in cælum conſpexit. An non gratulari ſibi terra tunc potuit, cùm flores habuit, quos in ſua roſaria transferre Superi amabant? Sed & nunc tales daret, ſi non ungue infeſto invidus cælo heu! mundus præriperet. *Ex Surio.*

Bona mors juſti propter requiem, melior propter novitatem, optima propter ſecuritatem. E contrà mors peccatorum peſſima: mala in mundi omiſſione, pejor in carnis ſeparatione, peſſima in vermis igniſque contritione. S. Bern. in Epiſt.

S. ROBERTVS ABB. 7. Iunij.

ROBERTVM alterũ D. Bernardi oculum imitandum proponimus, eâ frugalitate virum, ut heluari ſibi videretur, ſi ipſis Paſchalibus avenaceum panem butyro adipatum guſtaſſet. Genium ergo ſuum defraudans, intactum pauperibus remiſit. Sed debebatur cælo tam delicatum Apophoretum, tantaque virtute conditum. Angelus ſub centonibus latitans eo donatus eſt, argumentis aliis pluribus, & illo maximè agnitus, quòd diſcum inviſus omnibus in menſam retulit, & paulò pòſt, quaſi vicem relatus, læto ROBERTVM nuncio beavit, nomina diſcipulorum ejus albo cæli inſerta eſſe, duos duntaxat eâ felicitate excidiſſe; ex quibus alterum credibile eſt eum ipſum fuiſſe, quem è medio orantium cœtu dæmonis furcâ abſtractũ, auferri ab eo ſportâ aſpexit ſpolium orco. Aliàs globo juvenum immixtum Cacodæmonem & ſingulorum auribus ſua venena inſuſur-

insusurrantem à magni sceleris apparatu abduxit, fatentem posteà certum sibi fuisse, nuptuales ludos jurgiis, & multâ cæde finire, nisi à ROBERTO esset interpellatus. Sub annum M. C. LIX. mortuum Godricus familiaris ejus ignei globi specie à tribus Angelis inferri cælo vidit, allatrantibus ponè stygiis larvis. Plusquam caninâ impudentiâ, utique fatalis prædæ spem neque illo rerum articulo deposuerunt. Nobis quid fiet, qui nunc his beluis colludimus, & neque fuscinam satis, neque sportam prædatoriam timemus? *Ex Surio.*

Cogitatio omnis sæcularis & carnalis tempore orationis abscedat, nec quidquam animus, quàm id solùm cogitet, quod precatur. Claudatur contra adversarium pectus, & soli Deo patens nec ad se hostem Dei tempore orationis patiatur accedere. S. Cyprian. de orat. Dom.

S. VICTORINVS CONF. 8. *Iunij.*

RECTÈ olim pronunciatum est, utcumque rara sit inter homines innocentia, plures esse, qui ab eâ nunquam diverterint, quàm qui seriò reverterint. His tamen tam paucis VICTORINVM accenseas licet magnum pœnitentiæ miraculum. Romæ natus cum Severino fratre Camerinum discesserat, tutissimum vitæ genus, vitato omni humano consortio, aggressus: sed quod mihi asylum dabis, quod non dæmonis improbitas perrumpat? Is vultum habitumque feminæ mentitus nocte intempestâ VICTORINI tugurium auresque lamentis opplevit, dignaretur tecto ultima pericula metuentem, neque prædam se feris objiceret. Peccaturus in humanitatem sibi VICTORINVS videbatur, si ad has preces obsurduisset. Recipit ergo dæmonem hospitio, sed sub larva tam bella latentem,

ut

ut ille hominum osor hujus amore captus sit. Conflagrantem facibus fœdæ cupiditatis personata lena deseruit, intellexitque miserrimus amator, qualis illecebra Deum sibi mentemque eripuisset. Ius deinde sibimet dixit, immissaque intra dississæ arboris rimas manu, revulsis cuneis, arctè iterum coëunte trunco inusitato cippo miserabilis se captivus induit; steritque sic affixus triennium integrum; Dominicis duntaxat diebus panem & aquam è Severini manibus libare solitus; cùm demum jubente Camerinensi Episcopo, emortuam ab inaudito carcere manum, utique conciliato Numine, recepit. Audite peccatores. VICTORINVS momentum unum trienni supplicio vindicavit; nos ævo continuo peccamus, & vix momento resipiscimus. *Ex Phil. Ferrar.*

Inanis est pœniten tia, quam sequens culpa coinquinat: nihil prosunt lamenta, si replicentur peccata. Nihil valet de malis veniam poscere & mala de novo iterare. S. Augustin. in soliloq.

S. MEDARDVS EP. 8. *Iunij.*

NOlit fortasse à Gildardo gemello suo sejungi MEDARDVS, cum quo ita communia habuit omnia, ut eodem die ambo nati, ambo renati, ambo sacris infulis induti sint: leges tamen hic seorsim de MEDARDI pueritiâ paucula, de Gildardo paria cogitabis. In splendidas opes natus unicum earum usum noverat, liberalitatem. Prætextam suam cæco largitus, ad matrem propè nudus recurrit, gestiens quòd tantillâ veste Christum induisset. Equorum custodiam cum ultrò sibi depoposcisset, unius abducendi copiam egeno viatori fecit; cujus jacturam cùm pater acerbè ferret, gregem

gregem recensentibus numerus nullo capite imminutus apparuit. Ipse nihilominùs pietatis suæ fructum præsentem tulit, aquilæ alis à pluviarum injuriâ defensus. De agrorum limitibus exarserat inter vicinos certamen, spectabatque res ad arma, ni puer litem finisset. Saxum enim medio repertum campo pede contigit, suumque velut in molli cerâ vestigium impressit, eoque prodigio limitem vel ostendit, vel fecit. Eleutherio contubernali suo de mitrâ olim indipiscendâ oraculum dedit, cui posteà vates ipse successit. Defuncto cælum faces funebres suppeditavit. Clotharius Rex Sandapilæ succollavit. Cùm tumulo inferretur, cælum diduci pandique visum, nempe ut melior MEDARDI pars eò cum triumpho inveheretur, geminæ columbæ itineris duces futuræ obviàm profectæ sunt: quibus tertia, quæ de Sancti ore egressa esi, sese junxit. Has alas animæ simplicitas & modestia affixerunt: nos in Paveninis superbimus. *Ex Surio.*

Felix promissio, ut postmodum in divino liberetur examine, qui nunc subuenit egentibus in mœrore. Gloriosè mercatur, qui pro misericordia, quam pro pauperibus exhibet, totius Christianitatis continuam orationem promeretur. S. Pet. Dam. Opusc. 9. de Eleem.

SS. PRIMVS & FELICIANVS MM.
9. *Iunij.*

PRIMVS & FELICIANVS cum Iove & Hercule falsis Diis, Diocletiano & Maximiano crudelissimis Imperatoribus decertarunt, solâ adversus illos pietate, adversus hos patientiâ armati: cujus ut insignia documenta darent, Angelorum beneficio viam sibi ad fugam aperientium noluerunt uti.

Bellarm.

Bellaria tamen, quæ acerrimè verberatis allata cælo sunt, libarunt, ne viribus succumbentibus, levioribus, quam vellent, suppliciis defungerentur. FELICIANVS octogenario major cæstus, & suffixas unguibus subulas vultu immoto tulit: mentiente nihilominus, ut PRIMO fucus fieret, Præside, Felicianum tormentis cessisse: stultâ impudentiâ: cùm Angeli nihil eorum, quæ acta fuerant, Primum ignorare paterentur. Ergo is quoque faces ardentes suo sanguine extinxit: liquatum plumbum (tanta erat patiendi sitis) velut fontanam bibit. Leones & ursi cum illis compositi nec animorum, nec corporum vim imminuerunt. Etiam securi cæsos muscæ canesque non ausi sunt contingere; tanta est virtutis etiam apud animantes æstimatio. Vtinam homines, qui soli tanti capaces boni sunt, & præmia noverunt, suis hæc animi decora momentis expenderent! Sed heu! quàm vili venditur innocentia? *Ex Surio.*

In hâc vitâ virtus non est, nisi diligere quod diligendum est: id eligere prudentia est: nullis inde averti molestiis, fortitudo est: nullis illecebris, temperantia est; nullâ superbiâ, justitia est. S. Aug. Epist. ad Maced.

S. SYLVESTER CONF. 9. Iunij.

VEntura (namque hoc primùm SYLVESTRO nomen erat) quo tempore Florentia à B. Iordanis ore tota pendebat, fulloniam illic exercuit, ipse etiam candidissimæ mentis. Quare facilè locum in hoc Iordanis verba invenerunt. Sed rectiùs illi eodem tempore visus in cruce Christus concionatus est, plagis suis semper ad misericordiam concitandam facundis. Certè semel illi visus cælestis Agnus nunquam posteà mente excidit, sed

sed velut semper eadem spectacula expeteret, illa crebrò inter lacrymas, & singultus verba jaculari ad cælos auditus est: *Ad te levavi oculos meos, qui habitas in cælis.* Ad quæ verba mirabatur ille, non ad instar ceræ liquescere hominum corda. Hæc itaque eremeticam vitam persuasere viro, mutato Venturæ in Vincentij tunc nomine. Insidiantem castitati suæ amorem cùm sentiret, urticis tergum suum armavit; ecce fugit ille, & dum flagra timuit, puerum scilicet se probavit esse. Sub hæc, ut tutior inter plures DEO militaret, Camaldulensium cœtui se junxit, & SYLVESTER deinceps dictus, culinam primò, tum triclinium curavit, utrumque magno modestiæ, & obedientiæ exemplo. Orationis interea perquàm studiosus, eam imbibit sapientiam, ut jam Fullonē nostrum velut Apollinem doctissimi quique fidei Doctores adirent. Sub extremum morbum iterum Christum aspectabilem habuit. Et cur non oculos SYLVESTRO ille clauderet, ad quem semper illi levavit oculos? *Ex Chron. Camaldul.*

Tibi quondam abjecto, tibi extruso à Paradisi sedibus, tibi in pulverem & cinerem dissoluto potestas data est, ut de longinquo ad tuum revertaris auctorem, libertus efficiaris ex servo, de extraneo proveharis in filium. S. Leo serm. 2. de Nat.

S. MARGARITA REGINA. *10. Iunij.*

CApe has è MARGARITÆ Scotorum Reginæ muliebri mundo gemmas, nulli sexui, nulli ætati indecores. Malcolino Regi nupta, omniumque titulorum particeps, nullum cupidiùs, quàm matris pauperum affectavit, meruitque non in suo tantùm regno, quod liberalitatem ejus non ce-

pit;

pit; quemadmodum neque dies in pietatis operâ ei suffecit, singulis noctibus Matutinum, quem vocant cursum de SS. Triade, tum de Cruce, denique de Virgine Deiparâ absolvit. Annexuit his votivas pro mortuis preces, & Davidis Odaria: quid post hoc pensum somno relictum est? quem tamen ne tum quidem admisit, priusquàm sex pauperum pedes abluisset. Diem sic auspicata est. Novem infantulos, quos à suis neglectos matribus educabat pro suis, nutricularum occupato officio, pascebat cibos ori ingerens, & quidem genibus nixa, ut reverentiùs haberi non possent, si vel cælo lapsi fuissent. Trecentis aliis, sed adultioribus, partito cum rege ministerio, cibum inferebat. Tum repetitæ preces utique penetraturæ cælum, cùm tot pauperum apprecationibus sublevarentur. Iidem publicè prodeuntem stipabant catervatim, vile satellitium, sed ad Superos profecturæ percommodum. In cujus itineris procinctu cùm semper stetisset, edocta tandem divinitus est, quando migrandum esset. Mortua toto vultu erubit. Sensisse plausus diceres, quibus tam rara virtus in cælo accepta est. *Ex Surio.*

Septem horarum Canonicarum officia, quasi septem baptismatum lavacra in Ecclesia sunt gremio constituta; ut septem offensionum maculas, quas ex quotidiana vitæ hujus conversatione contrahimus, totidem orationis quotidianæ fluentis expiare conemur. S. P. Dam. op. 10.

SS. BASILIDES & SOCII MM.

10. *Iunij.*

OFfenduntur delicati, cùm viam iis regiam, quæ ad cælum ducit, stratam crucibus ostendimus; cùm per vepreta, quæ Christus calcavit, per

per cruenta Martyrum sanguine vestigia ducimus insuetos laborum; monstrabimus ergo nauseabundis compendium, quo BASILIDES, TRIPVS & MANDALES extra ordinem ad cælum sunt perducti. BASILIDES operam suam Platoni viro primario, sed impiæ superstitioni dedito locabat, studiosè argumenta omnia celans, ex quibus agnosci Christianus posset. Non placebat Christo, quòd tam doctè uteretur foro, & tempori peritius quàm conscientiæ velificaretur, adversùs præceptum suum duobus dominis emancipatus. BASILIDES nihil moratus, Platonem deserit, & cum sociis rectà ad littus profectus, in navem incidit, quâ instructiorem nulla unquam aqua tulit. Christus ad clavum sedebat, Angeli remigum officium occupabant, nimis profectò familiariter officiosi. Quid metuerent felicissimi vectores? Syrtésne? an ventos? an fluctus? equidem credam optasse omnia pontum esse, & deesse littora ponto: nam certè in portu denique trepidare cœperunt, adversâ de Aureliani sævitie famâ perculsi. Ausi ergo rogare Christum sunt, liceret sibi siccâ morte, & incruentâ defungi. Datum id quoque, placitâ compositos quiete Angelorum manus cælo intulerunt. Nihil audies suavius: & tamen frontem contraxisti, cùm his quoque negatum audires duobus dominis servire. *Ex Möbrit. & P. de Natal.*

Esto humilis, & pacificus & erit tecum Iesus: sis devotus & quietus, & manebit tecum Iesus. Potes citò fugare Iesum & gratiam ejus perdere, si volueris ad exteriora declinare: & si illum effugaveris & perdideris ad quem fugies, & quem tunc quæres amicum? Thom. à Kemp. l. 2. c. 8.

S. OLI

S. OLIVA VIRG. MART. 10. Junij.

NObilis virgo fuit OLIVA. Id si cunis avitis non crederem, monilibus crederem, vinculis inquam, quæ anno ætatis tertio decimo pro Christo gestavit, multùm hoc muliebri mundo, & quantùm nulla alia virgo, superba. At mors, sive ætati hoc, sive generis splendori dabat, noluit tam pulchram OLIVAM immaturo fato decerpere. Tyrannus tamen ex oculis patriæ (Panormum erat) in exilium transtulit. Nihil minus in hoc florere visa OLIVA. quid? quòd cæco eidemque pedibus capto cum luce Christum ostendit, & ad partes Christianorũ docuit ambulare; cùm alius interea, quòd fidem nollet aspicere, oculos amitteret. Hos tamen etiam resipiscenti restituit, & utrumq; ad martyrij cursum præmisit, cùm ipsa ad eandem gloriam serius, & ingentibus triumphis grassaretur. Etenim flagris cæsa in silvas est relegata. Gratulatæ sunt scilicet sibi hæ de OLIVA, sub cujus umbrâ etiam effera animalia mansuescere, & cum virgine innoxiâ totum septennium agere visa. Interea homines in feras migrarunt. Nobilis enim juventus dum feras captat, visâ virgine in retia Veneris se induit. At virgo, *An*, ait, *dubitatis parcere virginitati homines, cui vim inferre bestia verentur? aut, qui contra feras me defendit,* DEVM *pugnaturum pro me in feros homines, dubitatis?* Dixit, & nassis expeditos turpibus, mox martyres cælo transmisit. Ipsa etiam superatis denuò flagris & equuleo: oleoque ab igne bulliente triumphans secuta, gladio secandam cervicem, caput coronandum cælo dedit. Nunquam pulchriùs laurus OLIVÆ se junxit. *Ex Ferrario.*

Nic

Nec cedendum nec recedendum, etiamsi gravis tentationum feruor utriusque hominis statum afflixerit: eligamus potiùs ardere, quàm cedere. S. Bern. serm. 3. de Vig. Nativ.

S. BARNABAS APOST. 11. *Iunii.*

HAbuit BARNABAS patriam Cyprum; magistrum in lege Iudaica Gamalielem; in Christianâ ipsum Christum. Apud hunc virtus illum in collegium discipulorum LXXII. adlegit; & melior deinde fortuna orbem perambulanti Paulo aliquamdiu comitem addidit. Lystris postquam Paulus claudum in pedes erexit, urbs utrumque velut cælo delapsa Numina excepit; jamque aras, & victimas, & geniales coronas paravit, in Paulo Mercurium, in BARNABA Iovem venerata. Et profectò, etsi, ut par erat, divinum honorem longè illi repudiarunt; officio tamen tunc melioris Mercurij functi sunt, DEVMque civibus nuntiarunt. Supervenientes quoque Iudæi plausum lapidibus excitarunt, & his tantùm non sepultum Paulum, facilè hominem, non DEVM esse probarunt. BARNABAS etiam Salaminæ à Iudæis multis tormentis exercitus, saxis ultimò obrutus, & in ignem conjectus est. Sed ex hoc etiam rogo suum cælo Phœnicem vidisses prodire, integro etiam corpusculo, quod D. Marcus terrâ composuit. Multò pòst, cùm in sedem Antiochenam invasisset nescio quis hæresi pestilenti afflatus, vigilavit pro re Catholicâ etiam mortuus BARNABAS, & Anthimo Salaminæ Episcopo tertium visus monuit, uti communis causæ patrocinium Constantinopoli apud Imp. susciperet; simul etiam indicavit, quo loco ossa sua, & unà volumen, in quo D. Matthæi

Evangelium exaraverat (nobilissimâ cimelia) reperiret. Et verò utrumque in honore habuit Zeno Imp. & corpus templo augusto honoravit, volumen verò auro incluſit, rectè geminam esse ratus. *Ex act. Apost. Baron. & Lipp.*

Agnosce dignitatem tuam, & divinæ consors factus naturæ, noli in veterem vilitatem degeneri conversatione redire: memento cujus capitis & corporis sis membrum, & quia eruptus de potestate tenebrarum translatus es in Dei regnum & lumen. S. Leo serm. de Nat. Dom.

S. ONVPHRIVS CONF. 12. Iunii.

ONVPHRIVM toto hirsutum corpore, & rara humani cultûs retinentem vestigia, poterat sanè silvarum monstris, & Satyrorum generi accensere Paphnutius, si in externâ specie substitisset. At ubi congressus vitæ genus moresque didicit, dubitavit hominémne potiùs an Angelum diceret. In Thebaïdâ regione monachum indutus, cùm de Anachoretis fando accepisset, egressus in loca sola Angelum viæ comitem habuit. Nactus deinde novi instituti magistrum, in tugurium palmâ inumbratum deductus est. Inde illi cibus, menstruo proventu; panem & aquam Angelus afferebat quotidianus minister. Octavo quoque die, ut delicatiùs vescerétur, is quoque, quem propriè Angelorum panem appellamus, majore pompâ, & debitâ Numini est advectus. Et potuit credo ONVPHRIVS hâc Cœlitum amicitiâ beatus hominum oblivisci: certè septuaginta totos annos mortalem non vidit, donec, quem nominavi, Paphnutius Dei iussu moriturum invisit, ut è silvarum latebris tam rara virtus eo præcone protraheretur

traheretur in lucem. Mortuo Angeli cecinere lessum : palma & casa quasi desiderio viri, & alium quemcumque dominum indignantes procubuerunt. Quid ad hæc nostra juventus, moribus juxtà capillisque luxuriantibus in Nabuchodonosorem citius, quàm ONVPHRIVM degeneratura? *Ex vit. PP.*

Comas aut vestes supervacuas curare, vel infelicium est, vel injustorum. Nam quid est talibus expectandum aut suspicandum, nisi ut lascivus ille ornatus feminas prætereuntes invitet, aut alienis matrimoniis insidietur? S. Bas. de Leg. lib. Gent.

S. PEREGRINVS EP. M. 13. Innij.

CETHEVM in cunis, in tumulo PEREGRINVM dixere. Aternensium Pontifex fuit, cùm è Longobardis in urbe tyrannidem Alais & Vmblo obtinerent. Horum ille sævitiem detestatus, Romam ad commune orbis asylon D. Greg. Pont. Max. transfugit. Sed populus Aternensis PEREGRINVM jure optimo jam olim suum repetiit, & verò judice Gregorio etiam obtinuit. Interea cùm nec ista regna socium ferrent, tyranni duo armis inter se colliſi sunt, & Alais in suum præsidium, sed exitium urbis tertium hostem Vitalianum Comitem introduxit. Tunc verò, auctore CETHEO, cives arma capiunt victumque Alaim, & vinctum Vmbloni tradunt. Mox tamen adest CETHEVS, & vitam capto orat. Sed quæ alteri prodesse studuit, sibi etiam nocuit misericordia. Vmblo Alais factioni CETHEVM favere credidit. Quare utrumque ad gladium damnat. Cæso Alai cùm carnifex Pontifici instaret, omnes ad officium vires amisit; at non consilia tyrannus. ex ponte in Aternum.

fluvium jubet præcipitari. Enatanti saxum jubet appendi ingens, iterumque mergi. Sed vel mortui virtus supra aquas se extulit, docuitque etiam saxa natare. Tumulum deinde primum ignoto Arrianenses dederunt, unaque PEREGRINI nomen. Illum facibus suis cælum nobilitavit; quod ipsum miraculum testis, & ipse miraculosus (cæcus) vidit. *Ex Ferrar.*

Si æterni Patris inhabitare domum, si rei cælestis parricidij teneri nolumus, terris invidiæ excludamus insidias: invidiam armorum cælestium viribus comprimamus. quia sicut nos Deo jungit charitas, sic à Deo invidia sejungit. S. Chrysol. serm. 4.

S. ANTONIVS DE PADVA C.
13. *Iunij.*

ANTONIVS, quem vulgò Patavinum dicunt, S. Francisci discipulus, suis ad concionem verbis à flagitiosâ vitâ quamplurimos revocavit. Eam ob rem cùm oculi dolerent inferno hosti, decumbentis in lectulum spiritum elidere faucibus interceptis aggressus est: sed ille unico MARIAE nomine simul viam loquelæ fecit, simul insidiatorem in fugam dedit. Hæreticum, qui sacræ Eucharistiæ cultum negaverat, ad saniorem mentem & ipsum reduxit. Cùm enim mulus impij à negato aliquàm multis diebus, sed præbito demùm lautè pabulo, ad ANTONIVM vocatus accurrisset, sanctiusque epulum pronus in pedes adorasset, sapere à jumento suo etiam dominus didicit. Pro concione funebri lucrionis cujusdam, palàm edixit, illum æternis inferorum flammis addictum esse, ejusque adeò rei indicium fore cor illius non pectore, sed arcâ cum nummis suis clausum.

sum. Præter alia multa, quæ fecit admiratione dignissima, puerum demortuum vitæ reddidit, quo is parentem ANTONII de homicidio accusatum innocentem absolveret. Supremum ægrotantem CHRISTVS invisit, obitum verò ejus per urbem fando infantes vulgarunt, quò minori eloquio, hoc majore virtutis præconio. *Ex Surio.*

Toto mentis affectu beatissimæ Virginis nos intercessionibus committamus, ejus patrocinia omni nisu imploremus; ut dum supplici obsequio eam frequentamus in terris, ipsa nos sedulâ prece commendare dignetur in cælis. S. Aug. in F. Ass. B. V. hom. 3.

S. HELISEVS PROPHETA. *14. Iunij.*

PRofuerit juventuti HELISEI Circenses ludos spectare; redeat inde modestior, & reverentior canæ ætatis. Bethelensis pueritiæ grex calvitium sancti senis vernaculis jocis proscindebat. Eam dicacitatem ursi duo, quadragenis binis è toto numero concerptis, castigarunt: ne ferulas tantùm, sed & feras puerilis lascivia sibi metuendas existimet. Cætera illius viri prodigia quis memoret? aquarum cursum stitit, amarorem correxit, oleum auxit, lepram detersit, infœcundis conjugibus prolem dedit, orbis reddidit; genti suæ insignes victorias, eidem fame laboranti gratuitam annonam præbuit. Illud æternâ memoriâ dignum, & identidem parum fidentibus Deo suggerendum. Obsessus à Syris, jamque pro desperato à familiari servulo defletus, paventem hoc promisso erexit: *Noli timere: plures enim nobiscum sunt, quã cum illis.* Trepidanti nihilominus oculos prece aperuit, & diffusa toto monte auxilia ignitasque acies ostentavit. Hostibus vicissim suis offusâ

oculis animisque caligine, torpentibus ducem se obtulit, eoque deduxit, unde si jure in eos agere libuisset, pedem nunquam erant relaturi. Hoc robur animi pallio Eliæ imputabis. rectè: sed cui times, qui in baptismo IESVM Christum induisti?

Ex 4. Regum.

Sit in gestu tuo gravitas, in incessu honestas: nihil dedecoris, nihil lasciviæ, nihil petulantiæ, nihil insolentiæ, nihil levitatis in te appareat: animus enim in corporis gestu apparet: & species corporis simulacrum est mentis, figuraque probitatis. Isid. l. 2. Soliloq.

S. VITVS MARTYR. 15. Junij.

Liberalius cælum Româ etiam pueris triumphum non negat. Certè VITVS adolescentulus duodecim annos natus plures jam tyrannos, eosque inter parentem triumphavit. Flagra enim primò Christianâ fortitudine concoxit, & poterant videri aërem verberasse, non VITVM tortores, nisi & his, & unà Valeriano Proconsuli manus dirigussiset. Restituit tamen hanc martyr tyranno, ne quem vinceret, deesset. Hinc aulâ est inclusus à mulierculis, & ceteris illecebris instructâ, quò blandiore, hoc periculosiore scilicet cacere. Sed prælianti Cælites adfuere tantâ luce coruscî, ut lucem curiosi parentis oculis eriperent. Et hos tamen, quò filium sæpiùs victorem vel invitus videret, ingrato reddidit; ipse, atrocium patre supplicia meditante, Angelo remige usus, in alias terras trajecit. Decrevere nimirum cæli, ut Romæ etiam triumpharet hæc virtus. Huc itaque evocatus, è Diocletiani filio malum hospitem orcum pepulit; sed stipendia tulit vincula. Ad bestias deinde damnatus, etiam has citiùs cicures quàm

quàm tyrannum reddidit. In ollas porrò injectus, igne ac pice timendas præ thermis suis has Diocletiano laudavit. Ad extremum ex equuleo à genio tutelari ad ripas Silari asportatus, placidè inter umbras arboris animam victricem cælo transmisit, puer, si annos; senex, si triumphos numeremus. *Ex Surio.*

Neganda sunt terrena omnia, ut melioribus abundemus, & contemptu universorum Christus sequendus est, & spiritualium Æternitas terrenorum est damno comparanda. S. Hilarius in Evang.

S. LANDELINVS CONF. 15. *Iunij.*

IN latrones incidisti, quisquis è bonorum sodalitio in malorum conturbernium transisti. Hoc adeò LANDELINO crede. Hic è prima Gallorum nobilitate, & à puero inter literarum & pietatis studia educatus, dum aures vocanti DEO claudit, aperit avocantibus; dum amicis esse amicus ad aram studet, penè ad inferos fuit. Certè quem inter religiosorum hominum cohortes militare cognati noluerunt, inter publicos prædonum manipulos mereri viderunt. I nunc sanguis, & aspergi maculam generis splendori quærere, cùm in DEI servitium abeunti tui; at tu adolescentia audi, quantum custodi Angelo debeas! Diripiendis cujusdam ædibus nox erat dicta à LANDELINO. Sed fortior mors LANDELINI familiam prior diripuit, socium subitò auferendo, quem in paucis illecharum habebat. Ob id tristiori in somnis bonus genius astitit, & malum socium à pejoribus genijs ad inferorum flammas abripi monstrans, *Heus*, ajebat, *an & nunc socius huic eris?* Enimverò non placuit jam Theseum esse, Pirithoo ad orcum abeunte.

eunte. Damnat proinde vitam priſtinam, ter ſupplex ad DD. Apoſtolorum it limina, & poſt extructa compluria cœnobia, & MAGNÆ MATRI templum, poſt edita miracula, ſub annum DC. L. cilicio, & cineri incubans, ſanctè emoritur. Vbi tunc ſocij olim peccantis? crede iterum LANDELINO, quiſquis cum pluribus peccas, aut ſolus flebis, aut ſerò flebis. *Ex Surio.*

Melius eſt habere malorum odium, quàm conſortium: ſicut bona multa habet communis vita Sanctorum; ſic plurima mala ſocietas affert malorum. Iſidor. l. 2. ſoliloq.

S. BENNO EPISC. 16. Iunij.

BENNO ex illuſtri Saxonum ſanguine monachus, ex monacho Miſnenſium Pontifex, Slavos ſub Chriſti jugum egit. Captus bello Saxonico ab Henrico IV. Imp. & libertati reſtitutus, Romam abiit, pars magna illic Concilij futurus: inde redux templi ſui claves, quas in Albim, cùm iter ingrederetur, abjecerat, in piſce recepit: pedo aquam è terrâ, precibus ex aquâ vinum dedit; ſibi per undas viam ſtravit: manibus Cælitum non ſemel ad ſuos per magna itinerum ſpatia compendio eſt tranſportatus. Miſniæ Marchionem, quo die alapam ab eo acceperat, hoc eodem, anno vertente, moriturum dixit, & vatem fuiſſe mors minimè mendax oſtendit. Claruit innumeris ſemper miraculis, tum præcipuè, poſtquam Monachium Bojorum caput tranſlatus eſt. Ibi ille pugnantem in ſe populi pietatem beneficijs quotidianis certat vincere, certamine hoc etiam jucundiore, quòd clientes vel victi triumphant. *Ex Hieron. Emſero.*

Cogita peregrinationis tuæ miſeriam, cogita vitæ humanæ

humanæ pericula, cogita fragilitatem propriam; & ejusmodi cogitatione, si perseverâris, parum senties quicquid foris videtur molestum. S. Bern. serm. de om. SS.

S. TYCHO EPISC. *16. Iunij.*

DAmus Euclionibus mancipijs pecuniæ rei augendæ magistrum doctoremq́; gratissimæ artis, qua granaria frumento stipentur, numusque in arcâ crescat. TYCHO is est, ætate puer, sed cano sensu; avari parentis filius, multò tamen peritior pecuniariæ venationis, quod vel hinc intelligas. Pater oneratum panibus in forum miserat, puer indignatus unciarium quæstum iis venditis rediturum, è merce stipem facit, eamque in obvios pauperes effundit. Patri æs reposcenti artificium suum aperit; panes apud Christum in fœnore positos, & quidem centuplicato, eam in rem se syngrapham accepisse. Pater nulli rei præterquam oculis suis credicturus, puerilis fidei experimentum in horreis quæsivit: & ecce tibi quæ pridie vacuefecerat, importatum divinitus frumentum ægrè ceperunt. Eâdem facilitate cellas replevit. Aridum vitis surculum & pridem exsuccum humi depanxit, neque vitam illi modò, & germinandi vim, sed perpetui etiam gloriam miraculi contulit. Vnus enim ille palmes, quo die anniversaria TYCHONIS memoria peragitur, sub initium rei divinæ liventes uvas ostentabat, quæ ante sacrificium finitum ad maturitatem percoquerentur, præcocem suo satori vindemiam præbituræ. Quid ad hæc avari? In scholâ Pluti negant recepta esse paradoxa Christi. *Ex Menæis.*

Quid verearis fluxũ & fragile bonum facere sempiternum? aut thesauros tuos custodi Deo credere? ubi

non furem prædonemq; timeas, non rubiginem, non tyrannum? qui apud Deum dives est, pauper esse nunquam potest. Lactant. in Epit. Instit. c. 12.

SS. QVIRICVS & IVLITTA MM.
16. Iunij.

DAtur optio; exempla Christianæ fortitudinis à trienni puero, an feminâ malis petere: hujus sexûs, illius ætas convitium facient ignaviæ tuæ, si detrectas vel desperas sequi hos duces; & audies sanè quod olim Augustinus: *An non quod iste & ista?* Exercebat Tarsi quæstionem de Christianis Alexander. IVLITTA QVIRICVM filiolum ultrò ad tribunal non duxit, sed tulit, puto ne unicum Abrahæ in hanc rem facinus ostendi generi humano posset. Alexander in disparem prædam non eodem affectu grassatus, matrem atrocissimè, filium blandissimè excepit, haud scias in leoninâ an vulpinâ pelle nequior. Certè QVIRICVS illius receptus sinu, appetitus osculis, inescatus promissis, nullum, neque plorandi, neque quiritandi finem fecit; cùm IVLITTA contrà pendens in equuleo, & taureis conscissa, gemitum nullum ederet, ut propriâ amborum confessione constaret, utrius conditio esset iniquior. Consumptis lacrymis, imbellia etiam arma expedivit triennis heros, & nuper natos dentes teneroſque ungues strinxit in adulatorem suum, luctando effecturus, ne mitior in se, quàm in matrem esset. Et potitus est voto suo; Alexander ad tribunalis gradus victori animam elisit. Quid mater? nunquam lætiore vultu suum pignus aspexit, idemque beneficium popposcit, ut quàm citissimè eum assequeretur. Impetravit: laniata ungulis, perfusa pice cervicem

securi

ſecuri ſubdidit: ſed quantumcumq; properaret, filius cęlũ ſubeunti jam coronatus occurrit. *Ex Sur.*

Non ſolùm effuſio ſanguinis in confeſſione reputatur, ſed devota quoque mentis ſervitus immaculata quotidianum Martyrium eſt. Illa corona de roſis & violis plectitur, iſta de liliis. S. Hieron. in Epitaph. Paulæ.

S. LVDGARDIS VIRG. *16. Iunij.*

NVlla pulchrior virginitate eſt virtus, quæ DEVM etiam hominis facit rivalem. Ambierant LVDGARDIS thalamum complures, nec ignobiles terræ filij, & ex his familiariùs uni fortè loquebatur, cùm ei ſanctior ſponſus CHRISTVS pectus ſuum, & in pectore cor ſaucium oſtendit, & extra non nihil deinceps juſſit quærere. Inde videlicet humana omnia uſque adeò illi jam vilescere, ut præter crucifixi nullos amores ſtiret, præſertim ubi ab ejuſdem vulneris nectare ebria, tota jam ibi habitabat, ubi ſanctior amor degit. Depoſuerat DEI Mater apud LVDGARDEM querelas ſuas, quibus filium ab Albigenſibus hæreticis iterum in crucem agi dolebat. Hic ut luctum virgo ſuum teſtaretur, VII. annorum ſibi jejunium indixit, alterumque æquè longum pro peccantium ſalute adjecit, & ſubinde SPONSVM irato PATRI vidit ſupplicem, & vulnera velut clypeum pro orbe perituro objicientem. Martyrii deſiderio tam bulliebat in amante ſanguis, ut arteriam aliquando ruperit, cælumque idem præmium, quod martyribus ſpoponderit. Sacrum epulum adire inter Angelos non ſemel, quandoque etiam inter MARIAE & D. Ioannis comitatum viſa eſt. Ante obitum oculis orbata, nunquam tamen magis cæleſtia, quàm tum vidit. Morienti enim cum

MA-

MATRE, & aliis Cælitibus obvius SPONSVS venit: quibus ducibus in cælos abiens, errare etiam cæca non potuit. *Ex Surio & Lippeloo.*

Putásne Filium Dei reputat IESVM, *quisquis ille est homo, qui ipsius nec terretur comminationibus, nec attrahitur promissionibus, nec præceptis obtemperat, nec consiliis acquiescit?* S. Bern. in Serm.

S. RAINERIVS C. 17. *Iunij.*

RAINERIVS Pisanus cupiditatum æstu abreptus, ad infames adolescentiæ scopulos naufragium innocentiæ fecit: enatavit tamen arreptâ pœnitentiæ tabulâ, & Sacerdoti expiandum se stitit. Sed obstitit noxius pudor, ne omnia probra detegeret, donec Angeli voce silentium increpantis animatus bonâ fide se reum peregit. Iudex confesso mulctam nullam imposuit, professus ejus arbitrium cæleste sibi numen reservasse: ex eo tempore cùm finem flendi nullum faceret, oculi cum lacrymis extillarunt, tanto parentis dolore, ut vitam abrupturus sibi fuerit, nisi Deus precanti lumen reddidisset. Publicus deinde pœnitentiæ præco factus, reversusque Hierosolymis inusitatam in paternis ædibus Mephitim est odoratus, Causam indaganti, ita olere opes, Christus respondit, cæterumque luxus apparatum. Ergo ijs quoque abdicatis, Hierosolymitanum iter rudi sago indutus repetiit, ad durissimas leges vitam omnem exigens, maximè postquam sobriè cum viro sacrato prandentis linguam vespa aculeo fodit, velut temperantiæ vindex. Posthac enim ad panem & aquam obsonium nullum adhibuit: condimenta tamen cælo petebat; sæpè Christum cum Matre habere convivas solitus, quod prodigijs omnibus, quæ

quæ plurima patravit, illustrius fuit. Hoc illum contubernium sanctum fecit, miracula probarunt. Mortem an. M.C.LXI. obiit. Nos ejus virtutes taceremus, si sua olim scelera tacuisset. *Ex Phil. Fer.*

Heu! cur erubescis confiteri, quod facere nequaquam erubuisti? Melius est coram uno aliquantulum ruboris tolerare, quàm in die judicij coram tot millibus hominum gravi repulsâ denotatis tabescere. S. Aug. de Visit. Infi.

S. AVITVS CONF. 17. Iunij.

OStendi utique AVITVM Deus mundo voluit, cui tantam nascenti lucem circumfudit, quantam humani oculi ægrè paterentur. Ipse tamen latebras quæsivit Mictianensi monasterio abditus, magni nominis famam adeò non affectans, ut nullo se libentiùs quàm bruti vocabulo compellari audiret, præter spem votumque ad honoratiora munia productus, fugam iteratò iniit, & inter nemorum avia mapale molitus, sibi Deoque vixit. Sed illum nocte intempestâ cælesti radiantem luce subulcus reperit, nullo magno viri incommodo, nisi in eam usque diem elingui, & muto signo crucis loquendi facultatem dedisset: quid enim ille prolixiùs posteà, quàm sui medici laudes loqueretur? Ejus præconio proditus, tertiam fugam parabat, nisi Præsulum auctoritate motus, boni publici rationem privatis commodis potiorem habuisset. Ex intervallo cæco lumen, mortuo vitam reddidit, quibus rebus adeò populorum adversùs eum accensa studia sunt, ut Aurelianenses Dunensesque mortui exuviis inhiantes, propè ad arma venerint. Iam castra castris opposita stabant, concursumque fuisset, ni Leusus quispiam summo

genc-

genere vir furentes monuisset, ne crudeli pietate Divum offenderent. Vtinam pari studio pro virtutibus certaretur, quas in medio positas nulli invidet nobilissimas sine dubio omnium Reliquiarum. *Ex Surio.*

Vberiorem fructum præbet audientibus Sanctorum vita, quàm miracula: Illa exigit imitationem, ista ingerunt admirationem: miracula docent quàm sancti fuerunt; vita verò insinuat, qualiter & nunc homines fieri valeant sancti. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 19.

S. LEONTIVS M. *18. Iunij.*

VEspasiani ævo, LEONTIVS militiæ artibus clarus, Christianæ pietatis pœnas dedit, Arcadio mite Cæsaris ingenium in virtutum excidium incitante. Datur Hypatio negotium hominis comprehendendi; is in procinctu febre corripitur; quâ se non antè levandum, Angelo docente, intelligit, quàm Deum LEONTII supplex inclamasset. Dictum, factum: etsi ne sic quidem crudele ministerium deseruit; sed cum Theodulo Tripolim LEONTIO imminens abiit. Enimverò non refugit captatores nobilis præda; quin imò domum deductis, comiterque acceptis, ultrò sese aperuit, sed jam attonitis inauditâ humanitate, & imperii oblitis. Tum demum Hypatius suspicere LEONTII Deum, qui suis cultoribus hos mores, talem indolem daret; eundem Theodulus deprædicare, unaque poscere tam sancto utrumque Numini initiaret. Favit cælum votis, & roscida nubes in imbrem soluta capitibus superfunditur. LEONTIVS tinctos Deo consecrat. Adrianus re intellectâ furere, & nihil profecturis sævitiæ artibus tentare veterani pariter & tyronum constantiam; &

hi

hi quidem, post equuleum, uncum & verbera, capite imminuti sunt. LEONTIVS longâ patientiâ præsidis ingenium lassavit, & totum carnificinæ apparatum exhausit; donec pendenti continuâ verberatione anima extorta est. Vtinam, quemadmodum Themistocli trophæa Miltiadis, ita nobis LEONTII triumphus somnum excuteret! *Ex Surio.*

Quem bene vivere omniaq; ad Dei cultum referre intelliges, etsi sæpe in carcere vixerit, vel pauper sepulchro revulsus combustusq; fuerit, si tractim perdendum corpus præbuerit, nihilominus hunc beare, hunc felicem dicere, hunc ad sidera tollere meminerit. S. Chrys. ser. de Virt. & Vit.

S. OSANNA V. 18. *Iunii.*

INter Deum & OSANNAM Mantuanam continuum certamen amoris fuit. Data utrinque acceptaque pignora, quibus neque Deus charius quidquam, nec pretiosius mortales habent. Virgo illibatum pudicitiæ florem Deo sacravit: ille vicissim arborem suæ crucis orantis humeris imposuit, ex vero deinceps dicturæ: AMOR MEVS PONDVS MEVM. Omnes certè OSANNÆ cogitationes eò ferebantur: iis maximè diebus, quos amor ejus in cruce pendens fecit sanctiores: cui tamen satis non fuit animo sauciam aspicere, nisi corpori etiam stigmata infigeret, non nisi paucissimis, & in omnia familiaria jura receptis, ut tesseram amicitiæ concessa. His ditata characteribus satis utique literata fuit, potuitque in hâc sancti amoris scripturâ acquiescere. Accessit tamen auctarium, & sub Deiparæ disciplinâ nostrum etiam Alphabetum didicit: ut his quoque humanæ ruditatis elementis proficeret ad magisterium virtutis: neque

que enim quemquam posteà puduit tot cælestis sapientiæ insignia circumferentem, prospicientem futura, familiarem Angelis consulere, aut audire monentem. Viri Principes agendas illi suas apud Superos causas detulêre, certa spe victoriæ, si patrocinium suscepisset. Et hoc tantum orbis miraculum anno M. D. V. terras deseruit, ne queri quisquam possit, nullam nostro ævo magnam virtutem gigni. Quid vis? an ulli Deus invidet suam crucem? sed nos delicati humeros subducimus. *Ex Phil. Fer.*

Tolle Crucem tuam, & sequere Iesum, & ibis in vitam æternam: præcessit ille bajulans sibi Crucem, & mortuus est pro te in Cruce; ut & tu tuam portes Crucem, & mori affectes in Cruce. Thom. à Kemp. l. 2. c. ult.

S. BONIFACIVS EP. MART.

19. Iunii.

FVit BONIFACIVS Ottoni Imp. sanguine, plus amicitiâ junctus, quæ quidem tanta inter illos erat, ut cùm familiariter illum hic compellaret, animam suam identidem diceret. Liberalibus artibus omnibus, musicis præcipuè instructus, dum modulos in æde cognominis sibi D. BONIFACII instruit, cælesti Numine repentè afflatus, *Heus!* exclamat, *quid vanâ ego nominis umbram gero? quid Martyris titulũ circumfero, si non victoriæ etiam & palmas? Superos testor, & cognominem Divum, aut non dicar* BONIFACIVS, *aut ero.* simul ad monasterium abiit Martyrii tyrocinia positurus. Avelli Ottoni animam suam vidisses. At ille bis tantùm in septimanâ cibum capiens, crebrò interim corpus in vepres abjiciens ad martyrum patien-

tientiam se durabat. Pòst Romam profectus, & Archiepiscopatus honore mactatus, & jam ad purpuram aspirare ausus, in Russiam abiit. Ibi post multa ludibria rex cum Divo ita paciscitur: Si rogos geminos, qui juncti flammas sociarent, illæsus perambularet, tum sese etiam in Christianorum sententiam pedibus ambulaturum. Dictum factum. BONIFACIVS per rogum, rex ad partes Catholicorum transit. Ad regis porrò exemplum innumera multitudo confluxit. Mox sua laborem præmia secuta. BONIFACIVS à germano Regis capite truncatus, nomini denique suo satisfecit. *Ex Pet. Damiano ap. Sur. in vitâ S. Romualdi.*

Vniuersi Christiani agnoscant se regii generis, & sacerdotalis officii consortes: quid enim tam regium, quàm subditum Deo animum corporis sui esse rectorem? quid tam sacerdotale, quàm vovere Domino conscientiam puram, & pietatis hostias de altari cordis offerre? S. Leo serm. 3. in ann. Ass. suæ.

S. ROMVALDVS AB. *19. Iunij.*

SPectator fortè ROMVALDVS adfuit, cùm parens duello germanum suum sustulit. Itaque cum animo suo putans censuit, quod pater manu, hoc se oculis parricidium perpetrasse. Quare ad noxam expiandam, concedere ad aliquod tempus in cœnobium statuit. Sed familiaritate cœnobitæ, nescio cujus, & aspectu è cælo semel iterumque ad se venientis D. Apollinaris captus, pedem, ne sæpiùs offenderet, nunquam jam referre in mundum statuit. Quare fundamenta Ordinis illius jecit, quem hodie Camaldulensem dicimus; qui quidem in quantum brevi fastigium assurrecturus esset, scalæ indicarunt ROMVALDO per quietem

tam visæ, in quibus suos pulchro ordine ad cælum vidit conniti. Neque dubitarunt nobilissimi quique proceres ex aulâ Ott. III. Imp. hâc viâ cælum petere. Ipse Imp. Romam abiturus, post reditum iisdem accessurum se spopondit. Sed ROMVALDVS illa subjecit: *Si Româ videbis, Ravennam ultimùm vidisti.* Nec fefellit. Redeuntem mors ex itinere insidiis suis excepit, documento futurum iis, qui cùm mundo exire laborant, iter tamen differunt, aut viarum ambages quærunt, cùm compendia haberent. Ad Cæsarem quoque Henricum cùm veniisset ROMVALDVS, velut ad prædam accurris aula, vestemque ejus pelliciam diripiens, ostendit quanti virum faceret; è cujus veste unicum pilum tanti fecit. Henricus ipse in eam vocem erumpere auditus est: *O anima hæc mea domicilium tuum haberet corpus!* Audi orbis. Cæsaris anima non credidit angustiùs se posse habitare, quàm in religiosi hominis corpusculo. *Ex Brev. Rom. & Sur.*

Mors non miseratur inopiam, non divitias reveretur: non generi cujuslibet, non moribus, non ipsi denique parcit ætati: nisi quòd senibus in januis, adolescentibus in insidiis est. S. Bern. l. de Pers. sustin. c. 4.

S. IVLIANA VIRG. 19. Iunij.

NImirum etiam hæc rosa Florentiæ debebatur, ubi ordo Servorum VIRGINIS floret. O aulæ mancipia! quid ad hæc VIRGINIS servitia vos? ejà discite saltem honestam servitutem servire, neque Virginem erubescite Magistram in eâ arte habere, qui Palladem MARIAM salutatis. Fuit IVLIANA è nobili familia (Falconeriam dixere) sed in servitium MARIÆ à teneris abducta. Hebdomas illi sic agebatur, ut feriâ IV. itemque VI. ob Chri-

Christi patientis memoriam nihil omnino cibi; sabbatho panem tantùm, & fontanam admitteret. Intereà tamen animum cælesti pane pascebat, pincernis oculis meras lacrymas affundentibus; Christi tormenta quàm altè animo infixa gestarit, mors probavit, quæ in adverso pectore manifestam Servatoris à cruce pendentis imaginem ostendit, utique illi similem, quam vidisses, si cor inspexisses. Cætetùm multis jejuniis exhausta stomachi dolores contraxit ingentes, & ultimam ciborum nausseam. Et verò terrena, ut quæ nunquam illi sapiebant, facilè neglexit; at divinum cibum cùm sic ægra non posset accipere, fame scilicet credebatur ante mortem moritura. Voluit tamen in conspectum afferri Angelorum ferculum, saltem ut oculos familica pasceret. Nec contenta jussit pectori applicari. Tum denique inter risum blandum expiravit, & ut scires saturam abiisse à mensa sacra, nihil ex epulo sacro reliquum esse visi m est. *Ex Ferrar.*

Scit quicunque sensum Christi habet, quantum pietati Christianæ expediat, quantum Dei servum & servum Redemptionis Christi deceat, unâ saltem aliquâ diei horâ Passionis & Redemptionis ipsius recolere beneficia. S. Bern. l. de Vit. solit.

S. MICHELINA. *19. Iunij.*

LAborabat MICHELINA Pisaurensis eodem, quo matres pleræque, morbo, imperanti erga unicam prolem affectu: ei medicinam facere Syriana piissima femina cùm vellet, totumque contubernalis amorem Creatori affigere, diu frustra fuit: donec inter preces MICHELINA immutata, animo ausa est cum Deo paciscì, si filii curam in se

recc-

recepiſſet, nihil in humanis ſibi tanti fore; æuo vel ad momentum temporis ab ejus ſeruitio avocaretur. Acceptavit conditionem Chriſtus, eiq́ue de cruce pollicitus eſt, obicem pietatis illius ſeſe amoturum. Regreſſa domum filium exanimem reperit; cum quo ſimul ac ſupervacuas curas tumulavit, opes quoque, & cætera malotum irritamenta ſine gemitu abdicavit, omnia viciſſim ſancti amoris inſignia aſſumpſit: veſtem ſetis horridam cinctu ferreo corpori aſtrinxit; flagro ferreo conciſum corpus nuda humus excepit: pulvilli vicem truncus fuit: ſtipe ferè vixit, aut mercedulis ſui laboris. Quò quiſque à morbis deformior fuit, eò impenſiùs MECHLINÆ charitate ſublevabatur: ſatiſq́ue conſtat exeſum elephantiaſi ejus oſculis perſanatum, quibus ſingula ægri ulcera libaverat. Ad cælum an M. CCC. LVI. abiit. Flagrum ejus, cilicium, zonaq́ue ferrea in Virginis Salutatæ templo aſſervantur, ſacræ militiæ tyronibus monſtranda. His armis cælum expugnavit femina. Sperabitis molliora viri? *Ex Chron. Minor.*

Sic propinquos ſicut noſmetipſos odio habere præcipimur; ut hos ad æterna rapientes, eorumq́; carnalem gratiam, cùm præpedit, poſtpouentes, diſcamus, temperata eos diſcretionis arte, & conuenienter diligere, & ſalubriter odio habere. S. Greg. 7. Mor. c. 14.

S. NOVATVS PRESBYTER.

20. Iunij.

NOn jam Priamum aut Nioben Græcus Parnaſſus cantet in funera ſua fœcundos. Atnos PVDENTI Senatorii ordinis Romæ viro NOVATVM & TIMOTHEVM filios geminos, totidemq́ue filias PVDENTIANAM & PRAXEDEM gratulamur, om-

omnes cum ipso patre cælo insertos. Et felicitatem hanc tam sancta familia ducibus Apostolorum DD. Petro & Paulo debet, qui post hospitii tesseram PVDENTEM sacris undis admoverunt, & uti animum, ita animi socium corpus candidâ veste induerunt. Et servavit ille utramque ab omni labe eximiam, ædesque suas communi miseris hospitium fecit. Demortui virtutes hereditario jure sibi debitas liberi certatim involarunt, quamvis vivente, & arridente patre; idem jam fecerant. Ædes in templum versæ; patrimonium in pauperes dilapidatum; tota familia (capita numerabat XCVI.) omnis sacro fonte lustrata; latebræ afflictis Christianis datæ; firmati nutantes; roborati morientes; mortui terrâ tumulati. Sacra à NOVATO & TIMOTHEO fratre omnibus ministrata. Denique non jam in templum tantùm, sed cælum migrasse domum tam sanctam dixisses. Certè cælo digna ab ipso cælo judicata est nobilissima hæc familia; in quam utinam more veteri transire ignobiles nos terræ filii aliquando possimus! *Ex Ferrar.*

Voca Deum Patrem, & da operam, quatenus tibi sit cælestis vita, divini mores, & forma Deitatis tota tua præferatur in forma; quia cælestis Pater respondentes generi suo filios muneribus ditat divinis; degenerantes ad pœnalem revocat servitutem. S. Chrysol. serm. 71.

S. HEMMINGVS EP. 21. *Iunij.*

IN HEMMINGO Aboënsi Pont. à primis annis jam eæ morum gemmæ emicuerunt, quæ infulæ olim majestatem decerent; ita jam tum in puero nihil puerile præter ætatem erat. A ludis omnibus alienus, totus studiis seriis jam tunc occupabatur, & in his ipsis unius DEI gloriam quærebat,

sem-

semper in cælum collimans unicum scopum suum, sed Christiano homini, ut non aberret, satis magnum. Et talis ille etiam duravit, postquam Collegio Canonicorum adscriptus fuit, nisi quòd tunc, ut alii numorum, ille virtutum potiùs censum augeret. Dignum ergo tunc, Superi judicarunt, cui D. Brigitta ortum non sine miraculo nuntiarent. Visa enim est precanti HEMMINGO puella è nube lucidâ librum apertũ orbi porrigere, & vox ad aures ejuscemodi allapsa: *Nata est Birgero filia, cujus admirabili voce universus mundus personabit* Sed & ipse HEMMINGVS pro concione saxa mollire, & ad DEVM feros animos voce suâ trahere, & jam Regibus etiam ac Pontificibus reprehensione aures vellicare; omnes interea orationes incipere à VIRGINIS laudibus, & suis scilicet finire. Temporis avarus ad verba atiosa mutus adfuit, ad epulas verò Tantalus. Pro oculorum portis excubabat, ne has ulla femina visa subiret, erantque tam sanctis vigiliis tessera illa verba è sacris nostris: *Averte oculos meos, ne videãt vanitatem.* Inter preces sæpè aliò, moriens denique inter easdem in cælum est abreptus. *Ex Vita Aquil. Vastovij.*

Deus te, qui celestem tibi Patrem vocas, ad celestem vult tendere naturam, ut generi tanto vita respondeat; ut terreni mores degenerent, quos celestis donavit & contulit natura. S. Pet. Chrysol. serm. 69.

B. ALOYSIVS GONZAGA
Soc. I. C. 21 *Junii.*

MOriturus ALOYSIVS nascendo erat, si non patienti matri mater MARIA affuisset. Inter prima ejus verba IESVS & MARIA feruntur, boni ominis. Puerulus etiamnum in singulis scalarum gra-

gradibus scalam cæli MARIAM salutavit. Hujus horas quotidie, Sabbatho etiam jejunus dixit. Ad hujus effigiem, quam Florentiæ ANNVNTIATÆ titulo colit, florem virginitatis consecravit, semper, dum vixit, intactum, quia HORTO CONCLVSO commiserat. Interim catenas flagelli, calcaria cilicii loco, quamvis currenti sponte, corpusculo admovebat, victus vix unicam appendebat, feminarum & chorearum hostis, Imperatricem, quam tres annos quotidie adibat, nunquam aspexit, precibus tam vbique addictus, ut loqui eum angulis dicerent, rectiùs Angelis dicturi. Ajebat frequenter, *non videre se, cur non mortales omnes religioni se manciparent.* Et certè Senis cùm ad Sodales Marianos diceret, bene multis id persuasit. Ipse, cùm ASSVMPTÆ VIRGINIS die illa è cælo audisset, *Societatem* IESV *ingredere*; post longas cum patre pugnas, MARIÆ IESVM junxit. Hunc quotidie studeret, in genua provolutus vocare; hunc sub panis velo latitantem ante & post ludum literarium salutare; sacrificiis quinis senisque minister assistere, ad conspectum HOSTIÆ lacrymis manare; cùm verò eo epulo frueretur, inundare etiam. Itaque nullius noxæ gravioris sibi conscius Angeli nomen meruit; ut terra cælum dici posset, si plures Aloysios haberet. *Ex Virg. Cepario.*

Persuasum habe, perinde te Angeli ductum sequi oportere, atque cæcum quempiam, qui viarum discrimina ignorans, ejus, qui baculo gressum illius regit, providentiæ in omnibus confidit. Ex dictis B. Aloysii.

SS. ACHATIVS & SOC. MM. 22. Iunij

QVale illud cælo spectaculum fuit, cùm denâ hominum millia, pro optimâ causâ & amplificani-

ficando crucifixi nomine, crucibus penderent? Dux feliciſſimæ multitudinis ACHATIVS fuit, cui contra innumerabilem hoſtium vim pugnaturo Angelus victoriam ſpopondit, ſi Chriſtiana ſacra, à quibus alienus tum erat, cum ſociis ſuſcepiſſet. Placita conditio eſt, Chriſtum adoravit, pugnavit, vicit: utque Deum deinceps ritè coleret, cum victore exercitu in Ararathem montem ſeceſſit, ubi, Angelis magiſtris, omnes Deum amandi rationes feliciſſimis tyronibus ſunt infuſæ. Quantum profeciſſent patiendo, quod nobiliſſimum Chriſtianæ ſcholæ experimentum eſt, demonſtrarunt. Quinque in eos reges armati ſunt; qui cùm procellam lapidum primùm effunderent, ii Chriſti Athletas non auſi contingere, in funditores rediere. Flagris cùm ſecarentur, terra immanitatem non tulit, totaque intremuit. Quo miraculo permotus Theodorus, cum millenaria cohorte Martyribus acceſſit, in præacutas ſudes muricesque impulſi, viam complanantibus Angelis, nihil cladis acceperunt. Eò denique ventum, ut quæ Chriſtus tormenta tulit, in iis repererentur. Ergo ſpinis redimiti, actique in crucem, per igens montis ſpatium pependere optimi maximique teſtes injuriam crucifieri, cùm mala res, & infelix arbor vocatur: periiſſent, niſi pependiſſent. *Ex Lippel. & Mart. Rom.*

Signum Crucis erit in cælo, cùm Dominus ad judicandum venerit: Tunc omnes ſervi Crucis, qui ſe Crucifixo conformaverunt in vitâ, accedent ad Chriſtum judicem cum magnâ fiduciâ. Quid igitur times tollere Crucem, per quam itur ad regnum? Thom. à Kemp. l. 2. c. ult.

S. PAV-

S. PAVLINVS EPISC. 22. *Iunii.*

NOvam artem PAVLINVS docuit; etiam cùm nihil est, egenis tamen aliquid dare. Cùm enim in amplissimâ natus familiâ atque ditissimâ, quam vocem CHRISTI adolescens Evangelicus non audiit, hic audisset, & in pauperes omnes opes erogasset, Antistes dein Nolanus etiam, cùm Wandalorum incursionibus Italia infestaretur, omnes reditus captivis in libertatem asserendis contulisset, jamque nihil suppetere videretur, unde unam spem viduæ filium redimeret; ingeniosiùs se ipsum servum feminæ addixit, quæ abductum in Africam cum filio scilicet permutavit. Ibi Regis socerum, cujus hortos curabat, de morte regis commonuit. Hic accersitum ubi primùm vidit, illum ipsum esse exclamavit, quem nuper inter cæli tribunalia conspicuum habuisset, quique flagellum, quod ad castiganda orbis scelera quondam acceperat, è manu rapuisset; quare & ipsum, & cum eo omnes vinctos Nolanos manu-misit, navesque in donum frumentarias complures addidit. Nolam igitur ingressus, pulchrum de servitute triumphũ egit, pluribus eum civibus, quàm Scipionem pileatis sequentibus. Sed liber animus corporis adhuc ergastulo clausus tenebatur. Tandem anno CCCC. XXXI. hic etiam vindicias secundùm libertatem à morte accepit. At tunc Nola, imò Italia iterum captam se putavit, libertatis suæ auctore amisso. *Ex Dial. S. Greg.*

Nihil tam divinũ homo habet, quàm de aliis bene mereri, tametsi ille majora, hic minora beneficia cõferat; uterq; nimirũ pro suis viribus. Fac calamitoso sis Deus, Dei misericordiã imitando. S. Greg. Naz. de amore Pauper.

O S. MA-

S. MARIA DE OEGNIES. 23. Iunij.

EX ampliſſimo virtutum MARIÆ OEGNIACENSIS viridario flores omnes præter virginitatis lilium licet carpere. Hoc enim illi parentum importunitas invidit, qui invitam nuptiis illigarunt; quarum vix libato uſu, marito continentiam perſuaſit, magnâ Chriſti approbatione, cujus crucem nunquam ſine lacrymis, nunquam abſque ſuo aliorúmve bono odoravit. Militem genere, quàm moribus nobiliorem ſuis præceptionibus perductum ad frugem, malus dæmon ad infames naufragiis ejus ſcopulos retraxerat. Id MARIA longè abſens vidit tamen, & Crucifixi affuſa pedibus, precum finem non antè fecit, quàm infelici avulſum contubernio, Deo ſiſteret transfugam. Eandem ſibi apud Deum patronam animæ piacularibus ardentes flammis optarunt, ſupplices nonnumquam ad eam manus tendere viſæ: & verò quid illi cælum negaret, centies per diem flexo poplite ſupplicanti, trecentis plagis laceranti corpus, atro pane vexanti veriùs, quàm extinguenti famem, & ſanè non duraturæ inter hæc ſupplicia, niſi Angelorum præſentiâ foveretur, & familiari cum Dei Filio uſu, qui ſubinde ſuâ infantiâ amabilis, aliàs agni aut columbæ ſpecie decorus, ei delicias faciebat. Ab hoc illi mira in divinas laudes eloquentia, vires adversùs inferni larvas ſuppeditatæ, quarum cùm ſe una morienti ingereret, hoc ejus convitio fugata eſt: *Diſcede ſanies, & turpitudo.* Id quâ fronte dicent, qui per omnem vitam ſe tam cupidè in hujus belluæ fimeto volutarunt? *Ex Surio.*

Quid aliud Purgatorius ignis devorabit, niſi peccata

ta tua? Quantò amplius tibi ipsi nunc parcis & carnem seqveris; tantò duriùs postea lues, & majorem materiam comburendi servas. In quibus homo peccavit in illis graviùs punietur. Thom. à Kemp. l. 1. c. 24.

S. IOANNES BAPTISTA. 24. *Iunij.*

IOANNES melioris Solis melior Phosphorus ortûs sui nuntium Angelum habuit. Ipse in matre jam sanctus, vix natus est, cùm mutum parentem loqui oracula infans fecit. Patriam domum cum eremo mutavit, & cibum locustas ac mel agreste, vestem cameli exuvias habuit. In anno Tiberii imperantis XV. viam CHRISTO munire exorsus, non tam verbis, quàm vitâ ad pœnitentiam scelerum hortatus mortales, animorum lavacro initium dedit, quod ipsum Servator sanctius tactu suo reddidit. Hunc ille itaque mundo Agnum ostentare, ad hunc è scholâ suâ discipulos rectiùs erudiendos amittere, & jam indignum se putare ad cujus vel ultimum servitium descenderet. Sed nimirum se ipso major, sacris etiam vatibus omnibus prælatus, & secundus à CHRISTO ab ipsomet CHRISTO est proclamatus. Et tamen tam charum cælo caput Herodes saltatriculæ filiæ pedibus donavit, & crudelibus oculis pascendis mensæ etiam inferri voluit. Itaque tunc, si unquam aliàs, lautè cœnavit gula. ¶ Quæ enim mensa tam nobile caput habuit? *Ex Hist. Evan.*

Ioannes sanctus homo missus à Deo, imò Angelus Dei innocentissimum illud corpus sic castigat, sic extenuat sic affligit; vos indui festinatis byssoe & purpurâ, & splẽdidè epulari. S. Bern. serm. de Nat. S. Ioan.

S. IVAN CONF. 24. Iunij.

MInùs multi à cælo aberrarent, si ducem bonum Angelum suum sequerentur. Secutus hunc præeuntem IVAN Regis Dalmatiæ filius, ne salutatis quidem parentibus, anno LVII. supra DCCC. in Bohemiæ silvas venit, & in his speluncam patriæ aulæ antehabuit. Cùm verò locum eum infestum à malis dæmonibus deserere pararet, obvius CHRISTI Prodromus Ioannes cedenti animos addidit, & cruce datâ armavit. Hæc itaque signa ubi iterum in hostem vertit, victoriam illi eripuit, & quia maternas delitias aspernatus erat, nutricem DEVS cervam submisit, à cujus lacte & ambrosiâ cælo depluente satur, facilè ex animo matris ubera delevit. Cæterùm in pias latebras tandem Borivojus Bohemorum Dux devenit, ducem cervam, quam diximus, secutus, telo trajectam. Multùm igitur lætus tam felici venatione, hortatu Ludmillæ conjugis lectissimæ matronæ, Tetinam arcem suam abduxit IVANEM. Sed hic exosus aulas, non multò pòst in spelæum suum iterum concessit, ubi posteaquàm annos II. & XL. egit, tandem lubens aliquando exivit ad aulam, sed cælestem illam, & in quâ nulli magis, quàm silvicolarum istiusmodi mores probantur. *Ex Nicolao Salio.*

Dole, quia Creatorem offendisti, cujus legem cœlestia & terrestria, præter te, indefessâ statione conservant; & in tantâ Republicâ Dei tu solus peregrinus es, & Imperatoriæ Majestatis decreta non servas. S. Pet. Dam. serm. de S. And.

S. GAL-

S. GALLICANVS M. 25. Iunii.

GALLICANI victorias de Persis Scythisque relatas admirandi, illam, quâ seipsum triumphavit, imitandi jus esto. Eò gloriæ venerat, ut Constantiæ conjugium præmium militiæ poscenti Constantinus pater negare nihil sit ausus, modò Scythas Romanis finibus ejecisset. In eo dum est, milites panico perculsi metu, magnam partem dilapsi infrequentia signa reliquêre. Anxio eâ re Gallicano Ioannes & Paulus Constantiæ familiares, voti Deo nuncupandi consilium suggessêre. Obtemperantem cælestis strategus crucem præferens, eo fretum signo, cinctumque, quos ipsi adduxisset, stipatoribus, sequi se è vestigio jussit. Ita per attonitos hostes ad ipsum Scytharum regem penetravit. Neque ille ausus hiscere adversus tantam vim, vitam pactus se suaque Gallicano permisit. Inde illi veri Numinis admiratio, ejusque ritè colendi ardor injectus. Romam deportato exercitu, abdicatâ conjugii spe, rebusque humanis valere jussis, seipsum Christianæ modestiæ finibus circumscripsit. Ille orbis terror, & secundus à Constantino Dux, pater pauperum, peregrinorum hospes factus, pedum sordes abluere, ægrorum lectulos sternere, inferre convivantibus cibos, obstupescente orbe terrarum, visus est. Iulianus denique pestis pietatis hanc tantam virtutem proscripsit, & gladio addixit. Decuit nimirum ut toties victor cælum laureatus ingrederetur, triumphalem currum manibus pauperum trahentibus. *Ex Surio.*

Non est periculum quantumcunq; te humilies; est autem grande periculum, si vel modicè plus vero te extollas; si vel uni te præferas, quõ fortè parem tibi

veritas indicat, aut etiam superiorum. Quapropter noli te comparare majoribus, noli minoribus, noli aliquibus, noli uni. S. Bern. serm. 37. in Cant.

S. VIGILIVS EP. M. 26. Iunij.

VIGILIVM Pontificem Tridento Roma submisit annos non nisi XX. natum, sed jam tunc, si virtutes numerasses, grandævum. Ergo ab hæresi urbem, à superstitione deinde omnem latè viciniam purgavit. Eâdem operâ morbos, dæmonesque hospites è corporibus proscripsit, fana diruit Deorum, & solo Veronensium & Brixiensium agro templa Deo extruxit triginta. Felicem se etiam credidit: cùm hospes hospitem D. Remedium excepit; sed magis oculos recrearunt homines mille & ampliùs, quos omnes à fide aberrantes in viam reduxit Remedius, & ad VIGILIVM adduxit. Cæterùm cœpta inter eos familiaritas semper deinde duravit; & ad morientem in solitudine Remedium accurrit VIGILIVS, ære campano ex pacto suâpte sponte monente. Iustis deinde persolutis, cùm ædiculam Remedii in templum vellet consecrare, prævinìri se ab Angelis per quietem lubens volens vidit. Porrò ab Aunaniæ etiam populos Legatos misit suos, quos cùm impii adorti neci dedissent, ipse in illos movit, debellataque superstitione, ubique locorum trophæum Christo victori Crucem fixit. Et jam reliqua vallis unica Randena erat. In hâc illi Superi triumphum decrevêre. Nam cùm unus unicus in hostium cuneos irrupisset, & æreum Saturnum rectiùs cælo quàm Iupiter pulsurus, dejectum fractumque in præterfluentem abjecessit, ipseque iam basi statuæ deinceps insistens, ad concionem dice-

diceret, densissimo lapidum imbre petitus, ipsoque triúpho suo est obrutus. *Ex Ferrar. & to. 3. Bav. S.*

Dilectio fraterna omnibus desideriis amplectenda est, quæ tot bona potest habere, quot præmia: custodienda præ omnibus Virtutibus pax est, quoniam Deus semper in pace est. Locum non demus inimico, ne inter mella venena felle amariora confundat. S. Pet. Chrysol. serm. 53.

S. LADISLAVS C. 27. *Iunij.*

LADISLAVM Belæ primi Regis Vngarorum filium, imò MARIAE vides; ita totus ab hujus uberibus, dum vixit, pependit, sed neque mortuus, ut audies, dimisit. Cæterùm vix alius regum tot virtutibus aut purpuram ornavit, aut coronam distinxit; ut minùs mirer, si legam aulam ejus ab Angelis frequentatam esse. Certè ipse ab Angelo germanum suum vidit coronari, sed & Angelum sub cervi schemate ignitis cornibus locum vidit signare, quo promissam MATRI MAGNÆ ædem conderet. Eorundem Cœlitum ope, cùm in multis aliis pugnis, tum in duello contra patruum suum Regem Salomonem victor evasit. Etenim cùm hic cum uno rem sibi LADISLAO crederet esse, conspexit sub congressum, contra duos prætereà Angelos sibi certamen esse, qui gladio jam jam Salomoni graves imminebant. Noluit igitur, etsi Hercules sibi ipse videretur, in tot tantosque pugnare; sed abjecit arma, pacem coluit. Toties victor LADISLAVS coronam tamen ferre Vngariæ semper respuit, nobiliorem & immortalem ambiens, quam ut faciliùs obtineret, facere fortiter pro terrâ sanctâ constituit. In eâ proinde expeditione, cùm Dux lectus esset omnium copiarum, ecce

in ipso belli apparatu pulcherrimâ morte occubuit. Mortuus porrò, & currui impositus, sine jumentorum hominumque ope in Templum, quod ab eo VIRGINI structum memoravimus, non tam vehi, quàm currere visus est. Obstupuit ad miraculum orbis; at non ego etiam: nam cur filium mirer ad Matrem suam decurrere? *Ex Ant. Bonfin.*

Omnis delectatio hujus mundi, universa ejus gloria, quidquid denique in eo concupiscitur, prorsus modicum est, in illius beatitudinis comparatione; si tamen vel modicum dici debet, & non potiùs nihilum, & vapor ad modicum parens. S. Bern. serm. de S. Clem.

S. POTAMIOENA V. M. 28. Iunij.

FElices nos bona si nostra, si quæstum virtutis & certa pietatis vectigalia noverimus: quantillo possumus ditescere! POTAMIOENA Alexandrina virgo formæ causâ cum multis conflictata procis, & in illo certamine superior, ex amoris palæstrâ in scenam crudelitatis transiit, ut ad pudoris lilia constantiæ laurum adjungeret. Aquila homo sanguinarius carnificinæ præerat, cujus in POTAMIOENAM omnem atrocitatem effudit, certus fidem illi vel vitam eripere: jactatam per omnia tormenta, denique ad rogum cum Marcellâ matre damnavit. Virginis ducendæ cura Basilidi demandata non omnino experti humanitatis, & mitiori ingenio, quàm pro tam barbaris ministeriis. Is ergo insultantem virgini multitudinem compescuit, magisque fidei custodis, quàm lictoris munus explevit. Hoc tantillum officium ne suo auctori periret, curæ sibi fore, moritura virgo promisit. Neque defuit dicto fides. Triduo à mor-

te

te exacto, ad Basilidem revisit, eique coronam civicam velut servatori suo imposuit. Ille ex donativo benevolentiam Numinis æstimans, statuit integrum stipendium mereri, & confestim auctoratus Christo, fidem illi abscisso capite probavit. I, dic magno constare cælum: quantulum dedit Basilides, ut ex lictore Martyr fieret? *Ex Euseb. Hist. Eccl. lib. 6. cap. 4.*

Sanctorum Martyrum esto discipulus: Hi ardentem rogum virtute Dei & fide vicerunt: vince igitur & tu ardentes concupiscentiæ flammas. Crutiatus superarunt, spe, quæ est in Christo, subnixi; tu quogne turpes passiones pudicitiâ & cogitatione pietatis superare contende. S. Ephr. de Laudib. SS. MM.

SS. PETRVS & PAVLVS. 29. *Iunii.*

RECtiùs hodie Roma, misso cum Remo Romulo, conditores suos PETRVM & PAVLVM salutat, quando huic melioris orbis imperium capite suo pepererunt. Et PETRVS quidem, qui pro CHRISTO in terris rem Christianam administravit, quæ ad ignem peccaverat, semper oculorum imbre plectens, cùm captus, & in vincula datus ab Herode, ab Angelo exemptus esset, morbos passim omnes vel umbrâ suâ fugasset; demum orbem in Vrbe adortus, CHRISTI signa primus Romæ intulit. Hîc ubi præstigiatorem Simonem in cælos (ut ipse quidem ajebat) volantem humi dedit præcipitem, Neronis furori cedens, CHRISTVM obvium habuit, qui rogatus quò iret, Romam ire se ad alteram crucem respondit. Implevit vaticinium CHRISTI continuò PETRVS; sed ut Magistro honorem cederet, inverso corpore tolli in crucem voluit, quò capite terris hoc pedibus cæ-

lo jam propior. jam PAVLVS ille cæli etiam ante fata civis, ille nominis IESV per omnem urbem præco, post edita miracula, & literarum oracula quàm plurima, hoc ipso die PETRO triumphanti collega additus, securi percussus est. Caput sanguinis loco primò lac, deinde tergeminos fontes totidem saltibus dedit, oleum interim effusum, IESV nomen clamando immiscens. Agnoscere tam pretiosis liquoribus refertum Electronis Vas esse. *Ex Hist. Eccl.*

Pro nobis facit Apostolorum vita, & doctrina, & mors ipsa: Etenim in conversatione continentiam, in prædicatione sapientiam, in passione suâ patientiam nobis contulerunt. S. Bern. serm. 3. de SS. Apost. Petro & Paulo.

S. ERENDRVDIS ABBATISSA. 30. Iunij.

ERat ERENDRVDIS D. Ruperti Noricorum Apostoli neptis, non tam sanguine huic, quàm virtute propinqua. Itaque magisterium in DEO devotas virgines jam tunc, cùm in Galliâ adhuc ageret, exercuit. Sed uti Rupertum virorum, ita ERENDRVDEM mulierum nec minùs potens invidia cedere è Galliâ coëgit. Itaque inter auxiliares copias, quas fidei bono in Boicas terras induxit Rupertus, etiam hanc numeravit, & exædificato ad Iuvaviam Deiparæ honori Parthenone, illic collocavit virginem, matremque aliarum virginum voluit esse: quod officium illa sic implevit, ut non harum modò, sed pauperum omnium mater audiret, quibus tectum victumq; numquam nō præbuit. Pedes etiam eorum lavare, ulceraq; velut gemmas gaudens tractare. Ipsa mensæ accumbens, non tam corpus cibo, quàm animum piis de DEO collo-

colloquiis reficiebat, quo ut frueretur, dici non potest, quàm abire è vita properârir. Tumulum ejus ingentia miracula coronarunt: unum alterúmve denarro. Monachus in hereditatem D. ERENDRVDIS invaserat, ausus parrè salinarii montis sibi asserere: & occupavit ille terram, quam petiit, sed subito fato in ipso loco, & perjurio extinctus. Aliam expertus est Henr. S. Cæsar, qui morbo tentatus, amuletum è collo suspendit anulum aureum, reliquiis virginis (gemmis utique grandibus) gravem. Atque hunc cùm amisisset ille, & ab infesto morbo iterum oppugnaretur; præsentem iterum medicinam ad tumbam ERENDRVDIS reperit, ut qui se Henrico tunc debebat orbis, idem ipsum Henricum ERENDRVDI deberet. *Ex tom. 6. lect. ant. Canis.*

De terrâ es, & de terrâ vivis, & in terram reverteris. Certum est, quia morieris; sed incertum, quando, & quomodo, aut ubi: quoniam ubique mors te expectat, tu quoque, si sapiens fueris, ubique eam expectabis. S. Bern. l. Med. c. 3.

IV.

IVLIVS.

S. RVMOLDVS EP. MART. 2. Iulij.

QVid mirum, ô parentes, si quos vobis DEVS tantisper concedit filios, cùm lubet, auferet iterum? Suum ille repetit, & quas vos in liberis delicias quæritis, amore, si fas est dicere, etiam ille depe-

deperit. Ita RVMOLDVM Davidis Scotorum Regis filium, non nisi precibus extortum, in tempore sibi iterum vindicavit, Angelo misso, qui juvenem edocuit, quantum æternatura regna perituris antistarent. Quare RVMOLDVS cælo jam tum oculos circumferens facilè sponsam, sceptrum patrium & adeò humana omnia despexit. Sed & Pontificatum Dublinensem, cùm patre demortuo ad regni gubernacula abstrahere illum cives vellent, fugâ deseruit, iterum ad hoc optimo consiliario Angelo usus. Hoc tam bono Duce Romam, inde in Brabantiam profectus, Adoni Comiti precibus suis apud DEVM filium impetravit, & hunc ipsum, ut bis se RVMOLDO deberet, aquis haustum in vitam restituit. Inter hæc dum templum alienâ liberalitate, sed suis curis, ædificat, geminæ operæ consilium viri è medio tollendi ceperunt, opum, quas ingentes penes ipsum credebant, hereditatem parricidio adituri. At tanti sceleris merces fuit nummus tergeminus repertus. Corpus in fluvium abjectum cæleste prodidit lumen, quod omnem ab eo loco noctem fugabat. Extraxere igitur piscatores RVMOLDVM mortuum, ingentem tamen vel talem Adoni comiti prædam. *Ex Lippeloo.*

Expecta quotidie finem vitæ, & aditer illud te para; quâ enim horâ minimè putas, mandatum afferetur: væ autem illis, quos tunc imprudentes opprimet & imparatos. Cordis compunctio est curandis hominum animis medicina. S. Ephrem de Vitâ spirit.

S. EBERHARDVS EPISC. 1. Iulij.

EBERHARDVS gente Bojus, genere Comes, cùm è Collegio Bambergensium Canonico-

rum

rum ad Religiosorum se juvenis transtulisset, à suis inde nolens extractus & in Gallias est amandatus; ut (quod hodie etiam amat fieri) cum veste mores sanctos & sanctiora proposita poneret. Sed non præpotuêre Numini amicorum inimica consilia. Redux enim in idem monasterium se abdidit; Biburgensi dein Ascetcrio, mox etiam Salisburgensi Episcopatui jussus præesse, in miseros, si quisquam alius, pius fuit. Itaque Promum Condum etsi seniculum insequi hospitem Biburgo Ratisponam usque compulit, &, quem transeunti negaverat, vini haustum deferre: ipse, cùm Italiam peteret, ægræ mulierculæ equum cessit, & pedes Apenninum conscendit. Elephantiacorum cùm & corpora & animos curaret, reddente ex his uno cum vomitu Divinum Epulum, ore suo omnia excepit, nec multò pòst cognovit, sub ægro illo CHRISTVM latitasse virtutis suæ exploratorem. Dum vixit, nulli unquam quidquam MARIÆ nomine petenti denegauit, ideoque mortuum nonnemo sinu MAGNÆ MATRIS velut infantem foveri vidit, & nectare, quod ipsa illi VIRGO libavit, inebriari. Quid hîc agitis Sodales Mariani? Matrem esse vestram MARIAM vultis? pauperum patres este. Et profectò aut filii MARIÆ non estis, aut Fratri EBERHARDO sinum invidetis. *Ex tom. 2. Henric. Canis. & tom. 1. Bav. S.*

Vtinam sapiamus ad præsentis vitæ moderationem! utinam intelligamus ad præteritæ correptionem! utinam, devotâ in Deum fide provideamus, ut felicem habeamus, ipso miserante, consummationem! S. Bernard. in serm. 2. de SS. Pet. & Paul.

S. SIME-

S. SIMEON SALVS CONF. 1. Iulij

QVisquis vestium splendorem quæris, cum SIMEONE, si oculos habes, videbis; si animum, etiam indues. Nempe cœnobium ingresso cùm adolescentulus nuper religiosâ veste indutus occurrisset, vidit cælestem inter comitatum multo lumine insignem & Angelico habitu regiaque coronâ exornatum incedere. Quare eandé dignitatem cum IOANNE fratre tam diu ambivit, dum uterque est potitus. Sed & Philosophum videsis in uno SIMEONE geminum; Heraclitum inquam & Democritum, sed Christianum. Nemo alius tam doctè aut flendo risit, aut ridendo deflevit mundi insaniam. Nempe Emesam urbem ingressus mortuumque canem fune trahens omnes pueros post se, mox omnem civitatem traxit, fuitque Sapientiæ Magistro risus, plausus; convitia & verbera, merces, & ingens quidem nihil aliud quærenti. Interea risum comitata sunt compluria miracula. dæmones mali alapâ pulsi, cantu proscripti; carbones sive in pallio, sive in manu, innoxii splendorem virtutis prodidere. oculi sinapi, aceto, allioque curati, hæretici & in fames mulierculæ sapere à Stulto docti, qui scilicet jam oracula etiam dabat. Et fuit cum flagello urbis columnas aliquammultas castigavit, illud addens: *State: saltandum vobis est*, & ecce saltarunt illæ terrâ movente, sed steterunt cadentibus aliis. Pueros alio tempore quamplurimos perbenignè salutans in ludo supplicavit pro his Magistro, ne cæderentur, quod longum illis iter instaret. Et hoc eis nimirum mors indixit paulò pòst per urbem grassata. SIMEONIS quo-

quoque funus cùm pauculi homines curarent, adfuere Angeli, &, lessum an epinicium? cantarunt totius orbis Mimo. *Sur.*

Per Christum sensibus invocatus abjectâ seculi hujus figurâ, formam tuam in formam tui reduc Salvatoris, ut novitas sensuum tuorum in tuis actibus eluceſcat, & cæleſtis homo cæleſti habitu, jam gradiatur in terrâ. S. Pet. Chryſol. ſerm. 120.

VISITATIO B. MARIÆ V. 2. Iulij.

REDIBAT in aſtra Numinis ad MARIAM legatus, quem venturum terris nuntiaverat, cælo veniſſe nuntiaturus. At VIRGO DEO jam plena viſendi ad cognatam Eliſabetham ſtudio in viam ſe dedit. Hanc monſtravit, qui ſub utero ivit comes, ingens MATRI, ſed dulcis ſarcina. Hic viæ laborem temperabat, hic properantibus pedibus alas addebat, ut expeditior nunquam iverit MARIA, quàm ſic onerata. Iam ſub aſpectum mutuum venerant geminæ cognatæ, jam in amoris vincula brachia coiverant, cum gaudio geſtiens in Eliſabetha infans VERBVM in utero latens ex utero prodidit, jam tum vox clamantis. Tunc novo prodigio virginitas ſterilitati, & ſterilitas virginitati fœcunditatem eſt gratulata: tunc, quas texere Angelus cœperat MARIM laudes, pertexere Eliſabetha, Domini Matrem ſalutare, quæ Ancilla venerat, ſuper omnes illam mulieres efferre, ipſum cumprimis laudibus in cælum tam ſancti uteri hoſpitem tollere. Itaque oraculis domus perſonare, VIRGO lætitiâ etiam ipſa exultans, quo DEVM magnificaret, canere carmen, cui omnem palmam vates concedent. Certè ut Superi delicati ſint

(quip-

(quippe dulci semper Musicæ assueti) tunc tamen terræ cantus probarunt: nec hodie puto faciliùs aures Marianis præbent, quàm MARIAM MARIM verbis laudantibus, tunc præsertim, si vox Virgo accedat, quam dicere ausim tam libenter audiunt Angeli, quàm nos Angelorum audimus. *Ex Hist. Evang.*

Sit in singulis Mariæ anima, ut magnificet Dominum; sit in singulis spiritus Mariæ, ut exultet in Deo: nam etsi secundùm carnem una mater est Christi, secundùm fidem tamen omnium fructus est Christus. S. Amb. l. 2. Com. in Luc.

S. OTHO EP. POMERAN. APOST.
2. Iulij.

OTHONEM Pont. Bambergæ Suevia donavit. Præter Xenodochia, structaque vel reparata templa quamplurima, monasteria exædificavit XXI. Hominum DEO sacratorum aspectu præcipuè delectatus, gaudebat his sive sacrificaturis, sive ad mensam accubituris ministrare & fercula osculo condire. In Pomeraniam cùm movisset superstitionē expugnaturus, multæ illi pugnæ fuere, sed victor, etiam cùm vapularet, abivit. Tandem manus dedit Regio, postquàm Pont. verbis blandis & munusculis captos duos adolescentulos, illi alios, hi alii iterum alios & parentes deniq; ipsos ad sacra nostra induxerunt. Ita post OTHONEM Apostolos Pomerania pueros habuit, quos, ubi sacro fonte lustrati sunt, à profanorum societate remotissimos voluit, ut neque jam lusus illis communis esset, quorum mores dissimiles esse oportebat. Bambergam redux vitam reliquam egenorum,

rum subsidio portò impendit, magno operæ pretio. Nam vidit nonnemo in altissimo monte (Olympum diceres) ab omnis ætatis & sexûs hominibus palatium OTHONI è solidis gemmis adornari. Quid igitur superbia architectos toto orbe conquiris, vt cælum tibi in terris struas, quando obvios hos quotidie habes? Si nescis, cæci sunt, qui aream rectè designabunt: claudi sunt, qui tam pulchra saxa convehent; manci debilesque recte absolvent, & in cælum tam nobile ædificium educent. *Ex. DD. Bamberg. Gretseri.*

Dulcis Domini IESV *memoria, ô juvenis! fixa semper inhæreat in mente tuâ: ut exercitationis tuæ cursus palmæ coronam accipiat. Tempus enim instat, in quo strenui præmia, ignavi ignominiam accipiant.* S. Ephrem de Exercitatione.

S. LANDFRANCVS EP. 3. Iulij.

NObiles cunas LANDFRANCVS Papiæ Italiæ urbe habuit nobiliores nutrices, Musas. Harum in sinu non profanam modò, sed & sanctiorem sapientiam imbibit, ut *Lumẽ Magisterij* Theologorum jam tum audiret. Sed poterat hic Magister ampliùs in fortunæ ludo quid discere. Ecce enim dum Gallias petit, in uno omnes captivæ bonæ artes abducuntur. Tulit ægrè ab initio servitutem tam liberaliter educatus; obstrepentibus puto in vinculis, liberioribus, è novem, Sororibus. At rectiùs severiores monuêre. *Et, nimirum, aiebant, hoc tu fortunæ didactrum etiam Magister debebas; discipulus sanè hujus, si in captivo liberum errare animum nescias. Si poëta, absolves fabulam: si orator, persuadebis animo deditionem. Iam Philosophus Orbem, etiam in hoc angusti carce-*

carcere perambulabis; denique si Lumen es, si Magister, pulchrius in tenebris lucebis, & DEVM è vinculis laudabis. Ad hæc LANDFRANCVS tam cœpit amare servitutem, ut amissus ex hac continuò cœnobio se mancipaverit, utque in scholâ tam sanctâ rectiùs proficeret, illiteratus videri voluerit. Sed Itali institores, quibus iter illàc erat, aperuere, quàm doctæ merces sub rudi cucullo laterent. Itaque primò scholis, mox aceteriis, tum etiam Cantuariensi Ecclesiæ præfectus, anno M. LIX. nobilem hæreticum Berengarium, spectante & applaudente Româ, devicit. Triumphum tamen illi mors in annum LXXXIX. distulit. *Ex Arnoldo VVion.*

Hujus vitæ dulcedinem relinquentes, jam nunc de futuris sæculis quotidie cogitando etiam in hoc corpore prægustare conemur; & exclusâ de sensibus nostris sæcularium desiderio rũ amaritudine, quendam beatitudinis saporem cordibus nostris attrahamus. B. Cæsar. hom. 26.

S. VDALRICVS EPISC. 4. *Iulij.*

MVltum ætas tenera nutricibus debet, quæ lac dederunt; plus illis, quæ pietatem instillarunt. Ipse è cælo VDALRICVS adstipulabitur. Hunc puerum VViborada sanctissima virgo leviculè fortè cinctum castiore de lino cingulo donavit, jussitque primò liberioribus sermonibus nec linguam daret nec aurem; tum, quos mundus socios dictitat, hostes duceret; mollem Cupidinem cilicio absterreret, ejus flammis sub pectore grassantibus, verbis Ecclesiæ in adiutorium DEVM exciret, simul digito in focum immisso incendiis in-

incendia opponeret ; feminas denique , vel se feminâ auctore , fugeret. His monitis velut lacte virtus VDALRICI crevit ridentis irridentium corvorum turbam, qui cum ludibrio , sed sine mendacio , Sanctum jam tum clamabant. Sed graviora testimonia jam Pontifici cælum dedit , è quo manus delapsa sacrificare cum VDALRICI manuelt visa. Fluvium nunc in perforatâ navi , nunc sine illâ siccus trajecit. Contra Barbaros Augustam Vindelicorum obsidentes Ottoni Imp. præsentiâ suâ nobilem victoriam peperit: VIRGINIS Augustanæ bona adversùs rapaces manus tutatus commilites Cælites habuit, qui variis pœnis in prædones pugnarunt. Multis aliis miraculis illustris, fassus tamen est pœnas se Numini debere, quòd successorem sibi nepotem (ceterà dignum) legisset. Proinde non nepotes, sed pauperes fecit hæredes, in quos moriens etiam supellectilem sparsit. Sed nimirum sic vasa colligunt Pontifices in cælum migraturi. *Ex vitâ.*

Quid tibi necesse est, in eâ versari domo, in quâ necesse habes quotidie aut perire aut vincere? Quis juxta viperam securos somnos traxit? quæ etsi non percutiat, certè solicitat. Securius est, perire non posse, quàm juxta periculum non periisse. S. Hier. Ep. 47.

S. WILHELMVS ABB. 5. *Iulij.*

BOjariæ hic WILHELMVS debetur, ex qua oriundus Monachum Ratisbonæ induit. Hic omnibus omnino artibus excultus. Matheſin tamen præ cæteris coluit, quod multa atq; præclara monumenta ipsius loquuntur literis consignata. Eloquentiæ tantæ erat, ut sanctiorem Orpheum dicerent,

diceres, qui saxa etiam traheret. Præsul Hirsaugiensis in miseros tam pius fuit, ut his vestiendis non semel pænè seipsum nudarit. Sed nimirum fœnus à nullis majus, quàm ab his ipsis, qui reddere nihil possunt, avarus speret. Hoc certè WILHELMVS tunc tulit, cùm in suorum usus pondo argenti V. ab ignotâ terris, sed non etiam cælo manu abstulit. Quid jam horrea memorem, quæ, quòd WILHELMI liberalitas exhausisset, subitam miramque messem; quid cellam, quæ effuso per negligentiam vino, novam in dolio vindemiam viderunt; quid piscatum felicissimum? cùm missum sæpiùs in aquas rete præter laborem inanem diu nihil, pòst imperio Divi Christique nomine immissum ingentem piscium prædam retulit. Taceo hæc aliaque à morte miracula; & revocatam per VVILHELMVM ad primas leges D. Benedicti per omnem ferè Galliam & Germaniam familiam, & ad Religiosæ vitæ amorem vilissimaque in hac munia excitos nobilissimos juvenes laudo, piscatum priori longè præferendum. Cæterùm astra sua VVILHELMVS propioribus oculis aspexit anno Christiano M.XCI. *Ex Trithemio.*

Eleemosynam, quantum possumus, & quamdiu vivimus, & ipsi habere, & aliis impendere festinemus, ut securi possimus in die Iudicii dicere: Da Domine, quia dedimus; nos fecimus quod jussisti, tu imple quod promisisti. B. Cæsar. hom. 15.

S. GOAR CONF. *6. Iulij.*

IVre meritissimo inter Apostolos suos GOAREM numerant Trevirenses, ut quibus ille superstitione implicitis inter primos DEVM nuntiavit. Sed dum illum æquis auribus vel maximè audivit popu-

populus, iniquus invidia oculis spectavit. Quare more suo subornavit, qui apud Archiepiscopum innocentiam ejus insimularent. Gemini erant è fraudibus & mendaciis compositi. Eos GOAR ad se venientes, ut vindictam Christianam sumeret, amicè accepit & ad mensam invitavit. Sed eadem invidia, quæ non nisi infelicitate GOARIS pasci, nec bibere nisi huius sanguinem avebat, respuit aliis famem aut sitim pellere. Quare ex itinere defecissent scilicet, nisi semper ad vindictam vigilans GOAR feras Christi imperio advocasset, & earum lacte recreatos hostes animam sibi fecisset debere. Ad tribunal Archiepiscopi ubi ventum, luce clariùs meridianâ apparuit innocentem esse GOAREM, quando pallium suum in ipsius solis radiis suspendit. Adhæc ex puero projectitio cùm jussu Archiepiscopi nomen parentis quæsiisset, eccè facundissimus infans linguâ digitoque ipsum Archiepiscopum prodidit. Erat hoc scilicet absolvere reum & Iudicem damnare. Quare populus ad insulam GOAREM velle vocare, & cùm respueret, vim amicam inferre. Sed ab hac iterum illum ægritudo absolvit, quam precibus à cælo extorsit. Præstare credidit morbo quàm ambitione laborare. *Ex Surio.*

Procul contentiones, procul lites, procul maledicta mittantur, & quia laqueus est mortis lingua furonis & bilinguis, parcat unusquisque animæ suæ, ne in supplicium suum vincula sibi mortis innectat. Ama pacem & tranquilla sunt omnia. S. Pet. Chrysol. serm. 53.

S. GODELEVA MART. 6. Iulij.

QVoties fallit Amor, positâque larvâ tyrannum se ostentat? Ecce hic etiam dies exemplum

plum oculis exhibet. Adverte animum quisquis blanditiis ejus credis neque fallacias caves. Deperibat GODELEVAM nobilem virginem nobilis item juvenis Bertulphus. Verùm cum primùm ex voluntate parentum domum Sponsam deduxit, amor illi omnis in odium degeneravit, & primâ jam nocte aspectum non sustinuit ejus ferre, cujus absentiam mortem nuper crediderat. Quare vel enecare, vel certè à sese abigere aggressus, non nisi unicum panem quot diebus dedit. At illa patientiâ ad omnes injurias obarmata, cùm multa animi grati significatione accepit, & hunc ipsum cum pauperibus sibi communem esse voluit tam diu, dum fugam ad parentes nudis pedibus coacta fuit arripere. Cæterùm cùm sacri homines sese interposuissent, iterum domum GODELEVAM duxit Bertulphus, sed efferendam. Si quidem binis servulis ad omne scelus exercitatis, ut laqueo, dum ille domo abit, suffocarent innocentem, imperavit. Virtuti cælum pluribus portentis parentavit. Nam panes, qui sub funebrem diem in miseros erant spargendi, in furno numerum suum longè superaverunt. Aqua, in quam abjectum funus erat à parricidis, medicinam morbidis propinavit. Ipsa humus in loco supplicii egesta in lucidissimas gemmas abiit, ne amplius quisquam dubitaret pretiosam in conspectu Domini mortem sanctorum esse. *Ex Surio.*

Libidinis vitium expelles, si orationi assiduæ incumbes & sobrietati; si mentẽ à malis cogitationibus cohibebis; si nullum proferes vanum verbum, si ad templum accedes frequenter, si mortem & diem Iudicij identidem recogitabis. S. Ephrem de vit. Spirit.

S. WIL-

S. WILLIBALDVS EP. 7. Iulij.

ANimæ cælo natæ eheu ! exilium amamus, patriæ obliviſcimur. At non ita WILLIBALDVS è regiâ Anglorum ſtirpe pulcherrimus floſculus. Vix enim mundum ſeque adeò circumſpexit, cùm ilicò peregrinum agnovit, ideoque exire hinc quàm ocyùs, nec ſolus voluit, ſed in laudatiſſimi facinoris ſocietatem Cunebaldum Fr. & Walpurgam ſororem, quin Richardum etiam regem parentem excivit. *Si neſcis, Pater, peregrini hîc etiam reges ſumus. Quin igitur is quò SS. virorum per omnem orbem veſtigia, atque adeò Chriſti te ducunt. Exi, ah! exi regno! niſi exis, ſcilicet efferere.* Ergo purpura penulæ, ſceptrum baculo, corona galero cedit; atque ita digna Regibus Anglis expeditio Romam, inde Hieroſolymam adornatur. Vltimùm ut hanc etiam ſuæ peregrinationi cruces comitarentur, in illo itinere patrem, in hoc oculos amittit. Recepit tamen hos ad urbem ſanctam appulſus, viditque deinceps tam bene, ut excæcatis tum à Gentilitiâ ſuperſtitione Germanis dux à Gregorio Pont. datus fuerit, quem quidem annis XXXVI. egregiè præſtitit, & nobilem hodie Epiſcopatum Eyſtetenſem condidit. Sed inter omnia ejus (quæ multa & immortalia) facinora, illud princeps eſt, parentem è regno ſecum ad DEVM abduxiſſe. Eant nunc deliri ſenes, querantur ultimo ætatis adminiculo orbari ſeſe, ubi è mundo filius abit. Abeundo VVILLIBALDVS, an non parenti ſcipio fuit? *Ex Philippo Eyſtet.*

Sæpe tibi diſpliceat quod es, ſi vis pervenire ad id quod nondũ es; nam ubi tibi placuiſti, ibi remaſiſti.

Semper

Semper profice; noli in viâ remanere; noli retro redire; noli deviare. S. Auguſt. ſerm. 5. de verb. Apoſt.

S. PROCOPIVS M. 8. *Iulij.*

SAulum aut Saulo ſimillimum Neaniam vides: quippe à Diocletiano Alexandriam miſſus, quò Chriſtianos illic exſcinderet, & ipſe Chriſtum obvium habuit, & quidem è cruce ſibi loquentem. Multùm igitur ſe aberraſſe animadvertens, aliam viam deinceps ingreſſus eſt, & fabrefieri ſibi ex auro crucem fecit illi geminam, quam nuper viderat. Hæc ſigna vix intulit Agarenis, cùm nobilem victoriam abſtulit. Sed, quod mirere, victori bellum alterum, bellum crudele mater movit, quæ pietatem filij, quâ fractos pedibus aureos argenteoſque DEOS pauperum manibus in ſpolium juſſit cedere, ſub impietatis nomine ream egit. Sed victo omnibuſque tormentis exercito patronus cum Cælitibus Chriſtus adſuit, & ſanguine jam ſuo pulchrum ſacrâ undâ amplius lavit, & abhinc PROCOPIVM dixit. Atque hic ille PROCOPIVS eſt, qui unus contra omnes carnificum manipulos ſtetit, quique priùs quàm gladio cervicem ipſe, ſibi Tyrannum non unum ſubjecit. Qua in re iterum Paulo ſimilem illum rectè dicemus; in illo etiam ſuperiorem, quòd Chriſto moriturus filius matrem peperit. *Ex Metaphr.*

Si invenu melius, quàm videre faciem DEI, *illuc te præparis: væ tali amori tuo, ſi vel ſuſpicaris aliquid pulchrius, quàm eſt ille, à quo eſt omne pulchrũ, quod te teneat, ne illum cogitare merearis.* S. Auguſt. in Pſal. 43.

S. KILIANVS CVM SOC. MM. 8. Iulij.

VTi Hiberniæ Italia Columbanum, Gallum Suevia, ita Francia Orientalis KILIANVM debet. A Musis mansuetioribus ad omnem humanitatem efformatus Monachum induit, & Sacerdotio initiatus cœnobii præfecturam accepit. Sed ingenuus qui in pectore bulliebat sanguis majores ausus est honores sperare, & generosâ morte Martyrû nobilitatem velle mercari. Igitur in Britanniam, mox inde in Galliam, per hanc in Germaniam se penetravit, & Herbipolim Franciæ Orientalis metropolim pervenit, Colomanno & Tornano viæ propositiq́ue pulchri comitibus. Vix crucis signa explicata, cùm debellata superstitio, & ipse Dux Francorum Gosbertus sub jugû Christi est missus. Sed restabat cum muliere bellû, semper viris etiam periculosum. Geila hæc fuit fratris olim Gosberti conjunx, tunc pellex hujus, & quia hanc consilio KILIANI Dux ædibus parabat ejicere, ipsa priùs KILIANVM sociosq́ue (absente Duce) vitâ ejecit, & corpotibus Divorum stabulum superædificavit. Monitus KILIANVS ab Angelo de morte, obviam hostibus processit, ijsdemq́; verbis, quibus Christus Iudam, salutavit. Martyrum porrò sanguinem linteo excepit matrona Burgunda. Locum stabulantes equi nullis sordibus contaminarunt. Sicarij malè omnes perierunt, fuitq́; qui sceleris sui furijs agitatus clamaret, nunquam non sibi imminere gladium KILIANI sanguine calentem. Ipsa Gaila pœnas datura carnificem dæmonem habuit. *Ex Sur.*

Beatus, qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum; seq́ue hostiam viventem & Domino acceptam offert. Beatus, qui semper in ipso Dei memoriam

colit;

colit; erit enim totus velut Angelus cæleſtis in terrâ cum reverentiâ & amore ſacrificans Domino. S. Ephrem in Beatitudinibus.

S. LANDRADA V. 8. *Iulij.*

SCitè LANDRADA Virgo genus ſuum, quod è Principum Gallorum ſtemmate ducebat, novit æſtimare, dum deſpectis, qui multi illam deperibant, terræ filiis omnibus, uni Agno intactam ſervavit ſeſe. Doluit id multùm parentibus, ut qui generos, qui nepotes ſperabant. Sed maluit illa familiam emori, quàm virginitatem; & ſatis ſe oblectabat numerosâ, quam domi alebat, pauperum ſobole. His illa ultima ſervitia exhibere, interim pretioſum pudorem ſub vilibus ancillularum pannis tegere, denique, quò tutior hîc foret, in ultimas ſolitudines aſportare; ſi tamen ſolitudines rectè dicimus, quas ab adventu ipſius Cælites deinceps cantu ſuo frequentarunt, lumine exhilararunt. Et fuit, cùm hi ipſi, feſtiva inter tripudia, Mnemoſynon illi à ſponſo crucem artificioſam è cælo detulerunt. Huic illa mox aram; aræ templum; templo ſe ſuaque dicare ad ultimum vitæ diem uſque. Ab hoc ſpectabilis Lamperto Epiſcopo tumulum eo in loco ſe velle ſignificavit, in quem delapſa primùm Crux foret: quod ne fieret, cùm homines interceſſiſſent, bonam operam boni Angeli locarunt, ſuiſque manibus caſtiſſima membra eò deportata compoſuerunt. Tam nobiles Virtus Veſpillones habet. *Ex Surio.*

Memor eſto arrepti propoſiti, & imaginem tibi propone Crucifixi. Benè verecundari potes, inſpectâ vitâ IESV *Chriſti, quia nec dum magis te illi conformare ſtuduiſti, licet diu in viâ* DEI *fuiſti.* Tho. à Kemp. l. 1. c. ult.

S. ANATOLIA V. M. 9. Iulij.

REctè lilium dixeris virginitatis, sed spinas easque plurimas inter. Vel ANATOLIA palàm id facit, pulcherrimi candoris & ipsa lilium, quod ubi carpere procus impudens desperavit, ex amatore hostis factus; Fidem apud Iudicem accusavit, cujus castimoniam non potuit. Itaque ex veteri, sed pessimo more in exilium virtus mittitur. Sed fallor. patriam putasses, ita in honore etiam ibi fuit. Etenim cùm Diodori Viri Consularis filius (Anianum dixerunt) à malo genio correptus sæpenumerò discruciari ab ANATOLIA se clamitâsset, quin ruptis subinde vinculis ad illius pedes abjectus, missionem tandem accepisset, ilicet ea fama totum Piceni agrum pervasit, ut jam commune omnium morbidorum asylon virgo exul esset, jamque tam felix exilium invideret Decius, ideoque huic vincula, equuleos & flammas superadderet, quin etiam Audacem nobilem magum evocaret, qui immanem in virginem serpentem armaret. Sed pepercit hic virginitati, non item magistro suo Audaci, utpote in cujus collum ita invasit, ut nisi manum auxiliarem virgo tulisset, pereundum illi ab hoc collari fuisset; quam tamen sic Audax cervicem serpenti, Christianus postea gladio non subduxit; quo ANATOLIA denique etiam trajectu pudorem sanguine tinxit, hoc est lilijs rosas miscuit. *Ex Surio.*

Si nobis sputa, quæ sine peccato projiciuntur, horrorem faciunt in vestibus nostris; putas cogitationes libidinosæ, quas diabolus ingerit, qualem horrorem faciunt Deo in animabus nostris? B. Cæsar. hom. 3.

S. FELI-

S. FELICITAS M. 10. *Iulij.*

FELICITATEM in manibus habes, matronam in quâ unâ omnem Spartam Roma extinguit. Stat ecce ad tribunal plena animis, &, qui matrem coronat, globum filiorum in tyrannum agit. *Ne, ne oculos in tyrannum filij, aut quas hic minatur pœnas, sed cælum, sed quæ cælum promittit gaudia, defigite. Ite, ostendite etiam suos Romanis Machabæos esse, implete nominis mei omen, facite ut sim, quæ dicor, Felicitas. Septem estis, si pueri, certè numero tyranno superiores. Sed & mater adero, pugnabo in singulis, in omnibus triumphabo. Votũ pugnæ hoc est, ut nostrûm ex acie vivus nemo discedat* Talia mater filijs: at matri tyrannus colaphos ingerebat. Mox IANVARIVS virgis cæsus ridet puerile tormentum. Negant FELIX & cum PHILIPPO SILANVS sive à fratribus sive à Christo avelli posse. Iam ALEXANDER clientelam Imperatoriam offerenti Christi se Libertum respondet. VITALIS porrò edicere Iudicem jubet dæmonine malo an DEO Opt. serviendũ. Denique rectissimè MARTIALIS cassis minis serias Orci pœnas opponit. Has itaque inter pugnas, plumbatis, fustuario, præcipitio ferroque omnis fraterna acies cadit. Et potuit in septem Germanis trecentos Fabios spectare Roma. FELICITAS certè spectavit, & oculis suis tot sibi oculos erui videre sustinuit, dum ultima à ferro est mortua. Si tamen mori jam potuit septies mortua. *Ex Surio.*

Quid tẽpore judicij facturi sumus, quando contra Crucifixi Domini livores notæ peccatorũ nostrorũ, & maculæ libidinũ proferentur? quo vultu respiciet redemptio nostra perditionem nostram? tantò graviora erunt

erunt nostra delicta, quantò majora se ostenderint divina beneficia. S. Cæsar. hom. 23.

S. GOLINDVCHA M. II. Julij.

PArciùs multi cœnarent, si cum GOLINDVCHA nobili apud Persas matronâ. Epulo assidebat illa, cùm ecce tibi, dum alii gulam, ipsa Superis invitantibus oculos suos pascit. Tollit hos Cælo, & quæ Cælites convivia actitent, spectat; poni ambrosiam, misceri nectar videt invidetque. Inde ad inferos demittit, & esurire micam, sitire guttam epulones, interque hos, prô dolor! etiam parentes suos advertit. Ipsa scilicet ad Christum Christique fidem se vertit. Succensuit conjunx, sociamque thori ad Saporem Regem fide minimè maritali defert. Hic octo ipsos annos in carcerem; tum quatuor menses in antrum compingit à draconе infestum. Cùm hoc etiam monstrum virtus domuisset, in infamem cellam abducitur; sed hinc à Tutelari Angelo educitur. Inde ad supplicium rapitur; sed ab hoc iterum eripitur, quòd tamen nimium quantum sanguinem pro Christo gestiret fundere, vulnus in jugulo, sed ab hujus cruore medicinam omnis id loci æger accipit. Hoc porrò monili superba GOLINDVCHA cùm locos à viris sanctis nobilitatos permultos adiisset, cælo tandem se intulit, & inde ad Saliares epulas suas etiam oculos Marianorum invitat. *Ex Menæ & Theophylacto.*

Quid tam pavendum, quid tam plenum anxietatis, & vehementissimæ solicitudinis excogitari potest, quàm judicandum astare illi tam terrifico tribunali, & incertam adhuc expectare sub tam districto judice sententiam? S. Bern. serm. 8. super B. Qui habitant.

S. IOAN-

S. IOANNES GVALBERTVS.

12. Iulij.

EN vatem, en pauperum Patrem, en Ascetarum Magistrum, miris multis maximisq; illustrem! Nosse vis unde illi hæ artes? semina audi melioris vitæ. Petit IOANNES armigero stipatus Florentiam patriam urbem: angusto in calle obvium habet hostem à cognato sanguine calentem. Scilicet in iras animus, in gladium GVALBERTVS assurgere, & parricidium certè homicidio velle pensare. Quid ageret saxum inter & aram hostis? Ecce bonum in arenâ consilium! ad genua irati descendit, utque ignoscat per orantem è cruce pro hostibus suis Patronum Christum orat. Quid exspectas? vincit brevis, sed fortis eloquentia, iris animum, ferro manum exarmat, verbo, amici discedunt. Sub hæc in ædem sacram IOANNES pergit, & ecce Icon suffixi in crucem Christi capite annuens, gratias habet ex suo nomine inimico veniam non neganti. Quid ad ista, ô Pyrrhæ genus? vos inquam, quibus pectus immite plusquàm æs triplex asperat, jurati hominum & in homine DEI hostes, & quos hoc unum juvat, non solos perire. Iudice precante, reo non ignoscitis rei? tantus è cruce Orator, tot ora vibrans quot vulnera non persuadet? lignea movet se imago, vos duratis? annuit Christus, vos abnuitis? Ite, ite Samsones egregii, & tumulum hosti, sed unà vobis parate. *Ex Surio.*

Dum nos invicem odio habemus, ita muros civitatis Hierusalem contra nos claudimus, ut nobis nullus aditus remaneat, per quem intrare possumus: nam qui charitatem habere noluerit, quâ fronte ad DEVM, *qui charitas est, præsumit accedere?* B. Cæsar. hom. 4.

S. IVSTINA V. M. 13.Iunij.

GEmina Dorotheæ IVSTINA est, consimili ferè morte & prodigio à morte consimili illustris. Parentibus orba cùm esset, forma tot hostes illi conciliavit, quot procos. At illa, ut cui in amoribus solus IESVS erat, suam etiam Christianis Penelopen ostendit, & mortales procos facilè cæteros eluſit; cum Fabiano Præside pluſculum fuit luctandum. Devorandæ enim alapæ, ferenda verbera, & uberum carnificina. Atqui hæc inter supplicia talem IVSTINA vultum præ se ferebat, ut inter paradiſi amœnitates, quas unas tunc loquebatur, obambulare sit visa. Et opportebat alteri Dorotheæ alterum etiam Theophilum esse. Zeno hic fuit è judicii subſelliis primus. Is, cùm virgo ad supplicii locum ridens contenderet, rogavit fructus peregrinos sibi è Sponsi hortis transmitteret. Annuit capite truncanda IVSTINA. Mox latus Zenonis puſio molliter pulsat, & donum à mortuâ virgine strophium missum exhibet. Tunc quoque riſit, cùm strophium acciperet, qui horti munera sperabat. Sed neſciebat ille sub strophio fructus latere. Hoc enim dum frontem ridens tergit, ecce omnem animo superſtitionem abſtergit, Christum & se Christianum tam diu clamat, dum lingua è faucibus exsecaretur. Caput demum pto Christo ponit, &, quod alij tam grave putant, cælum ridendo meretur. *Ex Ferrar.*

Quousque hîc erimus affixi? adhaſimus terræ tanquam vermes; in cano volutamur: corpus deterâ nobis Deus contulit, ut ipſum in cælum retrahamus; non ut animam per ipſum ad terram detrahamus. S. Chryſ. hom. 55. ad pop. Ant.

S. HEN-

S. HENRICVS IMP. 14. *Iulii.*

GEmmam Romanæ Coronæ unicam hîc exhibeo HENRICVM, genuêre Bojorum Duces, D. Wolfgangus educavit. Quidni ab his bonum Imperatorem speres? Certè Imperium à se ipso auspicatus Virgo idemque conjux in triumphum Cupidinem duxit. Hoc subacto, facilè alios Imperij hostes omnes fudit, tum præsertim, cùm Æther illi militavit, & aciem, cui votum ante pugnam fecerat, D. Laurentius, & cujus gladio accinctus erat, Adrianus, tum Georgius Angelusque præiverunt. Sed ô lepidam fortunæ faciem! Tantus belli Imperator ecce à pueris vincitur. obsidebat Trojam Apuliæ urbem, juratus nec imbelli ætati parcere. Cives sive armati, sive supplices in urbem repulsi. Ad triarios nempe res rediit. Erumpit ergo apertâ portâ puerile totius urbis agmen: signum Crux præit; barritus unus omnium, idem Kyrie eleison auditur, quid multis? primâ pugnâ HENRICVS capitur, & urbs libertate potitur. Adhuc gravior ille conflictus fuit, quem mortuus cum acie infernâ habuisse, dæmonis, qui rem in suis oculis gestam narravit, fide creditur. Is enim viro Religioso exposuit, nutasse illic cum lance HENRICI causam, donec iterum suppetias ferens Laurentius, calicem sibi donatum pro clypeo objiciens, rem restituit. Id nisi more suo dæmon confinxit, præsidentem esse oportet, cui cor non palpitat. *Ex D D. Bamberg. Iac. Gretseri.*

Convertatur amor tuus, ut nihil diligas, nisi DEVM *ipsum, aut certè propter ipsum: convertatur etiã ad ipsum timor tuus: quia perversus est timor omnis quo*

metuis aliquid præter eum, aut non propter eum: sic & gaudium & tristitia convertantur ad ipsum: hoc fiet, si non nisi secundùm eum doleas, aut lateris. S. Bern. de Iejun.

S. BONAVENTVRA EP. 14. Iulij.

CONtrà quàm hodie fieri amat, BONAVENTVRAM mater ultrò Deo & D. Francisco devovit. Apud hunc pietatem doctrinæ ita juuxit, ut dubiam altera alteri palmam faceret. Magnum testimonium Alexander de Ales est, non peccasse Adamum in BONAVENTVRA. Ipse D. Thomas miratus raram in viro doctrinam, bibliothecam suam ut monstraret, rogavit: ille digitum in Crucifixum intendit. Tantus ad purpuram tamen plus ipsâ purpurâ erubuit. quin quod aliquoties indignum se putavit, qui sacro Epulo accumberet? Sed dignum esse Angeli monstrarunt, cùm felicem sportulam ad os BONAVENTVRÆ ultrò portarunt. Moriturus cùm vomitu laboraret, lateri cibum Divinum jussit admoveri, & ecce inde ad ipsum Cor se EVCHARISTIA penetravit. Quid jam miramur hoc (uti & caput) multis annis à morte integrum ab omni tabe repertum esse? Porrò, dum vixit VIRGINIS unicè studiosus fuit. Itaque auctorem eum Sodalitatum inter Laicos, quos vocant, faciunt. Certè in D. Lucam ideò libentiùs lucubrationes scripsit, quòd is de VIRGINE plura suggereret. Pulsum quoque æris campani, quo excitis sub noctem venerabundi ter MARIAM salutamus, BONAVENTVRA instituit, rectè, cùm humanas linguas laudibus VIRGINIS succumbere videret, in auxilium vocans ferrea ora & ferreas linguas. *Ex vitâ & Thom. Bozio.*

Non sic timent hostes visibiles castrorũ aciẽ, sicut

aëreæ

aëreæ potestates MARIÆ *vocabulum, patrocinium & exemplum: pereunt sicut cera à facie ignis ubicũque inveniunt crebram hujus nominis recordationẽ, devotam invocationem, solicitam imitationem.* S. Bon. in spec. B. V.

S. TVSCANA VIDVA.

14. *Iulij.*

AVdite qui vestrâ jam expugnatâ, alienam oppugnatum itis pudicitiam; pugnæ vestræ aleam ex aliorum fortunâ colligite. In TVSCANAM oculos, sed castos conjicite: cui ad miraculum formosæ nihil è toto muliebri mundo ita ut virginitas placuit. Ergo ad nuptias nobiles imprimis adduci non potuit; trahi, cogi debuit. Et jam liberaverat longiore metu mors conjugis pavidam, cùm amor infestus aliâ ex parte bellum intulit. Tres, qui sub Venere merebant, juvenes, impetum in ædes castissimæ facere, & diripere pudorem constituunt. Addit animos visa TVSCANÆ forma, imò audaciam pudor proscriptus. Dum precibus illa pugnat, fenestra ordine proditores accipit. Sed ecce ut primùm princeps è hostibus intrat thalamum, cadit humo afflictus à malo dæmone. Eadem secundi, eadem tertij fortuna. adsunt interea parentes, veniamque atque adeò vitam victis à victrice TVSCANA exorant. Nam hæc precibus suis lacrymisque omnibus vitam infundit. Ergo à morte tergemini adolescentes surgunt, narrantque cum lacrymis, quibus illic suppliciis mulctetur Venus. Mox animos expiant, & jam victuri moriuntur. At TVSCANA tot periculis pudorem expositum videns,

precibus.

precibus & assiduis jejuniis munivit, dum à præsentibus in morte Cœlitibus ad stipendia illis verbis est evocata: *Veni Sponsa Christi TVSCANA, accipe coronam, quam tibi Dominus præparavit in æternum.* Similem cupis Mariane? vincenti dabitur. *Ex Ferrar.*

Omni studio cave tibi à corpore mortuo in incendio cupiditatis. Objice menti tuæ ignem illum inextinguibilem, & vermem illum, qui non habet finem, & carnis inflammatio confestim extinguetur. S. Ephrem de Exercitatione.

S. IACOBVS NISIB. E. 15. Iulij.

ILle IACOBVS est, qui Pontifex Nisibensis mira oppidò agit. Pauca è multis hæc habe. Contra jus & æquum sententiam nescio quis Iudex tulit. Hic contra Iudicem IACOBVS testem produxit saxum verbo in sexcentas partes diffractum. Sub aliud tempus hominem Divo objecerunt fictè mortuum. Ille precibus primò verò mori, tum precibus iterum non fictè fecit in vitam resurgere. Iam Sapori Persarum Regi urbem obsidenti, ita Numine volente, ex muro ipse Imperator esse est visus; mox in ejus exercitum ingens culicum agmen armavit, castrisque tam levi milite exuit. Illud non minus lepidum est. Lavabant ad fontem non Dianæ, sed Veneres. Et facilè, ne Actæon fieret, IACOBVS oculis imperasset, sed aures invitas procax sermo & leno risus pulsabat. Succensuit improbitati & suas fonti aquas ademit, puellis intempestivos canos addidit. Ilicet ad horum aspectum erubescere denique leviculæ, & lacrymis fontem velle reparare. Et hunc quidem restituit civibus Pontifex, at canos (quò cum his saltem

sape-

saperent) perpetuos esse jussit. *Ex Surio & Virid. Raderi.*

Nullus homo sibi solùm Vivit, & quanto scumque exemplo sanctæ vitæ ædificaverit, cum tantis & pro tantis mercedem retrebutionis beatæ vitæ accipiet & quantiscumque exemplum malæ conversationis, etiamsi eum non sequantur, præbuit, pro tantis se malis noverit rationem redditurum. S. Aug. serm. 1. de temp.

S. VITALIANVS EP. 16. Iulij.

CApuæ natus VITALIANVS virtutis præmium à patriâ Insulam tulit. Fuerunt tamen qui decus hoc inviderent alieno capiti, suo quærerent. Et placuit insuper, cùm vel maximè seriò rem agerent, fabulam tamen dare. Dormienti vestes suas auferunt, & in locum muliebres reponunt. Has ad preces matutinas vocatus imprudens induit, & templum petit VITALIANVS. Enimvero ridentibus aliis non riserunt scelerum sartores. Meretricio habitu contemeratam insulæ majestatem clamant. Proditam tandem histrionicam vel ab ipsâ nocte sanctitatem. Parum fuisse cum mulieribus noctes, dies agere, nisi totus denique in mulierem abiret. Viderent nunc ciues an non rectiùs colum quàm pedum mulieri committerent. Si viri essent, non laturos sic stolatum Episcopum. Si expiare urbem vellent, monstrum (Episcopum feminam). aquis sepulturos. Quid multis? dum patrono caret innocentia, in mare abjicitur, non jam eluente, sed faciente parricidium culeo. Sed quis innocentiam mergeret? Emersit more suo; & cælum ingratis civibus aquas & cum his segetem negavit, dum VITALIANVM revocarent. Vnà igitur VITALIANVS & imber è cælo missi excepti-

que.

que. Sed ille non fidens honoribus, DEIPARÆ Templum struxit, vivensque in hoc privatus invidiam sub VIRGINIS pallio impunè jam risit. *Ex Ferrario.*

Animaque amat, ascendit frequenter & currit familiariter per plateas cælestis Ierusalem, visitando Patriarchas & Prophetas, salutando Apostolos, admirando exercitus Martyrum & Confessorum, choros & Virginum speculando. S. Aug. Man. c. 24.

S. ALEXIVS CONF. 17. Julij.

THeatrum est Orbis, in quo sæpiùs malè multi divitem, sed bene pauperem egit ALEXIVS. Patrem Romæ habuit Euphemianum senatorii Ordinis, Sponsam Regii sanguinis. Sed quâ nocte Hymenæus pedem thalamo inferebat, sponsum non reperit. Nempe noctis beneficio elapsus Edessam aufugit, ibique inter mendicabula tam diu latuit, dum ab effigie DEIPARÆ, ad cujus templum assiduus excubabat, est proditus. Tunc Romam rediit, & (quis credat?) in patriâ domo feliciùs personam dissimulavit. Hîc cum è tantâ hereditate vix ultimum angulum ædium impetrasset, risit scilicet, cùm domi se agentem quæri in alieno orbe videret, cùm parentes se orbos, sponsa viduam se lamentaretur, cùm utrique præsentem inclamarent, vivum lugerent. Spectabat interim siccus suorum lacrymas, vivus suas exequias; appellabat patrem matremque, nec filius audiebat; basiabat servorum suorum manus & ab his servilia multa patiebatur, jam pugnis contusus, jam sordibus perfusus. Sed demum mors fiparium reduxit. Vox etenim humanâ major Romanum & Pont. & Imp. ad demortuum excivit. Ibi ALEXIVM prodiderunt vul-

vultus astro similis & literæ in manibus repertæ, quibus ipse fabulæ totius argumentum descripserat. Et placuisse fabulam Cælum ostendit, cùm miraculis applausit, toties plausus repetiturum, quoties fabulam juventus. *Ex Metaphr.*

Vis obtinere cælum, quod perdidit superbiens angelus, qui confisus est in virtute suâ, & in multitudine divitiarum suarum? Paupertatis vilitatem amplectere; & tuum erit. S. Bern. serm. 1. de Omnib. SS.

S. SYMPHOROSA CVM VII. FF. MM. 18. *Iulij.*

RElinquit Getulius Mart. post se conjugẽ SYMPHOROSAM & VII. filios. Bonum factum! è tantâ familiâ neminem reperias degenerem. Scires illam Martyris uxorem, hos filios esse, qui sanguine tincta parentis vestigia fortiter insisterent. Ergo Adriano Imp. sistitur animosa cohors; & ecce mater ducit. Blanditiis, minis, tormentis omnibus pugnatur. Sed vincunt in filiis mater, in matre filii, dum ante oculos patris volat memoria, & Martem ejus, quem fundi viderant, sanguis accendit. Cumq; mater in præterfluentem cum appendice saxo abjicienda esset, *Præeo*, clamabat, *filios ad victoriam mater. Si filij estis, ad patris dexteram & matris sinũ etiam per tela & ignes curretis. Ecce morior; pulchre mortis heredes quos nisi filios dicam meos? Iamq; valete: ego mulier per undas portum peto. Si viri estis, per vulnera viam in cælum animo facietis.* Dixit & undis mersa, quò voluit, enatavit. Postridie fortissima turba iterum producitur, singuliq; ad palum ligati statuuntur, quasi verò in hâc pugnâ tyrones & non veterani jam essent. Inde CRESCENTIVS ferro guttur, IVLIANVS pectus, PRIMITIVVS

TIVVS umbilicum, NEMESIVS cor trajicitur, & omnes adversa vulnera sibi gratulantur. Iam EVGENIVS in duas partes, at IVSTINVS, ut amplius augeret fraternam aciem, membratim dissecatur. Denique STACTEVS omnium telorum stat scopus. Neque jam Tyrannus prohibere potuit, quò miuùs fratres secutus ad astra evolaret: pennas tot sagittæ addiderunt. *Ex Rom. Brev.*

Est bonorum Adolescentulorum, timorem Dei habere, deferre parentibus honorẽ, castitatem tueri, non aspernari humilitatem, deligere clementiam ac verecundiam; quæ ornamenta sunt minorum ætatis. S. Bern. l. de Ord. Vitæ.

S. ARSENIVS C. *16. Iulij.*

ARSENIVS bonis artibus & virtutibus juxtà clarus Arcadium & Honorium Theodosii Aug. filios literis imbuendos & pietate accepit: quod muneris tanti pius Imp. fecit, ut eum non filiorum modò, sed suum etiam parentem dici voluerit. Quid? quòd ubi sedentes pro dignitate stans docuit, interveniens Theodosius stare imposterum filios & audire sedentem jussit, timendas imperii secures literatis scholæ fascibus submittens, quos cùm in graviùs delinquentem Arcadium strinxisset ARSENIVS, necem ille Doctori inferre molitus est, penè Nero ex Arcadio factus. Adeò non jam primùm bonorum Magistrorum didactron odia & insidiæ sunt discipulorum. ARSENIO interim vox cælo hæc accidit: *Fuge, tace, quiesce.* Fugit itaque, sed aulæ servitutem: tacuit Eremi discipulus, sed Doctorem Angelum habuit. Hic vana hominum studia illi depinxit primò in Æthiope, qui levando, cui impar erat, oneri, alius

atque

atque alia identidem ligna adjiciebat; tum in homine, qui aquas ridiculè cribro hauriebat: demum in duobus, qui cum tigno transverso angustam subire portam contendebant; è quibus primus peccantium, alter ambitiosorum, duo alii invidorum erant typus. Denique beatâ morte ARSENIVS quievit annos natus C. XXI. & tunc etiam talisque mortem horruit. Cettè vivus semper cum strophio visus est, quod lacrymas biberit, quas mors exprimebat, expressura etiam nobis, si cum ARSENIO memoriæ impressam altiùs gestaremus. *Ex Metaphr.*

Necesse est, ut illucescat dies patientiæ, per quam omnia dura tacitâ amplectaris conscientiâ, te magis dijudicans, cui displicent, quæ ad salutem sunt, & in cogitatione tuâ semper partem Magistri adversùs temetipsum juvans, teq; accusare, illum excusare laborans. S. Bern. serm. de Circumc.

S. MARGARITA V. M. *20. Iulij.*

MARGARITAM in manus damus, vel cælo judice pretiosam. Adolescentula clam parentibus Sacra nostra edocta est. Eam ob causam ad Olybrium Præsidem raptata fuit, ipso (nefas!) parente filiam accusante. Gravius etiam periculum cudebatur, quando Iudex à formâ MARGARITÆ captus amatorem induit, & mollibus armis, blanditiis pugnam movit. Elusit tameu insidias Virgo prudens, & Præses larvâ amoris posità tyrannum prodidit. Virgis initio cæsa, tum uncis lacerata & in carcerem data. Ibi quoque fatigatam recens hostis Orcus excepit, Draconis exuviis horrendus. Sed hunc objecto scuto Crucis repulit, precumque jaculis confixit. Victrici Superi trophæum

phæum posuerunt Crucem mirè splendentem, è cujus apice columba solatia dedit & omnibus vulneribus medicinam. Triumphum hunc primum ornarunt XV. millia hominum in libertatem Christianam è Deorum servitute asserta. Non multò pòst iterum pugnatum, & in triumphum ducti ignis & aqua. Nam & faces ardentes pectori admotas in sancti amoris flammas, & aquas, in quas abjecta erat, in baptismum vertit DEVS. Itesum ergo treumphanti columba illa divina palmæ coronam imposuit. Invidit Olybrius, & caput laureatum gladio abstulit. Sed imprudens alteram coronam adjecit. *Ex Surio & Lippeloo.*

Diabolicæ tentationis tibi proponuntur exempla, ut & ipse contra hostis callidi deceptoris insidias solerter evigiles, & dum te delectat aliorum audire victorias, ipse te per languidi corporis ignaviam non remittas. S. Pet. Dam. l. 6. Ep. 21.

S. DANIEL PROPH. 12. *Iulii.*

AGite Mariani, si virtutis ardua, si tesqua pigeat calcare, ecce ille magnorum regum vates, ille leonum & adeo Deorum domitor per pomaria illuc vos ducet. vos modò ne oculos otiosos afferte, sed obambulando ipsum pudicitiæ florem Susannam spectate. Annè videtis, uti nec formæ decor, nec locus solus, nec blanditiæ minævè hunc possint decerpere? nempe sola non fuit, quæ secum in oculis ubique Numen circumtulit. Certè hoc suis in oculis Susannæ tulit. Etenim, agite modò capita scelesta, eja populum in vestram pernitiem cogite, accusate innocentiam damnandi a puero senes. Et, quid tu ais? scelus, ubi facinus patratum? sub *schino*, euge! & tu Orci filicernium, ubi

ubi sub *prino* papæ! neque mentiri scitè didicistis. Io! Innocentia triumpha, nunquam patrono cares. At vos capulares Veneris columbos jam lapidantium manus palpabunt. quid saxa, quid moras trahitis? obruite ejà improbas Cupidini victimas. Epitaphium ego dabo. SVB SAXIS AMOR HIS IACET SEPVLTVS. *Ex Dan. ipso.*

Differunt quidem inter se homo pudicus & Angelus, sed felicitate, non virtute: illius castitas felicior, hujus tamen fortior esse cognoscitur; sola est castitas, quæ in hoc mortalitatis loco & tempore statum quendam immortalis gloriæ repræsentat. S. Bern. ep. 43.

S. DANIEL ABB. 21. *Iulij.*

IMpetraverat à Deo DANIEL hæredem viro, quocum illi hospitij familiaritas intercesserat. Itaque hic eum patronum, at malevoli patrem etiam pueri vocabant. Sed pro innocentiâ pronuntiavit Innocentia altera. Infans nuper natus, qui jussus à DANIELE patrem palàm edicere, digito in verum parentem conjecto, *Hic*, ajebat, *pater meus est*, atque ita simul patronum suum absolvit, simul calumniatores improbos damnavit. Sub hæc cùm DANIEL Eulogium latomum cerneret in egentes præ aliis pium, precari apud Deum instituit, plures opes submitteret tam bene prodigo. Et annuere DEVS est visus si pro Eulogio sponderet, divitias fraudi, morum integritati non futuras. Convenit, spopondit DANIEL. Igitur Eulogius cum saxis thesaurum eruit, ad aulam abit, honores mercatur, struit palatia, emit mancipia, splendidè ac lautè victitat. Adest DANIEL officij sui amicum commonefacturus, sed surdam ad pauperis vocem januam reperit, verberibus

pro

pro ſtipe oneratus. Anxius proinde cum à CHRISTO crucifixo exſolvi vadimonio poſtularet, annuit Filii nomine MATER MAGNA, mox etiam ipſe FILIVS, eâ lege ne ſimile poſthàc vadimonium faceret inprudens. Interea Eulogius mortuo Imperatore, honorum faſtigio opibuſque omnibus excidens in latomias ſuas poſtliminiò devolvitur, mox cum paupertate pauperum amor & unà virtutes omnes ab exilio revocantur. Tam malè, ô Divites! vitæ ſanctitati cum divitiis, tam bene cum paupertate convenit. *Ex Pet. de Nat.*

Prorſus beati pauperes Chriſti, quorum fides ſic eluſit ſapientiam mundi, ut ſoli, quis ſit optimus divitiarum uſus, invenerint, quòd videlicet divitias pauperem faciant, ſi diliguntur; divitem & beatum ſi pro Chriſto contemnuntur. Guerric. ſerm. de omn. SS.

S. WANDREGISILVS C. 22. Iulii.

EXemplo in paucis memorando WANDREGISILVS nobiliſſimam Sponſam conciliavit Chriſto; ipſe Dagoberti aulam, cujus comes erat, Aſceterio poſthabuit. Inde revocatus regis imperio ad ipſa palatii limina currum ruſticelli everſum magno labore, majore ſui contemptu, è luto ſuſtulit. Risêre ſcilicet aulæ mancipia, cum principem animum in cœnum abjicere ſe viderunt. At intempeſtivos cachinnos caſtigavit DEVS cenſor, quando, qui veſtes purgaret WANDREGISILI luto aſperſas, è cælo palàm Ephebus adſtitit, & ſervitia tam nobilia rex ipſe Dagobertus invidit. Cum bonâ igitur hujus veniâ deinceps compluria Cœnobia WANDREGISILVS nobilitavit, unum etiam ipſe extruxit Fontinelenſe dictum, & ſub ſignis monachos CCC. numera-

meravit. Habuit verè ad hæc hortatorem Angelum, qui & testem se rectè factorum & verò apud Superos præconem etiam fore pollicitus est. Interea, qui Divo necem parabat regio saltui præfectus, à malo genio correptus, sospitatorem WANDREGISILVM sensit. Annonam egenti monita à cælo Regina Blitildis misit. Æger acie tamen dæmonum aciem vicit, & de victoriâ gratulantes Cælites audivit. Demum ne de cælo ipso dubitaret, triduo antè hoc visum est morituro patere. *Ex Surio.*

Multi de Deo sperant pecuniam; multi de Deo sperant caducos honores & perituros, aliud quidlibet à Deo præter ipsum Deum: sed tu ipsum Deum tuum pete. Relinque omnes amores, pulchrior est ille, qui fecit cælum & terram. S. Aug. in Ps. 39.

S. MARIA MAGDALENA.
22. Iulij.

MAGDALENA, quæ omnium in spem peccantium animos erigit, utinam etiam in pœnitentiam erigeret. Tantum lacrymarum potuit lavacrum, cùm aquas amor oculis deplueret à flammis suis calentes, cùm ingeniosus è capillis lintea texeret. Ergo tot dæmonum malorum nuper hospitium, CHRISTI fit Hospita, huius sermonibus frui & amoribus digna est, ab hoc apud Simonem de audaciâ, apud sororem de otio, apud Iudam de prodigalitate accusata defendi semper meretur; apud hunc fratri defuncto vitam exorat, hunc nardi odoribus recreat, ministra per Iudæam sequitur, & in crucem sequitur; hîc pedes lacrymis iterum lotos, iterum osculis siccatos tumulo condit dolore plena, mox redivivos ambit gaudiis ebria,

ebria, & lætissimi nuntii ad Apostolos nuntia. Quid? quòd hunc etiam ipsa Apostoli vices functa in ipsas usque Gallias Massiliam portavit, & populos nova amoris magistra amare Crucifixum docuit. Hunc illa inter silvas maximè & loca sola venabatur, & in nudo lectulo Crucis, quam illic loci Angeli de fixerant, indagabat. Audires jam saxa edocta & littora barbara IESVM suspirare, IESVM ingeminare; cùm interim sæpiculè hic ad Dilectam è cælo inviseret, illa sæpè sæpiùs ad Dilectum ab Angelis in aëre, tandem in cælos etiam raperetur. *Ex Evang. & Silv. Prierat.*

Si nos esse peccatores novimus & esse nolumus, pedibus Christi demus lacrymas, figamus oscula, pietatis oleum totâ devotione fundamus. Imitemur Magdalenam quam conspicimus non solùm carnisse peccatis, sed ad sanctitatis verticem perveniss. Petr. Chrysol. serm. 2. de S. Magd.

S. BRIGITTA Vid. 23. *Julij.*

VIxdum septennis erat BRIGITTA, cùm jam coronâ donari meruit à cæli IMPERATRICE. Hæc eadem aciem pingenti in opere adesse Magistra visa est. quidni ab hac Pallade edocta pulchrè pingeret? Eodem ferè tempore CHRISTVM velut tunc primùm in crucem suffixum vidit, dictitantem facinus hoc eorum esse, qui suos amores negligerent, mundi sectarentur. Inde illa dolenti tàm condoluit, ut quoties patientis mentio fieret, testes continuò doloris lacrymas daret, feriâ item VI. semper plagas animi nudaret, corpusculum ardenti cerâ perfunderet, herbas ore manderet amarissimas gustui, sed quas medicus amor condivit. Viro nupta vitam egit tam sanctam, ut obstetri-

can-

cantem è cælo manum commodare VIRGO parienti non dubitarit. Ipsa Matris officio tum se functam putavit, cùm DEO prolem transcripsisset. Filium certè, cui lacrymis cælum emollierat, ipse DEVS filium lacrymarum vocavit. Iam quoties illam loqui homini contigit graviori labe aspersa, oberrare ipsam naribus Mephitim credidit, adeò malè olentes animos scelerati trahitis! A morte conjugis novas religiosè vivendi leges viris virginibusque scripsit, quas ipse Legislator CHRISTVS illi dictavit, cui etiam præsenti, anno suprà M. CCC. LXXIII. animam reddidit. Mortem illius orbis ideò minus tunc ægrè tulit, quòd vivere etiam mortuam in filiâ Catharinâ crederet. *Ex Surio.*

Quæ anima semel didicit Dei præsentiam suspirare, & quærere faciem eius semper, nescio an vel ipsam gehennam experiri ad tempus horribilius ducat, quàm post hujus studii gustatam suavitatem exire denuo ad illecebras, vel potiùs molestias carnis. S. Bern. serm. 25. in Cant.

S. CHRISTINA VIRG. MART. 24. *Iulii.*

DIcite, quotquot Musas colitis, quid virgine felicius, si Doctorem habere Angelum meretur? Certè Virgo CHRISTINA habuit, & Christianæ doctrinæ rudimenta cùm ediceret, ab ore Angeli pependit. Nempe sic ipsi Diis quoque (quos argenteos aureosque parens habebat) rectè uti didicit, quando fractos in frusta pauperibus jussit cedere, docuitque hos ipsos rectè denique mortalibus propitios esse: jam parentis furorem ut fortiter excepit? Alapæ, vincula, unci, rotæ, flammæ, veli-

velitationis ſpeciem præbuere. Et in hâc ipsâ cùm truncas corporis partes in vultum (hoſtis dicam an parentis?) projiceret, an non invito extorquere verecundiam potuit? Angeli deinde manu perfanata an non iterum provocare hoſtem? Sed totâ ecce acie mors occurrit: in lacum Vulſinum præceps agitur, molari collo appenſo. Vincit videlicet mari etiam virtus, & gaudet CHRISTINA à Chriſto toto lacu nunc baptizari, quæ omni ſanguine nuper. Quid quòd incolumis enatat, parens morte infelici ſtygiis undis mergitur? Quid ages, qui in officio pariter & odiis ſuccedis Dion? quid Iuliane, oleum iterum ardens affundis? cùm opera perdis, picem ingeris? Chriſto adhæret, fornacem paras? iſterùm cantus inter flammas audis, ſerpentes cogis? jam ſtygios vicit. Vbera reſeras? non eget his virgo. Sagittis denique petis? pennas addis in cælum volanti. Si neſcis, illa tibi, illi meta cælum eſt. *Ex Mart. Rom. Adone & Petr. de Natal.*

Elige illum amicum præ omnibus amicis tuâ, qui cùm omnia ſubtracta fuerint, ſolus tibi fidem ſervabit in die ſepulturæ tuæ, cùm omnes amici tui recedent à te, ille te non derelinquet, ſed tuebitur à rugientibus præparatis ad eſcam. S. Aug. Man. c. 24.

S. CHRISTINA MIRABILIS.

24. *Julii.*

RECTÈ Orbis CHRISTINAM mirabilem dicit, quando talis etiam eſt vita ejus. Tu quoque mecum mirare. In Hasbaniâ & nata & denata poſtquam oculis purgantium animarum in piacularibus flammis tormenta arbitrata eſt, patulum cælum habuit, nunquam excludenda, ſi ſemel modò ingredi libuiſſet. Sed commiſeratio, quam in ani-

animo visa supplicia reliquerant, tantum potuere, ut elegerit in vitam redire, & alienas noxas in suo corpusculo plectere; probante ipso Christo Iudice pium consilium. Horrescit animus narrare, quæ deinceps viva iterum virgo facere non exhorruit. Vnum vita tota portentum fuit. Nam, ut alia omittam, volucrem illa pernicitate suâ vincere, & iam fornaces succensas ingredi, jam glacie duratas aquas subire, modò è patibulis se suspendere, modò facinorosorum rotis membra illigare, interdum per sentes & vepreta volutari, canumque dentes in se armare. Porrò vaticinia complura edidit. De decretorio illo Iudicii die magno animorum motu concionari solita, scelera omnia, sed luxuriem potissimùm, assiduo fletu gemituque damnavit. In supremo tamen morbo recreatâ est Angelicis modulis, iterumque è vitâ abiens non unam jam animam cælo intulit. *Ex Surio.*

Si est sub terrâ Tartari carcer, si est combustio ardens, si est Infernus sine fine crucians, quid stupemus quare non omnibus contemptis sola nobis cura sit evadendi à malis talibus, ne viventes mundo ad tantas tales, tam crudeles subitò rapiamur pœnas? S. Bet. Chrys. serm. 124.

S. IACOBVS APOSTOLVS. 25. Iulij.

LAudes Iacobi scripturo pennam ultrò Iacobi volucres ingerunt. Audi iuventus, & patronum tuum mecum lauda. Ibant conjuges pii Compostellam, & trahebant pietatis suæ comitem filium formâ liberali juvenem. O ut periculosè castitas peregrinaris! Hospitis filia oculis capta adolescentis, capere etiam ipsum nititur. Evadit hic muliebris amoris laqueos, sed non odii.

Sub-

Subdola enim inter sarcinulas castissimi aureum craterem condit, & abeuntem de furto accusat. Damnatur, ducitur, & in crucem tollitur; sed non moritur innocentia. Dum enim mœsti parentes iter relegunt, dum ægrè & pedes trahunt & animas senectutis scipione filio amisso, dum frui illos vel pendentis aspectu juvat, ecce ab infelici arbore filius: Quid lacrymis vivo parentas, mater? vivo DEI MATRE & IACOBO succollantibus: i, Iudici dic, ne damnare pergat, quem mors absolvit. Vix hæc ille ad matrem, cùm mater hoc ad Iudicem mensæ accumbentem. Hic; tam scilicet filius tuus vivit, quàm assus hic cum gallinâ suâ gallus, qui lautus unctusque sepulchrum stomachum expectat. Iam carpere parabat, cùm gallus & gallina in vitam se erigunt, innocentiæ victrici alis applaudunt, gallus etiam Pæana canit. Ergo damnat se ipsum Iudex, & innocentem missum facit, volucrum verò proles posthuma etiam hodie plumas suas cum laudibus IACOBI in omnem orbem spargunt, nunquam omnes, licèt tot quotidie vellicent, evellendas. *Ex L. Marineo l. 5. de reb. Hisp. c. ult.*

Quid ditius quid in corde dulcius, quid in terrâ quietius est, & securius bonâ conscientiâ? damna rerum non metuit, non verborum contumelias, non corporis cruciatus, quin & ipsâ morte magis erigitur quàm deprimitur. S. Bern. l. de Cosid.

S. CHRISTOPHORVS M. 25. Iulij.

CHRISTOPHORVS, sive corporis sive animi spectes robur, semper magnus, nomen hoc suum reportasse tunc creditur, cùm CHRISTVM sub pueri vultu per aquas transportavit, non magni

gni laboris maximum naulum. Certè CHRISTVM per Lyciam circumtulit, cùm, ut auctor S. Ambrosius est, hominum millia IV. supra XL. ferre CHRISTI jugum docuit. Virgam manui familiarem cùm ad concionem dicturus aliquando humi defixisset, confestim frondere vidit, & miraculo etiamnum pictores favent. Sed & ad tribunalia tulit CHRISTVM. Captus enim & in vincula conjectus, Decio imperante, immissas ad se geminas & perfrictæ frontis mulierculas à Venere ad CHRISTVM perduxit, cui etiam sanguine suo mox litarunt. Ipse candentem ab igne galeam indutus & in ferreum, cui flammæ suberant, lectum abjectus dormire scilicet suaviter in his tormentis visus est. Indè jaculis militum stetit expositus, ingens meta, sed prorsus innoxia. Quid? quòd aiunt sagittam reversam domini sui oculo perniciem attulisse, & medicinam eidem CHRISTOPHORI sanguinem fuisse, qui tandem cervices gladio fortiter dedit, quod unum restare videbatur, ut humilem cæli portam tam magnus subire posset. *Ex Sur. & Lippel.*

Beata anima, quæ thalamum suum diligenter ac decenter adornat, ut cum digno ac placito Christum regem honore suscipiat. O anima, considera, qua sit illa Majestas suscipienda: cogita quâ curâ te illi præparare locum oporteat. Guerricus serm. 3. de Purific.

S. GLODESINDIS V. *25. Iulij.*

FRustra estis DEI rivales homines. Nemo Christo Sponsam suam eripiet, quando contra hæc pugnat, & propugnat ille pugnantem, id quod GLODESINDIS virgo jam olim fecit manifestum. Natam in principe familiâ domum duce-

bat ex parentum, non virginis, voluntate, Obolenus homo non tam sanguine, quàm sceleribus nobilis, cùm ecce rege jubente nuptialis pompa in funebrem abit, & hujus imperio Obolenus in carcerem, non thalamum ducitur, sceleris convictus, mortem subit, non lectum; lessum audit, non Hymenæum. Vix hanc pugnam castitas pugnavit, cùm altera excipit victricem. Desponsent iterum homini GLODESINDEM, & melioribus jam, ut ipsi putabant, auspiciis. Quid ageret pudor bis proditus? more Parthi fugiendo vincit, ad D. Stephani contendit asylon, aram prehendit, & quem unum deperibat, Sponsum IESVM complectitur. Hederam viti illigatam dixisses. Et jam septimus dies ierat, & virgo cœli deliciis plena non senserat famem, cùm apparantur palàm & in conspectu populi nuptiæ placituræ tandem ipsi etiam virgini. Adsunt è cœlo nitidissimi duo Ephebi Paranymphi, tertius flammeo inde etiam allato non repugnantem obnubit, jamque urbe attonitâ, jam parentibus etiam gaudentibus, GLODESINDIS in thalamum suum (Virginum Collegium) abducitur. *Ex Surio.*

Cura habere lilia penes te, si vis habere Deum habitatorẽ liliorum habitantem in te. Opus tuum, studium tuum, desiderium tuum lilia esse protestantur moralis quidam rerum ipsarum candor atque odor. S. Bern. serm. 71. in Cant.

S. SIMEON CONF. 26. Iulij.

MVndum omnem suis beneficiis obambulare voluisse SIMEON videtur, etiam postquàm exivit è mundo, & vel inter Monachos vel Eremicolas vixit. Inter hos agenti cùm fames ultima mina-

minaretur, cervus Divo sponte suâ victimam se stitit. Hierosolymæ hospes cùm degeret, malos hospites dæmones septem sibi fecit cedere. Romæ hereseos accusatus, accusatorem, quem malus genius corripuerat, precibus suis reus absolvit. Plura alia mira cùm celebrem illìc facerent, honores fugâ elusit. Fugientem cùm Monachi ex itinere verberibus malè accepissent, conjectiúque eam ob rem in vincula ab Episcopo fuissent, SIMEON noctu hostes suos è carcere exemit; & gloriolam iterum fugiendo vicit. Pisas cùm ingrederetur, obvium è Styge nuntium habuit illud rogantem: *Quo tendis Monache?* SIMEON hoc tantùm respondit: *Quò me Christus duxerit.* & ecce molestus rogator viam suam ilicò in orcum relegit. Hinc Lucam venit. Ibi cùm Iudæorum Antesignanum bellum Virginitati DEIPARAE moventem morte subitâ sterneret, reliqui manus dederunt. Placentiæ noctu oraturum suopte motu apertum templum recepit. Padum pedes trajecit tam citò ut velis & remis usum crederes. Iamque quocunque iret, è viâ morbi cedebant. Sed nos sistimus calamum fessum. Tu quoque Lector, ne orbem nobiscum perambulare cogaris, similia illum in Galliis & Hispaniis fecisse puta. *Ex Ferrar.*

Vt evadas hominem Dominum, quicumque servus es, fugis in ea loca, ubi non est Dominus tuus: ut evadas Deum, fuge ad Deum: nam non est, quò effugias Deum, præsto sunt omnia & nuda Omnipotentis oculis. S. Aug. in Psal. 30.

S. PANTALEON M. 27. Iulij.

PANTALEON sive PANTELEEMON (namque hoc illi nomen morituro cælum fecit) adolescens medicinæ operam dedit. Sed compendium illi ad hanc artem rectiùs Hermolaus in Christi scholâ ostendit, quando in hujus nomine latere panaceam edocuit. Experimentum à puero sumptum, quem vipera morsu enecarat. Hunc uno Christi nomine vitæ reddidit, & succedaneam victimam morti viperam dedit. Eâdem medicinâ noctem oculis excæcati pepulit, gemino miraculo; nam hoc tenebras etiam parentis animo discussit, fidemque fecit aspicere. Verùm his rectè videntibus, oculi ipsis Medicis cœperunt dolere, cùm Æsculapium suum ad Christianos transisse viderent. Quin invidiâ excæcatus etiam Imp. Maximinianus in medicum cœpit furere, cùm paralysi afflictum in pedes erexisset, quem in opem à sacrificulis vocatus Phœbus destituerat. Ferro igitur & ignibus sævit, liquato oleo perfundit, ex equuleo suspendit, undis mergit, rotæ innectit, nec quiequam ingeniosus in pœnas; cùm medici vulneribus medicinam Christus semper faceret, & diras omnes carnificum turbas averteret. Spiculator quoque ad primum ictum ferrum suum ceram esse, & collum martyris marmor deprehendit. Resectum denique caput lactis liquorem, & oleaster, ad quem vinctus Martyr steterat, subitas frondes dare visus est. Voluit Herculem suum coronare. *Ex Metaphr.*

In hujus vitæ miseriam intrasti lugens; dies tuos in dolore & ærumnâ pertransisti; cum luctu & labore hinc exiturus es. Intelligas ergo in quantum sit

sit ingressus tuus flebilis, progressus tuus debilis, & egressus horribilis. Auctor spec. Peccat. tom. 9. S. August.

SEPTEM DORMIENTES.

27. Iulij.

INgens hi Sancti Ecclesiæ negotium etiam DORMIENTES confecerunt. VII. erant omnes germani fratres, quos Decius à patre fide minimè paternâ proditos obstructo spelæo conclusit. Iverant sæcula jam duo & ampliùs, quando hæresis ab orco surrexit, quæ surrecturos olim à tumulo mortuos negavit. Somnium hoc esse, VII. hi, quos DORMIENTES dicimus, monstrarunt, quitum in tempore sive à morte longâ, sive somno prodierunt. Illi noctem se unam dormisse rati, Decium adhuc somniabant. Quare MALCHVM ex suo numero adolescentem, quem ætas & morum suavis elegantia omnibus charum fecerant, exploratorem in urbem mittunt & commeatui præficiunt. Hic dum vigilare pro urbe Crucem videt, dum nullum tonare Iovem, sed CHRISTVM audit, mirari unius noctis metamorphosin, & vel adhuc dormire, vel in alterum orbem, aut certè urbem delatum se credere. Mox cùm monetam antiquitate suâ incognitam protulisset, suspicionem reperti thesauri dedit. Hîc ille apud Procos. ad Decium provocare, qui utique nosset adhuc, quem heri unà cum fratribus, quòd CHRISTO militarent, balteo spoliasset. Obstupuit ad hæc urbis Antistes, & MALCHVM ad montem secutus è ruderibus æneas laminas, cum his rem omnem in lucem profert. Adest ipse Imp. Theodosius, quo spectante beati juvenes eodem loco longiùs jam dormituri oculos morte clauserunt:

sed cum sic mortuis etiam hæresis est mortua. *Ex variis apud Raderum in Aulâ S.*

Cùm te torpore, acediâ, vel tædio affici sentis, noli propterea desistere à studio spirituali; sed juvantem require manum, trahi te obsecrans, donec denuo suscitante gratiâ factus promptior alacriorq; curras. S. Bern. serm. 22. in Cant.

SS. NAZARIVS & CELSVS MM.
28. Julij.

HOs etiam flosculos barbarus Neronis gladius demessuit. Sed tamen sanguine suo rigati vivunt illi etiamnum in manibus tuis. Vtinam & odorem virtutis sentias! Audi saltem. Spinæ rosam [illegible] proximam ajunt, id quod NAZARIVS probat ex Iudæo patre, sed matre Christianâ genitus. Anceps diu in utrius religionem pedibus iret, demonstravit tandem plus matris se bibisse, fonteque sacro admotus à Lino Pont. Mediolanum abiit. Ibi non multo tempore patrimonium omne in egenos effudit, cumque vinctis pro Christo animum faceret, mercedem nobilem magnique martyribus æstimatam fustuarium accepit. Sub hæc monitus à defunctâ matre in Galliam contendit. Hîc à nobili matronâ nobilissimum puerulum CELSVM accipit inter bonas artes educandum. Quantam, Superi! indoles pulchra discit probro Magistro usa. Neronis imperio ad tribunal uterque raptatur. Dubito an Magistrum, an discipulum plus laudem. ille pedum calcibus affligitur, nec tamen sibi, sed animulo suo CELSO timet. Hic virgis atrocem in modum cæditur, nec tamen sibi, imò oculo suo Magistro NAZARIO ingemiscit. Mox uterque illatam Christo injuriam

in

in Diis ulciſcuntur, rectiuſque hos humi affligunt. Mari deinde velut prato inambulantes vidiſſes. Mitto cætera. NAZARIVS cervicem gladio præbuit. Idem CELSVS fecit, tantillus diſcipulus Magiſtro tanto non impar. *Ex Lippeloo.*

Quod loquimur, dictamus & ſcribimus, de vitæ noſtræ parte prætervolat: qui dudum infans, ſubitò puer, repentè juvenis, & uſque ad ſenectutem per ſpatia mutatur incerta, & antè ſe ſenem intelligit, quàm juvenem non eſſe miretur. S. Hieron. in c. 40. Iſ.

S. OLAVS MART. 29. *Iulii.*

SI ulli magnatum profuit alienas terras luſtrare, OLAO profuit Norwegiæ Regi. Fortè Angliæ regnum hoſpes intravit, cùm oculis, non ut hodie fit, ad curioſitatem abuſus, inter peregrina decora Fidem noſtram aſpexit. Placuit; ac proin Rothomagi poſteà ſacris undis ablutus alius in regnum ſuum rediit, aulæ comites permultos Epiſcopos & fidei præcones trahens. Sed & ipſe glorioſum duxit dignumque rege munus, Euangelij præconium facere, quæ quidem inter Imperii curas prima jam illi erat. Altera ab hac, cùm otium bella dabant, purgare regnum ab ariolis & incantatoribus, quos ille, quia fumos vendunt, digniſſimos ignibus judicavit. Leges, quas Eccleſia ſanxit, quàm ſanctas à ſuis haberi voluerit, ex eo perſpecies, ſi ſcias quàm ſeverè neglectas in ſe ipſo vindicarit. Nam fortè feſto die cortice bacillum nudabat. Monitus ſtatuit à malè otioſâ manu pœnas continuò expetere. Itaque aſſulas in ipsâ manu incendi voluit, & peccantem ignibus expiari. Cæterùm quia juſtitiæ amans cumprimis erat, nihil mirum ſi poſt hanc terris proſcriptam etiam

ipse in exilium est pulsus. Rediit tamen postliminiò in regnum. Verùm, quòd secum reducere etiam justitiam laboraret, concitavit in se Danorum arma. Contra hos dum movet, videt in somnis scalam ad cælos pertingentem, dumque illuc conititur, ecce à legato expergefactus conqueritur nimirum cælo se detractum. Sed eodem mox subiit, cùm proditus à suis in pugnâ cecidit. Nostri tamen ævi principibus scalam, hoc est, vitæ exemplum reliquit. *Ex vit. Aquil.*

Dum vocat & licet, virtutes amplectere: in oculis tuis versetur pudor, in auribus veritas, verba vitæ in linguâ tuâ, imago Dei in corde tuo, in membris omnibus continentia, ut ab Angelis & hominibus collaudaris. S. Ephrem de Exercitatione.

S. LVPVS EPISCOP. 29. Iulij.

LVPVM dixi. Tu, si vitam leges, ovem, scio, dices, ita placidis moribus hic LVPVS erat. In conjugio annos egit septem omnino. Dehinc inter Cœnobitas cœpit vivere, & conjux in virginum collegio, gratissimo Superis divortio. Verùm Trecenses ex cœnobio extraxerunt, & quamvis invitũ LVPVM pastorem sibi legerunt, felicissimo eventu. Alter enim lupus sed longè crudelissimus gregi imminebat Attila, ille orbis prædo ebrius semper, sed nunquam satur humano sanguine. Et jã infesta signa urbi inferebat, cùm obvius irato cum suis sit Pontifex, rogatq; quem deniq; sese esse putaret Rex, qui mundum sic omnẽ fulminis instar pervaderet? Attila nihil humile spirans, *flagellum* DEI se esse respondet. Hîc enimverò Antistes portas pandi omnes civitatis jubet & modestissimis verbis avere multum jubet DEI *flagellum*. Quid expectas? verba hęc fero-

ferociſſimum & ultima minitantem animum demulſerunt, & LVPVS tyrannum cicuravit. Cæterùm huic verborum modeſtiæ victus quoque ratio & veſtitus reſponderunt. Et cibum quidem tertio primùm die ſumpſit, Sabbato cibario pane contentus. Veſtem quoque unicam geſtavit, ſed ſubditiciâ alterâ (cilicio) ſuperbam. *Ex Surio & Nauclero.*

Ad Deum tuum refer flagellum tuum: quia nec Diabolus tibi aliquid faciet, niſi ille permittat, qui deſuper habet poteſtatem, aut ad pœnam, aut ad diſciplinam. Ad pœnam impijs, ad diſciplinam filijs. Flagellat enim omnem filium quem recipit. S. Aug. in Pſ. 31.

SS. ABDON & SENNEN MM.

30. *Iulij.*

CEnſebantur ABDON & SENNEN inter primos Perſiæ purpuratos. Et verò niſi cunæ in patriâ, mors Romæ purpuram donaſſet. Nam quòd Chriſtiano principe non indignum officium arbitrarentur, Martyrum eſſe veſpillones, ſuiſque manibus terræ mandare horum corpora gauderent, vinctos Decius Romam adduxit. Ibi ad tyranni tribunal ſteterunt auro gemmiſque ſplendidi rei; ſed extinguebant harum lucem catenæ ferreæ, quas nimium quantum glorioſi jactabant. Itaque cùm munera ingentia promitteret tyrannus, ſi ad Deos tranſirent, riſere ſcilicet, & ad omnia tormenta provocarunt. Plumbatis igitur tentati, contrà ferreos ſe præbuerunt. Inde in theatro feris objecti; ſed plauſum meruêre & victa Martyribus colla leones ſubmiſêre, feræque cicures hominem contra feros homines viſæ defendere. Repetti interim qui necem inferrent gladiatores, Sed &

Mar-

Martyres tales se probarunt, cùm jugulum fortiter gladio dederunt. Extincti triduum tumulo carnere, dum Cyrinus plombeis loculis clausum aurum defodit, quod iterum deinde erutum est in lucem, cùm Orbi Christiano Sol suus Constantinus luxit. *Ex actis S. Laurentii.*

Noli caduca & fugacia quæ tanquam cera liquescunt, admirari. Vivant alii cum Principibus similiariter; tuper orationem cum Deo versaris: tu unigeniti Filii Dei corpore vescēris; gaude & lætare te dignum effectum esse, qui templum sis Dei. S. Ephrem de vit. spirit.

S. GERMANVS EPISC. 31. Iulij.

GERMANVM Musæ ad summos honores evexerunt. In his positus cùm animum ad indigna munere suo studia dimitteret, & venandi amore illectus Palladi jam Dianam præponeret, monitor adfuit Amator urbis Pontifex, & arbore, in quâ ferarum capita defixerat, excisâ, insanum etiam venandi studium ex ejus animo extirpavit. Etsi enim iratum fugere aliquandiu Amator est coactus, rediit tamen paulò pòst, & inermem in templo GERMANVM aggressus, captum amicâ vi in sacerdotem attondit, infulæque suæ moriturus heredem fecit. Inde alium jam vidisses GERMANVM. Nemo modestior illo. Nulli digniores infulâ mores. Ille cilicio corpus vestire, ille præter panem hordeaceum & mortis monitorem cinerem nihil in mensam admittere. Ille reditus in pauperes dispensare, cùm ex his uni tres reliqui aurei essent, jubere, ut hi etiam illis in prædam cederent. Verùm cùm ex his unum minister servasset, Numenque pro binis ducentos dono submisisset, notavit scilicet GERMANVS avaritiem illius

lius, qui ingens fœnus (quod trecentorum aureorum futurũ erat) imminuisset. Obiit anno CCCC. XXXV. patriæ suæ unicum præsidium. Nam dum vixit, contra imminentes urbi hostes ipse exercitum duxit, signa ipse tulit, utque animos civibus faceret, sepè sæpiùs cum suis *Alleluia* insonuit, itaque ferè unus rectè Epinicium ante victoriam cecinit. *Ex Surio.*

Diem ex die ne differas; sed quàm celerrimè ad Dominum te converte, antequam severissimi Iudicii sententia pronuncietur, qua te vocet ad reddendam rationem talentorum, quæ tibi dedit; & vinctis manibus & pedibus in tenebras exteriores extrudaris. S. Ephrem de Pœnit. & Conf.

S. IGNATIVS LOYOLA C. *31. Iulij.*

IGNATIVS è nobili milite Societatis IESV Dux animi sanitatem pedum debet vulneri; hujus curationem D. Petro, vitæ immutationem piorum librorum lectioni, castitatis verò donum Virgini MAGNÆ, quæ cum Filiolo suo spectandam illi se dedit. Ad hujus aram cùm opima spolia (arma sibi detracta) suspendisset, inter miros pœnitentiæ rigores, MARIA dictante, libellum illum Asceticum scripsit, quem ne libro satis laudes. Cùm horas VIRGINIS percurreret, ad arcanum S. Triadis aspectum admissus est. Ejusdem Sabbatho extra se raptus, non nisi altero Sabbatho ad corpus rediit, animarum lucro inhians, vir annorum XXXIII. literas discere est aggressus; mox socios scribere, parvas copias, sed ingens orbi laboranti præsidium, & cui IESVS ipse propitium Romæ se fore appromisit. Vnicum ei symbolum fuit, *Major* DEI *Gloria*; perquàm familiaris illa cum lacrymis vox

Hen

Heu quàm sordet terra, cùm cælum aspicio! Hoc obtinuit anno M. D. LVI. vir divinis ostentis, vaticiniis, miraculis clarus & natus Ecclesiæ bono. Nam sanctior juventutis educatio, reductæ ab exilio Musæ, proscriptæ hæreses, assertus DD. & templorum cultus, frequens iterum Sacramentorum usus, demum uterque orbis, ille CHRISTO subactus, hic servatus, & quidquid in utroq; filii vel faciunt fortiter vel pariuntur, id omne IGNATII est opus. De Sodalitatibus VIRGINIS quid dicam? quisquis ex his MARIAM Matrem clamas, rectè IGNATIVM patrem dices. *Ex vitâ.*

O ingratissimum! ô duri cordis hominem! qui nondum intelligit, se ad labores perpetiendos, atque ad gloriam Domini Nostri Iesu Christi summo conatu quærendam & amplificandam longè maximè obligatum! Ex Epist. S. P. Ignatii de perfect. Religios.

S. IOANNES COLVMBINVS C.

31. Iulij.

O Si Lector iis oculis vitam IOANNIS legeres, quibus ille Divorum legit! Et leges puto, iisdem, si leges. Succensuit hic uxori cænam seriùs apparanti. Illa, ut matrona erat præ aliis pia, jubet, dum famem rectiùs opsonet, oculos pascere legendis Divorum factis. Non erat hoc pro stomacho IOANNIS: abjicit librum. Mox tamen curiositate ductus tollit, legitque in quam primò oculis offendit Mariæ Ægyptiacæ vitam. Hic verò aliâ jam fame stimulari animus, & nauseare omnia terrena, jam templa & preces amare, benè egenis facere, asseri incubare, castitatem cum conjuge colere, ædes in publicum peregrinorum stabulum vertere, denique ille nuper in pietate discipulus

vel

vel magistram conjugem superare. Et fortè leprâ horridum homuncionem domum portaverat, cujus nec aspectum conjunx ferre poterat. At IOANNES oculis etiam dignatus balneo recreatum in uxoris thalamo deposuit, eidemque, dum à sacris rediret, enixè commendavit. Interea dum hæc cubiculum petit, omnes odorum delicias obvias habet. Supervenit IOANNES cum bellariis, sed præter vestigia nobiles, quos diximus, odores nihil reperit. Christus fuerat. IOANNES rebus omnibus abjectis pauperem etiam ipse induit, Societatemque condidit, quam Vrbanus V. Pont. probavit, patrocinio infantum inductus, qui matres suas, ut IESVATIS (ita is Ordo appellatur) benefacerent, monuerunt, tam magni oratores quàm parvi fuerunt. *Ex Ferrar.*

Habeamus hospitalitatis curam, non ut momentaneam solùm retributionem accipiamus; sed ut reponamus nobis immortalium bonorum fruitionem. Nam si hoc facimus, suscipiemus & nos Christum, & suscipiet etiam ipse nos in mansionibus, quas præparavit diligentibus se. S. Chrys. in Gen.

AV-

AVGVSTVS.

SS. FIDES, SPES, CHARITAS. VV. MM.
1. Augusti.

FElix Roma, cui, quas nullus unquam pingere satis bellè pictor potuit, vivas spectare virtutes licuit, FIDEM inquam, SPEM & CHARITATEM SOPHIAE

SOPHIÆ filias, Charitum Christianarum ipsissimam trigam. Ex his maxima XII. altera X. natu minima IX. omnes paucos annos, sed plurimas palmas numerant. Ecce enim virtuti, ut solet, Tyrannus bellum movet, sed matre duce & junctis copiis omnes vincunt. Igitur duello singulas aggredi Vrbi Præfectus statuit, & primò quidem FIDEM. Contra hanc flagris pugnat: at tergum prò scuto objicit FIDES. Sartaginem admovet ardentem ille, hæc ridet arietem. Vbera resecat gladius. gaudet FIDES ostentare hæc cælo vulnera. Caput rescinditur, coronatur scilicet. Ergo SPEM aggreditur tortor, & nervos in virgenem armat: at his ipsis fortior puella est. Iubetur proin ignis sævire, sed ad virginem hic deficit & in hostes ipsius pugnat, pice ardenti & bitumine perfunditur; nempè ad novam luctam inungitur. In hac sororis mortuæ amplexibus inhærens ense vincit etiam ipsa, dum cadit ense. Iamque ad tertiam gradum facit Tyrannus bis victus: suspenditur CHARITAS ab equuleo, laniatur flagris. Sed ne audacter iviſse in hostem credas, noveris in rogum suapte sponte insiliisse terebrâ pòst perfossam & gladio cæsam. Porrò mater magnanima SOPHIA, quæ & filias præsentiâ suâ & sese filiarum virtute hucusque animaverat, triduo pòst inter funera sua funus etiam ipsa deprehenditur. Sed tamen ne tu, ne luctu credas hoc factum Roma. Hanc enim ego, vel nullam aliam Matronam gaudio emori potuisse Livio credam. *Ex Surio.*

Funiculus Fidei, Spei & Charitatis, qui difficile rumpitur, compedita tenet humilium corda, nec patitur illa extolli, aut à virtutum tramite devia-re, quin potius elevat ad summa & conjungit Deo, facitq;

facit & gustare gaudia sempiterna. S. Laur. Iustin. de humil.

S. THEODOTE CVM FILIIS MM. 2. Augusti.

NVmerabat THEODOTE in viduo thoro filios, quos è conjuge demortuo genuerat, decem; quos verò Christi amore adoptaverat, vinctos ac captivos longè plurimos. Talem Diocletianus Leucadio, qui mirè ejus nuptias ambiebat, tradit, qui dum nullis eam blanditiis capi videt, & demum ducere jam desperat, vinculis certè captam ad Bithyniæ tribunal adducit. Hic matris pectus per filiorum latus oppugnaturus EVODIVM primò, tum minimum natu filium cuniculis verborum subruere annititur. His ubi nihil proficere se videt, in apertam vim, verbera atrocissima prorumpit. Sed plena animis verba, quibus mater ad constantiam suos firmabat, plus poterant apud filios quàm verbera tyranni. Interea Hyrtacus homo non jam sceleratus, sed scelus, pudicitiæ matronalis manum afferre attentat. Sed qui pro hâc tuendâ excubabat Angelus, irruentem ita pugno excepit, ut quantumvis impudentis vultum largo sanguine erubescere tamen fæceret. Post hæc Præses matri geminam mortem minatur, dum hanc sub oculis ejus filiis geminis intentat. Sed illa Spartanæ more hoc unicum votum suum esse dicebat, bis non quàm semel mori, & filiorum priùs oculos, quàm suos claudere; scire se ad hoc filios genuisse, ut essent qui pro patriâ, Cælo, occumberent. Ergo in flammantem fornacem unà omnes injiciuntur. Et ecce continuò Superi probarunt & ad sese rapu-

runt aurum. *Ex actis S. Anastasiæ.*

Cùm sis adolescens, silentium & diligentiam cole: diligentia enim te gratum conservat; silentium autem animæ lucem tuetur, nec splendorem ejus tenebris obrui sinit; semper denique & in omni actione comes tua sit humilitas. S. Ephrem de vita spirit.

S. PETRVS EPISC. 3. *Augusti.*

EX principum Salernitanorũ stirpe ajunt oriundum PETRVM. Sed ut in nobiliorem etiam familiam transiret D. Benedicti, non dubitavit purpuram cum cucullo mutare. Attulit tamen hîc alteram illi purpuram, cùm Pont. Anagniæ ab Alex. Pont. Max. datus est. Sed nos illud multò pluris facimus, Cælitibus tam familiarem PETRVM fuisse. Etenim cùm dubitatio suborta esset Agnanien-sibus, num D. Magni ossa penes se haberent, eam ex omnium animo delevit ipse Magnus, & testis suus ipse verissimus feminæ à paralysi afflictæ (excubare eam PETRVS ad tumbam Divi jusserat) sub noctem conspicuus suam præsentiam Episcopo, simul sanitatem ægræ nuntiavit. Idem D. Magnus PETRO oranti visus iter illi Constantinopolim indixit & simul itineris rationem edixit, ut quòd valetudinem Imperatori allaturus, & invicem, quidquid postulasset, esset ablaturus. Itur ergo Constantinopolim ad Michaëlim. Sed negat hic se vel Anagniam vel Medicum D. Magnum nosse. Vt igitur nosceret, nocte insequenti cum morte luctanti Imp. spectendum se obtulit ipse, Magnus & cum Magno VIRGO Maxima, monuitque PETRO crederet, medicinam morbo facturo. Accersitur igitur hic, & valetudini restituitur Michaël

Ro

Rogas, quâ medicinâ? Saluberrimo MARIÆ Magni nomine. Pretium operæ porrò PETRVS sua Anagniam hoc retulit, ut sumptus Imp. Michael faceret in ædem maximam ædificandam suffecturos. Sed neque hæc licèt magnifica explere oculos potuit PETRI. Ad cæli igitur templa abiit, Eò dem tendis? per nostra in illa itur. *Ex Ferrar.*

Exhibeamus nos sicut Dei ministros in multâ patientiâ, diffundentes odorem illius circumquaque, adversa tolerando: sicut enim aromata odorem suum, cùm incenduntur, expandunt, sic in nobis quod virtutibus redolet, per patientiam innotescit. S. Laur. Iust. lign. vitæ.

S. DOMINICVS CONF. 4. Augusti.

ALterum ecce orbis labantis columen DOMINICVM. Certè Innoc. Pont. Max. subjicere humeros ruinam meditanti Lateranensi ædi vidit. Certè flagrantem à tergemino vitio orbem totidem telis castigaturo FILIO MATER clypeum cum FRANCISCO DOMINICVM objecit; ut jam minus mirer necdum natum sive ore facem, sive fronte stellam prætulisse. Et verò etiam hodie lucet in Filiis, qui dum sanctioribus rosis lilium (VIRGINEM) colunt; dignos se probant, quos (quemadmodum ipse DOMINICVS habuit videre) veles pullos suos nunc pallii sui alis foveat MAGNA MATER, nunc dormientes invisat benè precaturada. Illud omnium bono ex *Virgine* Divus intellexit toties advocationem pro nobis in cælis ad Filii pedes facere, quoties è terris ADVOCATAM solenni formulâ *clamamus*, ut qui rei non clamant sibi, non Advocatæ adscribant, si pereant. Porrò

De-

DOMINICVS quatuor omnino Insulas, quas alii tam studiosè capiti quærunt, generoso fastu pedibus ipse subdidit; ter noctu pœnas à tergo suo, pro se primùm, tum pro viventibus in graviori noxâ, demum pro agentibus in igne piaculari manibus expoposcit. Mitto in homines, dæmones, adeóque Superos imperium; quippe cùm toties jam hos exoraret quos oraret. Illud memorandum, qui MARIAE vixerat, non sine MARIA demortuum esse. Affuit hæc, neque sola, sed inter Filii & Cælitum comitatum ad astra abduxit. Viam inquiris? per Rosaria ivit DOMINICVS. *Ex vitâ.*

Nemo gratuletur homini, qui prosperatur in viâ suâ, cuius peccatis deest ultor, & adest laudator. Major hîc ira Domini est: irritavit enim Dominum peccator, ut ista patiatur: id est correctionis flagella non patiatur. August. super Psal. 7.

DEDICATIO S. MARIÆ AD NIVES.
5. *Augusti.*

ANnus agebatur Christianus supra CCC. LXV. quando Romæ civis fuit patricii sanguinis, & huic IOANNES vocabulum. MARIAM puto expectas Mariane, cùm IOANNEM audis? Rem loqueris. fuit huic conjux digna conjuge suo, fuere opes ingentes, sed spes natorum nulla, & in his etiam nepotum decollaverat. Tandem, quid ô! quid terris, ait IOANNES, ignobiles & mecum morituros hæredes quæro? quin cælo adscisco? & an explere dignioribus nominibus ceras possim? Certè opibus unica MARIA digna omnibus est. Imò IOANNES non sum, si hæredem MARIAM non scribo. Eja igitur Virgo, tu sola jam tabu-

tabulas imple. Filio si careo, certè tu non care, quicum animum æternùm oblectem. Audit IOANNEM MARIA, & assem omnem in montem Exquilinum conferre jussit templo exædificando eò in loco, quem postero mane nivibus insignem esset factura. Et erat tunc æstus longè maximus & faciliùs utique grandinem quàm nives daturus. Adit tamen IOANNES locum, & reperit undiquè niveo vellere vestitum. Sed & Liberius Pont. Max. in somno à VIRGINE monitus accedit & fundamenta templi jacit, quod per omnem orbem hodie clarum MARIÆ MAIORIS nomen gerit. Miraris, Sodalis, miraculum: laudas templum? At tu castas ostende sis mihi in animis nives pluries; plura ego VIRGINIS templa monstrabo. *Ex Brev.*

Meritò in te ô Maria virgo respiciunt oculi totius creaturæ, quia in te, & per te, & de te benigna manus Omnipotentis quicquid creaverat, recreavit. S. Bern. serm. 2. in festo Pentecost.

S. OSWALDVS REX C. 5. *Augusti.*

PVrpuram qui bis tingunt, etiam OSWALDVM laudabunt, Angliæ Regem, qui suam suo iterum sanguine tinxit. Dubium planè reliquit, an Christi hostes vicerit, an ab his victus deinde sit glorioſiùs. Pugnaturus cum parvâ manu contra ingentes Britonum copias, trophæum tamen ausus est ante victoriam ponere Crucem, quam adorasse illi cum suis, viciſſe fuit. Abhinc regni Christiani proferendi cupidiſſimus dignum regemunus est arbitratus, dicenti ad populum Aidano Antistiti interpretem assistere. Pium animum il-

lud

lud prodit, quòd sub solemnes Paschatis dies non modò qui mensæ illati erant, cibos, sed ipsam etiam argenteam lancem in frusta cædere & absumi à rogatoribus voluerit. Aidanus, quem tum mensæ adhibuerat OSWALDVS, tam benignam manum amplexatus atque exosculatus fertur jussisse nunquàm exinde putrescere. Et parere hæc visa est, cum cæso sub annum DC.LII. à Barbaris domino, loco infami unà cum capite suspensa annum integrum integra (uti & deinceps) perduravit. Ipse OSWALDVS tunc quoque cùm in acie occumberet, supinis pro more in cælum manibus orare in genibus deprehensus est, eodemque loco ad hominis altitudinem egesta humus omnes morbos vicit, ut vel ideo voluisse illic cadere OSWALDVS videatur, quo ægri tot inde surgerent. *Ex Sur. & Graf.*

Viderationem; facilè judicabis parricidiali crimine contemni pauperes nostro arbitrio, quos nullo videmus à nobis DEI *opere discritos*, S. Paulin. ad Aletium ep. 31.

S. AFRA MARTYR 5. *Augusti.*

QVam neque Naso dedit Metamorphosin, nos damus ex Venere Dianam, AFRAM inquam Augustæ Vindelicorum probum primò, pòst unicum decus. Magdalim diceres alteram, nisi quos hæc lacrymis, illa ignibus etiam ignes plecteret. Diis devota omnem jam pudorem malè prodigaliaverat, cùm Narcissus Præsul fidem Christianam exul circumferens tectis impuris successit. Hic AFRA, dum prædam captat, precabundi primò ad mensam modestiâ, dehinc verborum de Deo, quibus cibos identidem condiebat, suavitate

tate illecta ipsa capitur; simul amoribus nuntium mittit, simul Christo totam se dedit, exemploque suo mox matrem Hilariam & scelerum nuper sociias tres ancillulas trahit. Tantum odor castus unius Narcissi poruit! Doluit sanè hoc nequam genio, qui propalam visendus multis quæstus est animam olim suam AFRAM sibi extorqueri. Hæc interea opes malè partas benè inter pauperes dividens, vitamque veterem castissimis coloribus emendans, jubetur à prætore Cajo, misso Christo, ad Veneris sacra redire, Vulcano, ni pareat, sacrificanda. Maluit hujus quàm illius ignes ferre. Itaque palo alligata cùm è pyrâ ardente fumos dæmonis æstusque Cupidinis risissent flammas inter cælo se intulit, quò mox mater etiam & temeritatis mulæ, quòd lacrymas rogo & tumulo AFRÆ affudissent, alio ex rogo evolarunt. Ipsa Venus putabatur ad tot ignes frigere sese. *Ex Surio.*

Dum carnalis vita corrigitur, & usque ad abstinentiæ atque orationis studium pervenitur, quæ jam in altari caro incenditur, ut inde in omnipotentis DEI *sacrificium redoleat.* Greg. in Moralib.

SS. IVSTVS & PASTOR MM.
6. Augusti.

IVSTVM & PASTOREM germanos fratres: duo sidera, Castorem & Pollucem dicerem, nisi felliciori sorte unà uterque è cælo adolescentiæ præluceret. Involverat velut turbo omnem Hispaniam furor Daciani, & Complutum jam pervenerat; cùm hi pueruli, abjectis ultrò tabellis ludo literario in campum prodire properarunt, factis ostensuri, quantum in Christianâ philo-

phiâ

phiâ profeciſſent. Dixiſſes ad gremium matris currere, ita ad carnificum manipulos parili curſu contendebant. Dacianus ubi hæc inaudiit, virgis cædi imperavit. Sed illi ad imbellem ſcholæ metum ridere ſcilicet; ſupplicia hæc timidæ ætatis dicere, quæ ſæpè nec pueris lacrymas excuterent. Alia itaque tormenta promeret, Tyranno digna, & cum ijs rem ſibi cogitaret, qui prætextam cum ſuperſtitione jam poſuiſſent. Et verò victoriam jam tum deſperans Dacianus, non admiſſos educi extra urbem ad ſupplicium juſſit. Illi in amplexus ruere, novo more frater fratri mortem gratulari; hoc demum Chriſtianæ Philoſophiæ eſſe, mortem pro Chriſto contemnere; hoc germani fratris, germano immori, nec fatis disjungi, quos uterus matris junxiſſet. Ita animoſi, & pleni, quæ in vultum etiam promicabat, lætitiâ, caput ſecuri ſubdiderunt. Age nunc, quid ad hos diſcipulos Complutum, vel ipſe Cordubenſis Philoſophus? Certè Dacianus quamprimùm aliò ſe contulit, non auſus porrò cum viris congredi, tam turpiter à pueris victus. *Ex Baron. & Lippeloo.*

Si vires tuæ in pugnando ſint parvæ, Chriſtum invoca adjutorem. Cùm te perſpexerit fideliter invocantem, qui pro te pependit in ligno, & hic victoriam, & coronam victoriæ præparabit in cælo. S. Aug. l. de ſymb.

S. ALBERTVS C. *7. Auguſti.*

ETiam ALBERTI ſplendorem prævia ab utero matris lux indicavit. Et rectiùs MARIAE quàm hujus filium dixeris; quippe quem ſterili eâ lege illa dedit, ut bonâ fide ſuo ſervitio olim hæc redderet. Moram ipſis, quibus jungere ſe ALBERTVS parabat, Carmelitis quos vocant, interponentibus

graviter nihilominùs Deipara parentes objurgavit. Nimirum furtum hoc esse, cælo dicatum terris velle mancipare. quid simiæ catulum amarent? parum interesse veneno, an amplexu partum enecarent. ut dare prolem, ita auferre, cùm luberet, superos posse. Audite parentes omnes: his monitis illi manum Deo, filium omnibus disciplinis excultum, posthabitis etiam regiæ puellæ nuptiis, religioni dederunt: quoque magis jam Virgini sacrificium placeret, suismet manibus ad ejus aram candidissimam hostiam stiterunt. Hîc ALBERTVS orcum rivalem sponsæ vultum præ se ferentem res sibi scilicet jussit suas habere. Subinde fatigatis obsidione & fame civibus tres cum commeatu triremes cælo remige impetravit. Hebræos complures aquarum vi abreptos in sicco restituit, sicco ipse pede undas percurrens. Iam mortem, quam cælesti voce edoctus obiit anno M. CC.XCII. æs campanum sponte sonans, integritatem corpusculi odor suavissimus, beatitatem animi duo Angeli prodiderunt, qui dubiis an ut Cælitem colerent, an ut mortuum lugerent hominibus, sub initium rei divinæ illa verba *Os justi* præiverunt. Nostras mortes ô quàm rectè lugemus! *Ex Surio.*

Quicquid illud est, quod offerre paras, MARIA *commendare memento, ut eodem alveo ad largitorem gratiæ gratia redeat, quò influxit.* S. Bern.

S. MYRO EPIC. *8. Augusti.*

NVllæ ceræ ornarunt MYRONEM, sed virtutes multæ, quas quidem neque numerare in hac pagella possumus, uti nec pauperes, quos pulchro ordine stantes per atria quotidie laudare nobilem ejus manum vidisses. Seminabat ille in hos, quid-

quid

quid ager, quem colebat, dives dediſſet; in fures etiam liberalis. Nam fortè ex his XII. in horreum ſe penetraverant MYRONIS. Ibi cùm ſaccos frumento, ſcelere animum oneraſſent, injecit Deus furacibus manibus arcana vincula, crevitque in tantum facinoris pondus, ut ne humo jam tollere onus poſſent. Intervenit interea MYRO, & cùm illi trepidi alia vincula ſperarent, illis miſſionem dedit, & tergo improborum non, quod meruerant, patibulum, ſed ſaccos, de quibus diximus, benè fartos ſuâ manu impoſuit, emiſitque gravi ſupplicio mactatos. Interea nihil deceſſit de MYRONIS opibus, quas ille ſcilicet eo loco, ad quem fures non adrepunt, cælo recondebat. Sub hæc virtus ſacerdotio, mox Epiſcopatu & miraculis eſt honorata. Nam & per medium fluvium Tritonem viam ſibi fecit, & miſſo pòſt, pro ſuo in illum imperio, ſcipione, coire iterum Moyſes noſter juſſit. Sed & Herculem in illo agnoviſſes, cùm ingens monſtrum draconem clavâ, hoc eſt, oratione dejecit. Exinde reliquam vitam tranſegit tumulis Divorum exornandis, dum centenarius eundem honorem etiam ipſe meruit. *Ex Menæis.*

Non videbit diem malum, qui dies bonos habere pauperem fecit: videbit diem malum, qui diem judicii ſine advocatione paupertatis intrâvit: ſine causâ accuſant peccata, quem pauper accuſat. Excuſari non poteſt, quem fames pauperis accuſarit. S. Pet. Chryſol. ſerm. 14.

SS. FIRMVS & RVSTICVS MM.

9. Auguſti.

SOciarunt & pugnas & triumphos FIRMVS & RVSTICVS, ipſamque adeò, quod vitio aliis datur, patriam Veronam triumphârunt. Verberibus

bus hæc primò pugnavit, sed illi glorioſum ducebant patriæ plagas oſtentare acceptas à patriâ. Iam in carcerem cùm deſcenderent, Capitolium videbantur petere. In carcere cùm cibum victoribus Tyrannus victus negaret, triumphales epulas Angeli pararunt. Ad has in teſtarum fragminibus velut in roſis ſuaviter illi accubabant. Fame ſic pulsâ ſanguinem ſatiebant fundere. Et verò gladio cæſi hunc quoque libarunt. Porrò funus utriuſque Cælites curarunt mercatorum os habitumque induti, & nobiles merces (oſſa Divorum) non procul Carthagine depoſuerunt. Horum pretium indicavit genius malus ex alieno ore locutus, præſentiaque horum mirè diſcruciatus. Itaque in Iſtriam tranſlata corpora. Sed & Iſtri tanti hæc æſtimarunt, ut expetenti Veronæ (cui imbrem cælum tam diu negaturum ſe dixerat, dum in urbem Divi exules revocarentur) non aliter vendere voluerint, quàm aureo tanto appenſo, quantum corpora penderent. Sed faverunt patriæ potiùs licèt ingratæ Martyres, cumque ad libellam examinarentur, tam leves ſe præſtiterunt, ut ex corrogato auro triens ſufficeret. At verò tunc primùm magni ponderis apud patriam fuerunt. *Ex Mombrit. & Pet. de Natal.*

Homo, quid commune cum terris tibi, qui confiteris tibi genus eſſe de cælis? ergo cæleſtem vitam monſtra in habitatione terrenâ; quia ſi quid in te geſſerit terrena cogitatio, cælo maculam, cæleſti generi injuriam intuliſti. S. Pet. Chryſ. ſerm. 71.

S. LAVRENTIVS M. 10. *Auguſti.*

DVcebatur ad mortem Sixtus Pont. Max. & ecce LAVRENTIVS expoſtulare cum [illegible] cœpit

cœpit, non quòd ad præmia iret, sed quòd sine filio pater iret. Enimverò qui ad aram socius fuerit, ad crucem se futurum. Ad hæc Sixtus: Suum esse præire, ministri sequi; suum, hæredem vitæ relinquere, cujus si fuisset, propediem etiam mortis futurum; thesauros interim Ecclesiæ tyranni manibus subduceret. His lætior LAVRENTIVS confestim opes omnes sacras in pauperum sinus abdit, hi cælo condunt. Valerianum deinde hiantem & inhiantem ad templum ducit, & pauperē longo ordine de ponte gregem monstrans, Hi, inquit, thesauri, quos orbis habet, sunt maximi, quin tu hos ambis avarus, hos foves, &, si sapis, his tuum etiam jungis ærarium. Hic Imperator virgas, flagra, ignes inclamare, & hæc omnia continuo LAVRENTIO carnifices admonere, ut jam abeuntem animam Deo martyr commendaret. Sed è Cælitibus adfuit qui sudorem Athletæ & sanguinem linteo abstergeret. Tyrannus interim os LAVRENTII saxis, hic verò aures tyranni verbis liberrimis pulsavit. Ad extremum craticulæ superinjectus, & lento igne tostus, non tamen insultare Valeriano destitit, sed subinde arridens illi, *Verte*, exclamavit, *& manduca*. Et ille quidem hoc epulo indignus fuit. At cæli, quos jam dudum odor nobilissimi convivii exciverat, ad se tam nobile ferculum rapuerunt, & convivas, si modò placet, etiam nos habere peroptant. *Ex Lip. & Baron.*

Quis nolit ad horam uri Laurentii igne, ut æternum gehennæ non patiatur incendium? ejus exemplo provocamur ad martyrium, & accendimur ad fidem, incalescimus ad devotionem, & si in nobis persecutoris flamma deest, fidei tamen flamma non deest. S. Aug. serm. de S. Laurent.

S ALEXANDER EP. 11. Augusti.

IN uno vultu & Philosophum, & Carbonarium & Episcopum, & Christi Martyrem agnosce. Poterat equidem ALEXANDER inter sapientiæ candidatos facilè princeps esse, cùm ipsi jam honores suum clientem ambirent. Sed maluit ille honestiore ambitu sordidatus cælum prensare & inter silvas abditus, quibus stultissima mundi vota notaret damnaretque, carbones facere. Interea advenit Gregorius Pont. (is qui à magnis mirisq; factis nomen habet) Comanis Præsulem daturus. Hic cùm omnium vota in opulentos & genere ac clientelis nobiles spectarent, unus Gregorius virtutem potiùs ait in solium extellendam, ubi ubi demum illa etiam sub lacero pallio latitaret. Quin igitur (cum resu è turbâ nescio quis subdit) dictatorem ab aratro nobis, aut certè à carbonibus suis ALEXANDRVM adduci imperas, splendentemque jam antè à rogo suo infulâ insuper exornas? Enimverò Numine ita suggerente jubet adduci hominem Pontifex: mox indolem & modestiam altiùs æstimans pro imperio vitæ ordinem sibi explicare; eâ intellectâ & sordibus abstersis mitrâ indui, indutum ad concionem dicere jubet. Tunc enimverò ALEXANDRVM Præsulem suum cives jam non inviti salutarunt, finitique cum plausu fabula. Ille cùm sanctè diu munus suum administrasset, à fidei hostibus demum igne exustus iterum carbones dedit, sed quibus Ecclesia hunc diem pulchriùs quàm gemmis suos olim antiquitas signat. *Ex S. Gregor. Thaum. & Virid. Rader.*

Omnes delectat celsitudo, sed humilitas gradus ad

Quid tendis pedem ultra te? cadere vis, non ascendere; à gradu incipe, & ascendisti. Aug. epist. 18.

S. SVSANNA VIRG. MART.

11. *Augusti.*

VNam lex vetus nobis SVSANNAM laudat, pudicitiæ matronalis exemplar; multò rectiùs nos alteram, virginitatis speculum & post sanguinem pro Christo fusum longè pulchriorem illâ alterâ. Quare oculos etiam Maximiani in se, sed longè antè Christi raptuit; cujus thalamo ut servaret sese, illius amores contempsit. Quid, quòd eos, qui conciliare SVSANNAM Maximiano adlaborarunt, priùs SVSANNA Christo conciliavit; Eam ob rem cùm grave virgini certamen imminneret, ab Imperatrice Serenâ (Christo clàm jam tunc addicta hæc erat) in aulam evocata est. Ibi cùm totos dies precibus se & adhortationibus mutuis armassent, in pugnam denique proditura SVSANNA domum concessit. Nec multò pòst adfuit Maximianus & malis auspiciis amoris ædes castas necquicquam oppugnavit. Nam rectiùs SVSANNA Angeli ductu pugnavit, qui ab ædibus repulit profanum. Successit Maximiano Imp. Diocletianus, Macedonio misso, qui ad Deorum sacrificium velut ad fœdus invitaret tam fortiter decertantem. Sed nimirum geminum hostem triumphare etiam hæc SVSANNA debebat. Et verò triumphavit, rectiusque Deo ipsam humi afflictam dæmonis statuam sacrificavit. Mox eidem post multa verbera gladio cæsa sanguinem etiam suum litavit. Istum peplo suo excepit Serena, domumque veluti ingentem thesaurum reportavit. Et reverà purpuram, qualem nunquam antehac

etsi Imperatrix, & in eâ tot gemmas, quot guttas portabat. *Ex Surio.*

O anima, quæ in te Christum habes, attende tibi, tibi ipsi vaca: immortalis est Christus sponsus tuus; cave eum dejeras, ne ab eo derelicta diligas inimicum tuum ab omni justitiæ pulchritudine remotissimum S. Ephrem de exercitat.

S. CLARA V. 12. Augusti.

FRanciſci illuſtris partus vergo CLARA eſt, mater eadem omnium virginum, quæ Franciſci inſtitutũ æmulantur, jam antè parenti ſuæ, quam naſceretur, à Chriſto è cruce laudata. Ergo unicum ſexûs ſui miraculum ea facere molles virgunculas docuit, quæ multi in viris miramur, pauci imitamur. Aſperrimam vitæ rationem, atque ultimam, quam in ordinem ſuum invexit, paupertatem cordi DEO eſſe vel tunc probavit, quando abundare in vacuo etiam vaſe oleum fecit, & dimidium panem quinquaginta omnino virginibus ſufficere. Neque erravero, puto, ſi Moyſi etiam feminam æquiparavero. Certè obſidione gravi cùm Aſſiſium cingeretur, precibus ante Euchariſticum epulum CLARA depugnans omnes in fugam hoſtes egit, certiorque de victoria ab ipſomet ſponſo Chriſto eſt facta. Ab hoc aliàs nunc ad naſcentis cunas, nunc ad patientis tormenta ſpectanda cùm evocata eſſet, Crucis deinceps ſigno ita uſa eſt, ut contra morbos Alexiteriorum, contra orci minas Panopliæ vicem eſſet. Iam moriens uti è terris cum purpurato ſenatu ſummum Pont. ita è cælis cum candido virginum agmine virginum Reginam, & cum hac ſummum Numen ad ſe pertraxit; itaque in cæle fuit

fuit, antequàm fuit. *Ex Surio.*

Sanguine Agni servatur domus à percussione Angeli: & aquâ maris rubri extinguuntur inimici, quæ sunt mysteria Christi. Hieron. super Luc.

S. CASSIANVS EP. ET MART. *13. Augusti.*

PVlchriùs longè CASSIANVS post Pontificatum, quem apud Brixentas gesserat, quàm post Regnum olim Dionysius, ludum in foro Cornelii exul aperuit, non ignarus has demum illas esse rasas tabulas, è quibus nec senectus mores expungat, quos olim infantia inscripsit. Sed heu! quoties juventus indignum tuis Doctoribus Minerval ingrata persolvis? Rapitur ecce ad judices CASSIANVS, & impietatis in Deos damnatus pueris traditur excarnificandus. Nulla mora. Convolant velut ad ferias literarias pessimè feriati, & ad pœnas magistrum nudum discipuli vocant. Pars tabulas capiti illidunt franguntque, pars graphiis, nunc punctim, nunc verso stylo cæsim invadunt, vulnera identidem convitiis interpolantes. Alii nunc demum sibi literatum videri præceptorem clamare; alii rogare, num rubrica hæc placeret? num amplus satis latusque stylus esset? satne acutum foret epigramma, quod exararent? Alii denique hortari se mutuò, ne otiosi essent; hoc præceptoris semper unicum præceptum fuisse, nunquam stylum ponere, semper aliquid scriptitare. Et fortè unus è turbâ aliquis: Ingrati non erimus CASSIANE magister, multas fateor tibi debemus, sed, hem! quas accepimus omnes reddimus, & cum fœnore, plagas. Quærebat interea per mille vulnera exitum ingens anima, nec re-

periebat, usque dum omnia in unum confusa virtici in cælum viam fecerunt. *Ex Prudent.*

Spem tuam omni horâ in Deo pone, & quidquid tibi accesserit, sive bonum sive malum, ex toto corde semper dic, Deus in adjutorium meum intende. Si vis salvus esse, versiculus iste de corde tuo non recedat: cum ipso dormi, & cum ipso vigila. S. Aug. serm. 1. de Jejun.

S. RADEGVNDIS REGINA.

13. Augusti.

SAlve nitidissimum coronæ Gallicæ lilium, Salve RADEGVNDIS! & tu Mariane, eia mecum odoribus pascere, quibus cælum gaudet. Superi! Regis filia, & Regi nupta ecce mendicabulis famulatur, opobalsama ducit pædorem & nauteam: exesa scabie capita & quas lingua nominare fugit ultimas sordes dignas gemmas putat, quas regiâ manu tractet. Inter delicias esurit, inter falerna sitit: purpuram pulchrè cilicio suffulcit: superbit tergemino torque, sed ferreo, sed carni nudæ jam innato potiùs quàm illigato. quid? annè regnum etiam calcat generosa? ecce aulam Ascetrio, Clotarii lectum Christi thalamo permutat. Quid amplius à feminâ sperem? & tamen nescio quid amplius amor ingeniosus meditatur. En flammas hic subdit, manum armat, æneam candentemque plus à suis quàm alienis ignibus Christi effigiem corpori inurit, dum cordi cupit. Falleris ô RADEGVNDIS si animo insculptum nec dum credis. inde prototypon manus sunt mutuatæ. Nimirum hæc ferro vim faciunt. Adest Deus amatus & amantis etiam ipse vultum indutus blanditiis amantem demulcet, & coronæ suæ pulcherrimam eam unionem appellat. Sed & paranymphi Angeli sponsæ

sponsæ morienti adsunt, & cantu ah nimiùm suavi animulam evocant. Quid ô Angeli! quid suum terris lilium eripitis? Ah alia saltem cælo semina spargite. despero; imò ex horto Mariano spero. *Ex Surio.*

Christus opprobria, irrisiones, contumelias, alapas sputa, flagella, spineam coronam crucemq; sustinuit: & nos miseri ad nostram confusionem uno sermone fatigamur, uno verbo dejicimur? Isidor. de summo bono.

B. STANISLAVS KOSTKA.

14. *Augusti.*

STANISLAVS ex illustri apud Polonos Kostkarum familiâ, cùm Viennæ Rhetoricæ operam daret, Mariam ferè laudandam sibi sumpsit, latum videlicet oratori campum. A fratre majore etiam verbera passus, non tamen ideò minùs aut virtutem coluit, aut sacrum epulum frequentavit, ad quod semper pridiano jejunio famem acuebat. Inde hoc ipsum ægro, cùm ter irruentem in se Stygis Cerberum Crucis signo fugasset, D. Barbara inter Angelos ministravit; mox ipsa MATER languentem recreavit, collocato puero IESV in decumbentis lectulo: abiens deinde monuit, Societati IESV nomen daret. Cui rei cùm obicem posituri essent frater ac parentes, fugâ elapsus Dilingæ in convictorum ædibus tam nobilis hospes mediastinum egit: Romæ in Societatem receptus iis divini amoris facibus arsit, ut recreare frigidâ pectus æstuans fuerit necesse. Itaque cælo jam maturus cùm prælegi sibi patronorum nomina (menstruorum præcipuè) jussisset, nunc in IESV effigie vulnera, nunc in MARIÆ ubera deosculans, & utriusque nomina inclamans expiravit,

pridie

pridie VIRGINIS ASSVMPTAE; quam num amaret rogatus. Quid ni, inquiebat, MARIAM amem matrem meam? ita enim eam appellitabat, novos semper de illa titulos & magnifica verba excogitans. Vtique igitur MARIA mater STANISLAI, sed & filius STANISLAVS MARIAE fuit. Vtinam plures fratres numeraret! *Ex Franc. Sacchino.*

Panem cælestem spiritualiter manducate, innocentiam ad altare portate. Mentiri Deo potes, Deum fallere non potes; novit ille quid agas: intus te videt, intus te examinat, intus inspicit, intus judicat, aut damnat, aut coronat. S. Aug. tract. 26. super Ioann.

ASSVMPTIO B. MARIÆ VIRG. 15. *Augusti.*

AGe penna, quid humi repis, dum VIRGINEM laudas? altius vola, & supra cælos laudibus hodie merentem tolle. Sequimini Sodales, si germani MARIÆ pulli estis, Crescebant, & oculos cæli multùm delectabant primi Ecclesiæ flosculi, cùm hos è cælo Filius, in terris MATER foveret, Sed denique ille matrem terris, hæc Filium cælis invidebat. Ergo igitur iterum boni nuntii bajulus Gabriel adest, & ad suavissimum mortis somnum invitat. Adsunt interim divino nutu, qui toto orbe divisi erant Apostoli, & lectulum abiturientis ambiunt. Cerneres pro virgine certantem cum cælo terram. Hinc filii lacrymis retinent, & amplexu morantur; illinc suavissimi Cælitum moduli animam beatam proliciunt, trahuntque abl. sponte properantem. Suscipit proinde matrem Filius, sinumque pro sinu rependens illuc evehit, unde unum illa Deum suspicit, alia omnia despicit. Solabatur terra luctus suos optimo spolio;

spolio, corpusculo Virgineo, sed etiam hoc brevi spolianda. Etenim cùm, ita Numine volente, seriùs è XII. proceribus Thomas advenisset, & amissam Matrem etiam in tumulo mœstus quæreret, præter lintea, tam magni thesauri nuper involucra, nihil reperit; quòd cælum etiam Corpus subduxisset. Ah liceat amplexis pedes, & in hederæ morem alligatis dicere: Nunc, si terram nauseas, Virgo, scande Cælum. *Ex Brev. Rom. &c.*

Præcessit nos Regina nostra, præcessit, & tam gloriosè susceptа est, ut fiducialiter sequantur Dominam servuli clamantes, Trahe nos post te; in odorē unguentorum tuorum curremus. S. Bern. serm. 1. de Ass. B.M.V.

S. ARNVLPHVS EP. *16. Augusti.*

SÆpè matres & viva filiorum funera malè ridենt & malè lugent mortua; id quod ARNVLPHI etiam mater primò factitabat, dum quem primum enixa est filium, spem unicam familiæ, sed morte intempestivâ sublatum non posse deflere satis sibi videbatur. Sed monuit bonus Genius æquo animo ferret, quod non posset non ferre; qui maximè oculis arriderent flores, hos primos carpi. Non invideret filio Cæli contubernium, in omnia vitia, si porrò iviſſet, atque adeò latronum societatem abripiendo. Potiùs nascituri alterius filii spe animum erigeret, qui vitæ sanctioris famâ orbem esset impleturus. Atque hic ARNVLPHVS noster fuit, aulam primò & militiam, tum monasticen secutus, eo semper vitæ tenore, ut dubium pænè fecerit, sanctiórne miles an monachus fuerit. Ex hoc Abbas, ex Abbate Pontifex Suessione ita gessit, ut extremùm ægro ter concussum cubiculum ter spectaculum objecerit jucundissimum

mo-

morituro. Nam primò videre Apostolorum Principem habuit, qui noxarum veniam largissimam nunciabat: mox cælestium agminum Primipilum, qui commeatum in cælum promittebat; demum ipsam cœli Reginam, quæ festo sibi, quo cælo recepta fuit, die, recipiendum cælo etiam ipsum indicavit. Tanti, ô Superi! tanti ægrotare etiam mihi foret! *Ex Surio.*

Pretiosa mors Sanctorum, pretiosa planè, tanquam finis laborum, tanquam victoriæ consummatio, tanquam vitæ janua & perfectæ securitatis ingressus. Bern. in epist.

S. ROCHVS CONF. 16. Augusti.

NAscitur ROCHVS loco perillustri in Gallia, portentosâ Cruce à matre rubens: ætatis anno duodecimo amissis parentibus etiam opes in pauperes abjicit; ipse ditione suâ patruo commissâ, Italiam Religionis caussâ petit. Hic dum laborantibus peste servitium suum addicit, magnâ omnium admiratione quàm plurimos sanitati Crucis signo restituit. Secundùm hæc divinitus edoctus, quibus malis porrò exercendus esset, acutâ primùm febri tentatur, mox sagittâ coxam trajicitur. Sanus boni Angeli ope, dum in patriam repedat, iterum æger ex itinere sub arbore decumbit, annonam in dies singulos panem unum canis subministrante. Redux denique in suam ditionem, eandem domi, quam foris fortunam, hoc est iniquam reperit. Grassantibus enim per ea tempora ubique bellis, pro exploratore habitus captusque ab ipso patruo hospitio publicitus, hoc est, carcere excipitur. Hoc cùm mille modis absolvere seipsum posset, quinque ipsos tamen annos delire-

scit,

scit. Tandem cùm nomen tabulæ suum inscripsisset, simul amplam sponsionem, quâ cœlum omnibus peste correptis medicinam ROCHI intercessionem fore edixerat; peste ipse Medicus pestiferorum decedit. Sed tanti fuit, ut liber animus è gemino carcere evolaret. *Ex Lippeloo.*

Quomodo tenebas sacculum, ne tibi extorqueatur à fure, sic custodi innocentiam, ne tibi extorqueatur à diabolo; sit illa certum patrimonium tuum, de qua sunt divites & pauperes. Quid tibi prodest lucrum auri, & damnù innocentiæ? ergo custodi innocentiam. S. Aug. serm. 3. sup. ps. 36.

S. MAMMAS M. 17. *Augusti.*

QVi puerum MAMMANTEM Martyrem miraris, noveris lac Martyris bibisse. In carcere quippe natus primas cunas vincula habuit, primum ridere inter utrumque parentem mortuum visus est, cùm pater ante ejus ortum, mater non multò pòst obiissent. Talem matronæ commendavit Angelus educandum. Mox cùm annum ageret quintum-decimum, virum jam se tyranno & contra verbera Spartanum, contra ignes Romanum præbuit. Vndis deinde suffocando iterum Genius Tutelaris adfuit, actisque in fugam tortoribus Martyrem in montem duxit. Hìc generosus puer tot jam penè nutrices, quot silva feras numeravit; cùm hæ ultrò Divi mulgentis manum ambirent, iisdemque deliciis & famem nobilem & sitim pellerent. Atque hujus miraculi fama cùm aures Præsidis pulsasset, equites misit, qui MAMMANTEM sisterent. Excepit MAMMAS ignaros, primumque lacte & casco, tum ipse fetarum spectaculo recreatos in urbem est secutus, iterum ergo

go plagis sævitum, sed quas inter rideret MAMMAS; iterum fornax succensa, sed in quâ quartum puerum Babylon agnosceret. Feris quoque cùm objectus esset, ursus parduſque sudorem Athletæ abstergebant; leone interim, qui comes Martyri è monte iverat, in carnifices grassante. Denique tridente confossus MAMMAS ilia effusa extra urbem extulit, & moritutus ipse sepulchrum speluncam subiit. *Ex Metaphr.*

Terrâ nesciat, amorè carnis ignoret, nihil in se vitiis licere permittat, qui se Dei filium credit; actu, vitâ, moribus, tanto generi respondeat; ne iterum ad terrena descendens ad tanti genitoris tendat injuriam. S. Pet. Chrys. serm. 68.

SS. PAVLVS & IVLIANA MM.

17. Augusti.

PTolemaidem urbem Aurelianus Imperator ingrediebatur, Christianos, si ita Diis placeret, triumphaturus; cùm inter effusos obviàm cives PAVLVM conspexit signo Crucis contra minas improbas se armantem. Primum igitur impetum Tyrannus in hunc fecit, suspensumque cædi atrociter imperavit. Interea soror PAVLI adest IVLIANA geminâ planè virtute, & iisdem armis in hostem armata. Ea verbis pro innocentiâ germani pugnans acriter in tyrannum invehitur. At hic eodem supplicio jubet affligi. Sed aërem verberabant carnifices. Hinc in liquatam flammis picem mittuntur; sed ingressos Bajas crederes. Mox in sellas imponuntur ab igne subjecto ardentes; sed illi inter pœnas has verè otiosi assidebant. Ergo in carcerem compinguntur fame longâ expugnandi. Sed ecce nocte intempestâ Angelus adest & expo-

peditis è vinculis epulum triumphale ſtruit. Ab hoc veteres iterum pugnas pugnant, inter viperas incolumes, inter omnia tormenta ſalvi. Illud IVLIANÆ peculiare, è lupanari pudorem ſalvum aſportaſſe, Angeli præſidio, qui luce inſolenti, quotquot vim inferre Virgini meditabantur, omnes excæcavit. Reſtituit tamen illa facinus deteſtantibus oculos, & poſt victos iterum ignes gladio cæſa novo more & ſpectaculo nunquam Romæ viſo cũ Fratre ſorore triumphavit. *Ex Metaphr.*

Tale viri Chriſtiani Apoſtolus voluit eſſe convivium, ut magis fides Chriſti, quàm prandij ſagina comedatur; & plus reficiat hominẽ Dominici nominis frequens invocatio, quàm epularum multiplex & copioſa collatio, meliuſq; paſcat religio, quàm ſagina. S. Max. hom. 2. de Carn. Hoſt.

S. CLARA DE MONTE FALCO V.

17. Auguſti.

COrculum videre te Cæli puta, quiſquis Cor hoc CLARÆ vides tantâ verecundiâ Virgunculæ, ut loqui aliter, quàm vultu velato, religionem profeſſo germano erubuerit, vulnus etiam à tali oculo timens, quid imò facinus non niſi lacrymis expiandum rata imprudentem in ſomno pedem lectulo extuliſſe. Huic pudori tuendo noctes pervigilavit; infandis flammis cilicia objecit; Cupidinem flagris, virgis & urticis terruit; hoſtem verò inteſtinum ultimâ fame domuit, linguamque ita frenavit, ut vel ſemel tãtùm, matris alloquendæ gratiâ, ſilentium in vitâ fregerit. Huic virtuti inſidias facturus Veterator Ioannam ſororem (vitæ tam ſanctæ Magiſtram) mentitus eſt, & virginitatem cum velo juſſit exuere, ni vitâ vel-

le

let exui. Sed rejectâ hâc adulterinâ sorore, vitæ doctor deinceps Christus successit. Hic modò CLARAE vel è Matris sinu osculum, vel seipsum manibus suis cibum ferre, vel stipem mendicus auferre; modò Agnelli formâ castissimæ colludere, modò denique cum Cruce Sponsi habitu adesse, & locum huic in corde expetere. Atque tunc nobilem illam, & quam in grandi demortuæ corde admirabundus Orbis spectavit, peractam cælaturam credimus, quæ præter ternos ejusdem inter se ponderis globos (nobile Sanctissimæ Triadis symbolum) omnia Sponsi patientis arma exhibuit. In nobis nil tale ideò Cælum sculpit, quia dura heu! nimis saxa gerimus. *Ex monum. Eccl. Mõt. Falc.*

Infige pectori tuo, corai tuo signaculum Crucifixi, infige & brachio tuo, ut opera tua peccato mortua sint. Nihil in his criminis reviviscat, nihil erroris resurgat. Ambros. in ps. 118.

S. AGAPITVS M. *18. Augusti.*

ETiam AGAPITI citiùs annos, qui XV. tantùm fuere, quàm pugnas numeres. Nervis enim primò derissimè cæsus talem se præbuit, ut Sparta suum diceret, nisi Prænestè sibi vindicaret. Mox in carcere quatuor diebus fine omni cibo degens suo succo, hoc est, cæli deliciis vixit. Inde iterum protractus vivos carbones in capite circumtulit, pulchrè ipso supplicio suo coronatus. Sub hæc restibus spoliatus omnibus, ad luctam se jam expeditiorem credidit. Ab equuleo ex pedibus pendulus gavisus est è terrâ sublatum cælo se propiorem esse. Flagris pessimè acceptus nuditatem tunc domesticâ purpurâ texit, sanguine. Iam ubi fumum pendenti Antiochus præses subjecit, risit etiam

hunc

hunc, ut cujus consilia omnia denique in fumum abirent. Tum verò geminari verbera, & perfundi pectus bulliente à flammis aquâ, & pugnis frangi malas Athletæ tyrannus jussit. Sed hic, non ille etiam hæc sensit supplicia, vi divinâ è tribunali, mox etiam è vitâ exturbatus. Aurelianus ergo Imp. morte AGAPITI Antiocho suo parentaturus ad bestias damnavit invictum. Sed hæ cùm pedes victoris lamberent, docuerunt humanitatem in feras, feritatem in tyrannum immigrasse. Tandem AGAPITVS decollatus intra geminas columnas dicere sine mendacio Herculi potuit, PLVS VLTRA. *Ex Ferrar.*

Si membris integris & valentibus flores, noli corporis robore & viribus gloriari; sed considera quot & quanta corpori pericula immineant; quamvis enim ad exiguum tempus corpus nostrum firmum sit, tamen quid posterior paritura sit dies, ignoramus. S. Ephrem de Vit. spir.

S. LVDOVICVS EPISC. *19. Augusti.*

LVDOVICVM Caroli Regis Siciliæ primò, pòst S. Francisci filium tenes. Puerulus somnum statis humi precationibus interpellavit. Caponem, quò pauperum præda esset, pio furto è mensâ ablatum, cùm parens id subodoraretur, in rosas vertit. Arma ludicra tractantem cùm equus abjecisset, vicissim mundum ludibrio habiturus, arma ipse & equos abjecit. Quare quo die soror in manum hominis convenit, ipse sacris initiatus virginitatem Deo despondit, dæmonemque sub fele insidiantem signo Crucis elusit. Æger voto ad D. Virginem facto è morbo surrexit, & in D. Francisci familiam abiit. Inde ad Pontificatum Tolosanam evectus est. VIRGINEM uti in omni vita, ita

ita in morte frequentissimè salutavit. Causam rogatus id solùm respondit: *Morientem illa juvabit me.* Neque falsus est. Visus inter Angelorum manus in cælos evolare, auditæque ejuscemodi voces, *Sic fit servienti Deo in munditie & puritate.* A morte multi propitium mortales habuere. Inter hos Dionysium Lusitanorum Regem numerant, quem ursus ex equo in ultimum periculum dejecerat. Sed in tempore LVDOVICVS è cælo adfuit, monstravitque Dionysio, quî pugione mortem à se in ursum averteret. Hoc beneficium LVDOVICI gratumque Dionysii animum Ædes sacra extructa & in Æde Epigraphe hæc (LVDOVICO SERVATORI) loquitur. *Ex Lippeloo.*

Si vis terrenas bestias non timere, si vis evitare aves rapaces, voraces vultures, hoc est, aves aëreas, quæ sunt nequitiæ spirituales, elevare à terrâ, terrena desere, sume alas columbæ, sume pennas divini sapiis fulgore radiatas. S. Pet. Chrys. serm. 98.

S. SEBALDVS CONF. 19. *Augusti.*

REgius sanguis SEBALDVS Sponsam non impari conditione domum duxerat Virgo Virginem & pietatis amans amantissimam ejusdem. Et sub primam noctem ob oculos SEBALDVS posuit SPONSAM VIRGINEM SPONSVMQVE IOSEPHVM, quos utique non nisi Virgo amor junxisset. Hos olim jam ostendisse, posse lilia casta etiam è thalamo Virgine surgere. Tam gratum cælo odorem nisi ipsa invideret, statuisse se hæc miracula iterum orbi ostendere. Nihil poterant gratius audire Virginis aures. Itaque bonum factum! alteræ nuptiæ eâdem nocte fiunt, & virginitas conjugio copulatur. Subinde Romam SEBALDVS abit,

abit, & in viâ ecce castitati cibum potumque è cælo Ales ministrat. In reditu apud Ratisponenses foco, cùm ligna deessent, glacies inservit, & adeò virtuti jam unda flammas præbet. Quid? pallio instrato Istrum trajicit (Nymphis credo castitati plaudentibus) talisque nauta oculos alteri nautæ immeritò effossos restituit. Moritur deinde anno D. CC. XL. cùm vitam solam propter Norimbergam egisset. Funus feri tauri duxerunt. Adeò omnia alia domat, quisquis carnem. *Ex Bav. S. Raderi.*

Ah quando tantum Deo, quantum mundo? quando tantùm cælo, quantum terræ? quando tantum virtuti, quantum vitiis fragilitas humana famulatur? Totus homo sic carni deditur, ut nihil in se, quod divinis bonis deserviat, derelinquat. S. Pet. Chrys. serm. 114.

S. BERNARDVS ABB. 20. *Augusti.*

BERNARDVS est, ille (invidere Mariani) Dei collactaneus, quem mater cùm utero ferret, catellum putavit, sed pro Ecclesiâ latraturum. Puero puer CHRISTVS nocte Natalitiâ visus est, nobilius omni die spectaculum. Adolescens quòd oculum in feminam defixisset, in rigentes aquas insiliit, incendia aquis præventurus. Aliàs cùm ejus pudori insidias hospita stueret, *Latrones, latrones* iterum iterumque clamavit, ratus diriissimos prædones esse, qui animum castitate exuerent. Hinc ad Cistercienſe Monasterium XXX. secum socios traxit. Hos inter cùm fratres omnes BERNARDI præter Nivardum natu minimum essent, & huic Guido natu maximus inter valedicendum dixisset: *Eia frater, te unum jam hæreditas paterna spectat*; supra omnes senes doctè puerulus respondit -

dit: *Pulchrè verò æssem dividitis; vobis cælum habetis, mihi terram reliquam facitis: at hoc fide profectò minimè germanâ.* Mox cùm per ætatem licuit, fratres secutus, litem de cælo illis non ingratam fecit. Eruditionem BERNARDI loquuntur ejus Volumina meros favos spirantia, tum præcipuè cùm de melleâ VIRGINE sermo est; ut meritò ex hujus uberibus hausisse hoc nectar credamus. Sed & nobis iidem fontes essent, si eadem cum BERNARDO sitis esset. *Ex vitâ ejusdem.*

Mundus transit & concupiscentia ejus, & relinquere hæc magis expedit, quàm relinqui. Sed nec inutilis commutatio, pro eo, qui super omnia est, omnia reliquisse. S. Bernard. sup. illud Eu. Ecce nos.

S. STEPHANVS REX. 20. *Augusti.*

STEPHANO nomen necdum nato ipse STEPHANVS Protomartyr indidit. Sponsam duxit Giselam D. Henrici Imp. sororem. Hæc illi Emericum, cæterùm Christo omnes Vngaros peperit. Tutelam sibi regnoque suo æternam *Castrorum Aciem ordinatam* VIRGINEM MATREM legit. Hujus enim auxilio copias Conradi Imp. jam Vngariæ imminentes avertit. Ipse inter omnes milites maximè sanctas Vigilias nocturnas habuit, sed preces inter; visumque sub his ipsum aliquando tabernaculum regium Angelis bajulis humo sustolli, & tunc per aërem, mox per omnium hominum ora volare. Trophæa pietatis suæ templa ac cœnobia per totum orbem sparsit. Miseros ingenti charitate complexus non dubitavit deademate ornatum caput manusque sceptro armatas ad horum pedes abluendos demittere, sportulamque inclientes ipse dispensare. Quare factum aliquando,

do, ut certantibus his stipem auferre, barba etiam regis spolium manibus appetentium cederet. Et hoc ipsum conquestus familiariter VIRGINI STEPHANVS fertur, duriùs ab ejus militibus se acceptum, quàm ab hostibus sperare potuisset. Sed pilúmne ille amitteret, qui liberalem manum multis annis à morte integram orbi ostendit? Hanc obiit ipso VIRGINIS assumptæ die. Huic moriturus unicè iterùm se regnumque commendavit. Felices Vngari, si testamenti STEPHANI meminerunt. *Ex Surio.*

Si est ascendendi ad superna possibilitas, si est facultas vivendi in cælestibus; quare non cælo mutamus terram? quare non caducis emimus æterna? quare non perituris manentia comparamus? S. Pet. Chrysol. serm. 124.

S. BASSA CVM FF. MM. 21. *Augusti.*

BASSA non tam tergemino filiorum partu, quàm morte felix vixit sub ea tempora, quibus Maximiani ferro longè plurimi Martyres vixerunt, dæmonum sacrificulo, hoc est, agna lupo juncta. Sed & filij matrem vultu, non patrem retulerunt, utpote omnes Christiani. Eam ob rem mala in jus iniquissimum rapti, accusante ipso filios patre, & uxorem marito damnante. Primum ex equuleo pendere viderunt cæli & laudarunt THEOGNIVM membris lacerum, animo integerrimum. Alterum AGAPIVM virgæ non puerum, sed virum probarunt & sine cute jam suâ fortiorem quàm in alienis exuviis Herculem. Alia item tormenta tertium fratrem sanè Germanum probarunt. Omnes igitur eodem gladio cæsi, eâdem palmâ coronati: ad quem nuncium BASSA plus

ali-

aliquanto exsiliit gaudio, quàm si uno die vicissè omnes in Olympicis audiisset. Interea hanc carcere, & fame vexatam Angeli cibo suo recrearunt, ut suum terræ jam minimè invideret BASSA. E carceribus ubi prodiit, ignem, aquas, lapidantium manus, & Deos ipsos humi dejectos femina triumphavit. Triumphum splendidiorem feræ immissæ reddiderunt, quas cicurare virtus potuit, non tyrannum, qui toto mari obruere triumphum BASSÆ voluit. Sed in fluctus abjectam matrem glorioſi è cælo filii naviculâ excepere & ad portum incolumem deduxere. Verùm illa potiùs cæleste litus spectabat. Atque ad hoc octiduo post etsi cruribus fractis & sine capite, enatavit tamen per sanguinem suum. *Ex Men.*

Subducti terris speculemur cælum, ut ducatu signorum cælestium, gubernante Christo, flante Spiritu sancto, evictis voluptatum spumis, superatis vitiorum fluctibus, atque omnium delictorum naufragiis evitatis, lucrum vitæ & gaudia Resurrectionis intremus. S. Pet. Chrys. serm. 8.

S. SYMPHORIANVS M. 22. Augusti.

ANno post Deum hominem CC.XXIII. SYMPHORIANVS juventutis Augustoduni in Galliâ princeps, quòd cultum Diis negasset, jussu Heraclii, qui pro Valeriano illic furebat, in vincula est abreptus, sed quæ ille digna nobilitate Christianâ monilia putavit. Pugnabat in fortissimum juvenem geminâ acie tyrannus: hinc agmen minæ, verbera, flagra, illinc blanditiæ, munera ac promissa ducebant: perrupit tamen martyr utrumque cornu, & illud constantiâ, hoc etiam risu vicit fuditque. Sed victorem pessimus judex

ad gladium damnavit. At SYMPHORIANVS præferri sibi secures non in supplicium, sed triumphum putavit, quem augustissimum mater triumphantis fecit, dum his vocibus è tecto & ipsa triumphans, acclamavit: Io! fili, triumpha! Io! tecum mater triumpho! quid enim? Certè victorem filium, præferri secures, & sequi victum tyrannum video. Sed cur sine purpurâ? fallor; at tuus hanc cruor dabit. Et cur sine coronâ? iterum fallor, cælum hanc dabit, nec è mortali lauro dabit. Superi! filio jam supervivere matrem juvat, juvat oculos claudere. Audite votum novum sidera, & tu fili, i, sanguine subscribe. Hæc aut similia mater: filius interim cæleste jam Capitolium victor tenebat. *Ex Surio.*

Quæris aurum, & si volueris, fortè non habebis; Deum cùm volueris, habebis; quia & antequam velles, venit ad te; & cùm aversâ voluntate esses, vocavit te; cùm conversus esses, terruit te; & cùm territus confitereris, consolatus est te. S. Aug. sup. Psalm. 32.

S. BERNARDVS SENENS. CONF. 22. *Augusti.*

SEnis oriundum sive IOANNEM sive BERNARDVM dicas, nunquàm nomen mentietur, semper Virginis clientem loquetur. IOANNES à puero indigeratus, cùm mansuetiorum musarum ductu ad Themidis adyta penetrasset, & quas didicerat modò leges cum plausu jam doceret, quò rectiùs humana perspiceret, in oculorum gravissimam ægritudinem incidit. Placuit à MARIA veriori Cynthiâ lumen mendicare; huic, si oculos illa reddat, totum hominem vovet. Voti damnato dies interim appetebat quo disputandum pro

more in publico erat. Hîc dum Codicem, dum Digesta frequens corona hiat, ille alia omnia ingressus dicere contra legem hominumque vanitatem declamat; eam vel cœcutientibus nuper oculis se ait pervidisse; ne mirarentur, si hi redditi à VIRGINE humana omnia despicerent deinceps, è cælo esse: sequerentur illi oculatum nunc Doctorem, qui lippientem nuper. Finem orationi fuga dedit in montem olivis nobilem, quò pluribus jam concurrentibus, IOANNES scalas è cælo, & in his descendere beatos genios vidit, secumque candidatos quàm plurimos ad VIRGINEM FILIVMQVE VIRGINIS abducere, quod visum nequaquam somnium esse tunc credidit, cùm Pontificis auctoritate vestem pro suis ex cæli sententiâ candidam, leges à D. Benedicto sanctas, Ordini nomen à MARIA de Monte Oliveti, ipse BERNARDI accepit. Obiit dum sociis, à peste infectis oculos pius claudit ipsissimus ocellus cæli. ex quo utinam ô MARIANI Argum faceretis! *Ex Chron. ejusd. Ord.*

Quantum illi laudandi atque prædicandi, qui dignati non sunt cum mundo florente florere; tantum increpandi & accusandi sunt, quos perire cum pereunte delectat. August. epist. 41.

S. ANTHVSA VIRG. *22. Augusti.*

ANTHVSAM patria Seleucia, in hac nobiles parentes, apud hos raræ opes, & cum his rarior forma commendabat. Sed illa additura aliquid formositatis etiam animo, Christiani fontis balnea suspirabat, & lavari à Tharsensi Antistite Athanasio exoptabat. Quare veluti ad nutricem invisura currum comite uno alteróve servulo conscendit. Ir-

Intereà monitoribus & comitibus Angelis usus Athanasius obviam venit virgini, & ad primum congressum fontem precibus suis dedit, tum deinde ANTHVSAE corpus undis, animum gaudiis perfudit. Et ut sciret, quem hîc colorem in tam sanctis thermis induisset, adfuêre gemini cælites, qui veste & ipsâ candidâ candidissimam animulam donarunt. Hac illa superba facilè auream, quam gerebat, contempsit, exutamque Athanasio, illo misetis dedit. Talis denique nutricem adiit, quæ cùm pretium vestis non intelligeret imprudens culpavit scilicet virginis in tantâ nobilitate modestiam. At hæc clàm matre ad Episcopum revertit, & quòd sciret facilè innocentiæ vestem sordes trahere, impetravit alteram & setis horridam, quâ tegeret priorem & indemnem servaret. Quin, ut ne domestici fures hanc raperent amici, in silvas exportavit. Sed & nutrices pro unâ illâ tot illic invenit, quot feras, quæ triginta & duos annos aluêre hospitem. Immortua est rupi (lectus hic illi erat) adversùs plurimos insultus dæmonis mali ipsa etiam rupes. *Ex Menæis.*

Caro pretiosis indumentis cooperta quid aliud est, quàm caro fœtida, corruptibilis, necnon ex omni corporis meatu scaturiens in saniem, quam non valet sustinere visus, olfactus percipere, neque ipsa hominis natura perferre? S. Laur. Iust. l. de Humil.

SS. CLAVDIVS, ASTERIVS, NEON MM. 23. Augusti.

POtest Ægæa hodie invidiam Romæ facere, & tergeminos fratres & ipsa suos jactare, Horatiis velideò fortiores, quòd vivus è pugnâ nullus abierit, omnes ceciderint victores. Illis nomina

sunt CLAVDIVS, ASTERIVS & NEON, dissimilia vocabula, cæterùm virtus sub pectore eadem planè & constantia. Primò singuli, tum totâ fraternâ acie pugnarunt; nec in tres solùm hostes, sed in totas carnificum cohortes. Videlicet ad servilem metum, virgas, cederent Christi milites? Risum hæ, non gemitum expressere. Iam unci ferrei & ungulæ bubulique nervi in lacerato corpore integrum animum prodiderunt. Prunis & cum prunis tyranno insultarunt etiam. Tædas corpori admotas fortior ignis extinxit DEI amor. Ex equuleo verò velut è cathedrâ, pulcherrima & dignissima Philosophiâ Christianâ oracula ediderunt. Post tot igitur pugnas meritò denique in cruce triumphavit nobilis fratrum ternio. Neque obstitit triumpho huic, quòd corpora feris avibus præda cederent, cùm nobilissimam eorum partem animam beatiores jam volucres abstulissent. *Ex Lippeloo.*

Renatus & à Deo adoptatus in filium, imaginem tui porta auctoris, non majestate, qua solus est, sed innocentiâ, simplicitate, mansuetudine, patientiâ, humilitate, misericordiâ qua dignatus est nobis fieri & esse communis. S. Pet. Chrys. serm. 117.

S. PHILIPPVS ORD. SERV. B. M. V.

23. *Augusti.*

MVltam multi servitutem serviunt, nulli honestiorem, quàm qui servos se VIRGINIS gloriantur. Horum ædem, quæ Florentiæ est S. MARIAE ab Angelo salutatæ fert nomen, ingressus PHILIPPVS noster, dùm illa ad alium Philippum verba leguntur, Philippe accede & adjunge te ad currum istum, videt cæli Dominam ad

in curru à beatis mentibus ſtipari, ab ove & leone trahi, videt cæleſte donum atri coloris veſtem ſibi porrigere. Prodigium hoc alterum ſub noctem excepit, cùm ab eâdem DOMINA ſervos ejus accedere eſt juſſus. Et verò acceſſit pulcherrima appendix, egitque aliquamdiu in ſpelæo nomine ipſius hodie nobilitato, & fonte, quem ego è lacrymis, quas oppidò multas illic fudit, enatum credo. Inde famâ nominis ſui factorumque tam inclaruit, ut iis permoti purpurati Romæ Patres ad clavum Eccleſiæ vocare cogitarint; ſed ille ſummos honores humili fugâ eluſit, & Arretij, cùm fame ultimâ ſocij premerentur, ante imaginem HERAE ſuæ in Saturnalia ſportas geminas candidiſſimis panibus onuſtas abſtulit. Ad extremum è Germaniâ (quò magno hujus bono Rudolphus Imp. invitarat) Florentiam redux primò omnium VIRGINIS templum ingreſſus, & ante ejus aram in genua abjectus, *Hæc requies mea*, exclamavit. Vatem ſibi fuiſſe, ipſo Aſſumptæ in cælos DOMINAE die morbus, tum octavo ab illo mors oſtendit. Vitæ teſtimonium ad tumbam ejus claudi manicique, quin adeò muti mortuique loquuntur. *Ex Archang. Lanio.*

Agnoſcit Virgo, & diligit diligentes ſe, & propè eſt invocantibus ſe, præſertim his, quos videt conformes ſibi factos in caſtitate, & humilitate, & totam ſpem ſuam, poſt filium ſuum, in ea poſuerint, & toto corde quæſierint. S. Bern. in ſerm. ſuper Salve Regina.

S. BARTHOLOMÆVS AP. 24. *Auguſt.*

SVnt, qui BARTHOLOMAEVM in purpurâ natum velint. Sanè obiiſſe purpuratum nemo negaverit. Vt Deum in vota ſua flecteret, genua centies

die, toties noctu fertur flexisse. Cùm deinde orbis XII. viris in totidem provincias cessisset, subigendis CHRISTO populis, diu collega Philippo fuit; post hujus verò triumphum, in Indiam & Armeniam majorem movit. Hîc loci ad ejus fecundiam continuò malorum dæmonum simulachra obmutuerent, & torqueri se immaniter à BARTHOLOMÆO clamitarunt. Proinde orci larvas è cive, itemque Regis Polymii filiâ facilè abegit. Eam ob rem cùm Rex onustos illi auro gemmisque camelos transmisisset, remissis omnibus, eidem significari jussit, minimè harum rerum mercatorem se agere, sed animarum, quas si cœlo intulisset, tum demum lucrum ingens se fecisse existimaturum. His igitur Rex permotus non difficulter manus illi dedit, à quo ipsi Dii victos se esse faterentur; traxitque suo exemplo cum liberis regni bonæ magnam partem. At Astyages Regis frater nimium quantum hoc nuntio exacerbatus, pellem vivo detraxit BARTHOLOMÆO, & capite truncavit. Quid ad hæc vos, qui pellem lautè aconditè habetis, qui aqualiculo fulcitis? necdum angustam ad cœli atria portam creditis! *Ex Breu. Petro de Natal. & Lippeloo.*

Non caret regiâ potestate, qui corpori suo non rationabiliter imperare: verè enim dominator est terræ, qui carnem suam regiæ legibus disciplinæ. S. Aug. l. de verâ innocentiâ.

S. AVDOENVS EP. 24. Augusti.

ANulum Dagoberti Regis AVDOENVS curabat, ipse anuli pulcherrima gemma. Officio suo tunc se fungi arbitrabatur, si Regem sui co[n]monefeciſſet, Pauperum pater amantissimus, [i]

judex severissimus carnem nudam cilicio tegebat, cilicium aureâ veste dissimulabat, hoc sanctior, quò superbior. As paternus inter illum & fratres ita dispensatus, vt omnem pauperes monachique acciperent. Ipsi quoque rebus humanis omnibus vale-dixerunt, & vel inter monachos aulici, uel quod magis mirere, inter aulicos monachi vixerunt. Episcopus Rothomagensis creatus Hispanias septem annorum siccitate vexatas lacrymis primò, mox imbre beato recreavit. Monumenta pietatis templa ac cœnobia plurima reliquit, prodigiis non rarò adjutus. Ita templum meditanti locum crux per aërem visa rutilare igneaque columna ostendit. Aliàs commercium, quod illi cum cælo erat; literæ inde missæ prodiderunt, quibus monebatur, ne D. Marculphi caput à reliquis ossibus (vt quidem cogitabat) separaret. Saxum ingens, quod loco movere multa boum juga non poterant, duabus buculis obsequens habuit. Id cùm insideret per contemptum mulierculæ, diseludi è suis orbibus oculos suos vidit. Quid, quòd laudes AVDOENI ranæ templo vicinæ locutæ sunt, cùm obstrepentes divinis officiis tacere jussæ imperio Divi paruerunt? At nostro ævo ranas garrulas in ipsum templum videas penetrare. *Ex Surio.*

Angusta via, quæ ducit ad regnum, quisquis ergo honoribus inflatus fuerit, & auri thesauris dilatatus, tanquam onustum animal transire non poterit. Tam enim angusta est diviti porta cælestis, quam est camelo acus foramen. S. Max. serm. de S. Mich.

S. GREGORIVS CVM SOCIIS C.
24. Augusti.

QVo tempore rerum Constantius potiebatur, multumque Arrianis ipse etiam Arrianus favebat, reperire tergeminos fuit milites (GREGORIVM, THEODORVM & LEONEM dixerunt) qui pluris facerent sacramentum quod Deo, quam quod hæretico dixerant. Proin cùm pro Fide sanâ aut mori fortiter, aut pulchrè certè vivere apud animum suum constituissent, in Samum Insulam trajecerunt ibique templi nescio cujus rudera velut castra novæ suæ militiæ insederunt. Hîc nimirum semper illi in acie contra orcum stare, aut egregij certè triarij inter preces in genua subsidere, quin imò inde ad superos excutrere, cælumque jam non invitum lacrymis & gemitibus tam diu expugnare, quoad emeritis uno eodemque die omnibus beatam vacationem mors felix dedit. Fortè in vicino homo agebat nobilitate opibusque potens, sed cujus felicitatem fortuna sæprâ horridâ asperserat. Huic pro valetudine pristinâ supplicanti cælites nostri se objecerunt, monueruntque, ut corpora, quæ ferarum injuriis ad id usque temporis exposita jacebant, terris mandaret; ita fore, ut cum his lepram etiam sepeliret. Enimverò cum studiosè medicos suos ille quæreret, ducem denique pastorem & odorem (quem mirum corpora spargebant) secutus, invenit tandem, & cùm primùm oscula his cœpit figere, simul lepram cœpit abstergere. Iamque gratus singulis Divis tumulum, æternum deinde omnibus monumentum monasterium extruxit. *Ex Pet. de Nat.*

Rex noster Christus non tam nitorem vestiu, qui

animorum requirit affectum: non inspicit ornamenta corporum, sed considerat merita cordium; nec cinguli operositatem miratur, sed castimonia libidinem restringentis pudicitiam miratur. S. Max. in Vig. Nat.

S. GENESIVS MIMVS M. 25. *Augusti.*

CVM Comœdias hucusque & risum dedisset GENESIVS, tandem posuit hodie soccos, & cothurnos indutus tragœdiam & sanguinem dedit. Nempe doctissimus Mimus, cùm mores ritusque Christianos ad amussim perdidicisset, fabulamque oculis Diocletiani dare instituisset; æger in theatro procumbit, aquasque lustrales multis gemitibus suspirat. Adsunt ex composito socii & undas petenti simul Imperatori ac populo risum propinant. Intereà seriò rem agit, aliaque spectacula GENESIO cælum facit. ostendit benè longum scelerum, quæ patraverat, catalogum, atque his modò velit, spongiam baptismum promittit. Hic enimverò Christum GENESIVS conclamat, & Christianum se jactat, nimis benè simulare jam doctus. Igitur risus, plausus muneraque missa Mimi artes laudabant. Imperator quoque ludos post ludos sperans milites mittit, qui GENESIVM (Christianum scilicet) ad tribunal raperent. Sed hic secutus ostendit reipsâ Diocletiano, etiam post positam personam, Christianum se esse. Tum enimverò in furorem abire ille, palàm fassus sanguinem se gestire bibere GENESII. Et dedit hic sanguinem ex equuleo pendens, ferreisque uncis iacer & tædis ustulatus. Iamque ultimus actus è fabulâ restabat. Hunc more jam apud Martyres recepto mors gladio absolvit. Et nimirum luxit tunc Roma delicias amissas, at Superi tunc primùm Mi-

mo etiam ipsi adridebant. *Ex Surio & Baron.*

Cesset vitiorum pruritus pestifer, discutiatur à sensibus caligo tota pompæ sæcularis, abjiciatur à mentibus mundanæ cupiditatis illusio, appetatur paupertas Christi, sanctitas animæ custodiatur, ut imago Creatoris nostri portetur & clarescat in nobis. S. Pet. Chrys. serm. 117.

S. LVDOVICVS REX C. *25. Augusti.*

VItam omnem LVDOVICI noveris, si leges noveris, quas sibi primò, tum deinde filio dixit. Harum capita habe. I. Deum præ omnibus amato. II. Peccatum mortiferum ceu anguem fugito. III. Adversis ne deprimitor. IV. néve prosperis extollitor. V. Animæ plagas spirituali medico crebrò nudato, & medicinam quamvis asperam nullam respuito. VI. In precandi studio assiduus esto. VII. Animum in miseris pium & liberalem gerito. VIII. Cùm animo malè est, in consilium quàm mox virum bonum adhibeto. IX. Boni tibi nunquàm non absunto, mali semper exsunto. X. Bonum omne amplectitor, malum omne detestator. XI. de Deo loquentibus aures lubenter dato. XII. obtrectationibus verò obserato. XIII. Deum Divosque impunè, te Rege, nulli laceſſunto. XIV. Gratus Deo in primis, sed & hominibus esse momento. XV. Pro tribunali æquus esto, & pauperum querimonias ne negligito. XVI. In caussâ tuâ, dum res non liquet, contra te stato. XVII. Aliena ocyùs restituito. Clero & Religiosis pro scuto esto. XVIII. Parentibus amorem defero. XIX Bella si contra Principes Christianos gerere necessitas suadet, sacris parcito. XX. Lites pro viribus dirimito. XXI. In Magistratus sedulò inquirito.

XXII.

XXII. Pont. Max. ut par est, reveretor. XXIII. Impensæ modestiam ne excedunto. XXIV. Pro me, ubi obiero, sacra fieri curato. *Ex Surio.*

Amat Deus disciplinam; perversa autem & falsa innocentia est, laxare habenas peccatis. Valdè pernicioſè sentit filius patris lenitatem, ut justè postèa sentiat Dei severitatem, & hoc non solus, sed cum dissoluto patre suo. S. Augustinus sup. Ps. 30.

SS. IRENÆVS & ABVNDIVS MM.
26. Augusti.

QVid auro te vestis homo, si nobiles animas etiam in cœno latentes Numen amat? quid opobalsama spiras, quando etiam inter latrinas (parce, si Superis parcis, & mihi) suavè tamen olet virtus? Age & qui nares sordidis rebus, ne aures nominibus nega: docebunt te hæc alta negligi à cælo, infima eligi. Erat IRENÆVS conditione vitæ homo omnium ultimus Romæ (in cloacas fortunæ munus detruserat) in tantis sordibus tamen candidissimum animum eumque Christianum circumtulit. Fortè D. Concordiæ corpus exanime, heu! non digno sepulchro, cloacâ tumulatur. Quærit hoc pietas Christiana, quærit & impietas Porphyrii militis; illa virtutis odore, hæc avaritiæ illecta, & nummos in vestibus & gemmas subodorata. Atque hæc sua consilia Porphyrius IRENÆO detegit. Itur, eruitur Concordia nullâ spurcitie aspersa. Sed aurum & gemmam Porphyrius excæcatus ab avaritiâ nullam videt. At hoc abeunte, IRENÆO merum aurum & una gemma totum corpus Martyris visum. Igitur ABVNDIVM in auxilium vocat, & ad Iustinum Presb. thesaurum ferr; ille terrâ abscondit. Sed & merces sua IRENÆO &

ABVN-

ABVNDIO constitit. Vivi enim in cloacam demersi à Valeriano animas pulcherrimâ tamen morte posuerunt. Itaque etiam sanctior ludit fortuna, quando non jam ab aratro, sed è cloacâ ad purpuram & ad Martyrum purpuram vocat. *Ex ast. D. Laurentij.*

Quantò quis altiùs se per tumorem mentis erigit, tantò magis in imo despicabiliùs jacet. E contrario eò honorabiliùs humilis coram Deo provehitur ad summa, quò per vilem sui æstimationem se vilipendendo magis collocat in profundo. S. Laur. Iust. de Humil.

SS. AVRELIVS & NATALIA MM.

27. Augusti.

O *Quàm pulchra est casta generatio!* quæ tantum splendorem etiam thalamo concilliat. Audi orbis, &, si vides, hunc juxta mecum vide. Sustulerat jam AVRELIVS è conjuge NATALIA geminam prolem; abhinc ergo castitati placuit non liberis vacare. Sed & cælo hoc cum primis placuit, cujus oculos nulla alia tam facilè virtus, ut castitas rapit. Certè ocellus cæli Christus inter Angelorum comitatus visus descendere, & hic quidem benedicere cubantibus, illi tapete candido etiam pavimentũ, quod tam pudici pedes premebant, vestire. Virginum etiam Regina ad spectaculum Superis tam jucundum delapsa cælo, solari in non viduo lecto viduos conjuges voluit. O Superi! quæ ego somnia tam castè dormientium fuisse putem, ubi lectum VIRGO MATER & VIRGO FILIVS sternere veluti non dubitavit? quàm molliter credam cubuisse, cùm suas Angeli plumas cælo afferrent? Et audi quàm suavibus somniis eorum demulserit castos. Cùm essem in pauperes & mar-

martyres erogassent, ex his florâ laurâque AVRELIAE per somnum visæ utrique præmium operæ martyrii palmam sunt pollicitæ. Non fefellit tam sanctus Morpheus. Ducti ad supplicium cum plurimis aliis (ex quibus uni scala in cælum se porrigens viam scilicet ostendit) caput truncandum pro fide præbuerunt, duplici dehinc titulo beati, cùm & conjuges & martyres audiunt, iidemque & casti & fortes. *Ex Surio.*

O quàm beata mens, quæ propter sui innocentiam in conspectu invictissimi æternique Regis astare non veretur, & ad quam velut in proprium thalamum cælestis festivè declinat sponsus! S. Laur. Iust. de cast. con. c. 14.

S. CÆSARIVS CONF. *27 Augusti.*

QVisquis flores aut fragra legis inter Poëtarum vireta, heu! cave tibi; *latet anguis in herbâ.* Vides indormire CÆSARIVM serpentis amplexibus? Non Æsculapius erat hic, sed Apollo; profanus inquam codex, cui noctem quandoque invigilabat ille, cùm precibus debuisset. In somnis ostendit cælum, serpentis, non libri volumina esse, quibus incumberet. Quare manibus hæc excussit. Tu quoque, quæ in sinu hos angues, imò in oculis geris legendo, cavebis, iterùm moneo, juventus. Cæterùm puer CÆSARIVS non semel prætextam posuit, ut pauperes hanc acciperent, domi deinde spoliatum se à prætereuntibus commentus, cùm interim ultrò in has prædonum manus accurreret. E mundo cùm abiret, inconsultis id parentibus (ne viam obsiderent) fecit. Abhinc mundo mortuum quis negabit, quandoubi Abbas ad Episcopatum Arelatensem quærebatur, tumulo, quo se absconderat, fuit extrahendus? Multis sæpiùs

piùs calumniis appetitus, exilio mulctatus, vinculis oneratus, unis tamen beneficiis semper certavit. Certè calumniatorem lapidibus obruendum servavit, civicamque ex hoste meruit. Rex ipse Theodoricus cùm reum ad tribunal vocasset, ubi ad instar Angeli splendentem intuitus est, habere exinde patronum suum apud DEVM maluit. Ejus dona (uti & vasa sacra vestesque) omnia in captivorum subsidia dilapidavit, veros Ecclesiæ thesauros animos esse reputans. Abiit tandem mortuus è vivis, cùm priùs ipse mortuum ad vivos reduxisset. *Ex Lippeloo.*

Dæmonum cibus est carmina Poëtarum, secularis sapientia, Rhetoricorum pompa verborum. Hæc sua omnes suavitate delectant, & dum aures versibus dulci moderatione currentibus capiunt, animam quoque penetrant, & pectoris interna devinciunt. S. Hieron. in parab. fil. prod.

S. MARGARITA VIDVA. 28. *Augusti.*

NObilem hanc MARGARITAM fortuna ad gregis, quem paupercula pascebat, pedes abjecit. Et tamen splendor illius ex ipso cælo Christum accivit, ut pauperem & ipse indutus stipem peteret. Nec abnuit illa, sed panem, quem unicum habebat, illi tradidit non parvo lucello. Nam continuò Christus ex oculis abiens suavissimo odore MARGARITAM perfudit. Hoc interim probè pasta cùm domum deinde venisset, & mater negaret in penu panem esse, protulit tamen inde MARGARITA talem, qui candore & sapore cælum loqueretur, famemq; non familiæ modò, sed totius viciniæ unicus placaret. A morte mariti (nam nubere coëgerant parentes) tota in pietatis studia abiit,

abiit. Lectum farmenta sternebant, cervicem lapis fulciebat molle semper castitati pulvinar. Caput omniaque in mensâ panis, cella fons fuit. Calceinulli, vestis ei unica, præter cilicinam, quâ pectus ita astringebat, ut sanguis expressus in saniem abiret; sed hac illa formosissima Superis videbatur. Intereà primo manè sacris aderat, reliquum diem visendis ægris, & rogandâ, quam pauper in pauperes erogaret, stipe non malè comburebat. Mortis diem à cælo edocta cùm à matre filia mnemosynon expeteret, calceos suos illa promisit. Etnimirũ, ajebat hæc, illos, quos nullos habes? imò, illa, quos mors donabit. Et ecce dum defunctam intuetur filia, videt ten issimis membranis calceatam. Detracta ea spolia salutem morbidis plurimis tulerunt. Et quid jam dubitas virtus ad cælum etiam per medias spinas currere, quando contra has te cælum calceabit? *Ex Ferrar.*

Quàm præclara possessio sit humilitatis, ii norunt, qui jugum illius ferre non erubescunt. Nudus & sine calceis ingredi potiùs elige; quàm humilitate spoliari: nam humilitatis studiosos Deus ipse protegit atque defendit. S. Ephrem de vit. spirit.

S. AVGVSTINVS EP. 28. *Augusti.*

AVGVSTINVS ubi manus Deo & D. Ambrosio dedit, in Africam redux & sacerdos primùm, mox Pontifex Hipponensis factus, patrem se Catholicis omnibus, hostem hæreticis acerrimum exhibuit, quorum manus divino præsidio sæpiùs eraser. Mores improbos suorum libertimè pro concione carpsit, illorum præsertim, qui sacris vel à principio non adessent, vel ante finem subducerent sese; quique non Deo loqui in templo, sed ho mini-

hominibus confabulari consuessent. Mensa ejus, quæ frugalis erat, & vasis vel ligneis vel testaceis superba, quoslibet hospites admittebat, si illos excipias, quos asscripti hi versiculi proscribebant:

Quisquis amat dictis alienam rodere vitam,
Hanc mensam vetitam noverit esse sibi.

Supremùm æger Davidis carmina, quæ à pœnitentiâ nomen habent, parietibus cubiculi inscribi voluit, interque eorum commentationes mortem sanctissimè obivit, & Ecclesiæ hæreditatem amplissimam eloquentiam suam & profundissimam doctrinam reliquit; illud puto juventuti legavit, quod in libr. XXII. de civit. Dei c. 8. narrat, matrem scilicet filios immorigeros diris devovisse; vota cælum audisse, & illos vagos, & horrendâ omnium membrorum concussione tremebundos orbem pererrasse; ex his denique duos ad aram D. Stephani sibi redditos esse. Superi! si improba mater in improbos filios tantum potuit, eheu! Mariani, quid in immorigeros MARIA MATER poterit! *Ex vitâ & ipsius D. Augustini libris.*

Si terrenos parentes tanto affectu diligimus, qui parvo tempore pro nobis sustinuerunt labores, nonne cælestis pater magis amandus est, qui pro nobis crucifixus est? Nam quidquid parentum nostrorum circa nos fuit obsequium, ejus est beneficium. S. Aug. l. de salut. docum.

DECOLLATIO S. IOANNIS BAPT.

29. Augusti.

NAtalitias hoc die Herodes epulas dedit, quas rectiùs funebres vocabimus. Aut enim nolas, aut iftas sol fugit, quas sanguine humano hic nimiùm nobili crudelitas condivit. Nam cùm ad reliquas mensæ illecebras filia etiam accessisset, & saltu-

saltu leviculo terram plausisset, ecce tibi præmium pedes caput maximi vatis IOANNIS abstulerunt. Nec satis erat, per mensam tam delicatum ferculum ambulare, & oculorum gulæ facere satis. Extraxit conjux adultera palato suo linguam (illam graníssimam Suadæ sedem) & mille nunc convitiis, nunc acu mille locis fodit sceleſta. Sed profectò pessimè acu rem tetigit. Nunquam enim magis viva etiam crudelitatem Regis, quàm tunc fuit locuta, & meritò deinde divinum VERBVM loqui tyranno renuit, cujus vocem decollaverat. Ipsa saltatricula pœnas si feras, serias certè luit, quando astrictas gelu aquas transiens, ruptâ sub pedibus impiis glacie, abscindendum crustis caput dedit, etiam tunc portentosum in modum subsiliens, & choreas, quibus viva assueverat, mortua etiam continuans, manifestum omnibus mortalibus documentum, quàm non multo saltu opus sit, ut in orcum devolvamur. At dicet nonnemo: Ergóne odiosam pede calcare terram non liceat? imò verò calcanda illa est, & pede utroque, sed graviore, & cui cælũ, non orcus arrideat. *Ex Bar. & Martyrol.*

Si Ioannes tantus, Ioannes talis, tantâ eremo separatus à feminis, feminarum pericula non evasit, quis est, qui inter feminas vivens evasurum se sine labore maximo, maximâ sine cautione confidit, nisi qui sancto alitur spiritu? S. Chrysol. serm. 2. de Decoll. S. Ioann.

S. BONONIVS ABB. *30. Augusti.*

OPtima Philosophiæ pars est mortis meditatio; hæc BONONIVM puerum mundo mori docuit, quâ quidem morte ad vitam nihil est salubrius. Hinc Ægypti deserta petiit tantamque sanctiorum civium frequentiam invexit, ut in solitu-

solitudinem urbes, in urbes solitudinem diceres migrasse. Ipse totam Ægyptum concionabundus obibat, Christoq; longè plurimos jungebat, mercatores præsertim, quibus tempestate aliquando jactatis post preces fusas solem & cum sole fidei lucem ostendit. Ob id cùm Alexandriæ in summo honore jam esset, iterum Ægypti intima petiit. Hic illi tectum cælum, cubile terra, culcitra cilicium, cervical lapis fuit. Huic etiam invigilabat potiùs quàm indormiebat; quò mollius tamen jaceret, lectulum hunc suum lacrymis quotidie lavabat. Verùm è privato hoc pulvere extractus in arenam à Petro Vercellensi Antistite, cui unà cum pluribus aliis capto libertatem apud barbarum Regem exoraverat, Cœnobitis Lacedæmonibus præesse jussus est, dum vitâ simul & munere est functus. Porrò quem adgeniculari ad tumulum Divi cernis, fraternæ cædis reus est. Hunc cùm supplicem sacerdos quidem, sed non conscientia absolveret, annos plures à domesticis furiis agitatus malaciam tandem animo apud cineres BONONII reperit. Veniam nuntiarunt ruptæ ultrò manicæ, quas reus ipse dextro cædis auctori brachio induxerat. Hæ nunc licet ferro sint, an non pulchriùs tamen suspensæ tumulo BONONIVM ornant, quàm Manliani, quos olim abjecerat, torques facturi fuissent? *Ex Gabr. Palæo.*

Licet ceciderîs, licet fueris in scelera devolutus, vide ne desperes; remansit tibi unde piissimo satisfacias creditori. Absolvi vis lama. Charitas cooperit multitudinem peccatorum. S. Petr. Chrysol. Serm. 94.

S. AIDANVS EP. 31. *Augusti.*

HIc ille AIDANVS est Lindisfarnensis Pontifex, quem ad Angliæ regnum Christo subjecien-

dum

ciendum purpurato interprete usum (Oswaldo Rege) suprà diximus. Nimirum tot Apostolos ferè olim Anglia, quot Reges habuit. Sed quæ in alia etiam regna dives fuit, hodie externæ culturæ est indiga. Cæterum AIDANVS, uti multùm Regibus, ita plus aliquantò familiaris mendicabulis fuit. Ex his cùm uni equum donasset phaleris regiis superbum, & Oswini (frater is erat Regis) nobile donum, succensuit nonnihil Oswaldus & objurgavit AIDANVM. At cùm hic pauca pro se dixisset, atque id tantùm quæsivisset ex Oswaldo, plúsne equum hominis mancipium, quàm in paupere homine Dominum Christum adamaret? continuò in sese primò Rex, mox deinde in genua coram AIDANO descendit, & à Pontificiâ tiarâ veniam Regiæ coronæ rogavit. Et abstulit non hanc tantùm, sed mortis etiam beatæ nuntium, cùm modestissimo Rege non digna jam esse superba regna dictitaret AIDANVS. Porrò cùm hic in iratum mare oleum immisisset, ole omitius etiam mare vidisses. Flammas quoque, quas tyrannus Penda urbi injicere parabat, in suas partes traxit, & aversas ab urbe in hostes armavit. Ita victor è viâ abiit non sine triumpho, quem *D.* Cuthbertus tunc puer ducere illum in cælum vidit multo lumine nobilem. O triumphum tuum AIDANE sequi etiam nos pileati olim possimus! *Ex ven. Bedæ hist. Eccl. l. 3.*

Per misericordias pauperum misericordiam paremus, ut possimus esse de panâ liberi, & de salute securi: gratis misericordiam sperat ibi, qui hîc non fecerit misericordiam: qui facit misericordiam, currit ad præmium; qui non facit, decurrit ad panam. S. P. Chrys. serm. 8.

SEP.

SEPTEMBER.

S. ÆGIDIVS CONF. 1. Septembris.

STemma in ÆGIDIO regium indoles munifica prodidit. Nam puer prætextam exuit, ut pauperem ægrum indueret. Et hic quidem morbum cum centonibus posuit, at ille nudus cætera, ut virtu-

virtutem & miraculum saltem regeret, ablatam sibi vestem à nescio quo non satis noto homine piè commentus est. Eodem scilicet furto assem omnem paternum abstulerunt egeni, quando Gallias ÆGIDIVS petiit, & post multa prodigia eadem cum cervâ latebras habitavit. Atque, ut qui matrem deseritis, alia cælo ubera esse sciatis, hæc famelico eadem cerva præbuit. Exclamare hic Roma potuisset: Ecce fera hominis hospes: ecce homo, feræ asylon. Etenim cùm nutricem frequens venatorum corona cingeret, tutelam sinum ÆGIDII & preces habuit, quibus ad teli jactum damnati canes allatrare prædam potuerunt, non prehendere. Ipse Rex Clodoveus libertatem cervæ, ÆGIDIO fortuitâ sagittâ tunc vulnerato cœnobium, cœnobio dotem regiam donavit, sibi unam erroris veniam oravit. Et verò non hujus modò, sed gravioris etiam sceleris impetravit, quod quidem studiosè ille occultavit, sed ÆGIDIVS sub devinis scheda annotatum è cælo accepit, nunquàm delendum, nisi stylum Rex vertisset. Divus porrò noster satis jam à terrâ lactatus ad perennes beatitatis fontes contendit, quos adeò appetivisse quid mirum est? à nutrice suâ cervâ sitim hanc bibit. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

Vendere patrimonia & dare pruperibus stultitia huic sæculo, sed sapientia DEO *est. Vt contrà divitiis incubare, pecuniam fœnore augere, terminos dilatare violentiâ, industria & quæstus apud seculum, sed apud* DEVM *crimen & pœna est.* S. Paulin. epist. 2.

S. AN-

S. ANTONINVS M. *2. Septembris.*

POterat ANTONINVS è Galliis oriundus forte suâ contentus nobilem & in digitis anulum & in pedibus lunulam jactare, sed nimiùm quantum ambitiosus purpuram insuper ausus est sperare, quam ut cælum illi lubentius pingeret, non dubitavit, ostro deficiente, sanguinem promittere. Incredibile enim dictu est, quàm inde à puero pro Christo hunc fundere gestierit. Et verò non passus repulsam est, æternâ præsertim virginitate candidatus: sed sacerdotio initiatus cùm baculi ictu populis ad Christiana sacra adductis undas dedisset, ipse altero, sed gladij, ictu promissum diu cruorem dedit, utque hic copiosior flueret, corpus in partes sectum, partes in aquas sparsæ. Sed præclarum ostrum, martyris inquam sanguis omnis in undis officiosus coivit, ipsæ undæ ut ne tumulo ANTONINVM prohiberent, penitus abscessere. Iam caput nobile volucres cæli mentes aquilas indutæ, naviculâ ad Principis Festi, quem Christo martyr pepererat, regiam usque, secundo flumine, deduxerunt. At Festus Divi ædes templum & capitis sacri monumentum esse jussit. Nos etiam pro meritis ANTONINVM laudaremus, si vel unam illa, de quibus diximus, volucres pennam dedissent. Ex *Mombritio & Petro de Natalibus.*

Noli contemnere plebejum, quia nobilis es, noli despicere servum quia potens es; noli pauperem fastidire, quia dives es: nunquid nobilior, nunquid potentior, nunquid ditior es Christo? ille pro te illa, quæ tu despicis, elegit. S. Ambros. super Psalm. Beat.

S. Al-

S. AIGVLPHVS MART. *3. Septembris.*

HVmiles cunas AIGVLPHVS magnis virtutibus nobilitavit, monachus primò Floriacensis, tum Abbas Lirinensis factus. Vnus certè dignus à Deo habitus est, qui, somno monitore, opima illa spolia (ossa D. Benedicti) Cassino in Gallias asportaret. Cæterùm invidia Arcadium quendam, & suo minimè dignum nomine Columbum, (Pseudomonachum utrumque) excivit, qui virum & monasterio & vitâ ejicerent. Excepit AIGVLPHVS amico convivio hostes, & cæsus atque in vincula datus, licet ab ipso custode ad fugiendum animaretur, turpi fugæ glorioſum carcerem prætulit. Inde captivus cum suis abductus, cùm tempestate diebus XL. jactarentur, solus portum sibi petere visus est. Et petebat, sed beatitati, quam quia jam unam & animo spirabant & ore loquebantur, linguam Columbus primò jussit præscindi, tum omnibus laudes DEO, quin AIGVLPHO ad concionem mirâ facundiâ dicenti erui etiam oculos mandavit, gratulaturos puto sibi, quòd abhinc monstrum hoc, tyrannum monachũ visuri non essent. Ad extremum in insulam ejecti gladioque sunt cæsi. Ne tamen improbitas ob successus sibi plauderet, adfuit in somnis Columbo ipse AIGVLPHVS, & sanguinis sui guttâ in scelerati pectore ac tergo geminos circulos descripsit. Ex his supplici unum duntaxat reliquit, certissimum mortis omen, quâ Rex Clodoveus meritissimum affecit. Nam ut omnes scriptores taceant, facinoris immanitatem ipsæ linguæ loquuntur. *Ex Gras.*

Vidit

Vidit Deus opera tua, recursus & excursus fugitiorũ tuorũ, & conmouit iram suam. Cælum non fulminavit, aqua non submersit, non obsorpsit tellus, & cùm omnis terra sit plena gloriâ Domini non reveritus es præsentem Dominũ & coram tanta munditiâ immunditias tuas exercere. S. Pet. Dam. serm. serm. de Char.

S. ALBERTVS C. *3. Septembris.*

ABsque ventis adversis fuisset, nunquam animum ALBERTVS ad cælum appulisset, usque adeò malè Favonios sæpè vocamus. Natus in magnas opes, majores has artibus non bonis effecerat, stultusque cælum dudum auro vendiderat. Vt tamen divitiis divitias, hoc est lutum luto adderet, velis remisque per lacum Verbanum contendit. Verùm exorta repentè ingens procella alias scilicet oculis undas Cocyti objecit, alium nautam Charontem. Ergo cùm omnia jam tuta cum naulum crederet, & orco debitum, vota cum velis vertit, & ut viveret, cælo vovit deinceps vivere. Arrisit continuò votis cælum, ut audisse hæc scires. Sed ecce in ipso portu naufragium. Opes omnes (ne time lector) in miseros abjicit, uxore conjuge inter velatas virgines abditâ, monte non sine ingenti labore conscendit, qui in eo de quo mentionem fecimus, lacum excurrit. Hic cælo propior cum DEO jam commercia habebat, & commeatum à præternavigantibus demissa sportâ lageunulaque accepit tam diu, dum Angeli denique victum è cælo ministrarent. Itaque cum Superûm hospes nequiequam ab hominibus jam mendicaret, mortuum rati sunt accolæ. Sed vivit

vivere splendor casæ imminens ostendit, & pestis à vicinis populis ALBERTI & D. Catharinæ, cui templum ponere Angelus jusserat, precibus propulsata. Eidem templo illatus ALBERTVS, ambrosiam, quâ, cùm viveret, pastus erat, mortuus etiam spiravit. *Ex vitâ B. Alberti.*

Dilige totâ animâ Dominum Deum tuum, spem tuum, vitam tuam, solatium tuum, consilium tuum, & refugium tuum. Dilige illum qui tibi est quidquid amabile aut optabile esse potest: diligeum castè, devotè & sanctè; non verbo, non linguâ, sed opere, & veritate. S. Bern. op. de char. c. 31.

B. ROSA VIRGO. *4. Septembris.*

ROSAM etiam in autumno donamus, unam eandemque & castis nivibus & verecundâ purpurâ formosam. Protulit Viterbium Italiæ urbs, fovit D. Francisci hortus, &, ne male alii, bene cælum carpsit. Hæc inquam ROSA, ut contra procaces manus se armaret, â primis annis omnibus corporis afflictationibus se dedit. E gravissimo morbo decumbens & jam jam moritura cùm ea de alterâ vitâ disseruisset, quæ oculis tunc coram intuebatur, testesque dictorum sorores jam olim defunctas nomine quamque compellasset, VIRGO MATER intervenit, & porrò vivere, sed inter eas jussit, quæ Magnum Franciscum sub Minorum veste sequuntur. Quod cùm è morbo recreata ROSA egregiè præstitisset, denuò ad eam Magna MATER invisit. Et sufficere poterat id spectaculum, sed illa alterum objecit, FILIVM tormentis olim omnibus exercitum, qui nimirum tot plagis saucius cor amantis etiam ipsum tam sauciavit, ut tum denique verè inter spinas ROSAM

dixisses. Sub idem tempus cùm Friderici II. Imperat. factionem castigassent, cum omni familiâ urbe ejecta Sorianum venit. Sed exilium leve Angelis non multò pòst morte Friderici libera patria fecerunt. Placuit tamē etiam præ hâc cælum, quod quò facilius videret, circà annum M. CCLIV. oculos clausit. *Ex vitâ apud Moniales D. Rosæ.*

Nulla vel brevis hora subrepat, in quâ non habeas memoriam Filij Dei pro tuâ miseriâ, & suâ misericordiâ crucifixi. Quid faciet Dominus majestatis, si nos, qui cinis & pulvis sumus, tanta misericordiæ viderit ingratos? S. Bern. op. de char. cap. 32.

S. EVDOXIVS M. 5. *Septembris.*

CLamat EVDOXIVS illud hodie nobis: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit.* Certè quòd pietatem Christianam coleret, licèt aulæ Imperatoriæ comes, aulâ tamen ejectus est. Sed neque extra hanc ferre in EVDOXIO Diocletianus potuit probitatem, sed in vincula jussit abripi, quasi verò vinciri virtus posset. EVDOXIVS ubi adesse exploratores intellexit, necdum notus mensæ admovit suæ, lauteque & perquàm liberaliter habuit. Inde suus ipse jam proditor, lubens volens ad Imperatorem abiit, pugnasque edidit, quas sperare à voluntario Christi milite posset. Sed neque solus in aciem prodiit. Prodiêre cum Duce tam forti mille centum & quatuor, qui omnes ad tyranni pedes cum superstitione primò balteum, mox vitam etiam projecerunt. Atque hi quidem præivere triumphantem EVDOXIVM, qui ex equuleo veluti è triumphali curru accepta pro cæli patriâ vulnera jactabat. Secuti deinde sunt amici integerrimi MACARIVS & ZENO, hic in ipso loco supplicij ab

EVDOXIO,

EVDOXIO, ille à BASILISSA EVDOXII conjuge ad triumphi pompam invitatus. Itaque non sæpè cælum tot armatos unà recepit. Agite tamen, ô Sodales Mariani! non ideo subire cæli mœnia minùs contendite; liberalior DEVS Romulo est; coronam auferet, etiam qui ultimus transcenderit. *Ex Metaphr.*

Si fidem & fiduciam tuam jactes in livores & vulnera Crucifixi, & in tuæ salutis usum convertatu memoriam Dominicæ passionis, erit sanguis ipsius pretium redemptionis tuæ, mors ejus convertetur ad vitam, dolor ejus in gaudium tuum, in tuum honorem ejus opprobria. S. Bern. de char. c. 34.

S. ELEVTHERIVS ABB 6. Septembris.

MInimam laudem à nostro calamo ELEVTHERIVS accipiet, qui maximam jam olim à Magno Gregorio accepit. Summa est, D. Gregorium sub ultimum verni jejunij diem, inediæ, ob imbecilliorem stomachum, succubiturum fuisse, nisi pulpam lactanti ELEVTHERIVS preces suas objecisset. Id beneficium Gregorius non modò stylo, sed facundâ etiam picturâ in templo locutus est. Quin & mortuum ajunt ab ELEVTHERIO precibus denuò animatum; sed nos dæmoni ereptam prædam laudamus. Fortè ex itinere Divus ad sacrum Virginum Ascaterium diverterat, in quo puer agebat atri genii obses. Non ausus est eâ nocte malus hospes puerum torquere, sanctiorem hospitem veritus. Itaque ille domum patronum suum sequitur. Hîc etiam pacem crederes: sed induciæ tantùm erant. Dum enim ELEVTHERIVS alieni cœnobii vires elevat, suas laudat, reditus velut ex insidiis hostis solo adolescentulum

affligit miserisque modis discruciat. Sed obfuit provocasse ELEVTHERIVM. Neque enim hic prius cum suis pugnare precibus desiit, quàm penitus statione non suâ orcum pepulisset. Nunc similes pugnas cur non spectamus? ánne quos dæmon timeat, ELEVTHERII, an quos agitet, pueri desunt? *Ex Grasio.*

Quoties honor nobis nolentibus ingeritur, necessarium est ut in pavimento cordis sub districto disciplinæ pede càlcetur, & velut venenatus serpens in ipso suggestionis capite ictum sentiat, ne in extremo bonæ operationis calcaneum movere præsumat. S. Petr. Damian.

S. STEPHANVS EPISC. 7. *Septembris.*

ASpera & inculta terrarum habitare D. Brunonem ajunt. Viridaria rectiùs dicerent, quæ tam nobiles nobis flosculos submittunt. Atque hem tibi ex his STEPHANVM Lugduni Galliarum nobili familiâ satum! Hic vitæ reliquæ in ipsis cunis bullaque præludens, quem diem patienti Christo dicamus, materni lactis abstinentiâ sanctum habuit. Amorem suum Christum sub pane latentem quoties contemplatus fuit, putasses æstu absumendũ, nisi lacrimis, quibus diffluebat, hunc temperasset; dixisses Crucifixo immortuum, nisi vitam suspiria prodidissent; denique existimasses cælo precabundum interesse, nisi hoc descendens ad STEPHANVM vidisses, Angelo misso. Iam tempestates fugatas, desperabundos cælo, ægros sanicati, mortuos vitæ redditos taceo. Vnum idque utile juventæ, quod Pontifex jam Diensis edidit, facinus narrabo. Dixerat graviter in omnia vitia illud præsertim, quo festos Divorũ dies aleis, choreis & id genus ludicris vulgus amat profanare.

Cùm

Cùm aures necquicquam diu pulsassent, dæmoni denique malo, qui ad eas nugas impellere animas adsolet, pro concione imperavit, positâ larvâ palàm sese ostenderet. Enimverò paruit tam horribilis, ut jam magistri sui puderet in ludo discipulos, facileque cum illo etiam hunc damnarent. Sed, ô Superi, invenit hodie iterùm discipulos pessimus Doctor. Iuvat chartas minimè doctâ pictas manu crepare. Iuvat aleam (vel salutis) jacere; juvat terrâ plaudere; & ne serò pereamus, ad orcum non jam imus; currimus, saltamus. *Ex Surio.*

Quod Sirenes fuisse finguntur, id verè sunt illecebræ cupiditatum & blandimenta vitiorum: habent enim in specie lenocinium, in gustu venenum, quorum ipsus in crimine, pretium in morte numeratur. S. Paulin. cap. 35.

NATIVB. M. V. *8. Septemb.*

POtuit denique post longissimæ noctis tenebras solem hoc die tellus sperare, quando tot votis jam olim exoptatam nasci *Auroram* vidit, MARIAM inquam, quæ Ioachimo atque Annâ prognata lucem primò vidit dicam? an videndam orbi propinavit hodie. Certè festum agere hunc diem multis jam retrò seculis Christianus orbis instituit, idque cælo auctore. Nam ferum Anachoreten hâc ipsâ luce quotannis audire cælestes illos Amphiones solitasse, qui lætissimis modulis omnem latè aërem exhilararent; sed & Paulum quendam annis permultis sub eam noctem, quæ diem *Virginis* natalem præit, vidisse sidus ingens cælo se demittere, & festivis ignibus ædem Lauretanam exornare: utrumque porrò Angelis doctoribus didicisse, id ob *Cunarum virginearum* memoriam Superos factitare. Echo itaque solùm est

omnis hodie mortalium plausus, quam cœlum suis concentibus provocat, utinam vel ad ultima hujus vota responsura! scintilla est, ab æthere animos hominum illapsa, utinam in incendia abitura! Bene profectò Innoc. IV. quòd à morte Cælestini IV. Pontif. Max. creatio, quam Frideric. II. Imperat. turbare nitebatur, VIRGINIS ope felicius successit, patronæ cunas omnibus annis dies VIII. celebrari jussit. Sed hoc etiam parum esse, audacter dico. Felices illæ Cunæ, illæ linguæ, in quibus quotidie MARIA cum aurorâ nascitur, cum sole vivit, & neque cum die emoritur. *Ex Duran. Beleth. Vincent. Tursell.*

Studeamus seculi hujus blandimenta despicere, carnis incentiva reprimere, Crucem Christi assiduè in mente portare, quatenus dum nunc gladio Mens transfigimur, cum ipsa de æternæ felicitatis dulcedine satiemur. P. Damian. serm. 2. de Nativ. B.M.V.

S. ADRIANVS MART. 8. *Septembris.*

MAppam dixisset martyrum sanguinem, qui hunc mitti vidisset, tam ad pugnam Christianos olim passim excivit. Ita ADRIANVM ex equestri ordine virum, ut Christo militaret, eadem prælia, martyrum gloriosa & invicta in tormentis constantia, accenderunt. Et vicisse etiam se ratus est, cùm manus tyranno dedit vinculis ligandas, ex quibus cùm aliquot post dies cùm bonâ veniâ egressus ædes suas repeteret, conjux ejus Natalia fortissima matrona transfugam è sanctis castris adventare rata, recto excludit, nec prius admisit, quàm fidem se DEO servasse ostenderet. Quin ipsa in vincula reduxit maritum, ipsa cùm cæsus alia effunderet, dictis firmavit. Et quia femi-

nis

nis aditus ad ergastula martyrum jam negabatur, positis capillis, vt viro femina animos adderet, virum induit, cumque membris truncandi jam Christi milites essent, id scilicet à carnifice multis precibus blanditiisque exoravit, ut primas conjux teneret; ab hoc verò, ut sponte manus securi subjiceret. Ipsa dexteram ADRIANI legens thesauri loco (& erat) asservavit. Nec multò pòst cùm ADRIANVS ad cælitum gaudia Nataliam etiam invitasset, conjugi suo conjunx iterùm & æternùm juncta est. Quamvis quid conjuges dico, quando in utroque virum agnovimus? *Ex Surio.*

Quæ collatio tui est ad ineffabilem, ad incomparabilem, ad incomprehensibilem Deum? nihil ei ad mensuram meriti retribuere potes, si in retributionem eorum, quæ pro te sustinuit, te millies mille annis gehennali incendio cruciares. S. Bern. op de char. c. 27

S. CORBINIANVS EP. 8. *Septembris.*

CORBINIANVM fugientem è Galliâ honor Romæ assecutus in totius orbis oculis insulâ mactatum in patriam remisit. Iterum Romam dum fugit, ursum, qui clitellarium equum interceptum absumpserat, vicariam sibi operam jubet addicere, & cum equo equi etiam sarcinas ferre. Reduci per Bavariam Grimoaldus Dux hospitium offert. At negat ille impudicitiæ stabulũ & hospitium sibi fore, pelleret, quam uxoris loco haberet, Pilitrudem, fratris nuper conjugem. Advolant, ecce, uterque, & infames nuptias ejurant. Subinde CORBINIANVS ad epulum vocatur. Adest, benè precatur, assidet. Sed dum Grimoaldus bucceam cani objectat (audire qui canes plures quàm pauperes alitis) eversâ mensâ è diætâ se proripit, de-

testatus epulas, quibus quidem Præsul dixisse benè, sed canes accubuissent: se deinceps cum hominibus cœnaturum. Non multò pòst in Strigem offendit, audit incantationibus Pilitrudis filio salutem attulisse, invicem ingentia munera absstulisse. Enimverò jubet omnia in prædam egenis cedere, debitaque superstitioni stipendia probra & plagas numerat; mox paratas capiti à Pilitrude insidias effugit, sed non perinde etiam hæc cæli ira. Nam primò filium, mox etiam maritum vitâ videt exturbari. Ipsam longum funus vivumque, captivam, Galli abducunt; exulem dein in Italiam ascellus asportat. At CORBINIANI tumulum suis cælum funalibus ornavit, Frisinga pro Asylo habet. *Ex tom. 1. Annal. Boio.*

Debemus animo præmeditari, quod aliquando futuri sumus, quod, velimus nolimus, abesse longiùs non potest: nam si nongentos vitæ excederemus annos, tamen nihil esset præterita longitudo, quæ esse desisset. S. Hieron. ep. 3.

S. BONFILIVS ORD. SERV. B. M. V.

8. Septembris.

QVid Roma pileum, quid secundùm libertatem vindicias crepas? ego iterum illos laudo, qui pulchram servitutem sub Mariæ nomine circumferunt. Tu felicissima servitutis cunabula audi. Fuit jam olim nobilis inter cives Florentinos Societas VIRGINI sacra. Hi dum ex more festum cælo translatæ diem agunt, BONFILIVS pars magna & ipse horum, quinique alij faces subdi pectori senserunt, quibus, ut se totos VIRGINI manciparent, inflammabantur. Nec mora, vitam opesque veteres cum veste ponunt, & novus ipso

Natæ

Natæ VIRGINIS die, peculiaris eidem cœtus enascitur, Artingi primò is loci antistitis, tum Innocent. IV. Pont. Max auctoritate probatus: cumque stipem colligentes infantes facundo miraculo *Servos* VIRGINIS clamitarent, id hodieque scilicet nomen ferunt. Iam incrementa ordinis promisit vitis, quæ sub vernum tempus sata, mox DOMINÆ luce (quâ Salutatam ab Angelo colimus) & florem & gemmam adeoque uvam exhibuit. Sed & vestes servis suis Deipara obtulit pullas, quibus & FILIVM patientem & viduam MATREM lugerent. BONFILIO deinde ad pileum voce cælesti evocato testimonium sanctitatis in vultu splendor, in toto corpore odor dixerunt, & justa hominibus permixti Cælites illis verbis cecinerunt; *Subvenite Sancti* DEI, *& exaudite*. Tales exequias *servi* VIRGINIS merentur, alias sperate qui liberti, qui libertini amatis audire. *Ex Ordin. ipsius monum.*

Considera quanta sit dignitas nostra, quantaque nobis proportio sit cum Mariâ: Concepit Maria Christum in carne, deferimus & nos illum in mente. Reficiebat Maria Christum, cùm teneris labris lac exprimeret uberum, reficimus & nos variis bonorum deliciis operum. S. Pet. Dam. serm. 2. de Nativ. B.V.

S. AVDOMARVS EP. 9. *Septembris.*

COepit AVDOMARVS tunc vivere, cùm desiit mater; quando nimirum à morte hujus cum patre mori mundo inter Ascetas occepit. Iucundum credo videre cælo erat, patrem unà & filium in eâdem virtutis scholâ discere, miraculo eò majori, quòd ad hanc filius patrem duxerat. Quid jam mirum, si mira alia quàm plurima patravit AVDOMARVS, si radiare è ligno crucem, si exsur-

gere è lectulis ægros, è vinculis captivos jussit? Nos duo tantùm scribemus, quorum pueri unum, alterum bis pueri senes legant. Episcopus jam Morinensis adolescenti interdixerat, ne cymbâ in aquis luderet. Risit ille, & lusit. Sed inobsequentem venti fluctusque in altum, inde è Galliâ in Saxoniam usque ejecerunt, & ut contra immorigerum conjurasse cum aquis terram agnoscerent, latrones in littore venientem præstolabantur. Quid ageret sine velis, sine remis puer nauta? Nempe remi preces, vela divi apud DEVM AVDOMARI merita fuerunt. His ille in patrium portum invectus, naulum Navarcho suo obsequium dehinc persolvit. Hic cùm amissos senio oculos ad D. Vedasti tumulum recepisset, mox facti pœnitens cùm non videret, an ex re animi esset videre, precatus est DEVM, iterum eriperet, si noceret, lumen. Eripuit, & in cælum abituro duces Angelos misit. Ibi ille cæcus nunc DEVM videt. *Ex Surio.*

Induete, quæso, veste innocentiæ, orna te quasi veste polymitâ varietate virtutum, & qui te fidei annulo subarrhavit, in te odorare lætetur aromata gratiarum. S. Bern. de char. cap. 31.

S. SALVIVS EPISC. 10. *Septembris.*

MEritò hodie plaudimus SALVIO, qui bellè omnes personas egit in eâdem vitæ fabulâ: Iudex, Monachus, Abbas, Episcopus. Et ne eventus sive Comicos, sive Tragicos desideres, bis vivus, bis mortuus. Vnicam scenam specta. Concluserat, cùm Abbatem exuisset, angustâ cellâ se, Sed natus cælo animus libertatem morte quæsivit reperitque. Iam extulerant mortuum, jam tumulo inferebant, cùm è ferali capulo se tollens simul

simul vivere iterum, simul vitæ illacrymari cœpit. Heu! heu! ubi? hominum & Cælitum fidem ubi sum? imò heu! ubi fui? unde, ah! excidi? felix mors, quæ vivere me feceras? infelix nimium vita, quæ mori iterum me cogis! Iuvat, ô juvat iterum mori! Natrat deinde à morte ad beatas delicias abductũ se inter Angelorum & Divorum comitatum, jam ambrosiam gustasse, iam nectar illud libasse; sed quod opera eius porrò terris necessaria dicerẽtur, ad vitam iterum damnatum esse. Et nimirum ex ergastulo suo ad Pontificatum Albigensem extractus pauperibus patrem, captivis vindicem se libertatis præbuit. Vaticiniis insuper clarus, Regiis ædibus quandoque nudum gladium imminere conspexit, qui geminos Regios filios intra vicesimum diem sustulit. Quòd tamen mortuum se crederet, quamdiu vivebat, sui funeris ipse vates & vespillo tumulo se composuit, & bis victor cælo subiit, viæ utique, quam nuper iverat, minimè iam ignarus. *Ex Greg. Turon.*

Hunc sequamur, huic militibus, cui conjunctus unquam disjungitur miles, qui militantibus sibi gloriam vitæternæ, honorem regni cælestis & divitias hæreditatis suæ & divinæ cognitionis consortium perenne largitur. S. Paul. in Epist. 36.

S. NICOLAVS TOLENTIN. CONF.

10. *Septembris.*

SEptennis NICOLAVS solenne deinceps habuit tres in hebdomade dies, interque eos illum etiam, quem VIRGINI dicamus, pane cibario & fontanâ victitare. In Canonicorum deinde Collegium ascitus, cùm illa pro concione D. Ioannis audisset

audiſſet (*Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo ſunt*) quaſi uni illi dictum eſſet, extemplò ad eos Anachoretas abiit, qui D. Auguſtinum æmulantur. Ibi facile oſtendit, quàm mundum mundiq́ue omnia odiſſet. Sacerdos ubi primùm litare cœpit, è piacularibus flammis umbra adfuit, abduxitq́ue ad immania tormentorum ergaſtula. Ibi ſimul hæc, ſimul ſociæ umbræ omnes patronum ſibi NICOLAVM legerunt; pro quibus cùm ille ad aram aliquoties dixiſſet, partem longè maximam à ſuppliciis abſolvit. Sub hæc cùm eum è cognatis unus aliquis à Religionis amore abducere & mundo iterum conciliare peſſimè conciliatus adniteretur, ſurdum ſcilicet reperit. At faciles aures invenerunt è cælo vates, qui obiturum feliciter NICOLAVM Tolentini cecinerunt. Eò enim ocyùs abiit, ſtellâ duce, quæ ibi demum conſtitit, ubi tumulatus poſteà fuit. Morituro jam jam Chriſtus cum Matre & D. Auguſtino obvius venit, cum ſex ante mortem menſibus quotidie ſub noctem Angelorum concentus audiſſet, manifeſto indicio, quàm non longè à cælo abeſſet. *Ex Surio.*

Vis ſcire quales Dominus quærat ornatus? Habeto Prudentiam, Iuſtitiam, Tẽperantiã, Fortitudinem; his cali plagis includere; hæc te quadriga velut auriga Chriſti ad metam concita ferat: nihil hoc monili pretioſius. S. Hieron. ep. 2.

SS. MENODORA, METRODORA, NYMPHODORA, VV. MM. 10. Sept.

ITerum Virgines Martyres aſpicis, hoc eſt, roſas & candore & purpurâ ſuâ nobiles, pulchertima virtutis mixturâ MENODORA eſt, METRODORA

& NYMPHODORA sorores & è Bithyniâ oriundæ. Hæ quò securior sive ab apertâ vi, sive proditione pudor foret, collem omnes desertum insederunt, munimentum virtutis ingens & propugnaculum. Solæ tamen, etsi maximè volebant, minimè potuerunt esse: virtus enim, ut ferè fit hospites, ex omni loco excivit, & fuere crebra miracula ad convocandam multitudinem turbæ instar. Sed uti inter spectatores alios admiratores castitas, ita alios hostes habet. Inter hos infestissimum Frontonem videres omnibus machinis oppugnare virginitatis castrum. At huic animus etiam crevit in pugnâ, auditaque inter omnia tormenta una eademque omnium vox velut tessera pugnantium: *Agnoscet Christe sponsas tuas coram Patre, quem coram hominibus neque sanguine fateri erubescimus* Interea MERODORA inter virgas moriendo vincit, & salvum virginitatis scutum patriæ cælo ostentat. Sororibus ad demortuæ conspectum etiam animus accedit. Quare post faces ardentes & equuleum MERODORA, post uncos ferreos NYMPHODORA vectibus cæsæ geminarunt triumphum, in quo dum corpora in flammas projiciuntur, alia flamma cælo delapsa judicem omnemque tortorum manipulum momento in cineres vertit. At ex illis aliis flammis tergeminus cælo Phœnix prodiit & vanitatis accusavit, scilicet poëtas, unicũ tantùm esse jurantes. *Ex Surio.*

Sicut peccati cogitatio decolorat, affectio vulnerat, sic consensus omnino animam necat: caveamus ergo cogitationes inutiles, ut animarum nostrarum faciès decora permaneat; quòd si noxia cogitatio subierit, laboremus citiùs abluere sordes, quibus nos maculari conspicimus. S. Bern. serm. de car. Cut. & Off.

S. Eu-

S. EVPHROSYNVS C. 11. Septembris.

MAla cape sis ex Elysiis hortis, quid horres? securus cape. Non illa sunt, à quibus primi parentis dentes obstupuerunt. Nec Eva mater, sed EVPHROSYNVS porrigat; ille quidem terræ filius & inter monachos ad culinæ nidorem damnatus; sed cujus labores cælo impendio sapiebant. Ostendit hoc sacerdoti & ipsi integerrimæ vitæ, quanti eos faciat, quos imprudens nihili facit tellus. Sordebant huic jam diu humana, & nauseabat mortalia immortalis animus; illas gustare delicias avebat, quas alieno gustu miselli perdidimus. Neque negavit DEVS, sed votis tam piis satisfacturus, extasi abreptum in felicissimos hortos transtulit. Ibi dum ille gaudiis inundatur, EVPHROSYNVM nostrum videt non jam ignobilis terræ colonum. Atque ut ne somnum crederet somnium ve, accipit ab eo laudata à nobis poma, quæ vel odore suavissimo patriam suam loquerentur. Interea ære campano ad preces matutinas vocante sibi redditur Sacerdos; & dum ad templum properat, involuta pallio poma reperit: mox ubi eadem omnia ex EVPHROSYNO intelligit, Asceticis munera portentosa & in his virtutem EVPHROSYNI prædicat. Et nobiles quidem illi fructus fructus alios quotidie miracula proferebant, at EVPHROSYNVS proditus fugâ se subduxit. Et quò ais, fugit ille? Nempe si sic illi Paradisus patebat, gratis jam quæris. *Ex Men. Græcis.*

Nihil est, benedicte fili, quod possit aut debeat præferri ei, qui est verus Dominus, & verus Rex & Imperator æternus. Cui enim rectius vitam nostram

stram impendimus, quàm illi à quo accipimus? cui si in hoc sæculo militaverimus, tunc ad ipsum tran-sire merebimur. S. Paulin. ep. 39.

S. THEODORA POENITENS.

11. Septembris.

VIrum an feminam spectâsse te, lector autumas? utrumque, si mihi credis. Nam femina, puto, fuit THEODORA, cùm lapsa est, vir, cùm surrexit. Id te vita docebit. Tenebat illa matronas inter Alexandriæ principem locum. Sed ex hoc lena eademque venefica turpiter dejecit, cùm quæ Sol occidens non spectat scelera impunè perpetrari suasit, itaque adulterium persuasit: ac si unum solummodo cælum oculum haberet & mediâ etiàm in nocte Argus non esset. Vidit ipsa THEODORA crimen, cùm primùm lux animo oborta est, & quò ruborem absconderet, cœnobio se abdidit, utque viros effugeret, inter viros virum se venditavit. Et jam lacrymas quibus facinus piabat, vel Crocodilus probaverat, dum dorso innoxiam per fluctus tulit; jam silvæ, per quas invidi monachi intempestâ nocte miserant à feris devorandam, virum & ipsæ crediderant; cùm lo-co pellere dæmon malus aggressus, non quidem virum negavit THEODORAM, sed tamen infamis mulierculæ operâ patrem mentitus est. Poterat se ipsam absolvere THEODORA sexum fatendo, sed maluit suum sub alieno scelere scelus luere. Itaque pulsa cum infante septem ipsos annos propter Monasterii fores jacuit cæli hominumque injuriis exposita. Denique cætera miracula, & morientis quid cælites gloria Cœnobiarchæ ostensa, adduxerunque eodem temporis articulo maritus, mors ipsa

ipsa denique palàm orbi fecerunt feminam fuisse THEODORAM, sed quam viri imitarentur. Ita *Metaphrast.*

Meliora mihi amici vulnera, quæ Christus accepit ut sanaret me, quàm voluntaria inimici oscula, quibus mihi peri llecebras delectationũ caro male suada blanditur, ut quasi parricidiali Iudæ oscula paratis in captivitatem meam prodat inimicis. S. Paulin. ep. 2.

S. GVIDO CONF. 12. *Septembris.*

ETiam GVIDONEM humili genere natum ad astra virtus evexit, tutissima eorum scala, qui generosi humi obrepere detrectant. Natalem terram Brabantia dedit. Puer non priùs animo hilari esse unquàm potuit, quam aut preces Deo, aut egeno stipem dedisset, quam ubi non habuit, ipse scilicet coëgit, mendicorum mendicabulum. Adolescens VIRGINIS templo operam suam æditimus addixit, gnarus cæli portam esse, quam curaret. A tam sancto munere cùm à mercatore persuasus mare conscendisset, & ventos & Superos adversos sensit, quin remo manum tamdiu eximere non potuit, quousque hanc redux VIRGINIS aræ supplicem tetendit, manifesto in hujus transfugas exemplo. Sanctius postmodùm iter instituit, cùm Romam & Hierosolymas aliosque Christianis vestigiis nobiles locos petiit, septemque ipsos annos talem se, quales omnes summus, peregrinum vendidit. Hinc cùm fesso DEVS quietem donare vellet, in lectulum dejecit. Hoc cùm æger Anderlaci decumberet, columba è cælo multo lumine coruscа advolavit, simul vox audita est, quæ *ad coronam dilectum* invitavit. Enimverò subens paruit. Orbe scilicet peretrato, restabat

utraſtra viſeret; quam viam an illi juvenes inſiſtant, qui Gallias nunc & Italias petunt, tibi, quæ hæc legis judicium eſto. *Ex Surio.*

Quâ præſumptione non diliges illum, qui te non diligentem dilexit, qui te peccantem non deſpexit? Videque ſo quâ compẽſatione quo merito ſummæ & æternæ reſpondeas Trinitati. S. Bern op. de char. c. 17.

S. MAVRILIVS EP. 13. *Septembris.*

MAVRILIO patria Mediolanum, parentes illinc nobiles, vitæ Magiſter D. Martinus fuere. Ab hoc & ſacerdotio & infulâ Andegavenſi condecoratus eſt, factumque calculo ſuo candidiſſima columba probavit capiti MAVRILII obvolitans. Mitto plurima prodigia. Vos qui animas, qui juventam curatis, ad unicum animum advertite. Parvulus, iſque moriturus ſacro chriſmate firmandus erat. Dum ſacris MAVRILIVS pluſculum immoratur, emoritur ille. Nimirum hoc ſuum facinus Pontifex credere, non expiandum, niſi munere abdicato. Proinde ſe judice exul clam navim conſcendit; lapſiſque in mare, quas ſecum ferebat, templi clavibus, vovet non priùs patriam viſurum, quàm claves amiſſas. Mox trajecto mari ſervum ſe viro principi addicit, hortumque colit illi nuper Italiæ unicus floſculus. Iam annis omnino ſeptem totâ Europâ â ſuis quæſitus, Angeli demum indicio inventus eſt. Tot preces precibuſque miſtæ lacrymæ, redditæque à piſce, qui navim inſilierat, claves, & promiſſa puero à Deo vita, reditum tandem perſuaſerunt. Nempe primò omnium ad tumulum eſt rum, ubi unâ Divus à precibus & puer morte ſurrexit, infulæ etiam hæres MAVRILII, cujus ultrà-

ultima moribundi ad astantes illa vox perhibetur: *cogitarent, quas generent animas, pretioso, ah! nimis lytro, Christi sanguine emptas esse.* O juventus Parthenia, etiam tu animo hæc volveres! Tantillo animas non venderes. *Ex Surio.*

Quomodo redamabis, anima, vitæ tuæ gratuitum largitorem, largissimum administratorem, pium consolatorem, solicitum gubernatorem, copiosum redemptorem, æternum conservatorem, ditatorem, glorificatorem? S. Bern. op. de Char. c. 5.

EXALTATIO S. CRVCIS.
14. *Septembris.*

SI minùs bellare feliciter, certè prædari novit COSRHOAS, qui cùm captam totiès Hierosolymam ipse etiam cepisset, prædam nimium quantum magnam Crucem Servatoris in Persidem asportavit. Doluit Christianus Imp. Heraclius spolia hæc Christianis detracta esse, & cælo auctore armis commune omnibus Christianis dedecus aggressus abolere, ternas copias COSRHOÆ totidemque Duces felici Marte devicit, fortissimè Christianis utpote pro signis suis dimicantibus. COSRHOAS dum fugâ Tigrim trajicit, socium regni filium minorem Mardesam sibi adsciscit. Id maximus natu Syroës impatienter ferens, geminato parricidio & fratrem & parentem sustulit, pactique regnum cum Heraclio pro cruce est stultissimus mercator. Hanc porrò Heraclius cùm imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Servator tulerat, nec tamen, occulta vi gradum morante, progredi jam posset, monuit Præsul Zacharias fastum ponere & aurum nimis am-

mo oneroſum; neſcire crucem purpuram, niſi quæ de Chriſti ſanguine ruberet, ſed neque coronam noſſe, quam ſpinæ non ornarent. Aliter ergo triumphandum ſibi eſſe intelligens Heraclius, nudus pedes & plebejam togam indutus facile jam pedem promovit, & ſublimem crucem loco ſuo & honori reſtituit. Hæc EXALTATAE CRVCIS feſta initia ajunt. Nego ego, cum bona pace Heraclii, ea Chriſto primitus adſcribo. *Ex Brev. & Baron.*

Intuere ne mortiferam crucem efficias, in quâ facias Filium Dei amaris doloribus interire: ſuperbiæ ſuperiùs, inferiùs luxuriæ; à dextris proſperatio iniquitatis, à ſiniſtris averſitatis deſperatio. ſpinas, clavos & lanceam Filio Virginis repræſentant. S. Pet. Dam. ſer. 1. de Exaltat. S. Crucis.

S. AICHARDVS ABBAS. *13 Septembris.*

INgens duellum matrem inter & patrem feliciſſimè AICHARDVS ſuſtulit. Dum enim hic militiæ, illa Deo devotum vellet filium, hic pulchræ litis arbiter, ut ex æquo rem componeret, utrumque præſticit, & ad militiam abiit, ſed religioſam & Deo ſacram. In hâc cùm egregiè diu adverſus Orcum depugnaſſet, & in fundo paterno victrici VIRGINI ædem, hoc eſt, & propugnaculum ſibi exædificaſſet, Dux demum nongentis monachis datus eſt. Inter fortia ejus facta memorant in fugam actum non ſemel hominum hoſtem, ſive crucis telo, cùm arbore dejectâ obruere Chriſti milites vellet; ſive aquâ luſtrali, cum hâc omnibus ſuorum cubiculis exegit. Poſt multas maximaſque pugnas beatam vocationem tandem proſuis à DEO petiit. Annuit hic & Angelum bonum, miſit

misit, qui post longam cum malo luctam bacillo mediam partem tam sancti exercitus signavit. Erat hoc rude emeritos donasse. Nam de morte & ipsi moniti, cùm quatuor dierum jejunio corpus curassent, & sacris omnibus se armassent, ultimum pugnarunt, eodemque die, vultu (ut victores scires) læto & præfulgido omnes cælum triumphantes ingressi sunt. Sed & AICHARDVS tum secutus est. Cur enim à triumpho Dux excluderetur? *Ex Grasio.*

Deputat Deus Virtutes Angelicas humanæ custodiæ, & infelix homo relictâ puritate virtutum squaloribus se polluit vitiorum: & Angelus fœtorem, ac inhonestam purulentiæ nauseam invictus tolerat, etsi cælestis imperii lege constrictus obedientiam non omittat. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 15.

S. EDITHA V. *16. Septembris.*

FErax olim Divorum tellus Anglia, quàm heu! degenerasti. sponte tuâ ferebat fructus olim, quos jam non nisi gladiis sulcata, & sanguine rigata donas. Illos inter EDITHA numeratur Edgari Regis filia & Christi sponsa, cui amores suos primis annis devovit, paranymphos novo more leprosos diligens, quos, quò deformiores aspectu erant, hoc formosiores & digniores se putabat; ut jam cælo id muneris ambiente, non dubitaret Angelus pauperem præ se ferre. Potrò in deliciis EDITHÆ Crux fuit, quam cùm pingere nonnunquam manu Dunstanus Antistes vidisset, pollicem prehendens nunquàm tabo obnoxium esse jussit. Id quod posteà factum vidit Anglia, cùm à morte (quæ ut suavis esset, cantu suo Angeli fecerunt) trigesimo die matri, tum anno tertio decimo

Dun-

Dunstano spectandam se dedit, monuitque corpusculum tolleret integrum tunc etiam, si membra quibus in molli ætate ad levitatem abusa esset, exciperet. Itum & inspectum monumentum est, fidemque fecerunt præter oculos, pedes & manus, omnia reliqua à tabo immunia membra. Sed & in dextrâ pollex â putredine fuit eximius. Quid? quòd cùm miraculum Canutus Rex rideret, resecato iterum loco media sepulchro se extulit, manumque injicere improbo paravit? Supplicem tamen & in gratiam recepit, & inter undas posteâ servavit. Magni hæc olim Anglia miracula faciebat, pluris ego Angliam, si in vitam nobis EDITHAS revocaret. *Ex Graf.*

A tuâ dignitate nimis enormiter & ignominiosè te dejicis, si transitoriis & inanes pulchritudines appetis. Mundus propter te factus est; ideo mundum non ames. quia Mundus non est te dignus, tùm sis eo longè dignior. S. Bern. opusc. de Char. 29.

S. LAMBERTVS EP. M. *17. Septembris.*

LAMBERTVM Trajectensi mitrâ ornatum Theodoricus Rex in exilium expulit. Ille cùm in Monasterium Stabulense se recepisset, tum denique in patriâ sibi visus est vivere, exilium omnium miserrimum maximumque mundum ratus. Obsequio sancto fasces suos ita submisit, ut Abbatis imperio, sævissimâ hieme, sub cruce precando noctem transegerit, unico contra frigoris asperitatem cilicio armatus: sed hoc scilicet divini in pectore ignes propulsarunt, quos in reducis vultu splendor insolens prodidit. Septimo abhinc anno cùm Pipinus Rex Trajectensibus Pontificem dedit, Pontifici solium suum reddidisset, his tum

gra-

gratum se fore existimans, si regiæ famæ & saluti consuleret, liberrimis verbis ob pellicem Alpaidis castigavit, hanc neque poculo, neque alloquio, licèt multùm ambiret, dignatus ostendit etiam hæc, quid mulier irata & pellex posset; & germano adnitente Dodone, LAMBERTVM cum sociis obtruncavit. Sed & cælum iratum ostendit, quid contra impios posset. Et Dodoni quidem putrescenti humum etiam negatam scribunt: cum verò, qui Divo lethale vulnus inflixit, duello & fratrem peremisse, & peremptum ab eodem fuisse, omnes denique scelerum socios aut mortuos iliçò esse, aut diu, hoc est miserè, vixisse. Illud omnino memorabile, odium, quo infandos amores persequebatur LAMBERTVS, ab animo etiam in corpus demortui transisse, & cùm passim exanimi oscula ferret vulgus, arcanâ vi solas ab his pellices excussas esse. Atque hujus odii tam sancti hæredem te hodie LAMBERTVS vult, Mariane. *Ex Surio & Graff.*

Quid suavius homini, quid jucundius, quàm mundum contemnere, & se reputare seculo celsiorem atque in bonæ conscientiæ vertice consistentem mundum habere sub pedibus, & nihil in eo videre quod appetat, cui invideat, quem metuat? S. Bern. op. de Char. c. 18.

S. SATYRVS C. 17. *Septembris.*

AMbrosium in SATYRO vides. Nam frater fuit illius fuit, non virtute modò, sed vultu quoque & habitu corporis tam germanus, ut familiarium etiam oculos falleret. Et nescissent hi sæpiùs, quamnam ex duobus alloquerentur, nisi amor & vitæ morumque similitudo, adeoque animorum consensus unum jam pridem ex geminis fecis-

fecissent. Erat porrò in SATYRO ea animi simplicitas, ut columbam; ea prudentia, ut serpentem; virtutum fragrantia tanta & copia, ut hortum jure dixisses. His ille præsidiis instructus rem fratris domesticam ita administrabat, ut pietas familiam duceret. Eripi sibi oculos credebat Ambrosius, cùm ex oculis SATYRVS abiret. Abibat tamen, cùm negotia id exigebant. Et ecce navim conscendit SATYRVS, sed non sine armamentis. E collo Angelorum panem suspendit. Mox venti insurgent & fluctus navim expugnant. At SATYRO naufrago non commeatus, non vela, remi, malus, non anchora deest, omnia hæc adsunt in SS. Eucharistiâ. Illo succollante, quem collo ipse ferebat, emergit; & Anathema templo ipsum Servatorem suum gratus donat. Credidit in portu se esse, & fuit, non tunc quidem, sed paulò pòst, cùm beatâ morte defunctus est. Verùm tunc naufragum Ambrosium lacrymis vidisses. *Ex ipso D. Ambros.*

Beatus qui sanctæ Communioni atque orationi tanquam cælestis Angelus incumbit, & mundis quotidie cogitationibus vacat, neque aditum præbet improbo dæmoni, ut animum suum expugnet & abducat à Deo Servatore. S. Ephrem in Beatitud.

S. HILDEGARDIS V. *17. Septembris.*

NEscio quid de HILDEGARDE sentiendum, mundúmne deseruerit, an potiùs nunquàm fuerit in mundo; quippe IIX. annorum virgunculis inter virgines S. Eras adlecta. Cælestia ab ipsis quoque videre habuit, numque hæc prodidit, quando sermone non potuit. Litteras, quas nunquàm didicit, scripsit tamen, easque non suâ linguâ: atque ut cantaturam scires olim, quod canere alii

despe-

desperabunt, carmen, jam tunc absque doctore scitissimè modulabatur. Vatum etiam sacrorum oracula fideique nostræ volumina legebat & explicabat puella, ut ipsissimam seculi illius Sibyllam Bernardus laudaret, & in concilio Rhemensi Eugenius PP. probaret. Cæterùm visa cælestia moribus comitabatur ferè continuus, qui castigabat scilicet timidam, quoties prodere hominibus monita cælo data negligeret; fluitque, cum lecto affixam ita undique oppugnarunt dolores, ut cedere anima & velle deditionem facere jam jam videretur. Sed præsidio Angeli venerunt è Principili Michaëlis cohorte, qui atros Genios unaque morbos omnes in fugam egerunt. Dum postea vixit, mira egit innumera, lynceoque vultu ipsas cordis latebras inspexit, sensaque animi obrutum suo deprehendit. Funus illustravit iris gemina in cælo visa, hanc lux coronabat lunæ circulum referens, quem itidem crux ornabat, multiplici mox incremento innumera. Id miraculum super defunctæ domum descendit. Et ascendere nos dubitamus tam familiariter invitati? *Ex Surio.*

Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intuetur, quique bonis ac honestis colloquiis delectatur, & à pravis ac turpibus quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium. S. Ephrem in Beatitud.

S. FERREOLVS M. 18. *Septembris.*

ANnum à Christi ortu tertium supra trecentesimum victoriis suis nobilem fecit FERREOLVS, non tam militum quàm Martyrum assertor signanus. Hostis, qui cum ei bellandum erat, atrox & versipellis Crispinus Procos: fuit, ut quo-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

modò insidias (blanditias) admovit, modò aperto Marte (tormentis) pugnavit. Vtraque vel elusit prudenter vel vicit fortiter FERREOLVS. Et poterat facilè pacem cum hoste componere, si vel semel sacrificasset. Sed maluit suum sanguinem Christo, quàm vel alienum Diis improbis litare. Et jam tota agmina carnificum vicerat, cùm ferro oneratus in carceres triumphans abiit. Inde ruptis cælesti ope vinculis, per sopitas custodias & portas patentes ad Rhodanum evasit, quem cùm Angelis succollantibus transnatasset, retractus à fuga ultimam nobilissimamque pugnam edidit. Nam capite D. Iuliani Commilitis objecto, jussus est aut suam mutare, aut similem expectare sententiam. Ille charum, caput amplexatus multumque dissuaviatus, sanguinem sanguini, caput capiti, tumulumque tumulo sociavit. Hunc ajunt multis pòst annis D. Mamerti operâ adapertum, FERREOLI, & in manibus FERREOLI, Iuliani caput utrumque integrum ostendisse. Exemplo vel Græciâ Iudice supra omnes Pylades & Orestes amico. *Ex Surio & Pet. de Natal.*

Beata esset nostra conditio, si æquè DEO *& hominibus vel displicere timeremus vel curaremus placere: si tantum præcepta Christi, quantum populi sibila vereremur; & si tanti laus quæ ex* DEO *est, quàti isti de vulgo plausus, emeretur.* S. Paulin. ep. 31.

S. IANVARIVS CVM SOC. MM.

19. *Septembris.*

VIdit IANVARIVS Beneventanus Pont. flammam cælo lapsam caput Sosii Diaconi lambere. Eo prodigio excitatus accurrit, Sosiumque osculis & amplexu impeditum Martyrem sa-

lutavit, Martyr etiam ipse futurus. Etenim ad annum Christi CCC. XLV. à Timotheo in furnum tertio jam die succensum conjectus est. Numirum qui puerorum olim inter flammas modulos miratisunt, magis nunc inter easdem senem Cygnum IANVARIVM obstupuissent, cui, ut omnibus numeris suis constaret musica, voces suas angeli junxerunt. Innoxium itaque ex equuleo suspendi tyrannus imperat. Sed vel omnibus lacertis nervis fortis tamen paruit. Iam cùm victorem victus ante currum Puteolos egisset, bravium scilicet speravit IANVARIVS. A cursu ad carceres reductus, familiarem suum illic Sosium reperit, Mox ad bestias damnatus virtute suâ omnes circumvavit, præter Proconsul. qui cùm capitis sententiam in Divum pronuntiasset, oculis repentè orbatus, tunc demum errorem suum vidit, jamque propitium Numen sibi à IANVARIO oravit. Sed diceres omnem, quam bestiæ posuerant feritatem, in unum judicem coïisse. Vix enim IANVARIVS lumen ingrato reddidit, cùm hic gladio illi abstulit. Aspexere tamen fidei lucem, quam videns videre respuit Timotheus, quinque millia hominum. *Ex Baron.*

Vacat tibi ut Philosophus sis; non vacat tibi ut Christianus sis? verte potiùs sententiam, verte facundiam: sis Dei Philosophus, & Dei vates, non quærendo, sed imitando Deum: sapiens, ut non tam lingua quàm vita eruditus, tam differas magna quàm facias. S. Paulin. ep. 35.

S. EVSTACHIVS M. *20. Septembris.*

EVSTACHIVS, olim Placidus (cujus vel nomen Romani Imperii hostes debellabat) dum fe-

trasfectatur, Christum inter cervi cornua conspicuam habet, domumque nobile venationis spolium FIDEM portat. Ab eo tempore etiam Christiani lobum suum habuerunt. Nam opes & familiam eversam mitto. Ab exilio exordior. In hoc conjugem impurus nauta sub oculis avehit, mox ipsos oculos (filios geminos) illum quidem leo, hunc lupus rapit. Iam ille tantorum nuper exercituum Imp. pecoris fit Dictator, classicum bubus canit, dux oves præit, baculo in lupos pugnat. Sed proditus demum à cicatrice, ad Traianum iterum, ad exercitus ab aratro abducitur. Et vide mihi sis fortunæ ludum. Merent sub illo Agapius & Theopistus, quas dentibus ferarum opiliones olim excusserant, ipsissimi filii EVSTACHII; hi dum alter alteri pueritiam suam narrant, & repentè fratres se mutuò salutant, audit hæc è vicino mater (cujus pudicitiæ Deus consuluit, impio nautâ extincto) & utrumque ad ducem rapit, petitque, filios sibi vindicet. Hîc insperato EVSTACHIVS pro se pronunciat, agnitusque & uxorem & filios sibi addicit. Victor deinde Romam ingressus, ipsos in triumphum Deos ducit. Dum enim his sacrificare renuit, ad bestias cũ suis damnatur, innoxius denique tauro Phalaridis includitur. In hoc mugire ipsum alii credebant, sed ille fortunam ridebat. *Ex Sulrio.*

Iudicaturo Domino lugubre mundus immugiet, adducetur cum suis stultus Plato discipulis, Aristotelis argumenta non proderunt. Tunc tu rusticanus & pauper exultabis & ridebis, & dices: Ecce crucifixus Deus meus; ecce Iudex qui obvolutus pannis in præsepio vagijt. S. Hier. ep. 1.

S. MATTHÆVS AP. & EV. 21. Sept.

VIdit Iudæa hodie clarum inter pauca miraculum: Camelum scilicet per angustias acus se penetrantem. MATTHÆVS fuit, è prædivite Publicano impiger CHRISTI sectator, cujus etiam vitam literis descriptam reliquit, maximam posteris hæreditatem. In Æthiopia multa illi iusta cum Magis fuit, qui geminos aliquando in Divum dracones emiserunt, sed quos ille quàm mox cicures in loca sola amandavit. Cum his monstris etiam perfidia exulavit. Nam cùm insuper filium regis demortuum ad vitam revocasset, permota hujuscemodi miris regni longè maxima pars CHRISTVM amplexa est. Sed cùm regnum adiisset, qui Iphigeniam jam olim Deo desponsam copulare sibi sacrilegus pertentaret, MATTHÆVS, quòd palàm impium procum damnaret, dum ad aram facit, securi cæsus ipse victima sacerdos cadit. Continuò Iphigenia virginitatis Patrono templum ponit. Hîc Rex non amore jam modò, sed irâ etiam ardens, ignes Virginis ædibus subjicit. Sed iterum pro pudore Angelo è cœlis & D. MATTHÆO pugnantibus, flamma ad tyranni tecta evolans vix locum dedit, ut cum filio se subducceret. Nimirum mors illi minimè sicca debebatur. Sui ipsius carnifex suum denique hausit sanguinem, qui alienum semper sitiverat, regnumque Iphigeniæ germano reliquit, sub quo (utpote Christiano) liberè jam colere Æthiopia MATTHÆVM cœpit, cui quidem nos illud palmarium dicimus, quòd puriotibus undis primus non frustra Æthiopes laverit. *Ex Lippeloo.*

Agnosce te peccatorem, ut tecum prandeat Christus,

stus intra cum peccatoribus convivium Domini tui ut possis non esse peccator. Agnosce Christum, audi Dominum tuum, audi cælestem medicum: si vis curam, agnosce languorem; si cupis misericordiam, cōfitere peccatum. P. Chrysol. serm. 2. de S. Matth.

S. MAVRITIVS CVM SOC. MM.
22. *Septembris.*

VOcaverat ex Thebæâ legione jam semel iterumque ad supplicium decimum quemque Maximianus, cùm ita ad reliquos dux MAVRITIVS: Libavimus milites hodie sanguinem nostrum, nondum litavimus. Sed bonum factum! litabimus, ubi nostrum cum sociorum cruore miscebimus. Illos è cælo jam spectare vos, è cælo audire credite. Quid enim? erubescite. primus è nobis cælum subiit, quisquis decimus cecidit. Proinde si viri estis, uni semper novem invidetis. Menon ducem putate, nisi ad mortem moriendo vos duxero; vos modò mortem triumphalem portam credite. Nimirum uno jam ore omnes Maximianum incusare; quid tam parcè biberet, quem tam sitiret sanguinem? Indulgeret improbæ siti, quando sibi tantumdem sanguinis in divite venâ ac sociis bulliret. Si crimen esset DIIS non sacrificare, crimen hoc omnium esse, cur paucî luerent, quod omnes peccassent? Itaque cingit omnis exercitus fortissimam phalangem, mactatque omnem; cùm ecce veteranus supervenit, clamat, frustra veteranum se dici, si præmia juvenes præripiant; frustra tot stipendia numerare, si nullam martyrii palmam, per emeritam denique senectam orat, sequi saltem triumphantes in cælum Thebæos liceret, quos præire tarda ætas prohibuisset.

buisset. Et annuit etiam huic Maximianus, in hoc uno adversus Christi cultores liberalis. Et profectò in nullis puto canis tam pulchrè vel sanguis rubuit, vel laurus viruit. *Ex Surio.*

Solerter animus ante actionis suæ primordia cuncta debet adversa meditari; ut semper hæc cogitans, semper contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid acciderit, providus superet; & quidquid non accesserit, lucrum putet. S. Greg. 5. Mor.

S. PHOCAS M. 22. *Septembris.*

HOrtum PHOCAS dum vixit, coluit. Horti pulcherrimam rosam ipsum non malè horti cultorem dixero, tunc præcipuè, ubi suo se sanguine rigavit. Cæterùm patria illi Sinope fuit, ferax olim philosophorum urbs: quibus quidem omnibus vel opum vel mortis contemptu certavit olitor noster. Etenim quidquid hortus ferebat, prudentiùs PHOCAS in miseros hospites, quàm ille olim in mare abjecit. Iam verò pro Christo moriens haud paulò elegantiùs Christianæ philosophiæ sanguine, quàm nostrates philosophi atramento, subscripsit. Sed audite vos qui fortiter declamatis, molliter morimini, in lectulis & mensis sapientes. Adsunt spiculatores, qui PHOCAM ad gladium quærunt. Tecto, mensâ hic ipse excipit, & hospitalitatis tesseram securus cum hostibus communicat. Interea quærunt hi quis PHOCAS? ubi agat? quibus consiliis capi, necari possit? Nimirum ait PHOCAS, hunc nulli æquè ac sibi notum, nec longè abesse, & verò postero die traditurum se PHOCAM sine turbis in manus ipsorum. Interim tumulum sibi parat suus pridie vespillo, postridie proditor. Cohorruere satellites,

tes, & Iovem hospitalem reveriti, manus hospe-tis sui sanguine lavare reformidarunt. Sed ille nullam aliam symbolam quàm cædem suam oravit. Accepit ergo hanc, & tumulo suo est conditus. Noverat jam, noverat resurgere flores terrâ obrutos. *Ex Surio.*

Stude cognoscere te; quia multò melior & laudabilior es, si te cognoscis, quàm si, te neglecto, cognosceres cursum siderum, vires herbarum, complexiones hominum, naturas animalium, & haberes omnium cælestium & terrestium sapientiam. S. Bern. l. Med. c. 5.

S. EMMERANVS M. & P. *22. Septembris.*

ORtum hoc sidus in Aquitaniâ est: luxit diu Bojariæ, sed numquam clariùs, quàm cùm occidit. Res in hunc modum gesta. Vta Theodonis IV. Bojorum Ducis filia, dum stupri consuetudinem cum Sigebaldo juvene cætera nobili habet, ecce uterus intumescens scelus prodit; ipsâ EMMERANO, dum patrem eum dicit, mortem parit. Landbertus enim Vtæ germanus scalarum radiis illigato manuum pedumque digitos, aures item nareſque & quæ natura velavit, articulatim omnia præsecat, eruit oculos, linguam denique stirpitus avellit. Sed etiam sine hac cùm loqueretur EMMERANVS, quid aliud loquebatur, quàm innocentem se mori? Quid? terra & illa quæ sanguinis imbres biberat, illa quæ tumulum prima dederat, numquam non virenti cespite læta; aër, qui ipsos XL. dies nefas flevit, quod homo secerat; undæ Danubii & ipsæ cæli lacrymis exundantes, lampadum ignes, qui in eâ pompâ, quâ Ratisponam sacra ipsius advecta sunt, inter omnes ventos pluviasque pertinaciter emicabant;

mira denique alia innumera, an non totidem integritatis testes sunt ab omni naturâ submissi? Nec pro EMMERANO solùm, etiam contra EMMERANI hostes Numen pronunciavit. Correpti insaniâ carnifices. Vta Landbertusque exules, illa inter Italos, hic inter Hunnos perierunt, vindictâ in seros etiam posteros grassante, quorum omnium vel cita vel longa mors, hoc est misera vita fuit, ut ita non minùs diu, quàm sæpè moriens innocenti tyrannus parentaret. *Ex tom. 1. Bavar. S. & tom. 11. Annal. Boic.*

Tu, ô Christiane, quæris vindicari de adversario tuo, qui tibi forsan injuriam fecit? attende Christum medicum ægritudinis tuæ: propter te pependit in ligno, & nondum est vindicatus; & tu vis vindicari, & non vis tantum & talem Magistrum imitari. Aug. s. 2. de SS.

S. PROIECTVS EP. *23, Septembris.*

NIhil jam novi, si laudes suas infantia in utero loquitur. Ita PROIECTVS noster gravidæ parenti visus est in somnis per latus nasci, & dextrâ lilium præ se ferre triumphans. Sensit certè partûs (Forum Cornelii fuit) virtutis odorem, & laudavit animum etiam lilio candidiorem. Ipse literis bonis imbutus Episcopo Cornelio adfuit, & cùm in stipem pauperum non nisi duo denarii superessent, loculos vacuos tanto miraculo infarsit, ut in totius paupertinæ cohortis stipendia suppeterent. Aliàs cùm tres hospites alii hospites riderent â carnium esu sibi temperantes, nec moniti ipsi à risu temperarent; collapsum repentè cœnaculum est, risu omnibus, præter tres, quos diximus, & PROIECTVM, emortuis. Subinde mortuus etiam Cornelius viduam infulam reliquit. Et tulisset

hanc

hanc jam tunc ad PROIECTVM populus, nisi alterius ambitio præripuisset. Huic ipsi tamen optatam prædam mors intra XXV. dies eripuit, ut alter sibi delatam, cùm fatalem esse capiti non merenti videret, ultrò ad PROIECTVM remitteret. Tunc demum insula locum se dignum credidit nactam esse, quando non tam ipsa lilium, quàm lilium ipsam coronavit. *Ex Ferrar.*

Si pro temporali curâ ægri medicis obediunt, servant arduam parcitatem; quare pro sempiternâ salute sit durum Christo moderatis obedire jejuniis, corpus gubernare mensurâ mentem regere parcitate, sensum sobrietate frenare? S. Pet Chrys. serm. 41.

S. THECLA V. & M. *23. Septembris.*

PRinceps earum virginum THECLA memoratur, quæ candidum animi pudorem martyrii purpurâ exornarunt. Hæc à Magno Paulo fidem Iconii edocta, cùm ab ejus ore dies noctesque è feneſtrâ penderet, facilè missо, qui ei è primâ nobilitate fuit, sponso, Christo amores suos addixit. Quam ipsam ob causſam cùm castitatis magister Paulus in vincula esset datus, gemmis omnique mundo muliebri distractis, aditum sibi ad eum mercata est, eas demum gemmas æstimans, quas è Pauli ore legeret. Et vide in virgine Herculem. Capta cicuravit, quibus objecta fuit, leones? domuit, quibus alligata fuit, tauros? vicit undarum, quibus immissa est, monstra? triumphavit, quos conscenderat, ignes; & flammæ, quæ nec Herculi pepercerant, virgini pepercere: ut sciant, qui castitatem eunt occisum, omnibus monstris insaniores se esse. Cæterùm tot victoriis inclita Seleuciâ venit, ubi cùm ægris compluribus

salutiferam manum porrigeret, medici, quibus, quòd nullam jam lucelli spem viderent, oculi scilicet dolebant, in virginem infames adolescentulos armarunt. Hos lenones cùm fugeret, quæ nec leones fugerat, jam jam comprehendendæ sinum rupes discedens præbuit, clausæque castitati & asylon & tumulus fuit. Itaque qui pudori periclitanti non consulit, hunc ego etiam rupe duriorem dicam. *Ex D. Basil. & Metaphr.*

Inter omnia certamina Christianorum sola sunt dura prælia castitatis; ubi quotidiana est pugna, & rara victoria: gravem namque sortita est castitas inimicum, cui quotidie resistitur, & semper timetur. S. Aug. l. de Hon. mul.

S. GERARDVS EP. M. *24. Septembris.*

GEnuêre Venetiæ GERARDVM magno suo honori, majori Vngariæ bono. Nam per hanc illi dum iter est ad sacras Solymæ terras, hospitem intercepit Rex D. Stephanus, & detentum amicâ vigenti Episcopum dedit. Nihil illi post Christi honorem prius, quàm Matris hujus cultus, quem toto regno magnâ animi sui voluptate, fructu hominum quàm maximo, disseminavit. Pietatis in MARIAM illud argumentum esto, quòd ante ejus aram numquam non binos ministros excubare voluit, qui thuris odore eam honorarent, & fumo tam pio proderent, quibus Virginem castissimè ardebat, ignes sanctissimos. Adhæc nemo unus fuit, qui ab offenso veniam non exorasset, simul interposito Patronæ MARIAE nomine orasset: ut jam nominis hujus characteres totidem calculos candidos dixisses, quibus omnes apud illum rei absolverentur. Iam ut corpus in virtutis

palæ-

palæstrâ exerceret, noctu silvas & ex silvis ligna petebat, leprosis interim in lectulo Episcopi vicem dormientibus. Hostibus, qui regi Petro regnum, quod Stephanus suâ morte illi in manus tradiderat, vi eripuerant, malam mortem, sibi optimam vaticinatus est & sanguine comparandam. Et verò anno M. XLII. à globo impiorùm cinctus, lapidibus primò est appetitus: sed, quia innoxius hos scuto Crucis excipiebat, post currum eversum hastâ transfixus est, cùm pro parricidis suis, Christi & Stephani exemplo, è genibus petorasset. *Ex Surio.*

Beatus qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum seq; hostiam viventem & Domino acceptam offert. Beatus qui semper in seipso Dei memoriam tulit: erit enim totus velut Angelus cælestis in terrarum reverentia & amore sacrificans Domino. S. Ephrem in Beatitud.

B. PVER CONSTANTINOPOLITANVS.

25. Septembris.

QVid hodie primùm miramur desipere hæreticos? jam olim barbaros horum Magistros & ferulâ dignissimos ad rudem pueritiam eruditendos cælum ablegavit. Ita porrò Fulloni, qui Eutychetis œstro afflatus unicam tantùm in Christo naturam, adeoque mortalem DEVM somniabat, doctorem puerum multò antè providit. Nam cùm sub Theodosii Iunioris tempora terræ motu totus orbis, sed Constantinopolis potissimùm, vt. ipsos menses laboraret, præter nobilissima urbis ædificia tectaque & sacra & profana dejecta, animi insuper omnium ita sunt consternati, vt cùm ipso Imp. suo urbs urbem desereret, campos-

que

que habitaret. Illud tamen civium bono factum quòd tellus sic mota mentes hominum non tam ad metum quàm pietatem movit. Ipse Theodosius Imp. in togâ privatâ sordidus & pede nudus dies noctesque Superos veniam sibi ac suis orabat. Inter hæc PVER innocentulus turbine raptus sublimis sub omnium & ex omnium oculis abiit, comesque huic unà vulgi vox Kyrie eleison invit. Hora non ampliùs abiit, cùm eâdem viâ puer redit, narratque quod à cæli Choraulis cantari audierat Trisagion. *Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis, miserere nobis,* aitque verum esse cæli consulto quidquam his addi. Simul legatione suâ perfunctus ad musicam suam morem abit. Interea Patriarcha voluit, ut voces auditas repeteret terra, cantuque etiam ipsa cælo, quod provocaverat, responderet. Factum, & Trisagion cantatum terram firmavit trepidam; ut homines non jam certasse tantùm Superis voce, sed tunc superasse videantur. *Ex Men.*

Si accipientes munera taciti & immemores fuerimus, tanquam ingrati & indigni eorum submi-nistratione fraudabimur; ut Deum, quem beneficiis non cognovimus, malis ingruentibus requiramus, & adversis stimulemur ad rogandum, qui prosperis gratiam non egimus ad fruendum. S. Max. de non tim. car host.

S. IVSTINA V. & M. 26. Septembris.

AN hodie suum parentes faciant, nescio, olim parentum officium liberi etiam fecerunt. Ita IVSTINA à teneris annis Christianas leges clàm edocta, docere easdem parentes cœpit. Et jam per matris ad pectus patris aditum sibi fecerat, cùm hunc nutantem jam in partes Christianas

visus per somnum ipse CHRISTVS impulit. Itaque brevi pòst mortuus pater viam in acceptis filiæ tulit. Cæterum fuit e Pernasso nescio quis Aglaidus, qui oblitus virgines esse, quas colebat, Musas, impuris amoribus extremùm IVSTINAM deperibat. Sed Palladem scilicet castitatis ægide contra omnes preces & minas armatam reperit. Itur ergo ad CYPRIANVM nobilem tunc cum primis magum, & orco omnes amores contra IVSTINAM evocatur. Sed omnes faces incestæ, omnia tela unico crucis clypeo repelluntur, & totus Cupidinum exercitus ab unicâ fugatur Dianâ. Enimverò irasci hìc arti suæ, sed multò magis artis magistro cacodæmoni CYPRIANVS: & quia hic victum palàm se fatebatur, nuntium illi mittere, jamque libros & in libris Venerem Vulcano dare, ipse Christo & IVSTINÆ adhærere. Cum hac in exilium, in carcerem, in equuleum, in bullientes à flammis sartagines, ad palum denique & secures ivit. Itaque quando hodie virgini IVSTINÆ virum magnum CYPRIANVM, hoc est oviculæ lupum, junximus, an non aurea secula reduximus? *Ex Lippeloo.*

Illum amemus, quem amare debitum est, illum osculemur, quem osculari castitas est: illi copulemur, cui nupsisse virginitas est: illi subjiciamur, sub quo jacere supra mundum stare est: illi commoriamur, in quo vita est. S. Paulin. ep. 4.

S. NILVS ABBAS. *26. Septembris.*

OPtimè omnium post conjugis mortem viduam vitam NILVS egit, quando solus jam in locis solis egit. Sed quid dico solus, quando exempli socios complures, & Cryptæ Ferratæ Abbas im-

imperium in Magnates, & adeò Imperatores & Pontifices habuit? Nam, ut alios taceam, Eupraxium Imperatoria præfectura superbum morbo curavit, & inter monachos adscriptum monte paulò pòst felici beavit. Alios viros Principes, quòd inventum monachi cucullum riderent, graviter objurgavit, edixitque id fore, quod factum mox est, ut seriò hunc, sed serò ante mortem essent perituri. Ipsum Ioannem XVI. Pont. & Othonem Imp. censoriâ virgâ notavit. Et ille quidem cùm videre errorem suum nollet, oculos amisit; his pœnitentiâ ductus patrem sensit B. NILVM, & manus hujus, in quas ille coronam unaque se & sua tradiderat, benè precantes habuit. Quidvis etiam Otho promittens, si peteret modò NILVS, illud audivit, nihil nisi animum Imperatoris ex toto imperio se petere, memor esset, quos orbis nunc adoraret fasces. Dictatori olim supremo submittendos. Hoc Principibus, illud omnibus omnino proderit. Invisêre ad NILVM viri è primâ nobilitate iidemque literati. Sed ille inanes disputantium argutias exosus, thesin legi jussit inexpectatam, Simeonis Eremicolæ inquam visum, quo vir decimum quemque mortalium cælo asserendum affirmabatur. Cohorruêre ad hæc omnium animi tunc. At nostri philosophi Heracliti omnes sunt, rident, nescio an tam feliciter decimandi. *Ex Baron. tom.* 10.

Si quem videris superbiâ tumidum, habitu splendidum & comitantium catervâ reliquos præmentem illi ne invideas, neque perturberis, sed fortis ac temperans esto, & eum paulò pòst extinctum aspicies: ibi enim illi perpetuò florent, qui Dei obtemperant voluntati. S. Ephr. in Vit. rect. rat.

S. CAL.

S. CALLISTRATVS M. 27. Septembris.

SPectavit CALLISTRATVS Carthaginensis miles in avo suo patientem Christum. Inde est, quòd magna pati Christianum & ipse duxerit. Christianum verò se esse commilitonibus tunc prodidit, cùm inter preces assiduus pernoctavit. Debebat tam sanctas vigilias in milite laudare Dux Persentinus & militaribus donis ornare; sed illepium vigilem equuleo, verberibus & testarum fragminibus laceravit; ita tamen, ut inter ea omnia tormenta canere etiam CALLISTRATO adlubesceret. Atque ut ne infacetè ceciniſſe putes, capti modulis delphini gemini, cùm culeo insutus & undis mersus esset, tergo Ariona suum exceperunt, & littori plaudentes reddiderunt. Eo miraculo permoti milites alii XLIX. cùm Christo nomen dedissent, vincti in mare præcipites acti sunt. Cùm enatassent rectiùs instruendi in novâ militiâ, denuò unà cum CALLISTRATO piscibus præda abjecti sunt. Sed vicere iterum undas, & victoriam cælum gratulatum est, quando coronam misit, quæ caput CALLISTRATI cingeret. Quid expectas? in carceres abrepti, cæsi omnes in frusta sunt. Et hoc nimirum fuit, quòd plebejâ morte defungi noluerunt. Iuvabat non integros, sed artuatim Christo perire. Nec poterant per minutas rimas exire ampla ostia, magna vulnera ingentes & militares animæ quærebant. *Ex Metaphr.*

Christus, omnibus vita, omnibus via, omnibus janua est. Perge quò curris, ut apprehendas, in quo apprehensus es; enitere per angustam viam, ut pervenias in amplam possessionem hereditatis æternæ. S. Paulin. epist. 31.

S. EL-

S. ELZEARIVS CONF. *27. Septembris.*

DVxit ELZEARIVS Gallus Comes Dalphinam, Dos rari pretii fuit, virginitas, quam sacro-sanctam uterque per omnem vitam habuit. Vidit hanc matrona à Superis laudari sub gemmæ figurâ, quâ utique nulla etiam VIRGINIS dextra clarior est. Aliâ, omnium ordinum turmas legere Agni vestigia, & his signiferum præire ELZEARIVM. Iterum aliâ decumbentibus in thalamo medium assistere & renidentem Christum conspexit. Talia mirum virgo animus somnia alit. Iam familiæ suæ leges ELZEARIVS has fixit: *Sacris quotidie interessent: vitam castam agerent: post octavum diem animum expiarent: post mensem Epulo sacro reficerent: antemeridianum tempus pietati, pomeridianum labori darent: verbum vel impium vel obscœnum atropane & aquâ luerent: vetito ludi genere omni se abstinerent: pacem non frangerent, fractam illico resarcirent: horam denique quotidie piis colloquiis donarent.* Ipse quòd iratci numquam vellet, jam non posse credebatur; sed veriùs lædi non poterat, ut qui habitare in Crucifixi vulnere se delectitabat. Cæterum quòd nescio cujus noxæ periculum adisset, Christus eum per totum carminis bividici, quod quinquagesimum numeramus, decursum, flagellis cecîdit. Quid hîc illi, qui ad peccandi pericula non eunt, sed currunt? Obiit demum mortem sub annũ M.CCC.XX.III. cùm vitæ magistram, ut ipse Christus edixerat, MARIAM habuisset. Vestra vita, Sodales, qui eâdem magistrâ gloriam sectamini, dicite, cur est dissimilis? *Ex Surio.*

Non solùm à gravibus peccatis tempora, sed etiam ab illis, quæ levia apparent, quæ ferè negligi sper-

nig solent quasi nulla de similibus reddenda esset ratio, cùm per ejusmodi etiam nos perdere solet diabolus. S. Ephrem c. de Temperant.

S. THIEMO EP. MART. *28. Septembris.*

NAtus in illustri Bojorum familiâ THIEMO, & in sinu sociorum D. Benedicti educatus, literas omnes à primis annis imbibit. Addidit deinde pingendi fingendique & cælandi artes. Tam doctum ille artifex dæmon pænè fefellit, cùm fugam è cænobio persuasit. Sed acceptam ignominiam reversus mox novâ victoriâ obruit, & ut hanc probari à Superis scires, insequente nocte per somnum victori sibi deferri infulam Salisburgensem & Martyrum palmam vidit. Nec multò pòst moriens Gebhardus Pont. heredem THIMEONEM dixit. Sed involavit in hanc Pseudoepiscopus Berchtoldus, qui pro Imp. Henrico contra Pont. Greg. stabat. Hic captivo THIEMONI spem infulæ auferre cum capite voluit. Sed aut exerravit gladius, aut duriorem se cervicem deprehendit. THIEMO modò palmam prehenderet, facilè infulam missam facturus, elapsus è carcere Hierosolymam unà cum Guelfone petiit. Sed à Turcis captus, cùm statuariam artem professus esset, jussus est truncum & deformatum Mahometis simulacrum splendori pristino reddere. Hìc THIEMO malleum aliaque artis instrumenta petere; mox, ubi hæc ad manus fuêre, celebre & oraculis illustre idolum in mille alias partes deformare, numquam doctiùs arte suâ usus. Nec præmium artifici suo defuit, scuticis toxicatis cæso, omnibusque membris trunco venter discissus, baculoq; implexa ilia sede suâ cum corde evulsa.

Reliquit

Reliquit tamen opus immortale post se, & quale nullum Praxiteles. *Ex Bavar.* Sanctâ.

Beatus qui sanctitatem ut lucem diligit, & ne tenebrosis diaboli operibus non inquinat corpus suum in conspectu sanctissimi Dei nostri. Beatus qui corpus suum servatori custodit, & malis operibus non contaminat animam suam, sed gratus manet in Domino Deo suo. S. Ephrem. in Beatitud.

S. WENCESLAVS M. 28. *Septembris.*

DIsparis educationis dispares exitus vide. Erant WENCESLAVS & Boleslaus germani fratres, Bohemiæ uterque Dux: sed illum avia Ludmilla sanctissima matrona, hunc monstrum mulieris Drahomira mater eduxit. Nempe uterq; mores nutricis imbibit. Fratres negaret: tam ille pietatem oderat, tam ille amaverat. Ille divina humanaque omnia susque deque habere; hic verò nudis pedibus summâ hieme templa obire, & facienti Sacerdoti ministrer adesse. Ostendit cælum, gratum sibi esse, hominum iis muniis assuescere, quibus cives sui Angeli delectarentur. Cùm enim in Radislaum moveret WENCESLAVS parcus sanguinis suorum, se prodigus sui, hosti duellum obtulit, ensiculo brevi succinctus, sed benè loricâ è cilicio & cruce armatus. Adest ille totus ferreus, hastâque ingenti & machæra timendus; verùm pugnam sibi non cum homine esse, sed Angelo videt, qui perterritum ad genua WENCESLAI cogit descendere. Quin Otho etiam Imperator cùm comitia haberet, inter Angelorum manus ingredi aulam WENCESLAVM vidit, comitatu profectò ipsi etiam Imperatori invidendo. Tandem Drahomira blandis verbis ad se invitatum per

per Boleslaum in mensâ obtruncat. Sed parricidium novercæ matris, neque ipsa quidem Styx mist: curru quippe vectam cum omni comitatu (si modò aurigam excipias, qui ære campano exercitus ad aram accurrerat) vivam absorpsit, utique non levem terram habituram, cui viva tam gravis fuerat. *Ex Surio.*

Nemo speret in patronis, nemo in amicis aut parentibus, cùm etiam frater fratrem tradat in mortem, pater filium & filius patrem. S. Ioann. Chrysost. hom. 24. in Matthæum.

S. CHARITON CONF. 28. *Septembris.*

Sic persuasum habeo, uti dedecus plenum ignominiâ civi Romano fuit, ita plenum gloriâ facinus Christiano fuisse, ad tribunal cæli. Cur enim CHARITON nobilis Iconii civis obtorto collo in jus iniquissimum raptatus exultavit etiam gaudio, cùm in crucis formam extensus flagris cæderetur barbarùm, & facibus ustularetur miserandùm, nisi quòd uni Scevolæ Romano invidiam facere omnes Christiani vellent, docereque nullas honestiores cicatrices esse, quàm pro Christo à tyranno acceptas? His plenus miles noster in carcerem detrusus est. Aperuit tamen hunc, quæ vitam clausit impiam Aureliano mors impia. Ergo liber CHARITON, ut Christi vestigiis insisteret, instituit Hierosolymam petere; sed interceptum extrinere prædones in antrum suum abducunt, ignari à captivo se spoliandos. Etenim cum palantibus illis serpens haustum libasset, mortem omnes sub adventum biberunt, & è vinculis CHARITON Angeli operâ exemptus, spolia omnia prædonum prædam pauperum fecit. Inde jam animis insidias

struere

struere CHARITON, & ex urbe socios vitæ plu-
mos in silvas pellicere, jamque asceteria tem
condere, verbis, exemplo tenere. Post hæc de-
que placuit rupem conscendere (per solas scalas
aditus erat) indeque velut ex arce suis advigilare.
Fons quoque cùm deesset, lacrymis hunc mere-
tus est. Denique cùm ad suos undique convoca-
tos pro virtute verba faceret, dixit & vixit. *Ex Metaphr.*

Si mortem assiduè meditaberis, non peccabis: si ab omnibus terrenis negotiis liber ac nudus furiosi latronis impetum non timebis: si hæc caduca & fugacia despexeris, victoriæ palmam obtinebis. S. Ephrem in Beatitud.

S. LIOBA ABBATISSA. 28. Septembris.

LIOBA est, nobilis cùm primis & Deo dicata virgo, eademque virginum multarum mater. Et hanc, cùm Germaniam percoleret D. Bonifacius, ex Angliâ in auxilium evocavit, ut novo Parthenoni Bischofsheimensi Antistes præesset. Viram vixit, quam rebellis cælo Angelus invideret homini. Inde cùm labe nullâ posset, sinistris rumoribus famam vitiare virginis aggressus est in hunc modum. Muliercula stipe victitabat, quam in dies singulos virginum asceterium porrigebat. Hæc cùm prolem extra thori leges enixa esset, crimen mergere cum partu in rivo voluit, qui cœnobium proximus alluebat. Sed non eluenda aquæ facinus; prodiderunt, & in suspicionem cædis ad populum totum virginum Collegium vocarunt. Hîc LIOBA in auxilium Superos passis manibus tam diu vocare, dum Davidis omnia carmina percurreret. Inde cœnobii muros circumlatâ cruce lustrare. Neque refugit patrocinari cœlum,

cælum. Sceleris conscia mulier à dæmone correpta ultrò se stitit, & crimen fassa innocentes omnes absolvit. Porrò LIOBÆ de Deo illi fuêre sermones, ut hos Imperatoriæ Caroli M. & conjugis augustissimæ aures sitirent. Miris etiam post mortem plurimis, multis etiam in vitâ claruit. Inter hæc illud memorandum, quòd tempestatem ultima minitantem urbi crucis signo fugavit, CHRISTIQVE & MARIAE nomine omne cælum serenavit. Et verò ad geminos soles cur non nubes fugerent? *Ex Surio.*

Si propriam gloriam quæris, florenti invides, absenti detrahis, reponis lædenti te. Hoc Christus non fecit. Confiteris te nosse Deum, factis autem negas; non rectè, non planè, sed impiè; linguam Christo animam dedisti diabolo. S. Bern. serm. 24. sup. Cant.

S. MICHAEL ARCHANG. 29. *Septemb.*

MICHAELEM vides Angelorum bonorum omnium Principem, malorum omnium dominatorem: Numinis ad mortales principem legatum, horum ad cælos ductorem fidissimum, operumq; æquissimum libripendem. Tam benè itaque de se merito Christiana Respub. jam olim trophæa, aras & templa statuit. Nam ut montem Garganum, cujus alibi mentionem fecimus, hic taceam, D. Ioannis Apostoli ætate MICHAELIS nomen, quòd salutiferas in hominum usum aquas eduxisset, apud complures populos celeberrimum fuit. D. etiam Autbertus sub annũ Christianũ DCC. IX. ita jubenti MICHAELI ædem in rupe, quam mare undique alluit, exædificavit. Imp. deinde Constantinus, cum ejus auspiciis hostes suos omnes devici flet, gratitudinis monumentum splendidissi-

didissimum templum posuit, cujus exempli si heredes viros deinceps principes permultos, sed nostrâ potissimùm tempestate habuit. Vidit certè Bavaria in eam magnificentiam sacra D. MICHAELI tecta exsurgere, ut aut has ædes terra dignas aut nullas habeat, quas cæli Princeps post cælum incolat. Quamvis, si verum loqui velimus, non tam Angeli nobiscum, quàm nos secum habitare percupiant.

Quantâ solicitudine nobis opus est, ut dignos nos exhibeamus Angelorum frequentiâ. & eo modo conversemur in conspectu eorum, ne fortè sanctos offendamus obtutus? Væ enim nobis, si provocati peccatis nostris indignos nos judicaverint suâ visitatione. S. Bern. S. 1. de S. Michaele.

S. HIERONYMVS D. ECCL.

30. Septembris.

FVit HIERONYMVS natione Dalmata. Mundum pænè omnem cùm lustrasset, neque usquam hic arrideret, pedem extra mundum tandem posuit, hoc est, ad Anachoretas transfugit. Hîc dum identidem profanos adhuc scriptores lectitat, evocatus ad divinum tribunal, quis sit? rogatur. Respondet Christianum se esse: at negat judex, Ciceronianum esse dictitans, non Christianum; simul mendacii convictum cædi tamdiu imperat, dum vitæ emendationem HIERONYMVS, cælites vadimonium spondent. Et certè amplius quid fuisse quàm somnium sparsæ passim per omne corpus plagæ loquebantur. Quid jam mirum, si exinde, quidquid demum ageret HIERONYMVS, auribus tuba illa fatalis obmurmurabat, oculisque vindex ille judex oberrabat? Porrò in more positum

tum habuit, cùm orcus incurſaret, ad Ieſu pedes confugere, hos longis jejuniis multiſque lacrymis mollire, infeſta interim cogitationum agmina aſſiduis ſaxorum ictibus è pectore propulſare; tam dulci victoriæ fructu, ut quandoque ſublatum in cælum ſe putaret, qui merſum modò imis ſe inferis credebat. Interim etiam dum vixit, Doctorem ſuum in HIERONYMO orbis Chriſtianus coluit, hoſtem verò hæreſis extimuit. Ipſe vitam denique ibi clauſit, ubi ordiri Deus infans voluit, magnus heros, ut cui in tumulum Chriſti cunæ ceſſerunt. *Ex vitâ & ejuſd. ep.*

Ecce de cælo tuba canit; ecce cum nubibus debellaturus orbem Imperator armatus egreditur; ecce ſu acutus gladius ex Regis ore procedẽs obvia quæque metit; & tu mihi de cubiculo ad aciem, tu de umbrâ progrederis ad ſolem? S. Hier. Ep. 1.

S. GREGORIVS ARMENIVS EPISC.

30. *Septembris.*

GREGORIO huic noſtro patria cognomen Armeno fecit. A Tiridate rege ſuppliciis, quantis vix ullus alius Martyr, exercitus duravit tamen, inter mille mortes numquam mortuus. Damem Catalogum cruciatuum, ſed non capit hos ſchieda hæc: totum illi librum vitæ implent. Tibi hoc ſufficiat, Lector: non ferenda tulit, non dicenda nobis fecit. Itaque victor in omnibus pugnis, demum in ciſternâ altitudine ſuâ & fœtore horridâ ipſos annos x. & iv. triumphavit, cùm annonam diurnam panem unum matrona vidua ſubminiſtraret. Inter hæc Agni auſpiciis in Armeniam advenit totum virginum agmen. Ducebat Gaiana antiſtita: formâ verò inter omnes emineba-

neba-

nebat Ripsimis, cujus cùm castitatem oppugnatum iret Diocletianus, fugit scilicet illa, vincere docta Parthorum more. Sed Tiridates rex non minùs Diocletiano in virgine dictâ petiit. Offendit tamen in Amazones: vitam eripere potuit omnibus, Christum sponsum ne uni quidem, quamvis nec illud impunè. Audi enim quisquis cum Vlysse Circæam non fugis Venerem Tiridates, Deo sic volente, cùm animum humanum jam nuper exuisset, nunc corpore etiam in porcum abiit, mundoque non fictum Elpenora spectandũ dedit. Sed neque setas priùs posuit, quàm ex cisternâ extractus Gregorius cruces templáq; Christo, & quod caput est, populum sacrasset. Tum enim & rex sordes posuit, & sacro lavacro lotus cum hominis schemate mores etiam humanos recepit. Mirabantur tunc hominem in porcum migrasse. Magis ego miror familiare hoc nobis miraculum & quotidianum admirationi non esse. *Ex Surio.*

Non potest in iis, qui fluido æstu voluptatum huc atque illuc feruntur incerti, ullius spiritus esse vitale commercium. Homo igitur ipse sibi auctor est erumnæ: nam nisi quis porci more vixisset, numquam in eum accepisset, diabolus potestatem. S. Ambros. l. 6. in S. Luc. cap. 8.

OCTOBER.

S. NICETIVS EPISC. *1. octobris.*

NICETIVM priùs cælum ad Sacerdotium, quã Pont. destinavit, quando natus jam tunc Sacerdotale capitis decus coronam gestare visus est. Hanc ampliùs deinde insula Trevirensis exornavit,

vit, quam ubi illi Theodoricus rex decrevit, nescio quid grave cervici suæ tertiùm incumbere sensit. credo ut cum illo scirent omnes Pontifices, infulam non tam ornamentum capitis quàm onus esse. Sed onus hoc pares humeros in NICETIO invenit, & contra reges etiam fortes. Et evenit, ut cùm aulæ assecla à sacris prohibitos templo Theodobertus rex nollet excedere; homo à dæmone infessus uti virtutum NICETII, ita scelerum regis longum catalogum palàm recitaret, ut jam rex non illos modò, sed omnes omnino ex esse templo percuperet. Cesserunt igitur illi ex æde sacrâ, mox dæmon ex homine etiam. Sed & in ipsos reges non semel fulmen sacrum vibravit, neque exilio, neque adeò morte intentatâ absterritus. At urbis servatorem & civium esse tunc patuit, quando grassante gravi lue mali genii illas voces auditi sunt loqui: Facessite hinc socii, quando pro urbis alterâ portâ D. Eucharius, pro alterâ D. Maximinus, pro totâ urbe medius NICETIUS excubat. Quid? quòd Christus è turri conspicuus spectacula fecit NICETIO, & in scenam omnes ordine Gallorum reges produxit. Quid spectatorem tunc feciſſe NICETIVM credis? ego, uti in Tragicomœdia fieri assolet, nunc risum, nunc lacrymas credo dedisse. *Ex Surio.*

Nemo quasi concretis sibi vitiis obsequatur, & quod est criminis, esse putet naturæ; sed sumat cum Christo arma jejunij, criminum propellat impetus, prosternat castra vitiorum, ut de ipso auctore malo sumat, Christo dimicante, victoriam. Diabolo victo, vitia nihil valebunt. S. Pet. Chrys. Serm. 11.

S. BAVO

S. BAVO CONF. 1. Octobris.

ALiam aulam Bavo cum conjuge, aliam hâc demortuâ habitavit. Illa talis erat, qualem vetus nobilitas & è principe Francorum sanguine origo commendabat; hæc qualem cælum laudat, quercus primò cava, mox cella hoc augustior quò angustior. Sed si illam priorem plures homines, hanc ultimam plures Angeli frequentarunt. Auriga verò, qui ad hujus ædificium lapides convehebat, quas diras Bavoni imprecatus est, ipse sensit, cùm à dæmone ex equo, à rotis equorumq; calcibus vitâ ejectus est. Sed Bavo ut sanctè se vindicaret, vitam reddidit. Intereà evenit ut in servulum offenderet, quem olim in alienam servitutem vendiderat. Veniam igitur oraturus supplex dominus mancipii pedes prehendit. Nec prius expiatam hanc noxam credidit, quàm domi tergum serviles manus virgis immaniter lacerassent. Addidit alterum ipse supplicium compedes, quibus lubens volens libertatem sibi ademit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone fuit (& sæpè fuit) pugnandum. Victorem coronavit crux cælo delapsa, & caput multo splendore ambiens, quam ille ita salutavit: *Agnosco gloriosæ militiæ meæ signa.* Morienti Angeli, imò Christus præstò fuit. Certè suprema verba Bavonis illa feruntur: *Christo adventanti quid ni obviàm exeam? Ex Surio.*

Si in nobis venenum avaritiæ se diffundit, Christum crucifixum consideremus, & sanat; si scorpio nos libidinis compungit, ipsum rogemus, & curat; si arrenatis cogitationum nos morsus lacerant, eundè

precemur, & vivimus: hi enim sunt spirituales serpentes, propter quos conculcandos Dominus crucifixus est. S. Max. de Pass. Serm. 1.

B. FRANCISCVS BORGIA CONF.
1. Octobris.

NOn priùs FRANCISCVS patrem aut matrem quàm IESVM & MARIAM balbutiens salutavit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus est. Iuvenis gynæceum non nisi cilicio armatus adijt, reputans se toties hosti loqui, quoties feminæ. Iam Gandiæ Dux & Gothalaniæ Prorex, pervetustum familiæ morem annuum patronum sortiendi in menstruum vertit, eumque in Societatem posteà, & Marianos cœtus invexit; ipse tunc patroni die pauperes mensæ suæ minister adhibuit. At verò cùm illud formæ miraculum (Isabellam Augustam) in sandapilâ attentiùs consideraſſet, honorum titulos ut certissima mortis spolia ultrò abjecit, & in Societatem IESV (cui universæ deinde præfuit) se abdidit, dicere abhinc solutus, tum vivere se cœpisse, cùm desiisset Isabella. Corpus tam durè habuit, ut duplicari jam & indumenta & cutis possent. Ad Purpuram non semel oblatam tam erubuit, ut alii ad hujus repulsam solent. MARIÆ, quam D. Lucas depinxit, effigiem primus æri inciſam spargi per omnem orbem curavit. Hanc cùm aspiciebat. *Mihi*, ajebat, *Virgo hoc onus gestat, mihi lac* MATRIS, *mihi* FRATRIS *bullit sanguis.* In vitam suam inquisivit horis singulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidie se egit, quin neque voce neque literis alium se quàm *Franciscum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem

torem anno. M.DC.XXIV. Vrbanus VIII. Pont. Beatum dixit. *Ex vitâ.*

Quis jam calcari recusabit, cùm videat in torcular Christum premi? sane nisi fumum vani honoris atque existimationis propriæ proculcaverimus, facilè ab hostibus nostris conculcabimur, & Christi discipuli esse desinemus. B. Franc. Borg. in Epist.

S. LEODEGARIVS EP. M. 2. *Octobris.*

NEmo pulchriùs in hostem suum, quàm Pont. Augustodunensis LEODEGARIVS movit, ut qui huic cum sacris è templo signis obvius ivit, victoriam ratus sub his vinci. Captus itaque, tunc demum Christianâ se libertate potitum credidit. Carcerum tenebris abditus, igne è cælo misso resplenduit. Oculis orbatus, primùm Martyrem se esse vidit. Nudipes per testas & aspera saxorum fragmina jussus ambulare, currere etiam ad tam optatam metam gestiit. Labiis & linguâ multatus, sine labiis tamen & linguâ facundus ad concionem dixit. Cæsus denique securi, in novos animos surrexit, horamque totam victor post mortem stetit, nec nisi à spiculatore impulsus cecidit. At non tam felici morte cædis auctores defuncti sunt. Nam & carnifex, de quo dixeramus, à malo genio correptus in vindices flammas se ipsum immisit, mox in majores alias mittendus; &, qui cædem imperaverat, Ebroinus Regiæ aulæ præfectus, gladio, quem in innocentem strinxerat, ipse nocens occubuit; & demùm, qui tumulum Martyris impiè calcavit, Divumque sine miracu-

lis injuriosè compellavit, in ipso vestigio, moriendo mendacem se fassus est, & jam miracula patrare LEODEGARIVM si non aliis, certè sibi credit. *Ex Surio.*

Adsunt defensores nostri sancti Martyres; rogari volunt, & quærunt ut quærantur. Hos adjutores nostris orationibus quæramus; hos protectores nostri reatus inveniamus; quia ne punire peccatum debeat, rogari vult & ipse qui judicat. S. Greg. hom. 32.

S. IOANNES CHVZVBITA CONF.

3. *Octobris.*

NOn aliud altiùs in hostem infernum vultus descendit, quàm quod à demissi animi dextrâ venit. Miserat ad IOANNEM CHVZVBITAM Anachoreten alter Anachoretes Ananias nescio quem à malo genio insessum. Hunc vix ita noster compellavit: (Eia cedere, impure, te hospitio non tuo, non ego sed Ananias jubet) cùm verba hæc plena animi demissioris jam dudum exosus fugit ocyùs hostis superbus. Et pepererat fama miraculi hujus IOANNI Pontificatum Cæsariensem. Ille tamen mox iterum urbem cum silvis suis mutavit, ingens onus insulam se abjecisse existimans. Secutus Divum rusticellus filium itidem ab orco agitatum in sportâ è tecto suspendit, & ecce arrogans iterum pulsus est inquilinus. Ergo igitur, ut ultum hic iret dolorem suum, IOANNEM præcipitem è monte egit. Sed qui caderet humi semper repens animus? risit scilicet veteratorem altiùs longè olim cadentem. Porrò sub ultimos vitæ annos, cùm IOANNEM cupido cepisset, Martiani viri integerrimi visendi, nec tamen ob catenam, quâ

quàse ipse ad carcerem suum beatum damnave-rat, egredi antro posset ; eodem tempore Martianus ipse inter famulas Cælitum manus delatus advolat ; quo abeunte, cùm animo suspicio præstigiam suboriretur, altero miraculo ruptæ compedes facultatem dedêre specu prodeundi , iterumque Martiano loquendi. Ad extremum carnis etiam vincula exuit anno supra quingentesimum vigesimo secundo. *Ex Menæis.*

Antiquus hostis terrarum locis à tentatione non excluditur: quia si in Paradiso hominem straviit, quis locus extra Paradisum esse potest, in quo mentes hominũ penetrare non valeat ? In sola ergo Creatoris nostri protectione fidendum est. S. Greg. l. 8. Regist. c. 45.

S. FRANCISCVS CONF. 4. *Octobris.*

Hic vir, hic, FRANCISCVS est, sanctioris spes altera Romæ, & qui unà cum altero Atlante Dominico lapsurum orbem firmavit. Mercator adhuc fœnus facere etiam apud pauperes scivit, neque umquam pluris vendidit sua , quàm cùm gratis dedit. Evocatus in somno ad arma cruce insignita, cùm novam militiæ tesseram non agnosceret, ab ipso Crucifixo est edoctus. Ducem itaque unum Christum secutus, primam pugnam (uti fieri amat fieri in hoc sacro bello) cum patre habuit. Et vicit avaritiem paternam, cùm non tantùm omnibus bonis, sed etiam vestibus se coram Antistite exuit, illis verbis hostem prosternens : *Patrem habemus te dixeram : nunc denique nihil interest, quin verius dicam, Pater noster qui es in cœlis.* Quis credat ? Sic nudus tam denique armatum se probè credidit, & scripuis sociis orbem ex-

pugnavit: expugnatum, si agnoscimus, paupertatem suâ ditavit. Porrò animi candorem in viro, scit Lector, nives probarunt, in quas se abjecit, & miratæ puritatem sunt undæ, quibus calorem improbum mersit. De animi ejus submissione quid dicam, & quo DEVM ardebat amore? Seraphinis à cælo sociatus, & in sede Angeli, quem superbia inde exturbârat, locandus, ultimum se mortalium, sed inter sceleratos principem dixit. Mariæ addictum fuisse ille non dubitabit, qui noverit, quæ gaudia in ejus æde (de Portiunculâ dixerunt) abstulit. Sed frustrà sum. Herculem ego in hâc digitali tabellâ non pingo. Vin' compendium lector viri? Totum Christum in Francisco videbis, si vulnera eius inspicies. *Ex D. Bonav.*

O quàm glorioſum & magnum, habere in cælis patrem! ô quàm ſanctum, Paraclitum pulchrum & amabilem habere ſponſum! ô quàm ſanctum & & quantum delectabile, beneplacitum, humile, pacificum, dulce & amabile habere talem Fratrem, qui poſuit animam ſuam pro ovibus ſuis? Ex Epist. S. Francisci.

S. THERESA V. 5. Octobris.

QVid, heu! quid cum prætextatis verbis tibi prætextata malè turba? disce, eia infantia rectè vel, ab infante THERESA fari. *In æternum! in æternum! in æternum!* ah quoties balbutiens clamitavit! Nos scilicet puerilem senectam, non senem æternitatem in animo & linguâ gerimus, dissertissimi infantes. At THERESA parvula cum parvulo fratre domo paternâ aufugit, ad Maiuros abitura & brevi morte longam æternitatem auspicatura. Vivere tamen Deus illam, & ut viveret, quæ ferè mors est liberorum, mori matrem voluit.

Illa

Illa Matrem vicariam cælo MARIAM advocavit, nunquàm abhinc orba futura. MARIA porrò filiæ suæ sponsum Filium conciliavit, quando ex sanctioribus amoribus Seraphinus ales cor THERESÆ terebravit. Ipse amor hominum Christus, quò certiùs illam sauciaret, sua vulnera dilectæ impressit, occulta tamen, ut ferè solet amor. Adsuit deinde sæpè sponsæ, nunc cruce pro more chlamydatus, nunc spineâ, quæ illum maximè decet, corollâ ornatus, nunc qualis mortem triumphavit, conspicuus. Arrhæ ab eodem datæ gemmæ quaternæ & pendulæ è Rosario Cruci additæ, Dos verò omne cælum: cujus opes cùm quandoque THERESÆ CHRISTVS ostentasset, *Viden'* ajebat, (tute tibi lector dictũ puta) *quantis se bonis peccatores spolient?* Sed & veste nuptiali cùm Ordinem, quem Carmelitarum dicimus, restauraret, Virgo MATER & VIRGINIS SPONSVS IOSEPHVS cælo allatâ exornarunt, ut nihil jam ad nuptias deesset, nisi quæ facem præferret, anno MD.LXXXII. mors beata. *Ex vitâ.*

Prudenter sagittari, & impugnari salubriter postulat sanctus, cùm dicit in oratione, Confige timore tuo carnes meas. *Optima timor iste sagitta, qui conficit & interficit carnis desideria, ut spiritus salvus sit.* S. Bernard. serm. 29. in Cant.

S. MEINVLPHVS C. 5. Octobris.

VIX MEINVLPHVS illa Christi verba audierat: *Vulpes foveas habent, & volucres cæli nidos, Filius autẽ hominis non habet ubi caput reclinet,* cũ apud se constituit non solũ Christo locum in animo suo facere (ubi enim ille libentiùs nidularetur?) sed & templum ponere. Circumspicienti aream, de-

lapsa cælo in silvas lux & cervas inter crucem cornu præferens cervus signavit. Eo igitur in loco Deo & virginibus sacris domicilium, sibi tumulum struxit: cui cùm mortuus inferendus esset, ecce magnâ VIRGINE volente, tam diu vitæ restitutus est, dum res templi & cœnobii componeret. Multò pòst apertus suâ sponte tumulus cymbalum ostendit, quo divus in sacris Ministerii solitus erat. Hoc deinceps, quoties virgo ex asceterio moritura erat, sonitu suo mortis insidias detexit. Ipse Divus bis visus in somnis, bis è vitiorum veterno excitare clientem, qui à cubiculis illi fuerat, laboravit. Sed ille in utramque aurem dormivit. Ergo tertiùm adest, & multis objurgans, quòd mortis æternæ reus dormiret tam altùm, visionis non vanæ argumenta vaticinatur. Hìc demum experrectus alter, & barbam sibi evulsam sentiens, credere monenti, resipiscere, ad templum MEINVLPHI properare: & cùm illic rudis antè, & nec primis literis tinctus, subitò Latinæ linguæ peritiam accepisset, aræ ministris vel ideò se faciliùs sociare, quòd attonsus jam à somno esset. *Ex Surio.*

Cur non consideras, quia mundus in fine est? omnia urgentur; quotidie ad reddendas rationes æterno & tremendo Iudici ducimur; quid ergo aliud nisi de adventu illius cogitare debemus? qui sive nolentes, Sive volentes, per momenta, quotidie ad finem tendimus. S. Gregor. in Regist. l. 6.

S. BRVNO CONF. 6. Octobris.

QVo tempore D. BRVNO Lutetiæ Parisiorum ingenium bonis artibus excoluit, vir è vitâ excessit princeps inter literatos, quique virtutis existima-

existimationem longè maximam post se reliquit. Sed eheu ! quantam aberratis mali judices hominum oculi ! Dum justa persolvuntur , ad illam cantantis vocem : *Responde mihi*, ecce tibi è capulo se defunctus tollit, & cum gemitu, *Iusto*, inquit, *Dei judicio accusatus sum*; mox postridie, *Iusto*, exclamat, *Dei judicio judicatus sum*; demùm tertio die tertium è feretro fulmen auditur, *Iusto Dei judicio condemnatus sum*. Enimverò plus quàm tragica hæc catastrophe omnes movit; at BRVNONEM eò permovit, ut non modò umbram hanc hominis, sed ipsos etiam homines fugeret. Atque hinc illa sanctissimi viri & omnium , qui ducem hunc sequuntur, frequens in silvas fuga , hinc illud in omnibus lugubre silentium, ille pallidus in vultu color, ut interfuisse tristi spectaculo in BRVNONE omnes posteros credas. Sed benè morum candidissimorum cygni homines fugiunt cum Superis acturi : benè nunc tacent, cantaturi tunc, cùm flebunt alii morituri. Iam ipsa *Dei mater* æternam illis tutelam adpromisit, si illi, quod diurnum VIRGINIS officium dicimus , quotidiè persolvant. Pulchra profectò conditio, & quam meritò ambiant tam pulchrè candidati. Quid illud , quòd Numen fugam è mundo BRVNONIS sociorumq; sex, toridem S. Hugoni stellis significavit? Nempe, numerum stellarum augent , quotquot ad BRVNONIS partes accedunt. *Ex Surio.*

In omnibus rebus respice finem , & qualiter ante districtum Iudicem stabis Iudicem; cui nihil est occultum, qui muneribus non placatur, nec excusationes recipit , sed quod justum est judicabit. Thom. de Kemp. lib. 1. de Imitat. Christi.

S. MA-

S. MARIA DE VICTORIA. 7. Octobris.

IO! hodie, io! clama, triumphe! quisquis VIRGINI faves VICTRICI. Agebatur annus post VIRGINEM patientem supra millesimum & quingentesimum septuagesimus primus, quando Pius V. Pont. Max. contra Turcarum vim metumque belli societatem cum Hispaniarum Rege & Venetorum Republicâ feliciter iniit. Adornata itaque classis est, & Ioanne Austrio duce hosti plenis velis ac animis obviàm est itum. Mox nostris triduano jejunio & Sacramentis Ecclesiæ probè munitis, classicum Dei & MARIÆ nomen cecinere, tunc verò omnibus viribus certatum est, eo ipso tempore, quo, quas Rosarij vocant Sodalitates, de more supplicationes ad castissima VIRGINIS pulvinaria per totum orbem instituunt. Nec frustrà. Stetit nostrâ ex parte ACIES ORDINATA, & cum hâc nobis etiam venti militarunt. Proinde horarum quatuor nec ampliùs spatio parta memorabilis ad posteros victoria est. Capta etenim cum ipso duce suo barbarorum millia triginta, in libertatem Christiani asserti ter mille, quadringenti octoginta & sex. Naves captæ nonaginta supra centum. Octoginta vel flammis vel undis haustæ, fugâ non nisi XX. elapsis. Tormenta in prædam cessere majora sedecim supra centum, minora verò ducenta, quinquaginta & sex. Atque hoc est, quod Opt. Pont. de victoriâ divinitus edoctus triumphum VIRGINI decrevit, quotannis iterandum, quodque non pauci è victore exercitu hostilia spolia ex voto ad Aram Lauretanam suspenderint. Fatale nimirum LVNÆ est ad VIRGINIS pedes abjici. *Ex Io. Gab. in vitâ Pij V. & Petr. Spin.*

Oportu

Oportet inter fluctus ſæculi confugere ad Mariam, & reſpectu exempli ejus curſum vitæ dirigere: quod qui fecerit, non jactabitur vanæ gloriæ vento, nec frangetur ſcopulis adverſorum, nec abſorbebitur voragine voluptatum, ſed proſperè ad æternæ quietis portum veniet. S. Epiph. in Panar.

S. GEROLDVS M. 7. Octobris.

GEROLDVS â puero pietatem ducem ſecutus facilè ad ipſa adyta virtutis penetravit, multas tamen identidem pro caſtitate pugnas pugnavit, vincendus, niſi aliis armis, quàm nunc amat adoleſcentia, uſus fuiſſet. Nimirum hodie nativâ in galeâ ſuâ tam molliter criſtata frons ictus Cupidinis eludet? in thorace tam vulnerato non minùs lacer animus tela improba repellet? tot vincula etſi ſerica, vincula tamen, fugam in hâc luctâ tam laudatam promovebunt ſcilicet? Aliter GEROLDVS noſter pugnavit. Ille fame hoſtem obſidere, ille animum precibus, pectus cilicio, manum flagello obarmare, toties victor, quoties cæſus, & averſis vulneribus nobilior, quam adverſis Romanus: quæ ille tunc potiſſimùm non horruit, cùm inter pias commentationes cæſum Ducem ob oculos Chriſtum poſuit. Has victorias cùm per Hiſpanias & Italias circumtuliſſet, jamque Paleſtinam etiam meditaretur, militem ſuum Superi ad triumphum evocarunt. Etenim cùm pagum Cremonæ vicinum tranſiret, latrones duo, quò in inſidias pertraherent GEROLDVM, litem ex compoſito adſimularunt. Hic nempe, quò digladiantes dirimeret, illicò accurrit. At illi jam dudum in mortem innocentis amici caducatorē ſuum multis plagis confecerunt, interque

ſilvas

silvas abdiderunt. Sed excivit urbem urbisque Pontificem æs campanum suâ sponte sonans, & ut Martyr facilius reperiretur, prodigiosa lumina cælum accendit. *Ex Ferrar.*

Mentem tuam superna patriæ amor accendat, præmia mansura solicitent; & ad venturi judicii promissiones semper aspiret, atque ex temporalibus æterna mercetur. S. Gregor. Regist. l. 7. c. 14.

S. OSITHA VIRGO. 7. Octobris.

QVantum, ô parentes, educatio præstat! quantum, ô liberi, quibus cum vitam à teneris societis, interest! OSITHA regii sanguinis in Angliâ puellâ in Parthenone non profano, sed sacro educta, quantum splendoris coronæ Anglicæ conciliavit! Et verò jam tunc prodidit cælum, quàm curæ illi sit juventus probè instituta, & majoribus suis morigera. Missa OSITHA cum libro trans pontem, & turbine ab hoc dejecta, undis hausta credebatur. Sed Angelorum præsidio, tertio die prodiit numquam mergenda innocentia. Sub hæc in thori societatem à rege Sigero invitatur. Sed dum rex venatur feras, virgo ut Cupidinis retia effugeret, binos Episcopos advocat, & ab his relata in Christi nuptarũ numerum transit. Indoluit rex; sed quòd Deo nollet rivalis esse, potestatem fecit è suo thalamo, in Christi, hoc est cœnobium, transeundi. In hoc ne regiæ sponsæ purpura deesset, ferro à Danis pro fide cæditur. Memoratur verò funus suis non alienis pedibus ambulasse, & caput abscissum ad usquè templum extulisse, atque ibi demum, cùm manibus templi januam pulsasset, placidè procubuisse. Fuit etiam qui morbo ad extrema deductus OSITHAM in vota

VOCAVIT,

vocavit, vovitque ne moreretur, in Religioso cœtu se victurũ. Convaluit: sed soteria solvere oblitus vindicem morbum secundum sensit, nec priùs manum iterum OSITHÆ medicam, quàm objurgatus ab hâc fidem liberaturum se spopondit. Itaque bis voti damnatus templo & cœnobio anathema, se, dedit. *Ex Surio.*

Vide ne promissum tuum irritum facias, neque fidei tuæ vota disrumpas. Habebis profecto accusatores prævaricationis tuæ; habebis veridicos testes testificantes adversum te; habebis judicem, qui nullius personam accipit in sua executione sententiæ. S. Laur. Iust. de Cont. mundi c. 19.

S. PELAGIA POENITENS.
8. Octobris.

VIxit PELAGIA Antiochiæ sub Theodosii Minoris tempora, ob formæ venustatem corporisque cultum non jam Veneris serva, sed ipsa Venus habita, pudor urbis, & castitatis ipsissima pernicies. Quis credat? quæ oculis captivam post se urbem trahebat, in hanc obtutum defixisse D. Nonno Antistiti etiam profuit. Quid enim? (exclamabat post visum hoc elegantiæ idolum ille) quo demùm studio, quo sive temporis dispendio, sive impendio sumptuum, hæc faciem comit pingitque? & hoc cur? quò nempe oculis amantium arrideat, cælo lacrymante. Animæ interim meæ, quam, ausim dicere, DEVS deperit, quia splendor? nempe ad hanc infamiam collata, Æthiopissa es anima. Ite & sordes meas, eheu! lacrimæ lavate. Hæc Nonnus. At PELAGIA, spectante & mirante urbe, ad pedes ejus descendit, & vitæ licentiam sancto fletu gemituque teste ejurat.

ejurat. Mox jejuniis & vigiliis corpus defluere, vultum non jam gratiæ, sed pallor, squalor, macieſque insidere, nihil jam in totâ fronte rubere, præter præteritorum memoriam. Nempe obstrepere hic Veneris puer, desertum se fide non bonâ queri, formam se, opes, amores dedisse: ipsum probra, contemptum, odiumque ingratam rependere. Sed virum scilicet invenit. Nam sparso omni in egenos auro, laqueos amantium, capillos rescidit, feminam cum veste exuit, Pelagium se dixit, vitæque reliquum Hierosolymis inter summas vitæ asperitates egit, in illo monte, qui ab olivetis nomen habet, ab ipso Christo dudum edocta, ad cælum illinc ascendit. *Ex Surio.*

Quidquid animo ex præsenti sæculo arridet, ex consideratione æterni ignis amarescat; quidquid in mente pueriliter hilarescit, disciplinæ censura coerceat; ut, dum sponte temporalia fugimus, æterna gaudia sine labore capiamus. S. Greg.

S. DIONYSIVS AREOPAGITA, 9. Octobris.

IS est DIONYSIVS, cui nomen Areopagus fecit, vir inter Athenienses eximiè doctus, & siderum contemplationi addictus. Quare eo tempore quo omnis natura morientem Christum lugebat, exclamasse fertur, *aut Deũ laborare, aut mundum ruinam meditari.* A Paulo deinde CHRISTO additus, præesse novitio Christianorum gregi Athenis jussus est. Ajunt cum Apostolis abeuntem in cælos VIRGINI adfuisse. Certè eam vidisse, aspectuq; tam augusto attonitus, ingenuè scribitur affirmasse, pro Deo hanc habiturum se fuisse, ni fides DEIMATREM esse suggessisset. Paulo etiam com-

commori cupidus Romam advolavit. Sed prævertit Neronis crudelitas, qui spem tantam in Paulo citiùs decollavit. Galliam ergo cùm jussu Clementis Pont. adiisset, annos numerans X. supra centum, vincula primò tulit, tum verbera; utraque Christianâ fortitudine. Exinde ferreo, cui flammæ subjectæ erant, lectulo incubuit, sed suaviora numquam somnia de cælo, quam tunc vidit. Ita semiustulatus feris objectus est, sed has etiam virtus demulsit. Iterum in flammas missus, aurum exivit. Pòst in crucem actus, cruce scilicet gravius habuit deponi è cruce. Ad extremum cùm sacrificantem in carcere CHRISTVS spectabilis animasset, non minùs mortis D. Pauli, quàm vitæ æmulus, gladio occubuit. Illud memoratu dignum, quod abscissum caput inter Angelorum accinentium comitatus, suis ipse manibus passus bis mille ad destinatum tumulum portaverit, novo miraculo & funus idem & funeris ductor. *Ex Hilduino & opere Marian. Canis.*

Crucifixum intueamur, ut à peccato sanemur: quomodo qui intuebantur serpentem æneum in deserto, non peribant morsibus serpentum: sic qui intuentur fide Christi mortem, sanantur à morsibus peccatorum. S. Augustin. in Ioan.

S. THEOPHILVS CONF. 10. Octobris.

HVc oculos & filii & parentes! Speculum commune utriusque hodie THEOPHILVS esto. Trimulum & sacris undis ablutum parentes pii ad Stephanum Eremi incolam abduxerunt, precibus Deo jam-tum initiandum. Nimirum adhuc pueritiam immaturam cælo credemus? Tertio decimo ætatis anno necdum exacto, sub Stephani

phani vultu feliciter THEOPHILVM Angelus bonus fallens ad mundi contemptum illis verbis pellexit: *Tolle crucem tuam, & sequere me.* Et hodie ad eundem invitare hominem homini non licebit? non licebit Angelum æmulari? Tam non ignavus THEOPHILVS, etiam inconsultis parentibus, ad Stephanum, inde ad monachos abiit. Atqui nostro ævo (ô tempora!) facinus est culeo dignum, parentes tam piè fallere, & facere quod laudata toties olim antiquitas, quod ipse puer CHRISTVS fecit. Huc itaque, eia! iterùm oculos, hoc in speculo (THEOPHILO nostro) maculas vestras & filii & parentes corrigite. Correxêre certè THEOPHILI parentes, & rectiùs sapere edocti, quo mundum fugienti alas adderent, ipsi cœnobium filio struxerunt; factumque hoc cælum probavit, cùm suâ voce filium illuc evocavit. Inde vi extractus, multaque sub sacratum imaginum hoste Leone passus, sed ad extremum dimissus, nil magis doluit, quàm ereptam sibi, quam manu jam jam prehenderat, martyrii palmam: quamquam neque hanc illi negasse Superos existimo. Magnum enim longumque oppidò martyrium est, mundo mori. *Ex Menæis.*

Reduc ad animum prosperitates temporum, multitudinem hominum, dignitatum pompas, divitiarum abundantiam. Attende hæc omnia, ubi vel quid facta sunt: & ex hoc pensa, quòd nulla sint. & quia qui ista diligit, somnium vigilans videt. S. Greg. l. 7. Regist.

S. IOANNES CONF. *10. Octobris.*

IOANNIS inter literas etiamnum in Academia Oxoniensi agentis animum si inspexisses, templum musarum, sed multò magis virtutum divi-

ses:

ses: ita utrasque pulcherrimo connubio in pecto ſuo sociavit. Ne verò cum scientiis suis in carne & sanguine volutaretur, anno ætatis vigesimo D. Augustini institutum amplexatus est in Bridlingtonensi cœnobio, in quo cùm omnibus se postponeret, omnibus denique præpositus est, factumque hoc tam lubentibus aliis, quàm uno ipso invito. Tam modestè tamen imperium usurpavit, uti aperta unius è suis convitia non nisi silentio refelleret, monitusque ut læsam auctoritatem vindicaret, præstare diceret, iratis flammis demere quàm addere oleum. Triclinium illi cum aliis idem, eadem mensa; in mensâ tamen major abstinentia fuit. Amoris divini æstu tam ardebat, ut, cùm sacrificaret, vestes, quibus hieme alii se contra frigus armabant, ille tunc poneret, & flammas pectoris loqueretur frequens multusque vapor è capite palàm assurgens. Ipse corpore præsens ad aram, animo interea cælum obambulabat; incendio ita paulatim crescente, ut oculi lacrymis non jam fluere, sed toti liquescere viderentur. Denique ne dubites IOANNEM in cælum evolasse, noveris ante mortem hunc virgini è Vestalibus ini formâ aquilæ visum esse, quæ nubes transcendens illa è schedâ, quam rostro ferebat, verbo loquebatur: *Amor meus* IESVS. Evolare ad cælos etiam tu cupis? ab hoc amore alas mutuare, non illo qui humi repit. *Ex Surio.*

Quid tibi cum carne & sanguine, qui divinam in te gestis imaginem? quid tibi cum mundo & rebus, qui ad hoc conditus esse probaris, ut cælum ascendas, atque cum angelicis spiritibus beatæ Dei visione fruaris? S. Laur. Iustin. de Cont. mund. c. 21.

S. BRV-

S. BRVNO EP. C. *Octobris.*

FVit hic Bruno Henrici Aucupis Germ. Regis fil. Othonis. Imp. frater. Scientias divinas juxtà & humanas calluit, sed eloquentiam imprimis, quam pro miseris potissimùm exeruit, ut quorum semper bona causa est. Temporis avarus nullum nisi literarum otium amavit, ut quocumque demum cum Imper. Fr. iret; famuli libri sequerentur, suavissimè iter inter comites Musas facientem. Comitate uti ipse singulari erat, ita morum levitatem in aliis summè oderat. Quare cùm Henricum Fr. & affinem Cunonem sub divinis confabulantes vidisset, palàm edixit, intempestivam illam familiaritatem seminarium fore maximarum inimicitiarum; id quod posteà orbis vidit. Censorem debitum nostro æuo, quo templa passim aut fora fieri aut curias videmus, & ex his exire sæpè, qui plurima hominibus, nihil DEO, nihil Divis sunt locuti! Sed mitto linguaces. Silentium potiùs in BRVNONE laudo & frugalitatem, quam Archiepiscopus jam Coloniensis (uti & in vestibus modestiam) in Canonicorum Collegium postliminiò reduxit, utinam non iterum nunc ubique ferè terrarum exulem! Ipse post maxima obita munia, post extructa aut reparata templa & cœnobia plurima, ut pacis amans & pacis conciliandæ inter viros principes mirus artifex, excessit è vitâ, anno post DEVM hominem D. CCCC.LXV. cælum moriens multis lacrymis mollivit, & crebro gemitu, velut arietes, perrupit. *Ex Lippeloo.*

Esto Angelus, hoc est, divini minister imperii: obsequere mandatis Domini: cùm fueris Angelus vide-

videbis faciem Domini. Ipse Dominus IESVS *ait.* Beati mundo corde: ipsi enim Deum videbunt. *Advertis, quid à te exigatur ut videas Deum? Emunda igitur cor tuum.* S. Ambr. in Ps. 118.

B. IACOBVS ALEMANNVS CONF.
11. Octobris.

FElix, (si quidem norit hodie bona sua) Vlma Suevorum IACOBVM nostrum peperit, & probè educatum Romam ad DD. Apostolorum limina supplicem misit. Româ Neapolim hic abiit, & ab Alphonso rege militiæ adscriptus, nullum hostem quàm prædam fugit. Quare illa demum castra placuêre, quæ non aliena raperent, sed suis se spoliarent: id quod ipse etiam fecit, cùm Bononiæ ad D. Dominici signa transiit. Hic ille boni militis partes omnes implere, primus semper ad ducis nutum, portarum animi, oculorum inquam, vigilantissimus custos, flammas hostiles casto animo injectas suffocare illicò doctus, sanguinis recordatione â Christo fusi. Iam arma (preces) numquam posuit, primo mane omnes Divorum aras veluti stationes militares obiens & semper à castrorum acie Virgine auspicium sumens. Quid jam mirum, si miles noster dæmones fustibus pugnantes risit, præsertim quando cum pugnante, Angeli visi pugnare? si Cyclopem infernum sibi infestum cruce prostravit, & eâdem corvorum Stygiorum agmen fugavit? Quid? quòd & insidias structas Reipublicæ ab orco detexit. Ad D. enim Antonii tumulum cùm lætantes dæmones spectasset, & triumphum adornantes ob futuram alterodie inter cives cædem, medius preces suas interposuit, & civibus pacem, orco pro triumpho luctum peperit.

Fuit

Fuit cùm ad hortos Elysios avolans ea oculorum spectacula habuit aurium que illecebras, ut iraseretur illis, qui eum avocarunt. Ne igitur quisquam molestiam revocando faceret, morte illuc non redicturus abiit. *Ex Surio.*

Quisquis es, qui divini luminis illustraris splendore, sentisq; ad contemptum mundi provehi, a Domino præstitum noli tibi spernere donum, noli obsordescere aperire pulsanti. Surge ocyùs, & te volenti erigere manum porrige. S. Laur. Iust. de Cont. mûd. c. 19.

S. MAXIMILIANVS EP. M. 12. Octobris.

MAXIMILIANVM, quo cive Pannonia, Austria patrono gloriatur, parentes nobiles Celeiæ genuerunt, lactarunt Gratiæ, Musæ eduxerunt. Talis, inquam, MAXIMILIANVS dignus cælo visus est, quem in suas partes pertraheret; & verò facilè ille obsecundans meliora suadenti, hereditate suâ (quæ opulenta ei erat) ultrò egenis cessit, divitem se ratus, si centuplo amplius liceret sperare. Iam honoris etiam umbram cùm fugeret, insecuta tamen hæc virtutem, Laureaci mitrâ sibi devinxit, & in solium renuentem extulit. Hoc deinde cùm furiæ Decianæ deturbassent. Romam abiit; mox tamen Xysto II. Pont. Max. auctore rediit, & viginti ipsos annos munere suo cum summâ laude est functus. Sub hæc in mentem venit, patriis etiam terris operam suam locare. Et forte Evilasius illîc Prætor Christianam pietatem oppugnatum ibat. Tanto ampliùs festinandum sibi ratus illicò advolavit, & suppetias laborantibus in tempore tulit. Sed dum in primâ fronte acriùs pugnat, inter primos gladio cadit. Post hanc tamen tam nobilem Hostiam propitia victoria semper post-

eà cum Christianis stetit. Diceres suum etiam Pannoniæ Decium obtigisse *Ex Bruschio.*

Quid prodest quemlibet hodie auro, gemmis & purpurâ contegi, si cras contingat eum nudum & rum ad inferni supplicia pertrahi? Quid juvat, si quis hodie terram faciat sub pedibus suis tremere, & cras mẽdicus & pauper de hoc mundo compellatur exire? S.P.Dam.l.7. ep.15.

S. COLMANNVS MART. 13. *Octobris.*

COLMANNVM Regii sanguinis juvenem & juventæ ævo suo facilè principem genuit & educavit Scotia, hospitem Bojaria vidit & Austria, Habuit tamen hæc hostiliter potiùs quàm hospitaliter. Etenim quòd genus & virtutem, sub peregrino dissimulasset, justisque valere & patriâ & opibus patriæ, sacram Hierosolymæ urbem in votis haberet, diu jam dæmoni malo ægrè faciebat. Hic igitur contrà ægrè COLMANNO facturus id machinatur, ut innocentia sub proditoris nomine accusetur. Capitur, carceri datur, torquetur, uritur, laceratur, damnatur, & ex aridâ arbore ipse flos juventutis suspenditur. Hîc demùm pro innocente crebra miracula perorant. Et integritatem animi sesquiannum sub dio pendens integrum corpusculum loquitur. Meruisse canos crescentes capilli & ungues testantur; clamat sanguis è vulnere numquam non recens. Ipsa, quam emortuam diximus, arbor in frondes suas reviviscens non debuisse mori COLMANNVM ait. Tot testibus tandem convicta Austria vertit sententiam, absolvit COLMANNVM, & se damnavit. Sed & hic tot honoribus pòst, quot suppliciis antè mactatus

Au-

Austriam jam absolvit. *Ex Ditmaro, Stabio, & VV. Lazio.*

Quid prodest, si homines laudent, & conscientia accuset? aut quæ debet esse tristitia, si omnes accusent, & sola conscientia nos liberos demonstret? si nobis est testis in cælo, testis in corde, dimitte stultos foris loqui quod volunt. S. Greg. l. 8. Regist. c. 45.

S. FORTVNATVS EP. 14. Octobris.

FAcilè orco imperat, quisquis peccato non servit. Inter testes longè plurimos etiam FORTVNATVM numero Tudertinum Episcopum, qui totas legiones dæmonum ex hominibus non semel unus fugavit. Sed nocuit pænè fugiendo otel satelles. Nempe pulsus sub noctem urbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Episcopo FORTVNATO; peregrinum se hospitio ab eo ejectum, cujus munus esset etiam invitare verecundantem, quam nunc virtutem habitare sub tecto Pontificis cives crederent, unde hospitalitas exularet? Audiit hæc nescio quis, & non tam misericordiâ motus quàm invidiâ, quam facere FORTVNATO volebat, domo excipit, cæli scilicet exulem. Sed malus hospes non minùs malam symbolam reliquit, abiensque hospitis filio in ignes conjecto animam eiisit. Tum denique infidam hospitalitatis tesseram peter damnavit. Sed quàm cordi FORTVNATO juventus fuerit, vidi. Gothus prædam agebat nobilem, adolescentes geminos. Pontifex cùm nec precibus hos nec pretio redimere posset, malum vaticinatus est militi, quod illi equus dedit, cùm lapsus coxam sessoris fregit. Hoc malo multatus Gothus ultrò jam FORTVNATO pueros remisit; sed non

non gratis. Nam remisit Pont. sanitatem, ingens ægro pretium. *Ex D. Gregorii Dialogis.*

Adverte, quæso, si mundum diligis, si in illo conversaris, in quãto discrimine vivas. quocunque te vertes, concupiscẽtiæ ignem accensum invenies: quẽ si copulari permiseris tuo, uret te, & in favillam rediget. Fuge igitur ad montana cum Loth, & salvaberis. S. Laur. Iust. de Cont. mund. c. 19.

S. DOMINICVS LORICATVS C.

14. Octobris.

AVdite, qui aras, calices, infulas vel venditis, vel emitis. DOMINICVS à primis annis aris & ipse admotus, tandem sacerdotio initiatus est. Verùm quòd eos honores nescio quo dono (pellis credo caprina erat) parens filio mercatus esset, detestatus hic impia munera, adeoque jam se etiam, longè fugere statuit partas malè dignitates, & paternum facinus in se vindicare. Ad hoc commodissima visa est solitudo, & in hac virorum societas, qui austeram cumprimis rationem vivendi sequebantur. Nempe his unum totâ ferè vitâ jejunium, deliciæ die Solis Iovisque pultes, cibus per reliquam hebdomadem solus panis erat. Nam de potu quid dicam? aquam lacrymis miscebant. Iam loqui semel in septimanâ, dabatur, cædere verò flagris sæpiùs in die se, sæpiùs cædi ab aliis mos receptus jam fuerat. Hæc omnibus tunc communia, at DOMINICO nostro pecularia illa ajunt: nudam carnem loricâ ferreâ onerare, itaque in vigiliis sanctis noctes dies perstare; tum bis quotidie Regii Vatis carmina cantando decurrere, manu interim utrâque virgis armatâ mensuram imperare. Durum, ais, est nimis sic vivere. At sic vivendo

virgo vixit DOMINICVS, & ut tales vos vivatis, Sodales Parthenij, testamento arma vobis sua legavit. *Ex Lippeloo.*

Optimè panitet, qui dum carnem verberibus mactat, lucrum, quod delectatione carnis amiserat, afflictionibus recompensat, & salubrem ibi nunc amaritudinem ingerit, cujus olim noxiâ delectatione peccavit. S. P. Dam. l. 5. epist. 8.

S. HEDWIGIS DVCISSA. 15. Octobris.

IN regium te gynæceum introducimus, tamen terreare, si ad limina pauperes excubent: HEDWIGIS intus habitat, quæ ex illustri Andecensium Comitum & Tyrolensium stirpe Henrico Polonorum Duci nupta, primos annos liberis procreandis, reliquum deinde vitæ tempus, non invito conjuge, castitati dedit, maluitque à pauperum jam turbâ, quàm Regum mater dici. Ex illis tredecim quotdiebus mensæ adhibuit, flexo poplite in iis Christum ac duodenos Apostolos adorans. Ajunt multos ex iis, impositâ capiti VIRGINIS MAGNÆ icunculâ, valetudini restitutos ab HEDWIGE. Certè inventam VIRGINIS effigiem multis ab obitu annis inter digitos tres primores eosque integros asseverant, magno sive HEDWIGIS in VIRGINEM, sive VIRGINIS in HEDWIGEM voluntatis testimonio. Porrò tam dura sibi, quàm benigna aliis, pedes ferè nudos etiam hybernio tempore circumferebat, indormiebat asseribus, corpusculum & ipsa verberabat, &, quod pauci volunt, verberari ab aliis volebat. Sacerdotibus, quotquot denique faciebant, quotidiè omnibus assistebat, nullas alias voluptates umquam sectata, quàm quæ preces inter animum demulcebant quâ-

quarum quidem ingens argumentum fuêre nunc prodigiosus in vultu splendor, nunc cum animo sio in aërem etiam corpus abreptum. Et fuit, cùm sic precanti è cruce benè ultro Christus precaretur, & rata omnia vota ejus haberet. Horum scilicet compendium cælum erat, quod ingressa est HEDWIGIS inter Theclæ & Catharinæ aliarumque Virginum comitatum, ut & tunc Principem crederes. *Ex Surio.*

Qui ad cælestes nuptias firmæ spei gradibus festinat, non parvam partem substantiæ in tuto loco reponet: marsupium autem sinus est pauperum, sustentatio miserorum. Hoc est fidele depositarium sine ullo prorsus detrimento, quod susceperat redditurum. S. Pet. Dam. l. 8. epist. 14.

S. GALLVS ABB. 16. Octobris.

GALLVS ad Laci Brigantini incolas Columbano duce venit, quem in literis & pietate magistrum habuit. Hîc permultis auctor fuit, damnatâ superstitione, ad Christi partes transeundi: ipse antra silvasque à colubris & lemuribus purgatas melior hospes cœpit incolere, commeantibus sæpiùs cælo suppeditante. Et fortè preces Numini faciebat, cùm ursus adfuit pauperis cœnæ reliquias populaturus. Sed jubet GALLVS lignum potiùs fur comportet, coque focum foveat. Facit ille imperata, & in laboris stipendium panem capit. Tum Divus cum eodem ita paciscitur, communem uterque montem haberent, cæterùm nequid deinceps mortalium ursus noceret. Has inquam leges homo tulit, & sacrosanctas fera habuit. Vidit hoc & invidit orcus, omnique vi pellere GALLVM est aggressus. Sed facilè hic iterum

in fugam versipellem hostem egit, victor trophæum Crucis erexit, & præsidium sacra Divorum lipsana imposuit. Quin longiùs etiam hostem persecutus, pepulit è filiâ Ducis Gunzonis, quam insederat, Galliarum tum regis, sed Christi posteà sponsâ. Et poterat in præmium accipere insulam Constantiensem, nisi hanc, quam tanti alii faciunt, nihili ille feciſſet. Itaque ad majora præmia, & GALLO digna, cælum evocavit. Ejus funus equi ferociſſimi sponte ad sepulturæ locum duxerunt. usque adeò nihil ferum in orbe est, quod virtus non domet. *Ex VValfrido Strabone apud Sur.*

Vtinam sapiamus ad præsentis vitæ moderationem! utinam intelligamus ad præteritæ correptionem! utinam devotâ in Deum fide provideamus, ut felicem habeamus, ipso miserante, consummationem. S. Bern. Serm. 2. de SS. Pet. & Paul.

S. ANDREAS M. *17. Octobris.*

BElio, quod sacris DEI Divorumque imaginibus barbarus Copronymi furor indixerat, multùm virtus ANDREÆ enituit: quippe qui sub ejus statim initia è Cretâ Constantinopolim advolavit linguâ & pectore propugnaturus pietatem. Et nimirum (clamabat ille in publico virtutis theatro) majores nostros, qui pulchram pro patriâ mortem oppetierunt, stantes in saxo, in ære, in auro suspicimus; at verò qui pulchriùs pro cælo sunt mortui, nullo honore dignabimur? Tibi homini, Copronyme, aureas poni statuas, & surgere cælo colosſos spectabimus, neque impunè hos quisquam nostrûm jam violabit; tu verò cæli Imperatoris imagines, tu Imperatoris Matris magnæ, tu amicorum hujus gratis everſum ibis?

bis? quin etiam improbe illam ex animo tuo imaginem deles, quam suâ manu, cùm te finxit, Numen depinxit? Sed quid ajo? dudum hanc ipsus deformavit, & suis te coloribus pinxit. Hoc unum audi. Aut fallor ego (imò non fallor) ut, si terræ filius bellum porrò cælis movere pergis, si sedibus suis Superos deturbare laboras, fulmen etiam tu senties. Erat hoc furiosum lacessere. Itaque flagra, taureas inclamat tyrannus: his acerum in vincula, inde inter lapidum imbres ad famem mortem raptari jubet. Sed ecce adest, qui ex itinere, amputato altero pede, Divum cælo transmittit; profuitque ad compendium viæ, pedem abjecisse. *Ex Surio & Menæis.*

Insipiens est, qui se à Paradisi gaudiis peregrinum esse non considerat, & se exulem in hoc exilio non intendit. Stultus est, qui licet ista cognoverit, laborari tamen à mundi miseriâ per vitæ meritum non intendit. Auctor Spec. peccat. tom. 9. S. Aug.

S. LVCAS EVANGELISTA.

18. Octobris.

LVCAM nobis Antiochia Syriæ peperit, educasse verò ipsæ in sinu suo Musæ videntur. Nam literis & Ægyptiis & Græcis omnibus excultus, arte insuper medicâ clarissimus habitus est. Sed nihil hæc omnia ad illa, quæ in Christi schola grandis discipulus didicit, sui Deique cognitionem. Fertur etiam socius Cleophæ fuisse in Emaus eunti, tunc cùm ambobus à morte CHRISTVS se comitem junxit, hospesque non asymbolus mensæ accubuit. Post hujus verò, quem in ejus duxit, triumphum, ubi in orbis partitionem cum cæteris Apostolis venit, fidus magno Paulo

in omni itinere, quin adeò in vinculis Achates, Christi primò vitam mortemque, tum, quæ Apostoli alij fortiter fecerunt, perscripsit. Abiit è vivis cùm annum ageret quartum supra centesimum, & tunc etiam memor medicum se esse, ægris vel è tumulo medicinam, oleum salutiferum propinavit. Illud pænè memoriam fugisset. Primus fuit LVCAS, qui MARIAM felici manu depingeret, in eâ tabellâ, quæ etiam hodie miraculis lucet, dignus profectò, cujus penicillum Mariani omnes imitentur, idem in animis faciendo, quod LVCAS in tabellâ fecit. *Ex tom. 1. Baron.*

Recurramus ad innocentiam primitivæ Ecclesiæ, ut discamus & possessa relinquere, & in regia paupertatis simplicitate gaudere. Non nos à cælesti itinere carnalis illecebra retrahat lenocinium, quibus per præcedentis Redemptoris introitum patet aula cælorum. Pet. Dam. serm. de S. Luca.

S. IVSTVS M. 18. Octobris.

DOmi cum parentibus IVSTVS puer, at in servitute frater Iustinianus agebat. Igitur nec sinus jam matris, nec oscula patris arridebant IVSTO, quæ dividere cum germano non licebat. Multis proin lacrymis persuadet tandem patri, secum ereptum è servitute fratrem eat. Itur. Ambianum venitur. Hîc etsi IVSTVS fratrem nunquam vidisset, inter multa tamen mancipia continuò agnoscit; indicium cognato intùs sanguine faciente. Sic dimidio sui jam auctior dum domum redit, à Ricciovaro equites adsunt. IVSTVS postquàm spelæo patrem fratremque abdidit, obvius it exploratoribus. Scilicet hi mortem intentant, nî comites prodat. Sed negat ille, didicisse se pa-

parentes prodere; id vel tum ostendisse, cùm caput pro libertate fratris objecisset. Dicenti hæc crudelior cæteris caput aufert. Sed ecce truncus Martyris suis ipse manibus hoc amplexatus humo extollit. Diffugiunt monstro perculsi equites, & id tristem aspectum exclamat pater fraterque. Verùm solatur utrumque IVSTVS: nempe officium è filii fecisse, vitam, quam à patre accepisset, reddidisse. Demùm caput suum offert, mandatque, matri ferant tumulandum. Id cùm factum est, tanto lumine ædes maternas complevit, ut sua etiam oculis cæcæ puellæ lux rediret, puto, ut, qui in IVSTO illustre sive in fratrem sive patrem pietatis exemplum non videt, etiam cæcis minùs se videre videat. *Ex Surio.*

Si propter proximum Christus sanguinem effudit, quid magnum facis, si per exhortationem jacentem erigas? Quinimò, si periclitandum etiam fuerit pro salute alterius, non subterfugiamus. Nam id nobis salutis erit occasio, multamq; conciliabit fiduciam. S. Chrysost.

S. VARVS MART. 19. Octobris.

VIdit & persæpè laudavit Ægyptus VARI militis virtutem, sed numquam magis, quàm cùm in ipsum Imperatorem suum Maximianum pugnavit, sine perfidiâ, quia pro fide. Pugnæ verò occasio hæc fuit, Septemgemini Martyres è vinculis libertatem Christianam propugnabant. His dum VARVS inservit, ecce uni ex eorum numero cælum beatâ morte vacationem à militiâ donat. Sed ne numero suo fortissima cohors destitueretur, ultrò VARVS noster in demortui stationem succedit. Mox Christianæ fortitudinis ingentia documenta contra equuleum, scorpiones

& plumbatas edit, nec priùs è pugnâ quam mortuus & victor abit, viâ ingenti & fortissimæ animæ per novaculâ discissum ventrem factâ. Corpus Martyris sepultum in canibus volebat tyrannus; sed Cleopatra nobilis matrona secum hoc in Palæstinam avexit, toto templo (quod illi posteà extruxit) tumulandum. Finem ubi ædificandi fecit, causa mercedem à Martyre sperare, induxit in templi filium, petiitque, optima quæque illi VARVS à Deo impetraret. Mox alia omnia, quàm oraffet fieri putavit, cùm mori filium sub oculis suis vidit. Tunc verò lacrymis macer & singultibus cælum accusare, VARVM ingratitudinis notare. Sed hîc unà cum filio multâ gloriâ vestito, & coronato, visus Cleopatræ, docuit nihil petere filiis matres, nihil dare cælum posse beatius quàm mortem beatam. *Ex Surio.*

Certamen tuum non est leve, nec risu dignum, Angelos & Angelorum Dominum in luctâ, quæ tibi cum diabolo est, habes spectatores. Vincentem te & adversarium prosternente plaudunt Angeli, & Deum laudant, qui tibi hostem vincendi dedit facultatem. S. Ephrem. de pænit.

S. ETBINVS CONF. 19. Octobris.

AXioma est à magistro CHRISTO dictatum, & receptum jam olim in Christianâ philosophiâ: *Qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Indocti discipuli quàm pauci hoc intelligimus, quàm multi intelligere nos altùm dissimulamus! At vix hoc dici audierat ETHBINVS Scotus nobilis adolescens, cùm dicto etiam audiens opes egenis, se monasterio devovit. Ex hoc cum vitæ melioris magistro Winvaloco in agrum fortè egressus, in hominem offendit le-

prâ

prâ horridum. Quod avertere oculos potuisset delicatos, ETHBINI sociique invitavit etiam. Oritur pulchrum magistrum inter & tironem certamen. Hic brachiis stringere, & sinu miserum fovere, ille sordes & saniem velle officiosus à vultu abstergere, quin (quòd æger aliter nollet fieri) generosâ siti purulentam scabiem ebibere. Scio, horres hæc legere. Sed tunc facere hæc virtus non horruit. Et ecce, (ô Superi! ô amor, qui colludere homini DEVM facis!) dum saniem sperat Winvalocus, gemmam unicè pretiosam ore excipit, & mutatâ repentè rerum facie videt ETHBINVS in miseri fronte crucem rutilare, videt ab alto famulos Cælites advenire, & è manibus non jam leprosum, sed Christum abire, amicissimis verbis sua utrique præmia pollicentem. Et finierat fabula pulcherrima, cùm iterum lis sancta exorta est, utrius virtuti hanc DEVS dedisset. Post multa ita conventum est: ut silentio omnia involverentur. At frustrà agitis, ô Divi. Gemma vos prodidit, & verò olim Christus prodet. *Ex Surio.*

Christus tibi contubernalis sit & conviva, imò Christus ipse tua sit deliciæ, ipse quotidianæ refectionis epulum, ipse tibi intimæ dulcedinis sit alimentum. Cum illo simul lege, cum illo jugiter psalle: cum illo lectulus te dormiturum capiat, cum eodem sopor inveniat, S. Pet. Dam. l. 7, epist. 6.

SS. CAPRASIVS & FIDES. MM.

20. Octobris.

VT fidem sanguine suo firmaret CAPRASIVS, FIDES virgo suggessit. Nam cùm hæc anno post natum Servatorem trecentesimo tertio pro CHRISTO captiva in lassitudinem omnes jam carnifi-

nifices dediſſet, & denique in craticulam abjecta eſſet lento igne crucianda; vidit è ſpecu ſuâ, quâ deliteſcebat, CAPRASIVS, manifeſtâ in luce columbam cælo adventare, quæ & rore aſperſo ardores temperaret, & ſerto longè pulcherrimo caput victricis coronaret. Puduit vinci à virgine, & latére jam noluit, ſi talem ſe femina prodéret. Abjectus proinde in preces oravit; ſi cælo placeret etiam virum in pugnam prodire, vellet, juberet, eo in loco fontem enaſci. ſanguinem ſe daturum, ſi aquam ſpelunca. Et dedit hæc aquam, ſed quæ CAPRASIO cruentam ſitim accendit. Hanc ut poneret, in urbem & in theatrum ad tyrannum properare, & jam palàm oſtendere, non fruſtrà tamdiu in pulvere privato exercuiſſe ſeſe; denique non modò inter omnia tormenta ſibi conſtare, ſed & longè plurimos alios in eamdem ſententiam pertrahere, quibuſcum omnibus capite ultimò truncatus effecit, ut exiguus aquæ fons in flumina ſanguinis excreſceret. *Ex Surio.*

Ad evitandas diabolicæ pugnæ moleſtias audenter aſſurgimus, ſi neceſſitatis ultimæ periculum providè pertractemus, Nam ſi repentinus ille atque terribilis adventus Chriſti perpenditur, quid erit in mundo, ubi mens humana vel deſipiens delectetur? S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

S. HILARION ABBAS. *21. Octobris.*

MVltum puer HILARION in ludo literario, plus apud D. Antonium in religiosâ ſchola profecit. Itaque anno ætatis XV. cæleſti philoſophiâ jam plenus, jamque vates, pectora hominum inſpexit, abſentia & longè pòſt futura multò antè vidit. Mox magiſter etiam ipſe ſanctioris ſapientiæ, fidei dogmata multos, multos mundi contemptum

temptum edocuit. Asellum suum (ita corpus familiari convitio appellitabat) calcitrantem non hordeo (ut ipse dicere solebat) sed paleis sustentabat, hoc est, fame, siti, labore edomabat. Latrones vim meditantes inferre viro, cælum errore viarum abductos, totâ nocte delusit. Ipse quoque dæmonum ludibria non semel impunè risit; quin Plutonem quandoque cum curru suo per terræ hiatum ad inferos redire compulit, irridendum etiam suis tunc puto, utpote sine Proserpinâ, quam spera verat, reducem. Iam sæpiùs ex humano domicilio eumdem proscripsit, non ita tamen, quin virginem gravibus verbis castigaret obsidione jam liberam, quòd pro pudore non excubans aditum dæmoni Amori feciſſet. Porrò terram triennio sitientem pluviâ beatâ recreavit. Cruce serpentum morsus exarmavit. Draconem coëgit structum rogum conscendere, & suâpte sponte victimam igni se dare. Talis tamen ac tantus mori timuit, & moriturus animam suam ita alloqui est auditus, *Quid egredi anima, quid times? septuaginta ipsos annos Christo mares, & mori times?* Audi hæc orbis: Hilariones timent mori. Nos, ah! quali morbo prisu emorimur. *Ex D. Hieron.*

Va hominibus injustis, va impudentibus, va delicias & voluptates sectantibus, va superbis. In ipso enim mortis articulo & angustiis inferni suo periculo discent Dei timore nihil esse præstantius. S. Ephrem de Vita spirituali.

S. MALCHVS CONF. 21. Octobris.

NOn latuit MALCHVM thesaurum esse virginitatem, tot prædonibus quot oculis expositam. Quare ut in tuto hunc collocaret, secum in

silvas exportavit. Sed, eheu! non sola in silvis Diana, etiam Venus venatur. Et vide sis tectissima hujus retia. Emoritur MALCHI pater, & ficta pietas orbam solari matrem suadet. Clamat vitæ sanctioris Doctor, impietatem esse ipsissimam, alienam mortem suâ delugere, & ut funus comitaretur, funus velle fieri. Si mundo mortuus esset, quid illi cum vivâ matre? si DEO viveret, quid cum mortuo patre foret? Sed surdo fabulam. Abit è latibulis suis virginitas, peritura, nisi in latrones incidisset. Hi in servitutem abducunt, &, ne fugere possit, molestissimâ compede, uxore onerant. Conclamabunt hîc alii. Sed noverint sic vexatam revixisse virtutem. Secura etiam in thalamo jacuit, & per conjugii larvam diu Venerem risit illibata virginitas. Quòd tamen rectiùs fugiendo quàm pugnando pugnat pudor, fugêre ultimò pudici conjuges. Et jam per undas enataverat castitas, cùm jugulo herus, & cum hoc servulus uterque camelo vectus hæsit. Defendit tamen antrum trepidos, & antrum suum leæna, utroque hoste lacerato. Sed & domicilium fortioribus hæc cedens, aliò cum catulis emigravit. At MALCHVS non jam leones, sed nuptam suam fugiens, hanc inter virgines deposuit, ipse monachum rursus induit, mortuusque meruit, ut tumulo ejus sacrum miraculum (VIRGO CONIVNX) inscriberetur. *Ex D. Hieron.*

Nunc dum tibi mundus arridet, dum carnis sanitas fervet, dum prosperitas terrena demulcet, quæ post illa sequantur, cogita: & quæcumque transitoria sunt, altiori consilio jam transisse decerne, & velut ludificatoria illusionis somnium deputa. S. Pet. Dam. l. 8. ep. 8.

S. VR.

S. VRSVLA cũ Sodalibus VV. & MM. 21. Oct.

CLassem & vela spectas: omnia à castis nivibus candida, omnia à casto sanguine rubentia; virum in his nullum nisi hostem; sed omnes virilis animi; Amazones rectè dixeris, sed quas zonã virgine nec victor Attila possit spoliare. Harum omnium ecce dux VRSVLA est, Dianethi Britonum regis filia, ob formæ florem Connano Armoricæ Dynastæ desponsa. Et verò jam ecce vela facit classis castissima, & pudori suo timens, non tam in undis, quàm lacrymis suis natat: jam Armoricam versus contra vota etiam sua feliciter fertur, jam obvius Hymenæus ingratum verecundis auribus obstrepit; cùm ecce tempestas suboritur, & arreptas naves in Rhenum aufert, Agrippinam Coloniam ejicit. Nimirum adversum hunc alii ventum dicent, at secundum VRSVLA vocat & castitati velificantem. Longum igitur exilium citis nuptiis præferens, Romam cum comitatu ibit, inde iterùm Coloniam. Sed longè gravior redeuntes procella excipit. Naufragium iterum minitatur virginitati Hunnorum & Alanorum vis. Quid agis pudicitia? obluctaberis tot barbarorum insultibus virginum agmen? Enimverò pulchrum, Superi, facinus! ne pudor mergatur, omnes in Rhenum animas projiciunt, & ne telo Cupidinis violentur casta pectora, ad barbarorum intentos arcus ultrò jugulum offerunt. *Ex D. Vrsula vitâ apud Lippeloum.*

Navis tempestate jactata portum quærit, & viri pudici anima expetit solitudinem: ut enim illa fluctus maris naufragium minitantes fugit, ita hæc mulierum aspectus perniciem afferentes vitat. Nilus Orat. 2. adversi. vitia.

S. IOAN-

S. IOANNES BONVS. 22. Octobris.

GEnuit Mantua IOANNEM BONVM. sed, ô malum! bonum divitiæ non fiverunt esse. Nempe dubites, an, cùm demortuo parente hereditatem adiit, plures nummos an vitia numeraret. Vnica jam mater suis apud DEVM precibus sustinebat in præceps ruentem: frustrà etiam ipsâ futura, nî morbus quoque manum injecisset, lectuloque affixisset. Hic, uti ferè amat, gustum illi voluptatum abstulit, quæ nuper tam sapiebant: jamque ut valeret IOANNES, valere mundum jussit, & vitam Religiosam vovit. Hâc salutari medicinâ impedes erectus, morbi sui fomenta (divitias) non invitus abjecit, & post vitam prope Cæsenam in summâ austeritate aliquandiu actam, in eremum ad D. Augustini partes transiit, Ordinemq; eum magnis incrementis & miraculis amplificavit: quin adeò subinde ad castissima vulnerum oscula ab ipsomet Christo in cruce est invitatus. Sed nondum etiam hic extra teli jactum castitas stetit. Huc etiam sagittas suas misit Amor improbus. Et jam corpus à flammis impuris æstuabat, jam pudor vicinus incendia metuebat; cùm contra tela infanda, tela alia, arundines strinxit IOANNES, & sub primores digitos tam validè adegit, ut triduum exanimis jacuerit. Triumphavit tamen hostem è cælo recreatus, & eximius dehinc ab hostilibus ejusce-modi incursibus vixit, Cupidine plus jam arundinum aculeos, quàm apum olim fugiente. *Ex Ferr.*

Reverà hæc est vera cordis requies, cùm totum ità in amorem Dei per desiderium figitur, ne quidquam aliud appetit, sed in eo, quod tenet, felici quâdam dulcedine delectatur, delectando jucundatur. S. Aug. Manual. c. 29.

S. SE-

S. SEVERINVS BOETIVS.

23. *Octobris.*

IPsum oculi tui Musarum ocellum BOETIVM vident, cui vel hostis Theodoricus rex testimonium hoc dedit, omnes omninò scientias unum complexum fuisse, ut jam Græciæ Roma nec Ptolemæos, Nicomachos, Euclides, aut Archimedes, nec Pythagoras, Platones aut Aristoteles invideret. Tot tamen ætatum miracula unico ingenio clausa extinxit idem Theodoricus, furiis Arianorum (quos stylo BOETIVS confoderat) agitatus. Cæterum clientem suum in ipsum carcerem usque musæ sunt secutæ. Nam & in hoc librum *de Consolatione Philosophiæ*, & alterum *de Trinitate* ad socerum Symmachum scripsit, virum itidem eruditum & Consularem, quin in eâdem causâ piè pòst mortuum. Et BOETIVS quidem resectum caput utrâque manu memoratur humo sustuliſſe, interrogantique per inurbanũ jocum, à quo percussum se existimaret, seriò, *ab impiis*, respondisse; inde progressus in templum demisisse in genua sese, ac preces inter caput arâ, animum exlo deposuisse. At Symmachus gladio & ipse cæsus suum sociique caput abundè fertur vindicasse. Siquidem cœnanti Theodorico portentosi piscis caput appositum Symmachi ajunt imaginem induisse, hiantique ore & dente minitabundo ita perterruisse, ut metu morteque rigens infelicem animam in ollas (quemadmodum S. Gregorius refert) Vulcani exspiraverit, tunc etiam multis deflens innocentum Martyrum necem. Sed & hodie Musæ BOETIVM SYMMACHVMque flerent, nisi in his oculos suos amisissent. *Ex vitâ Boët. & Bar.*

Quanta

Quanta est mentis occupatio in appetitu terrenæ gratiæ? & quantus est timor, ne hæc eadem gratia perdatur? Perpende ergo quæ pœna sit aut prosperitatis desiderio fatigari, aut adversitatis timore pavescere? S. Greg. l. 6. Regist.

S. MACARIVS ROMANVS CONF.
23. Octobris.

BEllè Veneri illusit MACARIVS, cùm nuptiali in thalamo sponsam reliquit, & Raphaële comite in ultimas solitudines castitatem asportavit. Ibi dum antrum subit, in geminos catulos & ponè accubantem exanimem leænam offendit. Hanc igitur tumulo infert, catulos de suâ mensâ alit educatque. Crescunt illi, & à nutritii sui collo innoxii pendent, blandientem lambunt, arridenti adrugiunt blandùm. O semper tutior interferas, quàm non dicam inter mulieres, sed mulierum etiam umbras virginitas! Prodit foras MACARIVS, strophium reperit è findone, è serico calceolos. Quid agis, MACARI? Viscum mitte. Audit allacrimantem malis suis vocem. Ah aures obtura! Sirenem audis. Videt mulieris formam omni simulachro emendatiorem. Eheu oculos claude! Scorpionem vides. Ecce tecto recipit. Superos restor, MACARI! vivam leænam introducis, qui mortuam extulisti. Quid multis? triumphato hospite in fumos abit dæmonium, in lacrymas MACARIVS, in fugam leones. Quin ipse quoque se fugit; sed obsistit bonus ductor Raphaël. Ergo in genua & preces se abjicit XL. ipsos dies jejunus. Tum verò conciliatos Superos, primùm leones reduces, deinde multa lux cælo allapsa, tum gratantium Angelorum voces, demùm Christus ipse-

ipse conspicuus indicarunt. Atque hæc MACARIVS ipse tribus aliis eremi incolis, nos verò Marianis ideò hodie narramus, ut sciant securiùs castitatem binis leonibus cohabitare, quàm uni feminæ. *Ex Menæis.*

Contra reliqua vitia Deo auxiliante debemus in præsenti resistere? libidinem verò fugiendo superare: contra hujus impetum apprehende fugam, si vis obtinere victoriam; neque tibi sit verecundiæ fingere, si castitatis palmam desideras obtinere. Augustin. serm. 250.

SS. MARTYRES NAGRANI.

24. Octobris.

NOn jam singulos Martyres producere in arenam, & cum tyrannis componere, sed producere in campum plenam aciem juvat, & totam pro Christo pugnaturam urbem Nagranam cernare. Cave tamen cùm in exercitu nostro sacros homines, senes, matronas, pueros, & adeò puellas vides, apparatum nostrum riseris. Videbis majores corporibus suis animos, & viros sub stolâ, ipsamque in senibus juventam, in sacerdotibus fortitudinem. Ecce enim Arethas (urbi præfectus fuit) XCV. annorum senex canos pulchros sanguine pingit, lauro ornat: potuitne quidquam gloriosius ab hâc ætate fieri? Ruunt cum hoc in mortem eamdem socii CCC. XL. an præeuntem ducem non rectè secuti milites? Sacerdotes sacrorumq; ministri omnes uno igne cremantur; an pulchriùs poterant sacrificare? Puella XII. annorũ in faciem Dunaani tyranni sputo pugnat, eadem cum sorore ferro jugulum dare non abhorret; an non fortiter utraque? Vtriusque sanguinem mater ore suo libat, mox suum miscet; an non viriliter fecit mulier?

lier ? Sed hem in quinquenni puero Herculem Oetæum. Supplicat hic pro matre ad ignes damnatâ ; sed ubi ad perfidiam invitari se videt, à rege non jam matris solùm, sed suam etiam mortem orat, & lacrymis perorat, & blanditiis sævientem morsu provocat tyrannum. Nihilominus servandus custodiam fallit, & ad matris sinum per ignes, cum illâ ex ignibus ad cælum volat. Ecce Roma vetus, quæ ab omnibus sæculis exempla fortitudinis in omni sexu non mendicabis, omnia spectanda uno die dedit virtus Christiana. *Ex Metaphr.*

Quid Dei benignitati pro omnibus ejus muneribus rependemus ! Nam si mille annos in terrâ viveremus, ne pro uno quidem colapho, nedum pro morte, quâ pro nobis fœdissimâ fuit affectus, illi unquam ullo modo posset à nobis satisfieri. S. Ephrem in Confess. peccat.

S. MARCIVS CONF. 24. Octobris.

ORbi Romano Iustino juniore imperante, rectiùs sibi MARCIVS imperavit. Aula illi spelunca non procul Caleno in Campaniâ, quantò angustior tantò augustior fuit ; pincerna verò petra, quæ aquæ tantum, quantum sat erat, quotdiebus fida ministravit. Doluit dæmon malus, & veterem serpentis larvam indutus, sive oranti, sive cœnanti, sive quidquid demùm aliud agenti accubare perstitit. Ille orcum vicissim ludos faciens, nunc pedem, nunc manum ultrò ori ita ingessit, ut tamen dentem malum figere hic minimè auderet ; sed post triennium victum se fassus per alterum montis latus in præceps abiret, ambustis circumcirca omnibus, quâ volvebatur, arbustis. Sed ecce tibi pugnam, quâ dæmon ceciderat, prostituta frontis femina parat restituere. Quis credat ? pericu-

periculosius longè certamen hoc MARCIVS credere; non jam ludere, sed fugere, sed in faciem objectus nec oculo hostem audere aspicere. Cessat tamen etiam hæc, atque ne victam dubitares, mortua corruit. & subinde alii sanctiore consilio ad MARCIVM inviserunt; quos inter puerum memorant, fallente vestigio, in subjectam vallem imoxiè lapsum. Quid? quòd saxum ingens spelæo imminens, & à rupe suâ avulsum, saltu MARCIVM transiit: qui jam à principio catenæ, quæ modum ambulationi præscriberet, pedem alterum alligavit; monitus tamen à D. Benedicto amoris potiùs funiculis teneri vellet, catenam quidem posuit, cæterùm longitudinem ejus numquam excessit, nisi cùm excedere denique mors felix jussit. *Ex S. Greg. P.*

Cùm finis nostri dies advenerit, ubi nobis erit quod modo cum tantâ curâ, quæritur, & cum solicitudine congregatur? Non ergo honor, non divitiæ quærendæ sunt, quæ dimittuntur. illa diligamus, quæ sine fine habebimus; illa timeamus, quæ à reprobis sine fine tolerantur. S. Greg. l. 6. Regist.

B. IOANNES ANGELVS CONF.

24. Octobris.

IOANNEM ANGELVM exhibeo, vel nomine suo debitum VIRGINI; cui nempe si immortales illi Angeli servire gaudent, quidni noster etiam? Atque hoc est, quòd Mediolani liberâ, nobiliqué familiâ natus, annumerari tamen Florentinæ Servis MARIAE præoptârit. Ibi illum, ut scias quò vota sua miserit, abiisse inter preces in aëra ajunt, multaque alia fecisse, quæ posteri miramur. Sola castissimi intexula innumeris parentibus auxilio.

velut

velut obstetrix salutaris adfuit. Racemum cùm è vite aliò tulisset, & ægrè alii hoc ferrent, viti suæ quàm mox ita restituit, ut ne cicatricem è vulnere superstitem cerneres. Illud omnino & scriptu & lectu jucundum, VIRGINIS *servo*, ANGELO inquam nostro, feliciores illos Angelos inserviisse. Nam fuit, cùm è morbo decumbenti incidere venam medicus constituit. Hîc, absentibus omnibus aliis, adfuêre è cælo ephebi gemini, cælo ipso suo formosiores, qui lumen aliave ministrarunt, & sanguinem ægri obsequiosi exceperunt. Tanti sanè erat omnem omninò sanguinem prodigere. Cenè tam duriter vixit IOANNES, ut præter cutem & ossa vix quidquam hominis jam haberet eò rectiùs ANGELVS dicendus, quò minus jam carnis illi erat. Hanc denique omnem posuit anno præter salutis MD.VI. Laudes ejus funebres (quòd puto impatibis lingua esset) campanæ sponte impulsæ cecinerunt. *Ex Ferrar.*

De dilectione Conditoris lingua, mens & vita requiratur. Numquam est Dei amor otiosus: operatur etenim magna; si verò operari renuit, amor non est. S. Greg. Hom. 30.

SS. CHRYSANTHVS & DARIA MM.

25. Octobris.

CHRYSANTHVS patre natus Polemio senatorii ordinis viro, dum fortuitò in manus incidit, quem Evangelii librum dicimus legitque, manus dare Christo discit, brevi lectione longè plurimùm edoctus. At Polemius, ut filium a Christianâ disciplinâ dimoveret, nihil non movere, carcereque demùm mancipare. Sed hic gymnasii instar virtutis erat. Ergo ad insidias amicorum

tum consilio versus cubiculum adornat, & omnibus deliciis instruit; addit mulierculas omni mundo muliebri præter verecundiam superbas. Inter has collocatus CHRYSANTHVS tunc demùm in carcere esse se credidit & ingemuit. Quid faceret? clypeum nempe (oculum clausum) objecit. Sed & cælum somno lenarũ oculos obruit tam profundo, ut castitati facilè esset dormientium manus evadere. At ecce novum duellum: DARIAE virgini & formâ & literis cultissimæ committitur. Pergit tamen ille victoriis victorias accumulare, & sponsum expetenti promittit hunc, sed Christum. In has leges & pax & nuptiæ promittuntur: quæ ut festiviore apparatu fierent, plurimos ille virgines ad castitatis amorem traxit. Enimverò hîc demùm furere Venus, & vinci toties tela sua indignata, tyrannum amare, jamque CHRYSANTHVM in carceres, DARIAM in lustrum trahere. Sed illum contra tormenta lux cælo allapsa, istam contra leones leo defendit. Vltimò vivi terrâ obruti castissimi conjuges, primum thalamum, tumulum habuerunt. At olim degener Roma non castitatem, sed impudicitiam sic tumulabas. *Ex Metaphr.*

Fluxa & seductoria immundi hujus mundi blandimenta despice: minas ejus animi fortitudine superans: surgentia carnis incendia reprime: mentem virtutibus dilata: torporis frigus de corde depelle, & ad supernæ beatitudinis gaudium flammato desiderio suspira. S. Pet. Dam. serm. 5.

S. DEMETRIVS MART. 26. Octobris.

NAtale solum DEMETRIO dedit Thessalonica, parentes nobilitatem, literarum studia laudẽ, ac

at militia denique totius Græciæ imperium Christus illi semper in ore, hujus præco ipse Proconsul non dubitavit esse; quo factum, ut passim ubique superstitionem in provinciâ suâ expugnarit. Debebatur illi ob res tam benè gestas triumphus. Sed hunc ille scilicet in carcere duxit. Corona ut non deesset sic triumphanti, hanc è cælo Angelus attulit. At ille non unâ contentus, sed plures sperare ausus, certamini suo alios præmisit. Et fortè ludos dabat Maximianus more suo cruentos. Lyæus staturâ & robore monstrum solus in quosvis pugnabat, numquam, numquam non victor. In hunc DEMETRIVS immittit Nestorem adolescentulum viribus longè inferiorem, cætera cruce frontem & pectus probè armatũ. Hic portentosum gladiatoré in arenâ porrexit. Sed per hujus latus Imperator se saucium sensit. Itaque in Nestorem gladio, in DEMETRIVM lanceis sævit; sed non ita, quin post mortem in ore omnium viveret. Nam chlamys Martyris sanguine tincta ægros contra omnes morbos armavit, & Lupus DEMETRII servulus cùm annulum suum cruore domini, hoc est, gemmâ ornasset, compluribus deinde sanitatem eo impertiit, dum vitam pulchrâ pro Christo morte etiam ipse obsignavit. *Ex Surio.*

Habes arma, ô homo quibus adversus hostes tuos utaris: quæ si ad salutem tibi data spreveris, victus in die Iudicii quomodo te excuses, non habebis. si adversus te corporis cupiditatem dæmon incitârit, temperantiæ thoracem induito; si te lascivia sagittis petierit, sume galeam castitatis. S. Ephrem de Lingmorb.

S. FVL-

S. FVLCO EPISC. 26. Octob.

QVi pauperes esse Musas indignantur, exemplum patientiæ licet à FVLCONE mendicent. Hic extremâ rerum omnium inopiâ pressus, non tamen ideò minùs literas coluit, dudum ab his ipsis edoctus somnia doctiora non post merum, sed aquas in Helicone potas obrepere. Quare non invitus à magistro doctrinam, ab aliis victum vestitumque precariò accepit. Et fortè fortuna ditiores ædes pulsavit, cùm ancillula stipem per jocum ea lege porrexit, ut ne insulam umquam acceptaret. Enimverò jam jam prehensurus panem, FVLCO manum illicò retraxit, indignum reputans tam parvo lucello tam magnas spes vendere. Et placuit generosus hic animus usque adeò ædium domino, ut victum deinceps ceteraque vitæ præsidia omnia FVLCONI liberaliter suppeditaret. Itaque positâ molestâ paupertatis sarcinâ, cùm liberiùs jam studiorum studia decurreret, inter Canonicos, quos vocant Regulares, adnumeratus, missaque Lutetiam Parisiorum, Doctoris primò titulis ornatur, mox Placentiæ ad Euphemiæ reliquis præponitur, inde Archipresbyter, inde Episcopus Placentinus, denique Papiensis etiam denuntiatur: & jam illa olim omnibus supplex manus anulo vestitur, caput omnibus apertum mitra tegitur, doctaque egestas purpurâ involvitur. Sed tamen memor fortunæ veteris, dum vixit, quinos semper mensæ pauperes adhibuit, totidemque suos magistro suo Musarum clientes, & septem egentes viros nobiles aluit. Atque hi fecere, ut erat virgo FVLCO, pater tamen obiret. *Ex Ferrar.*

Erige animum: Tribulatio vires non opprimat, adversa

versa sæculi patientia superet: pompam mundi secura mens despiciat: actio tua ad ea, quæ Dei sunt, se occupet: considera quàm nihil sit, quidquid sine concluditur. S. Greg. Regist. l. 11. c. 23.

S. ELESBAAN CONF. 27. Octobris.

NOn erubescant reges in regem ELESBAANVM intueri, & ex ejus vultu, Æthiopis licèt, mores tamen suos componere. Bellum illi grave erat cum rege altero Dunaano Iudaicæ superstitioni addicto. Causæ & DEO fidens, purpuram quidem pugnaturus exuit, cæterùm ingentes animos induit: quos majores etiam Anachoretes nescio quis illi fecit, cùm, ut sibi DD. Martyrum præsidia (optimas utique auxiliares copias) accerseret, persuasit. His fretus cùm in aciem descendisset, etsi initio laborare hæc videretur, pugnâ tamen ad extremum vicit, auspicatissimo D. Gabrielis nomine velut militari tesserâ tertiùm in aëre conclamato. Adhæc Superi Dunaanum hosté ita delusere, ut veluti fascinatus catenâ aureâ, & se & amicos illigatos venienti ELESBAANO objiceret: quos quidem victoriæ hic: sacrificaturus eodem ferro omnes immolavit. Sed nunc triumphum specta Lector. Hunc ecce, triumphali coronâ Hierosolymam missâ, ELESBAANVS saccum non togam palmatam indutus, & solus obscurâ nocte in montem proximum ducit; casam, non Capitolium subit; vota victor vovet numquam inde egrediendi; jamque triumphales epulas pane nudo, herbis ac fontanâ continuat, nulli hominum visus, uni sibi & Superis notus. Nihil hæc ad meos triumphos, ait Romulus. Sed sic triumphanti cælum applausit. *Ex Metaphr.*

Laquens

Laqueus est in auro, viscus in argento, nexus in prædio, clavus est in amore. Dum aurum petimus, strangulamur; dum argentum quærimus, in visco ejus hæremus; dum prædium invadimus, alligamur; quin etiam mulieris decus dum tentat, astringit. Ambros. de Bono. mortis cap. 5.

SS. SIMON, & IVDAS APOSTOLI.
28. Octobris.

VBi primùm debellandum sibi orbem Apostoli sumpserunt, aliis aliò moventibus, SIMON in Ægyptum, IVDAS verò THADDAEVS frater SIMONIS in Mesopotamiam expeditionem adornavit. Subactis iis provinciis, in Persidè copias junxerunt, missâque iterum sub jugum CHRISTI innumerâ multitudine, demùm uno eodemque tempore de morte ambo fratres triumpharunt, quod spectaculum ne Romæ quidem toties triumphanti obtigit: Porrò IVDAS dudum antè regem Edessæ adiit Abagarum (is est qui olim Chtistum, cùm in vivis adhuc ageret, per amicas literas in regni societatem evocavit) telam ferens, in quâ vultum sui quàm simillimum Servator expressetat: munus profectò etsi ipsum artificem suum non referret, ab artificis certè manu quàm maximè commendandum. Hoc ubi cubiculo decumbentis regis fuit illarum, locum ilicò omnem inusitatâ luce complevit, mox aspectu suo Abagarum à morbo recreavit, tactu verò persanavit etiam. In sactis vndis cum omni aulâ suâ ablutus imaginem conspicuo loco venerandam proposuit, ipse epigraphen, literis auro liventibus, in hunc sensum adjecit: *Spes nulli unquam imponit, quam qui in te Christe ponit.* Rectè, ais, Dei effigiem in

honore Abagarus habuit. Tecum sentio. Sed nego illos hodie rectè facere, qui vivos Dei vultus, animos inquam, perturbare per summam injuriam non verentur. *Ex Constant. Porphyr. Hieron.*

Quia præsentia gaudia sequuntur æterna lamenta; hîc vanam lætitiam fugite, si illic fleri formidatis: nemo enim potest & hic gaudere cum sæculo, & illis regnare cum Christo. S. Greg. 11. homil. in Euang.

S. NARCISSVS EPISC. 29. Octobris.

FLorere sibi videbatur Hierosolyma, cùm NARCISSVM habere Pontificem odore virtutis charissimum patriæ & acceptissimum. Sed ex tam pulchro flore pessima aranea invidia venenum sibi suxit. Terni & ex mendacijs compositi cives innocentiam conspirarunt, & sanctissimam viri famam fœdissimi criminis delatione contaminare sunt aggressi; utque ruitura mendacia perjurio fulcirent, si fallerent, pœnas ipsi sibi judices rei dictarunt, & primus ignes, alter morbum fœdum, ultimus oculorum orbitatem imprecatus est, omnes à Cælitibus non surdis audiendi. Etenim etsi perfidiæ etiam juratæ nemo crederet, testisque maximus & unus omnium instar NARCISSI ipse esset NARCISSVS; exectus tamen hic vel suspicionem facinoris subduxit se, & silvarum exilio innocentem se damnavit. Mox tamen aliam in adversarios sententiam cælum pronuntiavit. Primus enim ille cum omni familiâ igne tectis nescio unde illapso exustus facem, ut innocentia pateret urbi, accendit. Alter horrido morbo obsessus, uti à capite ad calcem usque sancti nihil, ita nihil sani habuit. Interea dum vindicem DEVM tuentur, timuere sibi oculi tertii testis,

fis, & sceleris pœnitudine hîc ductus, publicâ confessione perfidiam & lacrimis damnavit, sed tot ac tantis, quibus oculi effluerent, mitissimâ vindictâ, quod simul noxam eluerent. Ita cæli patrocinio defensus muneri suo ac loco est restitutus, vixitque NARCISSVS, quàm diu nullus flos alius vivit, c. & VI. annos. *Ex Euseb. l. 6.*

Tu quis es, qui tam improbè, tam manifestè, tam procaciter servo detrahis alieno? noli fratris tui reprehensibilia acta detegere, sed potiùs edicito tua. Redi ad te, & discute te, judicate & in statera humilitatis appende. S. Laur. Iustin. de Vit. solit. c. 4.

S. ERMELINDIS V. 29. Octobris.

EOdem tempore thalamum ERMELINDIS & DEVS & DEI numquam non rivalis mundus ambivere. Sed exhorruit rectè infamem procum virgo, & duodennis sponsum sibi pulcherrimum è filiis hominum CHRISTVM legit, candidum eumdem & rubicundum. At stultissima parentum vota generum mundum malebant; eamque ob rem, pro potestate, cogere filiam ad nuptias parabant. Hîc verò illa generoso ausu virginem professa capillos suos ipsa rescidit, luscque veluti vinculis jam expedita, mundo ne nuberet, excessit mundo. Insecuti tamen castissima vestigia sunt gemini fratres, iidemque Veneris mancipia. Horum alter cum suam DEO sponsam etiam è templo raptum iret, monita ERMELINDIS à tutelari Angelo suo, pudori fugâ iterum consuluit, solaque deinceps vixit. Sed quid dico solam? quando cælo Paranymphi adfuêre, castissimosque inter Hymenæos ad sponsum suum abduxere. Neque verò mortuam etiam latêre sponsam suam hîc voluit. Cælestes

iterum cantus splendorque, sed præcipuè odor suavissimus mortalibus immortalem ERMELINDEM prodidêre. Cur, nisi ut in odorem castitatis etiam tu curreres Mariane? *Ex Molano & Surio.*

Hæc recordatio magna tibi debet esse instructio: quoniam pro magno diligi non debet, quidquid sine concluditur. Illa petenda, illa summoperè diligenda sunt, quæ nec inventa transeunt, nec adepta deficiunt. S. Greg. l. 7. Regist. c. 54.

SS. ZENOBIVS ET ZENOBIA,

30. *Octobris.*

ADeste heredipetæ filii, & dilapidare (neque enim hoc jam vetabimus) patrimonia vestra à ZENOBIO nostro discite. Iste ubi hereditatem paternam adiit, totam hanc in pauperes & ægros intra non multos dies effudit. Quid frontem contrahitis tam subitò avari? an rectiùs poterat sua locare quàm cælo, quò, quidquid accipiunt, fidæ pauperum manus ferunt? Sed & viventis etiamnum manum munificam remunerare DEO placuit, quando arte medicandi tantâ imbuit, ut vel ad tactum ejus omnes passim morbi fugerent, ac deinde in patriâ urbe Ægis pontificali pedo, palmâ denique gloriosâ ornavit. Hanc ille scilicet Lysiæ Proconsuli inter omnia tormenta victor extorsit. Et fortè ab equuleo pendens cassas tyranni minas despiciebat, cùm ZENOBII etiam soror ZENOBIA accurrit, & verò ex eodem tam forti sanguine se prognatam jactitans sociam germano se junxit. Lysias utrumque in ferreum lectum injici & subjici ignem jussit. Sed hunc cælum mitiore rore facilè temperavit. In fornacem succensam post hæc abjecti iterũ flammas triumpharunt,

Superis

Superis acclamantibus, & certos esse beatitatis jubentibus. Meruêre ergo laurum, quâ ut coronarentur, capita securi submiserunt. *Ex Metaphr.*

Ante nos est Christus, ante nos bravium ejus: ad hunc dirige oculos tuos, averte à spectaculis, averte ab omni sæculari pompa: serva eos, ut erigas ad cœlum; specta mare, terram circumspice, ut opere facta divino omnia creatura te pascat. S. Ambros. in Psal. 118.

S. WOLFGANGVS EPISC.

31. *Octobris.*

STellam parturire sibi mater WOLFGANGI videbatur. Non fefellit WOLFGANGVM peperit, sidus, à quo omnis Bojaria illustrem se fateatur. Natalium splendori jam inde à puero majorem lucem à bonis artibus, maximam deinde à virtute accendit. Hæc cùm inter Herciniæ silvæ Ascetas aliquamdiu latuisset, suis tandem se radiis prodidit, & prælucere Bojis Ratisponæ jussa est. Agnovere in Præsule suo vitæ magistrũ omnium ordinum homines. Virgines præcipuè Deo dicatæ, quas ille à vitæ, ad quam nunc etiam pronum est deficere, licentiâ, ad sanctiorem disciplinam facilè omnes revocavit. Posteà in desertos montes ausugit, struxitque sacellum miraculis etiamnum inclytum. Sed non potuit oculos effugere stella tam nobilis. Retractus WOLFGANGVS post longam absentiam pulchriùs jam Ratisponentibus velut post tenebras luxit. Illud minimè tacendum. Henricum Bavarum posteà Augustum educasse, illique Imperium tum in vitâ, tum à morte prædixisse: nam ferunt Henrico dormienti WOLFGANGVM adstitisse, & parieti gemina hæc

verba (*Post sex*) inscripsisse: experrectum illum mortem primò in sextum diem, pòst in sextum mensem, tum in annum sextum expectasse, sed tunc pro morte Imperiũ scilicet adiisse. At VVOLFGANGVM, cùm assem omnem suum in fratres (ut ipse vocabat) pauperes partitus esset, cælum ex ipso templo D. Othmari, qui & Episcopatus illi & mortis vates fuit, ad se rapuit. Nec injuriam terræ fecit, suum abstulit, stellam tulit. *Ex Surio.*

Horæ exitus nostri semper est intuenda, ista Redemptoris nostri admonitio ante mentis oculos semper ponenda, quâ ait, Vigilate, quia nescitis diem neque horam. S. Greg. Hom. de x. Virg.

NO-

NOVEMBER.

F. OMNIVM SANCTORVM.
1. Novembris.

IN nuce Iliadem, in pagellâ, inquam, omnes Sanctos tenes. Cæterùm quæ festo huic die origo fierit, lubet denarrare. Et principio id constat,

cùm Deos jam Romani plures ferè quàm homines numerarent, fanum exædificasse, in quo totus Deorum Dearumque grex stabularetur, & hoc ipsum ex re Pantheon dixisse. At anno, postquàm Dii omnes uni cessere DEO, anno supra sexcentesimum, Bonifacius IV. PP, vacuum à dæmonibus locum lustrare aggressus, rectiùs hanc VIRGINIS MATER & Divis Martyribus sacrum voluit esse. In eam rem XXVIII. Divorum ossibus onustos currus cum triumpho, quàm potuit splendidissimo, induxit, simul ut ille ipse dies festus Romæ sanctusque esset, imperavit. Idem posteà sub annum Christianum octingentesimum trigesimum quintum Greg. IV. per Occidentem sanxit, eam potissimùm ob caussam, ut quando, tum ob numerum innumerum, tum quòd virorum sanctorum pars longè maxima cælo, non item terris nota est, non potest Ecclesia singulis diem donare, certè omnes uno die veneretur. Atque hæc sunt diei hujus festa exordia. Tu, si sapis, numerum auge Beatorum. Nam ex omnibus Divis nisi tu etiam aliquando unus es, heu! nullus es. *Ex Baron. & Mart. Rom.*

Veneremur Sanctos, quibus traditum est triumphale regnum, judiciaria sedes, Angelorum consortium, corporum immortalitas, beata visio, Christi conformitas, stellarum claritas, secura mansio grata societas, jucunda fruitio, & divini luminis sempiterna comprehensio. S. Laurent. Iustin. serm. de Omn. SS.

S. CÆSARIVS MART. 1. Novembris.

PRæferebat jam penè ipsi Romæ sese urbs Anxur, quòd quem semel illa omni ævo Curtium

tium ostentarat, ipsa quotannis exhiberet Italiæ. Nimirum vidisses Kalendis Ianuariis lectissimum quemque è juventute equo & armis conspicuum pro salute Reipul. è sublimi monte in undas ire præcipitem, eoque facto nomen apud cives patris patriæ promereri. Et verò sceleris hujus irritamenta scelera erant alia, quæ sex aut octo totos menses inter omnem luxum & petulantiam impunè piaculares ejuscemodi hostiæ perpetrabant. Enimverò cum ei spectaculo interesset CÆSARIVS ex Africâ redux, palàm facti atrocitatem verbis castigavit. *Insaniam esse, urbem, ne olim pereat, in flore suo facere perire, & ut serventur cives mali, optimum quemque ex his occidere. quid hoc aliud esse, nisi orco victimas sceleribus saginare, & sceleribus velle Superos demereri?* At non ita sentire dux superstitionis Firminus, cujus impulsu Leontius vir, consularis triduanâ fame vexatum CÆSARIVM ante currum ad Apollinis templum egit, nudum illum, sed paratissimum sic ad luctam. Et victum se fassus est Apollo precibus Divi, cum templo & sacrificulo Firmino in terram dejectus sepultusque. Sed & Leontius post annuum carcerem & inediam athleta Christi succubuit, priorque CÆSARIO pro fide mortuus est, qui demum culeo insutus cum Sacerdote Iuliano in mare demersus est (ut ipse piè jactabat) & natus cælo & denatus. Certè haud paulò rectiùs pro patriâ mori Iuventam docuit. *Ex Lippeloo.*

Quid tibi cum carne & sanguine, qui divinam inte gestas imaginem? quid tibi cum mundo & vitiis, qui ad hoc conditus es, ut cælum conscendas, atque cum Angelicis spiritibus beatâ Dei visione fruaris? S. Laur. Iustin. de Cont. mundi. c. 21.

COMMEMORATIO FIDELIVM DEFVNCTORVM. 2. Novembris.

PIctas lacrymas, Mariane, oculis tuis objicimus, ut his oratoribus tibi exprimamus veras, & quibus opem non fictæ calamitati feras, nec jam pictos extinguas ignes. Id porrò quàm meritò facias, ex annalibus D. Dominici disce. Numeravit hic inter alumnos suos duos præ cæteris pietati deditos, Bertrandum alterum, alterum Benedictum. Ille pro peccantibus, hic pro luentibus in flammâ piaculari peccata multùm solicitus; preces ac sacrificia quisque in suos congerenda credebat. Et pugnabat Benedictus magnis rationum momentis, & ajebat, illos, si modò velint, rebus suis abundè posse consulere, ore suo orare, manu suâ avertere iram Numinis posse; hos verò, ut qui manu carerent, utique auxiliari alterius egere. Contrà contendebat Bertrandus tam hos suæ salutis, quàm alteros illos, nî à præcipitio abducerentur, interitus certos esse, itaque gravius periclitantibus succurrendum. Et perstitisset in hâc sententiâ, nisi ex purganti igne anima una omnium legatione functa, terrore suo sub noctem insequentem, patrocinium suum & sociarum ita persuasisset, ut jam nemo alius pro his ad aram frequentius Bertrando oraret. Et profectò si sapimus, vicina incendia, & nobis quoque jam jam impendentia, communi operâ sopimus, hoc est, cilicio apprimimus, precibus avertimus, flagris fugamus, gemitibus diffamus, oculorumque imbre extinguimus vindices ignes. Quin quisquis fila manu tenes, & globos *Virgini* sacros, tenere te funem pu-

ta

a, quo ex inferno carcere ascendere hodie ad cæ-
lum animas facias.

O fratres mei, qui modò modicam febrem, vel modicum quemcumque dolorem non potestis pati, quid facietis, quantum dolebitis, quantum plorabitis illo incendio inflammati, & totaliter à pœnis liberati? S. Bonav. serm. 1. de S. Laur.

S. EVSTOCHIVM V. 2. Novembris.

FVit EVSTOCHIVM nobilissimæ & D. Hieronymo laudatissimæ matronæ filia, ejusdemque virtutis ex asse heres. Degebat illa sub patrui Hymetii tutelâ, certa nulli nisi Agno nubere, eamque ob rem animi potiùs mundo, quàm corporis studens, & hoc pulchrior, quò negligentior sui. At Hymetius alta omnia animo volvens, ut quàm pulcherrimè posset ornatam virginem ad nuptias nobilissimis juvenibus venditaret, eam curam conjugi Prætextatæ demandat. Hæc igitur EVSTOCHIO vestes induere, ad elegantiam sæculi factas, faciem fuco tingere, frontem & aures gemmis pingere, crines ferro & igne fingere, denique totam ad lascivam venustatem componere. Sed in tam pulchrâ EVSTOCHIO nihil jam cælo placuit, præter lacrymas, quibus naufragium tiens virginitas quotidie innatabat. Periclitanti tamen succurrit Angelus bonus, & in somnis ad Prætextatam, *Nimirùm*, ait, *egregia cognati sanguinis lena, mundo conciliabis* DEO *desponsam?* DEVM *jussus generum habere, terræ filium quæris? ex ante virginis palæstrâ Veneris facis lex oculis Cupidini muscipulas struis? ex capellis laqueos nectis amantibus? At non impunè hæc facies, Iam enim,*

ut

ut abstinere à lenociniis manus discant, arescet manus: jam domum Christus EVSTOCHIVM, *te orcus ducet: si porrò neptem* DEO *invides, certè morti conjugem liberosque non eripies.* Atque hæc omnia evenisse ordine Hieron. affirmat. ô Superi! quid ad nostræ elegantiam ætatis dicetis; quando puellæ viros induunt, & (quod turpius longè est (calamistrati viri (phui) in puellas degenerant? *S. Hieron.*

Conditor Angelorum dum in præsepio vagiens reclinatur, non ostro, sed vilibus legitur panniculis involutus. Erubescat ergo terrena superbia & arrogãtia redempti hominis, ubi erumpentibus radiis exorti coruscat humilitas Redemptoris. S. Pet. Dam. l. 6. Epist. 14.

S. WENEFRIDA V. M. 3. Novembris.

VVENEFRIDAM nobilẽ è Britanniâ Nympham CHRISTO Benvocus vir famâ sanctimoniæ id ætatis longè maximâ despõdit. Nec abnuebant parentes in tam amplas spes filiam dare; sed obstabat Cadocus regis Alani filius, ausus castissimam & cælo datam fidem tentare, cùm sola virgo domi ageret. Illa verecundata aliquamdiu tam inornatam se deprehensam, in cubiculum abiit velut munduna inde muliebrem petitura, reverà ad asylon (templum) properatura. At Amor tam magnus tyrannus quàm parvus puer pingitur, alas Cadoco insequenti suas præbuit. Hic prehensam virginem & reluctantem ense obtruncat. Et ecce & virtutis & sceleris præmia. Ad sanguinis fontem fons alter aquæ limpidissimus exsiliit, suasque undas ita etiam hodie sociat, ut tamen ripam sanguine castissimo pictam numquam abluat, muscusque

scusque odorem virtutis semper spiret. Porrò Benvocus Martyris caput ad latronem asportavit, ut in eo velut speculo facinus suum & videret & fleret. Cæcum morti in eo loco devovit, & WENEFRIDAM, juncto cum corpusculo capite, vitæ reddidit. Et Cadoci quidem ajunt etiam corpus disparuisse, (Orco nimirum cum animâ tumulandum) WENEFRIDAM verò in virtute tam doctam virginibus cæteris Witheriaci magistram datam fuisse; illic miris multis illustrem ultimò concubiâ nocte ab ipso Christo sponso ad nuptias evocatam abiisse. Ad has quid nî Mariani etiam vos iis? Ite, & si vox virgo vobis est, Hymenæum (licet) canite. *Ex Surio.*

Quid sit mundana dignitas & honor, apparet in pulvere; potestas & gloria cognoscitur in cinere; lascivia autem incontinentium & petulantiæ demergentur in barathri carcere. S. Laur. Iust. ligni vitæ c. 5.

S. MILVS EP. MART. 4. Novembris.

MILVS Persa cogitabat stipendia sub rege facere. Sed cælum sibi auctoratum ad sua signa compulit, postquàm horrido viso objecto, ostendit quàm malè ad tyrannum mundum fugitivi homines à DEO transiremus, etsi tot stigmatibus, quot beneficiis ab hoc notati. Nec diu Christo militavit, cùm Pont. inauguratus ordines inter Christianos cœpit ducere. Sed non tam multæ gravesque illi cum hoste, quàm cum domesticis pugnæ fuerunt: quamvis quæ pastorem noluerunt, perierunt deinde oves, urbe & vitâ amissâ; quod ipsum bonâ fide illis, sed non sine lacrymis MILVS vati-

vaticinatus est. Alteri etiam Episcopo impendentem è cælo vindictam prædixit; cumque ille non audiret, verborum tonitrua fulmen excepit, & surdas aures correxit. Virum principem gravi ægritudine decumbentem, admotis non manibus, sed precibus absens curavit. His atque aliis adduxit longè plurimos, in Christi leges ut jurarent? sed non regem etiam, qui multis suppliciis excruciatum MILVM ferro devovit, & carnificis munus cum fratre divisit. Hos quoque semianimis Divus approperantem Nemesin jussit cavere. Nec nisi diem hæc abfuit. Postridie enim, dum ambo cervum fugientem jaculo insequuntur, ambo exerrant, sed mutuis se vulneribus fratres conficiunt. I, feram cæli vindictam memora, quando cervo & jaculo ocyor venit. *Ex Menæis*,

Quidquid aliis accidit, tibi accidere potest: quia homo es: homo de humo, limus de limo; terra es, & de terrâ vivis, & in terram reverteris, quando veniet dies ultima, quæ subitò veniet, & forsitan hodie erit. S. Bern. in Medit.

S. CAROLVS BORROMÆVS.

4. Novembris.

ERubescent, puto, ad CAROLI purpuram omnes purpurati. Reditus Ecclesiasticos, nec ab illustrissimo parente aliter quàm in pauperum usus verti patiebatur. Galero & infulâ insignis Parochorum vitam ipse inspicere, ipse morbidas oviculas curare, ipse pro suggestu his acclamare, ipse Sacramentis pascere. Quid hîc illi animarum pastores, qui suum numquam numerant, qui neque noverunt gregem? Atqui ille, quæ diximus, tunc

fecit,

fecit, cùm provinciam dira lues fameſque popularetur, quando, ut Chriſtum operiret, parietes aulæis, ſe lectulo etiam nudavit. Peſtem ſupplicationibus avertit ad DD. pulvinaria inſtitutis, in quibus ipſe nudus pedes, funeque in collum injecto, crucem prætulit, & in hac clavum ex illis unum, è quo nobiliſſimum olim anathema Serrator pependit. Porrò authoritati Eccleſiæ vitam poſthabuit; & ſuam purpuram ſuo iterum ſanguine pinxiſſet, niſi globus Divum juſſus ferire à tergo ad pedes delapſus eſſet. Puer, cùm alii ludos, ipſe VIRGINI templa obibat. Præter Horas Canonicas, etiam Marianas quotidie dixit, & dici à domeſticis voluit. Sub MARIÆ nomine collegium adoleſcentulis nobilibus extruxit. MARIÆ ſtatuam ante omnium templorum portas poſuit. Hujus icone armari omnes milites ſuos voluit, ſorti utique clypeo. Mitto cætera, hoc addo: alios purpura, CAROLVS purpuram ornavit. *Ex vitâ.*

O ſi conſideraremus, quis ſit Deus iſte, qui nos dignatur aſpicere, cui tam gratum eſt, quidquid pro ſalute animarum fit, quàm avidè & promptè curreremus omnes, dicentes, Domine. Ecce ego, mitto me! S. Car. Borrom. Concion. 4. in Synodo habitâ.

S. IOANNICIVS C. *4. Novembris.*

QVid aulâ confers, ſi ſanctiùs in caulâ vixímus? Dum gregem paſcit, ovis eſt IOANNICIVS; dum evectus à fortunâ latus jam Iſaurici Leonis ſtipat, in lupum abit, & rabioſâ hæreſi correptus triſtè terris & cælo ululat. Exi, ah! aulâ exi, IOANNICI, ſi exire errore geſtis. Audit talia monentem Anachoretam: ſequitur vocem, ab aulæ

aulæ frequentiâ ad silvæ solitudinem invitantem, jamque inter aulicas larvas etiam hæresin abjicit. Agnoverunt itaque iterum & amarunt IOANNICIVM suum Superi, cumque invidia illi venenum misceret, fraudem detexerunt. Ille preces veteres frequentavit: *Spes mea Deus Pater, asylon Christus, scutum Spiritus est.* Certè unica crux & panoplia & panchrestum IOANNICIO fuit. Hâc ille cùm gregem suum circumscripsit ad preces abiturus, nihil umquam ex illo desiderabat; hâc morbos pellebat, serpentes exarmabat, rumpebat vincula, medios hostium cuneos penetrabat, ipsos malos dæmones fugabat. Ipse tamen fugere non erubuit, cùm in impuras cogitationes pugnandum fuit. Quin, cùm è virgine sacrâ has proscripsisset, sed iisdem se obsessum animadverteret, ita ab his abhorruit; ut non dubitaret rectâ ad draconem tendere, prædamque se illi (si Numini placuisset) devorandam objicere. Et profectò, si sapit juventus, non ita ad flammantes draconis oculos, non sibilos iratos, & dentatos rictus, uti ad aspectus Veneris molles, ad verba mellea, & artidentia oscula exhorrescet. *Ex Metaphr.*

Luxuriam mortem animæ ille evadere poterit, qui ipsius occasiones fugit, principiis tentationis restitit, carnis desideria frangit, corporis abhorret otium, corporis resolutionem recogitat, & præcipuè cordis humilitatem possidere conatur. S. Laurent. Iustin. lib. 1. de Spirit. interitu animæ.

S. EMERICVS CONF. 4. *Novembris.*

PAter EMERICO D. Stephanus fuit Vngariæ rex. Matrem in terris Giselam, D. Henrici Imperatoris sororem, in cœlis MARIAM salutavit, cui

cui natum unicè semper pater commendaverat. A tantis parentibus minimè degener EMERICVS, non dies modò, sed quas juventus somno aut voluptatibus, hoc est, somniis, dare amat noctes, precibus pius vigil transcripsit, non priùs ab aurora deprehensus, quàm omnia Vatis Iessæi carmina decurrisset, & post singula intercalare osculum terræ fixisset. Oculos habuit tam puros, ut ipse animorum occulta sensa perspiceret. Nam jussus à parente salutem ferre viris DEO devotis, oscula quidem in omnes amicissima dispensavit, aliis tamen plura atque aliis tulit, non neminem etiam sæpies dissuaviatus. Caussam deinde rogatus, oscula sua meritis singulorum respondere affirmavit; qui plurima tulisset, cum virginem ad id ætatis animum gestare, mille etiam osculis dignum. Ipse cùm vocem audisset cælo allapsam, nihil præ virginitate Superis arridere, quàm mox DEO DEIque MATRI florem suum dicavit. Nec sponsam priùs admisit, quàm suum & ipsa cælo despondisset. Et placuere ita hi Numini, ut abstinere jam non potuerit manum, sed ex his EMERICVM beatâ morte decerptum in sua rosaria transtulerit. Eò enim ferri Eusebius Episcopus vidit. Inde tu quisquis adhuc cum vento, cum æstu, cum hieme luctaris flos virgo. Marcescis, si te cælum non carpit, & marcescentem manu scilicet VIRGO abjicit. *Ex Surio.*

Duo sunt amores; mundi, & Dei: si mundi amor in te habitet, non est, quà intret amor Dei, recedat amor Mundi, & habitet Dei; melior accipiat locum. amabas mundum: noli amare mundum; cùm exhauseris cor amore terreno, hauries divinum. S. August. Tract. 2. in Epist. S. Ioan.

SS. GA.

SS. GALATION ET EPISTEME MM.

5. Novembris.

NVlli æquè flores cælo arrident, ut animi virginis lilia, maximè quæ ex thalamo surgunt, hoc utique pulchriora, quo rariora. Vides hodie tamen hæc in GALATIONE & EPISTEME, quibus castissimum thalamum virginitas stravit, verecundia ornavit, mors defendit. Et GALATIONEM quidem matri sterili, si Christo adhæreret, spopondit Anachoreta, firmavitque pactũ in somnis visus in cruce Christus. Liberata utrimque fides, & filio hereditatem parens uterque Fidem, sponsam verò EPISTEMEN reliquit formâ singulari & omnibus virtutibus dotatam. Hæc cælesti ostento, nec uno, instructa cùm virginum beatos choros esset intuita, facilè virginitatem etiam in conjugio coluit. GALATIONE exinde inter monachos abdito, ipsa inter virgines velatas vixit, abductaque per visum cum marito in cælestia palatia, jussaque coronam sperare, etiam ad sanguinem DEO litandum animum exerit. Etenim eunte ad tribunal impium GALATIONE, pari passu virum mulier secuta, negavit rectè facere conjugem, si sine conjuge ad coronam aspiraret, quam nuper utrique cælum promisisset. Et verò hanc non minùs sponsæ quàm sponso deberi. Itaque cùm, ut in lecto casto, ita etiam tormentis omnibus socia esset, post corpus virgis concisum, post infixas sub ungues spinas, linguâ primo & pedibus manibusque, post capite etiam sunt truncati, felicissimi conjuges & sine filiis morituri, nisi hoc, in quos omnia bona sparserant, pauperes negarent. *Ex Metaphr.*

Beatus

Beatus, qui sacræ Virginitatis hortum conclusum, fontemque signatum Christo Domino inviolabiliter consecravit. Ipse procul dubio in æterno sponsi convivio, unà cum B. Mariâ Virgine Virginis Matre, Reginâque Virginum Agnum sequetur quocumque ierit. S. Laurent. Iustin. de Regim. Prælat. c. 8.

S. MALACHIAS EP. 5. *Novembris.*

ADes turba literaria, &, si placet, euntem ad ludum puerulum MALACHIAM comitare. Vides ex viâ subsistentem, & passis brachiis identidem non Apollini sed Numini supplicem? O plures sic ad scholas itarent, ut plures inde Malachiæ redirent! Nunc unicum laudamus, qui Sacerdotio à Musis donatus sororem è piacularibus flammis facto sacrificio exemit, mox patriæ (Hiberniæ) Episcopatum tulit. Verùm uti honor artes alit, ita invidiam provocat. Capiti MALACHIÆ plures insidias posuerunt, ut ipsius infulâ suum tegerent caput. Sed cælum pro virtute pugnavit. Nam dum MALACHIAS ad asylon templum confugit, tempestas omnes ejus hostes fulminavit, lacerosque eorum artus hinc inde stipitibus arborum ad cogitati parricidii infamiam suspendit. Sed & mulier, quæ linguam in Divum armaverat, putrescere hanc sensit, ut oris virulentam infamiam graveolentia proderet. Alios oculorum orbitas, ferrum alios ignesque & dæmon malus sunt ulti. Ita omnibus periculis subductum caput in tutas latebras Claram Vallem tulit, & ut securum jam esset, cuculo abdidit. Morienti oculos clausit D. Bernardus, quem quia præconem laudum etiam suarum habere meruit, non jam Achilli Homerum puto invidebit. *Ex S. Bern.*

Beatus

Beatus, qui se ab omni maculâ purum atque integrum servat, vt cum fiducia in domum suam recipiat Regem gloriæ ; qui cum reverentiâ ac timore ad sacrosancta mysteria Servatoris accedit, seq; vitam æternam suscipere non ignorat. S. Ephrem. in Beatitud.

S. ANDREAS FVNDANVS EP.

6. Novembris.

REctè dixit, qui dixit primum ad lapsum gradum esse, occasionem non fugere. Id si homines inficias ire velint, ecce mali dæmones ultrò fatebuntur. ANDREAS omnibus virtutibus, sed castitatis laude inprimis clarus feminam domi suæ, privatus primùm, pòst Fundanus etiam Episcopus, habebat ipsam quoque DEO devotam. O, ut fumo semper ignis est proximus! Ibat Romam ex Campaniâ Hebræus nescio quis : deprehensus à tenebris ad Apollinis fanum divertit, & intempestâ nocte in senatum cum regulo suo frequentes coire orci principes videt. Hîc dum rem benè gestam singuli gloriantur, & alii alia facinora sibi quisque palmaria clamant ; insolentior cæteris ainus aliquis, & multùm nequitiâ suâ superbus, jactat id tandem magno molimine se effecisse, ut ANDREAS Præsul mulierculæ tergum molliter distringeret. Enimverò acclamatum ab omnibus est ; & factum id multis Pluto laudavit, velutique jam de victo ANDREA triumphus decretus est tenebrioni; Sub ea in discedentium oculos Iudæus incurrit ; sed quòd aliena arma, Crucem, more Christiano objecisset, tantùm risere hominem, testam probè signatam, cæterà inanem dictitantes. Nempe hic rectâ ad ANDREAM, qui Hebræo Christianis & fano D. ANDREÆ Apost. trãscriptis, domo

domo abhinc omnes omnino mulieres proscripsit. Audite hæc aris devota pectora. Feminæ apud vos si exulaverint, ab exilio castitas redibit. *Ex D. Gregor.*

Ne sub eodem cum mulieribus tecto mansites, nec inpreteritâ castitate confidas. Nec sanctior Davide, nec Samsone fortior, nec Salomone potes esse sapientior; memento semper, quòd Paradisi colonum depossessione suâ mulier ejecerit. S. Hieron. Epist. 2.

S. ENGELBERTVS EPISC. M.

7. Novembris.

CVnas, vitam, Mortem, omnia in ENGELBERTO præclara reperio, & digna infulâ Colonienſi, quam ille, uti & libertatem Ecclesiæ, etiam contra cognatum sanguinem (audiant utinam hæc illi, qui Christi patrimonia sua putant, & in suos effundunt!) toto pectore propugnavit, ipsique adeò vitæ ante habuit. Neque enim alia ulla fuit causa Friderico Isenburgensi Comiti, & patrono ENGELBERTI, cur sub annum millesimum, ducentesimum & vigesimum quintum, immissis sicariis ex itinere nepotem obtruncaret, parricidio tot sceleribus, quot vulneribus pleno, quæ quadraginta & septem erant. Nec verò minus piè, quàm fortiter est mortuus ENGELBERTVS. Nam, ut taceam VIRGINEM solemni omnibus diebus Mercurii jejunio cultam, monitus per literas de insidiis, animum quidem confessione purgavit & lacrymis expiavit, cæterùm ut ne hostem proderet, igni literas damnavit. Fridericum deinde, cùm jam parturiret ultimum scelus, hospitio non semel cum suis excepit, neque comitem habere viæ abhorruit, utque malus Genius ex

ore

ore alieno palàm fassus est, moriens Christo Christi verbis pro hostibus suis supplicavit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera sunt) patrandi. Sub idem ferè tempus lunæ geminam alteram lunam cœnobita vidit gladio insignem, ne dubitaret orbis, sideribus novum sidus ENGELBERTVM additum. *Ex Surio.*

Optimum vindictæ genus est, culpam ignoscere, & humanitatis beneficia non negare; mala pati, & stillicidia gratiæ communicare. Hoc superne Deitatis opus est quæ quotidie innumerabiliter injuriis lacessitur, & sustinet; blasphematur, & non irascitur. S. Laur. Iustin. de Casto connub. c. 18.

S. GODEFRIDVS EP. 8. Novembris.

COepit GODEFRIDVS in tempore (quinquennis utpotè) ad sanctitatem inter cœnobitas conniti, Musis juxtà & pietate succollantibus. Anno ætatis XXVI. Abbas, inde Pont. Ambianensis, mirum est quàm benignum se miseris exhibuerit, redecim quotidie de his epulo solitus excipere, ablutis suâ manu eorum pedibus; nihil utique alienum à summâ dignitate existimans, facere, quod prior Pont. Max. Christus fecisset. Et fortè benè magnum, & qui culinæ unicus superabat, piscem inde ipse asportaverat, donum leprosis stipem rogantibus. Ei rei cùm absens tunc succensseret posteà œconomus, illud modò respondit GODEFRIDVS: *Etiam atque etiam videret, illéne abüdaret, an pauper Christus esuriret, rectiùs?* Et verò ut hunc regaret, non dubitavit suis laciniis summâ hieme se spoliare, & mendicabulum his ditare, ipse contra frigora hâc unâ charitate satis armatus. Iam clementiæ in subditos illud sit argumentum,

mentum, quòd ad tyrannum, quem ob scelera templo proscripserat, per maxima itinera excalceatus contendit, & ad facinorum detestationem reum supplex in genua Iudex invitavit: quin tunc etiam contumacem nihilominùs captivum posteà in libertatem asseruit. Quòd tamen cives Ambianenses monita ejus vel negligerent, vel contemnerẽt etiam, igneos urbi exercitus imminere vidit, interitum hujus, ut D. Firminus GODEFRIDO vaticinatus est, portendentes, qui non multò post reapse delapsis cælo flammis est insecutus. Nos, ne cælo DEVS ignes, oculis lacrymas rectè pluemus. *Ex Surio.*

Si tam solicitè corporalis fugitur mors, ut nemo mori velit, quantum fugi debet eterna? Si momentanea rationabiliter sunt evitanda tormenta, quæ finem habent, quo animo fugiendæ sunt omni fine carentia: S. Laur. Iustin. c. 17. de Contemptu mundi.

MEMORIA CRVCIFIXI BERYTENS.

9. Novembris.

NImirum facilè CHRISTO cum Carpo hodie credemus, velle illum iteratò pro nobis mori, si modò vivere nos velimus. Berytus civitas est Tyro & Sidoni contermina. In hâc sub annum DCCLXV. habitare inter spinas lilia, hoc est inter Hebræos Christianos, vidisses. Et fortè Christianus ædibus suis Iudæo cessit, alioquè migravit, oblitus secum ferre nobilissimam & ab omnibus retro majoribus acceptam hereditatem, CHRISTI imaginem cruci suffixam, opus ab artifice manu ipsius Nicodemi commendandum. Spectasses in nepotibus suis antiquos Servatoris hostes, & non jam odii simulachrum, sed ipsissimum

mum veteris impietatis bellum. Iterum Christus vincula fert, & captivus triumphatur, agitur, raptatur. Iterum sputa volant, alapæ insonant, flagra crepant, spinæ se armant, clavi malleiq; intonant. Iterum fel, & felle suo acerbior lingua sævit. Denique (ô cæli patientiam!) iterum pectus ferro impio petitur; atque, ut ne aberrasse existimes, iterum fons geminus sanguinis & undæ fluit. Hic omnium morborum medicus febres pellere, lepram abstergere, claudos in pedes erigere, ipsis denique sceleris auctoribus oculos ita aperire, ut tam cæci nuper fidei tunc lumen aspicerent, miraculo hoc gratiore, quòd urbs tot jam Longinos, quot paulò antè Iudæos numeraret. *Ex actis Nicenæ Syn. II.*

Cum ponis oculos tuos, ut non respicias cælum: & voluptuosis carnis tuæ motibus moveris, durioribus clavis pedes Omnipotentis transverberans illi infers supplicium, dum momentaneâ voluptate voluntatem dominantis excludis. S. Pet. Dam. serm. 38.

S. THEOCTISTA V. 10. *Novembris.*

REctiùs hoc die Lesbos THEOCTISTAM, quàm olim Sappho suam laudat. Apage decimam Musam, quæ virgo non est. At quam scribimus, THEOCTISTA, inter virgines sacras à primis annis educata virginitatem etiam ipsa spirat, gratissimum odorem illi, cui oderatum mundus non abstulit. Et potuere THEOCTISTÆ libertatem eripere Arabes prædones, sed non pudoré proinde, ut qui numquam expugnatur, nisi ubi à proditore animo habitatur. Itaque cùm vivere inter latrones animorum se videret, in silvas aufugit horridas & metuendas, sed fidas semper virgini latebras

latebras. Hic ad templi rudera castissima Sacerdos preces cælo facere, corpusculum herbis, animum cæli deliciis pascere. Tandem cùm annos vixisset v. supra xxx. & veste jam defluente foliis pudorem tegeret, venatori visa est, pro monstro utique habenda, si vox & virtus non prodidissent. Texit tunc suis vestibus hic, & anno vertente cibo divino recreavit. Sed cùm à venatione denuò adillam viseret, exanimem reperit, & de tam nobilibus exuviis manum sibi dexteram abstulit. Verùm cùm non nisi restitutâ hâc solvere è portu potuisset, narrassetque miraculum sociis, accurrerunt hi venerabundi, sed nihil quidquam præter virtutis vestigia invenerunt. Dubitarem à quibus ablatum corpus foret castissimum, nisi tumulari virginitatem ab Angelis Catharina doceret. *Ex Metaph.*

Per humilitatis custodiam servanda est munditia castitatis: si enim spiritus piè sub Deo premitur, caro illicitè super spiritum non levatur: nam si auctorem suum superbiendo contemnit, jure à subjecta carne prælium suscipit. S. Greg. l. 26. Mor. c. 13.

S. MARTINVS EP. 11. *Novembris.*

EXistimaverat MARTINVS Neophytus etiamnum, mediâ chlamyde suâ medium paupetem utcumque se texisse; sed insequenti nocte totum eâ se vestîsse Christum vidit. Pont. Turonensis Divorum aspectu atq; adeò familiaritate, cæli præsertim Reginæ, inter Theclæ & Agnetis comitatum, jucundissimè perfruebatur. Bonorum Angelorum manu palàm adjutus, malorum fana & simulacra subruit. Quanti Sacerdotii majestatem faceret, tunc ostendit, cùm eam Imperatoriæ

antehabuit, primumque in epulo poculum præbibens non Imp. Maximo, sed Sacerdoti suo porrexit. Quin ipsam Imperatricem famulam ad mensam habuit, & tum hæc se basilicè vixisse putavit, cùm micis, quas reliquas fecit MARTINVS, vesci potuit. Orci præstigiatorem, qui Christum mentitus, cætera habitu regio illi se obtulit, ita delusum dimisit, ut diceret, alium nullum Christum se nosse, præter crucifixum. Venienti ad se cùm Imp. Valentinianus assurgere negligeret, facere hoc assurgens è sede flamma coëgit. Extremùm æger in fugam iterum dæmonem malum egit, uti lubens moriturus, ita ad majores labores, si Numini placeret, porrò victurus. Sed placuit huic MARTINVM inter beatarum mentium plausus cantusque ad se evocare. Conditionis tamen suæ memor, non nisi cineri incubans mori voluit. At ex hoc cinere suus cælo Phœnix prodiit. *Ex Sulp.*

Ecce Redemptori minimè sufficit, quod in extremo judicio dicturum se perhibuit. Quod feciſtis uni de fratribus his meis minimis, mihi feciſtis; nisi & ante judicium demonstraret, quæ quisque nunc bona opera indigentibus exhibet, ei hæc specialiter impendi, cujus hæc amore exhibuerit. S. Greg. hom. 39.

S. CVNIBERTVS EP. 12. *Novembris.*

VTrumque CVNIBERTVS, & qui adolescens rapere in se oculos possit. & quid amare oculi in adolescente debeant, docebit. Nam si è pulchro corpore gratior venit virtus, gratissima è CVNIBERTO venerit necesse est, adolescentulo, in quo & forma rara, & indoles elegans, & mores suavissimi certamen de palmâ videntur suscepisse.

pisse. Mequidem judice his omnibus imperavit ultima in generoso adolescente animi demissio, quâ nobilissimus æqualium suorum flosculus ad infima etiam obsequia descendere non erubuit, neque jam aut calceos purgare, aut purgatos inducere aliis abhorruit. Talis facilè regis Dagoberti (cujus inter ephebos agebat) oculos cepit, tunc præsertim, cùm dormienti cælum inusitatâ luce advigilare perspexit. Nam post hoc ipsorum Superûm testimonium non potuit quin castissimè amplexatus dulcissimèque deosculatus CUNIBERTUM in filium rex adoptaret. Sed ambivit nobiliorem hereditatem cæli capax animulus, mundoque valere jusso, Deo & aris se addixit. Ab his ad Pontificatum Colonienſem evectus est, bonis utique avibus, quando sacrificantis caput ambire candidissima è cælo columba visa est. Obiit cæli delicium, & amor civium, anno DCLXIII. & amare se vicissim hos mortuus ostendit, cùm grassantem urbe ignem, & jam D. Petri basilicam expugnantem, pressit domuitque. Neque mirum hoc nobis videtur; majores & Veneris flammas puer jam vicit. *Ex Surio.*

His qui ex Deo sunt, omni te obedientiâ & humilitate substerne, ut, qui in te Christum quærunt, Christum inveniant, & in mansuetudine, quam exteriùs viderint, auctorem mansuetudinis in tuæ mentis solio præsidere deprehendant. S. Pet. Dam. l. 6. Epist. 30.

S. MAXELLENDIS V. M. 13. *Novembris.*

SVpra & sexum & ætatem MAXELLENDIS Cameracensis virguncula sapuit, crepundia tata, quidquid magnum orbis oculis ostentat, & generoso fastidio omnia terræ nauseans, uni cælo

arridens. Quid, quòd necdum viro, sed cælo tamen matura se lubens volens huic despondit? Itaque serò nimis posteà filiam in manus dare Hartuino juveni nobili & prædiviti parentes constituerunt. Noctem enim illa pro consultatione cùm petiisset, eique qui optima suaderet, Tutelaris Angelus interveniisset, in eam denique sententiam virgo animus ivit, ne detrimenti quidquam virginitas caperet, omnia & agere & pati, quin vitam potiùs ipsam quàm pactam Christo fidem prodigere. Nec multò pòst, duce pessimo amore, bellum movit virginitati Hartuinus, & cùm absentibus parentibus ædes castissimas expugnasset, proditę ab ancillulâ MAXELLENDI, & è latebris protractæ, ubi florem non potuit, vitam abstulit. Verùm, ut videret sub quo stipendiomeretet, oculos eo ipso in loco amisit, nec nisi post tertium annum, quando ad tumbam virginis veniam sceleris rogavit, recepit, reapse id edoctus, quòd nequaquam Poëtæ mentiantur, tyrannum esse Amorem & cæcum. *Ex Surio.*

Hæc nostræ Christianitatis summa est, ut amantibus vicissitudinem, lædentibus patientiam rependamus: qui ergo fuerit patientior ad injuriam, potentior constituetur in regno. Non enim ad imperium cælorum pervenitur superbiâ & divitiis, sed humilitate, pauperie, lenitate. S. Maxim. serm. de S. Mich.

S. HOMOBONVS CONF. 13. Novemb.

FEcit HOMOBONVS nomini vitam respondere. Neque adeò huic rei conjugium, quo implicatus fuit, neque mercatura, quam exercuit, obstitit. Quin tum demum non sterilem se putavit, cùm patrem illum miseri appellarent tum; lucrum se

feciſſe, cùm iis, qui neque unde perſolvant, habent, pauperibus rem credidiſſet. Multum illi eam rem uxor negotii faceſſivit. Sed huic identi- ille occinebat: neminem umquam quantum- prodigum in egenos ad inopiam redactum eſſe: dando accipi, quàm dari: tutiſſimum æra- eſſe, pauperum ſinum: quod his detur, non bum ſed mutuum eſſe: quantum diſſolvere Su- differant, tantum fœnoris adcreſcere: & quæ mum mercatura lucroſior poſſit eſſe, quàm mo cælum emere? Probavit hoc ſtudium men, cùm caniſtrum non magnum portento- panum copiam, fons etiam merum diſpen- ori miniſtravit. Adhæc poſitum in more habuit, cubiâ nocte templum precandi causâ petere, clauſum aliquoties cùm reperiſſet, nobiles Atrienſes Cælites aperuerunt. Ille nunquam vel ad magnæ MATRIS vel FILII effigiem uus jacuit, pulchrâ viciſſitudine, nunc ab ere, nunc à vulnere ebrius. Certè ad CHRISTI crucem ſuffixi pedes in templo uitam poſuit; illa Angelorum verba *(Gloria in excelſis* DEO) mines canerent. Sed ille hæc ſuavius cani ab Angelis ſcivit. *Ex Surio.*

Nihil eſt dignius, quàm ut homo ſit ſui auctoris imitator, & ſecundùm modum propriæ facultatis divini ſit operis executor: nam cùm aluntur egentes, & veſtiuntur nudi, nónne auxilium Dei manus explet miniſtri, & benignitas ſervi manus Domini? S. Leo ſerm. de Quadrag.

LAVRENTIVS EP. 14. *Novembris.*

Arentem LAVRENTII noſtri fuiſſe ajunt Mauritium inter Hyberniæ proceres laciſſimè imperantem,

perantem. Ob id cùm oculi Regi Dermicio dolerent, Mauritius fidei suæ obsidem in filio, , quem natu minimum & charissimum habuit, animum dedit. Et poterat suavissima pueruli indoles barbarum licèt cujusvis pectus expugnare. Vnus Dermicius rex gratulatus sibi est, quòd ægrè denique patri in filio posset facere. Quare innocentissimam animulam vinciri jubet, & in insulam desertam asportari, squalore & sordibus reo utique quàm obsidi similiorem. Subjecit ea res justas iræ faces Mauritio, ut è satellitio regio duodenos etiam ipse vinctos abduceret morituro filio, nisi in tempore hic redderetur, omnes uni parentaturos. Mitiùs proin habitus, & in sacrorum hominum sinu eductus Abbas Glindalacensibus, tum Dublinensibus Archiepisc. datus, denique á Pont. ad omnẽ Hyberniam legatus est. Ergo omnium primò mores Canonicorum in pejus prolapsos ad Majorum regulam correxit, sui etiam severissimus censor. Nam corpus cilicio vestivit, & ter quotidie flagellari à familiari servulo voluit, carneque sibi, quoad vixit, interdixit. Interim ex egentibus numquam pauciores triginta quotidie convivas habuit, satis ipse jucundissimo hoc oculorum epulo pastus. Vltimò dum pacem paciscì inter Henricum Anglorum & Dermogum Hybernorum reges laborat, ab hoc Hybernià proscribitur, & in Nortmanniâ moritur. Reperit in exilio patriam. *Ex Lippeloo.*

Multi simplices & humiles cælos penetrant; nullus verò arrogans, quamvis artium liberalium polleat scientiâ, ad cæleste admittetur convivium, tantoq; gravioribus cruciabitur pœnis, quanto nequiùs donum Dei tractaverit. S. Laur. Iustin. de Casto connub. c. 14.

SS. SAMONAS, GVRIAS ET ABIBVS MM.

15. Novembris.

TRiumpharunt tergemini Heroës isti Edessæ. Alii multa eorum miracula, nos unum narrabimus. Erat Edessæ matrona vidua Sophia, & hujus filia Euphemia; illam virtus, hanc etiam formæ gratia commendabat. Sed & miles præsidiarius Gothus erat, qui oculis puellæ captus eò dementum matrem perpulit, ut barbarum socerum etiam hostem mallet. Priùs tamen jurare sibi hanc ad Martyrum nostrorum tumbam conceptis verbis voluit, eo loco habiturum se novam nuptam, quo socii thori fides juberet. Facilè jurare militi fuit. Ergo in Italiam abducit Euphemiam, non dominam, ut ipsa rebatur sed servam planè, ut qui domi conjugem pridem habebat. Huic insuper forma tam liberalis in ancillâ minimè placebat. Multò maximè libertus ex eâ natus displicebat. Itaque dolorem vultu & imperiis vindicat, partum veneno tollit. At Euphemia reliquias hujus ab ore filioli legit, meroque miscens nocturnam infantis Manibus inferias mittit. Ipsa utriusque parentatura, tumulo hujus à cognatis includitur. Sed adfuere tandem fidejussores GVRIAS, SAMONAS & ABIBVS, & Euphemiam somni beneficio transvectam patriæ & parenti reddiderunt. Subinde & Gothus adest; rogatus à Sophiâ de filiâ & nepote, saluum utrumque & ab utroque salutem nuntiat, venturis utique, si gradum militarem gradi vel mulier vel infans potuisset. Verùm perfidiæ à producta ex adytis Euphemiâ convictus capite pœnas dedit, & occidit ecce puer Amor, cui ingens Mars pepercit. *Ex Metaphr.*

Quid

Quid potest tibi mundus conferre sine IESV? *Esse sine* IESV *gravis est infernus ; & esse cum* IESV *dulcis paradisus. Qui invenit* IESVM, *invenit thesaurum bonum, imò bonum super omne bonum ; & qui perdit* IESVM, *perdit nimis multum , & plus quàm totum mundum.* Thom. de Kemp. l. 2.

B. ALBERTVS MAGNVS.

16. Novembris.

ALBERTVM, quem nobis Lawinga Suevorum dedit, MAGNVM fecit VIRGO MAGNA, in cujus clientelam parvulus se dedit. Atque hæc adspectabilis ALBERTO, monuit ad D. Dominici castra transiret. Ivit ALBERTVS; verùm quòd indolem ad studia tardiorem attulisset, penè stationem suam tyro deseruit. Iam fugam paranti & scalas admoventi cæli scala VIRGO iterum se objecit, utque animos ALBERTO faceret, jussit inter omnes & sacras & humanas scientias ejus optionem facere, quæ maximè animo arrideret. Ille continuò Philosophiam expetiit. Ne tamen sibi hanc ascriberet, repetituram se dona sua olim VIRGO edixit. Itaque ALBERTVS ille nuper omnium risus, per omnium ora nunc volare, Doctorque primùm Hildesheimii, tum Ratisponæ, Lutetiæ deinde Parisiorum, Coloniæ Agrippinæ, famâ nominis orbem implere. Sed omnia dixero, si D. Thomam unic m sanctioris doctrinæ magistrum, fuisse discipulum ALBERTI dixero, qui insulam Ratisponensem cùm primùm potuit cum libris suis mutavit. Sed ecce tibi dum in ultimâ senectâ orbis hoc oraculum responsa fundit, subitò deficiente rerum omnium memoriâ, obticuit, vivumque è scholâ funus discipulorum corona domum

domum cum lacrymis deduxit, quas ille etiam toties fudit, quoties aures MARIÆ nomen pulsaret. Porrò quotidie abhinc tumulum suum contemplari solitus, inscendit denique hunc anno M.CCXC. Vivit tamen hodie etiam in libris suis, & eruditionis suæ fontes ubera VIRGINIS laudat. *Ex Bavar. S. Raderi.*

Omnes actus nostri Christo socio debent vel testè compleri; ut bona ipso auctore faciamus, mala propter ipsius contubernium declinemus. Erubescit enim mala facere, qui scit Christum se habere participem: Christus enim in bonis est, in malis noster est conservator. S. Max. in Hom.

S. EDMVNDVS EPISC. *16. Novembris.*

ANglos Gregorius Angelos dixit. Certè EDMVNDVS fuit. Hic nihil antiquius habuit, quàm eos fugere, qui animorum ipsissimi latrones, Pyladen tamen mentiuntur. Et fortè prato solus inambulabat, cùm videt formâ scitissimâ puellam, capit salutem, redditque. Audit eum esse, qui latus suum in classe, & ubi ubi esset assiduus stiparet. Mox exaratum in fronte IESV nomen legit, & hoc tunc jussus est contra mortem inopinam memoriæ semper infixum ferre. Tam IESV igitur amicus ausus est sponsam MARIAM ambire; quod ut amor facilius impetraret, annulos sibi geminos fabricavit, è quorum gemmâ gemma altera MARIA ab Angelo salutata emicabat; horum altero VIRGINIS digitum, altero suum coronavit. Atque ita quidem ille pulchrè virginitatem suam obsignavit. Ceterùm cùm statas sponsæ suæ, & D. Ioanni preces percurrere omisisset literis absorptus, ferulam Ioannes intentavit

tentavit dormienti. Itaque à mediâ semper nocte AVRORAM MARIAM veneratus, tum demum sacra volumina ante eburneam illius imaginem lectitavit, non nescius ex hujus potissimum uberibus divinæ sapientiæ rivos scaturire. Archiepisc. Cantuariensis factus affirmauit, malle se in ignem, quàm in noxam labi. Exul morituus, *Mi* IESV, exclamavit, te testem habeo, te præter nihil unquam expetîsse. Hujus vulnera tunc millies est exosculatus, pectus præsertim saucium, in quod etiam vitam expiravit, nobilem ad invidiam tumulum. *Ex vitâ.*

Si publica fama te non damnat, propria te conscientia condemnat; quoniam nemo potest seipsum fugere. Vis nunquam esse tristis, BENE VIVE. *Bona vita semper gaudium habet; conscientia reorum semper in pœnam est.* S. Bern. de Int. dom.

S. GREGORIVS THAVMATVRGVS EP.

17. Novembris.

MIracula, quæ GREGORIVS patravit, pagellâ hâc circumscribere, novum foret miraculum. Famam castissimi juvenis traduxerat mulierecula; obsessa tamen à dæmone palinodiam cecinit, obsidione non nisi à GREGORIO liberata. Sub initia Pontificatûs magistram VIRGINEM MATREM, VIRGINEMque IOANNEM habuit, dignus his discipulus, utpote & ipse Virgo. Cacodæmoni oracula loquenti silentium indixit, & facto proscripsit; pòst eidem ab exilio redeundi potestatem per literas fecit. Vt fratres duo, quos lis de paterno lacu disjunxerat, in amicitiam rursùm coirent, cedere omnem inde aquam; ut fidem testatam faceret, temploque exædificando locum, mon-

montem aliò ambulare jussit. Iterùm Lyco flumini exundanti moram posuit scipionem suum, qui illicò frondescens ripam umbrâ suâ vestivit. Insequentis se sociumque hostis oculos ita precando fefellit, ut quos impius quærebat, arbores crederet. Moriturus è suis septemdecim dumtaxat reliquit superstitioni deditos, cùm sub adventum suum non plures Christo addictos reperisset. Tumulum cum aliis sibi communem esse voluit, ne, quod vivus numquam fecerat, mortuus proprii quid haberet. Suspiciant alii hæc mira, ego de GREGORIO, quod de Malachia Bernardus, dico: inter multa magnaque miracula, maximum miraculum, quod fecit, ipse fuit. *Ex Gregor. Nyss.*

Si vis utiliter aliquid scire & discere, ama nesciri, & pro nihilo reputari. Hæc est altissima & utilissima lectio, sui ipsius vera cognitio & despectio. De se ipso nihil tenere; & de aliis semper bene & altè sentire magna sapientia est. Thom. de Kemp. lib. 1.

S. GREGORIVS TVRON. EPISC.

17. Novembris.

ILle est GREGORIVS, cui nomen insula Turonensis fecit. Parentes illi è primâ nobilitate, matrices à teneris annis Musæ fuerunt, quibus vicem ille tam posteà rependit, ut nesciam plúsne ille Musis, an Musæ illi debeant. Puer vitam, quam à patre acceperat, bis eidem reddidit, nec sine miraculo, cùm medicinam morituro nunc nomen IESV ligno inscriptum, nunc alter Tobias jecur exta adhibuit. Ipse quoties ægrotavit (& ægrotavit sæpiusculè) è cælo medicos, vel D. Eligium vel Martinum habuit, cujus vitam rectè in templorum parietibus, sed multò rectiùs in animo

suo

suo depinxit. Sub noctem VIRGINI sacrâ, ædem hujus frequentari ab Angelis cum multo lumine vidit, & portâ sponte suâ reseratâ ipse etiam admissus est. Tam charus cælo, castigatus scilicet ab hoc non semel est. Etenim somnum dormientis in natalitiâ Christi nocte Angelus alapâ discussit. Tam non possunt ferre Superi Episcopum dormientem. Iam simul ac lapsus est in nescio quam gloriolæ vanæ cogitationem, equus etiam ipse lapsus sub GREGORIO reprehendit GREGORIVM. Itaque imposterum miracula, quæ plurima patrabat, non sibi sed Divorum lipsanis, quæ ferebat, adscripsit. Congressus Romæ cum Gregorio Pontif. cùm hic viri staturam (multùm animo minor erat) tacitè miraretur, non nescius arcanatum cogitationum noster, *Dominus*, dixit, *fecit nos; non ipsi nos.* Itaque maximi deinceps GREGORIVM ipse etiam magnus Gregorius fecit. *Ex Surio.*

Tres virtutes sunt, quæ pueris adolescentibus magis congruunt, Verecundia, Taciturnitas & Obedientia. Non est autem dubium, si has studuerint habere, quin possint, Christo duce, ad culmen perfectionemq; virtutum ascendere. S. Bern. l. de Ord. vitæ.

SS. ROMANVS ET BARVLA MM.

18. *Novembris.*

PArabat anno Servatoris CCCI. Asclepiades Procos. exscindere templum Christianorum Antiochiæ. Huic nimirum ROMANVS sese opposuit, & dictis suis animos sociis unicus addidit. *Nunc demum pugnandũ pro Aris cogitarent. Hostem utique esse Asclepiadem patriæ qui huic DEVM ereptũ iret. Pulchrum fore, ut aras defenderent, cadere ad aras litaturos. In quãcumque demum partem alea*

caderet

caderet pugnæ victores Christianos futuros. Captus igitur velut seditiosus ROMANVS, & ex equuleo suspensus, cum plumbatis, cæderetur, ferreum se præbuit. Quin causæ optimæ fidens, ausus est ad teneræ ætatis testimonium provocare. Audiret vel ex hâc judex, Deúmne unum an dæmones tot colere præstaret? Et ecce evocatus BARVLA infans penè non minùs fortiter quàm facundè pro DEO & ROMANO dixit, dictaque sua flagris & ipse concisus sanguine firmavit. Sic enim verò peroranti filiolo acclamavit è turbâ mater fortissima, quin inter tormenta sitibundum objurgavit etiam, quòd aquam rogaret, quando Superi sanguinem ipsius sitirent. Inde ad supplicii locum & dux & bajula filii caput abscissum & sanguinem, dulci urnâ, sinu excepit. At ROMANVM ad ignes damnatum patrocinante cælo imber absolvit. Quin linguâ orbatus innocentiam suam tamen priùs loqui non desiit, quàm strangulatis faucibus vox intercepta est. Sed & hujus Echo cum plausu cælo excepta. *Ex Prud. & Chrysost.*

Quid illi grave videri poterit, qui semper mente tractat quàm non sint condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam? quid concupiscere poterit in sæculo nequam, cujus oculus semper videt bona Domini in terra viventium? S. Bern. serm. 4. de Ascens.

S. ODO ABBAS. 18. *Novembris.*

OFficio suo fungi patres à patre ODONIS discant. Vnicum & vix natum filiolum à cunis inter brachia in cælum sustulit. Divoque Martino & sacris devovit. Dixisses assensum infantem, ita non tam lac maternum, quàm erga Martinum amorem suxit, qui scilicet cum puero deinde crevit,

vit, dum literis excultus inter Canonicos Turonenſes eſt cooptatus. Sed cùm tunc etiam vanis poëtarum (& Virgilii præcipuè) commentis plus quàm piis commentationibus vacaret, per ſomnum vas vidit cumprimis elegans, ſed ſerpentibus plenum. Monuit ſcilicet iterum cælum, quod ipſe Maro, anguem ut juventus caveat in herbâ latentem, dum fraga legit. Noſter deinceps precibus ad D. Martini noctes invigilavit: quò ſæpiùs euntem cùm ex itinere vulpes infeſtarent, mirum dictu ſuppetias contra has lupus tulit, idem deinde ODONIS hoſpes, ædiumque non ridiculus jam cuſtos. Sub hæc dum Lutetiæ Pariſiorum ampliùs literis operam navat, ab ipſo Greg. Pont. noctu calamum dono accipere viſus eſt, quo magni Doctoris Moralia, ut ajunt, ſparſa omnibus libris in unum corpus colligeret. Iam monachus laboravit tam diu, quoad monachum etiam pater, mater velum indueret inter virgines. Abbas Gigniacenſis, mox Cluniacenſis miranda & fecit & paſſus eſt, dum collapſam monaſteriorum diſciplinam erexit. Ad extremum æger Romæ impetravit, ut redire in patriam liceret. Ibi denique vitam poſuit ubi accepit, ad D. Martini tumulum. *Ex Surio.*

Vis ſcire, homo, quid Deo debeas? quòd factus es, Dei creditū eſt; quòd es rationis capax, Dei fœnus eſt; quòd diſcretionem mali boníve poſſides, acceptum eſt; & quòd vivendi normam acceperis, per chirographum legis ſtipulanti Deo ſpopondiſti. S. Pet. Chryſ. ſ. 94.

S. PATROCLVS CONF. *19. Novembris.*

GEnus & origo PATROCLO humilis fuit, ſed indoles næ generoſa, quæ tum ſe prodidit, cùm

cùm rus ad oves est ablegata, fratre Antonio ad ludum literarium amandato. Etenim cùm hic oblitus eodem ovo se prognatum, fratrem opilionem aversaretur Musarum pullus, tam ille succensuit silvis, ut relicto in his pane ad Apollinis castra etiam ipse transfugerit, nec multò pòst ostenderit, non ingenio, non studio se fratri, solo fastu cedere. Ita hodie etiam videas convitiis (veluti ventis incendia) non extingui, sed ali artes. Cæterùm ab Apolline transiit ad sacra, ab his ad solitarium locum: & operam in erudiendâ juventute posuit, fuitque omne Minerval *una* DEI *gloria*. Inde quoque, ubi solum esse non permiserunt prodigia, in silvas aufugit, cùm loci ac sacelli heredes sacras virgines instituissent. Sed & silvæ miraculis coruscarunt viri, & dæmon pulsus ex hominibus passim per urbes famam PATROCLI ferebat. Pulsurus tamen vicissim statione suâ hostem veterator, cogitationem de reditu ad urbes ingessit. Hic Tutelaris Angelus conscendere secum columnam jussit, indeque totam mundi tragœdiam, hoc est, furta, rapinas adulteria, ac denique horum omnium epilogum interitum jussit spectare. Dedit lacrymas arbiter ludi PATROCLVS, nec placuit jam spectare, minùs agere fabulam tam funestam; quin totus mundo ut exiret, ad cælum abiit. A morte pluribus cæcis oculos aperuit: utinam nobis etiam, quò nempe mundum iis, quibus ille, oculis aspiceremus! *Ex Surio.*

O prævaricatores revertimini ad cor, intelligite non intelligentes, quia omnes mundi promissiones seductoriæ sunt, omnes blanditiæ venena, cuncta delectationes pocula mortalia, viaque illius sempiterna mors. S. Laur. Justin. Lign. vit. de Fide c. 1.

S. ELI-

S. ELISABETHA VIDVA, 19. Novembris.

AGe superbe, qui deficiente animo ELISABETHAM ad Servatoris Christi effigiem vides, audi etiam quæ dolor intus loquitur. *Nimirum me terræ pulviſculum purpura involvit, tu mi Chriſte, heu! nudus meam erubeſcis vicem. Mihi corona auro & gemmis, tibi ſpinis & ſentibus riget. Ego pulvinaria calco, tu locum capiti circumſpicis, nec, heu? invenis. Me aulæ ſervitia vallant, te ſoli hoſtes ſtipant. I, purpuræ; rectiùs ſanguis me Sponſi pinget. Ite gemmæ; nobiliores ſub cruce legam. Abi gravis auro corona; roſas è ſpinis. Tollite pulvilliulos; crux, Sponſæ erit lectulus. Secedite amicorum cohors; dolores me rectiùs ambient* Hæc inquam tantum apud ELISABETHAM potuêre, ut jam ſe ipſa ſuperbior omnem pedibus mundum ſubderet, totamque miſerorum ſe ſervitiis addiceret. Ergò igitur extructo quàm ampliſſimo xenodochio, ingentis familiæ mater nongentis quotidie victum ipſa miniſtrare, aquam capiti pedibuſque affundere, ſordes abſtergere, ipſa adeò fœdiſſima ulcera nobiliſſimis oſculis honorare. quid? quòd conjuge è vivis erepto, arce pulſa omnes injurias ipſamque famem forti animo concoxit, damnatiſque regiis ſuſis pulchriora ſibi ipſa è cælo nevit. Interei apud Deum omnia potuit, & matrem exemit è piacularibus flammis, juvenem verò nuper ab impuris ignibus ardentem ſanctioribus cæli amoribus tantùm non emoti fuit. Morienti ut aliàs ſæpè Chriſtus adſtitit, & accinuêre Cælites aviculam induti. Bonis igitur avibus è vitâ abiit. *Ex Iacobo Montano.*

Si deſideras Deum videre ſublimem, humilem

priùs

priùs IESVM *videre curato: intuere priùs exaltatum serpentem in deserto, si videre desideras Regem in solio residentem. Ista te humiliet visio, ut illa exaltet humiliatum: reprimat ista tumorem tuum, ut illa repleat desiderium tuum.* S. Bern. serm. 1. de verb. Isaiæ.

S. DASIVS MART. 20. *Novembris.*

ID quod palàm hodie, & sine larvâ dæmon facit, hoc jam olim fecit Saturnum mentitus. Voraverat hic plùs quàm inhumanâ ingluvie filios suos, & viscera sua in viscera crudeli dente congesserat. Scilicet divinitatem hæc impietas meruit, cui deinceps orbis puerorum sanguine ac morte litaret. Et tenuit hic mos non unam ætatem, atque Christiana sæcula etiam infamiâ suâ aspersit. Ita Dorostorum urbs scelere, quod nec, qui alluit illam, Ister satis eluet, annis singulis ipsum iuventæ florem principemque infando sacrificio immolabat. Vt verò eò pulchriùs hoc adornaret, XXX. omninò dies omnibus deliciis victimam infelicem saginavit, utque splendidiùs periret, purpura auroque induit, sic inter risus potiùs quàm gemitus morituram. Atque hæc sors cùm DASIVM formæ omnis compendium nominasset, invitatus scilicet ad patria sacra, palàm detrectavit non mortem, sed causam mortis. Nam qui Saturno noluit, rectè Christo victima procubuit. Exhorrescitis, scio, parentes infanda hæc sacra: at quid aliud paratis, quàm orco victimam, cùm filios voluptatibus frangitis, vestium luxu corrumpitis, & in patriæ conspectu indulgenti amplexu perimitis, ipsissimi & heu! inter medios Christianos, Saturni? Quàm rectiùs, filios Christo, cùm hic parvulos ad se vocat, non negaretis?

retis? *Ex Menæis & Menolog.*

Homo redi ad Deum sic amatus à Deo, & adilius gloriam da totum te, qui se totum propter te ad suam deduxit injuriam: & voca patrem fidens, quem tanto amore tuum probas, sentis, intelligis esse genitorem. S. Pet. Chrys. serm. 70.

S. EDMVNDVS MART. 20. *Novembris.*

ALter EDMVNDVS rex est; altera Angliæ gloria. Hic anno DCCC. LXX. cùm Iugar Daniæ rex, vastitate Angliæ ingenti illatâ, misisset, qui regias gazas veluti suæ jam victoriæ præmia, nisi totas mallet amittere, dividere secum juberet, fortiter respondit. *Nulla se latronibus stipendia numerare solitum liberum se & regem meminisse, neque aliter, cùm vires starent, parciturum divitiis suis, quàm ferro fuisse. Nunc post lacerũ regni corpus quid capiti parceret? plebeio sanguine huc usque ebriũ rectius regium hausturum. Tum denique se extincto totam hereditatẽ adiret. Inter spolia Numinis iram, & vindictam reperturum.* His in majores jam iras versus Iugar captum non regiis catenis oneravit, flagris deinde servilem in modum acceptum, scopum esse militum sagittis jussit; demum caput auferri, aliter & cælo jam coronandum. Porrò hoc feris in pabulum inter dumeta abjectum præclarus jam denique custos lupus tutatus est, & cùm caput suâ voce se quærentibus prodidisset, etiam funus mœsto ululatu prosecutus scribitur. Tyranno in lupum abeunte, lupum in hominem rediisse dixisses. Sed & caput corpori suo redditum integrumque à tabo longè pòst repertum ajunt; quin barbæ capitisque pilos succrescentes quotannis detonsos esse. Et dubitabimus porrò

virtutem

virtutem etiam post mortem vivere? *Ex Surio.*

Sicut Christi milites, deposito corporis animæque tumore, virtutum procedamus ad campum: dedimus corpori annum, demus animæ dies: impendimus nobis tempora, tempus deputemus auctori, vivamus DEO *alulū, qui sæculo viximus totu.* S. Pet. Chrys. s. 12.

PRÆSENTATIO B. MARIÆ V.
21. Novembris.

HEus! ad spectaculum hodiernum omnes vos in orbe parentes voco, liberos omnes. Ne dubitate oculos adferre, cùm, ut hos pascant, effundere se cælo, & convolare Superos videam, videam arridere, acclamare audiam. Ecce TRIMULA VIRGUNCULA, Iudææ delicium, patris & matris amor, spes familiæ unica, unica fessæ ætatis virga, hæc inquam talis ac tanta, è parentum sinu & brachiis non ad Venetis alicujus gynæceum, non ad nuptias, quas cunis promittere amant patres; sed ad castissima vota, ad templi adyta deproperat, cuolatque ad aram, ipsa mox templum, ipsa Numinis ara futura. Assentiuntur interea Ioachimus & Anna, & filiæ sibique plaudunt. Quid hîc nostras ætas! Nimirum pereat flos virgineus, ne stirps avita: intereat pudor, ne familia. Lacrimentur Angeli, modò nepotes rideant. Si vacuum incolis cælum, modò domus non heredibus. Si quid pulchrum in liberis, si quid ingenuum & liberale, aulæ hoc debetur genio, mundi servitio mancipatur & carnis amplexibus. At si quid monstri nascitur illud demum, ajunt, in claustra Religiosa (desertas insulas cogita) exportetur. Si quid bardum, blæsum luscum, claudum, hoc hoc cellâ occultetur, silentio monastico

monastico corrigatur, cucullo abscondatur, togâ involvatur. Deus sibi habeat, quod nemo hominum velit: Christus domum ducat, quas thalamo omnes terræ filij excludunt. Erubescite parentes, & ruborem vestrum in speculo, in vultu Ioachimi & Annæ, hodie corrigite.

MARIAM *ô fidelis anima imitare. Casti Deo inhære amplexibus, devotionis gemitus emitte, amoris prome carmina, & ignitæ laudis sacrificium exolve: eris proculdubio pudicissima turtur eò speciosior, quò frequentius his amoris præludiis inhærebis.* B. Laur. Iustin. in F. Pur. B. M. V.

S. COLVMBANVS CONF. 21. *Novemb.*

ECce sub pedibus filii triumphatam matrem. Quid oculos avertitis filii molles, si Deus arridet? Nimirum sic pugnandum est, cùm mater in filium movet, non jam mater, sed hostis; cùm lacrimæ classicum canunt, tela volant verba melle illita, trabales è pectore sagittæ gemitus veniunt, ferreum pectus penetraturi; cùm insidias ubera detegunt, & uni tota acies (mater) se opponit. Perrupit tamen COLVMBANVS, & quod Christi militi Hieronymus suasit, per calcatam matrem ad victoriam sibi iter stravit, Religionique opima spolia ex parente tulit. Domito cognato hoste, quid mirum si virtuti lupi cesserunt; quos inter duodenos obambulantem COLVMBANVM ovem aurei sæculi putasses: sed & ursus antrum suum cessit fortiori. Vnus Theodoricus Galliæ rex monitis piis ausus est resistere, sed suo & posteritatis suæ interitu. Hoc igitur etiam triumphato, dux COLVMBANVS eorum factus est, qui in parentes cælo auctore pugnant.

His

His castra ille struxit cœnobia, & ne commeatu destituerentur, precando nunc crescere in horreis, nunc in manu annonam fecit. Vt verò in obsequio Tirones exerceret, ægros è lectulo surgere & flagellare frumentum jussit. Et verò laboris fructum sanitatem tulerunt. Mitto alia mira, sed non illud; ut subjicere Christo plures animas allaboraret COLVMBANVS, Angelum illi Tutelarem in membranâ orbem (magnum virtutis stadium) ostendisse. Quid, ah! quid nos igitur agimus, quibus non jam unum, sed geminum stadium, geminum inquam orbē, Superi explicant? *Ex Ionâ.*

Novem corporis nostri solvamus à littore mundano, secularis patriæ renunciemus curis, in Crucis arbore totâ mentis vela tendamus, virtutum funibus, sapientiæ remis, gubernaculis disciplinæ navigij nostri muniamus incessum. S. Pet. Chrys. serm. 8.

S. CÆCILIA. V. & M. 22. *Novembris.*

SI quæris, quod intercinentibus organis CÆCILIA carmen dederit, illud respondeo, quod unæ, quæ Agnum sequuntur, virgines sciunt modulari. Itaque quo die homini in manus danda erat, nuptialem vestem cilicio astrinxit, quo nobiliorem virginitas non habet zonam. Noctu sponsum Valerianum monuit, caveret pudori suo manus inferre, cuius longè fortissimum custodem è cælo Angelum haberet. Hunc coràm intueri cùm ille percuperet, suasit impuros à superstitione oculos sanctiori priùs baptismatis undâ elueret. Eluit, & voti mox compos formosissimum multâque luce vestitum Ephebum vidit: qui serto nobili utrumque coronavit, & precantes miro odore

odore perfudit. Et fecit hic odor post Christum currere etiam Tiburtium Valeriani germanum, amboque ita in stadio Christiano cucurrerunt, ut bravium Martyres obtinerent. CÆCILIA è balneæ rum, quas tyrannus succenderat, flammis pulchrior, tribusque in collo vulneribus velut totidem monilibus ornatior, cùm triduum supervixisset, ædesque suos in templum vertisset. Martyrum vestigia velut paranymphorum insistens, cælum & ipsa petiit, & Agno denique nupsit minimè sterilis virgo, ut quæ moriens uno partu Christo CC CC. peperit. *Ex Metaphr.*

Sunt plurimæ, quæ Angelis placent, & eos in nobis invenire delectat; ut est sobrietas, castitas, paupertas voluntaria, crebri in cælum gemitus, & orationes cum lacrimis & cordis intentione. Super omnia unitatem & pacem à nobis exigunt Angeli pacis. S. Bern. s. 1. de S. Mich.

S. CLEMENS PAP. M. 23. *Novembris.*

PRodiit CLEMENS è D. Petri scholâ: virtutis primò magistri, tum insulæ etiam heres inter Pont. Max. tertius numeratur. Impietatis sub Trajano accusatus, & in exilium ultrà Euxinum Pontum deportatus, munere suo nec in eâ quidem fortunâ oblitus est fungi, docuitque bis mille Christianos, quos ad latomias tyrannus damnaverat, præter saxa è terrâ patientiam eruere, ad quam verbis & exemplo erexit, & miraculis firmavit. Etenim cùm aquæ dulcis penuriâ laborarent, eamque petere per VI. milliaria cogerentur, CLEMENS è proximo manare copiosam jussit, cùm ipse Servator familiarem sibi Agnum indutus dextro pede & omine fontis indicium fecisset. Porrò cum aquâ longè lateque miraculum emanavit.

Et

Et jam ad trecenta milliaria fanâ Deorum evertebantur, undisque sanctis quingenti quotidie tingebantur; cùm denique Procos. Ausidius Pontificem anchoræ illigatum in mare præcipitavit. Emicuit tamen ingens animus, & ad portum cæli enatavit. Ad preces deinde Christianorum mare cessit ad tria millia, structumque in imo à Cælitibus Martyri templum tumulumque è marmore ostendit, iterato quotannis deinceps hoc miraculo: quod auxit puer quandoque à parentibus per errorem illic relictus, annumque totum incolumis servatus. Frustrà igitur tyrannus mergere laudes CLEMENTIS mari voluit. Anchoram suam Martyr cælo fixit. *Ex Metaphr.*

Ecce beatus Clemens homo erat similis nobis, & carni suæ eodem vinculo naturalis affectionis inhærens; si ergo ille calicem salutaris accepit, quid nos retribuimus Domino pro omnibus, quæ retribuit nobis? eâdem certè insigniuit imagine, eodem sanguine nos redemit. S. Bern. serm. de Clem.

S. TRVDO CONF. 23. *Novembris.*

IN Hasbanensi agro spinas inter, hoc est, divitias patrias, educatus floseulus TRVDO suffocari tamen minimè potuit, quin caput supra nubes puer tulit, eoque altiùs, quò profundiùs in se descendit. Itaque servulis suis inservire dominum TRVDONEM vidisses. Quam virtutem ut tegeret, vilissimos corpori vestiendo pannos injecit. Porrò omnia etiam quæ per ludum egit, egit seriò. Quare cùm tumultuario opere & congestis temerè saxis sacellum extruxisset, futuri operis sui hoc typum & votum voluit esse, quod reapse postea in provectâ ætate persolvit. Placuisse & operam

operam & artificem puerum, cælum ostendit, cum mulieri improbæ ædificium ludicrum disturbanti oculos eripuit: quos tamen, ubi primùm facinus animo vidit & agnovit, reddidit TRVDO. Egenis tam favebat, ut suas cum illis vestes communes haberet, &, ut illos indueret, se his exueret. Talis Angelo bono adhortante patriam fugit, & cælesti disciplinâ ampliùs erudiendus concessit ad Tungrensem Episcopum Remaclum. Profectum cælestes in vitâ radii, à morte odor & prodigia alia complura prodierunt, ex quibus illud memorabile imprimis est, quòd cognatum, qui contra vota cælo facta in thalamum sponsam induxit, virgâ castigavit per somnum, claudumque reddidit adulterum Amorem patri suo deinceps Vulcano in hoc similem. *Ex Surio.*

Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intuetur, quique bonis ac honestis colloquiis delectatur, & à pravis ac turpibus, quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium. S. Ephrem de Vita spirit.

S. FIRMINA V. & M. 24. *Novembr.*

ITerum ecce terra astris nubit: iterum dos sanguis virgo, & arrha cælum est: iterum Cælites sunt paranymphi. Nomen si nosse sponsæ cupis, FIRMINA est, Calphurnii Vrbi Præfecti filia, & digna tam magnâ fortunâ; quæ ut amoribus tam castis liberiùs vacaret, deseruit Vrbem, & Ameriam habitavit. Sed ubique castitas insidias incurris; una tibi tota vita lucta est. Invidet Christo sponsam suam homo Olympius, cui Ameriæ præfectura tunc erat demandata, ad cœnam & nuptias invitat, renuentem thalamo includit adulter procus.

Quid

Quid ageret captiva Christi nupta? precibus pugnat; cælum miraculis. Etenim cùm Olympius jam in exosa amoris vincula manus stringeret, obriguere eousque hæ, dum castitati victas daret, & Christianam fidem cum totâ familiâ (centum erant & quinquaginta) amplecteretur, cujus pulchritudinem ingens, quod è cælo affulsit, lumen attonitis ostendit. Et jam ecce primus pro castitate & fide Olympius occumbit, ex Christi rivali paranymphus factus, habuitque socium tortorem non absimili miraculo sociatum. Sic præeuntem non invita jam secuta est FIRMINA. Viam flagra stravere verberaque, &, quas inter expiravit, faces lateri admotæ. Itaque has etiam rectè nuptiales fuisse dicemus. *Ex Ferrar.*

Melius est habere malorum divortium, quàm consortium; quia sicut bona multa habet laudabilis vita & conversatio sanctorum, sic plurima mala societas affert malorum, quam quicunque tenuerit, continentiam numquam tenere valebit. S. Laur. Iust. Lign. vit. c. 5.

S. MERCVRIVS MART. 24. *Novembris.*

AVdete milites: non excludit vos cælum, si quam aliis vim etiam huic facitis. Fecit MERCVRIVS, qui malè Decio primùm, sed benè post Christo militavit. Cùm enim in ipsâ acie de Angeli sui Tutelaris manu gladium accepisset, quo hostium benè magnam partem trucidaverat; non moratus est sub illo deinceps mereri, qui optimum stipendium certam victoriam numerarer, quam ille etiam contra Decium reportavit. Quid enim? Superi! quatuor palis alligatus, distractusque, abstrahi tamen ad tyranni partes non potuit. Suspensum è capite saxum ipse pedes suspensus,

velut fascem suum generosus miles portavit. Sed neque ignes horruit, & plagas pro Christo etiam aversas adversas putavit. Exilium velut missionem accepit. Caput speculatori velut Imperatori coronandum porrexit. Illud inprimis memorabile, quòd MERCVRII operâ, etiam cùm in cælo jam ageret, VIRGO MATER sit usa. Nam ajunt D. Basilium ante VIRGINIS effigiem Iuliani impietatem accusasse, hanc capitis in tyrannum sententiam dixisse, & ad id ablegasse MERCVRIVM; à quo ille confossus haustum è vulnere cruorem cum hâc impiâ voce in cælum ejaculatus sit: *Vicisti Galilæe:* rem omnem ab absente tunc Martyris hastâ & prostridie cruentâ proditam esse. Atque hoc puto etiam Sodalibus aurem vellicabit, quæ semper MATREM audit, etiam nonnumquam eam judicem esse. *Ex Baron. & Metaphr.*

Audes aperire os tuum, & in cælum juramenta atque blasphemias emittere? & non times ne sortis salx ignea, quam Propheta vidit, demoretur in domo tua, teque excidat, qui sic audes aperire os adversus Deum, in quem Angeli non audent oculos conjicere? S. Ephrem paræn. 43.

S. CATHARINA VIRG. & MART. 25. Novembris.

PAlladem Christianam damus, CATHARINAM inquam, fortissimam virginem & sanctiorum Musarum dignissimam Præsidem, non ægide aut hastâ mendaci, sed rotâ fractâ & lacteo gladio formosam. Ausa est hæc una ex omni Alexandriâ Diis sacrificantem Maximinum interpellare, stultitiæque propalàm arguere, quin captiva cum quinquagenis Philosophis pro Christo in

in arenam descendere. Et fassi sunt tot viri à virgine se victos, & in flammas abjecti, manus Deo, & palmam CATHARINÆ dederunt. Illuc CATHARINA etiam Imperatricem, quæ ad vinctam invisetat, carceriq́ue præfectum Porphyrium cum suis præmisit. Ipsa ultima cum tyranno commissa primas tamen abstulit. Nam carceris tenebras cur non suspexisset, in quibus præsentem illi licuit Christum aspicere? Iam verbera ac plagas facilè tulit, cùm idem, ut promiserat, rubor suppeditaret. Negatum verò undecim ipsos dies cibum potumq́ue etiam contempsit, cùm commeatus è cælo suppereret. Quid? ingeniosam in tormenta rotam, velut melior fortuna calcavit. Denique virum (ut nobilis ævi nostri Poëta ait) credidisses, nisi cùm caput ensis abstulit, virginem lac, quod pro sanguine fluxit, prodidisset. Meruit tanta virtus ab Angelis in monte Sinâ tumulari, & è tumulo hodie etiam CATHARINA oleum terris dividit; ut quod de suâ Pallade finxit antiquitas, de nostrâ sine mendacio possimus affirmare. *Ex Metaphr.*

Virgo Christus est, & Virginis filius, & virginem conjugem vult habere. Tu si habes Angelicam (plus dico vobis) Christi Matrisq́ue suæ gratiam, hilarescе, tripudia, & in amplexus Christi gestiens, illud amatorium clama suspirans; Osculetur me osculo oris sui. S. Bern. in Euang. de 10. virg.

S. CONRADVS EP. *26. Novembris.*

CONRADVS insulam Constantiensem accepit à D. Vdalrico Augustanorum Præsule. Fuit cùm uterque cœnam frugalem sanctis de Deo sermocinationibus aspergerent. Et erat is dies Iovi

dicatus, jamque protracto ultra mediam noctem colloquio is expiraverat, Venerique cesserat; cùm fores nuntius pulsat, admittitur, auditur, & pernæ frusto ab inadvertente donatus dimittitur. Nimirum, ajebat ille ad alios, hoc est, in veneris odium carnem edomare; simul carnem è sinu parabat producere, cùm ecce piscem ostentat, jamque pisce suo magis mutus se ipsum damnat. Inambulabant aliàs animi causâ, & cadentes ex alto Rheni aquas arbitrabantur; cùm geminas inibi animas volucrem indutas torqueri cognoverunt. Vix pro his ad aram fecerunt, & ad cælos visæ sunt evolare. Ceterùm CONRADVS priusquàm obiret, GEBHARDO nobili adolescenti sedem suam insidenti vates fuit, seriò id post se factutũ, quod nunc per ludum faceret. Dum ad aram sacrificat, delapsus araneus in calicem se infert. quid faceret; eodem poculo & vita & mors propinabantur. Bibit tamen, & imperterritus à sacris mensæ accumbit. Ibi omnibus admirantibus ex ore araneus innoxius exit, meritò pedem efferre jussus à mensâ, quem invocatus intulerat. *Ex Membran. Eccl. Const.*

Opera misericordiæ, affectus charitatis, sanctitas pietatis, incorruptio castitatis, modestia sobrietatis semper tenenda sunt; sive cùm in publico sumus, sive cùm in domo, sive ante homines, sive in cubiculo; sive loquentes, sive tacentes; sive aliquid agentes, sive vacantes. S. Augustin.

B. SILVESTER CONF. 16. Novembris.

OCulos & aures advertite omnes Veneris columbi, & quam vox in aliis, in vobis alii depereunt faciem, in alienâ cum SILVESTRO contempla-

mplamini. Auximi natus in Piceno vive-
at, imò moriebatur SILVESTER, formarum ele-
antium idem amor atque amator. Fortè sepul-
rum vespillones aperuerunt, adolescentis no-
ilitate & divitiis inclyti, & formâ dum viveret
d miraculum exculti. Hujus spectaculi arbiter
ILVESTER, cùm occidisse oculorum tam lucidas
ellas, defluxisse turpiter aureos illos capillos,
rbatam putore illam frontis serenitatem, expi-
sse illam oris ambrosiam, illum genarũ dulcissi-
um risum, illum denique, quo tota urbs arde-
at, ignem omnem in pauculos subsedisse cineres
iderer; *Heu mihi!* exclamavit, *nisi cum mente sanâ*
ulos etiam abstulit Venus, in hoc speculo meum vi-
o vultum. Video planissimè. Sum, quod hic fuit: &
ero, ero non multo pòst, quod hic est. Verba hæc ge-
itus interruperunt, lacrimis deinceps loquẽtibus,
amque patriâ relictâ solus deflere incepit, quòd
um multis peccaverat. Mox hujus etiam institu-
i socios invenit, quos undique miraculis accivit
nuitque. Namque, quos flendo ipse corrumpe-
at oculos, reddidit aliis amissos: quamque bi-
ebat aquam, vinum aliis non semel voluit esse.
Denique quid multis? rectè vivere à mortuo
idicit. *Ex Ferrar.*

Inclinemus nos, & oculos in sepulchra dejiciamus,
& naturæ nostræ mysteria cognoscemus. Confusos ac
mixtos ossiũ acervos & calvarias carnibus exutas
ntuebimur; hæc intuentes nos ipsos in illis, tamquam
n speculo, contemplabimur. S. Ephrem de Vita spir.

S. IA-

S. IACOBVS INTERCISVS M.

27. *Novembris.*

IACOBVS inter proceres Persarum facilè princeps, regiqúe Isdegerdi unicè charus, ut huic fidem suam probaret, Christo datam abjuravit, communi aulicorum vitio abreptus, qui hodie etiam quosvis mores in rege DEOS putant, & DEOS adorant. At mater conjunxque IACOBI, nobilis utraque & Christiana matrona, non ferendum facinus ratæ, literas dignas se ad eumdem scripserunt. In his & sinu mater & thalamo conjunx proscribebant. Neque enim mater agnoscere ajebat se filium præter eum, qui suo in vultu patris matrisq; vultum, hoc est, Christianum, ostenderet. Vbera sua si bibisset, spiraturum, quam cum lacte instillasset pietatem. Scire cælo se filium genuisse, non terræ, qui Superis bellum indiceret. Abortum proinde esse, quem nunc Iacobum dicerent, ideoque abjicere hunc sese. At conjunx desperare se de thori socio scribebat, qui ipsam fidem adulterasset; nimirum qui hanc frangere immortali DEO non dubitasset, mortali servaturum; sanctamque castitatem habiturum, qui Numina Venerem adulteram, qui vagũ Amorem coleret? Qui igitur & filium & conjugem exuisset, nomina quoque tam splendida poneret, nec alius dici quàm esse vellet. Habuere momentum literæ, amore dictante & lacrymis suggerentibus atramentum scriptæ, recepit meliorem mentem IACOBVS, palamque Christianum iterum se confessus, novem horarum carnificina, manuum primò pedumque articulis, tum brachiis surisque, ultimò capite truncatus atrum factum nuperum omni san-

guine

quine obliteravit.. *Ex Niceph.*

Dignus planè est morte, qui tibi Domine IESV *recusat vivere, & mortuus est: & qui tibi non sapit, desipit & qui curat esse nisi propter te, pro nihilo est, & nihil est: denique quid est homo, nisi quia tu innotuisti ei.* S. Bern. serm. 20. in Cant.

SS. BARLAAM & IOSAPHAT CC.
27. Novembris.

ETiam Indis pulchra jam olim fuit juventus. Princeps hujus memoratur IOSAPHATVS regis Abenneris filius, voluptatibus ab ipsis cunabulis innutritus, & ne, quid miseria humana esset, vel nosse posset, procul ab oculis aliorum, inter omnes illecebras educatus. In tam blando carcere agentem adiit BARLAAMVS Eremi incola gemmarum mangonem præseferens. Certè nobilissimam illi gemmam fidem vendidit. Mox cùm deambulatum produxisset cupidum, in homine primùm mendico, tum leproso, in decrepito denique sene ad eum diem numquam visis, mundi vultum & ementitum colorem, velut in minimè mendaci speculo ostendit. Laborabat itaque nequidquam parens, vel ad Deos filium, vel ad voluptates iterum abducere. Fruſtra absente BARLAAMO nescio quis impostor, qui vultum hujus quàm simillimè referebat, alia velle docere aggressus est; cùm ita Numine volente palàm pro Christo loqui lingua subdola cogeretur. Fruſtra & Theodas magus ab orco auxilia evocavit, & regia puella blanditias admovit, cùm IOSAPHATVS, ostensis ab Angelo cælitum & inferorum sedibus, pluris orci pœnas, quàm minas, pluris cæli gaudia, quàm carnis fallacias faceret; tandem in

meliorem sententiam cùm patrem etiam abduxisset, hoc mortuo, regnum alteri cessit, & quam inter homines minùs poterat, inter feras angelicam vitam, annos v. supra xxx. vixit. Accepit tamen tumulum cum magistro suo in regiâ urbe, cui tunc primum mortuus videbatur, cùm ille jam olim fuisset. *Ex Ioan. Damasceno.*

Salutem tuam medicus quærit, qui errãtem ovẽ convertit, qui ad malos & bonos vocandos ad bivia misit. Ecce & nunc tibi vendit regnum cælorum: si non habes obulum, unde emas, eme gemitu: fragmẽto panis cælorum regnum tibi retribuitur. S. Chrys. hom. 22. ad pop. Antioch.

S. STEPHANVS MART. 18. *Novembris.*

STEPHANO huic tempora cognomen Iunioris fecerunt. Natus est post votum VIRGINIS imaginì, quæ Blachernis colebatur, à matre factum. Monachus non tamen Reipublicæ non profuit. Pugnavit è latebris suis fortissimè in communem Divorum hostem Copronymum; tum præcipuè cùm in templum Blachernense (cunas STEPHANI) debacchatus barbarus furor est. Tunc, inquam STEPHANVS pro Matre & DEI & suâ pugnaturus prodiit, & producto in conspectu tyranni nummo, qui imaginem ejus præ se ferebat, ostendit facilè augustissimas etiam DEI Divorumque imagines honore debito colendas esse. Igitur insidiis appetitus, & impuritatis à mulierculâ mendaci accusatus, è spelunca suâ ad tribunal, inde in exilium abducitur. Ibi quoque cùm imaginum cultum multis miraculis tueretur, vinctis à tergo manibus in publicos carceres reducitur, sex panis uncias & tres scyphos in hebdomades singu-

las

las matronâ Christianâ subministrante. Quòd tamen cæli Saturnalia instare sibi certus esset, hæc etiam vitæ fomenta XL. ante mortem diebus respuit, & cùm icones Divorum (tota illi hereditas erant) matronæ illi, de quâ diximus, donasset, obvius hostibus ivit, & post multa ludibria raptatus per urbem, calcibusque passim insultantium pulsatus, tigno denique cæsus oppetiit. Parricidæ carnifex dæmon fuit. Mulierculam lactentes gemini infantes in lecto lacerarunt, ipsi etiam sceleri immerui. Nec verò aliter decebat aut parere aut mori viperam. *Ex Sur. tom. 7.*

Immensus est Deus & infinitus in justitiâ, sicut & in misericordiâ; multus ad ignoscendum, multus ad ulciscendum. Sed misericordia sibi priora vendicat, ut, si voluerimus, districtio non inveniat in quem sæviat. S. Bern. serm. 1. de Epiph.

S. RADBODVS EP. 29. *Novembris.*

VItas Divorum RADBODVS speculum suum dicere est solitus. In hoc dum oculos suos defixit, alterum nobis speculum vitam ecce suam dedit. Pietatem in Caroli & Ludovici Imperatorum aulâ edoctus est, ipsissimâ virtutis tunc schola. Hæc clienti suo insulam Trajectensem peperit, dignissimo omnium calculis, præterquam suo. Submittere tamen eamdem ad pauperum pedes, quos quotidie abluebat, non dubitavit, utque oculos & suos & aliorum falleret, ex auro quidem bibit, sed aquam; quam cùm libare vellet non nemo, in merum vertit RADBODVS; itaque cavit ne pessimus pocillator gloriola venenum suum virtuti affunderet. Iam Danos, cùm dicenti ad concionem obstreperent, diris devovit, quas illico

illico senserunt peste abrepti. Demum mortem sibi, alteri insulam suam vaticinatus, inter preces, quibus ferè vitam duxit, absolvit vitam, in opem præcipuè D. Martinum vocans, qui morienti adfuisse non vanis argumentis creditur. Illud indubium, ad decumbentem virginum Reginam SS. hinc Theclâ, illinc Agnete stipatam venisse, eam ob causam, uti ipsa ajebat, quòd in precibus suis RADBODVS numquam non memor VIRGINIS fuisset. Et verò quî matris oblivisci filius posset? certè oblivisci filiorum mater hæc non potest. *Ex Surio.*

Iustitia per se sibi abundat ad gloriam: spectaculum populi, vulgi laudes, favores hominum, mundi gloriam non requirit: à Deo genita cælum spectat, in oculis agit divinis, supernis virtutibus mixta, semper à Deo solo, ut glorificetur, expectat. S. Petr. Chrys. serm. 9.

S. ANDREAS AP 30. *Novembris.*

ANDREAM, quo D. Petrus germano gaudebat, tradunt omnium primum Christi scholæ nomen dedisse; arcanorum magistri inter paucos omnium conscium, quàm hauserat doctrinam, ab ejus morte Scythiæ primò, mox Epiro & Thraciæ, tum Achaiæ etiam intulisse; hîc contra Procos. Ægeam, crucis acerrimum inimicum, fortiter rem gessisse; ab hoc ad impia sacrificia invitatum id respondisse: nobilius sibi sacrificium, idque quotidianum esse & inruentum; Agnum illum omnis maculæ expertem, & qui, postquàm ejus carne sanguineque omnes Christiani vixissent, non minùs tamen etiam ipse integer viveret; sub hæc in vincula conjectum esse, eximendum facilè, nisi manus ipse Christianis, precibus suis,

vinxis-

vinxisset; Protractum inde, ne supra magistrum primus etiam discipulus esset, virgis cæsum, ad crucem raptatum esse: hanc procul conspectam amicissimè salutasse, ad hanc velut ad exoptatam vitæ metam properasse, hanc velut expetitum senio suo scipionem amplexatum esse, velut nobilissimum suggestum cupidissimè conscendisse, ab eâ duos dies totidemque noctes ab ejus ore hominum millia xx. pependisse; quorum accursu cùm territus Procos. detrahere eum de cruce cogitaret, ANDREAM, id ne fieret, magnopere Deum esse precatum, ac proinde inter multum, qui precantem cinxerat, splendorem, è cruce ad cælum, Ægeam verò à malo dæmone, obtorto collo, ad pessimam crucem in orcum abiisse: ex tumulo denique ejus oleum stillasse, & hoc uno dolorem suum Christianos leniisse. *Ex Baron.*

Felix anima, quæ in cruce gloriatur & triumphat: tantum ut perseveret in eâ, & nullis valeat tentationibus dejici. Oret igitur quisquis in cruce est, cùm B. Andreâ Dominum & magistrum suum, ne patiatur eum de cruce deponi. S. Bern. serm. 2. de S. Andr.

S. IOSCIO CONF. 30 *Novembris.*

VT nullo non tempore suam VIRGINI nectere corollam possis, Mariane, ecce tibi rosas in hieme etiam suggerimus. Cape sis, & hortum ex quo illæ veniunt, nobiscum mirare. Vixit anno post partum virgineum M.CLXIII. apud Audomarenses IOSCIVS monachus, & MARIÆ unicus amator. Amoris alia argumenta taceo, unum prodo, quod priùs cælum prodidit. Igitur, ut numquam animo dulce illud nomen MARIA excideret, quinque quotidie sibi dicendos Psalmos delegit,

delegit, quibus initium optimi ominis literæ ex eodem sacrosancto nomine dederunt, *Magnificat. Ad Dominũ cùm tribularer. Retribue servo tuo. In convertendo. Ad te levavi.* Quoties igitur hos decurrebat, MARIAM oculi legebant, aures bibebant, lingua sonabat, cor suspirabat. Et vide sis quàm hoc studium MARIA probaverit. Moritur IOSCIVS in pervigilio S. Andreæ, & ecce geminæ & purpurâ tinctæ rosæ ex oculis, totidem ex auribus, ex ore denique una pullulat, singulæque literas suas, omnes MARIÆ nomen loquuntur. Et quaternæ quidem ad primum tactum & ipsæ mortuæ cum corpore sunt tumulatæ. At illa, quam ex ore prodiisse diximus, quamque decerptam Episcopus crystallo includit, vivit hodie etiam, credo ut germen esset, ex quo similes rosas daret Mariana posteritas. *Ex Molano.*

Filium honoremus in matre, & matrẽ veneremur in filio; utrique vota nostra fideliter exolvamus: quatenus genitrice filium pro nobis interpellãte, vincamus mundum, diabolum superemus, tentationibus venitamur, consequamur gratiam, adipiscamur coronam. S. Laur. Iustin. serm. de Nat. B. V.

DE

DECEMBER.

S. ELIGIVS EPISC. 1. Decembris.

QVàm altùm ELIGIVS virtute ſuâ evolaturus in cælum eſſet, aquila monſtravit parturienti matri per ſomnum viſa. Puer aurifici inſtituendus traditus, artem eam non multo tempore ita

ita perdidicit, ut nemo alius hâc tam gratus regi Clotario esset; tunc præcipuè ubi fidem suam ita probavit, ut ex auro, ex quo sellam unam tantùm facere jussus erat, geminas concinnaret. Interea tertiam sedem cælo aggressus parare, animum suum, hic demum artificem se ostendit: quando lacrimis hunc perpolivit, asperis pœnitentiæ studiis scalpsit, omnibusque virtutibus ita exornavit, ut ad spectaculum Cælites traheret. Etenim ex his unum aliquē, cùm de more noctem ante hierothecam sacrarum reliquiarum in somnis inter preces traduceret, ipse vidit, rataque preces suas apud DEVM esse intellexit: mox caput rore tam copioso perfusus & tam suavi est, ut jam minimè lacrimarum pœniteret, quibus hunc deliciarum imbrem provocaverat. Iam quidquid arte suâ corradebat ELIGIVS, id omne non jam ELIGII, sed pauperum & captivorum lucrum erat. Ad hos juvandos, nec aliò Regum benevolentiâ utebatur: à quibus, cùm jam miraculis etiam clarus esset, Episcopus Noviomensis dictus, cùm eo in munere Apostolus Flandriæ dici meruisset, cœnobia plura fundasset, corpus etiam S. Quintini Mart. repertum terrâ eruit, vicemque ipsius suum huic mandavit. *Ex Lippeloo.*

Noveris licet omnia mysteria, noveris alta terræ, alta cæli, profunda maris; si te nescieris, eris similis ædificanti sine fundamento, ruinam non structuram faciens. quidquid extruxeris extra te erit instar congesti pulveris ventis obnoxium. Non ergo sapiens, qui sibi non est. S. Bern. l. 2. de Consid.

S. PHI-

S. PHILARETVS C. 1. *Decembris.*

PAphlagonia PHILARETVM genuit rusticæ sortis hominem, sed qui sementem egregiè facere novit. Cum enim optimos agros non malè existimaret pauperes esse, in hos liberali manu disseminare sua non priùs abstinuit, quàm ipse denique egeret. Non tamen fidem fefellere optimi coloni tam bene culta arva. Etenim cùm Irene Imp. filio Constantino sponsam diu circumspiceret, Maria demum, formæ id temporis unicum miraculum, eademque PHILARETI neptis, placuit. Igitur Maria ad regium thalamum, PHILARETVS ad summos honores, Consulatum evocatur. Hîc verò noster ab aratro. Consul in id potissimùm incubuit, ut paupertum necessitati consuleret. Nimirum vidisses proletarios, & uno capite priùs censos censum jam Consulis numerare. Iam pontem Consulis Curiam dixisses, pontisque incolas conscriptos PP. qui utique frequentes coibant in eum senatum, in quo de ipsorum salute consultabatur. Porrò PHILARETVS supremùm ægrotans, cùm agnati sanguinis omnes convocasset, multa præclara moriens oracula dedit, ultimò eos omnes suæ in miseros pietatis heredes scripsit, & testamentum pulcherrimo dicto (*estote misericordes* obsignavit. *Ex Menæis.*

Transferamus, obsecro, quæ in hâc alienâ regione habemus: etenim licet multùm inter se distent, facilis tamen est transvectio per manus pauperum: eorùm enim manus in cœlestia promptuaria sibi data reponunt. S. Chrys. in cap. 13. Gen.

S. FRAN-

S. FRANCISCVS XAV. SOC. IESV.
2. Decembris.

FRANCISCVM XAVERIVM, damus, virum, cujus animo alter etiam orbis angustus fuit. Dum vixit, virgo vixit. Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in vivâ calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi ulcere ipsum pus hausit. Sed tam sitibundũ DEVS deinde tot deliciis per omnem vitam perfudit, ut ebrius sæpè exclamare, deducto à pectore vestimento, coactus sit: *Satis est Domine, satis est.* Apostoli per novum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò antè in somnis tetri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est. Et quid aliud vigilans posteà egit, cùm ejusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesiæ gremium suis humeris tulit, & tot non tam vultus, quàm animos fuscos sacrâ undâ solus lavit, & cæli candidatos esse jussit. Vaticinia insuper edidit innumera, precibus mare exarmavit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissimè dissitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam revocavit quinque supra viginti. Omnibus omnia factus, in conviviis etiam atque ludis animorum lucrum quæsivit, inveniteque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum regnum laborat ingredi, in ipso ejus portu ad cælum animam appulit. *Ex vitâ.*

Quid nobis in extremo spiritu futurum est, cùm debilitatis corporis animique viribus, graviore

quàm

quàm umquam tentatione vexabimur, nisi per otium priùs spem totam in Deo reponere, atque ad eum tempestivè confugere didicerimus? Ex Epist. S. Franc. Xaverii ad socios Goanos.

S. LVCIVS REX M. 3. *Decembris.*

IGnosce iterum Anglia, quantum, heu! quantum mutata ab illâ es, cùm præcones veræ fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam juxtà mecum revoca avita decora. LVCIVS ille tuus (è stirpe regiâ germen) puer jam Catholicæ fidei, & verò hæc illi etiam arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, unum illud moram injiciebat, quòd nulli ferè tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Vbi verò primùm transire ad Christianorum partes etiam palmatas Romæ togas inaudiit, quàm mox statuit etiam coronâ suam Christo submittere. Igitur sanæ fidei Doctores Româ ab Eleutherio Pont. accivit: mox è discipulo ipse etiam Doctor, & calcato regni fastu è rege Apostolus Augustam Vindeliciam venit. Constitit hîc operæ suæ fructus, ad fidem præter alios nobilissimâ familiâ adductâ. Sed & merces sua LVCIO constitit, utpote qui verbera & lapidationem in lucro posuit, præcepsq; actus in puteum maximam scilicet inde voluptatem hausit. Nec verò hanc solùm Augustâ Coloniam, etiam alteram Reginoburgam adiit, neque priùs quàm Christum per omnem Vindeliciam Noricumque circumferret, morte beatâ Curiæ quievit. Gratias igitur Anglia tibi habemus exteræ nationes, &, si modò vis, vicem rependimus, nostrosq; tibi Doctores ecce submittimus. *Ex Brev. Cur. & Bav. S.*

Pre-

Pretiosior mens ejus est qua aurũ despicit, quàm qua aurum requirit: majores planè sunt divitiæ, non habere aurum, sed aurum habentibus eminere. Qui enim propriis abũ dat bonis, sæculi thesauros non requirit. S. Maxim. de SS. Thaurin.

S. THEODVLVS C. 3. *Decembris.*

ASCenderat in id fastigium honorum THEODVLVS, ut aula illum Theodosiana Præfectum salutaret. Verum his etiam altiora virtus ambiit. Etenim quòd aulæ technas & insidias probè perspectas haberet, ludos facere hanc vicissim voluit. Quare assem omnem (Philippeorum millia quinque supra quinquaginta) liberali sparsione in miseros abjecit, ipse columnam Edessæ ascendit, inde aulæ fastus, minas, pericula, omnia despecturus. Ita mundo & sese altior respuit jam cum homunculis prandere, cœpitque cum Cælitibus solâ ambrosiâ, hoc est, Angelorũ pane, deinceps vesci. Post annos sic traductos xxx. cupido subiit scire eccuinam ex Dei amicis vitæ meritis æquiparandus foret. Responsum è cœlo, Cornelio Mimo æquandum. Ruborẽ expressit hoc THEODVLO. Adiit tamen virum, & hæc deniq; sibi fateri coëgit: mimicam artem à primis annis tractasse, nunc cùm in mentem ultima illa nec ficta mundi scena veniisset, serium se & frugi esse, nuperque adeò, ut pudori nescio cujus matronæ, unaque decoctoris ejusdem viri, qui à creditoribus in vinculis tenebatur, libertati consuleret, vestem & supellectilem vendidisse, & corrogatum inde quadringentorum aureorum assem alienæ miseriæ donasse. Laudavit tam bene clausam à Mimo fabulam

bulam THEODVLVS, & lætus iterum conscendit columnam suam paulò pòst ex hác in vicinum cælum transcendit. *Ex Menæis.*

Initium omnis peccati & causa totius perditionis superbia: propterea quisquis es, qui salutem tuam operari studes, adversus hanc signum crucis super caput tuum habere memẽto, ut non eleveris in superbiam, ut non exaltetur cor tuum. S. Bern. serm. 2. de S. Andr.

S. GALGANVS C. 3. *Decembris.*

VOluptatibus primò GALGANVS militavit; tum Christo, D. Michaëlis ductu, qui tertiò dormientem monuit, è veterno vt surgeret, & cum somno vicia excuteret. At ut porrò malè dormiret, mater & amici thalamũ obtrudere laborabant virginis formâ & divitiis inclytæ. Ad hanc cùm visum iret, equiti suo frenũ equus injecit, contraque omnia calcaria contumax pedem proferre medio in itinere negavit, disertè tandem cum asinâ Balaami locutus, quò minùs progrederetur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimulos calcitrare cùm equus non posset, neq; homo jam voluit, sed damnatis nuptiis, eo ipso in monte (in quo & equi & miraculi vestigia hodieque visuntur) castra sua novus miles, hoc est cellam posuit, primumque trophæum de se, crucem inquam ex ense suo inibi defixit. Pugnatum deinde sæpiùs, & sæpiùs orcus fugatus. Illud plenum periculis prælium fuit, cùm proditum à venatore (ei vestes suas GALGANVS & equum dederat) inopinantẽ mater & sponsa oppresserunt. Constitit tamen sibi, & tunc etiã victor matrẽ Deo se dedere, sponsam

sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coëgit. Exinde cum Romam profectus fuisset, qui casam Divi exusserunt hostes, malè omnes perierunt, & id ipsum Pontifici, cum fieret, Romæ GALGANVS narravit. Redux deinde ad beatam missionem illis verbis à Deo vocatus est: *Satis est quod laborasti; metes nunc quod seminasti.* Quin igitur & tu laboras, nec parcâ manu rectè facta seminas? Ibi certè falcem suam in alienam messem nemini licebit mittere. *Ex Ferrar.*

Laqueus est mundus, qui voluptatibus & opibus, velut escis, objectis, allicit atque capit incautos, & secum trahit in naſſam interitûs. Vnde vix possibile videtur, ut, qui mundi legibus vivit, immaculatus hinc emigret. Hugo Philonius de Scient. bene mor.

S. ANNO EPISC. 4. *Decembris.*

ANNONEM à puero pater suis, hoc est militaribus, studiis imbuit. Abhinc avunculo auctore à Marte ad Musas honestissimâ defectione transivit. Iam Musæ commendarunt Henrico III. Imp. qui eum inter Palatinos suos adlectum mox infulâ Colonienſi donavit. Hâc ornatus ad concionem numquam sine lacrymis auditus est; quod suisille signum veluti omnium singultibus daret. Diuitiis cùm afflueret, sæpe tamen nec obulum ipse, omnia pauperes habebant, quos ille velut thesauros suos (& erant) secum circumducebat, pater idem horum, & mater pupillorum. Ædes xenodochii unas, monasteriorum condidit & ampliſſimè dotavit quinque, non morituras filias. Libertatis Ecclesiasticæ egregius propugnator infulam nulli, neque adeò, à quo eam acceperat, Cæsari submittebat, juris quàm vitæ appetentior.

Sed

Sed nec urbe pulsus à civibus suis animum despondit. Quòd tamen redux alicniorem ab his animum ferret, visus est sibi noctu, cùm inter Divorum Episcoporum comitia locum vellet capessere, aditu prohiberi, quòd in veste cetera candidissimâ unicam maculam præ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox unà cum injuriæ memoriâ ex animo delevit. Mortuus est anno M. LXXV. cùm se MARIAE unicè ac sæpiùs commendasset. Cælum nempe subiturus januam hujus pulsabat. *Ex Surio.*

Tamdiu quisque peccata sua ignorat, quamdiu curiosè aliena considerat: qui semetipsum aspicit, non quærit in quo alios frequenter reprehendat, sed in semetipso, quod lugeat. S. Bern. l. de Inter. Domo.

S. BARBARA V. & M. 4. *Decembris.*

NVllius tam a vitâ nomen abluſit, quam BARBARÆ. Dioscorum habuit parentē Deorum mancipium, ipsa DEO addicta. Matura, ob formam, turri inclusa, libertate Christianâ, si umquam, est usa. Ter sanctæ enim Triadi devota, ut fidei radii splendidiùs animis illucerent, binis fenestris tertiam superaddidit, balneum verò multâ cruce insignivit, gnara qui mentibus lavandis ex hâc fontes scaturirent. Intereà cum stomacho Dioscorus intelligit, filiam Christianam esse, & ferro insequitur. Sed sinum, quo parens expulerat, mons præbuit discluſus. Et lubens thesaurum hic occultasset, nî, qui miraculum viderat, innocentem oviculam pastor nequam prodidisset. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viscera sua videt, sanam à Christi manu iterum affligi, quin ubera etiam castissimæ abscindi, non facturus, si bibisset

ubera.

ubera. Hic novus filiæ suæ leno per urbem ludibrio circumduci sustinet unâ verecundia tectam. Demum è tyranno carnifex suâ manu non barbaram filiam barbarissimus parens demerit. Sed carnificis carnifex fulmen fuit, quod in eodem loco scelus extinxit. Nunc BARBARA i.lis è cælo opitulatur, qui, ne sine sacro epulo diem ultimum obeant, orant. Testis ejus rei locuples Stanislaus est sanctissimus è Societate IESV adolescens; quem si æmulabitur, rectè faciet adolescentia. *Ex Baron.*

Si quando senseris te ad aliquod ieri peccatum, in mentem revoca nulli mortalium revocabile Christi judicium, omnium durissimam pœnam, confusionem sempiternam: hoc timore, quasi freno animam tuam, ad vitiosam concupiscentiam proclivem cohibe. Ex Basil. in psal. 33.

S. SABAS ABBAS. 5. *Decembris.*

SAbam si spectasses, Imperatorem dixisses; ut qui monachorum exercitum non unum ducebat, viros omnes, quales vultu etiam se ferebant, cùm ille imberbem in castra sua neminem admitteret. Sævientis fornacis flammas scribitur crucis signo extinxisse; feras & feris magè feros homines domuisse: Agarenum, qui fallaci animo accesserat, terræ hiatu devovisse: templum cælo monstrante, in rupe alicubi repetisse: in genium malum ab ipso Christo armatus depugnasse, ab eodem nunc cibariis, nunc pecuniis donatus. Iam leonem, qui medicam SABÆ manum expertus erat, ajunt asino custodem ducemque ad pascua fuisse tamdiu, quoad agaso luxurie fœdâ se contaminavit, tunc enim devorasse asinum.

Ipsum

Ipsum SABAM, cùm ad Anastasium Imp. hæreticum iret, anteambulonem habuisse Angelum, verbis impium liberis castigasse, mortemque ei imminentem multò antè prævidisse. Sed & Iustinianum itidem Imperatorem palàm coronam cœlo vidisse descendere, & caput SABÆ ambire, qui tamen exorari non potuit, ut heredem Imperatori apud DEVM impetraret, quòd hunc hæreticorum partibus accessurum sciret. Denique in cælum abiisse anno D. XXXI. inter DD. Martyrum comitatus. *Ex Metaphr.*

Verè dives est, qui in conspectu Dei potest dives videri, in cujus conspectu terra exigua, mundus ipse angustus est. Solum illum Deus divitem novit, qui sit dives æternitate, qui non opum sed virtutum fructus recondat. S. Ambr. l. 3. ep. 1.

S. NICOLAVS EP. *6. Decembris.*

MOres cum lacte ab infantiâ imbibi NICOLAVS probat, qui cùm à primis cunabulis diebus Mercurii & Veneris semel in die, idque noctu tantùm, maternum lac admisisset, eam consuetudinem jejunii per omnem deinde vitam sacrosanctam habuit. Adolescens divitias omnes in pauperes dilapidavit, ad hoc ingenio etiam, ne gloriolum mercaretur, usus; uti rum fecit, cùm tribus puellis, quas noverca paupertas prostituere parabat, dotem triris noctibus furtim per fenestras immisit. Subinde cùm pietatis causâ terram CHRISTI vestigiis nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Pòst ex eremo ad homines divinâ voce evocatus, & divino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholicâ fortiter carcerem & vinculà

cula tulit. Pro salute suorum solicitus, etiam cùm longissime abesset, adfuit tamen. Ita Imperatori quandoque Constantino conspectus jussit sententiam revocare, quam in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita institorem in somnis monuit, frumentũ, quod haberet, in urbem suam quam fames vexabat, conveheret. Aliàs vocatus à navigantibus, sæpiùs opem tulisse visus est. Quid? quòd animum NICOLAI tumulus ejus est imitatus, oleum miseris propinans. Tumulatus verò memoretur circa annum CCC. XXVI. cùm moriturus Angelos obvios habuisset, etiam nobis occursuros, si rectam viam insistamus. *Ex Iustinia. & Brev. Rom.*

[*Post memoriam Virginis singularis tam dulcis pietas, vel pia dulcedo in cordibus fidelium obversatur ut in die tribulationis nomen* NICOLAI *teneatur in ore, requiescat in corde. Si pulsamur incommodis, statim S. Confessoris nomen prosilit in os nostrum,* NICOLAVS *ingeminatur.* S. Bern. serm. de S. Nic.

S. PAVLVS CONF. 7. *Decembris.*

PAVLVM parentes dixere, addidit deinde virtus *Obsequentis* cognomen, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quòd cœnobio ipsi, quod habitabat, nomen miraculis ingens peperit; Nam illud quantum obedientiæ sive exemplum sive præmium fuit, cùm picem in aheno bullientem à flammâ, jam jamque exundantem nudo brachio, quoad subsideret, impunè versavit? Quod factum cùm alii, ut par erat, laudibus extollerent, convitiis alii deprimerent; perstitit tamen ille in statione suâ, suopte judicio terræ purgamentum & canis

pigel.

pigellus, cælo intereà omnia alia de ipso sentiente. Cùm enim socij scire percuperent, quo loco apud Superos PAVLVS esset, abrepti animo in felicissimos primi parentis hortos, PAVLVM illic invenerunt, qui munera (fructus miros) in singulos dispertiret, simul vale omnibus diceret. Siquidem altero manè ad montem è cœnobio contendit non procul Constantinopoli situm. Ad hujus pedem cùm annos aliquot habitasset, evocatus denique à DEO, velut alter Moyses, in culmen, inde facili transitu in cælum est. *Ex Menæis.*

Felix, quem in omni confabulatione duplex timor sollicitat, primum quidem divinæ Majestatis, in cujus manus incidere prorsus horrendum; dehinc fraternæ infirmitatis, cui nihilominus perfacile est offendiculum ponere. S. Bern. serm. de tripl. custod.

S. ASELLA VIRGO. 7. *Decembris.*

FElix ASELLÆ pater, cui Superi filiam, priùs quàm nasceretur, lympidâ crystallo clausam spectandam obtùlere, ut jam tum animi castissimi sive candorem sive splendorem miraretur! Sed felicior ipsa ASELLA, quæ in primâ ætate Agno jam nupta thalamum in parentis domo cellam angustam, lectum tetram, delicias cum sale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias post annum ætatis duodecimum, ut mundum muliebrem non inconvenientem sibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobilissima erat) è collo pendulum gestabat, clàm vendidit, emitque qualem à matre exorare numquam poterat, vilem & pulli coloris vestem, omnibus hâc testata jam mundo se mortuam esse. Ita deinceps unius Christi amoribus vacare, hunc

lacrimis poscere, anhelare gemitibus, precibus orare, jejuniis cogere; domo intereà nisi ad templa, numquam pedem efferre; verbo ut genibus ita vitæ consuetudini callum obducere, jamque raro miraculo inter medias mundi turbas sola agere, & patrias ædes sibi in monasterium vertere. Constitit intereà corpusculo etsi tam malè habito suus nihilominus vigor & integra semper valetudo, ut videres non tam asperitatem vitæ, quàm delicias obesse. Obiit anno partæ salutis CCCC. L. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum; imitatorem quem nunc. *Ex D. Hier.*

Beati qui in Domino vigilant cum sobrietate & castitate: protegentur enim ab eo in iudicij die, & ut sponsi comites atque amici cum gaudio & lætitiâ eum seguentur & aspicient. S. Ephrem in Beatitud.

S. AMBROSIVS EP. 7. *Decembris.*

AMBROSII infantis oscULUM apes ajunt insedisse, verissimos ejus eloquentiæ vates. Deprompsit sanè, cùm libuit, ore suo melos, & hoc adeò ipsum Augustinum inescavit, ut qui à Manichæis venenum hucusque hauserat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Episcopum Mediolani prodigiosus præco infans proclamavit. Dicenti ad populum astare bonum Angelum ipsi hæretici viderunt & inviderunt. Inter hos multum illi negotii Arriani, plus Imperatrix Justina, latrones, magique, plurimum dæmon malus fecit, sed incassum omnes. Majestatis Pontificiæ memor, neque majestatem Imperatoriam exhorruit. Itaque Theodosium ob cædem Thessalonicensem publicè reum non nisi post publica pœnitentis animi signa templo pedem permisit inferre, illud

illud Davidis exemplo se tuenti inclamans, Secutus es errantem, sequere pœnitentem. Vidit igitur tunc orbis caput suum ante pedes Episcopi jacêre, numquam ita extollendum, nisi ita demisisset sese. Porrò AMBROSIVS obsessos ab orco libertati, infantem demortuum vitæ reddidit, Divorum multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subitâ vindex Deus abstulit. Moriturum cælesti voce excitus Honoratus Epis. sacro pane refecit, morienti verò blandùm arridere Christus visus est, arrisurus etiam nobis in morte, si flentes in vitâ viderit. *Ex Paulino.*

Cùm diluculò surgimus, debemus, priusquam procedamus ex cubiculo, gratias agere Salvatori, & ante omnes actus sæculi, actus habere pietatis, qui nos quiescentes & dormientes in lectulis custodivit. Ut enim ego securus dormiam, ille vigilat. S. Ambr. serm. 43.

CONCEPTIO B. M. V. 8. *Decembris.*

SPeculum sine maculâ ostendimus, VIRGINEM Conceptam. Festi hujus diei originem, quæ sub annum cœpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. Wilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ potiente, missus ab hoc Helsinus Præsul est, qui hostium numerum ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, fortè per eos dies gravi tempestate jactatur. Nullâ aliunde ope affulgente, Stellam maris MARIAM vocat. Adest pro hâc è cælo Nicolaus, spondet manum naufrago, si VIRGINIS Conceptæ diem habiturum se festum spondeat. Illico convenitur. Subsidit mare, enatat & vota Helsinus Sospitatrici exsolvit. Atque hæc initia ampliora D. Anselmus fecit: amplissi-

mis deinde Indulgentiis ornavit Sixtus IV. Pont. Max. in VIII. continuos dies, quos etiam ipsos luculento miraculo Numen probavit. Etenim Nicolaum Pratensem memorant, ad icona immaculatæ VIRGINIS rosam cum his precibus deposuisse, vellet juberet, si gratum ei esset, octo dies memoriam Conceptionis suæ agi, numquam eo anno rosa illa marcesceret. Floruit semper, & cum rosâ multorum etiamnum in hanc diem pietas floret, quam ipsa ædium limina in Hispaniâ his verbis loquuntur: *Benedictum sit S. mysterium immaculatæ Conceptionis* MARIAE. Quid? quòd aliter sentientes Doctores rectiùs nuper ab Hispanis infantibus eruditi vidimus. Se certè accusat, qui maculam hodie videt; suam dicat. Non habet purum, sed ostendit maculas, speculum. *Ex Baron. & Spinello.*

Opem intercessionis MARIAE *poscamus singuli, poscamus omnes: oremus ut sit protectrix in prosperis, submoveat noxia, suggerat profutura, admittat preces supplicantium intra sacraria divinitatis, nobisque impetret consortium suæ beatitudinis.* S. Hildephon. serm 6. de Assumpt. B. M. V.

S. SYRVS EPISC. 9. *Decembris.*

SAcra nostra SYRVS à D. Hermagorâ est edoctus, ipse Papienses docuit, multùm eâ in re S. Iuventii operâ usus, quem socium expeditionis Hermagoras addiderat, cuique à morte SYRVS noster medius Martyres inter triumphare est visus. Veronâ transeunti, ut de fide nostrâ dicenti fidem haberent incolæ, testem è tumulo mortuum excivit, & cùm primùm Papiam est ingressus, senis civibus gravissimè decumbentibus salutem

tem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis mirisque ejusmodi inducti facilè Christianis accesserunt; tunc præsertim, cùm novo hospiti cedere hospitem Orcinum viderunt, qui è puero Syri imperio illicò ad ergastula sua migravit. Addo è plurimis aliis illud, quod unum Papiensibus admirationem parare poterat; nobis justissimum metum potest, si impiati sacram mensam frequentemus. Ausus est Hebræus inter Christianos profanus accumbere, divinum cibum ore exceptum non stomacho, sed cœno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes se ore servare scelus advertit, qui tamdiu miserabili incendio impurum exufferunt, dum quæ palato impio pendebat, Hostiam sacram SYRI manibus reddidit. Quid hîc Christiani? porrò mensam cum Iudæo impuri accedetis? Non sentitis ultores hos ignes? graviores sentietis. *Ex Surio.*

Si qui regiam purpuram coinquinant, haud secùs quàm in eam scindunt, puniuntur? quid mirum si qui immundâ conscientiâ Christi corpus accipiunt, idem supplicium subeant, quod qui eum clavis cruci affixerunt? S. Chrysost. hom. 45. in Ioan.

S. MENNAS MART. 10. *Decembris.*

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit suis, ut quidem putabat, sacris, revera Christianis addictum. Erravit feliciter tamen Imperator, neque Respublica umquam meliùs illîc stetit, quàm cùm Christianis jus Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Christum traheret. Id ubi aliquantò seriùs rescivit Maximinus, qui rem

Deorum restitueret, Hermogenem misit. Hic de loco ac munere MENNAM, sed non perinde de constantiâ dejecit: ut qui resectâ fœdè à pedibus carne in sententiâ tamen perstitit, neque post erutos oculos linguamque vel à viâ virturis excessit, vel clamare animo Christum destitit; quin cùm sub noctem medicinam membris omnibus ipse Christus fecisset, & Angeli palàm se Martyri junxissent, associare etiam se Hermogenes non dubitavit, pulchrâ metamorphosi ex tyranno Episcopus urbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipse adfuit, Deosque & se ulturus, Hermogeni manus pedesque auferri cremarique, ipsum ventre discisso aquis mergi; MENNAM verò ex arbore, ex MENNÆ pede saxum suspendi jussit, nobile anathêma. Sed ecce mortem tunc uterque, sed postridie Maximinû iterum triumpharunt capite truncati. Ossa quoque tumbâ ferreâ condita & in mare abjecta nautæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antistite tumulanda. Ibi molliter nunc quiescunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

Si tantâ curâ agitur, ut aliquanto plus vivatur, quomodo agendum est, ut semper vivatur? Et si prudentes dicuntur, qui omnibus modis agunt, ne perdant paucos dies, quâ stulti sunt qui sic vivunt, ut perdant æternum diem? S. Aug. serm. 64. de verb. Dom.

S. EVLALIA V. & M. 10. *Decembris.*

EMerita Lusitaniæ oppidum, oppidi longè maximum decus EVLALIA est virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numeravit. Certè annum cùm vix duodecimum ageret, sæviretque in Christianos impietas, vigilem licèt paren-

parentum custodiam noctis beneficio fefellit, interque Angelorum comitatum in jus ultrò ambulavit. Ibi sic rea ipsum judicem accusare ausa est, & ejus in pios tyrannidem populo spectante & audiente multis objurgare. Quid? quòd, cùm hic dictis mellitis suadere insisteret, ut ad Deos transiret, quò dicta illa despueret, in vultum tyranni exspuit; Deosque & thus Deorum; cumque; his minas omnes heroo pede calcavit: flagris deinde lacera risit etiam, sanguineque suo picta velut superbè circumspexit sese: demum cùm faces ardentes admoverentur, flammas ore patulo excepit, Deoque cum animâ lætabunda transmisit. Et verò ecce testes castissimi & animi & corpusculi! Ille, uti ipse carnifex spectavit, argenteas columbæ pennas indutus cælo se abdidit. Hoc, ut tumulus manibus responderet, prodigiosæ nives texerunt. Et erubuerunt, puto, hæ, cùm candidius aliquid se, virginitatem viderunt. *Ex Prud.*

Nihil est in omnium virtutum dignitate præstantius, quàm pietas misericordiæ, & puritas castitatis. His nos præsidiis specialiter instruamus ut tamquam duabus alis elevati de terrenis mereamur esse cæleſtes. S. Leo serm. 4. de Pass.

S. DANIEL STYLITA. 11. *Decembris.*

CÆlo vicinus incola DANIEL est, qui annos XXIX. columnam habitavit, indeque tempestates, & cum his mortalia omnia generoso supercilio despexit, orci ingens terror, Superis gratissimum spectaculum. Nempe terris adeoque se altior, clientes sibique obnoxios reges habuit. Ita Leonem filio beavit, & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At

Zenoni regni jacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem ut pugnaret, è columnâ descendit, & impendentes Numinis iras sævienti objecit non vanus augur. Iam & in dæmonas malos regnum tenuit, eque corporibus humanis, cùm libuit proscripsit, fuitq; cùm mulier, quæ Divi innocentiam infami rumore asperserat, à vindice genio obsessa; non potuit obsidione nisi ab ipso DANIELE liberari. Ceterùm cum cælo uti propinquum, ita frequens illi fuit commercium, sub ultimos præsertim tres vitæ dies, quibus Cælites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item incola & dæmon, uti & horam, quâ moriturus DANIEL, & ipse fugâdus erat. Obiit verò anno CCCC. LXXXIX. In corpore, quod diu tergemina crux illustravit, tumulando reges laborarunt. Animus fecit, quod in vitâ iam fecerat; cælum habitavit. *Ex Metaph.*

Nemo sibi vivat, sed ei, qui pro se mortuus est. Cui enim justiùs vivam, quàm ei, qui si non moriretur, ego non viverem? cui commodiùs, quàm promittenti vitam æternam? cui magis ex necessitate, quàm flammas perpetuas minitanti? S. Bern. ep. 143.

B. IVVENIS ÆGYPTIVS ANONYMVS.

II. *Decembris.*

VT exciderit antiquitati nomen adolescentis hujus, aliud certè sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minùs facturus fuisse, si minùs peccasset. Et enim Amirani Saracenorum regis favorem ut accuparetur, Christum cum Mahomete mutavit, & calcatâ cruce, more barbaro impioque sacramentum acinaci

naci dixit. Ingemuere ad impium facinus parentes pii, & pœnitebat hostem Deo & cruci genuisse, nec jam heredem volebant, qui ex asse optimam partem avitam pietatem nollet. Quod tamen unũ poterant, precibus pro perituro apud Deum agebant, sceluſque non ſuum ſuis lacrimis plectebant. Et profectò plus lacrimis parentum filius, quàm lacti olim debebat. Instillarunt enim hæ denuò bonam mentem. Rediit prodigus, & pulchrum parentum consilium secutus, signa, quæ turpiter abjecerat, crucem inquam, manu venerabundâ sustulit, & intrepidus palàm iterum ad Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus perorantibus, quos sæpiùs intercalaris illa Ecclesiæ vox *Kyrie eleison* interpellabat. Illum ergo cùm neque fames aut verbera, neque carcer aut vincula avellere à cruce possent, naviculæ Amiranus imposuit capite minuendum. Ergo animus cæli, caput abscissum urbis portum petiit, redemptumque à Christianis centum aureis, & argento inclusum diu oleum sudare visum est, ut vel ex hoc Christi Athletam agnosceres. *Ex Menæis.*

Crucem domini semper in mente, in ore, ut signo tenete, Crux Domini armatura vestra contra satanam, galea custodiens caput, lorica protegens pectus, clypeus tela maligni repellens, gladius iniquitatẽ sibi propinquare non sinens. Martial. epist. ad Burdeg.

S. SPIRIDION EP. 12. *Decembris.*

SPIRIDION ex opilione Cypri Episcopus, non vitæ conditionem sed gregem mutavit, omnes pascere solicitus, pauperes præsertim. Itaque serpentem mutasse in aurum fertur, quò egenti esset, unde frumentũ coëmeret. Alio item tempore cùm

avari animum nullis precibus expugnare civis indigens posset; SPIRIDION huic disertis verbis in crastinum annonam spopondit. Neque aliter factum quàm dictum. Aquarum alluvio avectum ex Euclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minùs beneficus quàm comis fuit. Nempe cùm gregem hi direpturi advenissent, arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsolvit hic officiosus, & viæ comitem abeuntibus ultrò ambulare arietè jussit. Porrò filiam, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, ut defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo evocavit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem filio etiam, cùm hæc gaudio emortua esset. Vltimùm cùm in messe occupatum æstus gravior affligeret, ros cælo illapsus recreavit, simul alii capilli albescere, nigrescere alii, alii denique canescere visi sunt. Hos ille ut mortis prodromos accepit, post quam illum laudibus omnis ætatis homines mactaturi essent. Tu etiam disce hîc non senes modò, sed & juvenes, quin vix natos capillos emori. *Ex Surio.*

Totum quod es, illi debes, à quo totum habes; illi præcipuè Domino, qui & te fecit, & benefecit tibi. Huic totis medullis, totis viribus serviendum: ne fortè indignationis oculo te respiciat & despiciat, & conterat in æternum. S. Bern. de Quadrupl. debito.

S. LVCIA V. & M. 13. *Decembris.*

SI virgo è cælo sidus lucet, LVCIAM esse credidero virginitatis laude præ aliis illustrem. Hæc dum cum matre ægrâ ad tumbam D. Agathæ

precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntium matri ferens, tum LVCIÆ mortis optatissimæ & pro Christo subeundæ. Sic igitur moritura LVCIA omnium primò testamentum cogitat, & pauperes non jam scribit, sed facit heredes. Id enimverò non ferendum ratus LVCIÆ sponsus, queritur apud judicem, & sponsæ dotem sibi clamat deberi; hîc demum agnoscit in amoribus non se, sed Christum esse. Mox igitur, amori ira successit. Dei nupta lenonibus traditur, mancipiis amoris prostituenda. Sed nequeunt mille manus unam virgunculâ, nequeunt funes & plura boum juga de loco, minùs de proposito casto dimovere. Ergo sarmenta congeruntur, rogus accenditur. Sed lucet pulchriùs ignibus suis LVCIA. Gladio trajicitur; sed vivit virgo & viros animat, & è flammis Imperatoribus mortem, Syracusanis præsentem opem, Ecclesiæ pacem vaticinatur. Denique dum judex in vinculis Romam abducitur capitis damnandus, divino cibo recreata, cælo sidus, ut dixit, inseritur. Sed & tibi illîc adhuc locus est Mariane. Stella & tu es, si virgo es. Fuisti? Ah! stellam cælo credas decidisse. *Ex Surio.*

Deus semper pater est; amavit nos fœdos, ut ex fœdis faceret pulchros. Erimus pulchri eum amando, qui pulcher est. Quantum in te crescit amor, tantum crescit pulchritudo; quia ipsa charitas animæ est pulchritudo. S. Aug. Tract. 9 in Epist. S. Ioan.

S. IODOCVS CONF. 13. *Decembris*

NOvam litem audire Mariani, quam IODOCVS Angliæ regis filius germano fratri de regno movit, non uter hoc eriperet, sed uter cederet alteri. Fugiebant novo more non opes domi-

dominos suos, sed domini opes suas, & quam aliis invitis mors aufert coronam, ultrò ab his abjiciebatur. Denique rex sibi videbatur, non qui regnum coactus adiit germanus, sed IODOCVS, qui regno subduxit sese, & in Galliam aufugit. Hic ille sibi scilicet imperavit, sed & feris non multò pòst, quas obsequentes illi cælum voluit esse. Illud perjucundum accidit, cùm fame placandæ ultimum subsidium panis unicus in penu fuit, & hunc in IV. partes à IODOCO sectum CHRISTVS alium identidem atque alium pauperem præseferens unus omnes piissimâ fraude asportavit. Negabant id rectè factũ esse discipuli. Sed rectiùs illos edocuit magister, cùm pro IV. è pane frustulis, secundo flumine descendere submissas à cælo totidem naviculas frumẽtarias ostendit. Demum sacris operanti manus è cælo bene visa est dicere, quæ quòd terrena regna despexisset, cælestia promisit. Hæc demum placuere IODOCO, potitusque his est anno DCLIII. LX. omnino annos in tumulo integer, virtute in IODOCO faciente, quod in viris principibus aliis balsama faciunt. *Ex Flor. Abb.*

Amemus vitam æternam, & ex eo noverimus, quantum pro illâ laborare debeamus, cùm videmus homines amatores præsentis vitæ sic pro illâ laborare, ut, cum venerit metus mortis, quidquid possunt, faciant, non ut auferant, sed ut differant mortem. S. Augustin. serm. 64. de verb. Dom.

SS. NICASIVS EP. & EVTROPIA V. MM. 13. *Decembris.*

QVid ni animos etiam tu Lector ad pugnam sumis, toties qui sanguinem Martyrum vide? Hic

Hic NICASII Rhemensis Pont. & sororis ejusdem germanæ EVTROPIAE est. Fudit Attila, ebrius jam dudum ab alio. Rem breviter sic habe. Flagellabat Gallias dux barbarus, jamque Rhemensibus etiam malum minabatur, cùm cives ad asylon suum NICASIVM confugerunt. Ille exitium urbi vaticinatus edixit peccata esse, quæ Attilam armassent; hæc si ponerent, illum quoque exarmandum. Interim brevi morte æternam ut redimerent, suasit, neque jam pro se hosti, sed pro hoste Deo supplicarent. Se vitæ hucusque ducem, non abnuere, quin mortis etiam esset. Ita latus EVTROPIA stipante, obviàm hosti ad D. VIRGINIS progreditur, & humi nixus dum versum Davidis canere incipit, caput gladio amittit, carmen tamen etiam mortuus absolvit. Satis spectatum esse soror putavit. Quare cùm formæ miles parceret, execrata crudelem misericordiam in oculos carnificis involat, mortemque invitam in se armat. Intereà contra barbaros cælum movit, cujus copiæ visæ, simul iratæ è templo voces in fugam illos conjecerunt. Ad Martyrum verò corpora tam diu lucere faces suas fidera voluerunt, dum terrâ tegerentur, splendore olim his ipsis certatura. *Ex Surio.*

Carnem afflixisse, libidinem superasse, avaritiæ restitisse, de mundo triumphasse, pars magna martyrii est. Ergo si tormenta Martyrum perferre non possumus, vel contra malas concupiscentias repugnemus S. Aug. serm. 4. de Mart.

S. DACHATIVS M. 15. *Decembris.*

DACHATIVS Palæstinus sex fratres germanos fertur numerasse, ipse septimus, imò inter omnes

omnes primus meritò laudatur. Nam cùm pater exigui lucelli spe, quam Rex Saracenus ostentabat, inductus, à Christo ad Mahometis partes malum pedem tulisset, repressit suum DACHATIVS, rectè sic à parente degener. Pòst ubi mortem infelicem sed debitam sceleri tanto pater oppetiit, DEI ductu & matris optimæ, Ierosolymas abiit, tinctusque Christianis undis in D. Sabæ cœnobio, ingentibus, quæ posteà edidit, prælis egregius sui victor præluſit. Tum denique & cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, &, cùm matri copias junxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coëgit. Vnum tantum excipe, qui fide non germanâ, sed Punicâ sanè, DACHATII nomen ad Prætorem detulit. Hic vinctum ad Tribunum misit. Sed neque fratris perfidia, neq; carnificum tormenta tantum potuerunt, ut non vinceret DACHATIVS. Victor igitur caput gladio submisit tot civicis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti cives fratres servavit. *Ex Menais.*

Nihil est quod animæ possit æquiparari, ne universus quidem mundus. Itaque si immensas pecunias pauperibus eroges, plus tamen effeceris, si unam converteris animam. S. Ioan. Chrysost. super Psal. 48.

S. CHRISTIANA ANCILLA IBERA.

15. *Decembris.*

HVjus quoque nomen nescimus, credo, quia virtus supra cælos hoc evexit. Illud satis constat, vixisse, cùm rerum Constantinus potiretur, & Iberis servitutem servisse; cæterùm præter conditionem servile nihil habuisse, quin ab hâc SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse,

pisse. Res sic gesta memoratur. Filium Ibericæ matronæ gravi morbo afflictum precibus ad DEVM fusis valetudini restituerat, cùm ejus facti rumor ad aures reginæ gentis perlatus est, tunc itidem graviter fortè è morbo decumbentis. Ergo, cùm in spem valetudinis & ipsa veniisset, deportari servulorum manibus ad Divam nostram voluit. Ibi in lectulo servili collocata sanitatem extemplò & vires recepit, quas frustra in regiis stragulis suspiraverat. Vt verò grata Numini foret, autor esse conjugi regi cœpit, ut Christo se dederet, cui morbi & mors ipsa jam parerent. Ille moris moras nectebat, dum inter venandum iratos & cælos, & ventos expertus, & in ultimum vitæ periculum devolutus, opem Christi præsentè ipse etiam sensit. Tum verò templum Deo posuit, in quo Diva hæc columnam, cùm viribus nullis posset, precibus erexit, suspensamque in aëre tam diu servavit, dum spectantibus omnibus suopte motu in locum suum desideret. Atque in hoc templo primas Christo Iberi aras, pectora sua devoverunt. Gere castum cor, & templum Salomonæo præstantiùs erexisti. *Ex Socrate & Theodor.*

Quemadmodum febricitantes appetitum & robur amittunt: sic qui principum aulas frequentant, mentem & bonos mores perdere solent, nisi frequenter animo repetant hoc dictum, NOSCE TEIPSVM, Anton. Monach serm. 59. sententiarum.

SSS. ANANIAS, AZARIAS, MISAEL.

16. *Decembris.*

APage vetus Roma cum foculo suo Scævolam tuum! In fornacem hanc oculos mitte, & superari à pueris Hebræis viros tuos specta. Tres erant

erant (ANANIAM, AZARIAM, MISAELEM dixerunt) principes juventutis, interque ephebos regis Nabuchodonosoris accensi. Hic in eâ ætate formæ gratiam & sené in pueris sapientiam amabat; at DEVS amplius quid, virginem animum & à regiæ mensæ deliciis abstinentem. Ita de adolescentum amore rex magnus & Max. DEVS certarunt. Quid nî hic vinceret? Fortè statuam posuit Nabuchodonosor, auream illam, sed superstione infamem. Facile erat aliis persuadere, ut aurum adorarent, in quo omnis ætas delirat. Vni ex omnibus hi pueri sapuerent, disertis verbis dictitantes regem se, ut par est, veneraturos, cetertùm DEVM solum adoraturos, & antè morti animam quàm statuæ genua submissuros. Stabat fornax valdè flammans. In hanc abjiciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis, & vim à virtute venerabundus repressit; quin impetu potiùs in hostes facto longè plurimos corripuit, & succidaneas victimas cremavit. Angelus etiam è cælo submissus flammas beato rore temperabat, lenique aura demulcebat juvenes magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret musica, cælum terrasque animare. Iamque Nabuchodonosor ipse innocentiam patrono igne sanctam absolvit, miraculique toto regno per literas præco, divinum honorem rectè homo Numini transcripsit. *Ex Daniele.*

Habentes cor ardens in viâ Domini, & inter ignes sæculi divino igne muniti, sicut illi in camino pueri inter sibilantis impetu flammas rorabimur & hymnum Domino inter incendia refrigerantia, Dei filio concinente, cantabimus. S. Paulin. ep. 29.

S. LA-

S. LAZARVS CONF. 17. Decembris.

ILle LAZARVS est, quo fratre germano nobiles sorores Martha & Magdalis gaudebant, Christo dilectus, & ab hoc amici etiam nomine donatus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas Deo & gemitus potuit excutere, eoque adigere amantem, ut contra ferreas mortis leges sepultum jam & tabescentem vitæ, &, quod caput est, amicitiæ suæ redderet; quæ unica puto causa fuit, cur è sinu Abrahæ non invitus rediret LAZARVS. Ceterùm sic vivus invidiâ tantùm non emori Iudæos fecit, nimis contra improbos magnus certusque Servatori testis. Itaque alteras illi mortis insidias struxerunt, stultissimo consilio, cùm satis juta dicere Christum viderent notum jam nuper LAZARI patronum. Hoc tamen in cælos, & Apostolis in divisum à se orbem abeuntibus, revixere odia in LAZARVM nobilemque familiam. Itaque cum Maximino (è schola Christi & LXXII. discipulis fuit) Marthâque & Magdalenâ sororibus, virgine item Marcellâ, exul in navim compingitur, velis remisque sed non cælesti etiam aurâ destitutam. Nam LAZARVM socioque in Gallias tulit, & innoxios Massiliæ exposuit. Miraculo & hæc & aliæ vicinæ urbes permultæ Christo crediderunt. Tum demum amoribus suis in silvis Magdalena vacavit, Martha sanctis virginibus, LAZARVS civibus Antistites præfuerunt. Dubium ergo est LAZARVSne invenerit illic portum, an ostenderit Gallis? certè absque LAZARO fuisset, naufragium in portu Massilienses fecissent. *Ex histor. Euang. & Brev. Rom.*

Iusti mors ut præsentis est exitus vitæ ita introitus melioris:

melioris. Bona mors, si peccato moriaris, ut justitiæ vivas. Hæc mors necesse est ut præcurrat; ut sequatur illa secura. Dum vivis in carne, morere mũdo, ut post mortem carnis Deo vivere incipias. S. Bern. ep. 105.

S. MODESTVS EPISC. 18. *Decembris.*

NObiliores nemo MODESTO habuit cunas. Rogas quales? carceres fuere, in quos ad captivum patrem vix natum mater asportauit, docuitque à teneris Martyrẽ esse. Quinto à partu mense inter preces uterque parens inibi animam Deo reddidit, opulentam filio hereditatem vincula post se relinquens. At hanc invidens Maximianus Imp. educendum viro Senatorii ordinis tradidit. Sperabat hic patris nomen; sed cùm primùm MODESTVS per ætatem intelligere cunabula sua potuit, doluit scilicet vel inscium se à parentum vestigiis deflexisse: & degenerem tam diu se putavit, quousque fugâ Athenas delatus Christianis se junxit. Hîc dum sacro lustratur fonte radiantem ignibus columnam in caput pueri descendere Episcopus vidit. Cùm deindè è cive genium malum, è sorore verò heri sui morbum depulisset, heredem hic MODESTVM cum ceteris liberis suis scripsit. At isti, quò potiùs accederet aliquid ad hereditatem, quam decederet, Ægyptio homini & à sacris nostris alieno adolescentem vendiderunt. Septem annos cùm servisset, è servitute Deorum tandem etiam dominum eripuit, & libertus Solymas abiit. Ibi demum ad Patriarchatus dignitatem evectus, cùm veneno infectum fontem purgasset, fontisque incolam serpentem neci, cacodæmonem sub cane latrantem fugæ dedisset, hospitioque, quin in servitutem

virtutem illum dedetant, coheredes illos suos peramanter excepisset, dignatum natalibus suis mortem obiit. Sed amisit Ecclesia, vel cælo teste tunc columnam suam. Imò non amisit; transtulit eò, ubi ipsa sese ædificat. *Ex Menæis.*

An non meritò coronabitur, qui sic certaverit, mundum abijciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & quod glorioſius est, de seipso triũphans & crucifigens concupiscentiam prurientem? S. Bern. serm. 1. de Omn. SS.

S. MEGENGAVDIVS C. 19. Decembris.

ILla demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quàm ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Geldriæ Comes, idemque fortissimus militum dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cumprimis charus. E conjuge Gerbirge Zutphanensi item Comite cùm filias IV. filium sustulisset unicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas? scilicet lacrimas vel armato Marti exprimendas, & dignos patre gemitus? viduos matris capillos, & lacerum planctu pectus? omnia alia audies. In funere filii mortuique vultu suum agnovere parentes, hoc est mortalem. Vtique mortem lecturam maturos ætate fructus suos, quæ immaturos carperet: satis oppidò jam vixisse parentes, qui vixisse filium aspicerent. Convasare igitur MEGENGOR & in tuto locare impedimenta, opes, hoc est, in cœnobio, cui Adelhaidem filiam præfecit deponere; ipse quoque animo à mundo abesse, cùm non posset corpore; castitatem deinceps cum conjuge colere; lectioni sacrarum literarum se dedere; denique in oculis nihil

præter

præter mortem & æternitatem habere. Ita non imparatum hæc offendit anno ab obitu conjugis tertio. Mortuus filiæ primò visus est, illa verba Vatis blandissimè effari, *Ecce moritur justus, & nemo recogitat*; tum alteri deinde è virginibus regio habitu fulgens nuntianſque MEGENGORIS nomen in MEGENGAVDII sibi mutatum esse. *Ex vitâ S. Adelhaidis & Molano.*

Christi humilitas nulli aspernanda divitum, nulli est erubescenda nobilium. Nec enim in tantum provehi potest qualibet felicitas humana fastigium, ut æstimet sibi pudendũ, quod Deus in formâ servi non est arbitratus indignum. S. Leo serm. 1. de Resurr.

SS. AMMON ET SOC. MM.

20. *Decembris.*

SVb annum partæ salutis CCLIII. Alexandriæ eodem tempore in Christianos sævitum est, & in latrunculos animadversum; simili in longe dissimillimos supplicio. Fortè inter nomina horum nomen delatum est Genesii. Hic quòd extra culpam esset, facilè se purgavit. Sed dum à latrocinii suspicione absolvitur, ut Christianus accusatur. Hic nihil negare jam Genesius, gloriari hoc facinore. Latronibus igitur sociatus, pejusque his ipsis habitus igne crematus est. Hoc verò supplicii genere territus alius quispiam è Christianis, cùm nutare non dubiis signis ad tribunal impium videretur, ecce AMMON, ZENO & PTOLEMEVS (fortissimi milites) per medium agmen penetrare, & cùm verbis non possent, nutu labantem ad constantiam hortari. Itaque jam oculis annuere, jam manibus loqui, jam lacrymis & gemitibus clamare, jam toto corpore supplicare, ne indignum

gnum quidquam Christiano admitteret. Hoc ipsum verò cùm oculos non posset fugere spectatorum, vulgum scilicet in se armarunt. Tum verò nihil dissimulandum amplius rati, in medium omnes prodierunt, & Christum jam pleno etiam ore confessi populum omnem in stuporem rapuerunt, socios contra tyrannum mirum quantum animarunt, ipsi verò gaudio exilierunt, quod cæli civem, hoc est Martyrem, servassent. *Ex Epist. Dion. Alex. apud Euseb.*

Quo, quæso, dignum te judicabis, qui factus ad imaginem factoris tanti in te majestatis non defendis dignitatem, & tu homo, cum in honore esses, honorem tuum non intelligens, compararis jumentis insipientibus, dum nil spirituale aut æternum elaboras? S. Bern. epist. 104.

S. THOMAS AP. 21. *Decembris.*

DIvus THOMAS, cui etiam palpare fidem licuit; & profuit, dubitasse THOMAM, ut Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem usque tulit, firmavitque miraculo, cùm ingenti mole arborem, & quam multi & homines & elephanti movere loco frustra laborarant, obsequentem ipse cingulo suo per milliaria x. tractam templi structuræ devovit, simulque vaticinium edidit, cùm mare pertingeret illuc, affuturos, qui quam ipse nunc fidem præluceret, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper sub cœptas Hispanorum navigationes uidimus. Ceterùm fuit è sacrificulis tum temporis, qui suâ manu filium mactavit, sceluisque THOMÆ affinxit. Hic alium nullum pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum. quis credat?

Absol-

Absolvit disertis verbis infans THOMAM, & patrem suum damnavit. Enimverò his miris uti nuper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit, si unos sacrificulos demas, qui aliò ab invidiâ abstracti precantem ante sacram crucem THOMAM sagittis primò, tum hastâ trajecerunt, strenuum utique fidei propugnatorem, qui, ut signo defenderet, cecidit ante signa. *Ex Maffeio & Osorio.*

Sicut Thomæ, ita etiam inimicis suis demonstraturus est Christus vulnera, ut convincens eos veritas dicat. Videtis vulnera, quæ inflixistis; agnoscitis latus, quod pupugistis; quoniam per vos & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis. S. Aug. de Symbol.

S. ANASTASIA MART. 22. *Decembris.*

ANASTASIA è Romano & patricio sanguine patrem in fide agnovit S. Chrysogonum. Nupta viro (Publio nomen erat) à Christianâ religione alieno, matrimonii usu semper abstinuit, sive castitatis amore, sive superstitionis odio. Interea tamen mater pro Christo victorum audiebat, quos illa summis studiis ultimisque servitiis colebat, tunc præsertim, cùm conjunx malus malam mortem obiit, qui carcere omnibusque malis, dum vixit, ANASTASIAM exercuit. Publio Vlpianus in impietate successit, sed quòd vim inferre castissimæ tentasset, oculis primò orbatus, mox vitâ ejectus, Publium ad orcum quoq; subsecutus est. Sub hæc cùm bene magnus numerus Christianorum in navim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris dux ANASTASIA data est. Sed neque sic navigantibus sidera defuerunt. Visa est in velis D. Theodora nuper è flammis

flammis cum tribus filiis astris inserta. Hæc Helenâ magis propitia navim ad littus appulit. Sed hem in portu alia tempestas insurgit! ANASTASIA tribus palis alligata igne exuritur; socia turba omnis per diversa supplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, ut ad nuptias ire omnes dixisses. Et ibant, sed Agni; ituri porrò, quocumque hic iverit, quid? quod vestigia sua, quò nos etiã sequi sciremus, sanguine signarunt. *Ex Metaphr.*

Contra mortifera blandimenta luctemur, scientes in eo quotidiana martyria Christianis deesse non posse. Si enim castitas & veritas & justitia Christus est; sic & ille, qui eis insidiatur, persecutor est; & qui ea in aliis defendere, & in seipso custodire voluerit, Martyr est. S. August. serm. 250. de Temp.

S. VICTORIA V. & M. 23. *Decembris.*

NEmpe nuptias VICTORIA parabat, nihil magis sollicita, quàm ut ad easdem abhorrentem Anatoliam impelleret. Ajebat itaque nuptias primos homines celebrasse, DEO ipso paranympho. Easdem sacrosanctas ab omnibus gentibus, etiam Christianis, habitas esse. Christum nuptias adiisse & miraculo probasse; ipsum adeò despondere sibi Ecclesiam voluisse. denique quid liberis & nepotibus dubitaret orbem implere, quando, ut hic cresceret, DEVS imperasset? Contrà pugnabat Anatolia, in primâ mundi ætate hæc locum habuisse, cùm juvenem hunc crescere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam orbi quàm cælo deesse. Christum non nisi è Virgine voluisse nasci, vivere moriq́ue virginem voluisse, sponsum Ecclesiæ non nisi Virginis esse.

Neque

Neque verò se nuptias respuere, modò sponsus Deus esset. Videret ipsa, an hic terræ filio postponendus esset? Nuper adeò se ex Angelis didicisse (& didicerat) dotem huic unicè virginitatem placere, Eois lapillis omnibus chariorem. Itaque in hunc amores suos se transtulisse. Quòd si invideret VICTORIA, partam se esse etiam illi hunc conciliare. His & similibus dictis jam dudum parili amore VICTORIA in Christum ferebatur. Quò ergo cum sibi devinciret, misso homine dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras jam nuptias se parat. Iamq; unica purpura nuptialis deerat. Bonum factum: dedit hanc sanguis pro sponso fusus. *Ex Adone & Aldelmo.*

Amor rerum terrenarum viscum est spiritualiũ pennarum. Ecce concupisti, hæsisti. Quis dabit tibi pennas ut columba? quãdo volabis? ubi verè requiescas, quãdo hîc, ubi malè hæsisti, perversè requiescere voluisti? S. August. serm. 33. de verb. Dom.

S. NICOLAVS MILES. 24. *Decembris.*

HAnc militum ego periculosissimam pugnam puto, quam cum castitatis hoste Amore pugnant. Nam huic succumbere, quid aliud est quàm triumphos suos vendere? NICOLAO nostro crede, qui cùm in Bulgaros movit Nicephori Imp. auspiciis, ecce priusquàm bellum hostis faceret, militi mulier fecit hospitis filia. Ter impetum in castissimum fecit; sed ter NICOLAVS repulit verecundiæ umbone tutus. Poterat ergo ante pugnam victoriam canere, solus ex omni exercitu Nicephori victor. Etenim sub noctem somnus NICOLAVM in campum producit; videt stantes utrimq;

utrimq; acies, signa signis inferri, viros viris concurrere, scuta scutis, pede pedem hærere. Intereà aspicit ex cælestibus ducibus unum, qui decussatis in crucem pedibus, aleam belli regebat, & victoriam ex suo arbitrio dispensabat. Nam cùm sinistrum pedem dexter premebat, Romani; cùm sinister dextro incumbebat, Bulgari vincebant. Sed & inter cæsorum corpora locum vacuum videt, auditq; fatalem eum sibi & commilitonibus suis futurũ fuisse, si Veneri heri palmam cessisset. Somnii veritatẽ cum sole dies ostendit, & strages Romanorum, quibus vincentibus primò, Bulgari ultimò victoriã extorserunt. Tum enimverò NICOLAVS rectiùs dehinc bellaturus, nomen militiæ religiosæ dedit. In hâc tot trophæa posuit, quot pugnas pugnavit. Illud nobilissimũ omnium est, quod NICOLAVS de NICOLAO statuit. *Ex Menæis.*

Vide quid tibi ante tribunal illud terrificum respondendum sit de eo, quòd in vano animã tuam, & animã talem; si inveniaris nihil egisse amplius de immortali & rationali spiritu, quàm quodvis pecus de suo? S. Bern. epist. 104.

NATIVITAS CHRISTI. 25. *Decembris.*

EVge nox omni die candidior! Vides, quæ nullus dies vidit. Surgite, ecce, non ab undis sed stipulis Sol meus. Superi! tam propè junctam soli quis umquã lunam conspexit? viden'ut è filii vultu lætiores radios mutuetur maternus oculus? Cæcus sum, nisi in hâc nocte amorẽ DEI mei video: video, video in hoc speculo ruborem meum. Stabulum, stipulæ, panni arguunt: Boreas frigus pectoris accusat: bos asinusque ingratũ clamant: loquaces puelli lacrimæ, & è parvo pectore

magni gemitus damnant. An sisto igitur me reum? at iratum metuo. At infans est: risu placatur. Negant manus tam paruæ fulmen ferre: si ferre velint, fasciæ vetabunt; mater non feret. Et numquid non pacè Angeli nunciant? Quid? quòd blando insuper risu puer dulcissimus invitat, obvius etiam iturus, si pedes inferrent. Certè in amplexus brachiola offert. In tam amica vincula non curram? Imò pedibus plumbum denique demo. Ite, omnia puero vos membra substernite. Fœnum etiam vos estis. I, culcitra lingua esto: aptior VERBO non potest esse. Et tu cor pulvillum præbe: tactu molleſces. Vos quoque ite suspiria, & algentem fovete. Eia brachia in fascias; in balnea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra & rusticos mulcetis, silete Angeli. Præ omnibus modulis vestris vox optima, vox vagientis placet.

Ecce offertur tibi IESVS; *curre obviis manibus, extende manus, expande sinus; devotionem tuam probet tam actus, quàm affectus. Filium qui tibi offertur, suscipe fide, amplexare affectu, semperque interubera commoretur.* Guerric. serm. 2. de Nativ. Dom.

S. STEPANVS M. 26. *Decembris.*

PRimus pro fide Christianâ sanguine suo STEPHANVS subscripsit, ut purpurati in cælo agminis antesignanus non immeritò habeatur. Sapientiâ Deoque plenus, eoque ab Apostolis inter VII. principes Diaconus adlectus, mirum est, quàm multis magnisque prodigiis sive Christianorum animos erexerit, sive fregerit dejeceritq; Iudæorum. Et movit ea res bilem indurato ad omnem malitiam populo, ut, veluti legem profanasset, in jus raperent. Sed ille pro DEO, & se ita

dixit

dixit, ut ad oculorum verborumque fulmina attoniti omnes hærerent, jamque non in hominem pugnare se, sed Angelum crederent. STEPHANVS hoc acriùs victis instare, tunc præsertim, cùm ad spectaculum cælò se effundente, virtutis arbitrum ponè dextram Patris stantem CHRISTVM habere se vidit. Itaque cùm urbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissimè omnia excepit; DEO identidem nunc se, nunc hostes suos commendans. Et licet horum caussa pessima esset, tam bono tamen patrono perorante, veniam impetravit Saulus, non ità multò pòst CHRISTO conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verùm jam tunc fuit, Martyrum sanguinem Christianorum semen esse. *Ex Act. Ap.*

Etiam nos exemplo S. Stephani pro Domino pugnare non pigeat. Indicta nobis est pugnandi necessitas. Implacabiles sunt adversarii nostri, contra quos spiritualia arma sumenda. Corde certandum est, & corde vincendũ. Laur. Iust. serm. de S. Steph.

S. MARINVS M. *26 Decembris.*

AGe Sparta, & vel omne juventæ tuæ robur cum unius adolescentis MARINI fortitudine compone. Hic Romanus, & patricius, flagra tamen ecce concoquit. Catenas ut torques induit. Carceri ut palatio arridet. Suspensus ab equuleo despicit tyrannum. In lacero uncis corpusculo animum jactat non sauciun. Serrâ ligneâ secandus gaudet geminus pugnare In crate velut thoro accumbit. Ignis ubi subjicitur, flammas Hercules invitat. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditias probat. Dum in sartaginem immittitur flammantem, laudat delitias. Arboris

ramis distrahendus evadit Milone fortior puer. Iam ad feras damnatus, ecce colludit his, & pardus pedes veneratur linguâ blandâ; manus tigris exoſculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in ſuccenſam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet poſt binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed tu crederes ad præmia invitari. Quid? quòd mortuus perrexit tyrannum fatigare. Cuſtodes enim corpori additos fulmine fugavit, dum terræ hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus judex à partu ſuo (vermibus) periit corroſus, inhoneſtum, ſed vivum tamen nactus ſepulchrum. *Ex Mart. Rom. Pet de Natal. & Ferrar.*

Gravis eſt nobis inimici tëtatio, ſed longè gravior illi noſtra oratio: lædit nos iniquitas ejus & verſutia, ſed multò magis noſtra eum ſimplicitas & miſericordia torquet. Humilitatem noſtram non ſuſtinet, uritur charitate noſtrâ, obedientiâ cruciatur. S. Bern. ſerm. 3. de Dedic.

SS. INDES & DOMNA MM.

26. Decembris.

DOMNA ſuperſtitionis in aulâ Maximiani Imp. ſumma Antiſtita, dum quæ fortiter egerunt Apoſtoli, legit, & aures Chriſtianæ dat Virgini, ſacrificare rectiùs Chriſto diſcit, & jam ſemet parat immolare. Tam ſancti propoſiti ſocius, qui illi à cubiculis erat, INDES eſt factus. Cum hoc primò omnium aurum & argentum in manibus miſerorum occultat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautiſſimos ſubmittebat, ad eoſdem tranſmittit, ipſa cibario pane & aquâ famem ſitimque martyrii accendit. Ea res cùm aulam omnem

omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat DOMNÆ, & cum libro, de quo diximus, & cruce, itemque thuribulo & cistellâ, quâ delicias suas panem Angelorum asservabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame ultimâ excruciandi in carcerem concluduntur. Sed numquam aliàs tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerunt omnibus lautitiis instructam. Inter hæc DOMNA unicâ zonâ, quam gestabat, auro & gemmis gravem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestivit. Mox, ut cum cœnobio aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulavit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste elusit, cumque jam non hanc modò, sed animum etiam virilem induisset, & INDEN mari mersum extractumque tumulasset, cæsa pro Christo, & in ignes conjecta, ex Sacerdote rectè victima est facta. *Ex Metaphr.*

Audiant Christiani qui quotidie corpus Christi attingunt, quantam de ipso corpore sumere possint medicinam; quando mulier totam rapuit de solâ Christi fimbriâ sanitatem. Sed quod nobis flendum est, nobis medicina ipsa retorquetur ad vulnus. S. Pet. Chrys. serm. 34.

S. CONSTANTINVS CONF.
26. Decembris.

NAtus est hic CONSTANTINVS Hebræus, vixit verò Christianus, cùm Christianum alium, qui in fossam lapsus signo crucis se munierat, surgere incolumem vidisset. Ab eo tempore ita CHRISTI crucisque amore arsit, ut flammas pectoris prodigiosus in vultu splendor proderet.

Impuram è gente suâ puellam ad illicita se pellicientem cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit. In cœnobium deinde, divino ductu, cùm venisset, dum Servatoris è cruce pendentis pedibus osculum tulit, Servator ipse amplexum illi rependit, simul suâ manu ductâ crucē fronti ejus impressit. Ipse quoque locum eum, quo sacris undis est tinctus, pedum suorum vestigiis insignē; eum verò, quo preces solitus est facere, cælestibus odoribus nobilem fecit. Iam templorum portæ sponte illi pandebantur. Totus oculeus illa etiam, quæ in animis hominum gerebantur, pervidit: undas sicco, cùm libuit, pede perambulavit, terrâ obrutus umbilico tenus XL. dies sine cibo duravit. Obiit verò anno, postquàm sacris est initiatus, VIII. verissimus Abrahæ filius. *Ex Menæis*

Cùm cruce signaris, in mentem tibi veniat omnis vis, quam crux continet, ac tùm iram omnesque à ratione adversos impetus extinxeris. Cùm frons consignabitur, aut reliqua membra, fac ut te ipse hostiâ Deo gratum offeras. S. Chrysost. de Ven. crucis.

S. IOANNES APOST. 27. *Decembris.*

ECce, MATER magna, filius tuus! Ecce quis filius MARIÆ es, germanus VIRGINIS Sodalis IOANNES, cui ultimùm cœnans Christus in pulvillum pectus suum, moriens in matrem, matrem dedit suam, nostram etiam deinceps, si Ioannes sumus. Asiam administravit. Exul patriam tamen cælestem, aliaque quæ scriptis mandavit, arcana vidit. Venenum, quòd cruce temperasset, innoxium bibit, nec ab hoc tantum abhorruit, quantùm ab hæreticis, Cerintho præcipuè, quicum ne lavare quidem eisdem in balneis voluit

luit. Amorem ejus aquæ multæ non potuerunt extinguere. Magis etiam arsit, cùm oleo Romæ ab igne bullienti immissus fuit. Ajebat summam legis *Amorem* esse. Illud unum in ore habuit: *Filioli diligite alterutrum.* Certè quantùm animos dilexerit, argumentum ingens juventæ nescio quis juvenis est. Hunc Ephesum abiturus IOANNES Episcopo unicè commendaverat, sed pessimo custodi. Ecce adolescens is capitur ab animorum prædonibus (socios hodie malè dicimus) mox ipse corporum etiam latro, mox dux latronum evadit. Subinde IOANNES adest, & pretiosam ab amico depositum exposcit. Amissum ubi audit, graviter fidem malam objurgat, in silvas deinde excurrit (senio alas amore ministrante) visamque prædam tamdiu insequitur, dum lacrymis suis sistit, canisque, amplexibus impediram in viam reducit. Cessit itaque feliciter hæc venatio. Hodie multæ ejuscemodi feræ pereunt, quia retia fugiunt, maluntque ab orco rapi, quàm à cælo capi. *Ex Bar.*

Per B. Ioannis vestigia ad Redemptorem nostrũ, pleno cordis amore tendamus: hujus doctrinam velut coruscam lampadem nostris semper gressibus præferamus; pudeat jam terrenis incũbere, qui per spei desiderium ad cœlestem cœpimus gloriam festinare. P. Dam. serm. 2 de S. Ioan.

SS. INNOCENTES MM.

28. Decembris.

MAla omnia nunciabat Herodi nuncius à Magis allatus. Quid? mea domum corona erit, quæ duos Reges ferat? aut regni mei alienum heredem vivi spectabunt liberi? vivus ego? quin caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? pur-

Puram si ambit, domi habet; suo pingat de sanguine. At ne novi quidem hostem meum. Hoc plus etiam metuo. Certè infans est. Pereat hic omnis in regno, ut unus ille pereat. Etiam innocens? jam nocens est, qui hostis est. Sed quî hostis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen est. I, miles, omnes bimulorum cunas everte; balneum his para cruentum, sed dignum hoste. Hæcille; cùm interea Angelus parvulum Regem, magnumque exulem in Ægyptum, gloriosâ fugâ, deducit. Sæviit nihilominùs barbarus mucro. Vbique clades, & funera. Vidisses majora vulnera quàm corpora, plus lactis fundi quàm sanguinis; hunc saxo, illum capulo frangi; hunc è gladio, illum ab hastâ pendere, multis teli vicem militis vultum esse. Dedit tamen pœnas tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cùm tot homicidia parricidio insuper maximi natu filii cumulasset, vitâ regnoque excidit, periitque. At prætextata illa turba cælo scilicet vivit, ridetque etiamnum tyrannum, quòd talis infantes timuerit. *Ex Baron. & Saliano.*

Si temporalis & speciosa nos delectat domus, quantò magis spiritualis mansio decora & cælestis nostrum sibi debet vendicare affectum? non minùs in spiritualibus quàm in temporalibus inveniamur cupidi, potissimùm cùm ista momentanea sint, illa æterna. S. Laur. Iust. de SS. Innocent.

S. THOMAS EP. M. 29. Decembris.

NOn jam primùm sanguine piorum rigaris Anglia. Iam olim fuso THOMÆ cruori fructum debebas, nisi eheu! sterilitatem hæresis induxisset.

duxisset, Sed ego ad THOMAM me verto. Adolescens cùm eripere aquis accipitrem laboraret, ipse iisdem pænè abreptus est. Sed molæ rota exitium aliàs adnatantibus, tunc sponte suâ consistens, THOMÆ scala fuit. Debebatur scilicet diutiùs Angliæ regno, cujus Cancellarius posteà creatus à rege est. Paulò pòst hic insulam Cantuariensem addidit: quam tanti THOMAS fecit, ut hanc posteà regi edictis impiis contra Ecclesiam pugnanti non dubitarit opponere; quin solâ cruce armatus cum irato congredi. In illâ pugnâ, ut amat fieri ad tribunalia, damnatur innocentia ad vincula. Sed libertas Christiana exilium elegit, in quod ipsum rex omnes amicos THOMÆ egit, ut si non suæ suorum certè miseriæ succumberet. Sed his calamitatibus ille ad martyrium, velut tyro ad palum, se exercebat. Nec multò pòst ipse conspicuus Christus ad palmam invitavit. Ergo redux in Angliam in templo invaditur. Prodit THOMAS in amplexus hostium, vetat primò cuiquam alteri è suis manum injici, jugulû deinde præbet, cadit, & muneris sui neque post mortem oblitus, bene omnibus è feretro dicit. O nunc iterum aliquando THOMA, bene Angliæ tuæ precare. *Ex Eduardo.*

Nihil in homine, cui curiositas profit, invenies. Frivola prorsus & inanis ac nugatoria consolatio: & nescio quid illi durius imprecer, quàm ut semper habeat quod requirit, qui jucundæ quietis fugitans curiosâ inquietudine delectatur. S. Bern. in sent.

S. MARCELLVS CONF. 29. Decembris.

APameæ natus MARCELLVS patrem morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum invenerunt, cùm hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo lucellũ sibi parabat, habebat cum egenis commune. Pòst verò Abbas certavit etiam cum Deo liberalitate. Sed cur hic ab homine vinceretur? Itaque cùm x. numnos, qui uni reliqui erant, omnes erogari in captivos nuper Episcopos jussisset, mox dono xc. talenta recepit. Succensuit nihilominùs dispensatori, quòd uno retento nummo, fœnus x. talentis imminuisset. Taceo horreum vacuum mox frumento plenum, quod unis scilicet precibus suis MARCELLVS conuexit: quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui supplicem humo ab Angelis vidit attolli, & solis instar nitere. Porro corpora ægrorum ita curabat, ut simul medicinam animis faceret. Quare Judæus in morbum toties, quoties in perfidiam est relapsus, dum ludentem cum DEO & Divo mors castigavit. Iam cùm Byzantium urbs tota flammis delenda esset, mediam servavit MARCELLVS, igne lacrimis extincto. Cœnobium ipsius cùm spoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere visa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quæ non jam manus in prædam, sed pedes in fugam docuit prædones conjicere. Addo illud, cùm Reipublicæ causâ Leonem Imp. adiret, honoris causâ ab Angelis deductum esse, uti tam nobiles stipatores corporis monacho ipse puto Imp. invideret. *Ex Metaphr.*

Homo qui natura donum, munus animæ, rationis beneſi-

beneficium, excellentiam sensus, artis industriam, culturæ bonum per steriles actus evertit, mergit auctori fructum, cultori gratiam negat; sicut arbor è terrâ, sic iste è vitâ meretur excidi. S. Petr. Chrys. serm. 106.

S. EBRVLPHVS CONF. 29. *Decembris.*

EBRVLPHVS è regis Galliæ ad Christi aulam transiit, haud paulò honestiori loco futurus, Permovere ad transitionem illa Christi verba, quibus non modò EBRVLPHVM, sed te etiam, Lector, hodie invitat: *Si quis vult venire post me abneget semet ipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Hæc, inquam, cùm attentiùs apud animum suum considerasset EBRVLPHVS, quàm vulgo solemus, non insuper habendam ratus est conditionem, quam non homo rex, sed Deus offerret: mox igitur conjugi, liberis, aulæ opibus, & clientelis vale ultimum dixit. Accessere comites EBRVLPHO tres alii, quibus omnibus in solitudines dux bonus Angelus bonus fuit. Ibi, ut quod initio dixeramus, non aulam, sed dominum scires deseruisse, cellas exædificavit centum & quinquaginta, totidemque clientes numeravit, aluitque, commeatum subinde cælo suppeditante. Nam cùm dimidius fortè panis, qui unus reliquus, imperio Divi, pauperi cessisset, adfuit continuò mulus cibariis onustus. Plus etiam sollicitus fuit viaticum divinum abeuntibus è vitâ ut daret: quare cùm sine hoc è Sodalibus quidã decessisset, in vitam revocavit tantisper; tum demũ cum hoc ire feliciter jussit. Ipse quoque ultimùm æger præter hunc cibum alium nullũ multò tempore admisit, stomacho (vel animo potiùs) omnia humana respuente. Mortuus deinde inter preces suorum revixit, dum

assem

assem in miseros ipse dispensaret. Funeri dum illacrimatur in sacris Diaconus, moriqúe etiam ipse exoptat, voti damnatus unà tumulatur, anno D. XC. *Ex Surio.*

Felicitas magna Christianorum, quibus datum est, ut paupertatem faciant pretium cælorum. Non tibi displiceat paupertas tua; nihil eâ potest ditius inveniri. Vis nosse quàm locuples sit? cælũ emit. Quibus tibi thesauris conferri potest, quod videmus paupertati indultum? S. Augustin. serm. 28. de verb. Apost.

S. PHILETÆRVS CONF.

30. *Decembris.*

MIrentur alii in PHILETÆRO Procos. Nicomediæ filio illustre formæ decus, quo illum ævo suo Diis parem homines fecerunt; ego in pulcherrimo corpore pulchriorem animum demiror exoscúlorque; & hoc amplius, quòd animi æstimator ipse egregius, nihili membrorum decorem fecit, omnibusque tormentis præbuit lacerandum. Primùm Diocletianum vicit, qui cùm blasphemus Christum incesseret, vindex divini honoris PHILETÆRVS, terram cælosque ad iras movit. In fornacem deinde succensam injectus, se ipso pulchrior egressus est. Iam sub Maximiano virgis uncisque fœdum in modum acceptus, omnium tamen in se oculos Superûm rapuit, & tum denique his formosus est visus. Feræ sive formâ & ipsæ, sive fortitudine adolescentis captæ, ad pedes se abjecerunt victoris; feras verò cùm duo homines induissent, gladioque Martyri imminerent, in loco obtriguere. Vltimò cùm virtus hæc oculos jam tyranni etiam perstringeret, exulare jussa est. Et ecce de viâ morbi dæmonesque

mali

mali cedere, pedibus Dii se & templa sua substernere: quibus permotus Comes cum VI. militibus fidem nostram est amplexus. PHILETÆRVS cùm Eubiotum virum sanctitatis famâ celeberrimum adiret, monitus hic ab Angelo bono obviàm Martyri progressus est. In eius antro Divum septimo die, socios verò duodecimo, ab exilio mors absolvit. *Ex Menæis.*

Quære tuum bonum. Nemo bonus nisi unus Deus: summum bonum hoc est bonum tuum. Pecori quid bonum est, nisi implere ventrem, dormire, gestire? Tale tu bonum quæris? Coheres Christi quid gaudes, quia socius es pecorũ? S. Augustin. in Psal. 102.

S. SILVESTER PAPA.

31. *Decembris.*

PAtria SILVESTRO Roma, Romæ, hoc est, patriæ, pater ipse SILVESTER fuit. Hoc tamen orbare Romam Vrbis probrum Tarquinius voluit. Sed SILVESTER ad tribunal citatus, novo more morte judici reus indixit. Dictum, factum. Piscem dum cœnat, os fortè ex hoc gutture receptum Tarquinius hamum mortis esse sentit. Post hæc dum Constantinus remissius rem Christianam curat, & sopitæ nuper iterum in pios persecutiones recrudescunt, exul SILVESTER montem Soracten insidet; impietatis fœditatem, ut videret Imperator, leprâ inficitur. Sacrificuli, lepram ut abluat, balneas è parvulorum sanguine suadent. Ingemuere ad consilium impium omnes Romanæ matres, cùm audirent sanguini, quo vel manum aspergere scelus semper non expiandum habitum est, totum velle Imperatorem innatare; certè innatare rectiùs tot matrum lacrimis

jam

jam poterat. Et verò ejulatus, & comploratio totâ urbe facta aures Imperatoris exoravit, factiqúe pœnitens, censuit ipse hoc quoque ingens scelus esse, facere scelus voluisse. Intereà principium Apostolorum species dormienti oblata vocare SILVESTRVM jussit, qui sanctiores illi thermas ostenderet. Vocavit, & Christianis undis lotus, lepram corporis animiqúe exuit. Triumphum SILVESTRO mortuo anno CCC.XXXV. cælum decrevit. *Ex Baronio.*

Mittitur Virginis Filius, Filius Dei altissimi, & jubetur occidi, ut vulneribus meis pretioso sanguinis sui balsamo medeatur. Agnosce homo, quàm gravia sint vulnera, pro quibus necesse est Dominum Christum vulnerari. S. Bern. serm. 3. de Nat.

S. BARBATIANVS CONF.

31. *Decembris.*

BARBATIANVS Sacerdos Antiochiâ Romam venit, credo ut virtus viri, & prodigia faciliùs inde in orbem se diffunderent. Etenim cùm sub adventum suum cæcum, alteramq; oculis laborantem puellam curasset, oculos omnium in se vertit: & cùm servulum Imp. Valentiniani per scalas precipitē in pedes erexit, ipsum sibi Imperatorem devinxit. Igitur à Placidiâ Augustâ Ravennam deductus, auctor huic cœpit esse, ut D. Ioannis, quem Evangelistam dicimus, honori templum augustum moliretur. Persuasit, & ubi ad fastigium fabrica fuit deducta, ecce ipse Divus Ioannes Pontificali habitu insignis ædem sacrare visus est, & miraculi vestigium sandalium dextri pedis Augustæ relinquere. Atque hoc templum, cùm oculi totum se BARBATIANVS addixisset, mira-

miraculis pluribus decoravit. Nam cruce (familiari jam medicinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matronâ sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cùm grata sæpius ad templum inviseret, siniſtrâ suscipione ductus maritus, BARBATIANVM in templo stricto ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dum facilis etiam in hostes medicus BARBATIANVS precibus suis emolliit. *Ex Ferrar.*

Multum meruit de nobis Deus, qui & immeritis seipsum dedit nobis. Quid enim melius se ipso dare poterat vel ipse? Ergo si Dei meritum quæritur, illud est præcipuum, quia prior dilexit nos, dignus planè qui redametur præsertim si advertatur; Quis, Quos, Quantumq; amaverit. S. Bern. de Dil. Deo

S. COLVMBA VIRG. MART.
31. *Decembris.*

INnocentis COLVMBÆ sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixero? Fuit hic Aurelianus Imp. qui ubi Senonas (patriam COLVMBÆ) venit, illico in virginem castissimam involavit, prædamque filii amoribus servaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus virginē studuit avocare. Sed qui potuisset avelli, quæ his se tam arctè illigaverat, hedera? Ergo aut sacrificia, ait tyrannus, aut tute igne sacrificabere nec priùs quam quem maximè amas pudorem Veneri litaveris. Risit ad illa virgo, ad hæc cohorruit. Nec mora, ad lupas abducitur; & ecce, Barucha juvenis princeps audaciæ & impudentiæ irrumpit. Quid faceret inter ungues milvi COLVMBA? Gemuit, & gemitus surdis homi-

hominibus audit in theatro ursa, accurrit afflictumque humi DEI rivalem tam diu terret, dum ille DEO manus, virgo veniam dat. Interea ædibus Aurelianus irâ flagrans, ignes subjicit. At cælum hos imbre, mox gladio cæsa COLVMBA sanguine extinguit. *Ex Ferrario.*

Si diligenter attenderis, ubique laqueos inimici deprehendes voluptatum illecebris tamquam melle circumlitos; ut si quis voluptatis suavitatem gustare velit, laqueo capiatur. Noli mel hoc concupiscere; dulcedinis enim illius extremum felle replet amatores suos. S. Ephrem in recta vitæ ratione.

IN

INDEX

NOMINVM

SANCTORVM.

A

Abdon & Sennen MM. 30. Iul. 371
Abrahamius eremit. 16. Mart. 136
Abundantia virgo. 19. Ian. 38
Achatius cum soc. martyres. 22. Iun. 311
Adrianus & Natalia martyres, 8. Sept. 438
Ægidius confessor. 23. Apr. 202
Ægidius confessor, 1. Sept. 428
Afra martyr, 5. Aug. 383
Agapitus martyr, 18. Aug. 402
Agatha virgo & martyr, 5. Feb. 68
Agnes virgo & martyr, 21. Ian. 43
Agnes de Monte Politiano virgo, 20. Apr. 199
Aibertus eremita, 7. Apr. 178
Aichardus Abbas, 15. Sept. 451
Aidanus Episcopus, 31. Aug. 426
Aigulphus martyr, 3. Sept. 431
Albertus confessor, 7. Aug. 385
Albertus confessor, 3 Sept. 432
Albertus Magnus Episcopus, 16. Nov. 560
Aldegundis virgo, 30. Ian. 56
Alexander martyr, 13. Maii. 239
Alexander Carbonarius Episc. mart. 11. Aug. 390
Alexius confessor, 17. Iul. 352
Alferus Abbas, 12. Apr 185
Aloysius Gonzaga confessor, 21. Iun. 310
Amandus Episcopus & confessor, 6. Feb. 74

Amatus confessor, 8. Maii. 232
Ambrosius Sansedonius confessor, 20. Mart. 149
Ambrosius Episcopus, 7. Dec. 602
Ammon cum soc. martyres, 20. Dec. 620
Ananias, Azarias, Misael, 16. Dec. 615
Anastasia virgo, martyr, 22. Dec. 622
Anastasius martyr, 22. Ian. 44
Anatolia virgo, martyr, 6. Iul. 342
Andreas Corsinus Episcopus, confessor, 6. Ian 20
Andreas de Chio martyr, 29. Maii. 267
Andreas martyr, 17, Octob. 508
Andreas Episcopus, 6. Nov. 548
Andreas Apostolus, 30. Nov. 586
Andronicus & Athanasia, 27. Febr. 104
Angelus Carmelita, 5. Maii. 227
Anno Episcopus, 4. Dec. 596
Annunciatio B. M. V. 25. Mart. 155
Anonymus Ægiptius martyr, 11. Dec. 608
Ansbertus Episcopus, 9. Febr. 80
Anselmus Episcopus 21. Apr. 200
Anthusa virgo, 22. Aug. 410
Antiochenæ martyres, 11. Mart. 128
Antoninus Episcopus, 2. Maii. 121
Antoninus martyr, 2. Sept. 430
Antonius Magnus Abbas, 17. Ian. 35
Antonius Episcopus, 12. Febr. 85
Antonius de Padua confessor, 13. Iun. 292
Apollinaris virgo, 5. Ian. 17
Apollonia virgo & martyr, 9. Febr. 79
Arcadius martyr, 12. Ian. 28
Armogastus & Satyrus, 29. Mart. 159
Arnulphus Episcopus, 16. Aug. 397
Arsenius Abbas, confessor, 19. Iul. 354
Asella virgo, 7. Dec. 60

Assumptio B. M. V. 15. Aug. 396
Athanasia & Andronicus, 27. Feb. 109
Athanasius Episcopus, 2. Maij. 220
Audoënus Episcopus, 24. Aug. 414
Audomarus Episcopus, 9. Sept. 442
Augustinus Episcopus, 9. Sept. 423
Ejus conversio, 5. Maij. 226
Avitus confessor, 17. Iun. 301
Aurelius & Natalia martyres, 27. Aug. 420
Austreberta virgo, 10. Febr. 83
Austregisilus Episcopus, 20. Maij. 255
Auxentius Abbas, 14. Febr. 89
Auxibius Episcopus, 19. Febr. 98

B

Babylas Episcopus, martyr, 24. Ian. 48
Balbina virgo, 31. Mart. 163
Barbara virgo, martyr, 4. Dec. 597
Barbatianus confessor, 31. Dec. 638
Barnabas Apostolus, 11. Iun. 289
Barlaam & Iosaphat confessores, 27. Nov. 583
Bartholomæus Apostolus, 24. Aug. 413
Basilius Episcopus, 26. Apr 206
Basilides cum sociis martyres. 10. Iun. 286
Basiliscus martyr. 22, Maij. 257
Basilissa & Iulianus, 9. Ian. 25
Basilius Magnus, 1. Ian. 9
Bassa cum FF. martyres, 21. Aug. 407
Bavo confessor, 1. Octob. 483
Benedictus Abbas, 20. Mart. 150
Benno Episcopus, 16. Iun. 296
Bernardus Senensis confessor, 20. Maij. 254
Bernardus Abbas, 20. Aug. 405

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bernardus Senensis. 22. Aug. 409
Bertulphus confessor, 5. Feb. 71
Berytens. Crucifixi memoria. 9. Nov. 551
Blasius Episcopus, martyr, 3. Feb. 64
Bobo confessor, 23. Maij. 259
Bona virgo, 24. Apr. 204
Bonaventura Episcopus, Card. 14. Iul. 348
Bonfilius confessor. 8. Sept. 440
Bonifacius Episcopus, 14. Maii. 242
Bonifacius martyr, 5. Iun. 278
Bonifacius martyr, 19. Iun. 304
Bonitus Episcopus, confessor, 15. Ian. 33
Bononius Abbas, 30. Aug. 425
Brigida virgo, 1. Febr. 62
Brigitta vidua, 23. Iul. 360
Bruno confessor, 6. Octob. 490
Bruno Episcopus, 11. Octob. 500
Brynolphus Episcopus, 6. Febr. 75

C

CÆcilia virgo, martyr, 22. Nov. 573
Cæsarius Episcopus, 27. Aug. 421
Cæsarius martyr, 1. Nov 536
Calliopius martyr. 7. Apr. 177
Callistratus martyr, 27. Sept. 471
Capraſius & Fides martyres, 20. Octob. 513
Carolus Borromæus Episc. Card. 4. Nov. 542
Carpus discipulus S. Pauli, 16. Maii. 263
Casimirus confessor, 4. Mart. 137
Cassianus Episcopus martyr. 13 Aug. 393
Catharina Senensis virgo, 29. Apr. 212
Catharina Sueca virgo, 22. Mart. 151
Catharina virgo martyr, 25. Nov. 578
Ceadda Episcopus, 2. Mart. 113

Chariton confessor, 28. Sept. 475
Chilianus cum socijs martyres, 8. Iul. 340
Christiana ancilla Ibera, 15. Dec. 614
Christianus monachus, 4. Feb. 67
Christina virgo, martyr, 24. Iul. 361
Christina Mirabilis. 24. Iul. 362
Christophorus martyr, 25. Iul. 362
Chrysanthus & Daria martyres, 25. Octob. 524
Circumcisio D. N. Iesu Christi, 1. Ian. 8
Clara virgo, 12. Aug. 392
Clara de Monte Falco virgo, 17. Aug. 401
Claudius, Asterius & Neon martyr. 23. Aug. 411
Clemens Ancyranus Mart. & Episc. 23. Ian. 45
Clemens Papa, martyr, 23. Nov. 574
Codratus martyr, 10. Mart. 127
Colèta virgo, 6. Mart. 120
Colmannus martyr. 13. Octob. 503
Columba virgo, martyr, 31. Dec. 639
Columbanus Abbas, 21. Nov. 572
Cõmemor. omniũ Fideliũ Defunctorũ. 2. Nov. 538
Commemoratio Crucis Berytensis, 9. Nov. 551
Conceptio B. M. V. 8. Dec. 603
Conon martyr, 5. Mart. 118
Conon martyr, 29. Maii. 266
Conradus eremita, 19. Feb. 99
Conradus Episcopus, 26. Nov. 629
Constantinus confessor. 26. Dec. 125
Constantius Episcopus, martyr. 29. Ian. 55
Conversio S. Pauli Apostoli. 25. Ian. 49
Conversio B. Augustini. 5. Maii. 226
Corbinianus Episcopus, 8. Sept. 439
Cunibertus Episcopus, 12. Nov. 554
Cuthbertus Episcopus, 20. Mart. 149
Cyprianus & Iustina martyres, 26. Sept. 468

D

Dachatius martyr, 55. Dec. 613
Daniel propheta, 21. Iul. 356
Daniel Abbas, 21. Iul. 357
Daniel Stylita confessor, 11. Dec. 607
Daria & Chrysanthus martyres, 25. Octob. 524
Dasius martyr, 20. Nov. 569
Dedicatio S. Mariæ ad Nives, 5. Aug. 381
Decollatio S. Ioannis Baptistæ. 29. Aug. 424
Demetrius martyr, 26. Octob. 525
Didymus & Theodora martyres, 28. Apr. 208
Dionisius Areopagita, 9. Octob. 496
Dominicus confessor, 4. Aug. 380
Dominicus Loricatus confessor, 14. Octob. 505
Dorothea virgo & Martyr, 6. Feb. 73
Dunstanus Episcopus, 19. Maij. 252
Dympna virgo & martyr, 15. Maij. 246

E

Eberhardus Episcopus, 1. Iul. 325
Ebrulphus confessor, 29. Dec. 635
Editha virgo, 16. Sept. 452
Edmundus Episcopus, 16. Nov. 561
Edmundus rex, martyr, 20. Nov. 570
Eduardus rex, confessor 5. Ian. 18
Eduardus rex, 18. Mart. 143
Elesbaan rex, confessor, 27. Octob. 528
Eleutherius Abbas, 6. Sept. 435
Eligius Episcopus, 1. Dec. 589
Elisabetha vidua 19. Nov. 568
Elezearius confessor. 27. Sept. 472

Emericus confessor, 4. Nov. 544
Emmeranus Episcopus & Martyr, 22 Sept. 463
Engelbertus Episcopus, Martyr, 7. Nov. 540
Ephrem diaconus, 1. Feb. 61
Epiphaniæ seu Trium Regum, 6. Ian. 19
Epiphanius Episcopus, 12. Maij. 237
Equitius Abbas, 17. Mart. 122
Erendrudis virgo, 30. Ian. 322
Ericus rex, Martyr. 18. Maij. 250
Ermelindis virgo, 29 Octob. 531
Ethbinus Abbas, 19. Octob. 615
Eucherius Episcopus, 20. Febr. 100
Eudoxius martyr, 5. Sept. 434
Eulalia virgo, martyr, 10, Dec. 606
Euphrasia virgo, 13, Mart. 132
Euphrosynus confessor, 11. Sept. 446
Eustrachius cum sociis martyres, 20. Sept. 458
Eustasius Abbas, 29 Mart. 160
Eustochium virgo, 2. Nov. 539
Eutropia & Nicasius martyres, 14. Dec. 612
Eutychius martyr, 15. Apr. 192
Exaltatio S. Crucis, 14. Sept. 450

F

Faustinus & Iovita martyres, 15. Feb. 90
Felicitas cum 7. filiis martyres, 10. Iul. 343
Felix Presbyter, 14. Ian. 30
Ferreolus martyr, 18. Sept. 456
Fides, Spes & Charitas virgines martyres, 1 Aug 376
Firmina virgo, martyr, 24. Nov. 576
Firmus & Rusticus martyres, 9. Aug. 387
Flavia Domitilla virgo & martyr, 7. Maij. 231
Florianus martyr, 4. Maij. 223

Forth-

Fortunatus Episcopus, 14 Octob. 504
Francisca Romana vidua, 9. Mart. 126
Franciscus Borgia confessor, 1. Octob. 484
Franciscus confessor, 4. Octob. 487
Franciscus de Paula confessor, 2. Apr. 166
Franciscus Senensis, 30. Apr. 215
Franciscus Xaverius Soc. IESV, 2. Dec. 592
Fridolinus Abbas, 6. Mart. 119
Fronto Abbas, 14. Apr. 190
Fructuosus Episcopus, martyr, 21. Ian. 41
Fulco Episcopus, 26. Octob. 527
Furseus confessor. 16. Ian. 34

G

Galation & Episteme martyres, 5. Nov. 546
Galganus eremita, 3. Dec. 595
Gallicanus martyr, 25. Iun. 317
Gallus Abbas, 16. Octob. 507
Gangulphus martyr, 11. Maij. 235
Gelasius confessor, 5. Feb. 72
Genesius martyr, 25. Aug. 417
Genovefa virgo, 3. Ian. 14
Genovefa palatina, 2. April. 167
Georgius martyr, 24 Apr. 203
Gerardus Episcopus, martyr, 24. Sept. 466
Germanus Episcopus, 28. Maij. 265
Germanus Episcopus, 31. Iul. 372
Geroldus martyr, 7. Octob. 493
Gertrudis virgo, 17. Mart. 141
Glodesindis virgo, 25. Iul. 363
Glyceria & Laodicius martyres, 10. Maij. 234
Goar Presbyter, 6. Iul. 333
Godefridus Comes Cappenberg, 13. Ian. 29

Godefri-

Godefridus Episcopus, 8. Nov. 580
Godeleva martyr, 6. Iul. 334
Golinducha vidua, martyr, 11 Iul. 344
Gordius Centurio martyr, 3. Ian. 13
Gregorius Magnus Papa, 12. Mart. 129
Gregorius Nazianzenus Episcopus, 9. Maij. 233
Gregorius cum sociis confessores, 24. Aug, 416
Gregorius Episcopus, 30. Sept. 479
Gregorius Thaumaturgus Episcopus, 17. Nov. 562
Gregorius Turonensis Episcopus, 17. Nov. 563
Gualterius Abbas, 4. Iun. 277
Guido confessor, 12. *Sept.* 448
Guilielmus confessor, 10. Feb. 81
Guilielmus Abbas, 6. Apr. 176
Guntramus rex confessor, 28. *Mart.* 158
Gurias, Samonas & Abibus martyres, 15. Nov. 559
Guthlacus eremita, 11. Apr. 184

H

Edwigis vidua, 15. Octob. 506
Helenus Abbas, 17. Apr. 194
Helisæus prophet a, 14. Iun. 293
Helladius Episcopus, 18. Febr. 97
Hemmingus Episcopus, 21. Iun. 309
Henricus confessor, 13. *Mart.* 133
Henricus Imperator, 14. Iul. 347
Henricus Suso, 25. Ian. 51
Heribertus Episcopus, 16. Mart. 138
Hermannus-Iosephus confessor, 4. Apr. 172
Hermenigildus martyr, 13. *Apr.* 187
Hieronymus D. Eccl. 30. Sept. 478
Hilarion Abbas, 21. *Octob.* 514
Hildegardis Abbatissa, 17. *Sept.* 455

Homobonus confessor, 13. Nou. 556
Hospitius confessor, 21. Maii. 256
Hugo Abbas, 29. Apr. 212

I

Iacobus Alemannus, 11. Octob. 501
Iacobus Apostolus, 25. Iul. 361
Iacobus eremita, 28. Ian. 54
Iacobus confessor, 31. Maii. 276
Iacobus Nisibensis Episcopus. 15. Iul. 350
Iacobus Intercisus martyr, 27. Nou. 582
Ianuarius Episcopus, & socii MM. 19. Sept. 457
Iapones martyres, 5. Febr. 69
Ignatius Episcopus martyr, 1. Febr. 59
Ignatius de Loyola confessor, 31. Iul. 373
Ildephonsus Episcopus. 23. Ian. 47
Indes & Domna martyres, 26. Dec. 628
Innocentes martyres, 28. Dec. 631
Inventio S. Crucis, 3. Maii. 222
Ioachimus pat. B. M. V. 20. Mart. 146
Ioachim Senensis confessor, 15. Apr. 193
Ioannes confessor, 10. Octob. 498
Ioannes Angelus confessor, 24. Octob 523
Ioannes Apostolus, Evangelista, 27. Dec. 630
Ioannes Baptista, 24. Iun. 315
Ioannes bonus confessor. 22. Octob. 518
Ioannes Calybita confessor, 15. Ian. 32
Ioannes Chrysostomus Episcopus, 27. Ian. 53
Ioannes Chuzubita eremita, 3. Octob. 486
Ioannes Columbinus. 21. Iul. 374
Ioannes Damascenus, 6. Maii. 230
Ioannes Eleemosynarius Episcopus. 23. Ian. 46
Ioannes Gualbertus Abbas, 12 Iul. 345
Ioannes Silentiarius. 13. Maii. 240

Ioannicius Abbas 4. Nov. 543
Iodocus confessor, 13. Dec. 611
Iordanus confessor, 13. Febr. 88
Iosaphat & Barlaam confessores, 27. Nov 583
Ioscio confessor, 30. Nov. 587
Iosephus sponsus B. M. V. 19. Mart. 143
Iosephus poëta, 3. Apr. 170
Iosephus Hermannus, 4. Apr. 172
Irenæus & Abundius martyres, 26. Aug. 419
Irene virgo & martyr, 5. Apr. 175
Isacius eremita, 30. Maii. 269
Isodorus confessor. 21. Mart. 130
Ivan eremita, 24. Iun. 316
Iuliana virgo & martyr. 16. Febr. 96
Iuliana virgo. 19. Iun. 306
Iulianus martyr, & Basilissa virgo, 9. Ian. 25
Iulianus confessor, 12. Febr. 86
Iulitta & Quiricus, 16. Iun. 298
Ivo Presbyter, 19. Maii. 251
Iustina virgo & martyr, 13. Iul. 346
Iustina virgo & martyr, 26. Sept. 468
Iustinus martyr, 13. Apr. 186
Iustus martyr. 18. Octob. 510
Iustus & Pastor martyres, 6. Aug. 384
Iutta vidua, 5. Maii. 229
Iuvenis Ægypt. Anonymus, 11. Dec. 608

K

Kilianus cum sociis martyres, 8. Iul. 340
Kunegundis Augusta, 3. Mart. 116

L

Ladislaus rex, 27. Iun. 319
Lambertus Episcopus martyr, 17 Sept. 453
Landelinus Abbas, 15. Iun. 295

Landfrancus Episcopus, 3. Iul. 330
Landrada virgo, 8. Iul. 341
Laodicius & Glyceria martires, 10. Maii. 234
Launomarus Abbas, 19. Ian. 37
Laurentius Episcopus, 14. Nov. 557
Laurentius Iustinianus Patriarcha, 8. Ian. 24
Laurentius martyr, 10. Aug. 388
Lazarus monachus, 23. Febr. 104
Lazarus Episcopus, 17. Dec. 617
Leobardus reclusus, 18. Ian. 36
Leodegarius Episcopus, 2. Octob. 485
Leontius martyr, 18. Iun. 302
Lioba Abbatissa, 28. Sept. 47
Longinus Centurio martyr, 15. Mart. 135
Lucas Euangelista, 18. Octob. 509
Lucia virgo martyr, 13. Dec. 610
Lucianus martyr. 7. Ian. 21
Lucius rex, 3. Dec. 583
Ludgardis virgo, 16. Iun. 299
Ludgerus Episcopus. 26. Mart. 156
Ludovicus Episcopus, 19. Aug. 403
Ludovicus rex confessor, 25. Aug. 418
Lupicinus & Romanus confessores. 28. Febr. 110
Lupus Episcopus, 29. Iul. 370
Lydwina virgo, 24. Apr. 189

M

Macarius Alexandrinus Abbas, 3. Ian. 11
Macarius Patriarcha, 10. Apr. 182
Macarius Romanus eremita, 23. Octob. 520
Malachias Episcopus, 5. Nov. 545
Malchus confessor, 21. Octob. 515
Mammas martyr, 17. Aug. 399

Marcella vidua, 31. Ian. 59
Marcellinus & Petrus, 2. Iun. 273
Marcellus Abbas, 29. Dec. 634
Marcius eremita, 24. Octob. 522
Marcus Euangelista, 25. April. 205
Margarita Pœnitens, 22. Febr. 103
Margarita regina, 10. Iun. 285
Margarita virgo, martyr, 20. Iul. 355
Margarita vidua, 28. Aug. 422
Maria Ægyptiaca, 9. Apr. 181
Maria Magdalena, 22. Iul. 259
Maria de Oegnies, 23. Iun. 314
Maria de Victoria, 7. Octob. 492
Marianus & Iacobus martyres, 30. Apr. 215
Marina virgo, 8. Febr. 78
Marinus martyr, 26. Dec. 627
Martianus Presbyter, confessor, 10. Ian. 25
Martinianus confessor, 13. Febr. 87
Martinus Episcopus, 11. Nov. 553
Martyres Antiochenæ, 11. Mart. 128
Martyres Iaponij, 5. Febr. 69
Martyres Nagrani, 24 Octob. 521
Martyres Sebasteni. 9. Mart. 125
Matthæus Apostolus, 21. Sept. 460
Matthias Apostolus, 24. Febr. 106
Maurilius Episcopus, 13. Sept. 449
Mauritius & socii martyres, 21. Febr. 101
Mauritius cum sociis martyres. 22. Sept. 461
Maxellendis virgo & martyr, 13 Nov. 553
Maximilianus Episcopus & martyr, 12 Octob. 562
Mechtildis virgo, 29. Mart. 161
Medardus Episcopus, 8. Iun. 282
Megengaudius confessor, 19. Dec. 619
Meinulphus confessor, 5. Octob. 489

Mennas martyr. 10. Dec. 605
Menodora, Metrodora, Nymphodora virgines & martyres, 10. Sept. 444
Menradus martyr. 21. Ian. 42
Mercurius martyr, 25. Nov. 557
Michael Archangelus, 29. Sept. 477
Michelina vidua, 19. Iun. 307
Milus Episcopus, martyr, 4. Nov. 541
Modestus Patriarcha, 18. Dec. 618
Monica vidua, 4. Maij. 225
Musa virgo, 2. Apr. 168
Mutius confessor, 25. Maij. 262
Myro Episcopus, 8. Aug. 386

N

Nagrani Martyres, 24. Octob. 521
Narcissus Episcopus, 29. Octob. 528
Nativitas Christi, 25. Dec. 625
Nativitas B. Mariæ Virginis, 8. Sept. 437
Nazarius & Celsus martyres, 28. Iul. 368
Neophytus martyr, 20. Ian. 40
Nicasius & Eutropia martyres, 14. Dec. 612
Nicephorus martyr, 16. Febr. 93
Nicetius Episcopus, 1. Octob. 481
Nicolaus confessor, 23 Febr. 105
Nicolaus Episcopus, 6. Dec. 599
Nicolaus confessor, 24. Dec. 624
Nicolaus Staurophorus, 2. Iun. 275
Nicolaus Tolentinus confessor, 10. Sept. 443
Nilus Abbas, 26. Sept. 469
Norbertus Episcopus, 6. Iun. 279
Novatus & Timotheus confessores, 20. Iun. 308

O

Odilo Abbas, 1. Ian. 10
Odo Abbas, 18. Nov. 565
Olaus rex, martyr. 29. Iul. 369
Oliva virgo & martyr, 10. Iul. 288
Omnium Sanctorum Festum, 1. Nov. 535
Onuphrius eremita, 12. Iun. 290
Osanna virgo, 18. Iun. 303
Ositha virgo & martyr, 7. Octob. 494
Oswaldus rex, 5. Aug. 382
Otho confessor, 23. Mart. 152
Otho Episcopus, 2. Iul. 329

P

Pachomius Abbas. 14. Maij. 241
Pancharius martyr, 19. Mart. 144
Pancratius martyr, 12. Maij. 236
Pantaleon martyr. 17. Iul. 366
Paphnutius martyr, 28. Apr. 204
Partenius Episcopus, 7. Febr. 77
Patricius Episcopus, 17. Mart. 139
Patroclus Abbas, 19. Nov. 566
Paulinus Episcopus, 22. Iun. 313
Paulus I. Eremita, 15. Ian. 31
Paulus confessor, 7. Dec. 600
Paulus & Iuliana martyres, 17. Aug. 400
Pelagia virgo & martyr, 4. Maii. 224
Pelagia pœnitens, 8. Octob. 495
Peregrinus Episcopus & martyr, 13. Iun. 292
Pergentinus & Laurentinus martyres, 3. Iun. 276
Petrus Abbas, 14. Mart, 134

Petrus & Paulus Apostoli, 29. Iun. 321
Petrus Caelestinus Pontifex, 19. Maii. 253
Petrus Damiani Card. Episcopus, 22. Febr. 102
Petrus Episcopus, 3. Aug. 379
Petrus & Marcellinus martyres, 2. Iun. 273
Petrus Martyr, 29. Apr. 210
Petrus, Paulus, Andreas & Dionysia, 15. Maii. 245
Philaretus confessor, 1. Dec. 581
Philemon martyr, 8. Mart. 123
Philetarus confessor, 30. Dec 636
Philippus & Iacobus Apost. 1. Maii. 217
Philippus confessor, 23. Aug. 412
Phocas martyr, 22 Sept. 462
Polycarpus Episcopus & martyr, 26. Ian. 52
Pontius martyr, 14. Maii. 249
Poppo Abbas, 25. Ian 50
Porphyrius Episcopus, 26. Febr. 108
Potamiana virgo & martyr, 28. Ian. 320
Praesentatio B. M. V. 21. Nov. 571
Primus & Felicianus martyres, 9. Iun. 283
Procopius martyr, 8. Iul. 339
Projectus Episcopus. 23. Sept. 464
Puer Constantinop. 25. Sept. 467
Purificatio B. Mariae Virg. 2. Febr. 63

Q

Quadraginta Martyres, 9. Mart. 125
Quiricus & Iulitta martyres, 16. Iun. 298

R

Radbodus Episcopus, 29. Nov. 585
Radegundis regina, 13. Aug. 394
Raigerius confessor, 17 Iun, 300

Raymundus confessor, 7. *Ian.* 23
Regulus Episcopus, 30. *Mart.* 162
Rembertus Episcopus, 4. *Febr.* 65
Restituta virgo & martyr, 27. *Maii.* 264
Richardus Episcopus, 3. *Apr.* 169
Rigobertus Episcopus, confessor, 4. *Ian.* 15
Robertus Abbas, 29. *Apr.* 214
Robertus Abbas, 7. *Iun.* 280
Rochus confessor, 16. *Aug.* 398
Romanus & Barula martyres, 18. *Nov.* 564
Romanus & Lupicinus confessores, 28. *Febr.* 110
Romualdus Abbas, 19. *Iun.* 305
Rosa virgo, 4. *Sept.* 433
Rumoldus Episcopus, martyr, 1. *Iul.* 324
Rupertus Episcopus, 27. *Mart.* 157

S

Sabas Abbas, 5. *Dec.* 598
Sabinus Episcopus, 17. *Febr.* 95
Salvius Episcopus, 10. *Sept.* 442
Samonas, Gurias & Abibus martyres, 15. *Nov.* 559
Satyrus confessor, 17. *Sept.* 454
Satyrus & Armogastus martyres, 29. *Mart.* 159
Sebaldus confessor, 19. *Aug.* 404
Sebasteni XL. *martyres*, 9. *Mart.* 125
Sebastianus martyr, 20. *Ian.* 39
Septem Dormientes, 27. *Iul.* 367
Severinus Boëtius martyr, 23. *Octob.* 519
Severus Presbiter, 15. *Febr.* 92
Sibyllina virgo, 19. *Mart.* 143
Sigefridus Episcopus, 15. *Febr.* 91
Sigismundus rex, 1. *Maii.* 219
Simeon mon confessor, 26. *Iul.* 364

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Simeon Salus, 1. Iul. 327
Simeon Stylita confessor, 5. Ian. 16
Simeon Stylites Iun. 24. Maii. 260
Simeon confessor, 1. Iun. 272
Simeon Tridentin. martyr. 24. Mart. 154
Simeon & Iudas Apost. 28. Octob. 529
Sita virgo, 27. Apr. 207
Spiridion Episcopus, 12. Dec. 609
Staniſlaus Episcopus, martyr, 11. Apr. 183
Staniſlaus Kostka Soc. IESV, 14. Aug. 395
Stephanus rex confessor. 20. Aug. 406
Stephanus Episcopus, 7. Sept. 436
Stephanus martyr, 28. Nov. 584
Stephanus martyr, 26. Dec. 626
Suibertus Episcopus, 1. Mart. 112
Sulpitius & Servilianus martyres, 20. Apr. 198
Suſanna virgo & martyr, 11. Aug. 391
Sylveſter confessor, 9. Iun. 284
Sylveſter confessor, 26 Nov. 500
Sylveſter Papa, 31. Dec. 637
Symphorianus martyr, 22. Aug. 408
Symphoroſa & FF. Martyres, 18. Iul. 353
Syrus Episcopus, 9. Dec. 604

T

TAraſius Episcopus, 25. Febr. 107
Thecla virgo & martyr, 23. Sept. 465
Theoctiſta virgo, 10. Nov. 552
Theodora & Didymus, 18 Apr. 208
Theodora Pœnitens, 11. Sept. 447
Theodorus martyr, 7. Febr. 76
Theodorus martyr, 19. Apr. 196
Theodorus Archimand. 22. Apr. 201

Theodosius Abbas,11.Ian. 27
Theodote cum filiis martyres.2.Aug. 378
Theodulus & Agathopus martyres,4. Apr. 173
Theodulus & eremita, 3. Dec. 594
Theophanes confessor,12. Mart. 131
Theophilus pœnitens,4. Febr. 66
Theophilus confessor,10.Octob. 497
Theresa virgo,5.Octob. 488
Thiemo Episcopus,martyr,28.Sept. 473
Thomais martyr,14.Apr. 188
Thomas Apostolus, 21.Dec. 621
Thomas de Aquino,7.Mart. 121
Thomas Cant.Episcopus,martyr,29.Dec. 632
Torpes martyr,17.Maii. 248
Torrellus eremita,16.Mart. 127
Trudo confessor, 23.Nov. 575
Tuscana vidua,14.Iul. 349
Tycho Episcopus,16. Iun. 297

V

VArus martyr. 19.Octob. 511
Vbaldus Episcopus,16.Maii. 247
Vdalricus Episcopus,4. Iul. 331
Vincentius Ferrerius confessor,5.Apr. 174
Victor & Corona martyres,14.Maii. 244
Victoria uirgo & martyr,11.Febr. 84
Victoria virgo & martyr.23.Dec. 623
Victorinus Confessor.8.Iun. 281
Vigilius Episcopus & martyr,26.Iun. 318
Visitatio B.Mariæ Virg.2.Iul. 328
Vitalianus Episcopus,16.Iul 351
Vitus martyr,15.Iun. 294
Vrsmarus Episcopus,18.Apr. 195
Vrsula cum sodal.marttyres,21.Octob. 517

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

W

VVAlericus Abbas, 1. Apr. 165
VVandregisilus Abbas, cõfessor, 22 Iul 358
VVenceslaus martyr, 28. Sept. 474
VVenefrida virgo & martyr. 30. Nov. 540
VVernherus martyr, 19. Apr, 197
VVicterpus Episcopus, 8. Apr. 179
VVilhelmus Abbas, 6. Apr. 176
VVilhelmus Abbas, 5. Iul. 332
VVilhelmus eremita, 10. Febr. 81
VVillibaldus Episcopus 7. Iul. 336
VVinwalocus Abbas, 3. Mart. 115
VVolfgangus Episcopus, 31. Octob. 533
VVulfrannus Episcopus, 20. Mart. 148

Z

ZEnobius Episcopus, 25. Maii. 261
Zenobius & Zenobia martyres, 30. Octob. 532

FINIS.

IOANNES RENTERGHEM

Præpositus Provincialis Societatis IESV per Flandro-Belgicam.

CVm Fasti Mariani à R. P. Andrea Brunner Societatis IESV *Sacerdote conscripti, & cum debitâ approbatione sæpius excusi sint, potestate ab admod. Reuerend. Patre nostro Gosuino Nikel mihi factâ, vt typis recudantur, permitto. In quorum fidem has litteras manu meâ subscriptas, officij mei sigillo muniui: Antuerp. 1. Augusti 1659.*

IOANNES RENTERGHEM.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

APPROBATIO.

PRomotioni pietatis multùm deserviet, si Compẽdium Vitæ Sanctorum lucem videat, & typis mandetur. Actum 26. Ianuarij 1633.

GASPAR ESTRIX Plebanus, & librorum Censor Antuerpiæ.

SVMMA PRIVILEGII.

PHILIPPI IV. Hispaniarum Regis Catholici, & potentissimi Belgarum Principis, Privilegio cautum est, nequis Fastos hos Marianos, præter *Henrici Aertssens* voluntatem, ullo modo intra novennium imprimat, aut alibi terrarum impressos in Germaniæ inferioris ditiones importet, venaléve habeat. Qui secùs faxit, confiscatione librorũ, & aliâ gravi pœnâ mulctabitur, uti latiùs patet in litteris datis Bruxellæ 5. Iunij. 1659.

Signat.

LOYENS.

ANTVERPIÆ.

Apud HENRICVM

AERTSSENS.

Anno 1660.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

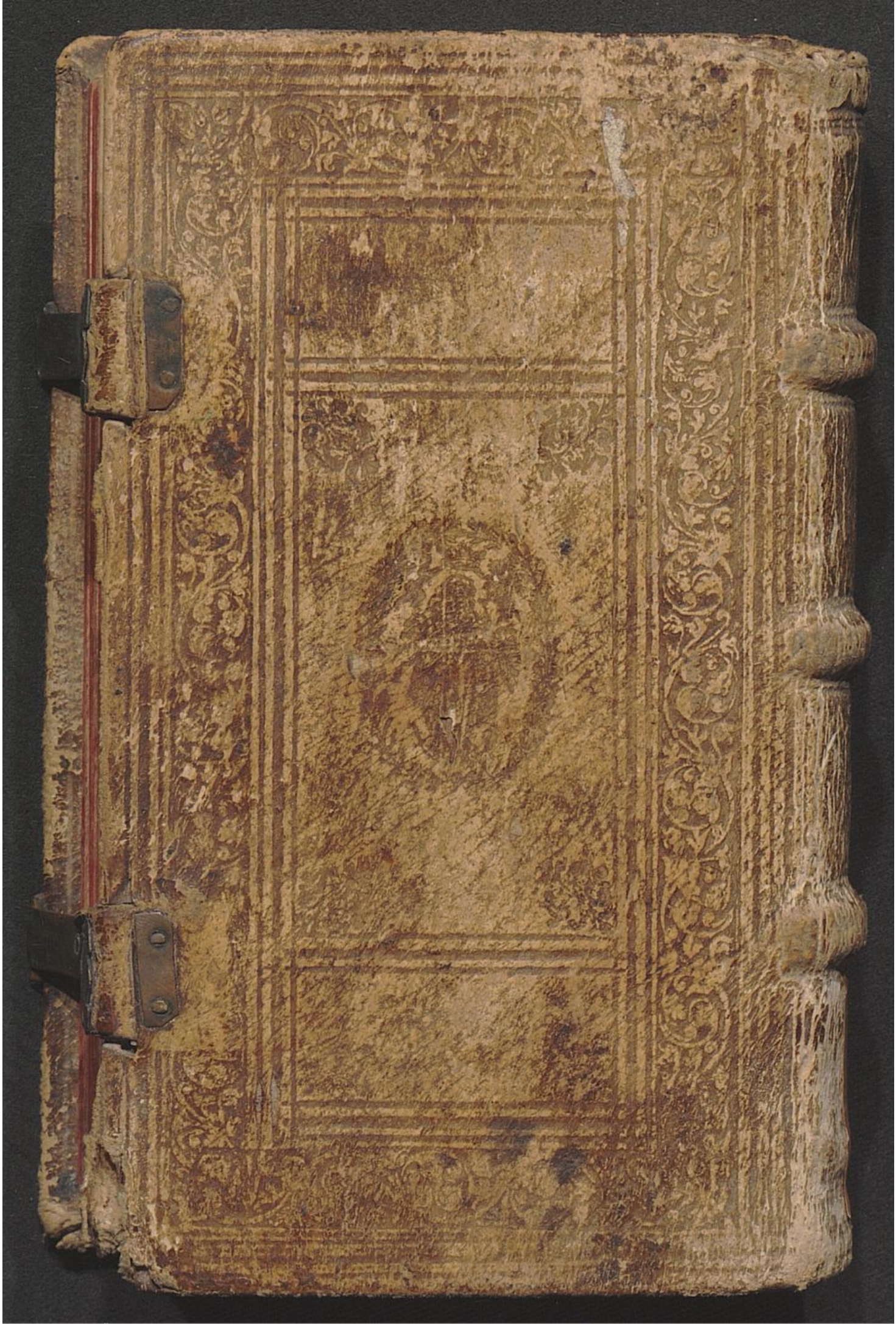

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN